SARAH J. MAAS

TURNUL ZORILOR

Cartea a şasea din seria *TRONUL DE CLEŞTAR*

Chaol Westfall şi Nesryn Faliq au ajuns în strălucitorul oraş Antica în încercarea de a încheia o alianță cu khaganul Continentului Sudic, ale cărui armate vaste par a fi ultima speranță pentru Erilea. Dar prezența lor acolo mai are un scop. Ei vor să ajungă la Torre Cesme, locul în care trăiesc cei mai buni vindecători din lume, singurii care ar putea să-l facă pe Chaol să meargă din nou.

După ce a trăit suferințe de nedescris în copilărie, Yrene Towers nu are nicio dorință să-l ajute pe tânărul lord din Adarlan, darămite să-l vindece. Însă a depus un jurământ de a-i alina pe cei aflați în suferință şi îl va respecta. Tânăra ajunge să îl însoțească pe un drum dureros şi plin de obstacole, fiind nevoită să înfrunte şi demonii din ea, nu doar cu întunericul care i-a rănit lui trupul şi inima.

Şi Chaol, şi Nesryn descoperă în Antica lucruri care îi vor schimba şi care pot juca un rol mult mai important în salvarea Erileei decât s-ar fi aşteptat.

biblioteca rao

Seriile Sarahei J. Mass

Seria *Tronul de cleştar*

Tronul de cleştar
Diamantul de la miezul nopţii
Moştenitoarea focului
Regina umbrelor
Imperiul furtunilor

Seria *Regatul spinilor şi al trandafirilor*

Regatul spinilor şi al trandafirilor
Regatul ceţii şi al furiei
Regatul aripilor şi al pieirii

SARAH J. MAAS

TURNUL ZORILOR

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Maas, Sarah J.
Turnul zorilor / Sarah J. Maas. - Bucureşti: RAO Distribuţie, 2019
ISBN 978–606–006–339–1
821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, România www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas
Tower of Dawn
Copyright text © Sarah J. Maas 2017
Copyright hartă © Charlie Bowater 2017
Această traducere este publicată de RAO prin înţelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiţei prin
LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuţie, 2018
pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978–606–006–339–1

Cuprins

Partea întâi....13

Oraşul zeilor....13

Capitolul 1....13

Capitolul 2....21

Capitolul 3....44

Capitolul 4....56

Capitolul 5....79

Capitolul 6....100

Capitolul 7....116

Capitolul 8....130

Capitolul 9....153

Capitolul 10....166

Capitolul 11....182

Capitolul 12....195

Capitolul 13....209

Capitolul 14....232

Capitolul 15....255

Capitolul 16....268

Capitolul 17....276

Capitolul 18....285

Capitolul 19.....297
Capitolul 20.....314
Capitolul 21.....328
Capitolul 22.....349
Capitolul 23.....360
Capitolul 24.....376
Capitolul 25.....384
Capitolul 26.....398
Capitolul 27.....414
Capitolul 28.....424
Partea a doua.....434
Munți şi mări.....434
Capitolul 29.....434
Capitolul 30.....460
Capitolul 31.....477
Capitolul 32.....490
Capitolul 33.....504
Capitolul 34.....516
Capitolul 35.....520
Capitolul 36.....528
Capitolul 37.....547

Capitolul 38.....562
Capitolul 39.....581
Capitolul 40.....588
Capitolul 41.....595
Capitolul 42.....606
Capitolul 43.....612
Capitolul 44.....623
Capitolul 45.....646
Capitolul 46.....658
Capitolul 47.....662
Capitolul 48.....669
Capitolul 49.....672
Capitolul 50.....678
Capitolul 51.....684
Capitolul 52.....686
Capitolul 53.....693
Capitolul 54.....704
Capitolul 55.....709
Capitolul 56.....719
Capitolul 57.....725
Capitolul 58.....733

Capitolul 59.....739
Capitolul 60.....742
Capitolul 61.....749
Capitolul 62.....753
Capitolul 63.....764
Capitolul 64.....773
Capitolul 65.....785
Capitolul 66.....801
Capitolul 67.....809
Capitolul 68.....812
Inima de Foc.....820
Mulţumiri.....822

Pentru bunica mea, Camilla, care a traversat

munţi şi mări şi a cărei poveste remarcabilă este naraţiunea mea preferată

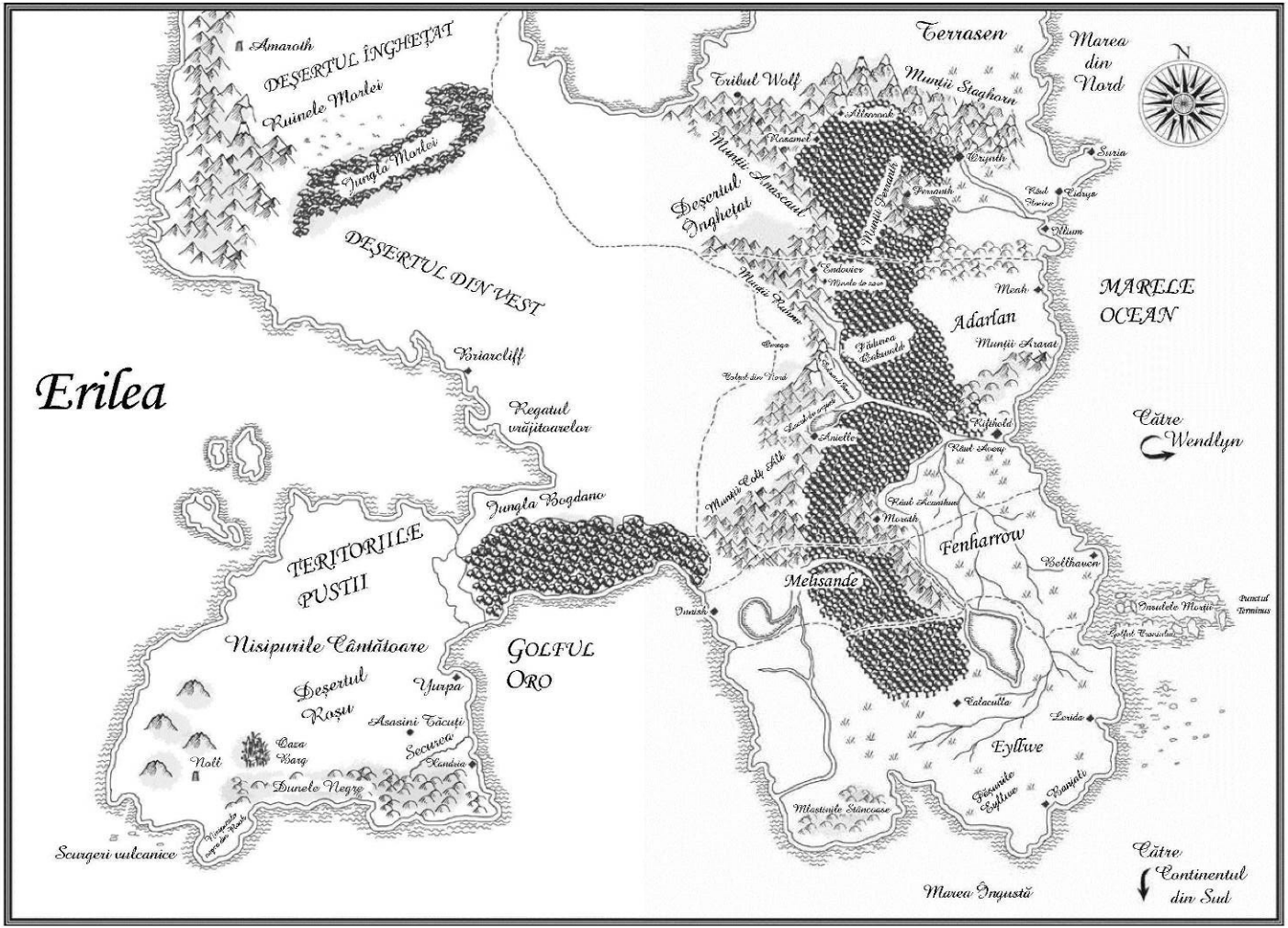
Erilea
Amaroth
DEȘERTUL ÎNGHEȚAT
Ruinele Mordei
Jungla Mordei
DEȘERTUL DIN VEST
Vriarcliff
Regatul vrăjitoarelor
Jungla Bogdano
TERITORIILE PUSTII
Nisipurile Cântătoare
Deșertul Roșu
Yurpa
Asasini Tăcuți
Oaza Varg
Nolt
Dunele Negre
Șocurea
Vandsia
Scurgeri vulcanice
GOLFUL ORO
Terrasen
Marea din Nord
Tribul Wolf
Munții Staghorn
Munții Amuscaut
Deșertul Înghețat
Munții Pensamet
Munții Pensamet
Hrunnak
Pensamet
Crizuth
Suria
Pernanth
Râul Florin
Tidnya
Mlum
Endovier
Munții Rathan
Meah
MAREA OCEAN
Adarlan
Munții Ararat
Vârtnica Darkwald
Enielle
Kilthold
Râul Fesny
Către Wendlyn
Munții Kelly Ath
Râul Acumhum
Morath
Fenharrow
Belthaven
Melisande
Dunish
Ținutul Mortii
Punctul Terminus
Golful Vasiliu
Calaculta
Lorida
Eyllwe
Pădurile Eyllwe
Kanipti
Mlaștinile Stâncoase
Marea Îngustă
Către Continentul din Sud

Partea întâi
Oraşul zeilor

Capitolul 1

Chaol Westfall, fostul căpitan al Gărzii Regale şi acum Mâna regelui nou încoronat al Adarlanului, descoperise că, dintre toate sunetele, pe unul îl ura cel mai mult.

Pe cel al roţilor.

Mai exact, uruitul lor pe scândurile navei pe care îşi petrecuse ultimele trei săptămâni navigând prin apele agitate de furtuni. Iar acum, zăngănitul acestora pe podeaua de marmură verde strălucitoare şi mozaicuri complicate din palatul strălucitor al khaganului din Antica, de pe Continentul Sudic.

Fără să aibă altceva de făcut în afară de a sta în scaunul cu rotile pe care ajunsese să-l considere temniţa lui şi singura cale de a vedea lumea, Chaol studie detaliile palatului imens, cocoţat pe unul dintre dealurile oraşului-capitală. Toate materialele fuseseră alese şi construite în onoarea unei părţi din puternicul imperiu al khaganului.

Acele podele lustruite şi verzi peste care zăngănea acum scaunul lui erau cioplite din carierele din sud-vestul continentului. Stâlpii roşii ridicaţi ca nişte copaci mari, ale căror ramuri de sus se întindeau peste tavanul înalt şi boltit – toţi parte a unei singure săli nesfârşite de primire –, fuseseră aduşi din deşertul nord-estic, cel biciuit de

nisip.

Mozaicurile care întrerupeau marmura verde fuseseră montate de meşteri din Tigana, un alt oraş valoros al khaganatului, din capătul sudic muntos al continentului. Fiecare înfăţişa o scenă din trecutul bogat, glorios şi brutal al khaganatului: secolele petrecute ca popor călăreţ nomad în stepele înverzite ale tărâmurilor estice ale continentului; ridicarea primului khagan, un despot războinic care unificase triburile împrăştiate într-o forţă cuceritoare care ocupa continentul bucată cu bucată, folosind geniul abil şi strategic pentru a fauri un imperiu vast; iar apoi reprezentări ale celor trei secole care trecuseră de atunci – diverşii khagani care dezvoltaseră imperiul, distribuind bogăţia din o sută de teritorii, construind nenumărate poduri şi drumuri ca să creeze o legătură între toate, domnind peste marele continent.

Poate că mozaicurile ofereau o viziune a ceea ce ar fi putut fi Adarlanul, gândi Chaol în timp ce şoaptele curtenilor adunaţi plutiră printre stâlpii sculptaţi şi domurile poleite din faţă. Asta dacă Adarlanul nu ar fi fost condus de un om controlat de un rege-demon hotărât să transforme această lume într-un festin pentru hoardele lui.

Chaol întoarse capul ca să îşi ridice privirea la Nesryn, din spatele lui, care îi împinse scaunul cu un chip împietrit. Numai ochii ei negri, care se uitau rapid la fiecare chip, fereastră şi coloană pe lângă care trecea, dezvăluiau o urmă de interes faţă de casa imensă a khaganului.

Îşi păstraseră cel mai elegant rând de haine pentru azi, iar nou desemnatul căpitan al Gărzii era, într-adevăr, splendid în uniforma sa cu roşu şi auriu. Chaol nu ştia de unde scosese Dorian una dintre uniformele pe care el le purtase cândva cu atâta mândrie.

Iniţial, voise să se îmbrace în negru, deoarece culoarea... Culorile îl incomodaseră dintotdeauna, cu excepţia celor ale regatului său, roşu şi auriu. Dar negrul devenise culoarea gărzilor lui Erawan, infestate de valgi. Ei purtaseră acele uniforme negre când terorizaseră Riftholdul. Când îi adunaseră, îi torturaseră şi apoi îi măcelăriseră oamenii.

Apoi îi legaseră de porţile palatului ca să se legene în vânt.

El abia reuşise să se uite la gărzile pe lângă care trecuseră pe drumul spre locul în care se aflau, pe care le văzuseră pe străzi şi chiar în acest palat – mândre şi atente, cu săbiile pe spate şi cuţitele la brâu. Chiar şi acum, rezistă impulsului de a privi spre locul în care ştia că aveau să fie postate pe hol, exact unde şi-ar fi poziţionat el oamenii lui. Şi unde negreşit ar fi stat el însuşi monitorizând totul, cât timp soseau emisarii unui regat străin.

Nesryn îi întâlni privirea, ochii ei negri fiind reci şi ficşi, părul negru şi lung până la umeri legănându-se la fiecare pas. Nicio urmă de emoţie nu licări pe chipul ei minunat şi solemn. Nicio aluzie că ei urmau să-l întâlnească pe cel mai puternic om din lume – un bărbat care putea

schimba soarta continentului lor în războiul care, cu siguranţă, izbucnea acum în Adarlan şi Terrasen.

Chaol se uită înainte fără să spună nimic. Zidurile, stâlpii şi uşile boltite aveau urechi, ochi şi guri, îl avertizase ea.

Doar acel gând îl împiedică pe Chaol să îşi tot plimbe mâinile peste hainele asupra cărora se hotărâse în cele din urmă: pantaloni maro deschis, cizme castanii până la genunchi, o cămaşă albă din cea mai fină mătase, în mare parte ascunsă de o jachetă de un turcoaz închis. Jacheta era destul de simplă, preţul ei fiind dezvăluit doar de cataramele fine din alamă din faţă şi de strălucirea firului de aur delicat de pe gulerul înalt şi de pe margini. Nicio sabie nu atârna la centura lui din piele, absenţa acelei greutăţi liniştitoare fiind ca un mădular fantomă.

Sau ca absenţa picioarelor funcţionale.

Două sarcini. El avea două sarcini cât timp era aici şi încă nu era sigur care avea să se dovedească imposibilă:

Să îl convingă pe khagan şi pe cei şase viitori moştenitori ai lui să-şi împrumute armatele considerabile în războiul împotriva lui Erawan...

Sau să găsească în Torre Cesme un vindecător care ar fi putut descoperi o cale de a-l face să meargă din nou.

Să... gândi el cu un val de dezgust... îl vindece.

Ura acel cuvânt. Aproape la fel de mult ca zăngănitul roţilor. *Vindece.* Chiar dacă pentru asta îi căuta pe vindecătorii legendari, cuvântul încă îi

zgâria stomacul şi i-l întorcea pe dos.

Ignoră cuvântul şi gândul când Nesryn urmă grupul aproape tăcut de servitori care îi conduseseră de la docuri pe caldarâmul străzilor întortocheate şi prăfuite ale Anticii tocmai sus, pe strada înclinată spre domuri, la cele treizeci şi şase de minarete ale palatului.

Fâşii de pânză albă – din mătase, fetru şi in – atârnau de la nenumăratele ferestre, felinare şi uşi. Probabil din cauza morţii recente a unui funcţionar sau a unei rude îndepărtate regale, şoptise Nesryn. Ritualurile morţii erau diferite şi reprezentau adesea un amestec din nenumăratele regate şi teritorii acum guvernate de khagan, dar pânza albă era o relicvă din secolele când poporul khaganatului cutreierase prin stepe, lăsându-şi morţii să se odihnească sub cerul liber.

Totuşi, străbătând oraşul, observaseră că nu era deloc sumbru. Oamenii încă se grăbeau în haine diferit croite, vânzătorii încă îşi lăudau marfa, slujitorii din templele de lemn sau piatră – orice zeu avea o casă în Antica, îi explicase Nesryn – încă îi chemau prin semne pe cei de pe stradă. Toate acestea, chiar şi palatul, erau supravegheate de turnul strălucitor din piatră albă din vârful dealurilor sudice.

Torre. Turnul care găzduia cei mai buni vindecători muritori din lume. Chaol încercase să nu îl privească prea mult timp pe geamurile trăsurii, chiar dacă turnul masiv putea fi văzut de pe aproape fiecare stradă şi din fiecare unghi din Antica. Niciun servitor nu menţionase şi nu

semnalase prezenţa dominantă care părea să rivalizeze chiar cu palatul khaganului.

Nu, servitorii nu spuseseră multe în călătoria până aici, nici măcar referitor la steagurile de doliu care fluturau în vântul uscat. Toţi rămăseseră tăcuţi, atât bărbaţii, cât şi femeile, cu părul lor negru drept şi strălucitor şi purtând pantaloni largi şi jachete lungi, de culoarea cobaltului, cu roşu ca sângele mărginit de un auriu deschis. Erau servitori plătiţi – dar urmaşii sclavilor care fuseseră cândva în proprietatea descendenţilor khaganului. Asta până în urmă cu o generaţie, când khaganul precedent, un vizionar şi un răzvrătit, scosese sclavia în afara legii, aceasta fiind una dintre nenumăratele îmbunătăţiri aduse imperiului. Khaganul îşi eliberase sclavii, dar îi păstrase ca servitori plătiţi – împreună cu copiii lor. Iar acum, pe copiii copiilor lor.

Niciunul dintre ei nu părea subnutrit sau prost plătit şi niciunul nu afişase nici măcar un strop de frică în timp ce îi escortaseră pe Chaol şi pe Nesryn de pe corabie spre palat. Khaganul actual părea să îşi trateze bine servitorii. Era de sperat ca şi moştenitorul încă neales să o facă.

Spre deosebire de obiceiurile din Adarlan sau din Terrasen, aici, moştenirea imperiului era decisă de khagan, fără să se ţină cont de primul născut sau de gen. Faptul de a avea cât mai mulţi copii din care să aleagă uşura cumva procesul luării deciziei. Orice rivalitate între copiii familiei regale… Era, practic, un sport sângeros menit să-i dovedească părintelui lor cine era cel mai puternic,

cel mai înţelept şi cel mai potrivit pentru a fi conducător.

Prin lege, khaganului i se cerea să aibă un document sigilat încuiat într-o vistierie nemarcată şi ascunsă – un act care îi specifica moştenitorul în caz că murea înainte să îl anunţe în mod oficial. Documentul putea fi modificat oricând, dar era conceput să evite singurul lucru de care se temuse khaganatul de când primul khagan unise regatele şi teritoriile acestui continent: prăbuşirea. Nu din cauza forţelor externe, ci din cauza unui război intern.

Primul khagan de odinioară fusese înţelept. În cele trei sute de ani de khaganat, nu fusese niciodată un război civil.

Şi, în timp ce Nesryn îl împinse pe lângă servitorii care se plecau graţios, opriţi între doi stâlpi imenşi, în timp ce sala luxoasă şi ornamentată a tronului se întindea în faţa lor cu zecile de oameni adunaţi în jurul podiumului auriu ce strălucea în soarele amiezii, Chaol se întrebă care dintre cele cinci siluete din faţa bărbatului de pe tron urma să fie aleasă într-o zi să conducă imperiul.

Singurul sunet era foşnetul hainelor celor mai bine de patruzeci de oameni – el îi numără în câteva clipe – adunaţi de-a lungul fiecărei laturi a podiumului şi care alcătuiau un zid din mătase, trupuri şi bijuterii, o adevărată alee pe care îl împingea Nesryn.

Haine care foşneau şi zăngănitul şi scârţâitul roţilor. Ea le unsese în dimineaţa aceea, dar cele

câteva săptămâni pe mare uzaseră metalul. Toate hârşâiturile şi scârţâiturile se auzeau ca nişte cuie pe piatră.

Dar el îşi ţinu capul sus şi umerii traşi înapoi.

Nesryn se opri la o distanţă sigură de podium – de zidul format din cele cinci odrasle nobile, toate în floarea vârstei, bărbaţi şi femei, care stăteau între ei şi tatăl lor.

Apărarea împăratului lor era prima datorie a unui prinţ sau a unei prinţese, cea mai uşoară metodă de a-şi dovedi loialitatea, de a încerca să fie numit moştenitor. Iar cei cinci din faţa lor...

Chaol îşi impuse să afişeze o expresie neutră când numără din nou. Doar cinci. Nu şase, cum îi spusese Nesryn.

Însă când făcu o plecăciune adâncă, el nu cercetă holul în căutarea copilului nobil care lipsea. Repetase mişcarea de nenumărate ori în ultima săptămână pe mare, când vremea se încălzise, iar aerul devenise uscat şi ars de soare. Tot i se părea nefiresc să o execute dintr-un scaun, dar făcu o plecăciune adâncă – până ce se holbă la picioarele care nu-l ascultau, la cizmele maro lustruite şi la tălpile pe care nici nu le simţea şi nici nu le putea mişca.

După foşnetul hainelor din stânga lui îşi dădu seama că Nesryn venise lângă el şi că făcea şi ea o plecăciune adâncă.

Rămaseră plecaţi preţ de trei secunde, aşa cum spusese Nesryn că era necesar.

Chaol îşi folosi cele trei secunde ca să se calmeze, să alunge greutatea care îi apăsa pe

amândoi.

Cândva, fusese priceput în a-şi păstra o expresie a feţei calmă indiferent de situaţie. Îl slujise pe tatăl lui Dorian ani de zile şi primise ordine fără măcar să clipească. Şi, înainte de asta, îşi suportase tatăl ale cărui cuvinte fuseseră la fel de tăioase ca pumnii lui. Adevăratul şi actualul lord din Anielle.

Titlul de *Lord* care preceda acum numele lui Chaol era o bătaie de joc. O bătaie de joc, o minciună pe care Dorian refuzase să o abandoneze în ciuda protestelor lui Chaol.

Lordul Chaol Westfall, Mâna regelui.

Ura titlul. Mai mult decât sunetul roţilor. Mai mult decât corpul pe care nu şi-l simţea începând de sub coapse, corpul a cărui lipsă de mişcare încă îl surprindea, chiar şi după toate aceste săptămâni.

El era Lordul Nimicului. Lordul Sperjurilor. Lordul Mincinoşilor.

Iar când Chaol se îndreptă de spate şi întâlni ochii migdalaţi ai bărbatului cu păr alb de pe tronul acela, când pielea cafenie şi ridată a khaganului se încreţi într-un slab zâmbet viclean... Chaol se întrebă dacă şi khaganul era conştient de asta.

Capitolul 2

Nesryn se gândea că în ea erau două părţi.

Partea care era acum căpitanul Gărzii Regale din Adarlan, care jurase regelui ei că bărbatul din scaunul cu rotile de lângă ea avea să fie vindecat şi că urma să adune o armată de la bărbatul

întronat în faţa ei. Acea parte din Nesryn îi ţinea capul sus, umerii traşi în spate şi mâinile la o distanţă neameninţătoare de sabia ornamentată de la şold.

Apoi mai era şi cealaltă parte.

Partea care zărise turlele, minaretele şi cupolele oraşului zeilor ridicându-se la orizont când veniseră pe mare, stâlpul strălucitor din Torre stând mândru deasupra tuturor, şi fusese nevoită să îşi reprime lacrimile. Partea care simţise paprica afumată, mirosul proaspăt al ghimbirului şi dulceaţa ademenitoare a cuminului imediat ce ieşise pe docuri şi ştiuse, în adâncul ei, că era *acasă.* Că, da, ea locuia, servea şi avea să moară pentru Adarlan, pentru familia care era încă acolo, dar acest loc unde trăise cândva tatăl ei şi unde chiar şi mama ei, născută în Adarlan, se simţise în largul său... Aceştia erau oamenii ei.

Pielea de diverse nuanţe de măsliniu. Părul brunet, bogat şi strălucitor – părul *ei.* Ochii, care variau de la oblici până la mari şi rotunzi la înguşti, în nuanţe de negru şi căprui închis şi, chiar şi mai rar, de căprui deschis şi verde. Poporul ei. Un amestec de regate şi teritorii, da, dar... Aici, insultele nu se rosteau pe străzi. Aici, copiii nu aruncau cu pietre. Aici, copiii surorii ei nu s-ar fi simţit diferiți. Nedoriţi.

Şi acea parte din ea... în ciuda umerilor traşi înapoi şi a bărbiei ridicate, genunchii îi tremurară, într-adevăr, din cauza celor care – sau a *ceea ce* – stăteau în faţa ei.

Nesryn nu îndrăznise să îi spună tatălui ei unde

pleca şi ce trebuia să facă, ci doar că primise o însărcinare din partea regelui Adarlanului şi că nu avea să se întoarcă o vreme.

Tatăl ei nu ar fi crezut asta. Nici lui Nesryn nu prea îi venea să creadă.

Khaganul fusese povestea şoptită în faţa şemineului în nopţile de iarnă, legendele descendenţilor lui spuse în timp ce împleteau pâini nesfârşite pentru brutăria lor, poveştile ale strămoşilor ca să o adoarmă sau să o ţină trează toată noaptea, îngrozită până în măduva oaselor.

Khaganul era un mit viu, la fel de sacru precum cei treizeci şi şase de zei care domneau peste acest oraş şi imperiu.

În Antica, erau la fel de multe temple închinate acelor zei pe cât erau tributele aduse diverşilor khagani. Sau chiar mai multe.

Pentru ei şi pentru zeul viu, aşezat pe tronul ivoriu de pe podiumul auriu, se numea oraşul zeilor.

Era într-adevăr din aur pur, aşa cum spuneau legendele şoptite de tatăl ei.

Cât despre cei şase copii ai khaganului... Nesryn îi putea numi pe toţi, fără ca aceştia să se prezinte.

După cercetarea meticuloasă a lui Chaol în timpul petrecut pe corabie, ea nu se îndoia că şi el o putea face.

Însă nu aşa urma să se desfăşoare această întâlnire.

Pentru că dacă ea îl învăţase pe fostul căpitan despre patria ei în ultimele săptămâni, el o

instruise în privinţa protocolul Curţii. Rareori fusese implicat în mod direct în punerea în aplicare a acestui protocol, dar asistase la multe cât îl servise pe rege.

Era un observator al jocului care acum trebuia să fie actorul principal. Cu mize insuportabil de mari.

Aşteptară în linişte ca khaganul să vorbească.

Ea încercase să nu se holbeze cât merseseră prin palat. Nu intrase niciodată acolo în timpul celor câteva vizite în Antica de-a lungul anilor. Nici tatăl ei nu o făcuse, aşa cum nu o făcuseră nici ai lui sau vreunul dintre înaintaşii ei. Într-un oraş al zeilor, acesta era cel mai sfânt templu şi cel mai periculos labirint.

Khaganul nu se mişcă din tronul său ivoriu.

Era un tron mai nou şi mai lat, din ultima sută de ani, când al şaptelea khagan îl aruncase pe cel vechi pentru că nu îl mai putea ocupa din cauza dimensiunilor lui mari. Se spunea că mâncase şi băuse până când asta îi adusese moartea, dar cel puţin avusese bunul-simţ să îşi numească moştenitorul înainte să-şi ducă într-o zi mâna la piept şi să moară... chiar în acel tron.

Urus, actualul khagan, nu avea mai mult de şaizeci de ani şi părea să aibă o condiţie fizică mult mai bună. Deşi părul brunet se albise de mult timp, având acum aceeaşi culoare ca a tronului sculptat, deşi cicatricele care îi împestriţau pielea ridată ca o aducere aminte a tuturor lucrurilor în numele cărora luptase pentru acest tron în ultimele zile de viaţă ale mamei lui... Ochii negri şi migdalaţi erau

strălucitori ca stelele. Vigilenţi şi atotvăzători.

Nicio coroană nu îi împodobea părul alb, pentru că atunci când se aflau printre muritori, zeii nu aveau nevoie de semne ale stăpânirii lor divine.

În spatele lui, fâşiile de mătase albă legate de ferestrele deschise fluturară în briza fierbinte, trimiţând gândurile khaganului şi ale familiei lui spre locul în care sufletul decedatului – oricine ar fi fost, cineva important, fără îndoială – se reunise acum cu Eternul Cer Albastru şi Pământul Adormit, încă onorate de khagan şi de toţi strămoşii lui în locul panteonului celor treizeci şi şase de zei, pe care cetăţenii puteau să îi venereze nestingheriţi.

Sau pe oricare alţi zei din afara imperiului, dacă teritoriile lor ar fi destul de noi încât să nu fi avut zei. În mod sigur erau câţiva de vreme ce, în timpul domniei de trei decenii, bărbatul aşezat din faţa lor adăugase graniţelor lor o mână de regate de peste mare.

Câte un inel pentru fiecare regat îi împodobea degetele cu cicatrice, pietrele preţioase strălucind printre ele.

Un războinic gătit cu cele mai fine veşminte. Mâinile alunecară de pe cotierele tronului său ivoriu – asamblate din colţii de fildeş ciopliţi ai fiarelor imense care cutreierau pajiştile centrale – şi i se opriră în poală, ascunse sub falduri de mătase albastră, ornate cu fir de aur. Vopseaua indigo era din tărâmurile luxuriante şi ceţoase din vest. Din Balruhn, de unde se trăgea poporul lui Nesryn, înainte ca ambiţia şi curiozitatea să îl facă pe străbunicul ei să îşi târască familia peste munţi,

pajişti şi deşerturi, spre oraşul zeilor din nordul arid.

Cei din familia Faliq erau odinioară negustori, marfa lor nefiind una deosebit de scumpă, ci doar haine simple şi bune şi mirodenii. Unchiul ei încă făcea negoţ cu astfel de lucruri şi, cu ajutorul diverselor investiţii, devenise un om destul de bogat, familia sa locuind acum într-o casă frumoasă, chiar în acest oraş. Pentru un brutar ca tatăl ei, părăsirea acestor ţărmuri era un progres.

— Nu în fiecare zi trimite un rege nou pe cineva atât de important pe ţărmurile noastre, spuse, în cele din urmă, khaganul pe limba lor şi nu în halha, limba continentului sudic. Presupun că ar trebui să considerăm acest fapt o onoare.

Accentul lui era foarte asemănător cu acela al tatălui ei – dar tonului îi lipseau căldura şi umorul. Era un bărbat care fusese ascultat toată viaţa, luptase ca să câştige coroana şi care îşi executase doi dintre fraţii învinşi. Dintre cei trei care supravieţuiseră... unul plecase în exil, iar ceilalţi doi juraseră fidelitate fratelui lor, punându-i pe vindecătorii din Torre să îi facă infertili.

Chaol îşi înclină capul.

— Onoarea este a mea, Mare Khagan.

Nu *Maiestate* – titlul acesta era pentru regi şi regine. Nu exista niciun termen destul de nobil sau grandios pentru acest bărbat din faţa lor, ci doar titlul pe care îl purtase primul dintre strămoşii lui: Mare Khagan.

— A ta, spuse gânditor khaganul, îndreptându-şi ochii negri spre Nesryn. Şi cine este însoţitoarea

ta?

Nesryn se împotrivi impulsului de a face din nou o plecăciune. Dorian Havilliard era opusul acestui om, îşi dădu ea seama. Aelin Galathynius, pe de altă parte... Nesryn se întrebă dacă tânăra regină ar fi putut avea mai multe în comun cu khaganul decât avea cu regele Havilliard. Sau ar fi avut, dacă Aelin ar fi supravieţuit suficient de mult. Dacă ar fi ajuns pe tronul ei.

Nesryn alungă acele gânduri când Chaol se uită la ea, încordându-şi umerii. Nu din cauza cuvintelor sau a companiei, ci pentru că ea ştia că simplul fapt de a fi nevoit să-şi *ridice* privirea, să-l înfrunte pe puternicul rege-războinic din acel scaun... Ziua avea să fie una grea pentru el.

Nesryn înclină uşor capul.

— Sunt Nesryn Faliq, căpitanul Gărzii Regale din Adarlan. Aşa cum a fost cândva lordul Westfall înainte ca regele Dorian să-l numească Mâna lui mai devreme în această vară. Ea era recunoscătoare că anii petrecuţi în Rifthold o învăţaseră să nu zâmbească, să nu se crispeze şi să nu-şi arate frica. Se bucura că învăţase să îşi păstreze tonul calm şi egal chiar şi atunci când îi tremurau genunchii.

Nesryn continuă:

— Familia mea se trage de aici, Mare Khagan. Antica încă are o parte din sufletul meu. Îşi atinse pieptul în dreptul inimii, acolo unde erau firele subţiri ale uniformei roşii cu auriu, culorile imperiului care îi făcuse deseori familia să se simtă vânată şi nedorită, zgâriindu-i bătăturile. Onoarea

de a mă afla în palatul tău este cea mai mare din viaţa mea.

Era, probabil, adevărat.

Dacă ar fi găsit timp să îşi viziteze familia în liniştitul cartier Runni, plin de grădini – căminul multor comercianţi şi negustori ca unchiul ei –, cu siguranţă ar fi făcut-o.

Khaganul doar schiţă un zâmbet.

— Atunci, dă-mi voie să te primesc în adevăratul tău cămin, căpitane.

Nesryn simţi, mai mult decât văzu, licărul de enervare al lui Chaol. Nu era complet sigură ce declanşase reacţia: afirmaţia despre patria ei sau titlul oficial care devenise acum al ei.

Dar Nesryn făcu o plecăciune în semn de mulţumire.

Khaganul îi spuse lui Chaol:

— Presupun că eşti aici ca să insistaţi să mă alătur războiului vostru.

Chaol îi răspunse cam dur:

— Suntem aici la porunca regelui meu. O notă de mândrie se simţi în acea luare de cuvânt. Ca să începem ceea ce sperăm că va fi o nouă eră a comerţului prosper şi a păcii.

Unul dintre copiii khaganului – o tânără cu părul ca noaptea şi ochi precum focul întunecat – făcu un schimb de priviri strâmbe cu fratele din stânga ei, un bărbat probabil mai în vârstă decât ea cu trei ani.

Aşadar, Hasar şi Sartaq. Al doilea şi al treilea născut. Ambii purtau pantaloni largi asemănători şi tunici brodate, cu cizme din piele fină până la

genunchi. Hasar nu era frumoasă, dar ochii aceia... Focul care dansa în ei când ea îi aruncă o privire fratelui mai mare era de-ajuns.

Şi Sartaq – comandantul călăreţilor de rukşi ai tatălui său. Rukhinul.

Cavaleria aeriană nordică a poporului său locuise mult timp în înalţii munţi Tavan cu rukşii lor: păsări imense şi care semănau cu vulturii, destul de mari încât să care în zbor vaci sau cai. Le lipseau mărimea şi greutatea distructivă a balaurilor vrăjitoarelor Dinţi-de-fier, dar erau rapide, agile şi inteligente ca vulpile – animalele perfecte de călărie pentru arcaşii legendari, care zburau cu ele în luptă.

Chipul lui Sartaq era serios, iar umerii laţi îi erau traşi înapoi. Era un bărbat poate la fel de stingherit în hainele lui elegante ca şi Chaol. Ea se întrebă dacă rukul lui, Kadara, era cocoţată pe unul dintre cele treizeci şi şase de minarete ale palatului, urmărind servitorii fricoşi şi străjerii, aşteptând nerăbdătoare întoarcerea stăpânului ei.

Faptul că Sartaq era aici arăta că ei ştiuseră cu mult înainte că ea şi Chaol urmau să vină.

Privirea cu subînţeles dintre Sartaq şi Hasar îi spuse destule lui Nesryn: cel puţin discutaseră posibilităţile acestei vizite.

Privirea lui Sartaq alunecă de la sora lui la Nesryn.

Ea rămase o clipă cu ochii la el. Pielea lui măslinie era mai închisă decât a celorlalţi – poate din cauza faptului că îşi petrecea prea mult timp pe cer şi în lumina soarelui – şi ochii îi erau de un

negru închis. Profunzi şi ilizibili. Părul brunet îi rămăsese desfăcut, cu excepţia unei şuviţe subţiri care îi înconjura urechea. Restul părului îi cădea dincolo de pieptul musculos şi se legănă uşor când Nesryn ar fi putut să jure că dădea oarecum batjocoritor din cap spre ea.

Adarlanul trimisese o pereche neîngrijită şi inferioară: fostul căpitan rănit şi cel actual, din popor. Poate că primele cuvinte ale khaganului despre *onoare* fuseseră o aluzie către ceea ce el percepuse ca fiind o insultă.

Nesryn îşi mută atenţia de la prinţ, chiar dacă simţi privirea atentă a lui Sartaq zăbovind ca atingerea unei fantome.

— Am sosit cu daruri de la Maiestatea Sa regele Adarlanului, spuse Chaol şi îşi răsuci scaunul pentru a le face semn servitorilor din spatele lor să înainteze.

Regina Georgina şi Curtea ei dăduseră iama prin cuferele regale înainte să fugă spre moşiile lor montane în primăvara aceea. Iar fostul rege luase pe furiş o mare parte din ce rămăsese în timpul acelor ultime luni. Dar, înainte ca ei să navigheze aici, Dorian se aventurase în multele vistierii de sub castel. Nesryn încă auzea ecoul înjurăturilor lui, mai vulgare decât toate cuvintele pe care le auzise vreodată din gura lui, când găsise doar nişte monede de aur.

Aelin, ca de obicei, avea un plan.

Nesryn rămăsese lângă noul ei rege când Aelin deschisese două cufere din camera sa. Bijuteriile potrivite pentru o regină – pentru o Regină a

Asasinilor – străluceau înăuntru.

„Am suficiente fonduri pentru moment, îi spusese Aelin lui Dorian când el începuse să obiecteze. Oferă-i khaganului o parte din cele mai rafinate lucruri ale Adarlanului.”

În săptămânile ce urmaseră, Nesryn se întrebase dacă Aelin fusese bucuroasă să scape de ceea ce cumpărase cu banii ei murdari. Aparent, bijuteriile Adarlanului nu aveau să călătorească spre Terrasen.

Iar acum, când servitorii aşezară cele patru cufere mai mici – împărţite din cele două originale ca să pară mai *multe,* sugerase Aelin – şi ridicară capacele, curtenii încă tăcuţi se apropiară ca să vadă.

Un murmur îi străbătu la strălucirea pietrelor preţioase, a aurului şi a argintului.

— Un dar, declară Chaol când şi însuşi khaganul se aplecă înainte ca să examineze comoara. Din partea regelui Dorian Havilliard al Adarlanului şi a lui Aelin Galathynius, regina Terrasenului.

Ochii prinţesei Hasar se îndreptară spre Chaol când auzi al doilea nume.

Prinţul Sartaq doar aruncă o privire spre tatăl său. Cel mai mare fiu, Arghun, se încruntă la vederea bijuteriilor.

Arghun era politicianul dintre ei, iubit de negustori şi de oamenii influenţi de pe continent. Subţire şi înalt, era un învăţat care nu negocia cu monede şi podoabe, ci punea preţ pe cunoaştere.

Lui Arghun i se spunea *Prinţul Spionilor.* Câtă

vreme cei doi fraţi ai lui deveniseră cei mai buni războinici, Arghun îşi ascuţise mintea, iar acum îi controla pe cei treizeci şi şase de viziri ai tatălui său. Deci, faptul că se încruntase la comoară...

Coliere de diamant şi rubine. Brăţări de aur şi smarald. Cercei – adevărate mici candelabre – din safir şi ametist. Inele lucrate splendid, unele încoronate cu pietre la fel de mari ca oul de rândunică. Piepteni, ace de păr şi broşe. Câştigate cu sânge, cumpărate cu sânge.

Cel mai mic dintre copiii nobili adunaţi, o femeie cu o osatură fragilă, se aplecă cel mai aproape. Duva. Un inel gros de argint cu un safir de o mărime aproape obscenă îi împodobea mâna subţire, lipită delicat de pântecul destul de mare.

Probabil că era în şase luni, deşi hainele lungi – prefera purpuriul şi rozul – şi constituţia subţire ar fi putut crea o altă impresie. Cu siguranţă era primul ei copil, rezultatul mariajului aranjat cu un prinţ chemat dintr-un teritoriu de peste mări din estul îndepărtat, un vecin sudic al ţinutului Doranelle, care observase zarva reginei Fae şi voia să îşi asigure protecţia imperiului sudic de peste ocean. Probabil prima încercare a khaganatului de a-şi extinde şi mai mult propriul continent considerabil, gândiseră Nesryn şi alţii.

Nesryn nu îşi permise să se uite prea mult la viaţa ce creştea sub mâna împodobită cu bijuterii.

Pentru că dacă unul dintre fraţii Duvei ar fi fost încoronat khagan, prima sarcină a noului conducător – după apariţia unui număr suficient de urmaşi – ar fi fost să elimine orice alt rival la tron.

Începând cu copiii fraţilor sau ai surorilor, dacă i-ar fi contestat dreptul de a conduce.

Se întrebă cum putea Duva să suporte aşa ceva. Dacă ajunsese să iubească pruncul din pântecul ei sau dacă era destul de înţeleaptă încât să nu îşi permită un asemenea sentiment. Dacă tatăl acelui prunc ar fi făcut tot posibilul să-l ţină pe copil în siguranţă în cazul în care acesta ar fi ajuns în pericol de moarte.

Cel puţin khaganul se rezemă din nou pe tron. Copiii lui îşi îndreptară spatele din nou, mâna Duvei căzând iarăşi pe lângă corp.

— Bijuterii, explică Chaol, făurite de cei mai buni meşteşugari din Adarlan.

Khaganul răsuci un inel cu citrin de pe deget.

— Dacă sunt din comoara lui Aelin Galathynius, nu am niciun dubiu că e aşa cum spui.

O clipă de linişte se lăsă între Nesryn şi Chaol. Ei ştiuseră – anticipaseră – că khaganul avea spioni în fiecare tărâm, pe fiecare mare şi că, probabil, trecutul lui Aelin ar fi fost dificil de ignorat.

— Pentru că nu eşti doar Mâna Adarlanului, continuă khaganul, ci şi ambasadorul Terrasenului, nu-i aşa?

— Într-adevăr, sunt, spuse Chaol cu hotărâre.

Khaganul se ridică oarecum greoi, copiii lui dându-se imediat la o parte ca să-i facă loc să coboare de pe podiumul auriu.

Cel mai înalt dintre ei – robust şi probabil mai necontrolat decât încordarea tăcută a lui Sartaq – privi mulţimea ca şi când ar fi evaluat orice ameninţare internă. Era Kashin, al patrulea născut.

Dacă Sartaq comanda rukşii pe cerurile nordice şi centrale, atunci Kashin controla armatele de la sol – în mare parte infanteria şi cavaleria. Arghun îi stăpânea pe viziri, iar Hasar, spuneau zvonurile, avea sub comandă flota. Totuşi, Kashin era ceva mai puţin îngrijit, părul brunet fiindu-i împletit la spate. Da, era chipeş, dar se vedea că viaţa printre soldaţi avusese o influenţă asupra lui, şi nu neapărat într-un mod negativ.

Khaganul coborî de pe podium, veşmintele de culoarea cobaltului foşnind pe podea. Şi, cu fiecare pas pe marmura verde, Nesryn îşi dădu seama că, într-adevăr, acest bărbat comandase cândva nu doar rukşii de pe cer, ci şi cavaleria, *şi* influenţase flota să i se alăture. Iar apoi Urus şi fratele lui mai mare se luptaseră corp la corp la porunca mamei lor, când ea zăcea pe moarte din cauza unei boli incurabile pe care nici măcar Torre nu o putea vindeca. Fiul care scăpa cu viaţă avea să fie khagan.

Fostul khagan avea o înclinaţie pentru spectacol şi, pentru această ultimă luptă dintre cei doi urmaşi aleşi ai ei, îi poziţionase în marele amfiteatru din mijlocul oraşului, uşile fiind deschise oricui putea pătrunde ca să găsească un loc. Oamenii stătuseră pe bolţi şi trepte, alte mii aglomerând străzile care conduceau spre clădirea din piatră albă. Rukşii şi călăreţii lor se cocoţaseră pe stâlpii din vârful ultimului nivel, alţi rukhini zburând în cerc, în înaltul cerului.

Cei doi posibili moştenitori se luptaseră şase ore.

Nu doar unul împotriva celuilalt, ci şi împotriva ororilor pe care le dezlănţuise mama lor ca să îi testeze: feline mari care săreau din cuşti ascunse sub podeaua nisipoasă; trăsuri cu ţepi din fier cu aruncătoare de suliţe îi atacaseră din obscuritatea intrărilor tunelurilor, ca să îi doboare.

Tatăl lui Nesryn fusese în mulţimea frenetică de pe străzi, ascultând relatările strigate de cei care atârnau de coloane.

Lovitura finală nu fusese un act de brutalitate sau ură.

Fratele mai mare al actualului khagan, Orda, primise o suliţă în coaste din cauza unuia dintre vizitii. După şase ore de luptă sângeroasă pentru supravieţuire, lovitura îl pusese la pământ.

Iar Urus îşi pusese deoparte sabia. Liniştea absolută se lăsase în arenă în timp ce Urus întinsese o mână însângerată spre fratele lui căzut – ca să-l ajute.

Orda aruncase un pumnal ascuns spre inima lui Urus.

O ratase la câţiva centimetri.

Iar Urus scosese acel pumnal, strigând, şi îl înfipsese direct în fratele lui.

Urus nu ratase ţinta aşa cum o făcuse fratele lui.

Nesryn se întrebă dacă o cicatrice încă marca pieptul khaganului, în timp ce el se uita acum la ea, Chaol şi bijuteriile prezentate. Dacă khaganul mort de mult plânsese în intimitate pentru fiul ei căzut, ucis de cel care avea să îi ia coroana în câteva zile. Sau dacă nu îşi permisese vreodată să

îşi iubească copiii, ştiind ce urma să li se întâmple.

Urus, khaganul continentului sudic, se opri în faţa lui Nesryn şi a lui Chaol. Era mai înalt decât Nesryn cu mai mult de cincisprezece centimetri, umerii fiindu-i încă laţi şi spatele drept.

Se aplecă doar cu o urmă de efort din cauza vârstei ca să ia un colier cu diamante şi safire din cufăr. Acesta licări ca un râu în mâinile lui cu cicatrice şi împodobite cu bijuterii.

— Fiul meu cel mai mare, Arghun, spuse khaganul făcând semn din cap spre prinţul cu faţa îngustă care monitoriza totul, mi-a dezvăluit recent nişte informaţii fascinante despre regina Aelin Ashryver Galathynius.

Nesryn aşteptă lovitura. Chaol doar se uită în ochii lui Urus.

Dar ochii negri ai khaganului – ochii lui Sartaq, îşi dădu ea seama – dansară când îi spuse lui Chaol:

— O regină de nouăsprezece ani i-ar nelinişti pe mulţi. Dorian Havilliard, cel puţin, a fost instruit de la naştere să îşi ia coroana, să controleze o curte şi un regat. Dar Aelin Galathynius...

Khaganul azvârli în cufăr colierul al cărui zgomot fu la fel de strident ca al oţelului pe piatră.

— Presupun că unii ar considera cei zece ani ca asasin antrenat drept experienţă.

Şoaptele se unduiră din nou prin sala tronului. Practic, ochii aprinşi ai lui Hasar străluceau. Chipul lui Sartaq nu se schimbă deloc. Probabil era o abilitate învăţată de la fratele lui cel mare – ai cărui spioni trebuiau să fie într-adevăr pricepuţi,

dacă aflaseră de trecutul lui Aelin. Chiar dacă Arghun părea să se chinuie să-şi reprime un zâmbet superior.

— Poate că suntem separaţi de Marea îngustă, îi spuse khaganul lui Chaol, ale cărui trăsături nici măcar nu se schimbară, dar până şi noi am auzit de Celaena Sardothien. Îmi aduceţi bijuterii, fără îndoială din propria ei colecţie. Totuşi, bijuteriile sunt pentru *mine,* când fiica mea Duva – aruncă o privire spre fiica drăguţă şi însărcinată, care stătea aproape de Hasar – încă nu a primit un cadou de nuntă fie de la noul rege, fie din partea reginei revenite, în timp ce toţi ceilalţi conducători le-au trimis pe ale lor cu aproape jumătate de an în urmă.

Nesryn îşi mască tresărirea. Era o omisiune care putea fi explicată de atât de multe adevăruri – dar nu de cele pe care ar fi îndrăznit să le rostească, nu acolo. Chaol nu oferi niciunul şi rămase tăcut.

— Dar, continuă khaganul, indiferent de bijuteriile pe care mi le-aţi aruncat acum la picioare ca pe nişte saci de grâne, aş prefera să aflu adevărul. Mai ales după ce Aelin Galathynius ţi-a distrus castelul de cleştar, l-a ucis pe fostul rege şi ţi-a asediat capitala.

— Dacă prinţul Arghun are informaţiile, spuse Chaol în cele din urmă cu un calm de neclintit, poate că nu e nevoie să afli asta de la mine.

Nesryn îşi înăbuşi dezgustul la acea sfidare, la acel ton…

— Poate că nu, spuse khaganul, chiar dacă

Arghun miji uşor ochii. Dar cred că *ţie* ţi-ar plăcea să afli nişte adevăruri din partea mea.

Chaol nu ceruse asta. Nu părea nici pe departe interesat, căci tot ce spuse fu „O?”

Kashin înţepeni. Aşadar, era cel mai feroce apărător al tatălui său. Arghun nu făcu decât un schimb de priviri cu un vizir şi îi zâmbi lui Chaol ca o viperă pe cale să atace.

— Iată de ce cred că ai venit, lordule Westfall, Mână a regelui.

Doar pescăruşii care zburau mult deasupra cupolei sălii tronului îndrăzniră să facă vreun zgomot.

Khaganul închise capacele cuferelor, rând pe rând.

— Cred că ai venit să mă convingi să mă alătur războiului vostru. Adarlanul este scindat, Terrasenul este sărac şi fără îndoială vei avea nişte probleme în a-i convinge pe stăpânii supravieţuitori să lupte pentru o regină neîncercată, care şi-a petrecut zece ani răsfăţându-se în Rifthold, cumpărând aceste bijuterii cu bani murdari. Lista ta de aliaţi este scurtă şi fragilă. Armatele ducelui Perrington sunt orice în afară de asta. Celelalte regate de pe continentul vostru sunt spulberate şi separate de teritoriile voastre din nord de armata lui Perrington. Deci aţi sosit aici cât de repede v-au putut purta cele opt vânturi ca să mă implorаţi să îmi trimit armata pe ţărmurile voastre. Să mă convingeţi să vărs sângele nostru pentru o cauză pierdută.

— Unii ar putea-o considera o cauză nobilă,

răspunse Chaol.

— Încă n-am terminat, spuse khaganul, ridicând o mână.

Chaol se enervă, dar nu vorbi din nou neîntrebat. Inima lui Nesryn bătea cu putere.

— Mulţi ar susţine, spuse khaganul, fluturând mâna ridicată spre câţiva viziri, spre Arghun şi Hasar, să rămânem neutri. Sau, şi mai bine, să ne aliem cu armata care va câştiga cu siguranţă, al cărui negoţ a fost profitabil pentru noi în aceşti zece ani.

El flutură acea mână spre alţi bărbaţi şi femei care purtau veşmintele aurii ale vizirilor. Spre Sartaq, Kashin şi Duva.

— Unii ar spune că riscăm să ne aliem cu Perrington doar ca să-i înfruntăm, probabil, cândva, armatele în porturile noastre. Că regatele distruse Eyllwe şi Fenharrow s-ar putea îmbogăţi din nou sub o nouă conducere şi am putea să ne umplem iar cuferele făcând negoţ. Nu mă îndoiesc de faptul că îmi vei promite că aşa va fi. Îmi vei oferi afaceri în exclusivitate, foarte probabil în dezavantajul vostru. Dar sunteţi disperaţi şi nu aveţi nimic din ce nu am deja. Sau din ce nu pot lua, dacă vreau.

Din fericire, Chaol nu spuse nimic, deşi ochii lui căprui fierbeau din cauza ameninţării tacite.

Khaganul aruncă o privire în al patrulea şi ultimul cufăr. Piepteni şi perii cu pietre preţioase, sticle de parfum ornamentate, meşteşugite de cei mai buni sticlari ai Adarlanului. Aceiaşi care construiseră castelul pe care îl distrusese Aelin.

— Deci, aţi venit ca să mă convingeţi să mă alătur cauzei voastre. Şi mă voi gândi la asta cât rămâneţi aici. De vreme ce, fără îndoială, aţi venit şi cu alt scop.

El făcu semn din mâna cu cicatrice, împodobită cu bijuterii, spre scaun. Chaol roşi, dar nu tresări şi nu se feri. Nesryn se forţă să facă la fel.

— Arghun m-a informat că rănile tale sunt noi – că te-ai ales cu ele când a explodat castelul de cleştar. Se pare că regina Terrasenului nu a fost prea atentă să-şi protejeze aliaţii.

Un muşchi al maxilarului lui Chaol se încordă când toată lumea, de la prinţ la servitor, se uită la picioarele lui.

— Întrucât relaţiile voastre cu Doranelle sunt acum încordate, tot din cauza lui Aelin Galathynius, presupun că singura cale spre vindecare care îţi rămâne deschisă este aici. La Torre Cesme.

Khaganul ridică din umeri, singura manifestare a tânărului războinic lipsit de respect care fusese cândva.

— Draga mea soţie va fi foarte supărată dacă aş refuza unui om rănit şansa de a se vindeca – împărăteasa nu mai era în această cameră, îşi dădu seama Nesryn, tresărind –, deci, bineînţeles, îţi voi acorda permisiunea să intri în Torre. Dacă vindecătorii lui vor fi de acord să te vindece, depinde de ei. Nici măcar eu nu controlez dorinţele celor din Torre.

Torre – Turnul. Acesta domina marginea sudică din Antica, adăpostit pe cel mai înalt deal de deasupra oraşului care cobora spre marea verde.

Era domeniul faimoşilor lui vindecători şi tributul adus Silbei, zeiţa vindecătoare care îi binecuvânta. Dintre cei treizeci şi şase de zei ai acestui imperiu care fuseseră îmbrăţişaţi de-a lungul secolelor, din religii apropiate şi îndepărtate, în acest oraş al zeilor... Silba domnea nedisputată.

Chaol părea că înghite cărbuni încinşi, dar, din fericire, reuşi să-şi încline capul.

— Îţi mulţumesc pentru generozitate, Mare Khagan.

— Odihniţi-vă în seara asta – îi voi informa că vei fi pregătit mâine-dimineaţă. De vreme ce nu te poţi duce la ei, unul va fi trimis la tine. Dacă ei sunt de acord, bineînţeles.

Chaol îşi mişcă degetele în poală, dar nu le încleştă. Nesryn încă îşi ţinea respiraţia.

— Sunt la dispoziţia lor, spuse Chaol cu hotărâre.

Khaganul închise ultimul cufăr cu bijuterii.

— Îţi poţi păstra darurile, Mână a regelui, Ambasadorul lui Aelin Galathynius. Nu îmi trebuie – şi nu mă interesează.

Chaol îşi ridică brusc fruntea, ca şi când ceva din tonul khaganului l-ar fi prins în cursă.

— De ce?

Nesryn abia îşi mască fiorul. Era o întrebare mai îndrăzneaţă decât se aventurase vreodată cineva să adreseze acestui bărbat, judecând după surprinderea furioasă din ochii khaganului şi din ce se citea în privirile schimbate între copiii lui.

Dar Nesryn zări licărul altui lucru în ochii khaganului. Al unei oboseli.

Ceva uleios îi alunecă în stomac atunci când observă steagurile albe fluturând la ferestre, prin tot oraşul. Când se uită la cei şase moştenitori şi numără din nou.

Nu erau şase.

Cinci. Doar cinci erau aici.

Stindardele morţii fluturau în casa regală. În tot oraşul.

Nu erau un popor care să jelească – nu aşa cum s-ar fi întâmplat în Adarlan, îmbrăcându-se numai în negru şi plângând câteva luni. Chiar şi în familia regală a khaganului, viaţa continua, morţii nefiind îndesaţi în peşteri sau sicrie, ci înfăşurați în alb şi lăsaţi sub cerul liber al rezervaţiei lor sacre de pe stepele distante.

Nesryn privi spre şirul de cinci moştenitori, numărând. Erau prezenţi doar cinci dintre cei mai mari. Şi, chiar când îşi dădu seama că Tumelun, cel mai mic – de doar şaptesprezece ani – nu era acolo, khaganul îi spuse lui Chaol:

— Spionii tăi sunt cu adevărat inutili dacă nu ai aflat.

Spunând asta, se îndreptă spre tron, lăsându-l pe Sartaq să înainteze, ochii prinţului mai tânăr fiind învăluiţi în tristeţe. Sartaq dădu tăcut din cap spre Nesryn. Da. Da, bănuielile ei erau adevărate...

Vocea puternică şi plăcută a lui Sartaq umplu sala.

— Sora noastră dragă, Tumelun, a murit pe neaşteptate în urmă cu trei săptămâni.

O, pe toţi zeii. Se trecuse peste atât de multe cuvinte şi ritualuri; doar faptul de a fi venit aici să

le ceară ajutorul în război era necivilizat, obraznic...

Chaol spuse în liniştea apăsătoare, întâlnind privirile încordate ale tuturor prinţilor şi prinţesei şi, apoi, pe a khaganului cu ochii obosiţi:

— Profundele mele condoleanţe.

— Fie ca vântul nordic să o poarte pe câmpiile senine, şopti Nesryn.

Numai Sartaq se deranjă să dea din cap în semn de mulţumire, în timp ce ceilalţi deveniră acum reci şi ţepeni.

Nesryn îi aruncă o privire tăcută, de avertisment, sugerându-i astfel să nu întrebe despre moarte. El îi citi expresia de pe chip şi dădu aprobator din cap.

Khaganul zgârie un punct de pe tronul său ivoriu, liniştea fiind la fel de apăsătoare ca una dintre hainele pe care călăreţii încă le purtau împotriva vântului aspru nordic din stepe şi a şeilor dure din lemn.

— Am fost pe mare timp de trei săptămâni, încercă să spună Chaol, vocea fiindu-i mai blândă acum.

Khaganul nu se deranjă să pară înţelegător.

— Asta ar explica şi de ce te surprind atât de mult celelalte ştiri şi de ce bijuteriile acestea reci v-ar fi mai folositoare *vouă.* Buzele khaganului se mişcară într-un zâmbet trist. Contactele lui Arghun mi-au adus şi veşti de pe o navă în dimineaţa asta. Vistieria voastră din Rifthold nu mai este accesibilă. Ducele Perrington şi armata lui de orori zburătoare au prădat Riftholdul.

Liniştea, vibrantă şi goală, o străbătu pe Nesryn. Ea nu ştia dacă respira Chaol.

— Nu avem ştiri despre locul în care se află regele Dorian, dar le-a cedat Riftholdul. A fugit în noapte, dacă este să credem zvonul. Oraşul a căzut. Acum, tot ce este spre sud de Rifthold îi aparţine lui Perrington şi vrăjitoarelor lui.

Nesryn văzu mai întâi chipurile nepoţilor ei.

Apoi chipul surorii şi pe al tatălui ei. Le văzu bucătăria şi brutăria. Tartele cu pere răcindu-se pe mesele lungi de lemn.

Dorian îi părăsise. Îi părăsise pe toţi ca să... facă ce? Să găsească ajutor? Să supravieţuiască? Să fugă la Aelin?

Rămăsese garda regală să lupte? Luptase cineva ca să-i salveze pe nevinovăţii din oraş?

Mâinile îi tremurau. Ei nu-i păsa. Nu-i păsa dacă aceşti oameni îmbrăcaţi elegant zâmbeau dispreţuitor.

Copiii surorii ei, cea mai mare bucurie a vieţii sale...

Chaol o fixă cu privirea. Nimic nu se citea pe chipul lui. Nici urmă de devastare sau şoc.

Uniforma roşie şi aurie deveni sufocantă. Înăbuşitoare.

Vrăjitoare şi balauri. În oraşul ei. Cu dinţi şi unghii de fier. Sfâşiind, însângerând şi chinuind. Familia ei – *familia* ei...

— Tată.

Sartaq înaintase din nou. Ochii negri se îndreptară între Nesryn şi khagan.

— A fost o călătorie lungă pentru invitaţii

noştri. Lăsând deoparte politica, spuse el şi aruncă o privire dezaprobatoare spre Arghun, care părea amuzat – *amuzat* de această ştire pe care o adusese, care făcuse podeaua din marmură verde să fiarbă sub cizmele ei –, încă suntem o patrie a ospitalităţii. Permite-le să se odihnească pentru câteva ore, iar apoi să ni se alăture la cină.

Hasar veni lângă Sartaq, încruntându-se la Arghun în acest timp. Poate nu ca o mustrare la adresa fratelui ei, ci, pur şi simplu, pentru că Arghun nu îi spusese *ei* prima.

— Să nu lăsăm vreun invitat să treacă prin casa noastră şi să o considere lipsită de confort. Deşi cuvintele erau prietenoase, tonul lui Hasar nu era.

Tatăl lor le aruncă o privire amuzată.

— Într-adevăr.

Urus flutură o mână spre servitorii de lângă stâlpii din depărtare.

— Însoţiţi-i spre camerele lor. Şi transmiteţi un mesaj către Torre, ca să-l trimită pe cel mai bun – pe Hafiza, dacă va coborî din acel turn.

Nesryn abia auzi restul. Dacă vrăjitoarele deţineau oraşul, atunci valgii care îl infestaseră mai devreme în acea vară... Nu avea să mai fie nimeni care să se lupte cu ei. Nimeni care să îi protejeze familia.

Dacă familia ei supravieţuise.

Nu putea respira. Nu putea gândi.

Nu ar fi trebuit să plece. Nu ar fi trebuit să accepte această funcţie.

Ai ei ar fi putut să fie morţi sau suferinzi. Morţi.

Morţi.

Nu observă servitoarea care veni să împingă scaunul lui Chaol.

Abia observă mâna pe care Chaol o întinse ca să o cuprindă pe a ei.

Nesryn nici măcar nu făcu o plecăciune spre khagan când plecară.

Nu putea să nu le vadă chipurile copiilor.

Ale copiilor surorii ei, zâmbind şi cu burţile rotunde.

Nu ar fi trebuit să vină cu Chaol acolo.

Capitolul 3

Nesryn intrase într-o stare şoc.

Iar Chaol nu putea să se ducă la ea, să o ia în braţe şi să o strângă la piept.

Nu când ea intrase, tăcută şi alunecând ca o fantomă, direct într-un dormitor al apartamentului generos care le fusese repartizat la primul etaj al palatului, şi închisese uşa în urma ei ca şi când ar fi uitat că mai exista oricine altcineva pe lume.

El nu o condamna.

Chaol lăsă servitoarea, o tânără cu o siluetă delicată şi păr castaniu care-i cădea în bucle grele până la talia subţire, să îi împingă scaunul în al doilea dormitor. Apartamentul era deasupra unei grădini cu pomi fructiferi, fântâni care bolboroseau şi cascade de flori roz şi mov care atârnau din plantele în ghiveci agăţate de balconul de deasupra şi care asigurau o cortină vie în faţa ferestrelor înalte ale dormitorului său – a uşilor, îşi

dădu el seama.

Servitoarea mormăi ceva despre pregătirea unei băi, priceperea de a vorbi pe limba lui fiind stângace în comparaţie cu cea a khaganului şi a copiilor lui. Nu că s-ar fi aflat în poziţia de a o judeca; el nu prea vorbea fluent nici o altă limbă de pe continentul lui.

Ea se strecură în spatele unui paravan sculptat din lemn care conducea fără îndoială spre baia lui, iar Chaol se uită prin uşa încă deschisă a dormitorului său, dincolo de holul cu marmură galbenă, către uşile închise ale dormitorului lui Nesryn.

Ei nu ar fi trebuit să plece de pe teritoriile lor.

El nu ar fi putut face nimic, dar... Ştia ce avea să-i facă lipsa de informaţii lui Nesryn. Ce îi făcea deja lui.

Dorian nu era mort, îşi spuse el. Scăpase. Fugise. Dacă ar fi fost capturat de Perrington – de Erawan –, ei ar fi ştiut. Prinţul Arghun ar fi ştiut.

Oraşul lui, prădat de vrăjitoare. Se întrebă dacă Manon Cioc-Negru condusese atacul.

Chaol încercă şi eşuă să îşi aducă aminte ce datorii aveau unul faţă de celălalt. Aelin îi cruţase viaţa lui Manon la templul lui Temis, dar Manon le oferise informaţii importante despre Dorian, care era înrobit de valgi. Asta însemna că erau chit? Sau un fel de aliaţi?

Era inutil să spere că Manon avea să se întoarcă împotriva Morathului, dar trimise o rugăciune tăcută spre orice zeu l-ar fi ascultat, ca să îl protejeze pe Dorian, să îl conducă pe regele

lui în locuri mai prietenoase.

Dorian avea să reuşească. Era prea inteligent, prea dăruit să nu o facă. Nu exista nici o altă variantă – niciuna – pe care să o accepte Chaol. Dorian era în viaţă şi în siguranţă. Sau în drum spre un loc sigur. Iar când Chaol ar fi găsit un moment, ar fi stors informaţia de la prinţul cel mai mare. Indiferent dacă jelea sau nu. Tot ce ştia Arghun avea să ştie şi *el.* Iar apoi urma să-i ceară servitoarei să caute pe orice navă comercială informaţii despre atac.

Nicio ştire – nu fusese nicio veste despre Aelin. Unde era ea acum, ce făcea. Aelin, care ar fi putut fi chiar preţul acestei alianţe.

Scrâşni din dinţi, şi încă o făcea când uşile apartamentului se deschiseră şi un bărbat cu umerii laţi intră ca şi când ar fi fost la el acasă.

Chaol presupuse că aşa şi era. Prinţul Kashin era singur şi neînarmat, deşi se deplasa cu uşurinţa unei persoane încrezătoare în puterea fermă a corpului său.

Aşa cum, presupuse Chaol, se plimbase şi el cândva prin palatul din Rifthold.

Chaol dădu din cap în semn de salut când prinţul închise uşa holului şi îl studie. Era evaluarea unui războinic, sinceră şi completă. Când ochii lui căprui îi întâlniră, în sfârşit, pe ai lui Chaol, prinţul spuse în limba din Adarlan:

— Răni ca ale tale nu sunt neobişnuite aici şi am văzut multe – mai ales în triburile de călăreţi. Poporul familiei mele.

Chaol nu prea avea chef să discute despre

rănile lui cu prinţul, cu nimeni, de fapt, aşa că se mulţumi să dea din cap.

— Sunt sigur că ai văzut.

Kashin îşi înclină capul, studiindu-l din nou pe Chaol, cosiţa neagră alunecându-i peste umărul musculos. Citea în ochii lui, probabil, dorinţa de a nu discuta despre asta.

— Tatăl meu chiar îşi doreşte să vă alăturaţi nouă la cină. Şi, mai mult decât atât, să vă alăturaţi în fiecare seară după aceea, cât timp sunteți aici. Şi să stați la masa cea mare.

Nu era o cerere ciudată pentru un demnitar în vizită şi, cu siguranţă, era o onoare să stai la masa khaganului, dar să îşi trimită fiul ca să îi invite... Chaol se gândi bine la următoarele cuvinte, apoi le alese, pur şi simplu, pe cele mai evidente.

— De ce?

Cu siguranţă, cei din familie îşi doreau să fie aproape unii de alţii după pierderea celui mai tânăr membru. Să invite străinii să li se alăture...

Maxilarul prinţului se încordă. Nu era un om obişnuit să îşi ascundă emoţiile, aşa cum erau cei trei fraţi mai mari ai lui.

— Arghun spune că în palatul nostru nu sunt spioni ai armatei ducelui Perrington, că agenţii lui nu au sosit încă. Eu nu cred asta. Iar Sartaq... Prinţul se opri, ca şi când nu ar fi vrut să îl implice pe fratele său – sau pe potenţialul aliat.

Kashin se strâmbă.

— Am avut un motiv să aleg să trăiesc printre soldaţi. Vorbele în doi peri din regatul acesta...

Chaol fu tentat să spună că înţelegea. Se

simţise aşa o mare parte din viaţa lui. Însă întrebă:

— Crezi că armata lui Perrington s-a infiltrat în regat?

Cât de multe ştiau Kashin sau Arghun despre armata lui Perrington – despre adevărul regelui valg care era, de fapt, Perrington? Sau despre armata pe care o comanda, mai rea decât orice şi-ar fi putut imagina ei? Dar acea informaţie... O ţinuse secretă, ca să vadă dacă putea fi folosită cumva, dacă nu cumva Arghun şi khaganul ştiau despre asta.

Kashin îşi masă gâtul.

— Nu ştiu dacă Perrington, cineva din Terrasen, Melisande sau Wendlyn. Tot ce ştiu este că sora mea este acum moartă.

Inima lui Chaol se poticni puţin, dar îndrăzni să întrebe:

— Cum s-a întâmplat asta?

Suferinţa licări în ochii lui Kashin.

— Tumelun a fost mereu puţin frenetică, nesăbuită. Instabilă, într-o zi era fericită şi râdea; în următoarea era retrasă şi deznădăjduită. Ei... Gâtul i se înălţă. Ei spun că ea a sărit de la balcon din cauza asta. Duva şi soţul ei au găsit-o mai târziu în acea seară.

Orice moarte într-o familie era devastatoare, dar o sinucidere...

— Îmi pare rău, spuse încet Chaol.

Kashin scutură din cap, lumina soarelui din grădină dansându-i pe părul negru.

— Nu pot să cred asta. Tumelun a mea nu ar fi sărit.

Tumelun a mea. Cuvintele îi spuneau destule despre apropierea prinţului de sora lui mai mică.

— Suspectezi ceva necurat?

— Tot ce ştiu este că, indiferent de toanele lui Tumelun... o cunoşteam. Aşa cum îmi cunosc propria inimă, zise şi îşi atinse pieptul în dreptul inimii. Ea nu ar fi sărit.

Chaol se gândi din nou cu atenţie la cuvintele lui.

— Chiar dacă regret pierderea ta, ai vreun motiv să suspectezi motivul pentru care ar fi putut un regat străin să pună la cale asta?

Kashin făcu câţiva paşi.

— Nimeni de pe tărâmurile *noastre* nu ar fi destul de prost.

— Ei bine, nimeni din Terrasen sau din Adarlan nu ar face vreodată aşa ceva – nici măcar ca să te manipuleze să intri în acest război.

Kashin îl studie pentru o clipă.

— Nici măcar o regină care a fost cândva o asasină?

Chaol nu lăsă să se vadă niciun licăr de emoţie.

— Poate că a fost asasină, dar Aelin avea nişte limite pe care nu le depăşea. Să ucidă sau să le facă rău copiilor era una dintre ele.

Kashin se opri în faţa mesei de toaletă lipite de zidul grădinii, potrivind o cutie aurită de pe suprafaţa neagră şi lustruită.

— Ştiu. Am citit şi eu asta în rapoartele fratelui meu. Detalii despre asasinatele ei.

Chaol ar fi putut să jure că prinţul tremură înainte să adauge „Te cred”.

Era, fără îndoială, motivul pentru care prinţul purta conversaţia asta cu el.

Kashin continuă:

— Ceea ce înseamnă că nu rămân multe alte forţe străine care ar fi putut să o facă – şi Perrington e în capul acelei liste scurte.

— Dar de ce să o vizeze pe sora ta?

— Nu ştiu. Kashin mai făcu câţiva paşi. Ea era tânără, inocentă – călărea cu mine printre darghani, cei din clanul mamei noastre. Nu avea încă un *sulde* al ei.

Văzând sprâncenele încruntate ale lui Chaol, prinţul îl lămuri:

— Este o suliţă pe care o poartă toţi războinicii darghan. Îi legăm de mâner părul calului nostru preferat, sub vârf. Strămoşii noştri credeau că unde fluturau în vânt acele fire de păr, acolo ne aştepta destinul. Unii dintre noi cred încă în asemenea lucruri, dar chiar şi cei care cred că este doar o tradiţie... Le aducem peste tot. Este o curte în acest palat unde *sulde-ul* meu şi cele ale fraţilor mei sunt puse ca să simtă vântul cât rămânem la palatul tatălui nostru, chiar lângă a lui. Dar la moarte... Din nou, acea umbră de durere. În cazul unei morţi, este singurul obiect pe care îl păstrăm. Ele poartă sufletul unui războinic darghan pentru totdeauna şi sunt lăsate înfipte pe o stepă din ţinutul nostru sacru. Prinţul închise ochii. Acum, sufletul ei va călători cu vântul.

Nesryn spusese asta mai devreme. Chaol doar repetă „Îmi pare rău”.

Kashin deschise ochii.

— Unii dintre fraţii mei nu cred ce spun eu despre Tumelun. Alţii cred. Tatăl nostru... El rămâne nehotărât. Mama noastră nici măcar nu părăseşte camera ei din cauza suferinţei, iar să-mi rostesc bănuielile... Nu sunt în stare să i le menţionez. El îşi masă maxilarul puternic. Deci l-am convins pe tata să vă alăturaţi nouă la cină în fiecare seară, ca un gest diplomatic. Dar aş vrea să priveşti totul cu ochii unui străin, să îmi raportezi orice este în neregulă. Poate vei vedea ceva ce noi nu vedem.

Să îi ajute... şi poate să primească ajutor în schimb. Chaol spuse deschis:

— Dacă ai suficientă încredere în mine să mă pui să fac asta, să-mi spui toate astea, atunci de ce nu eşti de acord să ni te alături în războiul acesta?

— Nu mă aflu în poziţia de a spune de ce sau de a presupune. Se vedea că e un soldat instruit. Kashin cercetă apartamentul ca şi când ar fi evaluat orice posibil inamic ce stătea în aşteptare. Mărşăluiesc doar când îmi ordonă tatăl meu.

Dacă armata lui Perrington era deja aici, dacă Morathul era, într-adevăr, în spatele uciderii prinţesei... Ar fi fost prea uşor. Prea uşor să îl convingă pe khagan să li se alăture lui Dorian şi lui Aelin. Perrington-Erawan era mult mai inteligent de atât.

Dar dacă însuşi Chaol ar fi reuşit să îl câştige pe comandantul armatei terestre a khaganatului în favoarea cauzei lor...

— Eu nu joc jocurile acestea, lord Westfall, spuse Kashin, citind orice strălucі în ochii lui Chaol.

Ceilalţi fraţi ai mei sunt cei pe care vrei să îi convingi.

Chaol bătu uşor cu un deget pe cotiera scaunului său.

— Mă poţi sfătui în privinţa asta?

Kashin pufni, schiţând un zâmbet.

— Au venit alţii înaintea ta – din regate mai bogate decât al vostru. Unii au reuşit, alţii nu.

Aruncă o privire la picioarele lui Chaol şi un licăr de milă se zări în ochii prinţului. Chaol apucă bine cotierele scaunului din cauza milei afişate de un bărbat care recunoştea un tovarăş războinic.

— Nu pot decât să îţi urez noroc.

Apoi prinţul se îndreptă spre uşă, picioarele-i lungi micşorând distanţa.

— Dacă Perrington are un agent aici, spuse Chaol când Kashin ajunse la uşile apartamentului, atunci deja ai văzut că toată lumea din acest palat este în mare pericol. Trebuie să acţionezi.

Kashin se opri cu mâna pe mânerul sculptat al uşii, privind peste umăr.

— De ce crezi că am cerut ajutorul unui lord străin?

Apoi prinţul plecă, cuvintele lui plutind în aerul dulceag. Tonul nu era crud, nu era insultător, dar sinceritatea de războinic…

Chaol se luptă să îşi controleze respiraţia, chiar dacă gândurile îi creau agitaţie. Nu văzuse niciun inel sau colier negru, dar nici nu le căutase. Nici măcar nu se gândise că umbra Morathului ar fi putut să ajungă atât de departe.

Îşi masă pieptul. Atent. Trebuia să fie atent în

acest regat la ce spunea public – chiar şi la ce spunea şi în camera aceasta.

Chaol încă fixa cu privirea uşa închisă, gândindu-se la tot ce spusese Kashin, când servitoarea ieşi, piesele de îmbrăcăminte pe care le purtase mai devreme, tunica şi pantalonii, fiind înlocuite de o mantie din cea mai fină şi pură mătase, care îi dezvăluia trupul fără să lase loc imaginaţiei.

El îşi reprimă impulsul de a o striga pe Nesryn ca să îl ajute.

— Spală-mă şi atât, spuse cât de clar şi ferm putu.

Ea nu afişă nicio nelinişte, niciun tremur de ezitare, iar el îşi dădu seama că mai făcuse asta de nenumărate ori, în timp ce îl întrebă:

— Nu mă placi?

Era o întrebare sinceră, directă. Era bine plătită pentru serviciile ei – toţi servitorii erau. Ea alesese să fie aici şi o alta putea fi cu uşurinţă găsită, fără niciun risc pentru poziţia ei socială.

— Ba da, spuse Chaol, minţind doar pe jumătate, refuzând să privească mai jos de ochii ei. Eşti foarte frumoasă, clarifică el. Însă vreau o baie şi nimic altceva de la tine, adăugă, doar ca să fie sigur.

Se aşteptase la recunoştinţa ei, dar servitoarea nu făcu decât să dea din cap, netulburată. Chiar şi cu ea trebuia să fie atent la ce spunea, la ce ar fi putut discuta în aceste camere el şi Nesryn.

Niciun sunet şi niciun un licăr de mişcare nu se auziseră în spatele uşilor închise ale dormitorului

lui Nesryn. Şi cu siguranţă nu se auzeau acum.

Aşadar, el îi făcu semn servitoarei să îi împingă scaunul în sala de baie, vălurile de aburi unduindu-se prin camera cu gresie albă şi albastră.

Scaunul alunecă pe covor şi gresie, ocolind mobila cu foarte puţin efort. Nesryn găsise scaunul în catacombele acum goale ale vindecătorilor din castelului Rifthold, chiar înainte să navigheze aici. Era unul dintre puţinele obiecte pe care le lăsaseră în urmă vindecătorii care se refugiaseră.

Mai uşoare şi mai subţiri decât se aşteptase, roţile mari de lângă scaun se rotiră cu uşurinţă, chiar şi când se folosi de marginea subţire de metal ca să se ghideze. Spre deosebire de mărimea rigidă a altora pe care le văzuse, scaunul era echipat cu două roţi mici în faţă, de ambele părţi ale suportului de lemn pentru picioare, fiecare capabilă să se rotească în orice direcţie aleasă de el. Iar acum, se rotiră lin în aburul sălii de baie.

Un bazin mare şi îngropat ocupa o mare parte a încăperii, uleiurile strălucind la suprafaţă, întrerupte doar de petalele împrăştiate, care pluteau. Pe zidul îndepărtat, o mică fereastră la înălţime dădea spre verdeaţa grădinii, iar lumânările poleiau aburul agitat.

Lux. Lux total în timp ce oraşul lui suferea şi ei cereau un ajutor care nu venea. Dorian ar fi vrut să rămână. Doar înfrângerea deplină, fără şanse de supravieţuire, l-ar fi făcut să plece. Chaol se întrebă dacă magia lui jucase vreun rol, dacă îi ajutase pe vreunul dintre ei.

Dorian şi-ar fi găsit calea spre un loc sigur,

spre aliaţi. Ştia asta profund în sinea lui, deşi stomacul continuă să i se agite. Nu putea face nimic de aici ca să-şi ajute regele – cu excepţia faptului de a crea o alianţă. Chiar dacă toate instinctele îi strigau să se întoarcă în Adarlan, să-l găsească pe Dorian, avea să rămână aici.

Chaol abia observă servitoarea scoţându-i cizmele cu smucituri eficiente. Şi, cu toate că ar fi putut să o facă singur, abia observă că îi scosese jacheta turcoaz, apoi cămaşa de dedesubt. Dar el se desprinse din gândurile lui când, în sfârşit, începu să îi scoată pantalonii – când se aplecă să o ajute, scrâşnind din dinţi în timp ce lucrară împreună în linişte. Numai când se întinse ca să îi îndepărteze izmenele, o prinse de încheietura mâinii.

El şi Nesryn încă nu se atinseseră. În afara unui incident nefericit de pe navă, din urmă cu trei zile, nu-şi mai exprimase dorinţa de a repeta gestul. Totuşi, vrusese să o facă. Se trezise în multe dimineţi dorindu-şi să o facă, mai ales când împărţiseră patul din cabină. Dar gândul de a fi atât de înclinat să o facă şi de a nu o putea atinge aşa cum o făcuse cândva... îi curmase orice poftă trupească. Chiar dacă, din fericire, anumite părţi încă îi funcţionau, fără îndoială.

— Pot intra singur, spuse Chaol şi înainte ca servitoarea să se poată mişca, îşi adună puterea în braţe şi spate şi începu să se ridice de pe scaun. Era un proces cunoscut, unul pe care îl descoperise în zilele lungi pe mare.

Mai întâi, declanşă mecanismul de blocare a

roţilor, ţăcănitul răsunând din piatră şi apă. Cu câteva mişcări, se mişcă spre marginea scaunului, apoi îşi ridică picioarele de pe plăcile de lemn şi le lăsă pe podea, înclinându-le în acest timp spre stânga. Cu mâna dreaptă, apucă marginea scaunului de lângă genunchi, în timp ce strânse pumnul mâinii stângi când se aplecă pentru a o sprijini pe gresia rece şi lucioasă de umezeală. Alunecoasă...

Servitoarea doar se apropie, întinse o bucată albă şi groasă de material în faţa lui şi se retrase. El îi aruncă un zâmbet recunoscător, cu buzele lipite, când îşi sprijini din nou pumnul pe podea şi pe materialul de pluş, distribuindu-şi greutatea în braţ. Inspirând, cu mâna dreaptă cu care se ţinea încă de marginea scaunului, se lăsă atent spre pământ, legănându-şi fundul de pe scaun când genunchii i se îndoiră fără să vrea.

Se prăbuşi cu un zgomot surd, dar cel puţin era pe podea – nu se răsturnase, aşa cum o făcuse de primele şase ori când încercase asta pe navă.

Cu atenţie, se grăbi spre treptele bazinului până ce atinse apa caldă cu tălpile, chiar deasupra celei de-a doua trepte. Servitoarea intră în apă o clipă mai târziu, graţioasă ca o egretă, roba-i transparentă devenind la fel de imaterială ca rouă în timp ce se umezi. Mâinile îi erau blânde, dar ferme când îl apucă de sub braţe şi îl ajută să se ridice în bazin, aşezându-se pe treapta de sus. Apoi îl ajută să coboare încă una şi încă una, până ce ajunse în apă până la umeri. La nivelul sânilor ei plini şi obraznici.

Fata nu păru să observe, iar el îşi mută imediat privirea spre fereastră când ea se întinse spre mica tavă cu accesorii pe care o lăsase aproape de marginea bazinului: uleiuri, perii şi pânze care păreau moi. Chaol îşi scoase izmenele când ea se întoarse, lăsându-i cu un zgomot puternic şi ud pe marginea bazinului.

Nesryn tot nu ieşise din camera ei.

Aşadar, Chaol închise ochii, supunându-se serviciului servitoarei, şi se întrebă ce naiba urma să facă.

Capitolul 4

Dintre toate camerele din Torre Cesme, aceasta îi plăcea cel mai mult lui Yrene Towers.

Poate datorită faptului că, din încăperea care se afla chiar în vârful turnului din piatră albă şi din complexul întins de dedesubt, se vedea imaginea de neegalat a apusului peste Antica.

Poate pentru că acesta era locul în care ea simţise prima fărâmă de siguranţă în aproape zece ani. Locul în care o văzuse prima dată pe bătrâna care stătea acum de partea cealaltă a biroului plin de hârtii şi cărţi şi auzise cuvintele care schimbaseră totul: „Eşti bine-venită aici, Yrene Towers”.

De atunci trecuseră mai mult de doi ani.

Doi ani de când lucra şi locuia aici, în acest turn şi în acest oraş al atât de multor popoare şi mâncăruri, fiind în acelaşi timp locuri ale cunoaşterii.

Fusese exact aşa cum visase – iar ea profitase din plin de orice ocazie şi de orice provocare. Studiase, ascultase, practicase, salvase vieţi şi le schimbase, până ce ajunsese prima din clasa ei. Până ce fiica unui vindecător necunoscut din Fenharrow fusese abordată de vindecători tineri şi bătrâni, care se instruiseră toată viaţa, pentru sfatul şi ajutorul ei.

Magia era de ajutor. Magia splendidă şi minunată care putea să o lase fără suflare sau atât de obosită încât nu se putea ridica din pat câteva zile. Magia cerea un preţ – şi vindecătorului, şi pacientului, dar Yrene era dispusă să-l plătească. Consecinţele unei vindecări brutale nu o deranjaseră niciodată.

Dacă asta însemna să salveze o viaţă... Silba îi oferise un dar şi un străin tânăr îi dăduse un altul în acea ultimă seară din Innish, în urmă cu doi ani. Yrene nu plănuia să le risipească.

Aşteptă în linişte cât femeia slabă din faţa sa termină de citit nişte mesaje de pe biroul ei mereu dezordonat. În ciuda eforturilor servitorilor, biroul vechi din palisandru era întotdeauna haotic, acoperit cu formule, vrăji sau flacoane şi borcane în care se pregătea vreun tonic.

Acum erau două asemenea flacoane pe birou, sfere transparente pe suporturi argintii în formă de picioare de ibis, purificate de lumina nesfârşită a soarelui din turn.

Hafiza, vindecătoarea din vârful turnului Torre Cesme, luă unul din flacoane, îi roti conţinutul albastru deschis şi îl lăsă jos.

— Drăcia asta durează mereu de două ori mai mult decât am anticipat. Ea întrebă nonşalant, pe limba lui Yrene: De ce crezi că se întâmplă asta?

Yrene se aplecă înainte în fotoliul uzat cu ciucuri din partea ei de birou ca să studieze tonicul. Fiecare întâlnire cu Hafiza era o lecţie – o şansă de a învăţa. De a fi provocată. Yrene luă flaconul din suport, ţinându-l în lumina aurie a apusului când studie lichidul dens şi azuriu dinăuntru.

— La ce foloseşte?

— O fată de zece ani a căpătat cu o tuse seacă în urmă cu şase săptămâni. S-a dus la tămăduitori, care au sfătuit-o să bea ceai cu miere, să se odihnească şi să respire aer curat. S-a simţit mai bine o vreme, dar în urmă cu o săptămână, tusea i s-a accentuat şi mai mult.

Tămăduitorii din Torre Cesme erau cei mai buni din lume doar că, spre deosebire de cei din Torre, nu aveau magie. Erau prima linie de inspecţie pentru vindecătorii din turn, camerele lor ocupând complexul întins din jurul bazei.

Magia era preţioasă, iar solicitările ei destul de costisitoare, aşa încât unii Mari Vindecători de acum decretaseră cu câteva secole în urmă că, dacă era cazul să vadă un pacient, acela trebuia să fie mai întâi examinat de un tămăduitor. Poate fusese o manevră politică – un os aruncat tămăduitorilor atât de des ignoraţi de oamenii care cereau zgomotos panacee magice.

Totuşi, magia nu putea vindeca totul. Nu putea împiedica moartea şi nu putea să învie pe cineva.

Ea aflase asta de nenumărate ori în ultimii doi ani, şi mai devreme. Şi, în ciuda protocoalelor tămăduitorilor, Yrene tot se trezea mergând spre sunetul tusei pe străzile înguste şi înclinate ale Anticii – aşa cum o făcea întotdeauna.

Yrene înclină flaconul în toate părţile.

— Tonicul ar putea să fie influenţat de căldură. A fost nefiresc de cald, chiar şi pentru noi.

Chiar şi după doi ani, Yrene încă nu era pe deplin obişnuită cu căldura uscată şi severă a oraşului zeilor. Din fericire, un geniu de demult inventase *bidgier*-urile, turnuri ce captau vântul, poziţionate pe acoperişurile clădirilor, ca să tragă aerul proaspăt în camerele de dedesubt, unele lucrând chiar în tandem cu câteva canale subterane care şerpuiau sub Antica, pentru a transforma vântul fierbinte în curente de aer răcoroase. Oraşul era presărat cu mici turnuri, ca o mie de suliţe spre cer, de la casele mici din cărămizi de lut până la reşedinţele mari şi boltite, pline de curţi umbrite şi bazine limpezi.

Din nefericire, Torre exista dinaintea acelei idei geniale şi, chiar dacă ventilaţia inteligentă de la etajele superioare răcea camerele de dedesubt, erau destule zile când Yrene îşi dorea ca un arhitect isteţ să înzestreze turnul cu ultimele descoperiri. Într-adevăr, cu temperatura ridicată şi diversele focuri care ardeau prin turn, camera Hafizei era aproape înăbuşitoare. Ceea ce o făcu pe Yrene să adauge:

— Ai putea să o pui într-o cameră de la un etaj inferior – unde este mai răcoare.

— Dar dacă este necesară lumina soarelui?

Yrene se gândi.

— Aduci oglinzi. Captezi lumina soarelui prin fereastră şi o concentrezi asupra flaconului. Le reglezi de câteva ori pe zi ca să fie în calea soarelui. Temperatura mai scăzută şi lumina mai concentrată a soarelui ar putea face tonicul să fie gata mai repede.

Ea dădu uşor din cap, mulţumită. Yrene ajunsese să preţuiască aceste gesturi, lumina din acei ochi căprui.

— Mintea vioaie salvează vieţi mai des decât magia, fu singurul răspuns al Hafizei.

Ea o mai spusese de o mie de ori, de obicei când era vorba de Yrene – spre mândria ei eternă –, dar Yrene îşi înclină capul în semn de mulţumire şi puse din nou flaconul în suport.

— Deci, spuse Hafiza, împreunându-şi mâinile pe biroul de palisandru care aproape strălucea, Eretia îmi spune că ea crede că eşti pregătită să ne părăseşti.

Yrene se îndreptă pe scaun, pe acelaşi scaun pe care stătuse în prima zi când urcase cele o mie de trepte spre vârful turnului şi implorase să fie primită. Implorarea fusese cea mai mică umilinţă din cadrul întâlnirii, momentul culminant fiind aruncatul sacului cu aur pe biroul Hafizei, spunând fără să gândească faptul că nu-i păsa cât costa, şi să îl ia pe tot.

Asta fără să-şi dea seama că Hafiza nu lua bani de la învăţăcei. Nu, ei îşi plăteau educaţia în alte feluri. Yrene îndurase nenumărate umilinţe şi

înjosiri în anul în care lucrase la văgăuna care era HANUL PORCUL ALB, dar nu fusese mai îngrozită ca în clipa în care Hafiza îi ordonase să îşi pună la loc banii în săculeţul maro. Luând aurul de pe birou ca un jucător de cărţi care se grăbea să-şi adune câştigurile, Yrene se gândise să sară direct pe ferestrele în semicerc din spatele biroului Hafizei.

De atunci, se schimbaseră multe. Rochia ţesută în casă fusese înlocuită şi se mai împlinise. Deşi Yrene presupunea că scările nesfârşite din Torre îi controlaseră greutatea pe care o căpătase din cauza mâncatului constant, mulţumită imenselor bucătării din Torre, a nenumăratelor pieţe pline cu tarabe cu mâncare şi a restaurantelor de pe fiecare stradă aglomerată şi alee şerpuită.

Yrene înghiţi o dată, încercând şi eşuând să citească expresia de pe chipul Hafizei. Hafiza fusese singura persoană de aici pe care Yrene nu putea niciodată să o citească, să o ghicească. Ea nu îşi afişase niciodată nervozitatea – ceea ce nu se putea spune despre mulţi dintre dascălii de aici, mai ales despre Eretia – şi nu ridicase niciodată vocea. Hafiza avea doar trei expresii: mulţumită, neutră şi dezamăgită. Yrene trăia cu groaza ultimelor două.

Nu din cauza vreunei pedepse. Aşa ceva nu exista aici. Raţiile nu se reţineau şi nici nu se făceau ameninţări cu suferinţa. Nu ca la PORCUL ALB, unde Nolan îi reţinea din bani dacă nu se supunea, dacă era prea generoasă cu un client sau dacă o prindea lăsând afară resturi pentru copiii pe

jumătate sălbatici care umblau după pradă pe străzile murdare din Innish.

Ea sosise aici crezând că avea să fie la fel: să dea peste oameni care îi luau banii şi care îi împiedicau tot mai mult plecarea. Îşi petrecuse un an lucrând la PORCUL ALB pentru că Nolan crescuse preţul chiriei, îi redusese plata şi îi oprise din bacşişurile insuficiente şi din cauza faptului că majoritatea femeilor din Innish lucrau pe străzi, iar proprietatea lui, pe cât de dezgustătoare era, fusese o alternativă mult mai bună.

Îşi spusese că nu avea să se mai întâmple – până ce sosise aici. Până ce aruncase aurul pe biroul Hafizei şi se pregătise să o facă din nou, îndatorându-se şi vânzându-se, doar pentru o şansă de a învăţa.

Hafiza nici măcar nu se gândise să ia ceva de la ea. Modul ei de a acţiona era total opus celor ca Nolan. Yrene încă îşi amintea prima dată când o auzise pe Hafiza spunând cu accentul ei pronunţat şi minunat aproape aceleaşi cuvinte pe care i le spusese lui Yrene mama ei de nenumărate ori: ele nu îşi taxau ucenicii sau pacienţii pentru ceea ce Silba, Zeiţa Vindecării, le dăruia gratuit.

În tărâmul atâtor zei pe care Yrene încă se chinuia să îi înveţe, cel puţin Silba rămânea la fel.

Totuşi, un alt lucru inteligent pe care îl făcuse khaganatul la unirea regatelor şi a teritoriilor în timpul anilor de cucerire fusese păstrarea şi integrarea zeilor *tuturor.* Inclusiv a Silbei, a cărei stăpânire asupra vindecătorilor fusese stabilită în aceste ţinuturi cu mult timp în urmă. Istoria era

scrisă de cei victorioşi. Sau aşa îi spusese cândva Eretia, îndrumătoarea directă a lui Yrene. Nici măcar zeii nu păreau imuni la asta.

Dar asta nu o împiedică pe Yrene să adreseze o rugăciune Silbei şi oricăror zei care ar fi putut asculta când spuse în cele din urmă:

— Sunt pregătită, da.

— Să ne părăseşti. Cuvinte atât de simple, rostite cu acel chip neutru – calm şi răbdător. Sau te-ai gândit la cealaltă opţiune pe care ţi-am prezentat-o?

Yrene o făcuse. Se gândise la asta neîncetat în cele două săptămâni de când Hafiza o chemase în biroul ei şi îi spusese singurul cuvânt care îi făcuse inima să se strângă: „Rămâi”.

Să rămână şi să înveţe mai mult – să rămână şi să vadă în ce s-ar fi transformat noua viaţă pe care şi-o făcuse aici.

Yrene îşi masă pieptul ca şi când ar fi simţit prinsoarea ca de menghină.

— Războiul vine din nou în patria mea – pe continentul nordic. Aşa îi spuneau ei aici. Yrene înghiţi în sec. Vreau să fiu acolo ca să îi ajut pe cei care luptă împotriva controlului imperiului.

În sfârşit, după atât de mulţi ani, se aduna o armată. Dacă era să dea crezare zvonurilor, Dorian Havilliard separase Adarlanul în nord, şi Aghiotantul regelui mort, ducele Perrington, în sud. Dorian era susţinut de Aelin Galathynius, regina de mult dispărută, acum cu puteri depline şi lacomă de răzbunare, judecând după ce făcuse castelului de cleştar şi regelui său. Iar Perrington, susţineau

zvonurile, era ajutat de ororile născute dintr-un coşmar întunecat.

Dar dacă asta era singura şansă pentru libertate a ţinutului Fenharrow...

Yrene avea să fie acolo ca să ajute, oricum ar fi putut. Încă simţea mirosul de fum târziu în noapte sau când era epuizată după o vindecare dificilă. Fumul focului făcut de soldaţii adarlanieni şi în care o arseseră pe mama ei. Încă auzea ţipetele mamei şi simţea lemnul acelui buştean intrându-i pe sub unghii când se ascunsese la marginea pădurii Oakwald în timp ce îi privise arzând-o de vie pe mama ei, după ce ea îl ucisese pe acel soldat ca să îi dea lui Yrene timp să fugă.

Trecuseră zece ani de atunci. Aproape unsprezece. Şi chiar dacă traversase munţi şi oceane... erau unele zile când lui Yrene i se părea că încă era în Fenharrow, mirosind focul, aşchiile intrându-i pe sub unghii, urmărind soldaţii luându-şi torţele şi incendiindu-i şi casa.

Casa care adăpostise generaţii de vindecători din familia Towers.

Yrene se gândise că era cumva potrivit să ajungă şi ea într-un turn. Doar cu inelul de pe mâna stângă ca singura dovadă că, odată, timp de sute de ani, existase o familie de vindecătoare foarte talentate în sudul ţinutului Fenharrow. Un inel cu care acum se juca – ultima dovadă că mama şi bunica ei şi toate mamele dinainte trăiseră şi vindecaseră cândva în pace. Era primul din cele două obiecte pe care Yrene nu le-ar fi vândut – nici măcar înainte de a se vinde pe sine.

Hafiza nu răspunse, aşa că Yrene continuă, soarele coborând mai mult spre apele ca de jad ale portului din cealaltă parte a oraşului.

— Chiar dacă magia a revenit acum în continentul nordic, probabil că multe vindecătoare nu sunt instruite, asta dacă au supravieţuit. Aş putea salva multe vieţi.

— Războiul ţi-ar putea-o lua *pe a ta.*

Yrene ştia asta. Îşi ridică bărbia.

— Sunt conştientă de riscuri.

Ochii închişi la culoare ai Hafizei se îmblânziră.

— Da, da, eşti.

Faptul acesta devenise clar în timpul primei întâlniri îngrozitoare cu Marea Vindecătoare.

Yrene nu plânsese de câţiva ani – din ziua în care mama ei se transformase în cenuşă în vânt – şi totuşi, în clipa în care Hafiza o întrebase despre părinţii ei... ea îşi cuprinsese chipul cu mâinile şi plânsese. Hafiza ocolise biroul şi o îmbrăţişase, mângâind-o pe spate în cercuri liniştitoare.

Hafiza făcea asta deseori. Nu doar lui Yrene, ci tuturor vindecătoarelor ei, când orele erau lungi şi spatele le înţepenea, iar magia lua *totul* şi tot nu era suficient. Era o prezenţă tăcută şi constantă care le întărea, le calma.

Pentru Yrene, Hafiza era ca o mamă pe care o găsise de când avea unsprezece ani. Iar acum, la câteva săptămâni de la împlinirea vârstei de douăzeci şi doi de ani, se îndoia că ar mai fi găsit o alta ca ea.

— Am trecut probele, spuse Yrene, chiar dacă Hafiza ştia deja.

Chiar ea i le dăduse lui Yrene, supraveghind săptămânile istovitoare de teste ale cunoaşterii, priceperii şi practicii reale umane. Yrene se asigurase că primea cele mai bune note din clasa ei. Cât de aproape de nota perfectă pe care o primise vreodată cineva acolo.

— Sunt pregătită.

— Într-adevăr, eşti. Şi totuşi încă mă întreb cât de multe ai putea învăţa în cinci ani, în zece, dacă ai învăţat deja atât de multe în doi.

Yrene fusese prea pricepută să înceapă cu slujitorii de la nivelurile inferioare din Torre.

Îşi urmărise mama de când era destul de mare încât să meargă şi să vorbească, învăţând lent, de-a lungul anilor, aşa cum o făcuseră toţi vindecătorii din familia ei. La unsprezece ani, Yrene învăţase mai mult decât ar fi făcut-o majoritatea în zece ani. Şi, chiar şi în timpul celor şase ani care urmaseră, când se prefăcuse a fi o fată obişnuită în timp ce lucra la ferma vărului mamei ei – familia nefiind sigură ce să facă, de fapt, cu ea, nedorind să ajungă să o cunoască de vreme ce războiul şi Adarlanul i-ar fi putut distruge pe toţi –, exersase în tăcere.

Dar nu prea mult, nu prea evident. În acei ani, vecinii se trădau unii pe alţii chiar şi pentru un strop de magie. Şi chiar dacă magia dispăruse, luând şi darul Silbei, Yrene fusese atentă să nu pară mai mult decât ruda unui fermier, a cărei bunică poate că o învăţase câteva remedii naturale pentru febră, durerile facerii şi membre luxate sau fracturate.

În Innish, reuşise să facă mai mult, folosindu-şi puţinii bani de buzunar ca să cumpere plante şi alifii. Dar nu îndrăznise deseori, nu avându-i în apropiere pe Nolan şi pe Jessa, chelneriţa lui preferată, care o urmărea zi şi noapte. Aşadar, în aceşti ultimi doi ani îşi *dorise* să înveţe cât mai multe posibil. Dar dorinţa ei fusese şi o dezlănţuire a anilor în care minţise şi se ascunsese.

Iar în ziua în care coborâse din barcă şi îşi *simţise* magia agitându-se, apropiindu-se de un bărbat care şchiopăta pe stradă... Căzuse într-o stare de şoc, care nu încetase până nu ajunsese să plângă chiar în acest scaun, trei ore mai târziu.

Yrene oftă.

— M-aş putea întoarce aici într-o zi, să-mi continui studiile. Dar – cu tot respectul, acum chiar *sunt* o vindecătoare deplină.

Şi se putea aventura oriunde o chema darul ei.

Sprâncenele albe ale Hafizei se ridicară, contrastând cu pielea ei măslinie.

— Şi cum rămâne cu prinţul Kashin?

Yrene se mişcă pe scaun.

— Ce e cu el?

— Cândva eraţi buni prieteni. Încă îi place de tine, iar sentimentele lui nu sunt un lucru minor, de ignorat.

Yrene o privi direct pe Marea Vindecătoare, aşa cum puţini ar fi îndrăznit să o facă.

— Va interveni în planurile mele de a pleca?

— Este prinţ şi nu i s-a refuzat nimic, în afară de coroana pe care o râvneşte. S-ar putea să-şi dea seama că nu îţi tolerează plecarea.

Începând de pe spinare şi sfârşind în adâncul stomacului ghemuit, groaza o cuprinse.

— Nu l-am încurajat. Am fost clară în privinţa asta anul trecut.

Fusese un dezastru. Rememorase de numărate ori lucrurile pe care le spusese, clipele dintre ei – tot ce condusese spre conversaţia îngrozitoare din acel cort mare darghan, din stepele bătute de vânt.

Totul începuse la câteva luni după ce sosise în Antica, când unul dintre servitorii preferaţi ai lui Kashin se îmbolnăvise. Spre surprinderea ei, chiar prinţul stătuse lângă patul bărbatului şi, în timpul lungilor ore în care lucrase Yrene, conversaţia cursese, iar ea se trezise... zâmbind. Îl vindecase pe servitor şi, la plecare, în acea seară, fusese însoţită de însuşi Kashin spre porţile din Torre. Iar în lunile următoare, prietenia răsărise între ei.

Probabil mai liberă şi mai uşoară decât prietenia pe care ajunsese să o aibă şi cu Hasar, căreia îi plăcuse de Yrene după ce îi solicitase şi ea serviciile. Şi în timp ce Yrene se luptase să găsească tovarăşi prin Torre din cauza incompatibilităţii dintre programul ei şi cel al colegelor, prinţul şi prinţesa îi deveniseră, într-adevăr, prieteni. La fel şi iubita lui Hasar, frumoasa Renia – a cărei gingăşie interioară era pe potriva celei exterioare.

Ei formau un grup ciudat, dar... Yrene se bucurase de compania lor, de cinele la care o invitaseră Kashin şi Hasar, când ştia că nu avea niciun motiv să fie cu adevărat acolo. Kashin

reuşea adesea să găsească o cale să stea lângă ea sau destul de aproape încât să-i vorbească. Luni de zile, lucrurile merseseră bine – mai mult decât bine. Iar apoi Hafiza o dusese pe Yrene în stepe, în patria familiei khaganului, ca să supravegheze o vindecare istovitoare, cu Kashin drept însoţitorul şi ghidul lor.

Marea Vindecătoare o cercetă acum pe Yrene, încruntându-se uşor.

— Poate că lipsa ta de încurajare l-a făcut şi mai nerăbdător.

Yrene îşi masă sprâncenele cu degetul mare şi cel arătător.

— Nu prea ne-am vorbit de atunci.

Era adevărat. Deşi, în mare parte, din cauza faptului că Yrene îl evitase la cinele la care Hasar şi Renia încă o invitau.

— Prinţul nu pare un bărbat uşor de descurajat – cu siguranţă nu în chestiuni sentimentale.

Ştia şi îi plăcuse asta la Kashin. Până ce îşi dorise de la ea ceva ce nu îi putea oferi. Yrene icni uşor.

— Aşadar, va trebui să plec noaptea, ca un hoţ?

Hasar nu ar fi iertat-o niciodată, deşi nu se îndoia că Renia ar fi încercat să o calmeze şi să-i explice situaţia prinţesei. Dacă Hasar era focul pur, Renia era apa curgătoare.

— Dacă decizi să rămâi, nu va trebui să-ţi faci griji în privinţa unor astfel de lucruri.

Yrene îşi îndreptă spatele.

— Chiar l-ai folosi pe Kashin ca să mă ţii aici?

Hafiza râse afectuos.

— Nu. Dar iartă o bătrână că încearcă să folosească orice metodă ca să te convingă.

Mândria şi vinovăţia i se rotiră în piept. Dar Yrene nu spuse nimic – nu avea niciun răspuns.

Să se întoarcă în continentul nordic... Ştia că nu o mai aştepta nimic acolo. Nimic în afară de războiul neiertător şi de cei care urmau să aibă nevoie de ajutorul ei.

Ea nici măcar nu ştia unde să se ducă – încotro să navigheze, cum să găsească acele armate şi răniţii lor. Mai călătorise departe, evitase să fie ucisă de inamici, şi gândul de a o face din nou... Ştia că unii ar fi crezut-o nebună. Nerecunoscătoare pentru oferta pe care i-o făcuse Hafiza. Se gândise deja la lucrurile acestea mult timp.

Totuşi, nu trecea o zi fără ca Yrene să privească spre marea de la marginea oraşului – uitându-se spre nord.

Atenţia lui Yrene alunecă de la Marea Vindecătoare spre ferestrele din spatele ei, spre orizontul distant care se întuneca, de parcă ar fi fost un magnetit.

— Nu te grăbi să iei o decizie, spuse cu mai multă blândeţe Haviza. Războaiele durează mult timp.

— Dar voi avea nevoie să...

— Mai întâi am o sarcină pentru tine, Yrene.

Yrene rămase nemişcată la tonul acela, la aluzia ordinului.

Aruncă o privire la scrisoarea pe care o citea

Hafiza când ea intrase.

— Ce este?

— Palatul are un oaspete – un oaspete deosebit al khaganului. Aş vrea să îl tratezi. Înainte să decizi dacă acum este momentul potrivit să părăseşti ţărmurile acestea sau dacă este mai bine să rămâi.

Yrene îşi înclină capul. Rar – foarte rar dădea Hafiza altcuiva o sarcină din partea khaganului.

— Care e suferinţa lui?

Cuvinte obişnuite pentru vindecătorii care primeau cazuri.

— Este un tânăr în vârstă de douăzeci şi trei de ani. Sănătos în toate privinţele, în formă fizică bună. Dar s-a rănit grav la coloană mai devreme în vara asta şi a rămas paralizat de la şolduri în jos. Nu îşi poate simţi sau mişca picioarele şi de atunci stă într-un scaun cu rotile. Trec peste examinările iniţiale ale tămăduitorilor ca să apelez direct la tine.

Mintea lui Yrene se agită. Era nevoie de un proces lung şi complex ca să vindece acest gen de rană. Şira spinării era aproape la fel de dificilă ca şi creierul, fiind în apropiere. În acest fel de vindecare, nu era suficient să-şi lase magia să o străbată – nu aşa funcţionau lucrurile.

Trebuia să găsească locurile şi canalele corecte, dar şi să descopere cantitatea potrivită de magie pe care să o folosească. Trebuia să determine creierul să trimită din nou semnale spre coloană, pe acele căi întrerupte; să înlocuiască cele mai mici fărâme de viaţă din corp cu altele

noi. Şi, pe deasupra... să înveţe corpul din nou să meargă. Ar fi durat câteva săptămâni. Poate *luni.*

— Este un tânăr activ, spuse Hafiza. Rana este asemănătoare cu cea a războinicului pe care l-ai ajutat iarna trecută, în stepe.

Asta deja presupusese şi ea – era foarte probabil motivul pentru care fusese solicitată: cele două luni petrecute vindecându-l pe călăreţul care căzuse de pe cal şi se rănise la coloană. Nu era o rană neobişnuită printre darghani, poporul mamei khaganului, pentru că unii călăreau cai şi alţii rukşi, iar ei se bazaseră mult timp pe vindecătoarele din Torre. Vindecarea războinicului fusese prima ocazie de a-şi pusese lecţiile în practică, fiind exact motivul pentru care Hafiza o însoţise în stepe. Yrene era destul de încrezătoare că avea să poată vindeca din nou de una singură, dar felul în care Hafiza îşi coborî privirea la scrisoare – doar o dată – o făcu pe Yrene să se oprească şi să întrebe:

— Cine este el?

— Lordul Chaol Westfall.

Nu era un nume din khaganat. Hafiza adăugă, uitându-se în ochii lui Yrene:

— A fost căpitanul gărzii, iar acum este Mâna noului rege al Adarlanului.

Linişte.

Yrene era tăcută, în mintea şi inima ei. Doar pescăruşii ţipători care zburau deasupra turnului Torre şi strigătele negustorilor care se întorceau noaptea acasă pe străzile de dincolo de zidurile înalte ale complexului umplură încăperea.

— Nu.

Cuvântul ieşi din Yrene dintr-odată.

Hafiza îşi încordă buzele subţiri.

— Nu, spuse din nou Yrene. Nu îl voi vindeca.

Nu era nicio blândeţe, nimic mămos pe chipul Hafizei când ea spuse:

— Ai depus un jurământ la intrarea în aceste săli.

— Nu. Era singurul lucru la care se putea gândi.

— Sunt conştientă de cât de greu trebuie să-ţi fie...

Mâinile începură să îi tremure.

— Nu.

— De ce?

— Ştii de ce. Cuvintele erau o şoaptă gâtuită. Ş-ş-ştii.

— Dacă vei vedea soldaţi adarlanieni suferind pe câmpurile de luptă, îi vei călca în picioare?

Era cel mai crud lucru pe care i-l spusese Hafiza vreodată.

Yrene îşi atinse inelul de pe deget.

— Dacă a fost căpitanul gărzii pentru ultimul rege, atunci... a lucrat pentru bărbatul care... Cuvintele ieşiră necontrolat. A primit *ordine* de la el.

— Iar acum lucrează pentru Dorian Havilliard.

— Care s-a desfătat în bogăţiile tatălui său – bogăţiile poporului *meu.* Chiar dacă Dorian Havilliard nu a participat, faptul că a stat *deoparte* în timp ce s-a întâmplat... Zidurile din piatră albă se apropiau, şi chiar şi turnul solid de sub ele părea greoi. Ştii ce *au făcut* oamenii regelui în anii

aceştia? Ce *au făcut* armata, soldaţii şi gărzile lui? Iar tu îmi ceri să vindec un om care i-a comandat?

— Este o realitate a identităţii tale – a identităţii *noastre.* O alegere pe care trebuie să o facă toate vindecătoarele.

— Iar tu ai făcut-o atât de des? În regatul tău paşnic?

Chipul Hafizei se întunecă. Nu din cauza furiei, ci a amintirilor.

— Mi s-a cerut o dată să vindec un bărbat care a fost rănit în timp ce evita capturarea. După comiterea unei crime atât de îngrozitoare... Gărzile mi-au spus ce a făcut înainte să intru în celula lui. Au vrut să-l bandajez astfel încât să poată trăi ca să fie judecat. Urma, fără îndoială, să fie executat – ei aveau victime dornice să depună mărturie şi destule dovezi. Eretia însăşi a văzut ultima victimă. Ultima lui victimă. A adunat toate dovezile de care avea nevoie şi a stat în acea curte şi l-a condamnat pe baza celor văzute. Hafiza înghiţi. L-au înlănţuit în acea celulă şi era atât de rănit încât am ştiut... am ştiut că mi-aş putea folosi magia ca să îi agravez hemoragia internă. Ei nu şi-ar fi dat seama. El ar fi murit până dimineaţă şi nimeni nu ar fi îndrăznit să mă chestioneze. Ea studie flaconul cu tonic albastru. A fost cât pe ce să comit o crimă. *Am vrut* să îl ucid pentru ce a făcut. Lumea ar fi avut de câştigat. Aveam mâinile pe pieptul lui – eram pregătită să o fac. Dar mi-am amintit. Mi-am amintit de jurământul făcut şi mi-am amintit că ei mi-au cerut să-l vindec astfel încât să trăiască – astfel încât să se facă dreptate pentru victimele lui.

Şi pentru familiile lor. Hafiza întâlni privirea lui Yrene. Nu trebuia să-l ucid eu.

— Ce s-a întâmplat?

Cuvintele erau tremurate.

— El a încercat să îşi susţină nevinovăţia. În ciuda celor prezentate de Eretia şi a lucrurilor despre care victimele erau dispuse să vorbească. Era un monstru. Ei l-au condamnat şi a fost executat la răsăritul următoarei zile.

— Ai urmărit execuţia?

— Nu. M-am întors aici. Dar Eretia a făcut-o. Ea a stat în faţa mulţimii şi a rămas până ce i-au urcat cadavrul într-o căruţă. A rămas pentru victimele care nu puteau suporta să privească. Apoi s-a întors aici şi am plâns amândouă mult timp.

Yrene rămase tăcută câteva clipe, suficient cât să i se oprească mâinile din tremurat.

— Deci trebuie să-l vindec pe acest bărbat – astfel încât să fie judecat în altă parte?

— Nu îi cunoşti povestea, Yrene. Îţi sugerez să îl asculţi înainte să te gândeşti la asemenea lucruri.

Yrene scutură din cap.

— Nu i se va face dreptate – nu dacă l-a servit pe fostul rege şi pe cel nou. Nu dacă este destul de viclean să rămână la putere. Ştiu cum funcţionează Adarlanul.

Hafiza o privi un moment lung.

— În ziua în care ai intrat în această cameră, atât de îngrozitor de slabă şi plină de praful a o sută de drumuri... Nu mai simţisem niciodată un asemenea dar. M-am uitat în ochii tăi frumoşi şi aproape am suspinat la puterea brută din tine.

Dezamăgire. Dezamăgirea se citea pe chipul Marii Vindecătoare, în vocea ei.

— M-am gândit în sinea mea, continuă Hafiza, „Unde s-a ascuns tânăra asta? Ce zeu a împins-o şi a condus-o la uşa mea?” Rochia îţi era zdrenţuită în jurul gleznelor şi totuşi ai intrat, cu spatele drept ca o doamnă nobilă. Ca şi când ai fi fost moştenitoarea Kamalei.

Până ce Yrene aruncase banii pe birou şi cedase câteva clipe mai târziu. Ea se îndoia că prima Mare Vindecătoare făcuse un asemenea lucru.

— Până şi numele tău de familie: *Towers.* O aluzie la asocierea de demult a străbunicilor tale cu Torre, probabil. M-am întrebat în acel moment dacă mi-am găsit, în sfârşit, moştenitoarea – înlocuitoarea.

Yrene simţi cuvintele ca pe o lovitură în stomac. Hafiza nu făcuse nicio aluzie, niciodată...

„Rămâi”, spusese Marea Vindecătoare. Nu doar să îşi continue instruirea, ci şi să preia şi pelerina întinsă acum în faţa ei.

Dar nu fusese ambiţia lui Yrene ca într-o zi să revendice pentru ea această cameră. Nu când ţelurile ei fuseseră dintotdeauna fixate dincolo de Marea îngustă. Şi chiar şi acum... era o onoare imensă, da, dar una care răsuna în gol.

— Te-am întrebat ce vrei să faci cu ştiinţa pe care ţi-o voi da, continuă Hafiza. Îţi aminteşti ce mi-ai spus?

Yrene îşi amintea. Nu uitase nicio clipă.

— Am spus că vreau să o folosesc pentru a

face bine lumii. Să fac ceva cu viaţa mea inutilă şi risipită.

Cuvintele o ghidaseră în ultimii ani – împreună cu biletul pe care îl purta în fiecare zi, mutându-l dintr-un buzunar în altul, dintr-o rochie în alta. Erau cuvintele unui străin misterios, probabil ale unui zeu care luase aspectul unei tinere ponosite, al cărei dar în aur o adusese aici. O salvase.

— Şi aşa vei face, Yrene, spuse Hafiza. Te vei întoarce într-o zi acasă şi vei face bine, vei face *miracole.* Dar, înainte să o faci, ţi-aş cere un lucru. Ajută-l pe acel tânăr. Ai mai vindecat – acum o poţi face din nou.

— De ce nu o faci tu?

Niciodată nu păruse atât de morocănoasă, atât de... nerecunoscătoare.

Hafiza îi zâmbi trist.

— Nu vindecarea mea este necesară.

Yrene ştia că nici Marea Vindecătoare nu se referea la vindecarea bărbatului. Îşi înghiţi nodul din gât.

— Este o rană a sufletului, Yrene. Şi lăsând-o să putrezească în toţi aceşti ani... Nu te pot condamna. Dar te voi considera vinovată dacă o laşi să se transforme în ceva mai rău. Şi te voi jeli pentru asta.

Yrene strânse din buzele care-i tremurară şi îşi alungă usturimea din ochi clipind.

— Ai trecut testele mai bine decât oricine care a urcat vreodată în turn, spuse cu blândeţe Hafiza. Dar să fie acesta testul meu personal pentru tine. Ultimul. Astfel încât, atunci când vei decide să

pleci, să îmi pot lua rămas-bun, să te trimit la război şi să ştiu... Hafiza îşi puse o mână pe piept. Să ştiu că oriunde vei ajunge, într-un loc oricât de întunecat, vei fi bine.

Yrene înghiţi micul sunet care încercă să iasă din ea şi privi în schimb spre oraş, pietrele sale albe strălucind în ultima lumină a soarelui care apunea. Prin ferestrele deschise din spatele Marii Vindecătoare intră o briză nocturnă cu iz de lavandă şi cuişoare, răcorindu-i faţa şi zburlind părul alb al Hafizei.

Yrene băgă o mână în buzunarul rochiei de un albastru deschis, degetele apucând pergamentul îndoit, familiar de neted. Îl strânse, aşa cum o făcuse deseori când navigase spre locul în care se afla acum, în timpul primelor câteva săptămâni de nesiguranţă, chiar şi după ce Hafiza o acceptase, în orele lungi şi zilele grele şi clipele care aproape o distruseseră în timpul instruirii.

Un bilet scris de o străină care îi salvase viaţa şi îi oferise libertatea în decurs de câteva ore. Yrene nu aflase niciodată numele tinerei care îşi purtase cicatricele aşa cum unele doamne îşi purtau cele mai fine bijuterii. Al tinerei care era o asasină instruită, dar care cumpărase educaţia unei vindecătoare.

Atât de multe lucruri, atât de multe lucruri bune se întâmplaseră din acea seară! Yrene se întreba câteodată dacă acea întâlnire se petrecuse cu adevărat – ar fi putut crede că visase, dacă nu ar fi avut biletul din buzunar şi al doilea obiect pe care Yrene nu îl vânduse niciodată, nici când aurul

se împuţinase.

Broşa ornamentată din aur cu rubine valora mai mult decât străzile din Antica.

Erau culorile Adarlanului. Yrene nu aflase de unde venise tânăra care primise bătaia ce îi lăsase vânătăi pe chipul frumos, dar care vorbise despre Adarlan la fel ca ea. Ca toţi copiii care pierduseră totul în faţa Adarlanului – acei copii cu regatele lăsate în cenuşă, sânge şi ruină.

Yrene îşi trecu un deget peste bilet, cuvintele fiind încă scrise acolo:

„Pentru oriunde trebuie să mergi – şi mai departe. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare.”

Yrene inspiră briza nocturnă, mirodeniile şi sarea introducând-o în Torre.

Se uită, în sfârşit, din nou la Hafiza, chipul Marii Vindecătoare fiind calm. Răbdător.

Yrene avea să regrete dacă ar fi refuzat. Hafiza ar fi cedat, dar Yrene ştia că, indiferent dacă pleca de aici sau decidea să rămână, ar fi… regretat. Şi-ar fi adus aminte. Se întrebă dacă răsplătise cam cu puţin bunătatea extraordinară care i se oferise. Se întrebă ce ar fi crezut mama ei despre asta.

Şi chiar dacă bărbatul venise din Adarlan, chiar dacă făcuse voia acelui măcelar…

— Mă voi întâlni cu el. Îl voi evalua, cedă Yrene. Vocea îi tremură şi strânse bucata de hârtie în buzunar. Şi apoi voi hotărî dacă îl voi vindeca.

Hafiza se gândi.

— E destul de corect, spuse ea încet. Destul de corect.

Yrene expiră tremurând.

— Când îl voi vedea?

— Mâine, spuse Hafiza, iar Yrene tresări.

Khaganul îi ceruse să vină a doua zi în camera lordului Westfall.

Capitolul 5

Chaol abia dacă dormise din cauza căldurii greu de suportat şi din cauza faptului că erau în casa unui posibil aliat, plină de posibili spinoni şi pericole necunoscute – poate chiar din Morath –, dar şi din cauza întâmplărilor abătute asupra Riftholdului şi a tot ce îi era drag.

Un alt motiv pentru care avusese o noapte zbuciumată era întâlnirea pe care urma să o aibă peste câteva minute.

Nesryn păşea cu o agitaţie neobişnuită prin salonul care trebuia să fie camera lui de examinare. Canapele joase şi grupuri de perne umpleau spaţiul, podeaua strălucitoare fiind întreruptă doar de covoare cu ţesătura cea mai groasă şi fină – făcute de mâinile pricepute ale femeilor-meşteşugari din vest, îi spunea Nesryn. Obiecte de artă şi comori din tot imperiul khaganului împodobeau spaţiul presărat cu palmieri în ghivece aşezaţi în căldura şi lumina soarelui, care pătrundea prin ferestrele şi uşile grădinii.

La ora zece dimineaţa, îi spusese la cina din seara precedentă fiica cea mai mare a khaganului. Prinţesa Hasar – simplă şi totuşi cu ochi teribili. O

tânără minunată stătuse lângă ea, singura persoană căreia îi zâmbea ea. Iubita sau soţia ei, judecând după atingerile frecvente şi privirile lungi.

Zâmbetul viclean al lui Hasar fusese destul de tăios în clipa în care îi spusese lui Chaol când avea să ajungă vindecătoarea, încât el se întrebase pe cine trimiteau mai exact.

El încă nu ştia ce să înţeleagă despre aceşti oameni şi acest loc. Acest oraş al studiilor înalte, acest amestec de atât de multe culturi şi istorii, locuind paşnic împreună... Deloc asemănătoare spiritelor furioase şi distruse ce locuiau în umbra Adarlanului, trăind în teroare, neîncrezătoare unele în celelalte, suportând fărădelegi groaznice.

La cină îl întrebară despre măcelărirea sclavilor din Calaculla şi Endovier.

Sau îl întrebase cel insinuant, Arghun. Dacă prinţul ar fi fost printre noii recruţi ai lui Chaol din garda regală, l-ar fi făcut cu uşurinţă să se supună cu doar câteva manifestări de îndemânare şi dominanţă pură, bine calculate. Dar aici nu avea nicio autoritate şi nu putea să îl facă pe vicleanul şi arogantul prinţ să se supună.

Nici măcar când Arghun vrusese să ştie de ce fostul rege al Adarlanului considerase necesară înrobirea oamenilor săi, pentru ca mai apoi să îi ucidă ca pe nişte animale. De ce bărbatul nu se uitase spre continentul sudic ca să înveţe despre ororile şi ruşinea sclaviei şi să evite instaurarea ei.

Chaol dăduse răspunsuri categorice, aproape nepoliticoase. Sartaq, singurul dintre ei în afară de Kashin pe care Chaol era înclinat să-l placă, se

săturase în cele din urmă de întrebările fratelui său mai mare şi schimbase subiectul. Spre ce anume, Chaol nu ştia. Fusese prea ocupat să se lupte cu vuietul din urechi cauzat de întrebările tăioase ale lui Arghun. Iar apoi prea ocupat să supravegheze fiecare chip – de fiinţă regală, vizir sau servitor – care îşi făcea apariţia în marea sală a khaganului. Nici urmă de inele negre, coliere sau comportament ciudat.

La un moment dat, dăduse subtil din cap spre Kashin ca să-i spună asta. Prinţul se prefăcuse că nu vede gestul, dar avertismentul se aprinsese în ochii lui: „Continuă să cauţi”.

Aşadar, Chaol o făcuse, pe jumătate atent la mâncarea care apărea în faţa lui, pe jumătate monitorizând toate cuvintele, privirile şi respiraţiile celor din jurul lui.

În ciuda morţii surorii lor cele mai mici, moştenitorii înveseliseră atmosfera de la cină, conversaţia curgând, în mare parte, în limbi pe care Chaol nu le ştia sau nu le recunoştea. Ce bogăţie de regate se aflaseră în acea sală, reprezentate de viziri, servitori şi însoţitori – prinţesa acum cea mai tânără, Duva, era căsătorită cu un prinţ brunet cu ochi trişti dintr-un ţinut îndepărtat şi care stătea aproape de soţia însărcinată şi vorbea puţin cu cei din jurul lui. Dar ori de câte ori Duva îi zâmbise cu blândeţe… Chaol nu crezuse că lumina care umplea chipul prinţului era falsă şi se gândise că tăcerea bărbatului nu însemna că era reticent, ci că, necunoscând încă limba soţiei lui, nu putea să ţină pasul.

Nesryn, pe de altă parte, nu avusese o asemenea scuză. Fusese tăcută şi chinuită în timpul cinei. El aflase doar că ea făcuse baie mai înainte ca urmare a ţipătului şi a uşii trântite de la camera ei, urmate de ieşirea grăbită a unui servitor iritat. Bărbatul nu se mai întorsese, şi nici nu sosise vreun înlocuitor.

Kadja, servitoarea desemnată lui Chaol, îl ajutase să se îmbrace pentru cină, apoi să se dezbrace ca să meargă la culcare şi îi adusese micul dejun în această dimineaţă, de îndată ce el se trezise.

Khaganul ştia cu siguranţă cum să mănânce bine.

Cărnuri fierte şi rafinat aromate, atât de fragede încât cădeau de pe os; orez cu ierburi de diverse culori; lipii unse cu unt şi usturoi; vinuri aromate şi băuturi din podgoriile şi distileriile imperiului său. Chaol le refuzase pe cele din urmă, acceptând doar paharul ceremonial oferit înainte ca khaganul să-l închine pe al său, fără tragere de inimă, noilor invitaţi. Pentru un tată îndurerat, era o întâmpinare mai caldă decât se aşteptase Chaol.

Totuşi, Nesryn băuse din paharul ei, mâncase un pic şi aşteptase un minut după încheierea festinului înainte să ceară să se întoarcă în camera sa. Chaol fusese de acord – bineînţeles că fusese de acord, dar când închiseră uşile apartamentului, iar el o întrebase dacă voia să discute, ea spusese că nu. Voia să doarmă şi să îl vadă dimineaţa următoare.

El avusese curajul să o întrebe dacă voia să

împartă camera lui sau a ei.

Închiderea uşii ei fusese un răspuns destul de răspicat.

Aşadar, Kadja îl ajutase să urce în pat, iar el se agitase, transpirând şi dorindu-şi să poată lovi cearşafurile cu picioarele, în loc să fie nevoit să le dea deoparte. Nici măcar aerul rece care intra prin sistemul de ventilaţie inteligent construit – cel împins din turnurile care captau vântul dintre cupole şi turle ca să fie răcit de canalele de sub palat, apoi împrăştiat prin camere şi săli – nu îl ajutase.

El şi Nesryn nu se pricepuseră niciodată să stea de vorbă. Încercaseră, de obicei cu rezultate dezastruoase.

Făcuseră tot ce nu ar fi trebuit să facă, iar el se învinuise de nenumărate ori pentru că nu îndreptase lucrurile, pentru că nu încerca *să fie* mai bun.

Ea abia se uitase la el în ultimele zece minute în care aşteptaseră sosirea vindecătoarei. Chipul îi era palid şi părul lung până la umeri, moale. Nu îmbrăcase uniforma de căpitan, ci revenise la tunica ei obişnuită de un albastru închis şi la pantalonii negri, ca şi când nu ar fi suportat să îmbrace culorile Adarlanului.

Kadja îl îmbrăcase din nou cu jacheta lui turcoaz, lustruindu-i chiar şi cataramele din faţă. Afişa o mândrie tăcută în munca ei, deloc asemănătoare cu timiditatea şi frica atâtor servitori din Rifthold.

— Întârzie, şopti Nesryn. Într-adevăr, ceasul din

lemn ornamentat din colţ anunţa că vindecătoarea întârziase zece minute. Să chemăm pe cineva ca să aflăm dacă vine?

— Aşteapt-o.

Nesryn se opri în faţa lui, încruntându-se.

— Trebuie să începem imediat. Nu avem timp de pierdut.

Chaol inspiră.

— Înţeleg că vrei să te întorci acasă la familia ta...

— Nu te voi grăbi, dar chiar şi o zi contează.

El observă liniile încordate din jurul gurii ei. Nu se îndoia că şi el avea unele la fel. Să se forţeze să nu se mai gândească şi să nu-şi mai facă griji în privinţa locului în care ar fi putut fi acum Dorian fusese un efort de voinţă în dimineaţa aceea.

— Imediat ce soseşte vindecătoarea, ce-ar fi să te duci să dai de urma rudelor tale din oraş? Poate că au veşti de la familia ta din Rifthold.

Ea flutură o mână subţire.

— Pot aştepta până ce termini.

Chaol ridică din sprâncene.

— Şi să te plimbi de colo-colo în tot acest timp?

Nesryn se aşeză pe cea mai apropiată canapea, mătasea aurie scârţâind sub greutatea ei neînsemnată.

— Am venit aici să te ajut – cu asta şi cu cauza noastră. Nu voi fugi pentru nevoile mele.

— Dar dacă îţi ordon?

Ea doar scutură din cap, perdeaua neagră de păr legănându-se cu acea mişcare.

Şi, înainte să poată da ordinul exact, o bătaie

scurtă se auzi surd în uşa grea din lemn.

Nesryn strigă un cuvânt despre care Chaol presupuse că însemna „intră” în limba halha, iar el ascultă paşii în timp ce se apropiară. Un singur rând de paşi – liniştiţi şi uşori.

Uşa spre salon se deschise la apăsarea unei mâini de culoarea mierii.

Chaol îi observă mai întâi ochii.

Probabil că făcea lumea să se oprească pe stradă cu ochii aceia de un căprui auriu vibrant, care părea luminat din interior. Părul îi era o cascadă şatenă printre stropi de auriu închis, ondulându-se uşor la vârfurile care îi atingeau talia îngustă.

Ea se mişca graţios şi vioi, picioarele – încălţate în papuci practici, negri – fiindu-i rapide şi ferme în timp ce traversă camera fie neobservând, fie nepăsându-i de mobila ornamentată.

Era tânără, probabil având un an sau doi mai mult peste douăzeci.

Dar acei ochi... păreau mult mai bătrâni.

Se opri în dreptul scaunului sculptat din lemn din faţa canapelei aurii, Nesryn ridicându-se. Vindecătoarea – deoarece nu putea fi altcineva, cu acea graţie calmă, acei ochi limpezi şi cu rochia simplă de muselină, de un albastru deschis – se uită între ei. Era cu câţiva centimetri mai scundă decât Nesryn, cu o constituţie la fel de delicată şi totuşi, în ciuda corpului zvelt... El nu se uită mult timp la alte trăsături cu care fusese binecuvântată cu generozitate vindecătoarea.

— Eşti din Torre Cesme? întrebă Nesryn în

limba maternă a lui Chaol.

Vindecătoarea doar îl fixă cu privirea. Ceva asemănător surprinderii şi furiei se aprinse în ochii speciali.

Îşi strecură o mână în buzunarul rochiei, iar el aşteptă ca ea să scoată ceva, dar mâna îi rămase acolo, ca şi când ar fi apucat un obiect dinăuntru.

Nu era ca o căprioară gata să fugă, ci precum un cerb, cântărindu-şi opţiunile de a lupta sau de a fugi, de a rămâne pe loc, coborându-şi capul şi atacând.

Chaol o privi în ochi, calm şi constant. El înfruntase destui tineri în anii de căpitănie – îi făcuse pe toţi să se supună.

Nesryn întrebă ceva în halha, repetându-şi, fără îndoială, întrebarea.

O cicatrice subţire, probabil lungă de şapte centimetri, traversa gâtul vindecătoarei.

El ştia ce tip de armă îi făcuse cicatricea. Toate împrejurările în care ar fi putut să ajungă să o aibă erau neplăcute.

Nesryn rămase tăcută privindu-i.

Vindecătoarea se întoarse, merse spre biroul din apropierea ferestrelor, se aşeză şi trase o bucată de pergament spre ea, din teancul ordonat din colţ.

Oricine ar fi fost aceste vindecătoare, khaganul avea dreptate: cu siguranţă nu dădeau socoteală tronului său şi cu siguranţă nu erau impresionate în vreun fel de nobilime sau de putere.

Ea deschise sertarul, găsi un toc de sticlă şi îl ţinu deasupra hârtiei.

— Numele.

Nu avea un accent – sau, mai degrabă, nu avea accentul acelor ţinuturi.

— Chaol Westfall.

— Vârsta.

Accentul. Era din...

— Fenharrow.

Înţepeni cu tocul în mână.

— Vârsta.

— Eşti din Fenharrow?

„Ce cauţi aici, atât de departe de casă?”

Ea îl fixă cu privirea, calmă şi neimpresionată.

El înghiţi şi spuse:

— Douăzeci şi trei.

Ea scrise ceva.

— Spune-mi unde începe rana.

Rostea fiecare cuvânt încet şi sacadat.

Fusese o insultă să i se dea cazul lui? Avea alte lucruri de făcut când fusese chemată aici? El se gândi din nou la zâmbetul viclean al lui Hasar, din seara precedentă. Poate că prinţesa ştia că această femeie nu era lăudată pentru cum se purta cu pacienţii.

— Cum te numeşti?

Întrebarea veni de la Nesryn, al cărei chip începea să se încordeze.

Vindecătoarea se opri când o studie pe Nesryn, clipind ca şi când nu ar fi observat-o cu adevărat.

— Eşti... de aici?

— Tatăl meu era, spuse Nesryn. S-a mutat în Adarlan, s-a căsătorit cu mama, iar acum am o familie acolo... şi aici. Ea mască în mod

impresionant orice urmă de frică la menţionarea lor când adăugă convingător: Numele meu este Nesryn Faliq. Sunt căpitanul Gărzii Regale din Adarlan.

Surprinderea din ochii vindecătoarei deveni circumspectă. Dar ea se uită din nou la el.

Ştia cine era el. Privirea ei spunea asta. Ştia că titlul îi aparţinuse cândva, iar acum era altceva. Deci numele, vârsta... întrebările erau de formă. Sau vreo prostie birocratică. El se îndoia că era cea din urmă.

O femeie din Fenharrow care întâlnea doi membri ai Curţii adarlaniene...

Nu îi luă mult să o evalueze, să-şi de seama de unde era ea şi de unde ar fi putut proveni acel semn de pe gâtul ei.

— Dacă nu vrei să fii aici, spuse dur Chaol, atunci trimite pe altcineva.

Nesryn se întoarse spre el.

Vindecătoarea se uită în ochii lui.

— Nu mai este altcineva care să facă asta. Cuvintele nerostite spuseră restul: „Ei au trimis-o pe cea mai bună”.

Cu acea postură fermă, sigură, el nu se îndoia de asta. Ea înclină din nou condeiul.

— Spune-mi de unde începe rana ta.

O bătaie bruscă în uşa salonului străbătu liniştea. El tresări, mustrându-se pentru că nu auzise apropierea.

Dar era prinţesa Hasar, îmbrăcată în verde şi auriu, şi rânjind ca o pisică.

— Bună dimineaţa, lord Westfall. Căpitane

Faliq.

Cu părul împletit legănându-i-se la fiecare pas fudul, Hasar se apropie de vindecătoare, care îşi ridică privirea spre ea cu o expresie pe care Chaol îndrăzni să o eticheteze drept exasperare, şi se aplecă să o sărute pe ambii obraji.

— De obicei nu eşti atât de morocănoasă, Yrene.

Poftim – un nume.

— Mi-am uitat *kahve-ul* în dimineaţa asta.

Era băutura densă, condimentată şi amară pe care o băuse Chaol la micul dejun şi care avea un gust pe care ajungeai să îl apreciezi, spusese Nesryn când o întrebase mai târziu despre asta.

Prinţesa se aşează pe marginea biroului.

— Nu ai venit la cină aseară. Kashin s-a supărat din cauza asta.

Umerii lui Yrene se încordară.

— A trebuit să mă pregătesc.

— Yrene Towers s-a închis în Torre ca să lucreze? Aş putea muri din cauza şocului.

El înţelese destule din tonul prinţesei. Cea mai bună vindecătoare din Torre Cesme devenise astfel mulţumită acelei etici de lucru istovitoare.

Hasar îl măsură din priviri.

— Tot în scaun?

— Vindecarea durează un timp, îi spuse Yrene cu blândeţe prinţesei, fără nicio urmă de slugărnicie sau respect simulat în glas. Tocmai începeam.

— Aşadar, ai fost de acord să o faci?

Yrene îi aruncă prinţesei o privire tăioasă.

— Evaluam nevoile lordului. Îi făcu semn din cap spre uşă. Să te caut când termin?

Nesryn îi aruncă lui Chaol o privire impresionată, precaută. O vindecătoare alunga o prinţesă din cel mai puternic imperiu din lume.

Hasar se aplecă în faţă ca să zburlească părul şaten-auriu al lui Yrene.

— Dacă nu ai fi fost binecuvântată de zei, ţi-aş fi tăiat chiar eu limba. Cuvintele erau presărate cu venin.

Yrene îi zâmbi uşor amuzată înainte ca Hasar să sară de pe birou şi să simuleze o plecăciune spre el.

— Nu-ţi face griji, lordule Westfall. Yrene a vindecat răni asemănătoare şi mai rele decât a ta. Te va pune pe picioare şi vei putea îndeplini din nou voia stăpânului tău.

Cu acea replică minunată de despărţire, care o lăsă pe Nesryn cu răceală în privire, prinţesa dispăru.

Ei aşteptară câteva clipe bune ca să se asigure că aud uşa închizându-se.

— Yrene Towers, fu tot ce spuse Chaol.

— Ce e cu ea?

Puţinul amuzament dispăru.

— Lipsa de senzaţie şi de mişcare începe de la şolduri.

Privirea lui Yrene se îndreptă imediat spre ele, zăbovind asupra lui.

— Îţi poţi folosi bărbăţia?

El încercă să nu tresară. Chiar şi Nesryn clipi la întrebarea făţişă.

— Da, spuse el ferm, luptându-se împotriva căldurii care i se ridica în obraji.

Ea se uită la el şi la Nesryn, evaluând situaţia.

— Până la capăt?

El îşi încleştă maxilarul.

— De ce este relevant?

Şi cum aflase ea ce era între ei?

Yrene scrise doar ceva pe foaie.

— Ce scrii? întrebă el, înjurând nenorocitul de scaun pentru că îl împiedica să dea buzna şi să-i smulgă foaia din mâini.

— Scriu un mare „nu”.

Pe care apoi îl sublinie.

El mormăi:

— Presupun că mă vei întreba acum şi cât de des merg la baie?

— Voiam să te întreb chiar acum.

— Răspunsul e acelaşi ca mai înainte, replică el. Asta dacă nu trebuie să îţi confirme Nesryn.

Yrene se întoarse spre Nesryn, netulburată.

— L-ai văzut chinuindu-se să-şi facă nevoile?

— Nu răspunde la întrebarea asta, îi mârâi el lui Nesryn.

Nesryn avu bunul-simţ să se aşeze pe scaun şi să rămână tăcută.

Yrene se ridică, lăsând condeiul, şi ocoli biroul. Lumina soarelui de dimineaţă îi strălucea în păr, reflectându-se din capul ei într-o aură.

Îngenunche la picioarele lui.

— Îţi scoţi cizmele sau o fac eu?

— O fac eu.

Ea se lăsă pe călcâie şi îl privi mişcându-se.

Încă un test. Ca să vadă cât de mobil şi agil era. Greutatea picioarelor lui, faptul că trebuia să le ajusteze constant poziţia... Chaol scrâşni din dinţi când îşi prinse genunchiul, ridicând piciorul de pe stinghia de lemn, şi îl îndoi ca să îşi scoată cizma trăgând brusc de câteva ori. Când termină cu cealaltă, întrebă:

— Şi pantalonii?

Chaol ştia că ar fi trebuit să fie amabil, dacă voia ajutorul ei, şi totuşi...

— După ce beau vreo două pahare, cred, spuse Yrene. Apoi se uită peste umăr la Nesryn, care era amuzată. Scuze, adăugă ea... şi păru doar mai puţin tăioasă.

— De ce îi ceri scuze?

— Presupun că a avut ghinionul să doarmă cu tine zilele astea.

El se stăpâni să nu o prindă de umeri şi să o scuture bine.

— Ţi-am *făcut* ceva?

Replica lui păru să o facă să se oprească. Yrene îi scoase doar şosetele, aruncându-le peste cizmele azvârlite de el.

— Nu.

El simţi că era o minciună.

Dar asta o făcu pe ea să se concentreze, iar Chaol urmări cum Yrene îi ridică piciorul în mâinile ei subţiri. Privi, de vreme ce nu simţea nimic în afară de mişcarea muşchilor săi abdominali. Nu-şi dădea seama dacă ea strângea sau ţinea uşor, dacă unghiile îi intrau în piele; nu fără să se uite. Aşadar, se uită.

Un inel îi împodobea al patrulea deget – un inel de logodnă.

— Soţul tău este de aici? Sau soţia, presupuse el.

— Nu sunt...

Ea clipi, încruntându-se la inel. Nu termină propoziţia.

Aşadar, nu era căsătorită. Inelul de argint era simplu, granatul fiind mai mic decât o picătură. Probabil îl purta ca să-i împiedice pe bărbaţi să o deranjeze, aşa cum văzuse el că făceau multe femei pe străzile din Rifthold.

— Simţi asta? întrebă Yrene.

Ea îi atingea fiecare deget de la picior.

— Nu.

Procedă la fel cu celălalt picior.

— Dar asta?

— Nu.

El mai trecuse prin astfel de examinări – la castel, şi cu Rowan.

— Rana lui iniţială, interveni Nesryn, ca şi când şi-ar fi amintit şi ea de prinţ, a fost pe toată coloana. Un prieten care ştia câte ceva despre vindecare l-a tratat cât de bine a putut. Şi-a recăpătat mişcarea în partea superioară a corpului, dar nu mai jos de şolduri.

— Cum a fost făcută... rana?

Mâinile i se mişcau pe piciorul şi glezna lui, atingând şi testând. Ca şi când chiar mai făcuse asta, aşa cum afirmase prinţesa Hasar.

Chaol nu răspunse imediat, gândindu-se la acele momente de groază, durere şi furie.

Nesryn deschise gura, dar el o întrerupse.

— Luptând. Am primit o lovitură în spate în timp ce luptam. Una magică.

Degetele lui Yrene înaintau uşor pe picioarele lui, lovind uşor şi trăgând. El nu simţea nimic din toate astea. Ea se încruntă concentrată.

— Prietenul tău trebuie să fi fost un vindecător talentat dacă ţi-ai recăpătat atât de mult din mobilitate.

— A făcut ce a putut. Apoi mi-a spus să vin aici.

Cu mâinile, îi apăsă coapsele, iar el urmări tot mai îngrozit când ea le ridică tot mai sus. Era pe cale să întrebe dacă plănuia să se asigure de vitalitatea bărbăţiei lui, dar Yrene îşi ridică fruntea şi îi întâlni privirea.

De atât de aproape, ochii ei erau o flacără aurie. Nu ca metalul rece din ochii lui Manon Cioc-Negru, nu dantelaţi cu un secol de violenţă şi instincte de prădător, ci... ca o flacără care ardea de mult într-o noapte de iarnă.

— Trebuie să îţi văd spatele, fu tot ce spuse Yrene. Apoi se îndepărtă. Întinde-te pe cel mai apropiat pat.

Înainte să îi poată aminti Chaol că asta nu era chiar atât de uşor de făcut, Nesryn se mişcă imediat, împingând scaunul în camera lui. Kadja îi făcuse deja patul şi lăsase un buchet de crini portocalii pe masa de alături. Yrene adulmecă parfumul – ca şi când ar fi fost neplăcut. El se abţinu să întrebe.

Îi făcu semn lui Nesryn să plece când ea

încercă să îl ajute să urce în pat. Era destul de jos încât să o poată face şi singur.

Yrene zăbovi în pragul uşii şi îl observă cum îşi sprijini o mână pe saltea, una pe cotiera scaunului şi cum, cu o împingere puternică, se ridică într-o poziţie şezândă pe pat. El desfăcu nasturii proaspăt lustruiţi ai jachetei, apoi o scoase, împreună cu cămaşa de dedesubt.

— Cu faţa în jos, presupun?

Yrene dădu scurt din cap.

Apucându-şi genunchii şi încordându-şi abdomenul, îşi trase picioarele pe saltea în timp ce se întinse pe spate.

Pentru câteva clipe, spasmele îi scuturară picioarele. Nu mişcări adevărate, controlate, îşi dăduse el seama după prima dată când se întâmplase, în urmă cu câteva săptămâni. Tot mai simţea acea greutate apăsătoare din piept după ce înţelesese că era un efect al rănii – că, de obicei, se întâmpla dacă se mişca mult.

— Spasmele picioarelor sunt obişnuite în cazul unor astfel de răni, îl lămuri Yrene, observând cum deveniră din nou nemişcate. Acestea s-ar putea calma în timp. Ea flutură o mână ca un îndemn tăcut să se întoarcă pe burtă.

Chaol nu spuse nimic în timp ce se ridică pentru a-şi sprijini o gleznă peste cealaltă, a se întinde din nou pe spate, iar apoi pentru a se răsuci, picioarele urmându-i mişcarea.

Dacă ea era sau nu impresionată că el învăţase manevrele atât de repede, nu o arătă. Nici măcar nu ridică o sprânceană.

Îndoindu-şi mâinile sub bărbie, o privi peste umăr şi o văzu apropiindu-se şi făcându-i semn lui Nesryn să se aşeze când femeia începu din nou să se plimbe.

El o studie pe Yrene în căutarea unui licăr de magie. Nu avea nici cea mai mică idee cum ar fi arătat aceasta. A lui Dorian fusese gheaţa, vântul şi lumină puternică; a lui Aelin fusese focul furios şi şuierător, dar magia de vindecare... Era ceva extern, ceva tangibil? Sau ceva ce ar fi simţit doar oasele şi sângele lui?

Evitase cândva genul acesta de întrebări – cândva, poate că ar fi evitat chiar şi ideea de a lăsa magia să-l atingă. Dar pe bărbatul care făcuse lucrurile astea, care se temuse de ele... Era bucuros să îl lase în ruinele castelului de cleştar.

Yrene rămase o clipă deasupra lui, studiindu-i spatele.

Mâinile ei erau la fel de calde ca soarele dimineţii când le puse, cu palmele în jos, pe pielea dintre omoplaţii lui.

— Ai fost lovit aici, observă ea repede.

Era un semn. O paloare slabă, întinsă pe locul unde îl lovise regele. Dorian i-l arătase folosind un truc cu două oglinzi, înainte să plece.

— Da.

Mâinile i se mişcară de-a lungul spinării lui.

— A coborât aici, sfâşiind şi tăind. Cuvintele nu îi erau adresate, ci era ca şi când ar fi vorbit singură, pierdută în transă.

El se luptă cu amintirea suferinţei, a amorţelii şi uitării pe care le adusese aceasta.

— Îţi poţi… da seama de asta? întrebă Nesryn.

— Darul meu îmi spune. Mâna lui Yrene rămase pe mijlocul spatelui său, împingând şi împungând. A fost o putere îngrozitoare… cea care te-a lovit.

— Da, fu tot ce spuse el.

Mâinile ei coborâră tot mai jos, până ce îi împinseră talia pantalonilor câţiva centimetri. El şuieră printre dinţi şi se încruntă peste umărul gol. Un mic avertisment.

Yrene îl ignoră şi îi atinse partea cea mai de jos a spatelui. El nu simţi asta.

Ea îşi mişcă vârfurile degetelor pe spatele lui ca şi când ar fi numărat vertebrele.

— Aici?

— Te simt.

Ea se retrase un pas.

— Aici?

— Nimic.

Ea se strâmbă, ca şi când ar fi notat mental locul. Începu pe marginile exterioare ale spatelui, urcând şi întrebându-l unde nu mai simţea. Îi apucă gâtul şi capul în mâini, întorcându-l în toate părţile, testând şi evaluând.

În cele din urmă, îi ordonă să se mişte. Nu să se ridice, ci să se întoarcă din nou.

Chaol se uită la tavanul boltit şi pictat când Yrene îi împunse pectoralii, muşchii abdomenului şi cei de pe coaste. Ajunse la muşchii în „V” care conduceau sub pantaloni, continuă să se mişte mai jos, iar el întrebă:

— Serios?

Yrene îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Este ceva de care te-ai jena în mod deosebit?

O, cu siguranţă această Yrene Towers din Fenharrow avea ceva războinic în ea. Chaol nu-şi abătu privirea la provocarea din ochii ei.

Yrene pufni.

— Uitasem că bărbaţii de pe continentul nordic sunt atât de cuviincioşi şi de precauţi.

— Iar aici nu sunt?

— Nu. Trupurile sunt celebrate, nu ascunse de ruşine. Şi ale bărbaţilor, şi ale femeilor.

Asta ar fi explicat de ce servitoarea nu avusese nicio problemă cu asemenea lucruri.

— Păreau destul de îmbrăcaţi la cină.

— Aşteaptă până la petreceri, răspunse Yrene calmă, dar îşi luă mâinile de pe talia deja coborâtă a pantalonilor săi. Dacă nu ai observat vreo problemă externă sau internă cu bărbăţia ta, atunci nu trebuie să mă uit.

El alungă sentimentul că avea din nou treisprezece ani şi încerca să discute cu o fată drăguţă pentru prima dată şi mormăi:

— Bine.

Yrene se retrase un pas şi îi dădu cămaşa. El se ridică, braţele şi muşchii abdominali încordându-se, şi o îmbrăcă.

— Ei bine? întrebă Nesryn, apropiindu-se.

Yrene se jucă cu o buclă liberă şi grea.

— Trebuie să mă gândesc. Să discut cu superioara mea.

— Credeam că eşti cea mai bună, spuse precaută Nesryn.

— Sunt una dintre cele multe care sunt pricepute, recunoscu Yrene. Dar Marea Vindecătoare m-a trimis aici. Aş vrea să discut mai întâi cu ea.

— Este grav? întrebă Nesryn.

Chaol era recunoscător că ea întrebase – el nu avea curajul să o facă.

Yrene doar se uită la el, privirea ei fiind sinceră şi curajoasă.

— Ştii că este grav.

— Dar îl poţi ajuta? insistă Nesryn, mai tăios de data asta.

— Am mai vindecat asemenea răni. Dar asta... rămâne de văzut, spuse Yrene, întâlnindu-i acum privirea.

— Când... când vei şti?

— După ce mă voi gândi.

Ca să se hotărască, îşi dădu seama Chaol. Ea voia *să decidă* dacă să-l ajute sau nu.

El se uită din nou în ochii lui Yrene, lăsând-o să vadă că înţelegea, cel puţin el. Era bucuros că Nesryn nu se gândise la asta. Pentru Nesryn... vindecătoarele erau ireproşabile. Sfinte ca unul dintre zeii de aici, etica lor fiind neîndoielnică.

— Când vei reveni? întrebă Nesryn.

„Niciodată” aproape răspunse el.

Yrene îşi băgă mâinile în buzunare.

— Voi da de ştire, fu tot ce spuse, şi plecă.

Nesryn se uită după ea, apoi îşi frecă faţa.

Chaol nu spuse nimic.

Dar Nesryn se îndreptă şi ieşi repede afară – spre salon. Foşnind hârtii, iar apoi...

Nesryn se opri în pragul uşii camerei lui, încruntată, cu hârtia lui Yrene în mâini, pe care i-o dădu lui.

— Ce înseamnă asta?

Pe hârtie, ea scrisese dezordonat patru nume.

Olgnia.

Marte.

Rosana.

Josefin.

Ultimul nume era cel care fusese scris de câteva ori.

Ultimul nume fusese subliniat de nenumărate ori.

Josefin. Josefin. Josefin.

— Poate că sunt alte vindecătoare din Torre care ar putea fi de ajutor, minţi el. Poate s-a temut că o aud spinonii sugerând pe altcineva.

Gura lui Nesryn se strâmbă într-o parte.

— Să vedem ce spune... când se întoarce. Cel puţin ştim că Hasar îi poate da de urmă, dacă trebuie.

Sau Kashin, al cărui nume o exasperase pe vindecătoare. Nu că el ar fi forţat-o pe Yrene să îl vindece, dar... era o informaţie utilă.

Chaol studie din nou hârtia şi sublinierea pătimaşă a acelui ultim nume.

Ca şi când Yrene ar fi trebuit să-şi amintească în timp ce era aici, în prezenţa lui. Ca şi când ar fi trebuit ca oricine ar fi fost persoanele să ştie că ea şi le aducea aminte.

Chaol întâlnise o altă tânără vindecătoare talentată din Fenharrow. Regele lui o iubise

suficient încât să se gândească să fugă împreună cu ea, să caute o viaţă mai bună pentru ei. Chaol ştia ce se întâmplase în Fenharrow în tinereţea lor. Ştia ce suferise Sorscha acolo... şi ce îndurase în Rifthold.

El trecuse călare prin câmpiile brăzdate din Fenharrow de-a lungul anilor. Văzuse casele din piatră arse şi abandonate, acoperişurile din paie dispărute de mult, proprietarii fiind înrobiţi, morţi sau fugiţi în altă parte. Foarte departe.

Ţinând bucata de hârtie, Chaol îşi dădu seama că Yrene Towers nu avea să se întoarcă.

Capitolul 6

Deşi îi ştiuse vârsta, Yrene tot nu se aşteptase ca fostul căpitan să pară atât de... tânăr.

Nu făcuse calculele înainte să intre în acea cameră şi să-i vadă chipul frumos, un amestec de suspiciune şi speranţă fiindu-i întipărit pe trăsăturile dure şi late.

Speranţa lui era care o făcuse să vadă roşu în faţa ochilor, să vrea să îi facă o cicatrice asemănătoare celei subţiri de pe obrazul lui.

Fusese lipsită de profesionalism în cel mai îngrozitor mod. Niciodată... niciodată nu fusese atât de nepoliticoasă şi rea cu vreunul dintre pacienţii ei.

Din fericire, sosirea lui Hasar o calmase un pic. Dar să-l atingă pe bărbat, să se gândească la modurile în care să-l ajute...

Nu îşi dorise să scrie lista ultimelor patru

generaţii de femei din familia Towers. Nu dorise să scrie numele mamei ei de nenumărate ori, prefăcându-se că-i consemnează datele. Asta nu o ajutase să facă faţă vuietului copleşitor din mintea ei.

Transpirată şi prăfuită, Yrene dădu buzna în biroul Hafizei după aproape o oră, drumul de la palat pe străzile aglomerate şi înguste şi apoi pe treptele nesfârşite de până aici durând o veşnicie.

Întârzierea ei fusese primul moment cu adevărat neprofesionist. Ea nu întârziase niciodată la o întâlnire. Totuşi, chiar la ora zece, se trezise într-o firidă a holului din faţa dormitorului său, cuprinzându-şi faţa cu mâinile, chinuindu-se să respire.

El nu fusese bruta la care se aşteptase ea.

Vorbise frumos, mai mult ca un lord decât ca un soldat. Deşi corpul cu siguranţă îi aparţinea celui din urmă. Ea bandajase şi vindecase destui războinici preferaţi ai khaganului ca să cunoască senzaţia muşchiului sub degete. Cicatricele care acopereau pielea bronzată a lordului Westfall spuneau multe despre greutăţile prin care trecuse ca să aibă muşchii care acum îl ajutau să se mişte prin lume cu scaunul.

Iar rana de la coloana lui...

Când Yrene se opri în pragul biroului Marii Vindecătoare, Hafiza îşi ridică privirea din locul în care stătea lângă o ucenică pe care o văzu plângând.

— Trebuie să vorbim, spuse ferm Yrene, apucând tocul uşii cu o mână.

— Vom discuta după ce terminăm, răspunse Hafiza, dând o batistă fetei care plângea.

Existau şi nişte vindecători bărbaţi, dar majoritatea celor care primiseră darul Silbei erau femei. Iar această fată, care foarte probabil nu avea mai mult de paisprezece ani... La vârsta aceea, Yrene lucrase la ferma verilor ei, *visând* să fie aici şi cu siguranţă fără să se plângă cuiva de greutăţile vieţii ei.

Dar Yrene ieşi, închizând uşa în urma ei, şi aşteptă rezemându-se de zidul palierului îngust.

Mai erau alte două uşi aici: una încuiată, care ducea în laboratorul personal al Hafizei, şi o uşă care dădea în dormitorul Marii Vindecătoare; prima avea sculptată o bufniţă care îşi lua zborul, iar cea din urmă, o bufniţă care se odihnea. Simbolul Silbei. Era peste tot în turn – bufniţe sculptate şi gravate în piatră şi lemn, câteodată în locuri neaşteptate şi cu mici expresii prosteşti, ca şi când nişte ucenice de demult le-ar fi pus acolo ca pe o glumă secretă. Dar bufniţa de pe uşa laboratorului personal al Marii Vindecătoare...

Chiar dacă era cocoţată pe o creangă cioturoasă de fier care cobora pe uşă, cu aripile larg întinse, ca şi când s-ar fi pregătit să zboare spre cer, părea... atentă. Conştientă de toţi cei care treceau pe lângă acea uşă şi care probabil priveau prea mult timp în direcţia laboratorului. Nimeni în afară de Hafiza nu avea cheia, predată de predecesoarea ei. Cunoştinţe vechi şi pe jumătate uitate şi dispozitive de tot felul erau înăuntru, după cum spuneau în şoaptă ucenicele –

lucruri nefireşti, care era mai bine să fie încuiate decât eliberate în lume.

Yrene râdea mereu la cuvintele lor şoptite, dar nu le spunea că ea şi altor câteva li se oferise plăcerea de a se alătura Hafizei în acel laborator în care, în afară de mobila veche şi de câteva unelte, nu se afla nimic despre care merita să bârfeşti. Dar misterul laboratorului Marii Vindecătoare persista, aşa cum o făcuse timp de secole – era un alt mit îndrăgit din Torre, transmis de la o ucenică la alta.

Yrene îşi făcu vânt, încă gâfâind din cauza urcuşului şi a căldurii. Îşi rezemă capul de piatra rece şi căută din nou bucata de hârtie din buzunar. Se întrebă dacă lordul observase cât de des apucase biletul acelei străine. Dacă el crezuse că apuca o armă. El văzuse totul, fiind conştient de fiecare respiraţie a ei.

Era un bărbat instruit pentru asta. Trebuia să fie, dacă servise regele mort. Aşa cum Nesryn Faliq, un copil al acestui continent, servea acum regele unui teritoriu care nu îi tratase deloc bine pe străini.

Yrene nu putea înţelege situaţia. Exista un soi de legătură romantică, îşi dădea seama de asta după încordarea şi confortul dintre ei. Dar în ce măsură... Nu conta. În afară de vindecarea emoţională de care ar fi avut nevoie lordul. Era un bărbat neobişnuit cu exprimarea sentimentelor, a fricilor, a speranţelor şi a suferinţelor – asta era evident.

Uşa biroului Hafizei se deschise în cele din urmă, iar ucenica ieşi zâmbindu-i lui Yrene şi

cerându-i scuze din priviri, cu nasul roşu şi ochi sticloşi.

Yrene oftă şi îi zâmbi la rândul ei. Nu era persoana care tocmai dăduse buzna în birou. Nu, oricât de ocupată ar fi fost, Yrene avusese întotdeauna timp pentru ucenice, în special pentru cele cărora le era dor de casă.

Nimeni nu stătuse lângă ea în sala de mese de dedesubt în timpul primelor zile.

Yrene încă îşi amintea de mesele singuratice. Îşi amintea că ea cedase după două zile şi începuse să îşi ia mâncarea în biblioteca mare a vindecătoarelor, ascunzându-se de bibliotecarele cu spatele rigid care interziceau asemenea lucruri. Ea se putea bucura doar de compania ocazională a agerei pisici Baast şi a bufniţei sculptate.

Yrene se întorsese în sala de mese de îndată ce lecţiile îi oferiseră suficiente cunoştinţe încât să facă perspectiva găsirii unui loc în care să se aşeze mai puţin descurajantă, reperând chipurile cunoscute şi zâmbitoare care îi dădeau suficient curaj să lase în urmă biblioteca şi pisicile ei enigmatice şi să se întoarcă în singurătatea acelui loc doar pentru studiu.

Yrene o atinse pe ucenică pe umăr şi şopti:

— Bucătăreasa a făcut prăjituri cu migdale în dimineaţa asta. Le-am mirosit când am plecat. Spune-i că vreau şase, dar ia patru pentru tine. Îi făcu semn din ochi fetei. Lasă-le pe celelalte două în camera mea.

Fata radie, dând din cap. Bucătăreasa era probabil cea mai bună prietenă a lui Yrene din

Torre. Ea o văzuse pe Yrene mâncând singură şi începuse să furişeze bunătăţi în plus pe tava ei, lăsându-i-le în cameră. Chiar şi în locul ei secret preferat din bibliotecă. Yrene o răsplătise pe bucătăreasă anul trecut salvându-i nepoata de o boală subtilă şi lungă pe care o căpătase. Bucătăreasa tot se mai plângea ori de câte ori se întâlneau, iar Yrene îşi propusese să treacă pe la casa fetei o dată pe lună, ca să o verifice.

La plecare, trebuia să ceară altcuiva să aibă grijă de fată. Să se despartă de viaţa pe care o construise... Nu avea să fie o sarcină uşoară, ci una însoţită de un sentiment de vinovăţie.

Yrene o urmări pe ucenica ce încă adulmeca aerul din jur ţopăind în jos pe scara lată în spirală, apoi respiră adânc şi intră în biroul Hafizei.

— Va merge din nou tânărul lord? întrebă Hafiza în loc de salut, cu sprâncenele albe ridicate.

Yrene se aşeză pe scaunul ei obişnuit, cald încă datorită fetei care tocmai îl eliberase.

— Da. Rana este asemănătoare celei pe care am vindecat-o iarna trecută. Dar va fi complicat.

— În legătură cu vindecarea sau cu tine?

Yrene roşi.

— M-am comportat... urât.

— Era de aşteptat.

Yrene îşi şterse transpiraţia de pe frunte.

— Sunt jenată să îţi spun cât de urât.

— Atunci, nu o face. Comportă-te mai bine data viitoare şi vom considera asta o altă lecţie.

Yrene se lăsă pe scaun, întinzându-şi picioarele dureroase pe covorul uzat. Indiferent de cât o

implorau servitoarele Hafizei, ea refuza să schimbe covorul roşu cu verde. Fusese destul de bun pentru ultimele cinci dintre predecesoarele ei, şi era destul de bun pentru ea.

Yrene îşi rezemă capul de spătarul moale al scaunului, uitându-se la ziua însorită de dincolo de ferestrele deschise.

— Cred că îl pot vindeca, spuse mai mult în sinea ei decât Hafizei. În cazul în care cooperează, aş putea să-l fac să meargă din nou.

— Şi va coopera?

— Nu sunt singura care s-a purtat urât, spuse ea. Deşi el este din Adarlan – ar putea fi natura lui.

Hafiza râse.

— Când te întorci la el?

Yrene ezită.

— Te *vei întoarce,* nu-i aşa? insistă Hafiza.

Yrene se jucă cu firele decolorate de soare ale cotierei scaunului.

— A fost greu să mă uit la el, să îi aud accentul şi... Mâna i se opri. Dar ai dreptate. Voi... încerca. Doar dacă Adarlanul nu îmi va purta vreodată pică.

— Te aştepţi să o facă?

— El are prieteni influenţi, care şi-ar putea aminti. Însoţitoarea lui este noul căpitan al gărzii. Familia ei se trage de aici şi totuşi ea îi serveşte pe ei.

— Şi ce îţi spune asta?

Întotdeauna era o lecţie, întotdeauna era un test.

— Îmi spune... Yrene expiră. Îmi spune că nu ştiu la fel de mult pe cât am presupus. Ea îşi

îndreptă spatele. Dar înseamnă şi că asta nu le scuză greşelile.

Totuşi, întâlnise destui oameni răi în viaţa ei. Trăise printre ei, îi servise, în Innish. Se uitase în ochii căprui ai lordului Westfall şi, în sinea sa, ştiuse că nu era unul dintre ei. Nici însoţitoarea lui.

Iar la vârsta lui... Fusese mic atunci când se comiseseră atât de multe dintre atrocităţi. Tot ar fi putut juca un rol, şi mult mai multe fuseseră făcute în ultimii ani – suficiente încât să i se facă rău la gândul acesta –, dar...

— Rana de la coloana lui, spuse Yrene. Pretinde că e din cauza unei magii întunecate.

Magia ei se retrăsese la semnul ca o pată. Se ondulase în retragere.

— O?

Ea tremură.

— Eu... nu m-am mai simţit niciodată aşa. Ca şi când ar fi fost putrezită şi totuşi goală. Rece precum cea mai lungă noapte de iarnă.

— Va trebui să te cred pe cuvânt.

Yrene pufni, recunoscătoare pentru umorul sec. Într-adevăr, Hafiza nici măcar nu văzuse zăpada. Cu clima caldă din Antica, tot timpul anului, cel mai apropiat semn de iarnă din ultimii doi ani fusese, probabil, o crustă de gheaţă ce strălucise peste lavandă şi lămâi într-o dimineaţă.

— A fost... Yrene alungă amintirea ecoului reţinut încă în acea cicatrice. Nu era o rană magică pe care să o mai fi întâlnit.

— Va afecta vindecarea coloanei lui?

— Nu ştiu. Nu am încercat să cercetez cu

puterea mea, dar... Te voi anunţa.

— Sunt la dispoziţia ta.

— Chiar dacă acesta este testul meu final?

— O bună vindecătoare, spuse Hafiza zâmbind, ştie când să ceară ajutorul.

Yrene dădu absentă din cap. Şi când s-ar fi întors acasă, la război şi vărsare de sânge, la cine ar fi apelat?

— Voi reveni, spuse ea în cele din urmă. Mâine. Vreau să studiez diseară rănile coloanei şi paralizia în bibliotecă.

— O voi anunţa pe bucătăreasă unde să te găsească.

Yrene îi zâmbi Hafizei.

— Nimic nu îţi scapă, nu-i aşa?

Privirea cu subînţeles a Hafizei nu era liniştitoare.

~

Vindecătoarea nu se întoarse în acea zi. Nesryn aşteptă încă o oră, apoi două, Chaol umplându-şi timpul citind în salon, înainte ca ea să declare, în sfârşit, că pleca să-şi vadă familia.

Trecuseră câţiva ani de când îşi văzuse mătuşa, unchiul şi pe copiii lor. Se ruga ca ei să fie tot în casa unde îi vizitase ultima dată.

Nu prea dormise. Abia reuşise să gândească sau să simtă lucruri ca foamea sau extenuarea din cauza gândurilor care o răvăşeau.

Vindecătoarea cu lipsa ei de răspunsuri nu o calmase.

Şi fără o întâlnire oficială programată cu khaganul sau copiii lui în acea zi...

— Pot să-mi ţin singur de urât, ştii, spuse Chaol, lăsând cartea în poală când Nesryn se uită din nou la uşa holului. Te-aş însoţi, dacă aş putea.

— Curând vei putea să o faci, îi promise ea.

Vindecătoarea păruse destul de pricepută, în ciuda refuzului de a le da măcar o urmă de speranţă.

Dacă femeia nu îi putea ajuta, atunci Nesryn avea să găsească pe altcineva. Şi pe o alta. Chiar dacă trebuia să implore ajutorul Marii Vindecătoare.

— Pleacă, Nesryn, îi ordonă Chaol. Nu vei avea linişte până nu o faci.

Ea îşi masă gâtul, apoi se ridică din locul de pe canapeaua aurie şi veni spre el. Îşi sprijini mâinile pe cotierele scaunului său, acum poziţionat lângă uşile grădinii. Îşi apropie faţa de a lui, mai aproape decât fusese în ultimele zile. Ochii lui păreau... cumva mai luminoşi. Puţin mai bine decât ieri.

— Mă întorc cât de repede pot.

El îi zâmbi tăcut.

— Nu te grăbi. Vizitează-ţi familia.

El nu îşi văzuse mama sau fraţii de câţiva ani, după cum îi spusese. Tatăl lui... Chaol nu vorbea despre tatăl lui.

— Poate, spuse ea încet, obţinem un răspuns pentru vindecătoare.

El clipi.

— Să vedem dacă... până la capăt, murmură ea.

Lumina din ochii lui dispăru subit.

Ea se retrase repede. El o oprise pe navă, când, practic, sărise peste el. Şi, văzându-l mai devreme fără cămaşă, muşchii spatelui şi ai abdomenului unduindu-se... Aproape o implorase pe vindecătoare să o lase pe *ea* să-l examineze.

Jalnic. Deşi nu ştiuse niciodată să îşi evite poftele. Începuse să se culce cu el în acea vară pentru că nu i se părea că avea rost să se opună. Chiar dacă nu ţinea la el, nu aşa cum o făcea acum.

Nesryn îşi trecu o mână prin păr.

— Mă întorc înainte de cină.

Chaol îi făcu semn să plece, şi deja citea din nou cartea când ea părăsi camera.

Ei nu îşi făcuseră promisiuni, îşi aminti ea. Ştia că înclinaţiile lui îl impulsionaseră să vrea să fie lângă ea, să o respecte, iar în vara aceasta, când castelul se prăbuşise şi îl crezuse mort... Nu cunoscuse niciodată o asemenea frică. Nu se rugase niciodată aşa cum o făcuse în acele clipe – până ce focul lui Aelin o cruţase de moarte, iar Nesryn se rugase ca ea să-l fi cruţat şi pe el.

Nesryn alungă gândurile acelor zile când merse pe holurile palatului, amintindu-şi vag unde să găsească porţile spre oraş. Ce crezuse că voia, ce era mai important – sau fusese. Până ce khaganul spusese noutăţile.

Ea îşi părăsise familia. Ar fi trebuit să fie acolo, să-i protejeze pe copii, pe tatăl bătrân şi pe sora veselă şi plină de viaţă.

— Căpitane Faliq.

Nesryn se opri la vocea plăcută, la titlul la care abia se obişnuise să răspundă. Stătea la una dintre răscrucile palatului, drumul din faţă ducând-o spre porţile de la intrare, dacă ar fi mers în continuare. Observase fiecare ieşire pe lângă care trecuseră.

Iar la capătul holului care îl intersecta pe al ei era Sartaq.

Nu mai avea hainele elegante din ziua precedentă. Prinţul purta acum haine mulate din piele, umerii fiindu-i acoperiţi cu o armură simplă şi totuşi robustă, întărită la încheieturile mâinilor, la genunchi şi la tibii. Fără platoşă. Părul lung şi negru fusese împletit la spate, legat cu o curea subţire din piele.

Ea făcu o plecăciune adâncă. Mai adâncă decât ar fi făcut în faţa celorlalţi copii ai khaganului. Dar era în faţa celui despre care se spunea că putea fi moştenitorul care într-o zi ar fi putut fi aliatul Adarlanului...

Dacă supravieţuiau.

— Te grăbeai, spuse Sartaq, observând holul pe care mersese ea.

— Eu... am rude în oraş. Mă duceam să îi vizitez. În afară de cazul în care Înălţimea Ta are nevoie de mine, adăugă fără tragere de inimă.

Un zâmbet strâmb îi înfrumuseţă chipul, iar ea îşi dădu seama că îi răspunsese în limba ei. În limba *lor.*

— Mă îndrept spre Kadara. Cu rukul meu, o lămuri vorbindu-i şi el pe limba lui.

— Ştiu, spuse ea. Am auzit poveştile.

— Chiar şi în Adarlan? El ridică o sprânceană.

Era un războinic şi un fermecător. O combinaţie periculoasă, deşi ea nu îşi amintea să fi spus ceva despre o soţie. Într-adevăr, nu avea niciun inel pe deget.

— Chiar şi în Adarlan, spuse Nesryn, deşi nu menţionă că era posibil ca oamenii obişnuiţi, de pe stradă, să nu ştie asemenea poveşti. Dar în casa ei... o, da. Prinţul înaripat, îi ziceau ei.

— Pot să te însoţesc? Străzile sunt un labirint, chiar şi pentru mine.

Era o ofertă generoasă, o onoare.

— Nu, ţi-aş întârzia zborul.

Spusese asta poate pentru că nu ştia cum să discute cu un asemenea bărbat – născut şi educat pentru putere, obişnuit cu femei elegante şi politicieni vicleni. Deşi călăreţii de ruk, spunea legenda, puteau veni de oriunde.

— Kadara este obişnuită să aştepte, spuse Sartaq. Lasă-mă cel puţin să te conduc la porţi. Străjerii sunt alţii azi, şi le voi spune să îţi reţină chipul astfel încât să te poată lăsa să intri din nou.

Deoarece cu hainele ei, părul neîmpodobit... într-adevăr, era posibil ca străjerii să nu o lase să treacă. Ceea ce ar fi fost... îngrozitor.

— Mulţumesc, spuse şi veni lângă el.

Trecură tăcuţi de steagurile albe ce fluturau de la una dintre ferestrele deschise. În ziua precedentă, Chaol îi spusese că Kashin îşi făcea griji că moartea surorii lor mai mici fusese plănuită – că unul dintre agenţii lui Perrington ar fi putut fi răspunzător de acea tragedie, ceea ce înfipsese sămânţa groazei în ea. Şi o făcuse să analizeze

fiecare chip pe care îl întâlnea, să se uite cu atenţie la fiecare umbră.

Păstrând un ritm lin lângă el, Nesryn se uită la Sartaq când trecură pe lângă acele steaguri. Prinţul dădu din cap spre câţiva bărbaţi şi câteva femei în veşminte aurii de viziri.

Nesryn se trezi întrebând:

— Chiar sunt treizeci şi şase?

— Numerele ne fascinează, deci, da. El pufni, sunetul nefiind deloc caracteristic unui prinţ. Tatăl meu s-a gândit să reducă numărul la jumătate, dar s-a temut mai mult de furia zeilor decât de consecinţele politice.

Părea o gură de aer rece de toamnă să audă şi să vorbească limba ei. Să fie ceva normal şi să nu se uite lumea la ea cu gura căscată. Mereu se simţea aşa când venea aici.

— Lordul Westfall s-a întâlnit azi cu vindecătoarea?

Nu era niciun rău în a spune adevărul, hotărî Nesryn, aşadar spuse:

— Da, cu Yrene Towers.

— A. Faimoasa Doamnă Aurie.

— O?

— Este uimitoare, nu?

Nesryn schiţă un zâmbet.

— Observ că o agreezi.

Sartaq chicoti.

— O, nu aş îndrăzni. Fratele meu Kashin nu ar fi mulţumit.

— E ceva între ei? Hasar aşa dăduse de înţeles.

— Sunt prieteni – sau erau. Nu i-am văzut

vorbind de câteva luni, dar cine ştie ce s-a întâmplat? Deşi presupun că nu sunt mai bun decât bârfitorii de la Curte pentru că îţi spun.

— Este totuşi bine de ştiut, dacă lucrăm cu ea.

— Evaluarea lordului Westfall a fost una pozitivă?

Nesryn ridică din umeri.

— A ezitat să confirme.

— Multe vindecătoare fac asta. Nu le place să dea speranţe şi să le ia. El îşi aruncă peste umăr coada. Deşi îţi voi spune şi că Yrene l-a vindecat pe unul dintre călăreţii darghani ai lui Kashin iarna trecută, când a avut o rană asemănătoare. Iar vindecătoarele tratează de mult timp asemenea răni printre triburile de călăreţi şi printre rukhinii mei. Ştiu ce să facă.

Nesryn îşi reprimă speranţa care răsărea când lumina străluci înainte... erau uşile deschise spre curtea principală şi porţile palatului.

— De cât timp eşti un călăreţ de ruk, prinţe?

— Credeam că ai auzit poveştile.

Amuzamentul dansă pe chipul lui.

— Doar bârfe. Prefer adevărul.

Ochii negri ai lui Sartaq se opriră asupra ei, concentrarea fermă fiind suficientă încât să o facă să se bucure că nu era privită prea des. Nu era înfricoşător, ci... tulburător să simtă greutatea acelei priviri doar asupra ei. Era privirea unui vultur – a unui ruk. Intensă şi pătrunzătoare.

— Aveam doisprezece ani când tatăl meu ne-a adus pe toţi la cuibul montan. Iar când m-am furişat şi am încălecat chiar rukul căpitanului,

zburând pe cer şi cerându-le să mă urmărească... Tata mi-a spus că dacă m-aş fi strivit de stânci, aş fi meritat să mor pentru prostia mea. Ca pedeapsă, mi-a ordonat să trăiesc printre rukhini până când voi fi în stare să demonstrez că nu am fost un idiot – o viaţă întreagă, sugeră el.

Nesryn râse încet şi clipi la lumina soarelui când ieşiră în curtea mare. Bolţile ornamentate şi stâlpii fuseseră sculptaţi cu floră şi faună, palatul ridicându-se în spatele lor ca un leviatan.

— Din fericire, nu am murit din prostie şi, în schimb, a ajuns să îmi placă stilul lor de viaţă şi să călăresc. M-au chinuit pentru că eram prinţ, dar mi-am dovedit râvna destul de curând. Kadara a ieşit din ou când aveam cincisprezece ani şi am crescut-o eu. De atunci, nu am avut alt ruk. Mândria şi afecţiunea străluciră în acei ochi negri.

Şi totuşi, Nesryn şi Chaol i-ar fi cerut, l-ar fi implorat să ia îndrăgitul ruk în lupta împotriva balaurilor mult mai mari şi cu o putere mult mai brută. Cu venin în cozi. Stomacul ei se agită.

Ajunseră la porţile principale înalte, mica uşă tăiată în plăcile imense de bronz ghintuit fiind lăsată deschisă ca să permită accesul trecătorilor care se grăbeau să îşi facă treaba spre şi din palat. Nesryn rămase nemişcată când Sartaq o prezentă străjerilor înarmaţi la post, ordonându-le să îi permită accesul nelimitat. Soarele străluci pe mânerele săbiilor încrucişate pe spate când făcură supuşi o plecăciune, fiecare cu un pumn deasupra inimii.

Ea văzuse cum Chaol abia se putea uita la ei –

la străjerii palatului şi la cei de pe docuri.

Sartaq o conduse pe mica uşă al cărei bronz era de aproape treizeci de centimetri, pe o stradă lată şi pavată care se înclina în labirintul de străzi ale oraşului. Case frumoase, reşedinţele celor bogaţi care doreau să locuiască în umbra palatului, erau înşirate pe străzile înconjurătoare. Dar strada era aglomerată de oameni care îşi vedeau de treburi sau se relaxau şi chiar şi nişte călători care urcaseră tocmai până aici ca să se uite cu gura căscată la palat încercară acum să privească prin mica uşă prin care trecuseră Nesryn şi Sartaq pentru a zări curtea de dincolo. Niciunul nu păru să îl recunoască pe prinţ – deşi ea ştia că străjerii de pe stradă, postaţi la porţi, monitorizau fiecare mişcare şi cuvânt.

O privire spre Sartaq o asigură că şi prinţul era conştient de împrejurimile lui în timp ce stătea dincolo de porţi, ca şi când ar fi fost un om simplu. Ea studie străzile aglomerate din faţă, ascultând vuietul. Ar fi trebuit să meargă pe jos o oră ca să ajungă la casa familiei ei din partea cealaltă a oraşului, dar chiar şi mai mult cu o trăsură sau călare pe cal, din cauza traficului aglomerat.

— Eşti sigură că nu ai nevoie de un însoţitor?

Nesryn schiţă un zâmbet când îl văzu uitându-se pieziş la ea.

— Mă descurc singură, prinţe, dar mulţumesc pentru onoarea făcută.

Sartaq o măsură din priviri – evaluarea rapidă a războinicului, într-adevăr, era un bărbat care nu avea de ce să se teamă când ieşea dincolo de

zidurile palatului.

— Dacă vei avea vreodată timp sau vei fi interesată, ar trebui să vii pentru o călătorie. Aerul de deasupra este liber – nu ca praful şi sarea de aici.

Suficient de liber ca urechile indiscrete să nu îi poată auzi.

Nesryn făcu o plecăciune adâncă.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Simţi că prinţul încă o privea în timp ce ea porni pe strada însorită, ferindu-se de căruciorele şi mijloacele de transport care luptau să-şi facă loc, dar nu îndrăzni să privească înapoi. Nu era pe deplin sigură de ce.

Capitolul 7

Chaol aşteptă treizeci de minute după plecarea lui Nesryn înainte să o cheme pe Kadja. Ea aşteptase pe holul exterior şi se strecură în apartamentul lui la câteva momente după ce îi strigase numele. Zăbovind pe hol, el o urmări pe servitoare apropiindu-se, paşii fiindu-i uşori şi rapizi, privind în jos cât aşteptă ordinul lui.

— Vreau să îţi cer o favoare, spuse el încet şi clar, învinuindu-se pentru că nu învăţase halha în anii în care o studiase Dorian.

Un semn din cap fu singurul ei răspuns.

— Vreau să te duci la docuri, ori acolo unde sosesc informaţiile, ca să afli dacă sunt noutăţi despre atacul asupra Riftholdului.

Kadja fusese cu o zi în urmă în sala tronului –

auzise fără îndoială de asta, iar el se gândise dacă să îi ceară sau nu lui Nesryn să facă nişte cercetări cât era în oraş, dar dacă ştirile ar fi fost sumbre... nu voia ca ea să le afle singură. Să le suporte singură, pe tot drumul de întoarcere spre palat.

— Crezi că poţi face asta?

Kadja îşi ridică în cele din urmă privirea, deşi îşi păstră capul plecat.

— Da, spuse ea simplu.

El ştia că, foarte probabil, ea dădea socoteală unuia dintre nobilii sau vizirii din palat. Dar să ceară mai multe informaţii, în timp ce cu siguranţă era un aspect al comportamentului lui care nu ar fi lăsat gazdele indiferente, nu era nicio ameninţare pentru cauza lui.

Iar dacă ele ar fi considerat că era o slăbiciune sau o prostie să-şi facă griji pentru patria lui, atunci puteau se ducă naibii.

— Bun, spuse Chaol, scaunul de sub el scârţâind când îl împinse treizeci de centimetri înainte şi încercă să nu se încrunte la acel sunet, la corpul lui nemişcat. Şi mai trebuie să îţi cer o favoare.

~

Doar pentru că Nesryn era ocupată cu familia ei, nu însemna că el trebuia să stea degeaba.

Dar când Kadja îl lăsă în camera lui Arghun, se întrebă dacă ar fi trebuit să aştepte întoarcerea lui Nesryn ca să aibă această întâlnire.

Anticamera prinţului cel mai mare era la fel de

spaţioasă ca tot apartamentul lui Chaol. Era un spaţiu lung şi oval, al cărui capăt îndepărtat se deschidea într-o curte împodobită cu fântâni scânteietoare, patrulată de doi păuni albi. El îi văzu trecând în grabă, penele albe urmându-i pe gresie, coroanele lor delicate săltând la fiecare pas.

— Sunt frumoşi, nu-i aşa?

Un rând de uşi sculptate închise se deschiseră în stânga, dezvăluind prinţul cu privire rece şi faţa trasă, atent la păsări.

— Uimitori, recunoscu Chaol, urând felul în care fu nevoit să-şi înalţe capul ca să îl privească pe bărbat în ochi. Dacă ar fi stat în picioare, ar fi fost cu zece centimetri mai înalt, capabil să-şi folosească statura în avantajul său în timpul acestei întâlniri. Dacă ar fi stat în picioare...

El nu continuă să se gândească la asta. Nu acum.

— Sunt perechea mea preferată, spuse Arghun, fluent în limba maternă a lui Chaol. Ţara mea este plină de puii lor.

Chaol căută un răspuns, ceva ce Dorian sau Aelin ar fi zis cu uşurinţă, dar nu găsi nimic. Absolut *nimic* care să nu pară stupid sau lipsit de sinceritate. Aşadar, el adăugă:

— Sunt sigur că este ceva minunat.

Arghun se strâmbă.

— Dacă le ignori ţipetele în anumite momente ale anului.

Chaol îşi încleştă maxilarul. Oamenii lui *mureau* în Rifthold, dacă nu erau deja morţi, şi el discuta despre ţipete şi păsări frumoase... *asta*

trebuia să facă el?

Se gândi dacă să răspundă evaziv sau să treacă la subiect, dar Arghun spuse:

— Presupun că ai venit ca să mă întrebi ce ştiu despre oraşul tău.

Privirea rece a prinţului se îndreptă în cele din urmă spre el, iar Chaol se uită în ochii lui. Asta – privitul ochi în ochi – era ceva ce putea face. O făcuse suficient cu străjerii şi curtenii nesupuşi.

— I-ai oferit informaţiile tatălui tău. Vreau să ştiu cine ţi-a dat detaliile atacului.

Amuzamentul lumină ochii căprui ai prinţului.

— Un om sincer.

— Oamenii mei suferă. Aş vrea să ştiu cât de multe posibil.

— Ei bine, spuse Arghun, luând o scamă agăţată de broderia aurie a tunicii de culoarea smaraldului, în spiritul sincerităţii, nu îţi pot spune absolut nimic.

Chaol clipi – o singură dată şi încet.

Arghun continuă, întinzând o mână spre uşile exterioare:

— Ne urmăresc prea mulţi ochi, lord Westfall, iar faptul că sunt văzut cu tine trimite un mesaj, bun sau rău, indiferent de ce discutăm. Aşadar, chiar dacă îţi apreciez vizita, îţi voi cere să pleci.

Servitorii care aşteptau la uşă înaintară, probabil ca să îi împingă scaunul.

Iar când îl văzu pe unul dintre ei întinzându-şi mâinile spre spătarul scaunului său...

Chaol îşi dezgoli dinţii la servitor, oprindu-l pe loc.

— Nu o face.

Indiferent dacă bărbatul vorbea sau nu limba lui, înţelese clar expresia de pe chipul său.

Chaol se întoarse din nou spre prinţ.

— Chiar vrei să jucăm jocul acesta?

— Nu este un joc, spuse Arghun cu hotărâre, mergând spre biroul în care se ascunsese. Informaţiile sunt corecte. Spionii mei nu inventează poveşti ca să se distreze. Îţi urez o zi bună.

Iar apoi uşile duble ale biroului prinţului se închiseră.

Chaol se gândi să bată la acele uşi până ce Arghun ar fi început să vorbească, probabil dându-i şi un pumn în faţă prinţului... dar cei doi servitori din spatele lui aşteptau. Urmăreau.

Întâlnise destui curteni în Rifthold încât să simtă când cineva minţea, chiar dacă acele simţuri îl dezamăgiseră atât de spectaculos în ultimele luni. Cu Aelin. Cu ceilalţi. Cu... tot.

Dar credea că Arghun nu minţea.

Riftholdul fusese prădat. Dorian era tot dispărut, iar soarta poporului său, necunoscută.

Nu i se împotrivi din nou servitorului când bărbatul înaintă ca să-l însoţească înapoi în camera sa. Iar asta poate că îl enervă mai mult decât orice altceva.

~

Nesryn nu se întoarse la cină.

Chaol nu le permise khaganului, copiilor lui sau celor treizeci şi şase de viziri cu ochi de uliu să

simtă îngrijorarea care îl distrugea cu fiecare minut în care ea nu apărea de pe unul dintre holuri ca să li se alăture în sala mare. Plecase de câteva ore, fără să dea niciun semn de viaţă între timp.

Până şi Kadja se întorsese, cu o oră înaintea cinei, şi o privire la chipul ei de un calm precaut îi spuse totul: nici ea nu aflase nimic nou la docuri despre atacul asupra Riftholdului. Îi confirmă doar ce afirmase Arghun: căpitanii şi negustorii vorbiseră cu surse credibile, care fie navigaseră pe lângă Rifthold, fie abia scăpaseră. Atacul avusese loc într-adevăr, fără a se şti nimic despre numărul de vieţi pierdute sau despre starea oraşului. Tot negoţul de pe continentul sudic era oprit – cel puţin spre Rifthold şi în orice regiune la nord de oraş, care necesita trecerea prin apropierea lui. Nu sosise nicio veste despre soarta lui Dorian.

Faptul acesta îl apăsa, împovărându-l şi mai mult, dar îl trecuse repede în plan secundar, imediat ce terminase să se îmbrace pentru cină şi aflase că Nesryn nu sosise. Cedă în cele din urmă şi o lăsă pe Kadja să îl aducă la banchetul din sala mare a khaganului, dar, cu trecerea lungilor minute şi cu Nesryn încă plecată, era un efort să rămână neafectat.

I s-ar fi putut întâmpla orice. Orice. Mai ales dacă teoria lui Kashin despre sora lui moartă era corectă. Dacă agenţii Morathului erau deja aici, el nu se îndoia că, imediat ce ar fi aflat de sosirea lui şi a lui Nesryn, ar fi început să îi vâneze.

El ar fi trebuit să se gândească la asta înainte ca ea să plece azi în oraş. Ar fi trebuit să se

gândească dincolo de propriile probleme blestemate. Dar să ceară ca un străjer să fie trimis să o caute le-ar fi spus posibililor inamici ce preţuia el mai mult şi le-ar fi arătat unde să lovească.

Aşadar, Chaol se chinui să înghită mâncarea, abia reuşind să se concentreze la conversaţia cu oamenii de lângă el. În dreapta lui: Duva, însărcinată şi calmă, întreba despre muzică şi dansurile preferate acum în teritoriile lui; în stânga lui: Arghun, care nu făcea nicio referire la vizita lui din acea după-amiază şi, în schimb, îl îndemna să discute despre rute comerciale, vechi şi propuse. Chaol inventă jumătate din răspunsuri, iar prinţul zâmbi – ca şi când ar fi fost conştient de asta.

Totuşi, Nesryn nu apăru.

Deşi Yrene o făcuse.

Ea intră la jumătatea cinei, îmbrăcată cu o rochie mai elegantă şi totuşi simplă, de culoarea ametistului, care îi făcea pielea arămie să strălucească. Hasar şi iubita ei se ridicară ca să întâmpine vindecătoarea, luând-o de mână pe Yrene şi sărutând-o pe obraji, iar prinţesa alungă un vizir aşezat în stânga ei ca să-i facă loc.

Yrene se plecă înaintea khaganului, care o ignoră fără să-i arunce mai mult de o privire, apoi spre nobilii adunaţi. Arghun nu se deranjă să îi recunoască prezenţa; Duva radie la Yrene, soţul ei tăcut zâmbindu-i mai discret. Doar Sartaq făcu o plecăciune, în timp ce ultimul frate, Kashin, îi oferi, cu buzele lipite, un zâmbet care nu i se citea în ochi.

Dar privirea lui Kashin zăbovi în direcţia ei

suficient de mult timp când se aşează lângă Hasar, aşa încât Chaol îşi aminti că prinţesa o tachinase pe Yrene mai devreme în acea zi.

Însă Yrene nu îi zâmbi prinţului, ci doar dădu din cap de la depărtare, şi se aşeză pe scaunul pe care Hasar îl eliberase pentru ea. Începu să discute cu Hasar şi cu Renia, acceptând carnea pe care o adunase cea din urmă în farfuria ei, iubita prinţesei insistând că vindecătoarea părea prea obosită, prea slabă, prea palidă. Yrene acceptă fiecare îmbucătură cu un zâmbet amuzat şi dând din cap în semn de mulţumire, fără să privească în mod voit spre Kashin sau spre Chaol.

— Lordule Westfall, am auzit, zise un bărbat din dreapta lui Chaol, că ţi-a fost repartizată Yrene.

Nu fu deloc surprins să afle că Kashin se aplecase înainte ca să discute cu el.

Şi deloc surprins să vadă avertismentul slab mascat din privirea bărbatului. Chaol îl văzuse destul de des: „Teritoriul a fost revendicat”.

Fie că Yrene era de acord cu asta sau nu.

Chaol presupuse că era în favoarea ei faptul că părea să nu îi acorde prea multă atenţie prinţului. Deşi nu putea să nu se întrebe de ce stăteau lucrurile aşa. Kashin era cel mai frumos dintre fraţi, iar Chaol văzuse femei disperate după atenţia lui Dorian în timpul anilor de la castel. Kashin avea expresia satisfăcută care licărise deseori pe chipul lui Dorian.

Cândva – demult. În altă viață. Înainte de un asasin, un colier şi toate celelalte lucruri.

Străjerii postaţi prin marea sală prinseră

cumva contur, ca şi când ar fi fost flăcări care îi atrăgeau acum atenţia. Refuză să arunce măcar o privire spre cel mai apropiat, pe care îl observase din obişnuinţă, stând la şase metri distanţă de masă. Chiar acolo unde se aflase el cândva, înaintea altui rege şi a unei alte curţi.

— Da, fu tot ce reuşi să spună Chaol.

— Yrene este cea mai pricepută vindecătoare a noastră – în afară de Marea Vindecătoare, continuă Kashin, încă urmărind-o pe femeia care tot nu îi acorda nicio atenţie şi care părea, într-adevăr, să se adâncească în conversaţia cu Renia ca şi când ar fi vrut să demonstreze ceva.

— Aşa am auzit.

„Cu siguranţă are cea mai ascuţită limbă”, îşi spuse Chaol în gând.

— A primit cea mai mare notă pe care a obţinut-o vreodată cineva la examenele oficiale, continuă Kashin în timp ce Yrene îl ignoră, un fel de suferinţă licărind pe chipul prinţului.

— Să vezi cum se împiedică singur, mormăi Arghun peste Duva, soţul ei şi Chaol ca să îi spună lui Sartaq. Duva îi dădu la o parte braţul lui Arghun şi se răţoi la el pentru că o întrerupsese din a duce furculiţa la gură.

Kashin nu păru să audă sau să-i pese de dezaprobarea fratelui său mai mare. Şi, spre meritul său, nici Sartaq, alegând în schimb să se întoarcă spre un vizir cu veşminte aurii în timp ce Kashin îi spuse lui Chaol:

— Note nemaipomenite pentru oricine, ca să nu vorbim pentru o vindecătoare care e aici de

doar puţin mai mult de doi ani.

Altă informaţie. Aşadar, Yrene nu petrecuse mult timp în Antica.

Chaol o văzu pe Yrene urmărindu-l pe sub sprâncene. Era un avertisment să nu o atragă în conversaţie.

El cântări meritele ambelor opţiuni: răzbunarea măruntă pentru că îl chinuise mai devreme sau...

Ea îl ajuta. Sau se gândea să o facă, cel puţin. Ar fi fost prost să o îndepărteze şi mai mult.

Aşadar, el îi spuse lui Kashin:

— Am auzit că de obicei locuieşti în Balruhn şi te ocupi de armata terestră.

Kashin îşi îndreptă spatele.

— Da. În cea mai mare parte a anului, îmi stabilesc reşedinţa acolo şi supraveghez instrucţia armatei noastre. Dacă nu sunt în Balruhn, atunci sunt în stepe cu poporul mamei noastre – cu cavaleria.

— Mulţumim zeilor, mormăi Hasar din partea cealaltă a mesei, atrăgând o privire de avertisment din partea lui Sartaq. Hasar îşi dădu ochii peste cap şi îi şopti ceva la ureche iubitei sale. Acel ceva o făcu pe Renia să râdă cristalin.

Yrene încă îl urmărea, deşi cam cu supărare – ca şi când simpla prezenţă a lui Chaol la această masă era suficientă să o facă să îşi încleşteze maxilarul –, în timp ce Kashin începu să-i explice obiceiurile din oraşul său de pe coasta sudică şi viaţa cu totul diferită printre triburile de călăreţi din stepe.

Chaol îi aruncă lui Yrene o privire la fel de

nemulţumită în clipa în care Kashin se opri ca să bea vin, iar apoi îi adresă prinţului nenumărate întrebări privitoare la viaţa lui. Erau informaţii utile, îşi dădu el seama, despre armata lor.

Nu era singurul care îşi dădu seama de asta. Arghun interveni când fratele său era în mijlocul frazei despre forjele pe care le construiseră în apropiere de ţărmurile nordice:

— Hai să nu discutăm afaceri la cină, frate.

Kashin închise gura, ca un soldat instruit.

Şi, cumva, Chaol ştiu – atât de repede – că Kashin nu era luat în considerare pentru tron. Nu când el se supunea fratelui mai mare ca un războinic de rând. Totuşi, părea cumsecade. O companie mai bună decât sarcasticul şi distantul Arghun sau decât Hasar, care era ca o lupoaică.

Faptul în sine nu explica pe deplin nevoia cumplită a lui Yrene de a se îndepărta de Kashin. Nu că asta îl privea sau îl interesa. Cu siguranţă nu când gura lui Yrene se încorda dacă întorcea măcar capul spre Chaol.

Ar fi putut să i-o spună, să o întrebe dacă asta însemna că hotărâse să *nu* îl trateze. Dar, dacă o agrea Kashin, cu sau fără refuzul subtil al lui Yrene, cu siguranţă nu ar fi fost o mişcare înţeleaptă să discute cu ea despre asta în acel moment.

În spate se auziră paşi, dar era doar soţul unui vizir, venit să îi şoptească ceva la ureche înainte să dispară.

Nu era Nesryn.

Chaol studie farfuriile împrăştiate pe masă, calculând felurile rămase. Cu festinul, masa din

seara precedentă durase o veşnicie, încă nu fusese adus niciun desert.

Se uită din nou spre ieşiri, sărind peste gărzile postate acolo, căutând-o pe ea.

Întorcându-se din nou spre masă, Chaol o văzu pe Yrene cercetându-l. Îngrijorarea şi nemulţumirea tot îi întunecau ochii aurii, dar... era şi un avertisment.

Ştia pe cine căuta el şi a cui absenţă îl chinuia.

Spre uimirea lui, ea scutură subtil din cap. „Nu te da de gol, păru să-i spună. Nu le cere să o caute.”

El ştia deja asta, dar dădu concis din cap spre Yrene şi continuă discuţia de la masă.

Kashin încercă să o implice pe Yrene în conversaţie, dar de fiecare dată fu prompt şi politicos oprit prin răspunsuri simple.

Poate dispreţul vindecătoarei pentru Chaol din acea dimineaţă era, pur şi simplu, parte din natura ei, şi nu ura născută din cucerirea Adarlanului. Sau poate că doar ura bărbaţii. Era greu să nu te uiţi la cicatricea discretă de pe gâtul ei.

Chaol reuşi să aştepte până sosi desertul înainte să se prefacă extenuat şi să plece de la masă. Kadja era deja acolo, aşteptând lângă cei mai îndepărtaţi stâlpi ai sălii, împreună cu ceilalţi servitori, şi nu spuse nimic în timp ce îi împinse scaunul, fiecare zăngănit făcându-l să scrâşnească din dinţi.

Yrene nu spuse niciun cuvânt la plecare şi nici nu îi promise că avea să revină în ziua următoare. Nici măcar nu se uită în direcţia lui.

Dar Nesryn nu era în cameră când el se întoarse. Iar dacă ar fi căutat-o, dacă ar fi atras atenţia spre ameninţare, spre apropierea dintre ei şi a faptului că orice inamic s-ar fi putut folosi de asta împotriva lor...

Aşadar, aşteptă. Ascultă fântâna din grădină, cântecul privighetorii cocoţate într-un smochin şi sunetul constant al ceasului de pe poliţa din salon.

Se făcu ora unsprezece. Douăsprezece. Îi spuse Kadjei să meargă la culcare – că avea să-şi poarte singur de grijă şi să se urce în pat. Ea nu plecă, ci ocupă un loc rezemându-se de zidul pictat al holului, ca să aştepte.

Era aproape ora unu când uşa se deschise.

Nesryn se strecură înăuntru. El ştia asta doar pentru că îi învăţase sunetele mişcărilor.

Ea văzu lumânările din salon şi intră.

Nu avea niciun semn. Doar... radia. Obrajii îi erau roşii şi ochii mai strălucitori decât fuseseră în dimineaţa aceea.

— Îmi pare rău că am ratat cina, fu tot ce spuse ea.

Răspunsul lui fu încet, gutural.

— Ştii cât de îngrijorat am fost?

Ea se opri, părul legănându-i-se odată cu mişcarea.

— Nu ştiam că trebuie să îţi dau de veste când vin şi când plec. Mi-ai spus să plec.

— Te-ai dus într-un oraş străin şi nu te-ai întors când ai spus că o vei face.

Fiecare cuvânt era tăios.

— Nu este un oraş străin... nu pentru mine.

El lovi cotiera scaunului cu palma.

— Una dintre prinţese a fost ucisă în urmă cu câteva săptămâni. O *prinţesă*. În propriul palat – tronul celui mai puternic imperiu din lume.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Nu ştim dacă a fost o crimă. Kashin pare să fie singurul care crede asta.

Era irelevant, chiar dacă abia îşi amintise să îşi studieze tovarăşii de la cina din seara aceea în căutarea oricărei urme a prezenţei unui valg. El spuse prea încet:

— Nici măcar nu am putut pleca să te caut. Nu am *îndrăznit* să le spun că ai dispărut.

Ea clipi, lent şi prelung.

— Ai mei s-au bucurat să mă vadă, în caz că te întrebai. Iar ieri au primit o scrisoare scurtă de la tatăl meu. Ei au scăpat. Începu să-şi descheie jacheta. Ar putea fi oriunde.

— Mă bucur să aud asta, spuse Chaol printre dinţi, cu toate că ştia că faptul de a *nu* şti unde era familia ei urma să o roadă la fel de mult ca groaza din ultimele zile, în care se întrebase dacă supravieţuiseră.

El spuse cât de calm reuşi:

— Chestia asta dintre noi nu funcţionează dacă nu-mi spui unde eşti sau dacă planurile tale se schimbă.

— Am fost acasă la ei şi am luat cina. Am pierdut noţiunea timpului. M-au implorat să rămân.

— Ştii că trebuia să-mi dai de veste. Mai ales după rahaturile prin care am trecut.

— Nu am de ce să mă tem în oraşul acesta – în

locul acesta.

O spuse destul de tăios încât el să îşi dea seama că în Rifthold… în Rifthold se temea.

Lui nu îi plăcea că ea simţea asta, ura situaţia şi… totuşi:

— Nu pentru asta luptăm? Ca pământurile noastre să poată fi la fel de sigure într-o zi?

Chipul ei se întunecă.

— Da.

Ea termină să-şi descheie jacheta, scoţând-o ca să dezvăluie cămaşa de dedesubt, şi o aruncă peste umăr.

— Mă duc la culcare. Ne vedem mâine dimineaţă.

Nu aşteptă ca el să-şi ia rămas-bun înainte să intre în camera ei şi să închidă uşa.

Chaol rămase câteva minute lungi în salon, aşteptând ca ea să iasă. Iar când o lăsă, în sfârşit, pe Kadja să îl aducă în camera lui şi să îl ajute să se schimbe în hainele de culcare, după ce ea stinse lumânările şi plecă în linişte, el aşteptă să se deschidă uşa.

Dar Nesryn nu intră. Iar el nu putea ajunge la ea – nu fără să o trezească pe biata Kadja de oriunde ar fi dormit, atentă la orice sunet i-ar fi spus că prezenţa ei era necesară.

Încă o aştepta pe Nesryn când somnul îl acapară.

Capitolul 8

Yrene se asigură să ajungă la timp în

dimineaţa următoare. Nu anunţase dinainte, dar era dispusă să parieze că lordul Westfall şi noul căpitan aveau să o aştepte la ora zece deşi, după încruntarea pe care i-o aruncase seara trecută, se întrebă dacă el nu se îndoia de întoarcerea ei.

Nu îi păsa ce credea el.

Ea se gândi să aştepte până la unsprezece, de vreme ce Hasar şi Renia o scoseseră în oraş la băut în seara dinainte – sau, mai degrabă, Yrene le urmărise pe ele bând, sorbind din propriul pahar cu vin – şi se urcase în patul ei din Torre aproape de ora două. Hasar îi oferise un apartament la palat pentru acea noapte, dar având în vedere că abia reuşiseră să scape neînsoţite de Kashin în cârciuma liniştită şi elegantă din Cartierul Trandafirilor, Yrene nu îşi dorea să rişte să dea din nou peste el.

La drept vorbind, oricând le-ar fi ordonat khaganul copiilor săi să se întoarcă la diversele avanposturi, nu ar fi fost destul de curând. Ei rămăseseră la palat după moartea lui Tumelun – despre care Hasar refuzase să vorbească. Yrene nu o cunoscuse prea bine pe cea mai tânără prinţesă, fata petrecându-şi o mare parte din timp cu Kashin printre darghanii din stepe şi în oraşele împrăştiate în jurul lor. Dar, în primele zile de după găsirea trupului lui Tumelun, după ce Hafiza confirmase că fata sărise de la balcon, Yrene avusese impulsul de a-l căuta pe Kashin. Să îi ofere condoleanţe, da, dar şi să vadă cum se simţea.

Yrene îl cunoştea destul de bine încât să înţeleagă că, în ciuda felului de a fi relaxat şi

netulburat pe care îl prezenta lumii, în ciuda imaginii soldatului disciplinat care asculta toate ordinele tatălui său şi îşi comanda curajos armata terestră... în spatele chipului zâmbitor era o mare agitată de suferinţă, pentru că el se întreba ce ar fi putut face diferit.

Lucrurile deveniseră într-adevăr ciudate şi îngrozitoare între Yrene şi Kashin, dar... ei încă îi păsa. Totuşi, nu îl căutase. Nu îşi dorise să deschidă acea uşă pe care îşi petrecuse câteva luni încercând să o închidă.

Se urâse şi se gândise la asta cel puţin o dată pe zi. Mai ales când zărea steagurile albe fluturând prin oraş, prin palat. La cina de seara dinainte, se străduise să nu se simtă copleşită de ruşine când îl ignorase şi îi suportase laudele, mândria încă însoţindu-i cuvintele când vorbea despre ea.

Eretia o făcuse *proastă* de mai multe ori după ce Yrene îi mărturisise, în timpul unei vindecări deosebit de istovitoare, ce se petrecuse în stepe iarna trecută. Yrene ştia că era adevărat – dar ea... ei bine, avea alte planuri. Visele nu puteau fi amânate sau abandonate cu totul. Aşadar, imediat ce Kashin şi alţi nobili s-ar fi întors la posturile lor de conducere... totul ar fi fost din nou mai uşor. Mai bine.

Îşi dorea doar ca întoarcerea lordului Westfall în regatul său detestabil să nu se bazeze atât de mult de ajutorul ei.

Abţinându-se să nu se încrunte, Yrene îşi îndreptă umerii şi bătu la uşile apartamentului, servitoarea cu chip frumos răspunzând înainte ca

sunetul să răsune pe hol.

Erau atât de multe în palat, încât Yrene aflase numele doar câtorva, dar pe aceasta o mai văzuse, îi observase frumuseţea. Suficient încât Yrene să dea din cap în semn de recunoaştere în timp ce intră.

Servitorii erau plătiţi bine şi trataţi destul de bine, aşa încât concurenţa era aprigă pentru a prinde un loc în palat – mai ales când posturile tindeau să rămână în familie şi orice post liber revenea celor apropiaţi. Khaganul şi Curtea lui îşi tratau servitorii ca pe cetăţeni, cu drepturi şi legi care să-i protejeze.

Spre deosebire de Adarlan, unde atât de mulţi trăiau şi mureau în lanţuri. Spre deosebire de cei înrobiţi din Calaculla şi Endovier, cărora nu li se permitea niciodată să vadă soarele sau să respire aer proaspăt, familii întregi fiind distruse.

Yrene auzise de masacrele din mine din primăvara aceea. Despre măcel. Era suficient ca orice expresie neutră să-i dispară de pe chip înainte să ajungă în salonul generos. Nu ştia ce treabă aveau ei cu khaganul, dar el cu siguranţă avea grijă de invitaţii săi şi le oferise tot confortul în timpul şederii la palat.

Lordul Westfall şi tânărul căpitan stăteau exact unde fuseseră în dimineaţa dinainte. Niciunul nu părea fericit.

Într-adevăr, nici nu se uitau unul la celălalt.

Ei bine, cel puţin niciunul din ei nu avea să se deranjeze cu simulatul amabilităţii în acea zi.

Lordul o măsura deja pe Yrene din priviri,

observând fără îndoială rochia albastră pe care o purtase în ziua precedentă şi aceiaşi pantofi.

Yrene avea patru rochii, cea purpurie pe care o purtase la cina din seara trecută fiind cea mai elegantă. Hasar îi promisese întotdeauna să-i procure cele mai elegante haine, dar prinţesa nu îşi mai amintea a doua zi. Nu că lui Yrene îi păsa în mod deosebit de asta. Dacă ar fi primit hainele, s-ar fi simţit obligată să viziteze palatul mai mult decât o făcea deja şi... Da, erau unele nopţi singuratice când se întreba la ce naiba se gândise îndepărtându-l pe Kashin, când îşi amintea că majoritatea fetelor din lume ar fi făcut orice pentru o invitaţie la palat, dar ea nu avea să rămână aici mult timp. Nu avea rost.

— Bună dimineaţa, spuse noul căpitan Nesryn Faliq.

Femeia părea mai concentrată. Calmă. Şi totuşi, această nouă încordare dintre ea şi lordul Westfall...

Nu era treaba ei decât dacă interfera cu procesul vindecării.

— Am vorbit cu superioara mea.

Era o minciună deşi, practic, vorbise cu Hafiza.

— Şi?

Niciun cuvânt din partea lordului până acum. El avea cearcăne şi pielea bronzată era mai palidă decât ieri. Nu arăta dacă era sau nu surprins că ea se întorsese.

Yrene îşi adunase părul din partea superioară a capului şi îl prinsese la spate cu un pieptăn din lemn, lăsând restul liber. Era coafura preferată

când lucra.

— Şi aş vrea să te fac să mergi din nou, lord Westfall.

Nicio emoţie nu licări în ochii lordului. Totuşi, Nesryn expiră tremurând şi se rezemă de pernele moi ale canapelei aurii.

— Cât de probabil este să reuşeşti?

— Am mai vindecat răni la coloană. Deşi a fost un călăreţ care a căzut de pe cal – nu a fost o rană primită în luptă. Cu siguranţă nu una magică. Îmi voi da silinţa, dar nu garantez.

Lordul Westfall nu spuse nimic, nici măcar nu se mişcă pe scaunul lui.

„Spune ceva”, îi ceru ea, întâlnindu-i privirea rece şi îngrijorată.

Ochii îi alunecară spre gâtul ei, spre cicatricea pe care nu-şi dorise ca Eretia să o vindece anul trecut, când îi propusese să o facă.

— Vei lucra câteva ore, în fiecare zi? Nesryn vorbea calm, aproape monoton şi totuşi... Femeia nu era o fiinţă care se simţea bine într-o cuşcă. Nici măcar într-una aurită ca aceasta.

— Căpitane, ţi-aş recomanda, îi spuse Yrene peste umăr lui Nesryn, să profiţi de orele acestea dacă ai alte îndatoriri sau atribuţii de care trebuie să te ocupi. Îţi voi da de veste dacă am nevoie de tine.

— Cum rămâne cu mutatul lui dintr-o parte în alta?

Ochii lordului străluciră când auzi asta.

Şi chiar dacă Yrene avea tendinţa să îi arunce pe amândoi rukşilor, observă indignarea

clocotitoare a lordului la acele cuvinte şi se trezi spunând:

— Mă descurc în mare parte, dar cred că lordul Westfall este mai mult decât capabil să se deplaseze singur dacă e nevoie.

Ceva asemănător recunoştinţei străbătu chipul lui, dar lui Nesryn îi spuse doar:

— Şi pot pune şi singur întrebările.

Vinovăţia licări pe chipul lui Nesryn, chiar dacă înţepeni, dar dădu din cap, muşcându-şi buza înainte să-i mormăie lui Chaol:

— Am primit nişte invitaţii ieri. Înţelegerea lumină ochii bărbatului. Am de gând să le accept.

Era o mişcare inteligentă să nu vorbească prea clar despre intenţiile ei.

Chaol dădu serios din cap.

— De data asta să trimiţi un mesaj.

Yrene observase îngrijorarea lui la cina de seara trecută, când căpitanul nu venise. Nu era obişnuit să nu-i vadă în preajmă pe oamenii la care ţinea, iar acum felul în care ar fi putut avea grijă de ei era limitat.

Nesryn îşi luă rămas-bun, poate pe un ton mai dur de la lord, iar apoi plecă.

Yrene aşteptă până ce auzi uşa închizându-se.

— A fost înţelept din partea ei să nu spună cu voce tare ce planuri are.

— De ce?

Erau primele cuvinte pe care i le spusese până acum lui Yrene.

Ea făcu semn din cap spre uşile deschise ale holului.

— Pereţii au urechi şi guri. Şi toţi servitorii sunt plătiţi de copiii khaganului. Sau de viziri.

— Credeam că khaganul îi plăteşte pe toţi.

— O, într-adevăr, spuse Yrene, mergând spre micul sac pe care îl lăsase lângă uşă. Dar copiii lui şi vizirii cumpără loialitatea servitorilor prin alte mijloace: favoruri, confort şi poziţie socială în schimbul informaţiilor. Aş fi atentă cu persoana care ţi-a fost repartizată.

Oricât de docilă părea servitoarea care îi deschisese uşa, ea ştia că şi cei mai mici şerpi puteau să aibă cel mai puternic venin.

— Ştii cine... îi deţine? El spuse acel cuvânt – *deţine* – ca şi când ar fi avut un gust rău.

— Nu, răspunse simplu şi scotoci prin sac, scoţând două flacoane cu lichid maro, o bucată de cretă albă şi nişte prosoape.

El îi urmări fiecare mişcare.

— Ai sclavi în Adarlan?

Ea făcu întrebarea să pară blândă, neinteresată, întreţinând conversaţia în timp ce se pregătea.

— Nu. Nu am avut niciodată.

Fata lăsă un jurnal din piele neagră pe masă înainte să ridice o sprânceană.

— Niciunul?

— Cred că oamenii trebuie plătiţi pentru munca lor, aşa cum faceţi aici. Şi cred în dreptul fundamental al omului la libertate.

— Sunt surprinsă că regele tău te lasă să trăieşti dacă asta crezi.

— Mi-am păstrat părerile pentru mine.

— O mişcare înţeleaptă. Este mai bine să-ţi salvezi pielea tăcând decât să vorbeşti pentru miile de sclavi.

El încremeni când o auzi.

— Lagărele de muncă şi comerţul cu sclavi au fost interzise. A fost unul dintre primele decrete date de regele meu. Am fost acolo cu el când a întocmit documentul.

— Decrete noi pentru o nouă eră, presupun?

Cuvintele erau mai tăioase decât setul de cuţite pe care îl purta la ea – pentru chirurgie, pentru îndepărtarea cărnii putrede.

El se uită ferm în ochii ei.

— Dorian Havilliard nu este ca tatăl său. Pe el l-am servit în aceşti ani.

— Şi totuşi ai fost căpitanul onorat al gărzii regelui. Sunt surprinsă că moştenitorii khaganului nu se înghesuie să afle cum i-ai păcălit pe amândoi atât de bine.

El strânse cotierele scaunului.

— Sunt alegeri din trecutul meu, spuse Chaol ferm, pe care am ajuns să le regret. Dar pot doar să trec mai departe... şi să încerc să le îndrept. Să lupt ca să mă asigur că nu se vor mai petrece. El făcu semn din cap spre ustensilele pe care ea le pusese pe masă. Lucru pe care nu îl pot face cât timp sunt în scaunul acesta.

— Cu siguranţă ai putea face asemenea lucruri din acel scaun, spuse ea acru şi serios.

El nu răspunse. Bine. Dacă nu voia să discute despre asta... cu siguranţă nu voia să o facă nici ea. Yrene făcu la rândul *ei* semn din cap spre

canapeaua lungă de un auriu închis.

— Urcă acolo. Fără cămaşă şi cu faţa în jos.

— De ce nu pe pat?

— Căpitanul Faliq a fost aici ieri. Nu aş intra în dormitorul tău fără ca ea să fie prezentă.

— Ea nu este... El se opri. Nu ar fi o problemă.

— Şi totuşi ai văzut aseară cum ar putea fi o problemă pentru mine.

— Cu...

— Da. Îl întrerupse aruncând o privire tăioasă spre uşă. Canapeaua va fi de ajuns.

Văzuse privirea pe care Kashin i-o aruncase căpitanului la cină. Ea îşi dorise să alunece de pe scaun şi să se ascundă sub masă.

— Nu ai niciun interes în privinţa asta? spuse el, împingând scaunul cu rotile cei câţiva metri până la canapea, apoi descheindu-şi haina.

— Nu îmi doresc să duc o asemenea viaţă.

Nu când riscurile erau atât de mari.

Propria execuţie, a soţului ei şi a copiilor lor, în cazul în care Kashin l-ar fi provocat pe noul khagan, dacă ar fi revendicat tronul. Faptul de a fi, în cel mai bun caz, transformată într-o femeie stearpă, de Hafiza – imediat ce noul khagan ar fi făcut suficienţi moştenitori ca să asigure continuarea descendenţei.

Kashin alungase grijile în seara din stepe, refuzase să înţeleagă zidul insurmontabil pe care aveau să-l prezinte mereu aceste lucruri.

Dar Chaol dădu din cap, probabil conştient de costurile unei căsătorii cu un membru al familiei, dacă partenerul nu era moştenitorul ales. Aşa cum

Kashin nu urma să fie niciodată – nu când era mai probabil ca Sartaq, Arghun sau Hasar să fie aleşi.

— Şi nu te priveşte pe tine, adăugă Yrene înainte să mai poată pune Chaol întrebări.

El o măsură lent din priviri. Nu cum o făceau uneori bărbaţii, cum făcea Kashin, ci... ca şi când ar fi evaluat un adversar.

Yrene îşi încrucişă braţele, lăsându-şi greutatea în mod egal pe picioare, aşa cum fusese învăţată, iar acum le instruia pe altele să o facă. Era o poziţie fermă, defensivă. Gata să înfrunte pe oricine.

Chiar şi pe lorzii din Adarlan. El păru să observe postura, iar maxilarul i se încordă.

— Cămaşa, repetă ea.

Cu o încruntare furioasă, îşi întinse mâinile deasupra capului şi îşi scoase cămaşa, punând-o cu grijă pe locul în care îşi împăturise jacheta, deasupra cotierei ondulate a canapelei. Apoi îşi scoase cizmele şi ciorapii cu mişcări rapide şi brutale.

— Şi pantalonii de data asta, îi spuse ea. Păstrează-ţi izmenele.

Îşi îndreptă mâinile spre curea şi ezită.

Nu îşi putea scoate pantalonii fără puţin ajutor – cel puţin în scaun.

Ea nu lăsă niciun licăr de milă să i se vadă pe chip când flutură o mână spre canapea.

— Urcă şi te voi dezbrăca eu.

El ezită din nou. Yrene îşi puse mâinile în şolduri.

— Chiar dacă aş vrea să spun că eşti singurul

meu pacient azi, minţi ea, am şi alte consultaţii de făcut. Pe canapea, te rog.

Lui Chaol îi zvâcni un muşchi pe maxilar, dar îşi sprijini o mână pe canapea, cealaltă pe marginea scaunului, şi se ridică.

Doar forţa acelei mişcări merita admiraţie.

Atât de uşor îl ridicară muşchii braţelor, ai spatelui şi ai pieptului, ca şi când ar fi făcut mişcarea toată viaţa.

— Ai continuat să te antrenezi de când... Cât timp a trecut de când ai fost rănit?

— S-a întâmplat în mijlocul verii. Vocea îi era monotonă – goală, în timp ce îşi ridica picioarele pe canapea, mormăind din cauza greutăţii. Şi, da. Nu am fost inactiv înainte să se întâmple şi nu văd rostul în a fi astfel acum.

Acest bărbat era o piatră – o rocă. Rana îl crăpase puţin, dar nu îl despicase. Se întrebă dacă el ştia asta.

— Bun, spuse ea cu hotărâre. Antrenamentul – şi al trunchiului, şi al picioarelor – va fi o parte importantă a vindecării.

El îşi privi picioarele când micile spasme i le legănară.

— Să-mi antrenez picioarele?

— Îţi voi explica imediat, spuse ea, făcându-i semn să se întoarcă.

El se supuse cu o altă încruntare mustrătoare, dar se poziţionă cu faţa în jos.

Yrene inspiră de câteva ori ca să îi studieze statura. Era destul de mare încât să ocupe aproape toată canapeaua. Avea mai bine de un metru

optzeci. Dacă s-ar fi ridicat din nou în picioare, ar fi fost mai înalt decât ea.

Se îndreptă spre picioarele lui şi îi trase pantalonii cu mişcări scurte. Izmenele îl ascundeau suficient, deşi îi putea vedea cu siguranţă forma fundului prin materialul subţire. Dar coapsele lui... în ziua precedentă, îi simţise muşchii nemişcaţi, dar studiindu-i acum...

Începeau să se atrofieze. Deja le lipsea vitalitatea sănătoasă a restului corpului, muşchii de sub pielea bronzată părând mai slăbiţi... mai subţiri.

Cu palma pe spatele unei coapse, pipăi muşchiul de sub firele creţe de păr.

Magia i se strecură din pielea ei în a lui, căutând şi legănându-se prin sânge şi os.

Da... lipsa de mişcare începea să îl afecteze.

Yrene îşi retrase mâna şi îl văzu privind în direcţia ei cu mâna înclinată pe perna pusă sub bărbie.

— Se distrug, nu-i aşa?

Ea nu afişă nicio emoţie, ca o mască de piatră.

— Membrele atrofiate îşi pot recăpăta complet forţa. Dar, da. Va trebui să ne concentrăm asupra modalităţilor de a le păstra cât de puternice putem, să le antrenăm prin procedura asta astfel încât, atunci când vei sta în picioare – se asigură că el auzi uşoara accentuare a cuvântului „când” –, vei avea cât de mult sprijin posibil în ele.

— Deci nu va fi doar vindecare, ci şi antrenament.

— Ai spus că îţi place să rămâi activ. Sunt

multe exerciţii pe care le putem face cu o rană la coloană şi care îţi vor face sângele şi forţa să curgă spre picioare, ceea ce va ajuta procesul de vindecare. Te voi supraveghea.

Ea evită cuvintele alternative... „te voi ajuta”.

Lordul Chaol Westfall nu era un bărbat care voia *să fie ajutat* de cineva. De nimeni.

Ea făcu câţiva paşi pe lângă trupul său, ca să se uite la coloana lui, la semnul palid şi ciudat chiar de deasupra cefei, la primul nod proeminent al coloanei.

Chiar şi acum, puterea invizibilă care i se răsucea de-a lungul palmelor părea să se retragă în ea.

— Ce fel de magie ţi-a făcut asta?

— Contează?

Yrene îşi lăsă mâna să plutească deasupra lui, dar nu-i permise magiei ei să îl atingă. Scrâşni din dinţi.

— M-ar ajuta să ştiu cum ţi-a afectat nervii şi oasele.

El nu răspunse. Încăpăţânare tipic adarlanianã.

Yrene insistă:

— A fost foc...

— Nu.

O rană cauzată de magie. Trebuia să se fi petrecut... în mijlocul verii, spusese el. În ziua în care se zvonea că magia revenise în continentul nordic şi că fusese eliberată de Aelin Galathynius.

— Te luptai cu posesorii magiei care s-au întors în acea zi?

— Nu, nu mă luptam.

Cuvinte tăioase şi scurte.

Iar ea se uită în ochii lui – la privirea lui dură. Se uită cu atenţie.

Orice se întâmplase, fusese îngrozitor. Suficient încât să lase asemenea umbre şi o astfel de reticenţă.

Ea vindecase oameni care îndураseră orori, care nu îi puteau răspunde la întrebările pe care le punea. Iar el poate că urmase ordinele măcelarului acela, dar... Yrene încercă să nu se strâmbe când îşi dădu seama ce o aştepta, ce foarte probabil presupusese Hafiza înainte să o trimită la el: deseori, vindecătoarele nu doar vindecau răni, ci... discutau. Însoţeau pacientul în timp ce călătoreau pe acele căi dure, întunecate.

Şi să facă asta cu *el...* Yrene îşi alungă gândurile. Mai târziu. Avea să se gândească la asta mai târziu.

Închizând ochii, Yrene îşi desfăşură magia într-un fir blând, de cercetare, şi îşi puse o palmă pe steaua întinsă de pe coloana lui.

Răceala se izbi în aceasta, ţepii săi străbătându-i sângele şi oasele.

Yrene se retrase ca şi când ar fi fost lovită fizic.

„Frig, întuneric, furie şi agonie...”

Îşi încleştă maxilarul, luptând cu ecoul din oase şi trimiţând firul subţire de putere puţin mai departe în întuneric.

Durerea trebuie să fi fost insuportabilă în momentul impactului.

Yrene se opuse frigului – frigului, golului şi *nedreptăţii* insinuante şi nefireşti.

Nu era o magie din această lume, şopti o parte din ea. Nimic din ce era natural sau bun. Nimic din ce cunoştea ea, nimic din ce înfruntase vreodată.

Magia îi strigă să retragă acel fir, să se îndepărteze...

— Yrene.

Cuvintele lui erau departe când vântul, întunericul şi goliciunea lor vui în jurul ei...

Iar apoi acel ecou al vidului... păru să se trezească.

Răceala o cuprinse, o arse de-a lungul membrelor şi îşi făcu simţită prezenţa şi mai mult, înconjurând-o.

Yrene îşi aruncă magia într-o sclipire orbitoare, lumina fiind pură ca spuma mării.

Întunericul se retrase ca un păianjen ce se grăbea într-un colţ umbrit. Suficient... cât să îşi retragă mâna, să *se* retragă şi să-l vadă pe Chaol uitându-se cu gura căscată la ea.

Mâinile îi tremurau când şi le văzu. Când privi pata albă de pe pielea lui bronzată. *Acea prezenţă...* îşi strânse magia în profunzimea ei, impunându-i să îi încălzească sângele şi oasele, să o calmeze. Chiar în timp ce încerca să calmeze – o mână internă invizibilă îi mângâie puterea, liniştind-o.

Yrene şopti:

— Spune-mi ce este asta.

Pentru că nu mai văzuse, nu mai simţise şi nu mai aflase *nimic* asemănător.

— Este în mine?

Aceea era frică... Frica era reală în ochii lui.

O, el ştia. Ştia ce fel de putere făcuse această rană, ce ar fi putut pândi în ea. Ştia destule încât să se teamă. Dacă o asemenea putere exista în Adarlan...

Yrene înghiţi.

— Cred... cred că este doar... doar ecoul unui lucru mai mare, ca un tatuaj sau un semn. Nu e viu şi totuşi... Ea îşi îndoi degetele. Dacă simpla cercetare a întunericului cu magia ei declanşase un asemenea răspuns, atunci un atac total... Spune-mi ce este. Dacă trebuie să înfrunt... *chestia,* trebuie să ştiu. Tot ce îmi poţi spune.

— Nu pot.

Yrene deschise gura, dar lordul îşi îndreptă privirea spre uşa deschisă. Avertismentul ei răsună uşor.

— Atunci vom încerca să o ocolim, afirmă ea. Ridică-te. Vreau să îţi inspectez gâtul.

El se supuse, iar ea îl observă în timp ce abdomenul musculos îl ajută să se ridice, şi apoi îşi legănă cu grijă picioarele spre podea. Bun. Faptul că nu avea doar atât de multă mobilitate, ci şi calmul şi răbdarea de a lucra cu corpul său... era un lucru bun.

Yrene ţinu asta pentru ea cât se îndreptă pe picioarele care încă i se clătinau spre biroul unde lăsase flacoanele cu lichid maro – uleiuri de masaj din rozmarin şi lavandă presate de pe proprietăţile din apropierea zidurilor Anticii şi eucalipt din sudul îndepărtat.

Ea alese eucaliptul, parfumul proaspăt şi înăbuşitor învăluind-o când scoase dopul flaconului

şi se aşează lângă el pe canapea. Parfumul era calmant. Pentru amândoi.

Aşezaţi amândoi pe canapea, el chiar se înălţa deasupra ei – masa lui musculară fiind suficientă să o facă să înţeleagă de ce era atât de bine pregătit pentru funcţia lui. Să stea lângă el era altfel decât să stea deasupra lui, atingându-l. Să stea lângă un lord al Adarlanului...

Yrene nu se gândi mult la asta când turnă o cantitate mică de ulei în palmă şi îşi frecă mâinile ca să îl încălzească. El inspiră adânc, ca şi când ar fi inhalat parfumul în plămâni, iar Yrene nu se deranjă să vorbească în timp ce îi atinse ceafa cu mâinile.

Cu mişcări largi, îi masă şi gâtul gros şi umerii.

El gemu prelung când ea trecu peste un nod dintre gât şi umeri, sunetul vibrând în palmele ei, apoi înţepeni.

— Scuze.

Ea ignoră scuza, înfigându-şi degetele mari în acea zonă, iar el scoase un alt sunet. Poate că era crud din partea ei să nu facă niciun comentariu referitor la uşoara lui jenă, să nu o ignore. Dar Yrene doar se aplecă, mişcându-şi palmele pe spatele lui, ocolind semnul îngrozitor.

Îşi struni bine magia, nelăsându-şi puterea să se atingă din nou de semn.

— Spune-mi ce ştii, îi şopti ea la ureche, obrazul fiindu-i destul de aproape încât să îi atingă firele din barbă. Acum.

El aşteptă o clipă, ascultând dacă era cineva în preajmă. Iar când mâinile lui Yrene îi mângâiară

gâtul, frământându-i muşchii care erau destul de încordaţi încât să o facă să se crispeze, lordul Westfall începu să şoptească.

~

Spre meritul lui Yrene Towers, mâinile nu îi şovăiră imediat ce Chaol îi şopti la ureche ororile pe care nici măcar un zeu întunecat nu le putea invoca.

Porţi Wyrd, pietre Wyrd şi câini Wyrd. Îi zise despre valgi, Erawan şi prinţii lui şi despre coliere. Chiar şi pentru el părea doar un basm, ceva poate şoptit de mama lui în nopţile lungi de iarnă din Anielle, când vântul puternic şuiera în jurul fortăreţei din piatră.

Nu îi spuse despre chei. Despre regele care fusese înrobit timp de douăzeci de ani. De înrobirea lui Dorian. Nu îi spuse cine îl atacase şi nu îi dezvălui adevărata identitate a lui Perrington, ci îi povesti doar de puterea pe care o foloseau valgii, de ameninţarea pe care o prezentau, menţionând că se alăturaseră lui Perrington.

— Deci acest... agent al demonilor... Puterea lui a fost cea care te-a lovit aici, spuse gânditoare Yrene aproape şoptind, mâna plutindu-i deasupra locului de pe coloana lui. Nu îndrăzni să îl atingă, evitase complet acea zonă când îl masase, ca şi când s-ar fi temut să intre din nou în contact cu ecoul întunecat. Îşi mişcă acum mâna spre umărul lui stâng şi reluă frământarea minunată. El abia îşi reprimă geamătul la încordarea pe care i-o

îndepărta din spatele şi umerii dureroşi, din braţe, gât şi ceafă.

Chaol nu ştiuse cât de încordate erau – cât de mult se epuizase antrenându-se.

— Da, spuse el în cele din urmă, încă şoptit. A intenţionat să mă ucidă, dar... am fost cruţat.

— De ce? Frica dispăruse de mult din vocea ei; mâinile nu îi mai tremurau, dar nici nu se încălziseră.

Chaol îşi înclină capul, lăsând-o să-i maseze un muşchi atât de încordat încât îl făcuse să scrâşnească din dinţi.

— Un talisman m-a protejat de un asemenea lucru malefic – şi un strop de noroc.

Şi milă, din partea unui rege care încercase să tragă acel ultim pumn. Nu doar ca o favoare făcută lui, ci lui Dorian.

Mâinile miraculoase ale lui Yrene se opriră. Ea se retrase, studiindu-i chipul.

— Aelin Galathynius a distrus castelul de cleştar. Acesta a fost motivul pentru care a făcut-o, motivul pentru care a cucerit şi Riftholdul? Ca să-i învingă?

„Şi tu unde erai?”, fu întrebarea ei nerostită.

— Da.

Iar el se trezi adăugându-i la ureche, cuvintele lui fiind aproape un vuiet:

— Ea, Nesryn şi cu mine am lucrat împreună. Cu mulţi alţii.

De la care nu mai avea veşti şi despre care nu ştia unde erau. Plecaţi să lupte, să-şi salveze teritoriile, viitorul, în timp ce el era aici. Incapabil

măcar să obţină o audienţă privată cu un prinţ, ca să nu mai spună de khagan.

Yrene se gândi.

— Acelea sunt ororile asociate lui Perrington, spuse ea încet. Cu care se va lupta armata.

Frica reveni pe chipul ei palid, dar el îi spuse cât putu din adevăr.

— Da.

— Şi tu – tu vei lupta cu ei?

El îi schiţă un zâmbet amar.

— Dacă noi doi putem să dăm de capăt problemei mele.

„Dacă poţi face imposibilul”, adăugă el în gând.

Dar ea nu îi zâmbi. Se retrase pe canapea, evaluându-l, precaută şi distantă. Pentru o clipă, el crezu că avea să spună ceva, să-l întrebe ceva, dar ea doar scutură din cap.

— Am multe de studiat. Înainte să îndrăznesc să merg mai departe. Ea gesticulă spre spatele lui, iar el îşi dădu seama că era încă în izmene.

Chaol îşi reprimă impulsul de a se întinde spre haine.

— Este un risc... pentru tine? Dacă era...

— Nu ştiu. Eu... chiar nu am mai întâlnit aşa ceva. As vrea să studiez problema înainte să încep să te tratez şi să fac un program de exerciţii. Trebuie să cercetez în biblioteca din Torre în seara asta.

— Bineînţeles. Dacă nenorocita de rană i-ar fi rănit pe amândoi, ar fi refuzat. El nu ştia ce naiba avea să facă, dar ar fi refuzat să o lase să îl atingă.

Cât despre risc, despre efort... Nu mi-ai spus niciodată cât costă. Ajutorul tău.

Trebuia să fie mare dacă o trimiseseră pe cea mai bună, dacă era atât de pricepută...

Yrene se încruntă.

— Dacă vrei, orice donaţie poate fi făcută ca să ajute la întreţinerea clădirii şi a personalului din Torre, dar nu am niciun tarif, nicio aşteptare.

— De ce?

Ea băgă mâna în buzunar când se ridică.

— Darul acesta mi l-a dat Silba. Nu este corect să taxez ce mi s-a dat pe gratis.

Silba – Zeiţa Vindecării.

El cunoscuse o altă tânără binecuvântată de zei. Nu era de mirare că amândouă aveau un astfel de foc nestăpânit în ochi.

Yrene luă flaconul cu ulei frumos mirositor şi începu să îşi adune lucrurile.

— De ce ai hotărât să te întorci ca să mă ajuţi?

Yrene se opri, corpul ei zvelt devenind rigid. Apoi se întoarse spre el.

Un vânt adie din grădină, suflându-i printre şuviţele încă ridicate pe jumătate, pe piept şi umeri.

— M-am gândit că tu şi căpitanul Faliq veţi folosi refuzul meu împotriva mea într-o zi.

— Nu plănuim să locuim aici o veşnicie.

Indiferent de ce altceva insinuase ea.

Yrene ridică din umeri.

— Nici eu.

Ea îşi strânse restul lucrurilor şi se îndreptă spre uşă.

El o opri cu următoarea întrebare.

— Ai de gând să te întorci?

„În Fenharrow? În iad?”, continuă el în minte, fără să pronunţe cuvintele.

Yrene se uită spre uşă, la servitorii care ascultau, aşteptând pe holul de dincolo.

— Da.

Ea nu îşi dorea doar să se întoarcă în Fenharrow, ci să şi ajute în război. Pentru că în războiul acesta, prezenţa vindecătoarelor avea să fie necesară. Cu disperare. Nu era de mirare că se albise la ororile pe care i le şoptise el la ureche. Nu din cauza a ceea ce ar fi înfruntat, ci şi din cauza a ceea ce ar fi putut să o ucidă.

Şi chiar dacă faţa tot îi era palidă, când îi observă sprânceana ridicată, ea adăugă:

— Asta trebuie să fac. Cu tot ce mi s-a dăruit – cu toată bunătatea care mi s-a arătat.

Se gândi să o avertizeze să rămână aici, în siguranţă şi protejată, dar observă în ochii ei că nu voia să vorbească despre asta. Probabil că şi alţii o avertizaseră să nu plece. Poate că o făcuseră se îndoiască de ea, doar un pic.

Aşadar, Chaol spuse în schimb:

— Căpitanul Faliq şi cu mine nu suntem genul de oameni care ţi-ar purta pică – care să încerce să te pedepsească pentru asta.

— Ai servit un om care a făcut astfel de lucruri.

„Şi probabil ai acţionat în numele lui”, gândi ea.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că şi-a lăsat munca murdară altora de sub comanda mea, iar

mie deseori nu mi s-a spus?

Expresia ei îi zise suficient. Ea întinse mâna spre mânerul uşii.

— Am ştiut, spuse el încet, că a făcut şi făcea lucruri de nedescris. Am ştiut că armata a încercat să lupte împotriva lui când eram copil, iar el a înfrânt-o. Eu, ca să devin căpitan, a trebuit să renunţ la anumite... privilegii. Bunuri. Am făcut-o de bunăvoie, pentru că principala mea grijă era protejarea viitorului. Dorian. Chiar şi când eram copii, ştiam că el nu seamănă cu tatăl lui. Ştiam că îl aşteaptă un viitor mai bun, dacă puteam să mă asigur că Dorian trăieşte destul de mult. Adică nu doar că trăieşte, ci şi că supravieţuieşte emoţional. Asta dacă are un aliat, un prieten adevărat în curtea cu vipere. Niciunul din noi nu era destul de mare, de puternic ca să îl provoace pe tatăl lui. El a văzut ce s-a întâmplat cu cei care vorbeau despre răscoală. Ştiam că dacă eu, dacă *el* ar ieşi din rând, tatăl său l-ar ucide, chiar dacă era moştenitorul lui. Aşadar, am râvnit după stabilitate şi siguranţă politică.

Chipul lui Yrene nu se schimbase, nu se îmblânzise şi nu devenise mai dur.

— Ce s-a întâmplat?

Chaol se întinse, în sfârşit, spre cămaşă. Era potrivit că i se destăinuise parţial cât rămăsese aici, mai mult dezbrăcat, gândi el.

— Am cunoscut pe cineva care ne-a condus pe toţi pe o cale căreia m-am opus până ce ne-a costat mult pe mine şi pe alţii. Prea mult. Aşadar, poţi să mă priveşti cu indignare, Yrene Towers, şi

nu te voi condamna pentru asta. Dar crede-mă când îţi spun că în Erilea nu există nimeni care să mă deteste mai mult decât o fac eu.

— Din cauza căii pe care te-ai văzut forţat să mergi?

El îşi trase cămaşa peste cap şi se întinse spre pantaloni.

— Pentru că m-am opus acelei căi – pentru greşelile pe care le-am făcut în timpul acesta.

— Şi pe ce cale eşti acum? Cum îşi va croi viitorul Mâna Adarlanului? Nu îl întrebase nimeni asta. Nici măcar Dorian.

— Încă învăţ, încă... decid, recunoscu el. Dar începe cu alungarea lui Perrington şi a valgilor din patria noastră.

Ea reţinu cuvântul „noastră” şi îşi muşcă buza, ca şi când i-ar fi simţit gustul.

— Ce s-a întâmplat, mai exact, în mijlocul verii?

El fusese vag. Nu îi spusese despre atac, zilele şi lunile de dinainte, despre urmări.

Imaginea încăperii îi licări în minte – un cap rostogolindu-se pe marmură, Dorian ţipând. Se împleti cu o alta, în care Dorian stătea lângă tatăl său, cu chipul rece ca moartea şi mai crud decât orice nivel din ţinutul lui Hellas.

— Ţi-am spus ce s-a întâmplat, zise el ferm.

Yrene îl studie, jucându-se cu cureaua sacului ei greu din piele.

— Înfruntarea consecinţelor emoţionale ale rănii tale va face parte din procesul acesta.

— Nu trebuie să înfrunt nimic. Ştiu ce s-a

întâmplat înainte, în timpul şi după aceea.

Yrene rămase perfect nemişcată, acei ochi prea bătrâni fiind complet netulburaţi.

— Vom vedea.

Provocarea pluti în aerul dintre ei, iar lui Chaol groaza i se adună în stomac şi cuvintele i se închegară în gură când ea se întoarse şi plecă.

Capitolul 9

Două ore mai târziu, cu capul sprijinit de marginea căzii cioplite în podeaua din piatră a imensei peşteri de sub Torre, Yrene se uită în întunericul care pândea la înălţime.

Pântecul era aproape gol după-amiaza. Singurii tovarăşi erau susurul izvoarelor termale care curgeau prin zecile de bazine construite în podeaua peşterii şi picuratul apei din stalactitele zimţate, ce aterizau pe nenumăratele clopote atârnate de lanţuri între stâlpii din piatră albă care se ridicau din roca veche.

Lumânările fuseseră puse în firide naturale sau îngrămădite la ambele capete ale fiecărei căzi scufundate, poleind aburul sulfuros şi făcând bufniţele sculptate în fiecare zid şi stâlp să pâlpâie.

Cu o pânză moale care îi ferea capul de marginea neiertătoare de piatră a căzii, Yrene inspiră aerul dens al Pântecului şi îl urmări ridicându-se şi dispărând în întunericul clar şi rece de deasupra. Peste tot în jurul ei răsună un ţiuit ascuţit, întrerupt ocazional de note clare.

Nimeni din Torre nu ştia cine adusese prima

dată diversele clopote din argint, sticlă şi bronz în sala deschisă a Pântecului Silbei. Unele clopote fuseseră acolo de atât de mult timp, încât erau acoperite cu depozite de minerale, sunetul lor la picuratul apei din stalactite fiind acum doar un zgomot înăbuşit. Dar era tradiţia – una la care participase Yrene – ca fiecare nouă ucenică să aducă un clopot. Să-şi aibă numele şi data intrării în Torre gravate pe acesta, iar apoi să îi găsească un loc înainte să se scufunde în apele clocotitoare ale podelei Pântecului. Clopotul trebuia să atârne pentru veşnicie, oferind muzică şi îndrumare tuturor vindecătoarelor care veneau apoi, vocile celorlalte clopote cântându-le pentru totdeauna.

Şi având în vedere cât de multe vindecătoare trecuseră prin sălile din Torre, numărul de clopote mici şi mari care atârnau acum prin spaţiu... Toată încăperea, aproape de mărimea marii săli a khaganului, era plină de dangăte răsunătoare amestecate. Un vuiet constant îi umplu mintea şi oasele lui Yrene cât se scăldă în căldura încântătoare.

Un vechi arhitect descoperise izvoarele termale de sub Torre şi construise o reţea de bazine cioplite în podea astfel încât apa să curgă între ele, un şuvoi constant de căldură şi mişcare. Yrene îşi ţinu mâna pe una dintre deschizăturile din partea laterală a căzii, lăsând apa să i se unduiască printre degete în drum spre deschizătura din capătul celălalt, ca să se verse din nou în şuvoi – şi în inima adormită a pământului.

Yrene inspiră din nou adânc, dându-şi la o

parte părul umed lipit de frunte. Se spălase înainte să intre în cadă, aşa cum li se cerea tuturor, într-una dintre anticamerele mici din afara Pântecului, ca să se cureţe de praful, sângele şi petele lumii de deasupra. O ucenică o aşteptase cu un halat subţire de culoarea lavandei – culoarea Silbei – pe care să îl poarte Yrene în Pântec, iar ea îl pusese lângă bazin şi intrase goală, doar cu inelul mamei sale pe deget.

În şuvoiul învolburat, Yrene îşi ridică mâna şi studie inelul, felul în care lumina învăluia aurul şi se estompa în granat. Peste tot împrejur, clopotele răsunau, zumzăiau şi şuierau, amestecându-se cu clipocitul apei până ce ea pluti într-un râu de sunete vioaie.

Apa – elementul Silbei. Să te scalzi în apele sacre de aici, neatinse de lumea de deasupra, însemna să intri în sufletul Silbei. Yrene ştia că nu era singura vindecătoare care încercase apele şi căreia i se păruse că, într-adevăr, se culcuşise în căldura pântecului Silbei. Ca şi când spaţiul fusese creat doar pentru ele.

Iar întunericul de deasupra ei... era diferit de ce văzuse în corpul lordului Westfall. Opusul acelui întuneric. Cel de deasupra era al creaţiei, al odihnei, al gândului neformulat.

Yrene se uită în pântecul Silbei şi simţi ceva holbându-se la ea în timp ce se gândea la tot ce îi spusese lordul Westfall.

Lucruri ieşite din coşmarurile antice. Lucruri din alt ţinut. Demoni. Magie întunecată. Gata să se dezlănţuie asupra patriei ei. Chiar şi în apele calde

şi liniştitoare, sângele lui Yrene se răci.

Pe câmpurile de luptă îndepărtate din nord, se aşteptase să trateze răni provocate de înjunghieri, de săgeţi, şi fracturi. Se aşteptase să trateze orice boală care se răspândea în taberele armatei, mai ales în timpul lunilor mai friguroase.

Nu răni cauzate de creaturi care distrugeau şi trupul şi sufletul, care îşi foloseau ghearele, dinţii şi otrava. Puterea malefică din jurul rănii de la coloana lui... Nu era vorba despre vreun os fracturat sau nervi distruşi. Ei bine, tehnic vorbind, era şi asta, dar ceea ce cu siguranţă avea legătură cu rana era magia întunecată.

Ea tot nu putea alunga senzaţia insinuantă, sentimentul că se agitase şi se trezise ceva înăuntrul ei.

Sunetul clopotelor pluti şi amuţi, făcându-i mintea să se relaxeze, să se deschidă.

În seara aceea, avea să se ducă la bibliotecă, să vadă dacă exista vreo informaţie cu privire la tot ce afirmase lordul, dacă, înaintea ei, cineva avusese probabil vreo idee despre rănile făcute de magie.

Totuşi nu era o rană care să se bazeze doar pe tratamentul oferit de ea.

Ea îi sugerase lucrul acesta înainte să plece. Dar să se lupte cu ceea ce era în el... „Cum?”

Yrene şopti cuvântul în abur şi întuneric, în bolborositul liniştit.

Încă îşi vedea firul magiei retrăgându-se, încă simţea repulsia puterii demonice, opusul a ceea ce era ea, a ceea ce era magia ei. În întunericul care

plutea deasupra, vedea totul. În întunericul mult deasupra, ascuns în pântecul pământean al Silbei... aceasta o chema.

Ca şi când ar fi spus: „Trebuie să intri unde ţi-e frică să mergi”.

Yrene înghiţi. Să se adâncească în puţul purulent de putere care se prinsese de spatele lordului...

„Trebuie să intri”, îi şopti întunericul plăcut, apa susurând împreună cu acesta în timp ce curse în jurul ei şi dincolo de ea, ca şi când ar fi înotat în venele Silbei.

„Trebuie să intri”, auzi din nou, întunericul de deasupra părând să se întindă, să se apropie.

Yrene îl lăsă să o cuprindă şi îşi permise să privească mai departe, să se mişte mai profund în acel întuneric.

Să lupte cu forţa purulentă din lord, să rişte pentru un test al Hafizei, să rişte pentru un fiu al Adarlanului, când poporul ei era atacat sau se lupta în războiul de departe şi care o întârzia în fiecare zi... „Nu pot.”

„Nu vrei”, o provocă întunericul minunat.

Yrene ezită. Îi promisese Hafizei să rămână, să îl vindece, dar ce simţise azi... ar fi putut dura un timp incalculabil. Asta dacă ar fi găsi măcar o cale să îl ajute. Îi promisese să îl vindece şi, cu toate că unele răni cereau vindecătoarei să îşi însoţească pacientul într-o zonă înspăimântătoare, *rana lui...*

Întunericul păru să se retragă.

„Nu pot”, insistă Yrene.

Nu mai primi niciun răspuns. Distant, ca şi

când ea ar fi fost acum departe, se auzi un clopot, clar şi pur.

Sunetul o făcu pe Yrene să clipească, lumea recăpătându-i atenţia. Îşi simţi din nou membrele şi suflul, ca şi când până atunci ar fi plutit deasupra lor.

Privi în întuneric şi văzu doar negru uniform şi învăluitor. Un spaţiu gol, ca şi când ar fi fost părăsit. Ceva fusese acolo şi dispăruse ca şi când ea l-ar fi respins, ca şi când l-ar fi dezamăgit.

Yrene ameţi uşor când se ridică, întinzându-şi membrele care îi înţepeniseră puţin, chiar şi în apa bogată în minerale. Cât timp se scăldase?

Îşi masă braţele ude, inima bătându-i cu putere când scrută întunericul, ca şi când tot ar fi putut avea un alt răspuns pentru ce trebuia să facă, pentru ce o aştepta. O alternativă.

Nu primi niciuna.

Un sunet străbătu peştera, nerăsunând clar, ci prelingându-se, sau pleoscăind. Se auzi o inspiraţie tăcută şi tremurată.

Yrene se întoarse, apa picurând de pe şuviţele rebele care-i scăpaseră din cocul din vârful capului şi văzu că, la un moment dat, în Pântec intrase o altă vindecătoare, ocupând cada din capătul opus al rândurilor paralele care flancau laturile încăperii. Cu vălurile plutitoare de abur, era aproape imposibil să o identifice, deşi Yrene oricum nu ştia numele tuturor vindecătoarelor din Torre.

Sunetul străbătu din nou Pântecul, iar Yrene se ridică mai mult, sprijinindu-se cu mâinile de podeaua rece şi neagră când ieşi din apă. Aburul i

se învolbură pe piele când se întinse spre halatul subţire pe care şi-l legă în talie, materialul lipindu-se de corpul ud.

Regulile Pântecului erau bine stabilite. Era un loc pentru izolare, pentru linişte. Vindecătoarele intrau în ape ca să se reconecteze cu Silba, să se echilibreze. Unele căutau îndrumare; unele iertare, altele căutau o eliberare de emoţiile unei zile grele pe care nu le puteau afişa pacienţilor, pe care, probabil, nu le puteau arăta nimănui.

Şi chiar dacă Yrene ştia că vindecătoarea din partea cealaltă a Pântecului avea dreptul la spaţiul ei, chiar dacă era pregătită să plece şi să îi ofere vindecătoarei intimitate ca să plângă...

Femeii îi tremurară umerii şi se mai auzi un suspin înăbuşit.

Păşind aproape neauzită, Yrene se apropie de vindecătoarea din cadă. Îi văzu lacrimile pe chipul tânăr – pielea era de un cafeniu deschis şi părul blond-roşcat erau aproape identice cu ale lui Yrene. Văzu tristeţea din ochii roşietici ai femeii când se uită la întunericul de deasupra, lacrimile prelingându-se de pe bărbia îngustă în apa unduitoare.

Erau răni care nu puteau fi vindecate. Boli pe care nici măcar puterea vindecătoarelor nu le puteau opri, dacă erau prea înrădăcinate. Dacă ele veniseră prea târziu, dacă nu observaseră semnele potrivite.

Vindecătoarea nu se uită la ea când Yrene se aşeză tăcută lângă cada ei, îndoindu-şi genunchii la piept înainte să o ia de mână şi să îşi

împletească degetele cu ale ei.

Aşadar, Yrene rămase acolo, ţinând-o de mână pe vindecătoare în timp ce ea plânse încet, aburul plutitor umplându-se de sunetul clopotelor.

După câteva minute, femeia din cadă şopti:

— Ea avea trei ani.

Yrene strânse mâna udă a vindecătoarei. Nu avea cuvinte ca să o liniştească, să o calmeze.

— Aş vrea... vocea femeii se sparse, tremurând din toate încheieturile, lumina lumânărilor zbenguindu-se pe pielea palidă. Câteodată îmi doresc să nu fi primit niciodată acest dar.

Yrene se opri la acele cuvinte.

Femeia îşi întoarse, în sfârşit, capul şi se uită atent la chipul lui Yrene, cu un licăr de recunoştinţă în privire.

— Simţi vreodată asta? Era o întrebare dură, neaşteptată.

Nu. Nu o simţise. Niciodată. Nici măcar când fumul sacrificiului mamei ei îi înţepase ochii şi ştia că nu putea face nimic pentru a o salva. Nu urâse niciodată darul primit, pentru că în toţi aceşti ani nu fusese niciodată singură datorită lui. Chiar dacă magia dispăruse din patria ei, Yrene tot o simţise, ca pe o mână caldă care o ţinea de umăr. Era o amintire a naturii ei, a locului din care venise, un fir viu spre nenumăratele generaţii de femei din familia Towers care merseseră pe această cale înaintea ei.

Vindecătoarea căută în ochii lui Yrene răspunsul pe care îl voia. Răspunsul pe care Yrene nu i-l putea da. Aşadar, Yrene doar strânse din nou

mâna femeii şi se uită în întuneric.

„Trebuie să intri acolo unde îţi este frică să mergi.”

Yrene ştia ce trebuia să facă. Şi îşi dori să nu fi ştiut.

~

— Ei bine? Yrene te-a vindecat deja?

Aşezat la masa din marea sală a khaganului, Chaol se întoarse spre locul în care prinţesa Hasar stătea la câteva scaune distanţă. Un vânt rece care mirosea a ploaie intră pe ferestrele deschise ca să agite steagurile albe ale morţii ce atârnau de partea superioară a ramelor.

Kashin şi Sartaq se uitară spre ei – cel din urmă încruntându-se dezaprobator la sora lui.

— Oricât de talentată ar fi Yrene, spuse precaut Chaol, conştient că mulţi ascultau chiar fără să îi vadă, suntem doar în fazele de început a ceea ce, foarte probabil, va fi un proces lung. A plecat în după-amiaza asta ca să studieze la biblioteca din Torre.

Buzele lui Hasar se unduiră într-un zâmbet otrăvit.

— Ce noroc pe capul tău că ne vom bucura de compania ta pentru o vreme.

Ca şi când el ar fi fost dispus să rămână aici încă o clipă.

Dar Nesryn răspunse, radiind încă de la orele petrecute din nou cu familia ei în acea după-amiază:

— Orice şansă de a crea legături între teritoriile noastre este o bucurie.

— Într-adevăr, fu tot ce spuse Hasar şi se întoarse să-şi ciugulească mâncarea din farfurie, cu roşii şi bame, care se răcise.

Iubita ei nu se vedea nicăieri – dar nici Yrene. Frica vindecătoarei de mai devreme... el aproape reuşise să o simtă în aer. Dar voinţa şi temperamentul o calmaseră, presupuse Chaol. Se întrebă care avea să câştige până la urmă.

Într-adevăr, o mică parte din el spera ca Yrene să stea departe, chiar dacă doar pentru a evita ce insinuase atât de mult că aveau să facă: *să discute.* Să discute despre unele lucruri. Despre el.

A doua zi, urma să îi spună clar că se putea vindeca foarte bine şi fără asta.

Câteva minute lungi, Chaol rămase în tăcere observându-i pe cei de la masă şi pe servitorii care treceau repede pe acolo. Pe străjerii de la ferestre şi boite.

Carnea tocată de miel îi pică greu la stomac atunci când le văzu uniformele şi felul în care stăteau mândri. La câte mese fusese el însuşi poziţionat lângă uşi sau în curte, monitorizându-şi regele? De câte ori îşi mustrase oamenii din cauza lenei şi a discuţiilor dintre ei şi îi repartizase în posturi de pază mai puţin importante?

Unul dintre străjerii khaganului îi observă privirea şi dădu scurt din cap.

Chaol îşi mută repede privirea, palmele transpirându-i, dar se forţă să observe în continuare chipurile din jurul lui, ce purtau, cum se

mişcau şi cum zâmbeau.

Nicio urmă – niciuna – de vreo forţă blestemată, trimisă fie din Morath, fie din altă parte. Nicio urmă în afară de steagurile albe în onoarea prinţesei lor pierdute.

Aelin afirmase că valgii duhneau, iar el le văzuse sângele curgând negru din venele muritoare de nenumărate ori, dar fără să ceară tuturor din această sală să îşi taie mâinile...

De fapt, nu era o idee rea – dacă putea obţine o audienţă cu khaganul ca să îl convingă să dea ordinul. Ca să observe pe oricine ar fi fugit sau ar fi căutat scuze.

O audienţă cu khaganul ca să îl convingă de pericol şi poate să facă un *oarecare* progres cu această alianţă, astfel încât prinţii şi prinţesele din jurul lui să nu poarte niciodată colierul valgilor şi ca aceia dragi lor să nu afle nicicând cum era să le privească feţele şi să nu vadă decât o cruzime antică rânjind la ei.

Chaol inspiră ca să se calmeze şi se aplecă înainte, spre locul în care khaganul, la câteva scaune distanţă, era adâncit în conversaţie cu un vizir şi prinţesa Duva.

Cea care era acum cea mai mică fiică a khaganului părea să urmărească mai mult decât să participe şi, chiar dacă faţa-i drăgălaşă era îmblânzită de un zâmbet suav, ochii ei nu ratau nimic. Doar când vizirul făcu o pauză ca să soarbă din vin şi Duva se întoarse spre soţul ei tăcut din stânga, Chaol îşi drese vocea şi îi spuse khaganului:

— Îţi mulţumesc din nou, Mare Khagan, pentru că mi-ai oferit serviciile vindecătoarelor tale.

Khaganul îşi îndreptă ochii obosiţi şi duri spre el.

— Nu sunt ale mele mai mult decât sunt ale tale, lord Westfall.

Se întoarse spre vizir, care se încruntă la Chaol pentru că îi întrerupsese.

Dar Chaol spuse:

— Speram că poate îmi va fi acordată onoarea de a discuta în particular.

Nesryn îl înghionti cu cotul în semn de avertisment când liniştea învălui masa. Chaol refuză să îşi ia privirea de la bărbatul din faţa lui.

— Poţi discuta asemenea lucruri cu Superiorul Vizirilor, care îmi face programul zilnic, fu tot ce spuse khaganul şi făcu semn din cap spre un bărbat cu ochi ageri care supraveghea totul din partea cealaltă a mesei. O privire la zâmbetul Superiorului Vizirilor îi spuse lui Chaol că întâlnirea nu avea să fie programată. Singura mea grijă e să-mi ajut soţia să depăşească suferinţa. Licărul de tristeţe din ochii khaganului nu era fals. Într-adevăr, soţia khaganului nu era la masă, şi nici măcar nu îi fusese păstrat un loc.

Tunetul distant bubui în tăcerea care urmă. Nu era timpul să insiste. Un bărbat care suferea pentru un copil pierdut... Ar fi fost nepotrivit să insiste. Şi o grosolănie imensă.

Chaol îşi plecă bărbia.

— Iartă-mă că intervin în acest moment dificil.

El ignoră rânjetul care-i strâmbă chipul lui

Arghun în timp ce prinţul se uită în direcţia tatălui său. Duva, cel puţin, îi oferi un zâmbet compătimitor, ca şi când ar fi spus: „Nu eşti primul care a fost refuzat. Acordă-i timp”.

Chaol dădu uşor din cap spre prinţesă înainte să revină la mâncarea lui. Dacă khaganul era hotărât să îl ignore, cu sau fără suferinţa prin care trecea... poate că erau alte căi de a transmite informaţiile.

Alte căi de a-i câştiga sprijinul.

Chaol se uită la Nesryn. Când se întorsese înainte de cină, îi spusese că nu reuşise să îl găsească pe Sartaq în dimineaţa aceea. Iar acum, cu prinţul aşezat în faţa lor, sorbind din vin, Chaol se trezi spunând nonşalant:

— Am aflat că rukul tău legendar, Kadara, este aici, prinţe.

— Groaznic animal, şopti Hasar uitându-se fără tragere de inimă în bârnele ei, făcându-l pe Sartaq să zâmbească.

— Hasar încă suferă deoarece Kadara a încercat să o mănânce când s-au întâlnit prima dată, mărturisi Sartaq.

Hasar îşi dădu ochii peste cap, deşi un licăr de amuzament îi strălucea în privire.

Kashin spuse de la câteva scaune distanţă:

— O puteai auzi ţipând din port.

Spre surprinderea lui Chaol, Nesryn întrebă:

— Pe prinţesă sau pe ruk?

Sartaq râse, un sunet viu, iar ochii reci i se luminară. Hasar îi aruncă o privire de avertisment lui Nesryn înainte de a se întoarce spre vizirul de

lângă ea.

Kashin îi zâmbi lui Nesryn şi şopti:

— Pe amândouă.

Lui Chaol îi scăpă un chicot, deşi îl stăpâni la încruntarea lui Hasar. Nesryn zâmbi, înclinându-şi capul în semn de scuze spre prinţesă.

Totuşi, Sartaq îi privi atent peste marginea pocalului său auriu. Chaol întrebă:

— Zbori mult cu Kadara cât timp eşti aici?

Sartaq nu pierdu nicio clipă când dădu din cap.

— Cât de des pot, de obicei aproape de răsărit. Am fost în zbor chiar după micul dejun de azi şi, din fericire, m-am întors la timp pentru cină.

Hasar mormăi spre Nesryn fără să îşi mute privirea de la vizirul care îi cerea atenţia:

— Nu a ratat nicio masă în viaţa lui.

Kashin râse zgomotos încât până şi khaganul din partea cealaltă a mesei se uită la ei, Arghun încruntându-se dezaprobator. Când râseseră nobilii ultima dată de la moartea surorii lor? După chipul încordat al khaganului, probabil trecuse o vreme.

Dar Sartaq îşi aruncă o şuviţă lungă peste umăr înainte să îşi mângâie stomacul plat şi ferm de sub hainele elegante.

— De ce crezi că vin aici atât de des, soră, dacă nu pentru mâncarea bună?

— Ca să complotezi? întrebă drăgălaş Hasar.

Zâmbetul lui Sartaq dispăru.

— Măcar dacă aş avea timp pentru asemenea lucruri.

O umbră păru să traverseze chipul lui Sartaq – iar Chaol observă unde se îndreptă privirea

prinţului: spre steagurile albe care fluturau încă de la ferestre, puse la înălţime pe zidurile sălii, acum agitate de vântul care sigur prevestea o furtună. Era un bărbat care îşi dorea, probabil, să fi avut mai mult timp pentru lucrurile importante din viaţa lui.

Nesryn întrebă un pic mai încet:

— Zbori în fiecare zi, prinţe?

Sartaq îşi mută privirea de la steagurile ridicate pentru moartea surorii lui mai mici ca să o evalueze pe Nesryn. Era mai mult un războinic decât un curtean, totuşi el dădu din cap – ca răspuns la cererea nerostită.

— Da, căpitane.

Când Sartaq se întoarse ca să răspundă unei întrebări din partea Duvei, Chaol făcu un schimb de priviri cu Nesryn – fu suficient ca să-şi transmită ordinul.

„Să fii în cuib la răsărit. Află de partea cui este în acest război.”

Capitolul 10

O furtună de vară îşi făcu simţită prezenţa dinspre Marea îngustă chiar înainte de miezul nopţii.

Chiar dacă era ascunsă în biblioteca întinsă de la baza turnului Torre, Yrene simţi fiecare tremur al tunetului. Licărele ocazionale ale fulgerelor pătrunseră pe coridoarele înguste ale depozitelor şi sălilor, urmate de vântul care se strecură prin crăpăturile pietrei albe, făcând lumânările să se

stingă în urma lui. Majoritatea erau protejate în lămpi din sticlă, cărţile şi papirusurile fiind prea preţioase ca să rişte cineva o flacără deschisă. Dar vântul le găsi şi pe ele acolo – şi făcu lămpile de sticlă care atârnau de tavanul boltit să se clatine şi să scârţâie.

Aşezată la un birou de stejar clădit într-o firidă departe de luminile mai strălucitoare şi zonele mai aglomerate ale bibliotecii, Yrene urmări lampa de metal legănându-se de bolta de deasupra ei în vântul furtunii. Stele şi semiluni fuseseră decupate din părţile laterale şi umplute cu sticlă colorată care arunca pete albastre, roşii şi verzi pe zidul din piatră din faţa ei. Petele se înălţau şi coborau, ca o mare vie de culori.

Tunetul bubui atât de puternic încât ea tresări, scaunul vechi pe care stătea scârţâind.

Drept răspuns se auziră câteva strigăte şi chicote feminine.

Erau ucenicele – studiau până târziu pentru examinările din săptămâna următoare.

Yrene râse mai mult în sinea ei şi scutură din cap când se concentra din nou asupra testelor pe care Nousha le scosese pentru ea în urmă cu câteva ore.

Yrene şi bibliotecara-şefă nu fuseseră niciodată apropiate, iar Yrene cu siguranţă nu era înclinată să o caute pe femeie dacă o zărea în sala de mese, dar... Nousha vorbea fluent cincisprezece limbi, unele moarte, şi fusese instruită în celebra bibliotecă Parvani de pe coasta vestică, ascunsă printre tărâmurile bogate în mirodenii de dincolo

de Balruhn. Până şi marele drum care lega Balruhn de un alt drum similar, Calea Surorilor, principala arteră care străbătea continentul şi pleca din Antica ajungând până în Tigana, fusese numit Drumul învăţaţilor.

Balruhn era cunoscut ca Oraşul Bibliotecilor. Dacă Torre Cesme era tărâmul vindecătoarelor, Parvani era tărâmul cunoaşterii.

Yrene nu ştia ce o adusese pe Nousha aici în urmă cu câţiva zeci de ani sau ce îi oferise Torre ca să rămână, dar ea era o resursă nepreţuită. Şi, cu toată natura ei aparent neprietenoasă, Nousha îi găsise întotdeauna lui Yrene informaţiile care îi trebuiau, indiferent de cât de deplasată era cererea.

În seara aceasta, femeia nu păruse mulţumită când Yrene o abordase în sala de mese, scuzele zburându-i de pe buze pentru că o întrerupsese de la masă. Yrene poate că ar fi aşteptat până dimineaţă, dar a doua zi trebuia să participe la lecţii şi să îl viziteze pe lordul Westfall după aceea.

Nousha se întâlnise aici cu Yrene după ce terminase de mâncat şi ascultase, cu degetele lungi îndoite în faţa mantiei lungi de culoare gri, povestea ei şi a nevoilor ei.

Îi trebuiau informaţii. Orice putea găsi.

Răni cauzate de demoni, de magia neagră, răni din surse nefireşti, care lăsau urme, dar nu păreau să continue să răvăşească victima. Răni care lăsau urme, dar nicio cicatrice.

Nousha le găsise. Teancuri şi teancuri de cărţi şi papirusuri, pe care le adunase în tăcere pe birou.

Unele erau în limba halha. Unele în limba maternă a lui Yrene. Unele în eyllwe. Unele erau...

Yrene se scărpină când se uită la papirusul pe care îl fixase cu pietre netede de onix din borcanul pus pe fiecare birou al bibliotecii.

Chiar şi Nousha mărturisise că nu recunoştea semnele ciudate – un fel de rune. De unde erau, nici ea nu ştia, ci doar că papirusurile fuseseră ascunse lângă volumele în limba eyllwe la un nivel al bibliotecii atât de adânc în subteran, încât Yrene nu se aventurase niciodată acolo.

Tânăra îşi trecu degetele peste semnele din faţa ei, conturându-le liniile drepte şi buclele.

Pergamentul era vechi şi Nousha ameninţase să o jupoaie de vie pe Yrene dacă îl păta cu mâncare, apă sau băutură. Când Yrene întrebase cât de vechi era, Nousha scuturase din cap.

„O sută de ani?”, întrebase Yrene.

Nousha ridicase din umeri şi spusese că, judecând după loc, tipul de papirus şi pigmentul cernelei, era de zece ori mai vechi.

Yrene se crispă la hârtia pe care o atingea atât de flagrant şi luă greutăţile din piatră de pe colţuri. Niciuna dintre cărţile în limba ei nu îi oferise nimic de valoare – mai mult avertismente băbeşti despre deochi şi spirite ale aerului şi putregaiului.

Nimic asemănător celor descrise de lordul Westfall.

Un clinchet slab şi distant răsună în obscuritatea din dreapta ei, iar Yrene îşi ridică fruntea, scrutând întunericul, pregătindu-se să sară pe scaun la primul semn al unui şoarece care

alerga.

Părea că nici îndrăgitele pisici Baast ale bibliotecii – treizeci şi şase de femele, nici mai mult, nici mai puţin – nu puteau omorî toate rozătoarele, în ciuda numelui lor de zeiţă războinică.

Yrene scrută din nou întunericul din dreapta ei, crispându-se şi dorindu-şi să poată chema una dintre pisicile cu ochi de culoarea berilului ca să plece la vânătoare.

Dar nimeni nu chema vreodată o pisică Baast. Ele apăreau când şi unde voiau, şi nicio clipă mai devreme.

Pisicile Baast locuiseră în biblioteca din Torre de la întemeierea acesteia şi totuşi nimeni nu ştia de unde veniseră sau cum erau înlocuite când mureau. Fiecare era la fel de unică precum orice om. Doar ochii de culoarea berilului erau aceiaşi la toate. În plus, toate erau la fel de înclinate să se ghemuiască într-o poală pe cât evitau complet compania. Unele dintre vindecătoare, tinere şi bătrâne, spuneau că pisicile puteau trece prin umbre ca să apară în altă parte a bibliotecii; altele erau convinse că pisicile fuseseră surprinse dând paginile cărţilor deschise – *citind.*

Ei bine, cu siguranţă ar fi fost de ajutor dacă s-ar fi deranjat să citească mai puţin şi ar fi vânat mai mult. Dar pisicile nu răspundeau nimănui şi la nimic, probabil cu excepţia numelui lor sau oricărui zeu găsise un cămin liniştit în bibliotecă, în umbra Silbei. Să ofensezi o pisică Baast însemna să le insulţi pe toate şi chiar dacă Yrene iubea

majoritatea animalelor – cu excepţia unor insecte –, se asigurase să trateze cu blândeţe pisicile, lăsându-le ocazional bucăţi de mâncare sau oferindu-le un scărpinat pe burtă sau pe urechi de câte ori catadicseau să îl ceară.

Dar nu era nici urmă de ochi verzi licărind în întuneric sau de vreun şoarece fugind în calea lor, aşadar, Yrene expiră şi dădu deoparte papirusul vechi, punându-l cu atenţie pe marginea biroului înainte să tragă un volum în limba eyllwe spre ea.

Cartea era legată în piele neagră, grea ca un opritor de uşă. Ştia câte ceva din limba eyllwe datorită faptului că locuise atât de aproape de graniţă, cu o mamă care o vorbea fluent – cu siguranţă nu de la tatăl care tot de acolo se trăgea.

Nicio femeie din familia Towers nu se căsătorise vreodată, preferând ori iubiţi care le lăsau un cadou care sosea nouă luni mai târziu, ori care poate stăteau un an sau doi înainte să plece mai departe. Yrene nu îşi cunoscuse tatăl, nu aflase nimic despre cine era în afară de faptul că era un călător care se oprise la casa mamei ei peste noapte, căutând adăpost de o furtună puternică ce se abătuse peste câmpia înverzită.

Yrene îşi trecu degetele peste titlul aurit, rostind cuvintele în limba pe care nu o mai vorbise de mulţi ani.

— Poem... Atinse uşor titlul cu degetul. Ar fi trebuit să o întrebe pe Nousha. Bibliotecara îi promisese deja să-i traducă alte texte care îi atrăseseră atenţia, dar... Yrene oftă din nou. Poemul... Poem. Odă. Poezia lirică – *Cântecul,* şopti

ea. *Cântecul...* început... *începutului.*

Cântecul începutului.

Demonii – valgii – erau vechi, spusese lordul Westfall. Ei aşteptaseră o eternitate să atace. Făceau parte din miturile aproape uitate; aproape nişte poveşti de adormit copiii.

Yrene dădu coperta la o parte şi se crispă la scrisul necunoscut şi încâlcit din cuprins. Genul era vechi, cartea nefiind măcar tipărită la o presă. Era scrisă de mână, cu nişte variaţii ale cuvintelor care dispăruseră de mult.

Fulgerul licări din nou, iar Yrene îşi frecă tâmplele când frunzări paginile învechite, îngălbenite pe margini.

O carte de istorie. Asta era tot.

O pagină îi atrase privirea şi ea se opri, întorcându-se până ce ilustraţia reapăru.

Fusese realizată în culori puţine: negru, alb, roşu şi, ocazional, galben.

Toate pictate de mâna unui maestru, fără îndoială o ilustrare a orice era scris dedesubt.

Ilustraţia dezvăluia un colţ de stâncă golaş, o armată în armuri negre îngenunchind în faţa lui.

Îngenunchind în faţa obiectului *de pe* colţul de stâncă.

O poartă înaltă. Niciun zid nu o flanca, şi nicio fortăreaţă nu era în spatele ei, ca şi când cineva ar fi construit poarta de piatră neagră din neant.

Nu erau uşi în arcadă, ci doar întunericul rotitor al neantului. Raze din acesta ieşeau din vid, ca o transformare urâtă a soarelui, căzând peste soldaţii care îngenuncheau.

Ea miji ochii la siluetele din fundal. Corpurile erau umane, dar mâinile care ţineau săbiile... Aveau gheare. Răsucite.

— Valgi, şopti Yrene.

Tunetul bubui drept răspuns.

Yrene se încruntă la lampa care se legănă când ecoul tunetului vui sub tălpile ei, urcându-i pe picioare.

Dădu paginile până ce apăru următoarea imagine. Trei siluete stăteau în faţa aceleiaşi porţi, desenul fiind prea depărtat ca să vadă vreo trăsătură în afara corpurilor masculine, înalte şi puternice.

Îşi trecu degetele peste legenda de dedesubt:

Orcus. Mantyx. Erawan.

Trei regi valgi.

Mânuitorii cheilor.

Yrene îşi muşcă buza de jos. Lordul Westfall nu menţionase asemenea lucruri.

Dar dacă exista o poartă... atunci ar fi fost nevoie de o cheie ca să se deschidă. Sau de mai multe.

Dacă era corect ce scria în carte.

Miezul nopţii bătu în marele ceas din atriumul bibliotecii.

Yrene dădu paginile spre altă imagine, împărţită în trei tablouri.

Tot ce spusese lordul... îl crezuse, bineînţeles, dar... era adevărat. Dacă rana nu era o dovadă suficientă, aceste texte nu îi ofereau nicio alternativă.

Pentru că în primul tablou, legat pe un altar din

piatră neagră... un tânăr disperat se chinuia să se elibereze de o siluetă încoronată neagră. Ceva se răsucea în jurul mâinilor siluetei – un şarpe din ceaţă neagră şi gânduri rele. Nu era o fiinţă reală.

În al doilea tablou... Yrene dădu înapoi când îl văzu pentru că tânărul cu ochii larg deschişi de groază şi implorare îşi ţinea gura deschisă forţat când creatura din ceaţă neagră şerpuia pe gâtul lui.

Dar ultimul tablou fu cel care îi făcu sângele să îngheţe.

Fulgerul licări din nou, luminând ultima imagine.

Chipul tânărului devenise nemişcat. Nepăsător. Ochii lui... Yrene se uită între desenul anterior şi ultimul. Ochii îi fuseseră argintii în primele două.

În ultimul... se înnegriseră. Păreau să fie ai unui om, dar argintiul fusese alungat de un obsidian supărător.

Nu era mort, pentru că tablourile îl înfăţişau ridicându-se, cu lanţurile îndepărtate. Nu era o ameninţare.

Nu – orice puseseră în el...

Tunetul vui din nou şi alte ţipete şi chicote se auziră, odată cu zgomotul şi trăncănitul ucenicelor care plecau.

Yrene studie cartea din faţa ei şi celelalte teancuri aduse de Nousha.

Lordul Westfall descrisese colierele şi inelele care-i ţineau pe demonii valgi în gazdele umane. Dar, chiar şi după ce erau îndepărtate, spusese el, creaturile puteau zăbovi. Acestea erau doar

dispozitive de implantare şi, dacă rămâneau prea mult timp, consumându-şi gazda...

Yrene scutură din cap. Bărbatul din desen nu fusese înrobit, ci infestat. Magia provenise de la cineva *cu* soiul acela de putere. Era o putere de la demonul din interior.

Fulgeră şi, imediat, se auzi şi tunetul.

Iar apoi un alt clinchet – slab şi gol – dinspre teancurile puţin luminate din dreapta ei. Mai aproape acum decât cel de dinainte.

Yrene aruncă din nou o privire spre obscuritate, părul de pe braţe ridicându-i-se.

Nu era un şoarece, şi nici măcar râcâitul ghearelor feline pe piatră sau pe raftul cu cărţi.

Nu se temuse niciodată pentru siguranţa ei, nu din clipa în care venise între aceste ziduri, dar înţepeni când se holbă în întunericul din dreapta ei şi apoi se uită încet peste umăr.

Coridorul aliniat cu rafturi era o cale directă spre un hol mai mare care, în trei minute – cel mult cinci –, avea să o ducă înapoi în atriumul luminat şi constant supravegheat.

Doar umbrele, pieile şi praful o înconjurau, lumina săltând şi înclinându-se odată cu lămpile care se legănau.

Magia de vindecare nu îi oferea nicio apărare, lucru aflat pe propria-i piele.

Dar în anul de la HANUL PORCUL ALB învăţase să asculte, învăţase să descifreze o cameră, să *simtă* schimbarea aerului. Şi bărbaţii puteau dezlănţui furtuni.

Ecoul tunetului se estompă şi în urma lui

rămase doar liniştea.

Liniştea şi scârţâitul lămpilor vechi în vânt. Nu se mai auzi niciun clinchet.

Proastă – fusese proastă să citească asemenea lucruri atât de târziu. Şi în timpul furtunii.

Yrene înghiţi. Bibliotecarele preferau ca volumele să rămână în bibliotecă, dar...

Închise *Cântecul începutului,* băgând cartea în sac. Pe majoritatea cărţilor le clasificase deja ca fiind inutile, dar mai erau probabil încă şase, un amestec de eyllwe şi alte limbi. Yrene le vârî şi pe acelea în sac şi puse încet papirusurile în buzunarele mantiei, ascunse vederii, în tot acest timp uitându-se peste umăr – spre holul din spatele ei, spre teancurile din dreapta.

„Nu mi-ai fi datorat nimic, dacă ai fi apelat la simţul practic.” Tânăra străină îi spusese asta în noaptea fatidică – după ce îi salvase viaţa lui Yrene. Cuvintele îi rămăseseră în minte, înrădăcinându-se adânc, la fel ca lecţiile învăţate de la acea fată.

Şi chiar dacă ştia că avea să râdă de ea însăşi dimineaţa, deşi poate că *era* doar una dintre pisicile Baast urmărind ceva în umbre, Yrene hotărî să asculte impulsul fricii care îi cobora pe şira spinării.

Cu toate că ar fi putut trece printre teancurile întunecate ca să ajungă mai repede în holul principal, ea rămase în lumină, cu umerii drepţi şi capul sus. Întocmai cum o învăţase fata. „Să pari gata de luptă – ca şi cum ai fi o bătaie de cap prea mare pentru cei care ar vrea să-şi măsoare forţele

cu tine.”

Inima îi bătu atât de puternic încât o simţi în braţe şi în gât, dar strânse din buze, ochii ei fiind strălucitori şi reci. Părând mai furioasă decât fusese vreodată, ritmul paşilor îi deveni întrerupt şi rapid, ca şi când când ar fi uitat ceva sau cineva nu i-ar fi adus o carte.

Se apropie din ce în ce mai mult de intersecţia cu holul principal, mai lat, spre locul în care ucenicele se culcau în dormitoarele confortabile.

Îşi drese vocea, pregătindu-se să ţipe.

„Nu viol, nu hoţul – sau ceva de care mai degrabă s-ar ascunde laşii. Strigă foc, o învăţase străina. O ameninţare pentru toţi. Dacă eşti atacată, strigă foc.”

Yrene repetase instrucţiunile de multe ori şi prea multor femei în ultimii doi ani şi jumătate, aşa cum îi ordonase străina să facă. Nu se gândise că avea să fie nevoită să şi le repete ei însăşi.

Grăbi paşii, cu capul înclinat. Nu avea arme în afară de un cuţitaş pe care îl folosea ca să cureţe rănile sau să taie bandajele – acum la fundul sacului.

Dar sacul, plin cu cărţi... îşi înfăşură curelele din piele în jurul taliei, prinzându-le bine.

O balansare bine plasată ar fi doborât pe cineva la pământ.

Era din ce în ce mai aproape de siguranţa holului...

Cu coada ochiului, îl văzu. Îl simţi.

Printre rafturile din partea cealaltă era cineva care mergea în paralel cu ea.

Nu îndrăzni să se uite. Să îşi confirme prezenţa acelei fiinţe.

O usturau ochii, chiar dacă se lupta cu groaza care îşi făcea loc cu ghearele prin corpul ei.

Scânteieri de umbre şi întuneric. Urmărind-o. Vânând-o.

Mărind pasul ca să o prindă – să îi taie calea spre hol şi să o înşface în întuneric.

„Simţul practic. Simţul practic.”

Dacă ar fi alergat, fiinţa ar fi ştiut, şi-ar fi dat seama că era conştientă. Oricine ar fi fost, ar fi putut să o atace.

„Simţul practic.”

Îi mai rămăseseră treizeci de metri până la hol, umbrele adunându-se între lămpi, luminile fiind acum insule preţioase într-o mare de întuneric.

Ar fi putut jura că nişte degete care treceau peste cărţile din partea cealaltă a raftului se aud uşor, cu un zgomot surd.

Aşadar, Yrene îşi ridică bărbia mai mult şi zâmbi, râzând vioi în timp ce se uită înainte spre hol.

— Maddya! Ce cauţi aici atât de târziu?

Se grăbi, mai ales când oricine ar fi fost încetinit din cauza surprinderii. Ezitând.

Yrene lovi cu piciorul în ceva moale – moale şi totuşi dur – şi îşi reprimă ţipătul…

Nu o văzuse pe vindecătoarea ghemuită într-o parte, în umbrele de-a lungul raftului.

Yrene se aplecă, apucând braţele subţiri ale femeii, constituţia acesteia fiind destul de zveltă încât, atunci când o întoarse…

Paşii se auziră din nou tocmai când o întoarse pe vindecătoare. Când îşi înghiţi ţipătul care încerca să iasă din ea.

Obrajii de un cafeniu deschis deveniseră scobiţi, ochii – pătaţi de cearcăne mov, iar buzele – palide şi crăpate. Rochia simplă a unei vindecătoare, care probabil i se potrivise în acea dimineaţă, îi era acum largă, iar silueta slabă, costelivă, ca şi când ceva i-ar fi sorbit viaţa...

Aşa sfrijit cum era, cunoştea chipul. Ştia părul blond-şaten, aproape la fel ca al ei. Era vindecătoarea din Pântec, chiar cea pe care o consolase cu doar câteva ore în urmă...

Lui Yrene îi tremurară degetele când pipăi pielea uscată în căutarea pulsului.

Nimic. Iar magia ei... Nu avea spre ce viaţă să se rotească. Nu mai era viaţă.

Paşii din partea cealaltă a raftului se apropiară. Yrene se ridică pe genunchii tremurânzi, inspirând ca să se calmeze în timp ce se forţă să meargă din nou. Se forţă să o lase pe vindecătoarea moartă în întuneric. Se forţă să îşi ridice sacul ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi când l-ar fi arătat cuiva din faţă.

Dar din cauza unghiului rafturilor... fiinţa nu ştia asta.

— Termin doar de citit pentru seara asta, strigă ea salvării invizibile din faţă şi trimise o rugăciune tăcută de mulţumire Silbei ca vocea ei să rămână calmă şi veselă. Bucătăreasa mă aşteaptă pentru o ultimă ceaşcă de ceai. Vrei să mi te alături?

Să facă să pară că o aştepta cineva era un alt

truc pe care îl învăţase.

Yrene mai făcu cinci paşi înainte să-şi dea seama că, oricine ar fi fost, se oprise din nou, crezându-i şiretlicul.

Yrene se grăbi ultimii câţiva metri până la hol, zări un grup de ucenice care tocmai ieşeau dintre alte rafturi întunecate, şi se aruncă direct spre ele.

Fetele căscară ochii când Yrene se apropie şi nu le şopti decât „Plecaţi”.

Cele trei, care aveau puţin peste paisprezece ani, îi zăriră lacrimile de groază din ochi, chipul palid, şi nu se uitară în spatele lui Yrene. O ascultară.

Erau în clasa ei şi le instruia deja de câteva luni.

Fetele văzură curelele sacului înfăşurate în jurul pumnului şi se apropiară de ea zâmbind larg, ca şi când nimic nu ar fi fost în neregulă.

— Veniţi la bucătăreasă ca să beţi ceai, le spuse Yrene, chinuindu-se să-şi înăbuşe un ţipăt. Moartă. O vindecătoare era moartă... Ea mă aşteaptă.

„Şi va da alarma dacă nu sosesc”, vru să transmită fără cuvinte.

Spre meritul lor, fetele nu tremurară şi nu afişară nici urmă de groază când merseră pe holul principal, când se apropiară de atriumul cu focurile aprinse şi cele treizeci şi şase de candelabre şi treizeci şi şase de canapele şi scaune.

O pisică Baast, cu blana neagră şi lucioasă, stătea pe unul dintre scaunele brodate de lângă foc. Când ele se apropiară, ea sări, şuierând la fel

de feroce ca zeiţa cu cap de felină. Nu la Yrene sau la fete... Nu, ochii de culoarea berilului erau mijiţi spre biblioteca din spatele lor.

Una dintre fete o strânse mai tare pe Yrene de braţ, dar niciuna nu plecă de lângă ea când se apropie de biroul masiv al bibliotecarei-şefe şi al moştenitoarei ei. În spatele lor, pisica Baast rămase pe loc – ţinând frontul – în timp ce bibliotecara-șefă, de serviciu în seara asta, îşi ridică privirea de la carte spre agitaţie.

Yrene îi şopti femeii de vârstă mijlocie în veşminte gri:

— O vindecătoare a fost grav atacată între rafturile din sala principală. Cheamă pe toată lumea şi cheamă garda regală. *Acum.*

Femeia nu puse întrebări şi nici nu ezită şi nu tremură, ci doar dădu din cap înainte să se întindă spre clopotul ţintuit de marginea biroului.

Bibliotecara îl trase de trei ori. Pentru un străin, nu era mai mult decât o ultimă strigare.

Dar pentru cei care locuiau aici, pentru cine ştia că biblioteca era deschisă zi şi noapte...

Prima bătaie: Fii atent.

A doua: Fii atent *acum.*

Bibliotecara moştenitoare îl trase de trei ori, puternic şi clar, dangătul răsunând în bibliotecă, în fiecare colţ şi hol întunecat.

A treia bătaie: Ieşi afară.

Yrene întrebase odată, când Eretia îi explicase ce era cu clopotul de avertisment în prima ei zi aici, după ce depusese jurământul de a nu-i explica niciodată însemnătatea unui străin. Cu toate o

făcuseră. Iar Yrene întrebase de ce era necesar, cine îl instalase.

Cu mult timp în urmă, înainte ca khaganatul să fi cucerit Antica, oraşul acesta trecuse din mână în mână, victimă a zeci de cuceriri şi conducători. Unele armate invadatoare fuseseră blânde. Câteva, nu.

Sub bibliotecă, tunelurile folosite ca să le evite – cu mult înainte de venirea ei – încă existau.

Însă clopotul de avertisment pentru cei dinăuntru rămăsese. Şi, timp de o mie de ani, Torre îl păstrase. Ocazional, îl foloseau pentru exerciţii. Preventiv. În caz că ar fi fost nevoie.

Al treilea dangăt răsună din piatră, piele şi lemn şi Yrene fu convinsă că aude sunetul nenumăratelor capete ridicându-se de unde erau aplecate deasupra birourilor. Auzi sunetul scaunelor împinse înapoi şi al cărţilor aruncate.

„Fugiţi, le imploră ea în gând. Rămâneţi în lumină.”

Dar Yrene şi celelalte zăboviră, numărând secundele. Minutele. Pisica Baast îşi potoli şuieratul şi supraveghe holul de dincolo de atrium, coada neagră mişcându-se deasupra pernei scaunului. Una dintre fetele de lângă Yrene fugi spre străjerii de lângă porţile din Torre care, probabil, auziseră clopotul bătând şi deja alergau spre ele.

Yrene tremura când paşii grăbiţi şi hainele foşnind se apropiară. Ea şi bibliotecara moştenitoare observară fiecare chip care ieşea – fiecare chip cu ochii mari care ieşea în grabă din bibliotecă.

Ucenice, vindecătoare, bibliotecare. Nimeni nu era schimbat. Pisica Baast părea să îi verifice şi ea pe toţi – ochii de culoarea berilului văzând lucruri care, probabil, depăşeau înţelegerea lui Yrene.

Se auziră sunete de armuri şi paşi, iar Yrene îşi înăbuşi lacrimile de uşurare la apropierea celor şase străjeri din Torre care intrau acum pe uşile deschise ale bibliotecii, cu ucenicele pe urma lor.

Ucenica şi cele două însoţitoare ale ei rămaseră cu Yrene cât ea le explică. În timp ce străjerii chemară întăriri, iar bibliotecara moştenitoare le chemă pe Nousha, Eretia şi Hafiza. Cele trei fete rămaseră, două ţinând mâinile tremurânde ale lui Yrene.

Nu o lăsară singură.

Capitolul 11

Yrene întârzia.

Chaol o aşteptase la ora zece, deşi ea nu îi spusese când urma să sosească. Nesryn plecase înainte ca el să se trezească pentru a-i căuta pe Sartaq şi pe rukul lui, lăsându-l aici să facă baie şi să... aştepte.

Şi să tot aştepte.

După o oră, Chaol începu să facă ce exerciţii putea de unul singur, incapabil să stea în linişte, în căldura puternică şi în susurul nesfârşit al apei din fântâna de afară, cu gândurile care i se tot întorceau la Dorian, întrebându-se încotro se îndrepta acum regele său.

Ea îi vorbise despre exerciţii – unele

presupuneau folosirea picioarelor, şi cine ştie cum reuşise să le conceapă –, dar dacă Yrene nu se deranja să ajungă la timp, atunci el nu avea să se deranjeze să o aştepte.

Braţele îi tremurară înainte ca ceasul de pe pervaz să bată ora douăsprezece, micile clopote de argint de deasupra piesei din lemn sculptat umplând spaţiul cu un sunet vioi şi clar. Transpiraţia îi alunecă pe piept, pe spate şi pe faţă când reuşi să se aşeze pe scaun, braţele tremurându-i de efort. Voia să o cheme pe Kadja ca să îi aducă un urcior cu apă şi o cârpă rece când apăru Yrene.

În salon, el ascultă cum ea intră pe uşa principală şi apoi se opri.

— Sunt chestiuni discrete pe care trebuie să le supraveghez personal, îi spuse Kadjei, care aştepta pe hol.

Servitoarea tăcea supusă.

— Lordul Westfall are nevoie de un tonic pentru eczema de pe picioare. Foarte probabil din cauza uleiului pe care i l-ai pus în cadă.

Cuvintele erau calme şi totuşi tăioase. El se încruntă uitându-se picioarele lui. Nu văzuse aşa ceva în dimineaţa aceea şi cu siguranţă nu simţea nicio mâncărime sau arsură.

— Voi avea nevoie de coajă de salcie, miere şi mentă. Le găseşti la bucătărie. Nu spune nimănui de ce. Nu vreau să se audă vorbe.

Liniştea se lăsă din nou şi apoi se auzi o uşă închizându-se.

El se uită la uşile deschise spre salon,

ascultând cum *ea* asculta sunetele plecării Kadjei. Apoi oftatul ei profund. Yrene ieşi o clipă mai târziu.

Nu arăta bine deloc.

— Ce s-a întâmplat?

Rosti cuvintele fără să se gândească la faptul că nu avea niciun drept să întrebe un asemenea lucru.

Însă chipul auriu al lui Yrene era cernit, avea cearcăne purpurii şi părul îi era moale.

— Ai făcut exerciţii, fu tot ce zise ea.

Chaol îşi coborî privirea spre cămaşa lui udă de transpiraţie.

— Mi s-a părut un mod la fel de bun ca oricare altul de a-mi petrece timpul.

Fiecare pas al ei spre birou era lent – greoi.

El repetă:

— Ce s-a întâmplat?

Dar ea ajunse lângă birou şi rămase cu spatele la el. Chaol scrâşni din dinţi, gândindu-se dacă să îşi împingă scaunul în direcţia ei doar ca să îi poată vedea chipul, aşa cum s-ar fi grăbit în alte momente ale vieţii lui să facă – să intre în spaţiul ei până când i-ar fi spus ce se întâmplase.

Yrene îşi lăsă, pur şi simplu, sacul pe birou cu un zgomot surd.

— Dacă vrei să faci exerciţii, poate că barăcile ar fi un loc mai potrivit. Se uită pieziş la covor. Decât să transpiri pe covoarele nepreţuite ale khaganului.

El îşi încleştă pumnii pe lângă corp.

— Nu, fu tot ce spuse Chaol, tot ce putu să

spună.

Ea ridică o sprânceană.

— Ai fost căpitanul gărzii, nu-i aşa? Poate că dacă te-ai antrena cu străjerii de la palat ar fi un lucru bun pentru...

— *Nu.*

Ea se uită peste umăr, ochii aurii evaluându-l. El nu cedă, deşi acel lucru din pieptul său care încă îl chinuia păru să se răsucească şi să îl despice şi mai mult.

Era sigur că ea îl observase şi că ascunsese acea informaţie. O mică parte din Chaol o ura pentru asta, se ura pentru că dezvăluise rana aceea prin propria lui încăpăţânare, dar Yrene doar se întoarse dinspre birou şi se îndreptă către el cu un chip ilizibil.

— Îmi cer scuze dacă acum se zvoneşte că ai o eczemă odioasă pe picioare. Graţia obişnuită şi sigură fusese înlocuită de mersul târşâit. Dacă Kadja este atât de isteaţă pe cât cred, se va îngrijora că eczema, fiind rezultatul greşelilor *ei,* o va băga în bucluc şi nu va spune nimănui. Sau cel puţin îşi va da seama că, dacă se află, vom şti că *ea* este singura care a vorbit despre asta.

Bine. Tot nu voia să răspundă la întrebarea lui. În schimb, o întrebă:

— De ce ai vrut să plece Kadja?

Yrene se aşeză pe canapeaua aurie şi îşi masă tâmplele.

— Pentru că cineva a ucis o vindecătoare în bibliotecă aseară, iar apoi m-a urmărit şi pe mine.

Chaol încremeni.

— Ce?

El privi spre ferestre, spre uşile deschise ale grădinii şi ieşiri, însă doar căldura, clipocitul apei şi cântecul păsărilor erau acolo.

— Citeam... despre ce mi-ai povestit, spuse Yrene, pistruii de pe chipul ei contrastând atât de mult cu pielea albă. Şi am simţit pe cineva cum se apropie.

— Pe cine?

— Nu ştiu. Nu i-am văzut. Pe vindecătoare... am găsit-o când am fugit. Ea înghiţi în sec. Am evacuat complet biblioteca de îndată ce a fost... recuperată, dar nu am găsit pe nimeni. Scutură din cap, încleştându-şi maxilarul.

— Îmi pare rău, spuse el, şi vorbea serios.

Nu doar pentru pierderea unei vieţi, ci şi pentru ceea ce părea pierderea liniştii şi a calmului păstrat de mult timp. Dar întrebă, pentru că nu se mai putea opri să nu primească răspunsuri şi să evalueze riscurile, tot aşa cum nu îşi putea ţine respiraţia:

— Ce fel de răni?

Într-o anumită măsură, nu voia să ştie.

Yrene se rezemă de pernele canapelei, umplutura scârţâind când fixă cu privirea tavanul poleit.

— Am mai văzut-o, în treacăt. Era tânără, puţin mai mare decât mine. Şi când am găsit-o pe podea, semăna cu un cadavru deshidratat de mult timp. Nu-i curgea sânge şi nu avea nici urmă de o rană. Era doar... uscată.

Inima lui se poticni la descrierea prea

cunoscută. Valgi. Ar fi pariat tot ce mai avea, ar fi pariat totul pe asta.

— Şi cine a făcut asta i-a lăsat trupul acolo, pur şi simplu?

Ea dădu aprobator din cap. Mâinile îi tremurară când şi le trecu prin păr, închizând ochii.

— Cred că şi-au dat seama că au atacat persoana greşită... şi au plecat repede.

— De ce?

Ea întoarse capul, deschizând ochii în care se citeau extenuarea şi frica absolută.

— Seamănă – *semăna* cu mine, şopti Yrene. Constituţia noastră, tenul. Oricine ar fi fost... cred că mă căuta pe *mine.*

— De ce? întrebă el din nou, analizând tot ce spusese ea.

— Din cauza cărţilor pe care le citeam aseară, despre posibila sursă de putere care te-a rănit... Am lăsat nişte cărţi pe tema asta pe masă. Iar când străjerii au cercetat zona, cărţile nu mai erau acolo. Ea înghiţi din nou în sec. Cine ştia că veniţi aici?

Sângele lui Chaol se răci în ciuda căldurii.

— Nu am făcut un secret din asta. Era un instinct să pună mâna pe sabia care nu era acolo – o sabie pe care o aruncase în Avery în urmă cu câteva luni. Nu a fost o plecare anunţată, dar oricine ar fi putut afla. Cu mult înainte să ajungem aici.

Se întâmpla din nou. Un demon valg venise în Antica – o bestie inferioară în cel mai bun caz, un prinţ în cel mai rău caz. Oricare din cele două

variante era posibilă.

Atacul descris de Yrene se potrivea cu relatarea lui Aelin despre rămăşiţele victimelor prinţului valg din Wendlyn, pe care le găsiseră ea şi Rowan. Oameni plini de viaţă transformaţi în coji ca şi când valgul le-ar fi sorbit sufletele.

El se trezi spunând încet:

— Prinţul Kashin crede că Tumelun a fost ucisă.

Yrene se ridică, orice urmă de culoare dispărându-i de pe chip.

— Trupul lui Tumelun nu a fost secat. Hafiza, Marea Vindecătoare, a declarat că a fost o sinucidere.

Exista, bineînţeles, posibilitatea ca cele două morţi să nu aibă legătură, ca în privinţa lui Tumelun, Kashin să se înşele. O parte din Chaol se ruga să fie aşa. Dar chiar dacă nu exista o legătură, ceea ce se întâmplase în seara precedentă...

— Trebuie să îl avertizezi pe khagan, spuse Yrene, părând să îi citească gândurile.

El dădu aprobator din cap.

— Bineînţeles. Bineînţeles că o voi face. Oricât de grea era situaţia... Poate că era şansa pe care o avea cu khaganul. Dar el îi studie faţa trasă, frica. Îmi pare rău... că te-am implicat în asta. A fost sporită siguranţa în Torre?

— Da, şopti ea şi îşi frecă faţa.

— Şi tu? Ai venit aici păzită?

Ea îi aruncă o privire încruntată.

— În ziua mare? În mijlocul oraşului?

Chaol îşi încrucişă braţele.

— Valgii nu se dau în lături de la nimic.

Ea flutură o mână.

— Nu mă voi aventura singură pe coridoare întunecate prea curând. Niciuna dintre noi, cele din Torre, nu o va face. Străjerii au fost chemaţi înăuntru şi acum sunt pe fiecare hol, la fiecare câţiva metri de bibliotecă. Nici măcar nu ştiu de unde i-a chemat Hafiza.

Valgii inferiori puteau lua forma oricărui trup, dar prinţii lor erau destul de orgolioşi. Prin urmare, Chaol se îndoia că s-ar fi deranjat să ia forma unui simplu străjer. Nu când ei preferau tinerii frumoşi.

Un colier, un mort şi un zâmbet rece îi licăriră în faţa ochilor.

Chaol expiră.

— Chiar îmi pare rău... de vindecătoare. Mai ales dacă prezenţa lui aici declanşase cumva acel atac, dacă o urmăriseră pe Yrene doar pentru că ea îl ajuta. Ar trebui să fii atentă, adăugă el. Constant.

Ea ignoră avertismentul şi scrută camera, covoarele şi palmierii luxurianţi.

— Fetele, tinerele ucenice... Sunt îngrozite.

„Şi tu?”

Înainte, s-ar fi oferit voluntar să facă de gardă, să îi păzească uşa, să organizeze soldaţii pentru că *ştia* cum funcţionau aceste lucruri. Dar nu era căpitan, şi oricum se îndoia că khaganul sau oamenii lui ar fi fost înclinaţi să asculte de un lord străin.

Dar nu putu opri acea parte din el când întrebă:

— Cum pot fi de ajutor?

Yrene îşi îndreptă privirea spre el, evaluând. Cântărind. Nu pe el, dar Chaol avea sentimentul că era vorba despre ceva din sinea ei. Aşadar, rămase nemişcat şi îşi păstră privirea fermă, cât ea se cercetă lăuntric. În cele din urmă, inspiră şi spuse:

— Predau o oră. O dată pe săptămână. După seara trecută, toate au fost prea obosite, aşa că le-am lăsat să doarmă. În seara asta, organizăm un priveghi pentru vindecătoarea... care a murit. Dar mâine... îşi muşcă buza, gândindu-se din nou pentru o clipă înainte să adauge: Aş vrea să vii.

— Ce fel de oră?

Yrene învârti pe deget o buclă grea.

— Nu există o taxă pentru ucenicele de aici, dar plătim sub alte forme. Unele ajută la gătit, la spălat, la curăţenie. Dar, când am venit, Hafiza... I-am spus că mă pricep la toate lucrurile acelea. Le-am făcut – pentru o vreme. M-a întrebat ce mai ştiu în afară de arta vindecării, iar eu i-am spus... Ea îşi muşcă buza. Cândva, cineva m-a învăţat cum să mă apăr singură. Ce să fac împotriva atacatorilor. De obicei, împotriva bărbaţilor.

Fu un efort pentru Chaol să nu se uite la cicatricea de pe gâtul ei. Să nu se întrebe dacă învăţase după... sau dacă ceea ce ştia o ajutase în situaţia respectivă.

Yrene oftă.

— I-am spus Hafizei că mă pricep un pic şi că... I-am promis persoanei care m-a învăţat că, la rândul meu, voi ajuta cât mai multe femei. Aşadar, am făcut-o. O dată pe săptămână, le instruiesc pe

ucenicele şi pe vindecătoarele, servitoarele sau bibliotecarele care ar vrea să înveţe.

Femeia aceasta delicată şi blândă... El presupunea că aflase că puterea s-ar fi putut ascunde în spatele celor mai neaşteptate chipuri.

— Fetele sunt foarte tulburate. De mult timp nu a mai fost un intrus în Torre. Cred că ar fi de folos dacă ai veni mâine să le predai ceea ce ştii.

Pentru un moment lung, el o fixă cu privirea. Clipi.

— Îţi dai seama că sunt în scaunul acesta.

— Şi? Gura încă-ţi merge.

Cuvintele ei fură acre şi reci.

El clipi din nou.

— Poate că nu m-ar considera cel mai liniştitor instructor...

— Nu, probabil că vor leşina şi vor ofta după tine atât de mult încât vor *uita* să se teamă.

A treia şi ultima oară când clipi o făcu să schiţeze un zâmbet încruntat. El se întrebă cum ar fi arătat zâmbetul acela dacă ar fi fost cu adevărat amuzată sau fericită.

— Cicatricea adaugă un pic de mister, spuse ea, întrerupându-l înainte să îşi poată aminti de tăietura de pe obrazul lui.

El o studie când ea se ridică de pe canapea ca să se întoarcă spre birou şi să îşi desfacă bagajul.

— Chiar ai vrea să vin mâine acolo?

— Va trebui să ne dăm seama cum să *te ducem* acolo, dar nu ar trebui să fie atât de dificil.

— N-ar fi rău să mă înghesui într-o trăsură.

Ea înţepeni, uitându-se peste umăr.

— Păstrează-ţi furia pentru antrenamentul *nostru,* lord Westfall. Scoase un flacon de ulei şi îl lăsă pe masă. Şi nu vei merge cu trăsura.

— Atunci voi fi purtat de servitori?

Ar fi preferat să se târască.

— Un cal. Ai auzit de aşa ceva?

El apucă strâns cotierele scaunului.

— Ai nevoie de picioare ca să călăreşti.

— Deci este un lucru bun că le mai ai pe amândouă, zise şi reluă studiul flacoanelor din sac. Am vorbit cu superioara mea în dimineaţa asta. A văzut oameni cu răni asemănătoare care au călărit în drumul spre noi – cu proteze şi curele speciale. Chiar acum sunt în lucru în atelier, pentru tine.

El se gândi cuvintele ei.

— Deci ai presupus că mâine te voi însoţi.

Yrene se întoarse în cele din urmă, cu sacul în mână acum.

— Am presupus că vei vrea oricum să călăreşti.

El putu doar să o fixeze cu privirea când ea se apropie, cu flaconul în mână şi afişând un soi de iritare, un sentiment preferabil fricii puternice.

— Crezi că este posibil aşa ceva? întrebă Chaol cu oarecare duritate.

— Da. Voi sosi la răsărit, ca să avem suficient timp să găsim o soluţie. Lecţia începe la ora nouă.

Să călărească – chiar dacă nu putea merge, *călăritul...*

— Te rog să nu-mi dai speranţe şi să mă dezamăgeşti, zise el răguşit.

Yrene lăsă sacul şi flaconul pe masa joasă din faţa canapelei şi îi făcu semn să se apropie.

— Vindecătoarele bune nu fac astfel de lucruri, lord Westfall.

În acea zi nu se deranjase să îmbrace o jachetă şi îşi lăsase cureaua în dormitor. Scoţându-şi cămaşa udă de transpiraţie peste cap, îşi descheie repede nasturii de la pantaloni.

— Chaol, spuse după un moment. Numele meu... este Chaol. Nu lordul Westfall. Mormăi când se ridică din scaun şi se aşează pe canapea. Lordul Westfall este tatăl meu.

— Ei bine, şi tu eşti lord.

— Doar Chaol.

— Lordul Chaol.

El îi aruncă o privire când îşi poziţionă picioarele. Ea nu se întinse ca să îl ajute.

— Şi eu care credeam că tot nu poţi să mă suferi.

— Dacă îmi vei ajuta fetele mâine, mă voi mai gândi la asta.

După sclipirea din ochii aurii, se îndoia foarte mult de asta, dar schiţă un zâmbet.

— Încă un masaj azi?

„Te rog”, aproape adăugă el. Muşchii îl dureau deja din cauza exerciţiilor şi a faptului că se mişcase atât de mult între pat, şi canapea, şi scaun, şi baie...

— Nu. Yrene îi făcu semn să se întindă pe canapea, cu faţa în jos. Azi voi începe.

— Ai găsit informaţii despre rană?

— Nu, repetă ea, scoţându-i pantalonii cu acea eficienţă calmă şi rapidă. Dar după seara trecută... nu vreau să amân.

— Voi... pot... El scrâşni din dinţi. Vom găsi o cale să te protejăm cât cercetezi. Ura cuvintele şi le simţea ca laptele rânced pe limbă şi de-a lungul gâtului.

— Cred că ei ştiu asta, spuse ea încet şi îi tamponă pete de ulei pe spate. Totuşi, nu sunt sigură că este informaţia pe care vor să mă împiedice să o găsesc.

Stomacul i se încordă, chiar dacă ea îşi trecu mâinile liniştitoare pe spatele lui, zăbovind în apropierea petei din partea superioară.

— Atunci, ce crezi că vor?

Deja bănuia, dar voia să o audă spunând-o – voia să ştie dacă gândeau la fel, dacă înţelegea riscurile la fel de mult ca el.

— Mă întreb, spuse ea în cele din urmă, dacă nu au făcut-o doar ca urmare a ceea ce vrea să aflu, ci şi a faptului că *te* vindec.

El îşi întinse gâtul ca să o privească atunci când cuvintele rămaseră între ei, însă ea doar se uită la semnul de pe spatele lui, trasă la faţă şi obosită. Chaol se îndoia că Yrene dormise.

— Dacă eşti prea obosită...

— Nu sunt.

El îşi încleştă maxilarul.

— Poţi să dormi puţin aici. Voi avea grijă de tine. Apoi să te ocupi de mine mai târziu...

— Mă voi ocupa acum. Nu am de gând să îi las să mă sperie.

Vocea nici nu îi tremura şi nici nu îi şovăia.

— Cândva mă temeam de alţi oameni, adăugă mai încet, dar cu aceeaşi înverşunare. Îi lăsam pe

ceilalţi să treacă peste mine doar pentru că mă temeam prea mult de consecinţele refuzului. Nu ştiam *cum* să refuz. Cu mâna, îl apăsă în josul coloanei vertebrale, ca şi când i-ar fi ordonat în tăcere să îşi sprijine din nou capul. În ziua în care am ajuns pe ţărmurile acestea, am alungat-o pe fata aceea. Şi naiba să mă ia dacă am să-i permit să revină. Sau să las pe cineva să-mi spună iar ce să fac cu viaţa mea, cu alegerile mele.

Părul de pe braţe i se ridică la furia clocotitoare din vocea ei. Era o femeie din oţel şi tăciuni aprinşi. Căldura îi emană într-adevăr din palmă spre pata albă când îi atinse spatele.

— Să vedem dacă şi ei îi place să fie deranjată, şopti ea.

Yrene atinse direct cicatricea. Chaol dădu să vorbească...

În schimb, scoase un strigăt.

Capitolul 12

O durere ascuţită îi străbătu spatele ca nişte gheare brutale.

Chaol se arcui, ţipând în agonie.

Yrene îşi luă brusc mâna şi se auzi un bubuit.

Chaol gâfâi când se ridică pe coate ca să o vadă pe Yrene stând pe masa joasă, uleiul din flaconul răsturnat curgând pe lemn. Ea se uită cu gura căscată la spatele lui, la locul în care îl atinsese cu palma.

El nu îşi găsi cuvintele. Nu putu să simtă altceva decât o durere răsunătoare.

Yrene îşi ridică mâinile în faţă ca şi când nu le-ar mai fi văzut niciodată şi le întoarse pe toate părţile.

— Nu doar că îi displace magia mea, şopti ea.

Lui Chaol îi cedară braţele, aşadar se întinse din nou pe perne, uitându-se în ochii lui Yrene când tânăra spuse:

— Îmi *urăşte* magia.

— Ai spus că este un ecou... care nu are nicio legătură cu rana.

— Poate că m-am înşelat.

— Rowan m-a vindecat fără niciuna dintre problemele astea.

Ea se încruntă când auzi numele, iar el se mustră în tăcere pentru dezvăluirea acelei părţi din trecutul lui în palatul plin de iscoade.

— Erai conştient?

El se gândi.

— Nu. Eram... aproape mort.

Ea observă uleiul vărsat, apoi înjură încet – moderat, în comparaţie cu alte guri spurcate pe care Chaol avusese neplăcerea să le audă.

Yrene se întinse spre sac, dar el se mişcă mai repede, apucându-şi cămaşa udă de transpiraţie din locul în care o pusese pe cotiera canapelei şi aruncând-o peste balta care se întindea, înainte să poată curge pe covorul cu siguranţă nepreţuit.

Yrene îi studie cămaşa, apoi braţul lui întins, acum aproape în poala ei.

— Ori lipsa ta de conştiinţă din timpul vindecării iniţiale te-a împiedicat să simţi genul acesta de durere, ori orice ar fi chestia asta nu s-

a... liniştit.

El înghiţi în sec.

— Crezi că sunt posedat?

De *creatura* care sălăşluise în rege, care făcuse lucruri atât de îngrozitoare...

— Nu. Dar durerea poate părea *vie.* Poate că situaţia e aceeaşi. Şi poate că nu vrea să cedeze.

— Sunt rănit la coloană? El abia reuşi să pună întrebarea.

— Da, spuse ea, şi o parte din pieptul lui se prăbuşi. Am simţit bucăţile rupte – nervii secţionaţi şi încâlciţi. Dar ca să vindeci asemenea lucruri, să le faci să comunice din nou cu creierul tău... trebuie să trec de ecoul acela. Sau să îl controlez suficient încât să te pot vindeca. Buzele i se uniră într-o linie macabră. Umbra asta, această creatură care îţi bântuie corpul mi se va opune la fiecare pas, va lupta să te convingă să îmi spui să mă opresc. Prin durere. Ochii îi erau limpezi – curaţi. Înţelegi ce îţi spun?

Vocea lui era joasă, răguşită.

— Ca să reuşeşti, va trebui să îndur acel tip de durere. În mod repetat.

— Am ierburi care te pot adormi, dar cu o rană ca asta... Cred că nu voi fi singura care va trebui să lupte împotriva ei. Iar dacă tu eşti inconştient... Mă tem de ce ar putea încerca să îţi facă dacă eşti închis aici. În lumea viselor... în psihicul tău.

Chipul ei păru să pălească şi mai mult.

Chaol îşi mişcă mâna din locul în care încă şi-o rezema pe cămaşa transformată în cârpă şi îi strânse degetele.

— Fă ce trebuie să faci.

— Va durea. Aşa. Constant şi, foarte probabil, mai mult. Va trebui să-mi fac loc vertebră cu vertebră, înainte să ajung măcar la baza coloanei tale. Să lupt cu acel lucru şi să te vindec în acelaşi timp.

El îi strânse mâna, prea mică în comparaţie cu a lui.

— Fă ce trebuie să faci, repetă Chaol.

— Şi tu, spuse ea încet. Va trebui să lupţi şi tu.

El rămase nemişcat când auzi asta.

Yrene continuă:

— Dacă aceste creaturi sunt paraziţi prin natura lor... Dacă se alimentează şi totuşi eşti sănătos... Ea gesticulă spre corpul lui. Asta înseamnă că se hrănesc din altă parte. Din ceva din tine.

— Nu simt nimic.

Ea se uită cu atenţie la mâinile lor împreunate... apoi şi-o retrase pe a ei. Nu la fel de violent ca o smucitură, dar retragerea fu destul de clară.

— Poate că ar trebui să discutăm despre asta.

— Despre ce?

Fata îşi dădu părul peste umăr.

— Despre ce s-a întâmplat – despre ce i-ai oferit creaturii.

Transpiraţia îi acoperea palmele.

— Nu este nimic de spus.

Yrene îl fixă cu privirea. Era tot ce putea face el ca să nu cedeze în faţa acelei priviri sincere.

— Din ce am înţeles, sunt destule de discutat

despre ce s-a întâmplat în ultimele câteva luni. Se pare că recent... vremurile au fost agitate pentru tine. Singur ai spus ieri că nimeni nu te detestă mai mult decât o faci tu.

— Şi brusc eşti atât de nerăbdătoare să auzi ce am de zis?

Ea nici măcar nu tresări.

— Dacă este necesar ca tu să te vindeci şi să pleci.

El ridică din sprâncene.

— Bine, atunci. În sfârşit, ai zis-o.

Chipul lui Yrene era o mască de necitit, care ar fi putut să-l pună pe Dorian pe fugă.

— Presupun că nu vrei să fii aici pentru totdeauna, cu războiul care izbucneşte în patria *noastră,* aşa cum i-ai spus tu.

— Nu este patria noastră?

Încet, Yrene se ridică să îşi ia sacul.

— Nu mă interesează să am vreo legătură cu Adarlanul.

El înţelegea. Chiar înţelegea. Era probabil motivul pentru care încă nu îi spusese cui, mai exact, îi aparţinea întunericul care nu dispărea.

— Şi tu, continuă Yrene, eviţi subiectul. Ea caută prin sac. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să vorbeşti despre asta.

— Cu tot respectul, nu este treaba ta.

Auzind asta, îşi îndreptă privirea spre el.

— Ai fi surprins de cât de apropiată este legătura dintre vindecarea rănilor fizice şi a celor emoționale.

— Am înfruntat ce s-a întâmplat.

— Atunci cu ce se hrăneşte creatura din coloana ta?

— Nu ştiu. Lui nu-i păsa.

Yrene scoase ceva din sac în cele din urmă, iar când veni din nou spre el, lui i se încordă stomacul din cauza a ceea ce ţinea în mână.

Un căluş. Făcut din piele nouă şi neagră. Nefolosit.

Ea i-l oferi fără ezitare. De câte ori dăduse aşa ceva pacienţilor ca să vindece răni mai grave decât ale lui?

— Acum ar fi timpul să-mi spui să mă opresc, rosti Yrene cu îndârjire. Asta dacă nu ai prefera să discuţi despre ce s-a întâmplat în ultimele luni.

Chaol se întinse pe burtă şi îşi băgă căluşul în gură.

~

Nesryn privise răsăritul de la înălţime.

Ea îl găsise pe prinţul Sartaq aşteptând în cuib cu o oră înainte de răsărit. Minaretul era expus intemperiilor la ultimul nivel, iar în spatele prinţului îmbrăcat în piele... Nesryn se sprijinise cu o mână de bolta scării, gâfâind încă din cauza ascensiunii.

Kadara era frumoasă.

Fiecare dintre penele aurii ale rukului strălucea precum metalul lustruit, albul de pe piept fiind mai strălucitor decât zăpada proaspătă. Iar ochii ei aurii o evaluaseră pe Nesryn imediat, înainte ca Sartaq să se fi întors măcar din locul în care îi legase şaua pe spatele lat.

— Căpitane Faliq, spusese prinţul în loc de salut. Te-ai trezit devreme.

Cuvinte obişnuite pentru urechile indiscrete.

— Furtuna de aseară nu m-a lăsat să dorm. Sper că nu te deranjez.

— Din contră. În lumina slabă, el zâmbi. Voiam să plec într-o călătorie – să o las pe gurmanda asta grasă să-şi vâneze micul dejun pentru prima dată.

Kadara îşi umflă indignată penele, croncănind din ciocul imens – perfect capabil să taie capul unui om dintr-o singură mişcare. Nu era de mirare că prinţesa Hasar era precaută în preajma păsării.

Sartaq chicoti, mângâindu-i penele.

— Vrei să ni te alături?

Cu acele cuvinte, Nesryn simţi imediat cât de înalt era minaretul. Şi cum, probabil, Kandara avea să zboare peste acesta. Fără ceva care să-i împiedice moartea în afară de călăreţ şi de şaua acum fixată.

Dar să călărească un ruk...

Mai mult decât atât, să călărească un ruk alături de un prinţ care ar fi putut avea informaţii pentru ei...

— Nu mă descurc prea bine la înălţime, dar aş fi onorată, prinţe.

Fusese o chestiune de câteva minute. Sartaq îi ordonase să-şi schimbe jacheta de un albastru închis cu haina de piele de rezervă pe care o împăturise într-un dulap lipit de peretele îndepărtat. El se întorsese politicos când ea îşi schimbase şi pantalonii. De vreme ce avea părul doar până la umeri, îi era greu să îl împletească la

spate, dar prinţul căutase în buzunar şi îi dăduse o cureluşă din piele ca să şi-l lege în coadă.

„Am mereu una de rezervă”, îi spusese el. Altfel, şi-ar fi pieptănat părul o săptămână.

El se urcase primul pe rukul atent, Kadara aplecându-se către podea ca o găină imensă. Prinţul încălecă pe o parte din două mişcări line, apoi îi întinse o mână lui Nesryn. Uşor, ea atinse cu palma coastele Kadarei, minunându-se de penele reci, netede precum cea mai fină mătase.

Nesryn aşteptă ca rukul să se mişte şi să se încrunte când Sartaq o ridică în şaua din faţa lui, dar pasărea prinţului rămase docilă. Răbdătoare.

Sartaq îi fixase cu hamuri de şa, verificând curelele din piele de trei ori. Apoi ţâţâi o dată şi…

Nesryn ştia că nu era politicos să strângă braţele prinţului atât de puternic încât să îi rupă oasele, dar o făcu oricum când Kadara îşi întinse aripile aurii strălucitoare şi sări.

În jos.

Stomacul îi ajunse în gât. Ochii i se umeziră şi i se înceţoşară.

Vântul suflă spre ea, încercând să o smulgă din şa, dar îşi strânse coapsele atât de mult încât o dureră.

Dar clădirile galbene din Antica se conturau la orizont, aproape albastre la începutul răsăritului, grăbindu-se să îi întâmpine când Kadara continuă să plonjeze, ca o stea căzătoare…

Apoi îşi întinse larg aripile şi ţâşni în sus.

Nesryn se bucură că nu luase micul dejun. Cu siguranţă l-ar fi vărsat la ce senzaţii îi provocase

mişcarea stomacului.

În câteva clipe, Kadara se înclină spre dreapta – spre orizontul care tocmai căpăta o nuanţă de roz.

Oraşul Antica se întindea în faţa lor, tot mai mic în timp ce se înălţau până ce nu mai fu decât un drum pavat în toate direcţiile, până ce ea văzu livezile de măslini şi câmpurile de grâu din afara oraşului, împestriţate cu orăşele şi moşii rurale. Dunele deşertului nordic erau în stânga ei. Râurile strălucitoare şi şerpuitoare se aureau sub soarele care se înălţa peste munţii din dreapta sa.

Sartaq nu vorbi şi nici nu îi indică vreun reper. Nici măcar linia galbenă a Căii Surorilor, care se îndrepta spre orizontul sudic.

Nu, în lumina răsăritului, el o lăsă pe Kadara să facă ce voia. Rukul îi ridică şi mai mult în aerul din ce în ce mai rece – cerul albastru se lumina cu fiecare bătaie puternică a aripilor.

Totul era deschis. Atât de deschis.

Deloc asemănător cu marea nesfârşită, valurile plictisitoare şi nava înghesuită.

Asta era... asta era *o gură de aer.* Era...

Ea nu reuşi să privească destul de repede, să analizeze ce vedea: cât de mic era totul acum, cât de frumos şi cât de urât. Un tărâm revendicat de un popor cuceritor şi totuşi iubit şi îngrijit.

Tărâmul ei. Patria ei.

Soarele, tufişurile şi pajiştile unduioase care îi chemau de la distanţă. Junglele luxuriante şi câmpurile de orez dinspre vest; dunele de nisip galben ale deşertului dinspre nord-est. Era mai

mult decât putea vedea ea într-o viaţă – mai departe decât putea zbura Kadara într-o singură zi. Acest ţinut era o lume întreagă. Era toată lumea aici.

Nu înţelegea de ce plecase tatăl ei.

De ce rămăsese, când un asemenea întuneric se infiltrase în Adarlan. De ce îi ţinuse în acel oraş infect unde ea îşi ridica privirea spre cer atât de rar şi la fel de rar simţea un vânt care să nu miroasă a sare, ca Avery, sau a gunoi putred de pe străzi.

— Eşti tăcută, spuse prinţul, şi fu mai mult o întrebare decât o afirmaţie.

Nesryn recunoscu limba halha:

— Nu am cuvinte să-ţi descriu ce simt.

Ea simţi că Sartaq zâmbi lângă umărul ei.

— Asta am simţit şi eu la primul zbor. Şi de fiecare dată, de atunci.

— Înţeleg de ce ai rămas în tabără în urmă cu atât de mulţi ani. De ce eşti nerăbdător să revii.

O clipă de linişte.

— Sunt atât de uşor de citit?

— Cum să *nu* vrei să revii?

— Unii consideră că palatul tatălui meu este cel mai elegant din lume.

— Chiar este.

Tăcerea lui aducea a întrebare.

— Palatul din Rifthold nu era atât de frumos.

Sartaq se gândi puţin, apoi spuse:

— Moartea surorii mele a afectat-o mult pe mama. Pentru ea rămân.

Nesryn tresări uşor.

— Îmi pare foarte rău.

Doar vântul vorbi pentru un timp.

Apoi Sartaq zise:

— Ai spus că *era.* Palatul regal din Rifthold. De ce?

— Ai aflat ce s-a întâmplat... cu părţile de cleştar.

— Ah.

Altă clipă de linişte.

— Au fost distruse de regina Terrasenului. De aliata... voastră.

— E prietena mea.

El se întinse pe după ea ca să se uite la chipul ei.

— Chiar este?

— Este o femeie bună, spuse Nesryn, şi vorbea serios. Dificilă, da, dar... unii ar putea spune acelaşi lucru despre orice nobil.

— Se pare că fostul rege al Adarlanului i s-a părut atât de dificil încât l-a ucis.

Cuvinte precaute.

— Bărbatul era un monstru – şi o ameninţare pentru toţi. Aghiotantul lui, Perrington, rămâne la fel. Ce-a făcut a fost o favoare pentru Erilea.

Sartaq înclină frâiele când Kadara începu o coborâre lentă şi constantă spre o vale cu un râu strălucitor.

— E chiar atât de puternică?

Nesryn se gândi dacă să spună adevărul sau să diminueze puterea lui Aelin.

— Magia ei şi a lui Dorian este destul de puternică. Dar aş spune că inteligenţa lor este cea mai puternică armă. Forţa brută este inutilă fără

ea.

— Este periculoasă.

— Da, confirmă Nesryn, înghiţind. Este... Nu fusese învăţată să poarte o conversaţie complicată, ca la Curte. Regatul tău chiar e atât de ameninţat încât să fim obligaţi să vorbim în aer?

Ea îşi aminti că el însuşi putea fi o ameninţare.

— Ai luat masa cu fraţii mei. Vezi cum sunt. Dacă ar fi să aranjez o întâlnire cu tine, asta le-ar trimite un mesaj: că sunt dispus să îţi ascult rugămintea – poate să o prezint tatălui nostru. Ei s-ar gândi la riscurile şi beneficiile subminării mele. Sau s-ar întreba dacă ar părea mai buni dacă ar încerca să... mi se alăture.

— Şi vrei? Să ne asculţi?

Urmă un lung moment de tăcere, doar şuieratul vântului umplând liniştea.

— Vă voi asculta. Pe tine şi pe lordul Westfall. Voi asculta ce ştiţi, ce vi s-a întâmplat. Nu îmi influenţez tatăl la fel de mult ca ceilalţi, dar el ştie că îmi sunt loiali călăreţii ruk.

— Credeam...

— Că sunt preferatul lui? El râse încet şi amar. Poate că am o şansă să fiu numit moştenitor, dar khaganul nu îşi alege moştenitorul în funcţie de iubire. Chiar şi aşa, onoarea aceea e destinată Duvei şi lui Kashin.

Pentru frumoasa Duva, putea înţelege, dar...

— Lui Kashin?

— Este pe deplin loial tatălui meu. Nu a uneltit niciodată, nu a trădat. Eu am făcut-o – am complotat şi am manipulat împotriva lor ca să

obţin tot ce vreau. Dar Kashin... Poate că el conduce armata terestră şi cavaleria, poate fi brutal când i se cere, dar cu tatăl meu este sincer. Niciodată nu a existat un fiu mai iubitor sau mai loial. Când va muri tatăl nostru... Mă îngrijorează ce îi vor face ceilalţi lui Kashin, dacă nu se supune, sau mai rău: cum l-ar afecta pe Kashin moartea lui.

— Tu ce i-ai face? îndrăzni ea să întrebe.

„L-ai distruge dacă nu ţi-ar jura loialitate?”, mai spuse ea în gând.

— Rămâne de văzut ce fel de ameninţare sau alianţă ar putea prezenta el. Doar Duva şi Arghun sunt căsătoriţi, iar Arghun nu are urmaşi. Deşi Kashin, dacă şi-ar da silinţa, ar face-o pe tânăra vindecătoare să se îndrăgostească.

Pe Yrene.

— Este ciudat că nu este interesată de el.

— Un punct în favoarea ei. Nu este uşor să iubeşti urmaşul unui khagan.

Pajiştile verzi, încă înrourate sub soarele răsăritului, se unduiră când Kadara se îndreptă spre râul învolburat. Cu ghearele ei imense, putea înşfăca o mulţime de peşti.

Dar nu prada era ceea ce îşi dorea Kadara când zbură deasupra râului, căutând ceva...

— Cineva a pătruns în biblioteca din Torre aseară, spuse Sartaq în timp ce urmări vânătoarea rukului deasupra apei de un albastru închis. Ceaţa de la suprafaţă îi atinse chipul lui Nesryn, dar ea se înfioră şi mai mult la cuvintele lui. A ucis o vindecătoare – cu o putere neplăcută, care a uscat-o. Nu am mai văzut aşa ceva în Antica.

Lui Nesryn i se întoarse stomacul pe dos din cauza descrierii...

— Cine? De ce?

— Yrene Towers a dat alarma. Am căutat câteva ore şi n-am găsit nicio urmă, în afară de cărţile lipsă din locul în care le-a studiat şi unde a urmărit-o. Yrene era zdruncinată, dar teafără.

Studiase... Chaol îi spusese cu o seară în urmă că Yrene plănuia să citească despre rănile lui făcute de magie, de demoni.

Sartaq întrebă nonşalant:

— Ştii ce ar fi putut să caute Yrene încât să prezinte un interes atât de întunecat şi să ducă la furtul cărţilor ei?

Nesryn se gândi. Putea fi un truc – dezvăluirea unui lucru personal din familia şi viaţa lui, ca să o atragă să îi spună secrete. Nesryn şi Chaol nu dăduseră nicio informaţie despre chei, valgi sau despre Erawan khaganului sau copiilor lui. Ei aşteptaseră să o facă – să vadă în cine puteau să aibă încredere. Pentru că dacă inamicii lor aflau că ei căutau cheile ca să închidă poarta Wyrd...

— Nu, minţi ea. Dar poate că sunt nişte inamici neştiuţi de-ai voştri care vor să le sperie pe ea şi pe celelalte vindecătoare, ca să nu-l mai ajute pe căpitan. Vreau să spun... pe lordul Westfall.

Linişte. Ea crezu că el avea să insiste, aşteptând în timp ce Kadara se apropie mai mult de suprafaţa apei, ca şi când s-ar fi apropiat de o pradă.

— Trebuie să fie ciudat să ai o nouă titulatură, cu fostul deţinător al acesteia lângă tine.

— Am fost căpitan doar câteva săptămâni înainte să plecăm. Presupun că voi afla la întoarcere.

— Dacă Yrene va reuşi. Printre alte posibile reuşite.

Cum ar fi să aducă acea armată cu ei.

— Da, fu tot ce reuşi ea să spună.

Kadara plonjă cu o mişcare bruscă şi rapidă care îl făcu pe Sartaq să o strângă în braţe, sprijinindu-şi coapsele de ale ei.

Ea îl lăsă să o ghideze, ţinându-i drepţi în şa când Kadara se scufundă în apă, se agită şi azvârli ceva pe malul râului. O clipă mai târziu, atacă, ghearele şi ciocul împungând şi tăind. Creatura de dedesubt se luptă, răsucindu-se şi zvârcolindu-se...

Se auzi trosnet şi apoi se lăsă liniştea.

Rukul se calmă, umflându-şi penele şi ştergându-şi sângele stropit acum pe piept şi gât. O parte din acel sânge stropise şi cizmele lui Nesryn.

— Ai grijă, căpitane Faliq, spuse Sartaq când Nesryn se uită bine la creatura din care se înfrupta acum rukul.

Aceasta era imensă, avea aproape cinci metri şi era acoperită de solzi groşi ca armura. Semăna cu bestiile din mlaştinile din Eyllwe, dar era mai mare, mai grasă datorită vitelor pe care, fără îndoială, le târâia în apa râurilor.

— Frumuseţea este prezentă pe tărâmurile tatălui meu, continuă prinţul când Kadara muşcă din cadavrul imens, dar multe pândesc şi din adâncuri.

Capitolul 13

Yrene gâfâi, cu picioarele întinse în faţa ei pe covor şi cu spatele rezemat de canapeaua pe care gâfâia acum şi lordul Chaol.

Gura îi era la fel de uscată ca nisipul, membrele tremurându-i atât de violent încât abia îşi putea ţine mâinile moi în poală.

Un zgomot ca de scuipat şi unul surd îi spuseră că el îşi scosese căluşul.

Urlase, cu toate că-l ţinea în gură. Ţipătul lui fusese aproape la fel de rău ca magia.

Era un vid. Era un nou iad întunecat.

Magia ei fusese o stea vibrantă care pâlpâia în zidul pe care întunericul îl făcuse între partea de sus a coloanei lui şi restul acesteia. Ea ştia – ştia fără să încerce – că dacă l-ar fi trecut, dacă ar fi sărit direct la baza coloanei lui... avea să o găsească şi acolo.

Dar ea insistase. Încercase de nenumărate ori, până ce ajunsese să gâfâie.

Totuşi, zidul nu se mişcase.

Păruse doar să râdă, liniştit şi şuierător, sunetul purtând o urmă de răceală şi răutate antică.

Ea îşi aruncase magia spre zid, lăsându-i mănunchiul de lumină arzătoare albă să atace în valuri repetate, dar... nimic.

Şi abia la final, când magia ei nu reuşise să găsească nicio crăpătură, nicio fisură prin care să se strecoare... Doar când se retrăsese zidul păruse

să se transforme.

Să se transforme în... altceva.

Magia lui Yrene devenise fragilă în faţa acestuia. După moartea vindecătoarei, orice scânteie de sfidare se răcise. Iar ea nu vedea, nu îndrăznea să se uite la ce simţea că se aduna acolo, la ce umplea întunericul cu voci, ca şi când ar fi răsunat pe un hol lung.

Dar acesta se ivise, şi tânăra aruncase o privire peste umăr.

Zidul întunecat era viu şi plin de imagini, una după alta, ca şi când ar fi văzut prin ochii altcuiva. Instinctiv, ştia că nu erau ai lordului Chaol.

O fortăreaţă din piatră neagră se înălţa printre munţii goi şi cenuşii, cu turnuri ascuţite ca suliţele, cu margini şi parapete dure şi tăioase. Dincolo de aceasta, acoperind văile şi câmpiile dintre munţi, la distanţă se vedeau o armată şi mai multe focuri de tabără decât putea număra.

Iar ea ştia numele acelui loc, al armatei adunate. Îl auzise vuindu-i prin minte ca şi când ar fi fost bătaia unui ciocan pe nicovală.

„Morath.”

Se retrăsese şi se smucise din nou spre lumina şi căldura arzătoare.

Morathul – fie că era o amintire reală, lăsată de puterea care îl lovise, fie că era ceva invocat de întuneric, din cele mai întunecate spaime ale sale...

Nu era real. Cel puţin nu în această cameră, luminată de soare, şi cu fântâna ce susura în grădina de dincolo. Dar dacă era, într-adevăr,

portretizarea armatei menţionate de lordul Chaol cu o zi în urmă...

Asta avea să înfrunte ea. Pe victimele armatei, poate chiar şi pe soldaţi, dacă lucrurile ar fi decurs foarte prost.

Asta o aştepta acasă.

Nu acum – nu avea să se gândească la asta acum, cu el aici. Să se neliniştească, să îi aducă aminte de ce înfruntase, cu siguranţă, de ce trebuie să se fi dezlănţuit asupra prietenilor lui în timp ce amândoi stăteau acolo... Nu era de ajutor pentru niciunul din ei.

Aşadar, Yrene rămase pe covor, forţându-şi tremurul să se domolească odată cu fiecare respiraţie profundă pe nas şi eliberată pe gură, lăsându-şi magia să se liniştească şi să îşi revină din nou înăuntrul ei, în timp ce îşi calma mintea, lăsându-l pe lordul Chaol să gâfâie pe canapeaua din spatele său, fără ca vreunul să spună ceva.

Nu, nu avea să fie o vindecare obişnuită.

Dar poate că întârzierea întoarcerii ei, faptul de a rămâne aici ca să-l vindece oricât ar fi durat... Poate pe câmpurile de luptă erau şi alţii ca el, care sufereau din cauza unor răni asemănătoare. Să înveţe să înfrunte asta acum, oricât de chinuitor ar fi fost... Da, întârzierea s-ar fi putut dovedi utilă. Dacă ar fi suportat din nou întunericul acela, dacă ar fi găsit o cale să îl spulbere.

„Mergi unde îţi este frică.”

Într-adevăr.

Închisese ochii. La un moment dat, slujnica se întoarse cu ingredientele pe care le inventase

Yrene. Tânăra le aruncă o privire celor doi şi dispăru.

Trecuseră câteva ore. Câteva zile.

Foamea era un nod strâns în stomacul ei – un sentiment ciudat de plictisitor în comparaţie cu orele pe care şi le petrecuse atacând întunericul, conştientă doar pe jumătate de mâna pe care i-o pusese pe spate, de strigătele lui de fiecare dată când magia ei se împingea în zid.

El nu îi ceruse niciodată să se oprească. Nu îi ceruse un răgaz.

Degete tremurânde îi atinseră umărul.

— Tu... eşti... Fiecare cuvânt era răguşit.

Ea trebuia să îi dea ceai de mentă cu miere. Trebuia să cheme servitoarea – dacă îşi putea aminti cum să vorbească. Dacă-şi găsea glasul...

— ... în regulă?

Yrene deschise ochii când îi simţi mâna oprindu-se pe umăr. Nu din afecţiune sau grijă, ci pentru că avea senzaţia că el era atât de extenuat, încât nu o mai putea mişca.

La rândul ei, era atât de epuizată, încât nu putea să-şi adune forţa să-i îndepărteze mâna, aşa cum o făcuse mai devreme.

— Eu ar trebui să *te* întreb dacă eşti bine, reuşi ea să spună, cu vocea răguşită. Ceva?

— Nu.

Lipsa totală a emoţiei din spatele cuvântului îi spuse destule despre gândurile şi dezamăgirea lui. El se opri câteva clipe înainte să repete „Nu”.

Ea închise din nou ochii. Asta ar fi putut dura câteva săptămâni. Luni. Mai ales dacă nu găsea o

cale să împingă zidul întunecat.

Tânăra încercă şi nu reuşi să îşi mişte picioarele.

— Ar trebui să-ţi aduc...

— Odihneşte-te.

Simţi cum mâna îi strânse umărul.

— Odihneşte-te, spuse el din nou.

— Ai terminat pentru azi, zise ea. Fără exerciţii în plus...

— Mă refer la tine. *Odihneşte-te.* Fiecare cuvânt era rostit greoi.

Yrene îşi îndreptă privirea spre ceasul mare din colţ şi clipi o dată. De două ori.

Cinci.

Fuseseră aici *cinci* ore...

El suportase totul în timpul acela. Cinci *ore* de agonie...

Doar acest gând o făcu să îşi ridice picioarele. Gemu când se sprijini cu o mână de masa joasă şi îşi adună puterea, împingându-se tot mai sus, până ce ajunse să stea în picioare. Se clătina, dar... era în picioare.

Braţele îi alunecară sub el, muşchii spatelui unduindu-se când încercă să se ridice.

— Nu o face, spuse ea.

El o făcu oricum. Muşchii impresionanţi ai braţelor şi pieptului nu îl dezamăgiră când se împinse şi reuşi să se aşeze, uitându-se la ea cu ochi sticloşi.

— Ai nevoie de... ceai, zise Yrene răguşită.

— Kadja.

Numele abia dacă fusese şoptit.

Servitoarea apăru imediat. Prea repede.

Yrene o studie atent când fata intră în cameră. Ea ascultase, aşteptând.

Yrene nu se deranjă să zâmbească atunci când îi spuse:

— Ceai de mentă. Cu multă miere.

— Două ceşti, adăugă Chaol.

Yrene îi aruncă o privire, dar se aşeză lângă el pe canapea. Pernele erau un pic umede – din cauza transpiraţiei, îşi dădu seama când o văzu strălucind pe formele pieptului său bronzat.

Ea închise ochii – doar pentru o clipă.

Nu îşi dădu seama că trecuse mai mult timp înainte ca servitoarea, Kadja, să pună două ceşti delicate de ceai în faţa lor, un mic ceainic din fier aburind în mijlocul mesei. Femeia turnă multă miere în amândouă, iar lui Yrene gura îi era prea uscată şi limba prea grea ca să se deranjeze să îi spună să se oprească ori avea să li se facă rău de la atâta dulceaţă.

Servitoarea amestecă în linişte în ambele, apoi îi dădu prima ceaşcă lui Chaol, care i-o dădu lui Yrene.

Ea era prea obosită ca să obiecteze când o cuprinse, încercând să-şi adune puterea ca să o ducă la buze.

El păru să simtă asta şi îi spuse Kadjei să lase ceaşca pe masă şi să plece.

Yrene privi ca pe o fereastră distantă cum Chaol îi luă ceaşca şi i-o duse la buze şi se gândi dacă să îi împingă sau nu mâna.

Da, avea să lucreze cu el; nu, nu era monstrul

pe care îl crezuse la început, nu aşa cum văzuse că erau bărbaţii; dar să-l lase atât de aproape, să-i permită să o *îngrijească* astfel...

— Ori îl bei, spuse el răguşit, ori putem să stăm aşa în următoarele câteva ore.

Ea îşi îndreptă privirea spre el şi văzu că se uita în ochii ei – cu o privire limpede, în ciuda extenuării.

Fata nu spuse nimic.

— Deci asta e limita, şopti Chaol, mai mult în sinea lui. Poţi suporta să mă ajuţi, dar nu îţi pot întoarce favoarea. Sau nu pot face nimic din ce-ţi depăşeşte ideea cu privire la ce... cine sunt.

El era mai isteţ decât credea lumea.

Ea avea senzaţia că duritatea din ochii lui căprui se oglindea în ai ei.

— Bea. Vocea îi era dantelată cu umbra unui ordin – era un bărbat obişnuit să fie ascultat, să dea ordine. Dispreţuieşte-mă cât vrei, dar bea ceaiul ăsta acum.

Şi uşoara urmă de îngrijorare din privirea lui fu cea care...

Un bărbat obişnuit să fie ascultat, da, dar şi un bărbat înclinat să îi pese de alţii. Să aibă grijă de ei, motivat să o facă de o dorinţă nestăpânită, de care nu se putea dezvăţa şi la care nu putea renunţa.

Yrene îşi depărtă buzele, cedând în tăcere.

Uşor, îi duse ceaşca de porţelan la gură şi o înclină pentru ea.

Yrene sorbi o dată şi, la încurajarea lui şoptită, repetă gestul.

Era atât de obosită. Nu fusese niciodată atât de obosită în *viaţa* ei…

Chaol îi apăsă şi a treia oară ceaşca de buze, iar ea bău o gură.

Era suficient. El avea nevoie de asta mai mult decât ea…

Chaol simţi că era posibil să ţipe la el şi, luându-i ceaşca de la gură, sorbi o înghiţitură. Două.

Bău tot şi o luă pe cealaltă, oferindu-i primele guri înainte să termine el restul.

„Ce bărbat nesuferit.”

Probabil că Yrene spusese asta, pentru că el schiţă un zâmbet.

— Nu eşti prima care să-mi spună aşa, zise el pe un ton mai blând şi cu o voce mai puţin răguşită.

— Nu voi fi ultima, sunt sigură, mormăi ea.

Chaol schiţă iar acel zâmbet şi se întinse să umple din nou ambele ceşti. Adăugă şi miere – mai puţină decât pusese Kadja – cantitatea potrivită – şi amestecă, cu mâini ferme.

— Pot s-o fac eu, încercă Yrene să spună.

— Şi eu, fu tot ce zise el.

De data aceasta, reuşi să ţină ceaşca şi Chaol se asigură că ea îşi bea ceaşca înainte să o ducă pe a lui la buze.

— Ar trebui să plec.

Gândul de a ieşi din palat, ca să nu mai spună de călătoria spre Torre, apoi de urcatul scărilor către camera ei…

— Odinheşte-te. Mănâncă – probabil eşti

flămândă.

Ea îl privi.

— Tu nu eşti?

El se antrenase intens înainte de sosirea ei; în mod sigur trebuia să fie înfometat doar din cauza asta.

— Mi-e foame. Dar nu cred că pot aştepta cina. Ai putea să mi te alături, adăugă Chaol.

Una era să-l vindece, să lucreze cu el, să îl lase să îi servească ceaiul, dar să ia cina împreună cu bărbatul care îl ucisese pe măcelarul acela, cu bărbatul care lucrase pentru el în timp ce armata întunecată era adunată în Morath... Iată-l. Fumul din nările ei, pârâitul focului şi ţipetele.

Yrene se aplecă înainte ca să lase ceaşca pe masă şi apoi se ridică. Până şi mişcările îi erau rigide, dureroase.

— Trebuie să mă întorc în Torre, spuse ea, cu genunchii clătinându-i-se. Priveghiul este la apus. Din fericire, după mai mult de o oră.

El îi observă legănatul şi se întinse spre ea, dar tânăra ieşi din raza lui de acţiune.

— Voi lăsa proviziile. Deoarece gândul de a căra înapoi sacul greu...

— Lasă-mă să îţi chem o trăsură.

— Pot să o chem la poarta din faţă, spuse ea.

Dacă cineva o urmărea, prefera siguranţa unei trăsuri.

Ca să rămână în picioare, fu nevoită să se ţină de mobilă în timp ce merse. Distanţa până la uşă părea nesfârşită.

— Yrene.

Abia putea sta în picioare lângă uşă, dar se opri ca să privească înapoi.

— Lecţia de mâine. Concentrarea revenise deja în ochii căprui. Unde vrei să ne întâlnim?

Ea se gândi dacă să o anuleze şi unde-i fusese mintea de îi ceruse tocmai lui să vină.

Dar... cinci ore. După cinci ore de agonie, el nu cedase.

Poate că doar din cauza asta refuzase invitaţia la cină. Dacă el nu cedase, atunci nu avea nici ea să cedeze – nu în a-l vedea altfel decât ar fi trebuit ştiind cine era.

— Ne vom întâlni în curtea principală, la răsărit.

Era un efort să-şi adune puterea ca să meargă, dar o făcu şi puse un picior înaintea celuilalt.

Îl lăsă singur în acea cameră, uitându-se după ea.

Cinci ore de agonie, iar ea ştiuse că nu fusese doar fizică.

Împingând zidul, Yrene simţise că întunericul îi arătase lui Chaol şi lucrurile din partea cealaltă a lui.

Scânteierile se unduiseră câteodată pe lângă ea; nu era nimic din ce putea zări, dar păreau... *păruseră* să fie amintiri. Coşmaruri. Poate ambele.

Totuşi, el nu îi ceruse să se oprească.

Şi, mergând greoi prin palat, o parte din Yrene se întrebă dacă lordul Chaol nu îi ceruse să se oprească nu doar pentru că învăţase cum să suporte durerea, ci şi pentru că, oarecum, o merita.

~

Totul îl durea.

Chaol nu îşi dădu voie să se gândească la ce văzuse, la ce-i licărise prin minte când durerea îl distrusese, îl arsese şi îl lovise; la ce – şi pe cine văzuse. La cadavrul de pe pat, la colierul de la gât şi la capul care se rostogolise.

Nu reuşise să scape de imagini – nu cât lucrase Yrene.

Durerea îl străbătuse, astfel încât văzuse totul de nenumărate ori.

Strigase şi ţipase.

Ea se oprise doar când căzuse pe podea.

El fusese epuizat, pustiit.

Fata tot nu-şi dorise să-i fie alături nicio clipă în plus.

Nu o condamna.

Nu că asta conta. Deşi îşi amintea că ea îi ceruse să o ajute a doua zi – oricum ar fi putut.

Chaol luă masa unde îl lăsase Yrene, încă în izmene. Kadja nu părea să observe sau să-i pese, iar el era prea chinuit şi obosit ca să se deranjeze să aibă o ţinută decentă.

Probabil că Aelin ar fi râs dacă l-ar fi văzut acum pe bărbatul care ieşise repede din camera ei după ce îl anunţase că îi venise menstruaţia şi care în momentul de faţă stătea în camera elegantă în mare parte dezbrăcat şi fără să-i pese de asta.

Nesryn se întoarse înainte de apus, cu chipul îmbujorat şi părul zburlit de vânt. O privire la

zâmbetul ei schiţat îi spuse destul – măcar avusese ceva succes cu Sartaq. Poate că reuşise să facă ceea ce el părea să nu reuşească: să adune o armată pe care să o ducă acasă.

Intenţionase să vorbească azi cu khaganul despre ameninţarea pe care o prezentase atacul din seara trecută. Voise să o facă şi totuşi acum era destul de târziu ca să împiedice aranjarea unei astfel de întâlniri.

Abia o auzise pe Nesryn şoptind despre posibila înţelegere a lui Sartaq şi călătoria cu măreţul ruk. Extenuarea îl apăsa atât de mult încât abia îşi putea ţine ochii deschişi, chiar şi în timp ce îşi imagina fiinţele ruk luptându-se cu vrăjitoarele Dinţi-de-fier şi cu balaurii şi se întreba cine ar fi putut supravieţui unei asemenea lupte.

Dar reuşise să îi de ordinul care-i stătea pe limbă: „Du-te la vânătoare, Nesryn”.

Dacă vreunul dintre valgii lui Erawan venise, într-adevăr, în Antica, timpul nu era în favoarea lor. Fiecare pas, fiecare cerere putea fi raportată lui Erawan. Şi dacă ei o urmăreau pe Yrene, fie din cauză că citea despre valgi sau că vindeca Mâna regelui din Adarlan... Nu avea destulă încredere în nimeni de aici ca să ceară cuiva să facă asta. În nimeni, în afară de Nesryn.

Nesryn dăduse din cap la cererea lui. Înţelesese de ce o spusese aproape cu năduf. Să o lase să se expună pericolului, să *caute* un astfel de pericol...

Dar ea o mai făcuse în Rifthold şi îi amintise de asta cu blândeţe. Somnul îl făcuse să-şi simtă

trupul ciudat şi greoi, dar el reuşise să dea glas ultimei cereri: „Fii atentă”.

Chaol nu se opuse când ea îl ajută să se aşeze pe scaun, împingându-l apoi în camera lui. El încercă şi nu reuşi să se ridice pe pat, fiind doar puţin conştient când ea şi Kadja îl traseră pe pat ca pe o bucată de carne.

Yrene nu făcuse niciodată asemenea lucruri. Nu îi împinsese scaunul, când o putea face chiar el. În schimb, îi spunea constant să se mişte singur.

El se întrebă de ce. Era prea obosit să se întrebe de ce.

Nesryn spuse că avea să scuze lipsa lui de la cină şi plecă să se schimbe. Bărbatul se întrebă dacă, din pragul dormitorului ei, servitorii auziră scârţâitul săbiilor pe piatra de moară.

Chaol adormise înainte de plecarea ei, ceasul din salon anunţând, de la distanţă, ora şapte.

~

Nimeni nu îi dăduse prea multă atenţie lui Nesryn în acea seară. Şi nimeni nu o băgase în seamă mai târziu, după ce îşi pusese cuţitele de luptă, sabia, arcul şi tolba şi plecase pe străzile oraşului.

Nici măcar soţia khaganului.

Pe drumul de ieşire din palat, un licăr alb îi atrase atenţia lui Nesryn când trecu pe lângă o grădină mare din piatră şi o făcu să se ascundă în spatele stâlpilor care flancau curtea.

Într-o clipă, îşi luă mâna de pe cuţitul lung de

la şold.

Îmbrăcată în mătase albă, cu părul lung şi negru liber, Marea Împărătească se plimba, tăcută şi serioasă ca o fantomă, pe o alee care şerpuia printre formaţiunile stâncoase ale grădinii. Doar lumina lunii şi umbrele umpleau spaţiul când împărăteasa mergea singură şi neobservată, rochia simplă urmând-o ca pe un vânt fantomă.

Alb pentru suferinţă – pentru moarte.

Chipul Marii Împărătese era neîmpodobit, tenul fiind mai alb decât al copiilor ei. Nicio bucurie nu i se vedea pe chip; nicio vioiciune. Niciun interes.

Nesryn zăbovi în umbra stâlpului, urmărind-o pe femeie îndepărtându-se, ca şi când ar fi cutreierat cărările unui peisaj dintr-un vis sau, poate, vreun iad pustiu.

Nesryn se întrebă dacă acele cărări semănau în vreun fel cu cele pe care ea însăşi mersese în primele luni după moartea mamei ei. Se întrebă dacă zilele se amestecau şi pentru Marea Împărătească, dacă mâncarea avea gust de cenuşă şi dacă îi era greu să adoarmă.

Numai după ce soţia khaganului ajunse în spatele unui bolovan mare, dispărând din raza vizuală, continuă Nesryn să meargă, un pic mai greoi.

Sub luna plină, Antica era acoperită de nuanţe albastre şi argintii, întrerupte de strălucirea aurie a lămpilor care atârnau în sălile de mese publice şi de cărucioarele negustorilor care vindeau *kahve* şi bunătăţuri. Câţiva artişti cântau melodii la lăute şi la tobe, puţini fiind destul de talentaţi încât să o

facă pe Nesryn să vrea să se oprească, dar în această seară nu-şi dorea altceva decât să fie o prezenţă cât mai discretă şi să se mişte cât mai repede. Merse tiptil prin umbre, categorisind sunetele oraşului.

Diverse temple erau răspândite pe strada principală: unele construite cu stâlpi din marmură, unele cu acoperişuri ascuţite din lemn şi coloane pictate, unele fiind doar nişte curţi pline cu bazine şi grădini din piatră sau animale adormite. Treizeci şi şase de zei supravegheau acest oraş şi de trei ori mai multe temple închinate lor erau împrăştiate peste tot.

Trecând pe lângă fiecare, Nesryn se întrebă dacă zeii priveau dintre stâlpi sau din spatele pietrelor sculptate; dacă urmăreau de la streşinile acoperişurilor înclinate sau din spatele ochilor pisicilor tărcate care stăteau întinse, pe jumătate adormite, pe treptele templului.

Ea îi rugă pe toţi să îi facă paşii rapizi şi tăcuţi, să o conducă spre locul în care trebuia să meargă în timp ce colinda străzile.

Dacă un agent valg venise pe continent – sau, mai rău, poate un prinţ valg... Nesryn scrută acoperişurile şi stâlpii imenşi din Torre, care strălucea alb ca oasele în lumina lunii, un far ce supraveghea oraşul şi vindecătoarele de aici.

Chaol şi Yrene nu făcuseră niciun progres în acea zi, dar era în regulă. Nesryn îşi aminti, de nenumărate ori, că era în regulă. Lucrurile acestea necesitau timp, chiar dacă Yrene... Era clar că ea avusese nişte reţineri personale în privinţa

trecutului lui Chaol şi a fostului său rol în imperiu.

Nesryn se opri lângă intrarea unei alei în timp ce un grup de tineri petrecăreţi trecu mai departe, cântând melodii obscene care cu siguranţă ar fi făcut-o pe mătuşa ei să îi mustre, deşi, mai târziu, le-ar fi fredonat şi ea.

Când monitoriză aleea, bordurile, acoperişurile plate, atenţia lui Nesryn se îndreptă spre o sculptură nefinisată din zidul de cărămizi de lut care înfăţişa o bufniţă odihnindu-se, cu aripile strânse, cu ochii nefiresc de mari larg deschişi şi imperturbabili. Poate că era doar un act de vandalism şi totuşi trecu o mână înmănuşată peste aceasta, conturând liniile incrustate în zidul lateral al clădirii.

Bufniţele din Antica erau peste tot în acest oraş, un tribut adus zeiţei probabil venerate mai mult decât oricare dintre ceilalţi treizeci şi şase. Niciun zeu principal nu domnea în continentul sudic, totuşi, Silba... Nesryn studie din nou turnul înalt, care strălucea mai mult decât palatul din capătul opus al oraşului. Silba domnea nedisputată aici. Ca cineva să pătrundă în Torre, *să ucidă* pe una dintre vindecătoare, trebuia să fie disperat sau complet nebun.

Sau un demon valg, fără frică de zei – doar de furia stăpânului lor, dacă eşua.

Dar dacă ea ar fi fost un valg în acest oraş, unde s-ar fi ascuns? De unde ar fi pândit?

Canalele treceau pe sub unele case, dar nu se comparau cu reţeaua mare de canalizare din Rifthold. Totuşi, poate că dacă ar fi studiat zidurile

turnului Torre...

Nesryn se îndreptă spre turnul strălucitor, Torre conturându-se cu fiecare pas. Se opri în umbrele de lângă una dintre casele de pe cealaltă parte a străzii a zidului care înconjura tot complexul Torre.

Torţele licăreau în aplicele de-a lungul zidului alb, gărzile fiind postate la fiecare câţiva metri. Şi deasupra. Gărzi regale, judecând după culorile lor, şi gărzi din Torre, în hainele lor albastre cu galben – atât de multe încât nimeni nu ar fi trecut neobservat. Nesryn studie porţile de fier, acum închise pe timpul nopţii.

„Unde s-au deschis aseară este răspunsul pe care nu vrea să îl dea nicio gardă."

Nesryn se întoarse, ţinând mânerul cuţitului în jos, iar vârful în sus.

Prinţul Sartaq se rezema de zidul clădirii la câţiva metri în spatele ei, privind spre turnul Torre, care se contura. Două săbii se iveau deasupra umerilor laţi şi cuţite lungi îi atârnau la centură. Schimbase hainele elegante pentru cină cu hainele de zbor, din piele – întărite cu oţel la umeri, manşete protectoare argintii la încheieturile mâinilor şi o eşarfă neagră la gât. Nu, nu o eşarfă, ci o pânză cu care să-şi acopere gura şi nasul când avea pe cap gluga grea. Ca să rămână anonim, neobservat.

Ea băgă cuţitul în teacă.

— M-ai urmărit?

Prinţul îşi îndreptă ochii negri şi calmi spre ea.

— Nu prea ai încercat să fii greu de observat

când ai ieşit pe poarta din faţă, înarmată până în dinţi.

Nesryn se întoarse spre zidurile complexului Torre.

— Nu am niciun motiv să ascund ce fac.

— Crezi că cine le-a atacat pe vindecătoare se va plimba prin preajma lor, pur şi simplu?

Cizmele lui abia se auziră pe pietrele vechi când se apropie de ea.

— M-am gândit să investighez cum ar fi putut intra. Să înţeleg mai bine amplasarea lor şi unde ar fi mai probabil să se ascundă.

O pauză.

— Pare că îţi cunoşti bine prada.

„Şi nu te-ai gândit să-mi menţionezi asta în timpul călătoriei de dimineaţă” fură restul cuvintelor nerostite.

Nesryn se uită pieziş la Sartaq.

— Aş vrea să pot nega, dar o cunosc. Dacă atacul a fost al celor pe care îi bănuim... Mi-am petrecut o mare parte din primăvara şi vara asta vânându-le specia în Rifthold.

Sartaq privi zidul pentru un minut lung şi spuse încet:

— Cât de rău a fost?

Nesryn înghiţi când imaginile licăriră: cadavrele, şi canalele, şi castelul de cleştar explodând, un zid al morţii zburând spre ea...

— Căpitane Faliq, o îndemnă cu blândeţe.

Era un ton mai blând decât se aşteptase ea de la un prinţ războinic.

— Ce ţi-au spus spionii?

Sartaq îşi încordă maxilarul, umbrele traversându-i chipul înainte să spună:

— Mi-au raportat că Riftholdul era plin de groază, de oamenii care nu erau *oameni.* Bestii din visele cele mai întunecate ale lui Vanth.

Vanth – zeiţa morţii. Prezenţa sa în acest oraş era prezentată la cursuri chiar şi vindecătoarelor Silbei, adoratorii ei fiind o sectă secretă de care se temeau şi pe care o respectau chiar şi khaganul, şi predecesorii lui, în ciuda faptului că ritualurile ei erau cu totul diferite de Cerul Etern la care credeau khaganul şi darghanii că se întorceau. Mai devreme, Nesryn trecuse repede pe lângă templul lui Vanth, din piatră neagră, intrarea fiind marcată doar de un rând de trepte de onix care coborau spre o cameră subterană luminată cu lumânări albe ca oasele.

— Văd că nimic din toate astea nu îţi pare ciudat, spuse Sartaq.

— Mi-ar fi putut părea în urmă cu un an.

Privirea lui Sartaq se îndreptă spre armele ei.

— Aşadar, chiar ai înfruntat asemenea orori.

— Da, recunoscu Nesryn. Nu ştiu la ce bun, având în vedere că oraşul este acum stăpânit de ei, rosti ea cu amărăciune.

Sartaq se gândi.

— Majoritatea ar fi preferat să fugă şi nu ar fi stat să îi înfrunte.

Ea nu avea chef să confirme sau să nege o asemenea afirmaţie, fără îndoială menită să o consoleze. Un efort binevoitor din partea unui bărbat care nu trebuia să facă astfel de lucruri.

— Eu... am văzut-o mai devreme pe mama ta, se trezi Nesryn spunând. Se plimba singură printr-o grădină.

Sartaq miji ochii.

— Da?

O întrebare precaută.

Nesryn se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să-şi ţină gura, dar continuă:

— Am spus asta doar în caz... în caz că este o informaţie care ţi-ar fi utilă şi pe care ai vrea să o ştii.

— Era şi un străjer? O servitoare împreună cu ea?

— Nu am văzut pe nimeni.

Când se rezemă de zidul clădirii, îngrijorarea adevărată i se citi pe chip.

— Mulţumesc pentru veste.

Nu era în poziţia să se intereseze de asta – nici alţii nu erau, mai ales fiind vorba de cea mai puternică familie din lume, dar Nesryn spuse încet:

— Mama a murit când aveam treisprezece ani. Îşi ridică privirea spre turnul Torre, care aproape strălucea. Fostul rege... ştii ce le-a făcut celor cu magie. Vindecătoarelor care aveau acest dar. Aşadar, nu a fost nimeni care să o poată salva pe mama de boala mortală pe care a căpătat-o. Vindecătoarea pe care am reuşit să o găsim a recunoscut că, foarte probabil, cauza era o umflătură din sânul mamei mele şi că ar fi putut să o vindece înainte să dispară magia. Înainte să fie interzisă.

În afara celor din familia ei, nu mai spusese

nimănui această poveste. Nu era sigură de ce i-o spunea, de fapt, lui acum, dar continuă:

— Tata a vrut să o ia pe o navă şi să vină aici. Era disperat să o facă, dar pe tărâmurile noastre a izbucnit războiul. Navele au fost folosite de armata Adarlanului, iar ea era prea bolnavă ca să rişte o călătorie pe uscat tocmai până spre Eyllwe ca să încerce să traverseze acolo. Tatăl meu a studiat toate hărţile, toate rutele comerciale. Până când a găsit un negustor care să navigheze cu ei – doar cu ei doi – spre Antica... Mama era atât de bolnavă încât nu se putea mişca. Nu ar fi ajuns aici, chiar dacă s-ar fi îmbarcat pe nava aceea.

Sartaq o urmări cu chipul greu de citit în timp ce ea vorbi.

Nesryn îşi băgă mâinile în buzunare.

— Aşadar, a rămas. Şi toţi i-am fost alături... când s-a terminat totul. Vechea suferinţă o învălui, provocându-i usturimea ochilor. Mi-a luat câţiva ani să îmi revin, spuse ea după o clipă. Doi ani înainte să încep să observ lucruri ca razele soarelui pe faţă sau gustul mâncării – să încep să mă bucur din nou de ele. Tatăl meu... ne-a ţinut unite. Pe sora mea şi pe mine. Dacă a suferit, nu ne-a lăsat să vedem asta. Ne-a umplut casa cu cât de multă bucurie a putut.

Tăcu o clipă, nesigură cum să-i explice la ce se referea deschizând subiectul acesta.

Sartaq întrebă în cele din urmă:

— Unde sunt ei acum? După atacul din Rifthold?

— Nu ştiu, şopti ea, expirând. Au scăpat, dar...

nu ştiu unde au fugit sau dacă vor putea ajunge aici, cu atât de multe orori care împânzesc lumea.

Sartaq amuţi preţ de un minut lung, iar Nesryn îşi petrecu fiecare secundă dorindu-şi să-şi fi ţinut gura. Apoi prinţul spuse:

— Voi da de veste – discret. El se dezlipi de zid. Ca spionii mei să caute familia Faliq şi să o ajute, dacă le iese în cale, oricum pot, să o îndrume spre locuri mai sigure.

Pieptul i se strânse până o duru, dar reuşi să spună „Mulţumesc”. Era o ofertă generoasă. Mai mult decât generoasă.

Sartaq adăugă:

— Îmi pare rău... pentru pierderea ta. Oricât de mult timp a trecut de atunci. Eu... ca războinic, am crescut ţinându-mă de mână cu moartea. Şi totuşi, asta... A fost mai greu de suportat decât altele. Şi poate că suferinţa mamei este şi mai greu de înfruntat decât a mea.

El scutură din cap, lumina lunii dansându-i în părul negru, şi spuse cu un calm forţat:

— De ce crezi că am fost atât de nerăbdător să fug după tine în noapte?

Fără să vrea, Nesryn îi zâmbi.

Sartaq ridică o sprânceană.

— Deşi mi-ar fi de folos să ştiu ce, mai exact, ar trebui să caut.

Nesryn se gândi ce să îi spună – se gândi la prezenţa lui aici.

El râse încet, când ezitarea ei depăşi o clipă.

— Crezi că eu sunt cel care a atacat-o pe vindecătoare? După ce am fost cel care ţi-a

povestit despre asta dimineaţă?

Nesryn îşi lăsă capul în jos.

— Nu vreau să fiu lipsită de respect. Chiar dacă ea văzuse cum un alt prinţ înrobit în primăvara aceasta trăsese o săgeată spre o regină, ca să-l ţină în viaţă. Spionii tăi au dreptate. Riftholdul a fost... Nu aş vrea să văd cum Antica îndură ceva asemănător.

— Şi eşti convinsă că atacul din Torre a fost doar începutul?

— Sunt aici, nu-i aşa?

Linişte.

Nesryn adăugă:

— În cazul în care cineva, cunoscut sau străin, îţi oferă un inel sau un colier negru, în cazul în care vezi pe cineva cu ceva asemănător... Nu ezita. Nicio clipă. Loveşte repede şi precis. Decapitarea este singurul lucru care îi doboară. Persoana din ei nu mai este. Nu încerca să o salvezi – sau vei ajunge şi tu înrobit.

Sartaq îşi îndreptă atenţia spre sabia de la centura ei, spre arcul şi tolba prinse pe spate şi rosti încet:

— Spune-mi tot ce ştii.

— Nu pot.

Doar refuzul în sine i-ar fi putut curma viaţa, dar Sartaq dădu gânditor din cap.

— Atunci spune-mi ce poţi.

Şi îi spuse. Stând în umbrele de dincolo de zidurile complexului Torre, îi explică tot ce putu, mai puţin ce ţinea de chei, porţi şi înrobirea lui Dorian, dar şi de fostul rege.

Când termină, chipul lui Sartaq nu se schimbase, deşi îşi masa maxilarul.

— Când plănuiai să-i spui asta tatălui meu?

— De îndată ce ne-ar fi îngăduit o întâlnire particulară.

Sartaq înjură încet şi creativ.

— Cu moartea surorii mele... I-a fost mai greu decât ar recunoaşte să revină la ritmul nostru obişnuit. Nu îmi va asculta sfatul. Nici pe al altcuiva.

Îngrijorarea şi tristeţea din tonul prinţului o făcură pe Nesryn să spună:

— Îmi pare rău.

Sartaq scutură din cap.

— Trebuie să mă gândesc la ce mi-ai spus. Sunt locuri pe acest continent, în apropiere de patria poporului meu... îşi masă gâtul. Când eram copil, în cuiburi se spuneau poveşti despre orori asemănătoare. Poate că este timpul să îi fac o vizită doicii mele, zise mai mult ca pentru sine. Să îi aud din nou poveştile şi să aflu cum făceau faţă acestei ameninţări cu mult timp în urmă. Mai ales dacă acum apare din nou.

O menţionare a valgilor... aici? Familia ei nu îi spusese niciodată asemenea poveşti, dar, pe de altă parte, poporul său venise din ţinuturi îndepărtate ale continentului. Dacă stăpânii rukşilor ştiuseră cumva despre valgi sau chiar îi înfruntaseră...

Pe strada de dincolo se auziră paşi, iar ei se lipiră de zidurile aleii cu mâinile pe mânerele săbiilor. Însă nu era decât un beţiv care se

împleticea spre casă, salutând în trecere gărzile din Torre de lângă zid şi primind, în schimb, câteva rânjete.

— Există, în apropiere, canale subterane care ar putea conduce spre Torre?

Întrebarea ei era doar o şoaptă.

— Nu ştiu, recunoscu la fel de încet Sartaq şi zâmbi când arătă spre grilajul vechi din pietrele înclinate ale aleii. Dar aş fi onorat să te însoţesc să descoperi unul.

Capitolul 14

Lui Yrene nu-i păsa dacă ar fi venit cineva să o ucidă în somn.

Înainte ca priveghiul luminat de lumânări din curtea complexului Torre să se termine, înainte ca Yrene să urce spre camera ei din apropierea acoperişului, sprijinită de două ucenice după ce se prăbuşise la baza scărilor, nu-i păsa de nimic.

Bucătăreasa îi aduse cina la pat. Yrene reuşi să mănânce un pic înainte să adoarmă.

Se trezi după miezul nopţii cu furculiţa pe piept, carnea aromată de pui pătându-i rochia albastră preferată.

Mormăi, dar se simţi un pic mai vioaie. Suficient cât să se ridice în obscuritatea camerei din turn, să-şi facă nevoile şi să împingă în faţa uşii micul birou pe care stivuise cărţile şi alte obiecte pe care le mai găsise, să verifice de două ori încuietorile şi să se urce din nou în pat, încă îmbrăcată.

Se trezi la răsărit.

Exact când spusese că avea să-l întâlnească pe lordul Chaol.

Supărată, Yrene împinse biroul şi cărţile, descuie încuietorile şi se grăbi să coboare scările din turn.

Ordonase ca proteza pentru calul lui să fie adusă direct în curtea castelului, iar ea îşi lăsase proviziile în camera bărbatului cu o zi în urmă, deci nu avu nimic de luat în afară de propria fiinţă zbuciumată în timp ce se grăbi să coboare spirala nesfârşită din Torre, încruntându-se la bufniţele sculptate care o judecară în tăcere când fugi pe lângă uşile care începeau acum să se deschidă ca să dezvăluie vindecătoare cu chipuri somnoroase şi ucenice clipindu-i cu ochi înceţoşaţi.

Yrene îi mulţumi Silbei pentru puterile reconfortante ale somnului profund şi fără vise când alergă prin curtea complexului, pe lângă aleile flancate de lavandă, ieşind pe porţile abia deschise.

Antica se trezea, străzile fiind din fericire liniştite când se grăbi spre palatul cocoţat în cealaltă parte a oraşului. După treizeci de minute ajunse în curte gâfâind, transpiraţia adunându-i-se în toate adânciturile posibile ale trupului.

Lordul Westfall începuse fără ea.

Respirând sacadat, Yrene zăbovi lângă porţile înalte de bronz, umbrele fiind încă dense cu soarele atât de jos la orizont, şi urmări încălecarea.

Aşa cum specificase, iapa tânără şi dereşă[1],

1 Cal cu părul roșu amestecat cu alb și negru (n. tr.).

aparent răbdătoare, era pe partea mai scundă – la înălţimea perfectă pentru ca el să ajungă la cornul şeii cu o mână ridicată – ceea ce făcea acum, observă Yrene cu multă satisfacţie. Dar restul...

Ei bine, părea că decisese să nu folosească în locul scării rampa de lemn pe care tot ea o comandase. Rampa de încălecare era acum lângă ţarcurile încă umbrite ale cailor, lângă zidul estic al curţii, ca şi când el ar fi refuzat categoric să se apropie măcar de ele şi ar fi cerut în schimb să i se aducă iapa ca să încalece de unul singur.

Lucrul acesta nu o surprinse deloc.

Chaol nu se uita la niciunul dintre străjerii adunaţi în jurul lui – nu mai mult decât era necesar. Întorşi cu spatele la ea, după nume putea să identifice maximum doi bărbaţi, dar...

Unul se apropie în tăcere ca să-i permită lui Chaol să-şi sprijine cealaltă mână pe umărul său acoperit cu armură când lordul se împinse în sus cu o mişcare puternică. Iapa rămase răbdătoare când, cu mâna dreaptă, strânse cornul şeii ca să se echilibreze...

Ea înaintă tocmai când lordul Westfall se împinse de pe umărul străjerului şi urcă în şa, cel din urmă apropiindu-se în acest timp. Mişcarea îl făcu să stea într-o parte în şa, dar Chaol tot nu-i mulţumi prea mult străjerului, ci doar dădu rapid din cap.

În schimb, studie tăcut şaua din faţa lui, evaluând cum trebuia să îşi aducă piciorul de partea cealaltă a calului. Se înroşi, încordându-şi maxilarul. Străjerii zăboviră, iar el înţepeni din ce

în ce mai mult...

Dar curând se mişcă din nou, lăsându-se pe spate pe şa şi trecându-şi piciorul drept peste corn. Străjerul care îl ajutase să urce se întinse ca să îi sprijine spatele, un altul ţâşnind din partea cealaltă ca să-l împiedice să cadă, dar trunchiul lui Chaol rămase drept. Neclintit.

Controlul muşchilor era extraordinar. Era un bărbat care îşi antrenase corpul să i se supună indiferent de condiţii, chiar şi acum.

Şi... era în şa.

Chaol şopti străjerilor ceva care îi făcu să se retragă când se întinse în ambele părţi ca să prindă în catarame curelele protezei din jurul picioarelor. Aceasta fusese fixată în şa – mărimea perfectă fiind creată pe baza estimărilor date de Yrene femeii din atelier – având scopul de a îi stabiliza picioarele, suplinind locul în care s-ar fi prins cu coapsele ca să îşi menţină echilibrul. Doar până ce s-ar fi obişnuit să călărească. La fel de bine ar fi putut să nu aibă deloc nevoie de ele, dar... era mai bine să fie în siguranţă la prima călătorie.

Yrene îşi şterse fruntea transpirată şi se apropie mulţumindu-le străjerilor, care reveniră acum la posturile lor. Cel care îl ajutase pe lordul Westfall se întoarse spre ea, iar Yrene îi zâmbi larg când spuse în limba halha:

— Bună dimineaţa, Shen.

Tânărul străjer îi zâmbi la rândul lui când continuă să se îndrepte spre micile grajduri din umbrele îndepărtate ale curţii, făcându-i semn din

ochi în timp ce trecu pe lângă ea.

— ’Neaţa, Yrene.

Tânăra îl găsi pe Chaol stând drept în şa când se uită din nou înainte – acea poziţie rigidă şi maxilarul încleştat dispărând cât el o urmări apropiindu-se.

Yrene îşi netezi rochia, dându-şi seama abia când ajunse lângă el că încă purta hainele din ziua precedentă. Acum cu o imensă pată roşie pe piept.

Chaol se uită cu atenţie la pată şi apoi la părul ei – o, pe toţi zeii, *părul* ei – şi spuse simplu:

— Bună dimineaţa.

Yrene înghiţi, tot gâfâind din cauza alergatului.

— Îmi pare rău că am întârziat.

De aproape, proteza era într-adevăr destul de discretă pentru a nu fi observată de majoritatea, mai ales datorită felului în care se mişca.

El stătea mândru pe cal, cu umerii drepţi şi părul încă ud de la baia de dimineaţă. Yrene îşi înclină capul spre rampa de încălecat nefolosită din partea cealaltă a curţii.

— Ştii, şi pe aceea puteai să o foloseşti.

El ridică din sprâncene.

— Mă îndoiesc de faptul că va fi una disponibilă pe câmpul de luptă, spuse strâmbând din buze. Deci aş putea foarte bine să învăţ cum să încalec de unul singur.

Într-adevăr. Dar, în ciuda răsăritului auriu din jurul lor, ceea ce zărise în rana lui şi armata pe care aveau să o înfrunte amândoi îi licăriră în faţa ochilor, întinzând umbrele lungi…

Mişcarea îi atrase atenţia, alertând-o pe Yrene

când Shen conduse o mică iapă albă din aceleaşi umbre. Înşeuată şi pregătită pentru ea. Yrene se încruntă uitându-se la rochie.

— Dacă voi călări, spuse Chaol, şi tu o vei face. Poate *asta* le şoptise străjerilor înainte ca ei să plece.

Yrene spuse fără să gândească:

— Nu călăresc – a trecut o vreme de când n-am mai călărit.

— Dacă pot lăsa patru bărbaţi să mă ajute să încalec pe acest nenorocit de cal, spuse el hotărât, încă roşu în obraji, atunci şi tu o poţi face.

Din tonul său, ea îşi dădu seama că pentru el fusese jenant să treacă prin asta. Doar mai devreme îi *văzuse* expresia de pe chip. Dar o făcuse; scrâşnise din dinţi şi o făcuse.

Şi cu străjerii care îl ajutaseră... Ea ştia că erau mai multe motive pentru care Chaol abia se putea uita la ei. Acesta nu era doar singura amintire a ceea ce fusese el cândva, care îl făcuse să se încordeze în prezenţa lor, să refuze măcar să se gândească să îi instruiască.

Dar nu era o conversaţie pe care să o aibă acum – nu aici, şi nu cu lumina care începea să i se întoarcă în privire.

Aşadar, Yrene îşi ridică tivul şi îl lăsă pe Shen să o ajute să încalece.

Fustele rochiei se ridicară destul încât să-i dezvăluie o mare parte a picioarelor, dar ea văzuse mai multe lucruri dezvăluite aici. Chiar în această curte. Nici Shen şi nici vreunul dintre străjeri nu-i aruncase măcar o privire. Se întoarse spre Chaol

ca să îi ordone să pornească, dar îl găsi privind-o.

Uitându-se la piciorul expus de la gleznă până la mijlocul coapsei, văzu că era mai palid decât cea mai mare parte a pielii sale aurii. Ea se bronza cu uşurinţă, dar trecuseră câteva luni de când înotase şi făcuse plajă.

Chaol observă că era atentă şi îşi ridică ochii spre ai ei.

— Ai o postură bună, îi spuse el, la fel de cinic cum deseori făcuse ea remarci privitoare la starea corpurilor pacienţilor.

Yrene îi aruncă o privire exasperată înainte să-şi încline capul în semn de mulţumire spre Shen şi să dea pinteni calului. Chaol scuturã frâiele şi procedă la fel.

Ea îl urmări când călăriră spre porţile curţii.

Proteza rezista. Şaua rezista.

El se uită în jos la ele, apoi spre porţi, la oraşul care se trezea dincolo de ei, turnul înălţându-se deasupra tuturor ca şi când ar fi fost o mână ridicată într-o întâmpinare îndrăzneaţă.

Lumina soarelui pătrundea prin bolta deschisă, poleindu-i pe amândoi, dar Yrene ar fi putut jura că în ochii căprui ai căpitanului strălucea mai mult decât răsăritul când intrară în oraş.

~

Nu însemna că mergea din nou, dar era mai bine decât în scaun.

Mult mai bine.

Proteza era stânjenitoare, împotrivindu-se

tuturor instinctelor lui de călăreţ, dar... îl ţinea acolo. Îi permitea să o conducă pe Yrene dincolo de porţi, vindecătoarea apucând măciulia din când în când, uitând complet de frâie.

Ei bine, găsise singurul lucru de care ea nu era atât de sigură.

Gândul îi aduse un mic zâmbet pe buze, mai ales că ea îşi tot aranja fusta. Pentru cât îl mustrase în legătura cu decenţa lui, faptul că-şi arăta picioarele o făcuse să înceteze.

Bărbaţii de pe străzi – muncitori, negustori ambulanţi şi străjeri – se uitau de două ori. Se uitau pe săturate.

Până ce îi observau privirea şi se uitau în altă parte.

Iar Chaol se asigura că ei o făceau.

La fel cum se asigurase că străjerii din curte fuseseră politicoşi când ea venise în fugă, gâfâind, bronzată şi îmbujorată. În ciuda petei de pe hainele ei, a rochiei din ziua precedentă şi a peliculei subţiri de transpiraţie care o acoperea.

Fusese îngrozitor să fie ajutat să urce în şa ca un bagaj îndărătnic, după ce refuzase să folosească rampa de încălecare – îngrozitor să vadă străjerii în uniformele imaculate, armurile de pe umeri şi mânerele săbiilor strălucind în soarele dimineţii, cu toţii urmărindu-l cum bâjbâia. Dar se descurcase. Iar apoi se trezise uitând complet de asta, odată cu privirile pline de aprecieri din partea străjerilor. Nicio doamnă, frumoasă sau obişnuită, tânără sau bătrână nu merita să fie ţintuită cu privirea. Iar Yrene...

Chaol îşi ţinu iapa aproape de a ei şi întâlni privirea oricărui bărbat care se uită în direcţia lor când călăriră spre turnul înalt din Torre, pietrele fiind albe ca frişca în lumina dimineţii. Toţi bărbaţii găsiră repede un alt loc în care să se holbeze. Unii păreau chiar să-şi ceară scuze.

Dacă Yrene observa sau nu, el nu ştia. Ea era prea ocupată să se întindă spre cornul şeii la orice mişcare neaşteptată a calului, prea ocupată să se crispeze când iapa mărea pasul pe o stradă mai abruptă, făcând-o să se legene şi să alunece din nou în şa.

— Apleacă-te înainte, o învăţă el. Echilibrează-ţi greutatea. Chaol făcu la fel – cât îi permise proteza.

Caii înaintară lent pe străzi, capetele înălţându-li-se în acest timp.

Yrene îi aruncă o privire tăioasă.

— *Chiar* ştiu lucrurile astea.

El ridică din sprâncene de parcă ar fi spus: „Ai fi putut să mă păcăleşti”.

Ea se încruntă, dar se întoarse în faţă şi se aplecă înainte, aşa cum o învăţase.

Chaol dormea dus când Nesryn se întorsese târziu seara trecută, dar ea îl trezise suficient de mult încât să-i spună că nu descoperise nimic în privinţa posibilului valg în oraş. Niciun canal nu era legat de Torre, iar cu paza întărită de la ziduri, nimeni nu intra pe acolo. Reuşise să rămână treaz destul încât să îi mulţumească şi să-i audă promisiunea de a continua azi căutarea.

Dar această zi senină şi luminoasă... cu

siguranţă nu era întunericul preferat de valgi. Aelin îi spusese cum prinţii valgi puteau invoca întunericul singuri – întunericul care lovea orice fiinţă vie în calea lui, secătuind-o. Dar chiar şi un singur valg în oraş, indiferent dacă era un prinţ sau un soldat obişnuit...

Chaol îşi alungă gândul din minte, ridicând privirea încruntată spre structura imensă care devenea mai impunătoare cu fiecare stradă pe care o traversau.

— Turnurile[2], spuse el gânditor, privind spre Yrene. Este o coincidenţă că porţi acest nume sau strămoşii tăi s-au tras, cândva, din Torre?

Mâinile îi erau albe când apucă măciulia strâns, ca şi când a se întoarce să îl privească ar fi făcut-o să se răstoarne.

— Nu ştiu, recunoscu tânăra. Numele meu... Este ceva ce nu am aflat niciodată.

El se gândi la cuvinte, la felul în care ea miji ochii la stâlpul strălucitor al turnului din faţă, în loc să îi întâlnească privirea. Un copil din Fenharrow. Nu îndrăzni să întrebe de ce nu cunoştea răspunsul. Unde era familia ei.

În schimb, făcu semn din cap spre inelul de pe degetul ei.

— Chiar funcţionează verigheta falsă?

Ea studie inelul vechi şi zgâriat.

— Aş vrea să neg, dar funcţionează.

— Te confrunţi cu un astfel de comportament aici?

„În oraşul minunat?”, gândi el.

2 *Towers,* în original (n. tr.)

— Foarte, foarte rar. Ea îşi mişcă degetele înainte să apuce din nou măciulia. Dar este un vechi obicei de acasă.

Pentru o clipă, el îşi aminti de o asasină într-o rochie albă însângerată, prăbuşindu-se la intrarea în baraca lui. Îşi aminti de lama otrăvită cu care o tăiase un bărbat şi pe care o folosise pe mulţi alţii.

— Mă bucur, spuse după o clipă. Că nu trebuie să te temi de asemenea lucruri aici.

Până şi străjerii, cu toate privirile lor drăgăstoase, fuseseră respectuoşi. Ea chiar i se adresase unuia pe nume, iar răspunsul lui amabil fusese sincer.

Yrene apucă din nou cornul şeii.

— Khaganul îi face pe toţi să respecte legea, fie că sunt servitori sau prinţi.

Nu ar fi trebuit să fie un concept atât de nou, totuşi... Chaol clipi.

— Serios?

Yrene ridică din umeri.

— Din câte am auzit şi-am observat. Lorzii nu pot scăpa de crimele comise plătind, şi nici nu se pot baza pe numele familiei lor ca să scape. Şi potenţialii criminali de pe străzi văd exigenţa legii şi rar îndrăznesc să o ispitească. Ea făcu o pauză. Tu...

El ştia ce ezitase ea să întrebe.

— Mi s-a ordonat să eliberez sau să ignor nobilii care au comis crime. Cel puţin pe cei care aveau valoare la Curte şi în armata regelui.

Ea studie măciulia din faţa ei.

— Şi noul tău rege?

— El este diferit.

Dacă era în viaţă. Dacă reuşise să scape din Rifthold. Chaol se forţă să adauge:

— Dorian studiază şi admiră de mult timp khaganatul. Poate că va pune în practică o parte din obiceiurile de aici.

Acum îi fu aruncată o privire lungă şi evaluatoare.

— Crezi că khaganul se va alia cu voi?

Nu îi spusese asta, dar presupuse că era destul de evident de ce venise.

— Pot doar să sper.

— Ar face armata lui o diferenţă împotriva... puterilor pe care le-ai menţionat?

Chaol repetă:

— Pot doar să sper. El nu reuşi să spună adevărul – că armata lor era mică şi împrăştiată, dacă mai exista. În comparaţie cu forţa adunată din Morath...

— Ce s-a întâmplat în ultimele luni?

O întrebare precaută şi şoptită.

— Încerci să mă faci să vorbesc?

— Vreau să ştiu.

— Nu este nimic din ce ar merita să-ţi spun.

Povestea lui nu merita câtuşi de puţin să fie spusă. Nici măcar o parte din aceasta.

Ea tăcu, tropăitul copitelor cailor fiind singurul sunet de pe stradă şi apoi zise:

— Va trebui să vorbeşti despre asta. La un moment dat. Eu... am văzut imaginile acelea în tine, ieri.

— Nu este suficient?

Întrebarea era tăioasă precum cuţitul de la centura lui.

— Nu şi dacă este lucrul cu care se hrăneşte creatura din tine. Nu şi dacă să vedem de unde provine ar putea ajuta.

— Şi eşti sigură de asta?

El ar fi trebuit să tacă, ştia asta, dar...

Yrene se îndreptă în şa.

— Trauma oricărei răni necesită o reflectare interioară în timpul vindecării şi după aceea.

— Nu vreau aşa ceva. Nu îmi trebuie. Vreau doar să stau în picioare – să merg din nou.

Ea scutură din cap.

El continuă:

— Şi tu? Ce-ai zice să facem un târg: tu îmi spui cele mai mari secrete ale tale, Yrene Towers, iar eu ţi le voi spune pe ale mele.

Indignarea lumină ochii ei speciali când se încruntă la Chaol, care-i răspunse cu aceeaşi monedă.

În cele din urmă, Yrene pufni, schiţând un zâmbet.

— Eşti încăpăţânat ca un măgar.

— Mi s-a spus şi mai rău de atât, replică el zâmbind uşor.

— Nu mă surprinde.

Chaol chicoti, zărind urmele unui zâmbet pe chipul fetei înainte să-şi aplece capul ca să-l ascundă, ca şi când a sta de vorbă cu un fiu al Adarlanului ar fi fost o crimă de neimaginat.

Totuşi, el o privi îndelung – amuzamentul îi zăbovea pe chip, părul greu, moale şi ondulat fiind

ocazional zburlit de briza matinală – şi tot se trezi zâmbind când ceva strâns încolăcit în pieptul său începu să se relaxeze.

Călăriră restul drumului spre Torre în tăcere, iar Chaol îşi lăsă capul pe spate când se apropiară, mergând pe o stradă lată şi însorită care se înclina în sus, spre complexul din vârful dealului.

Torre era şi mai dominant de aproape.

Era lat, aducând mai mult cu o fortăreaţă, dar totuşi era rotunjit. Clădirile îi flancau părţile laterale şi era conectat cu nivelurile inferioare. Totul era încercuit de ziduri înalte şi albe şi porţi de fier – făurite ca să semene cu o bufniţă cu aripile întinse –, deschise larg ca să dezvăluie tufele de lavandă şi straturile de flori care flancau aleile pietruite de culoarea nisipului. Nu erau straturi de flori, ci de plante.

Mirosul plantelor care se deschideau în soarele dimineţii îi umplu nările: busuioc, mentă, salvie şi multă lavandă. Chiar şi caii, ale căror copite tropăiau pe alei, părură să ofteze când se apropiară.

Străjerii îmbrăcaţi în ce presupunea el că erau culorile din Torre – albastru şi galben – îi lăsară să treacă fără întrebări, iar Yrene făcu o plecăciune în semn de mulţumire. Ei nu se uitară la picioarele ei. Nici nu îndrăzniră să fie lipsiţi de respect sau ispitiţi să o facă. Chaol îşi mută privirea de la ei înainte să le poată întâlni expresiile întrebătoare.

Yrene merse înainte, conducându-l pe sub boltă şi în curtea complexului. Ferestrele clădirii cu trei etaje din jurul curţii străluceau în lumina

soarelui de dimineaţă, dar în curte...

Dincolo de şoaptele din Antica, ce se trezea în afara complexului, dincolo de copitele cailor pe pietrişul galben, era doar susurul celor două fântâni ancorate în zidurile paralele ale curţii. Din jgheaburile lor în forma ciocurilor de bufniţă care ţipă, apa se vărsa în bazinele adânci de dedesubt. Flori de un roz deschis şi mov flancau zidurile dintre lămâi, straturile fiind ordonate, dar lăsate să crească în voia lor.

Era unul dintre cele mai liniştite locuri pe care le văzuse el vreodată. Şi văzându-i apropiindu-se... Erau douăzeci şi patru de femei în rochii de toate culorile – deşi majoritatea erau croite simplu, cum îi plăceau şi lui Yrene.

Ele stăteau în rânduri ordonate pe pietriş, unele fiind aproape copii, altele în floarea vârstei, puţine fiind în vârstă.

Între cele din urmă era o femeie cu pielea măslinie şi păr alb care ieşi din rând şi-i zâmbi larg lui Yrene. Nu era un chip care purtase vreodată urma vreunei frumuseţi, dar în ochii ei era o lumină, o bunătate şi un calm care îl făcură pe Chaol să clipească de uimire.

Toate celelalte o urmăriră ca şi când ea ar fi fost axul în jurul căruia erau ordonate. Chiar şi Yrene, care îi zâmbi femeii când descălecă, părând recunoscătoare că nu mai era nevoită să stea în şa. Unul dintre străjerii care îi urmăriseră veni să recupereze calul, dar ezită când Chaol rămase călare.

Chaol îl ignoră pe bărbat când Yrene îşi trecu

degetele prin părul încâlcit şi vorbi cu bătrâna în limba lui.

— Înţeleg că grupul din dimineaţa asta s-a adunat datorită ţie?

Cuvinte simple – poate o încercare de a reveni la normal, având în vedere ce se întâmplase în bibliotecă.

Bătrâna zâmbi cu căldură. Era mai strălucitoare decât soarele care se ridica deasupra zidurilor complexului.

— Fetele au auzit un zvon despre un lord chipeş care vine să predea. Practic, am fost călcată în picioare în învălmăşeala de pe scări.

Ea zâmbi spre trei fete îmbujorate care nu aveau mai mult de cincisprezece ani şi care se uitară vinovate la pantofii lor, apoi îi aruncară lui Chaol nişte priviri deloc vinovate pe sub gene.

Chaol îşi înăbuşi un râset.

Yrene se întoarse spre el, evaluând proteza şi şaua în timp ce scârţâitul apropierii roţilor pe pietriş umplu curtea.

Amuzamentul dispăru. Să descalece în faţa acestor femei...

„Destul.”

Cuvântul răsună prin el.

Dacă nu putea suporta asta în faţa unui grup al celor mai bune vindecătoare din lume, atunci merita să sufere. El îşi oferise ajutorul şi avea să se ţină de cuvânt.

Pentru că în spate erau nişte fete tinere palide care se agitau pe loc. Neliniştite.

Peste acest sanctuar, acest loc minunat...

trecuse o umbră.

El urma să facă tot ce putea ca să o respingă.

— Lord Chaol Westfall, îi spuse Yrene, gesticulând spre bătrână, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Hafiza, Marea Vindecătoare din Torre Cesme.

Una dintre fetele îmbujorate oftă la sunetul numelui său.

Ochii lui Yrene dansară, dar Chaol îşi înclină capul spre bătrână când ea întinse mâna spre el. Pielea era tare – la fel de caldă ca şi zâmbetul ei. Femeia îi strânse puternic degetele.

— Eşti la fel de chipeş cum a spus Yrene.

— Nu am zis aşa ceva, rosti Yrene printre dinţi.

Una dintre fete chicoti.

Yrene o avertiză cu o privire, iar Chaol ridică din sprâncene înainte să îi spună Hafizei:

— Este o onoare şi o plăcere, doamnă.

— Ce elegant este, şopti una dintre fetele din spatele lui.

„Aşteaptă să mă vezi descălecând”, aproape spuse el.

Hafiza îi strânse din nou mâinile şi, eliberându-le apoi, se întoarse spre Yrene. Aşteptând.

Yrene doar îşi uni palmele şi le spuse fetelor adunate:

— Lordul Westfall a fost grav rănit în partea de jos a coloanei şi îi este greu să meargă. Ieri, Sindra a construit în atelier proteza asta pentru el, pe baza modelului triburilor de călăreţi din stepe, care se confruntă de mult timp cu asemenea răni printre ai lor.

Flutură o mână ca să le arate picioarele lui şi

proteza.

Cu fiecare cuvânt, lui Chaol îi înţepeniră umerii. Tot mai mult.

— Dacă vă confruntaţi cu un pacient într-o situaţie asemănătoare, continuă Yrene, libertatea de a călări poate fi o alternativă plăcută unei trăsuri sau unui palanchin. Mai ales dacă a fost obişnuit cu un anumit nivel de independenţă. Sau, chiar dacă s-a confruntat cu dificultăţi de mobilitate toată viaţa, asta i-ar putea oferi o alegere pozitivă în timp ce îl vindecaţi, adăugă după ce se gândi.

Chaol înţelese că era puţin mai mult decât un experiment. Chiar şi fetele îmbujorate îşi pierdură zâmbetele când îi studiară proteza şi picioarele.

Yrene le întrebă:

— Cine vrea să îl ajute pe lordul Westfall să descalece şi să ia loc pe scaun?

O mulţime de mâini se ridicară în aer.

El încercă să zâmbească. Încercă şi eşuă.

Yrene arătă spre câteva, care se apropiară în grabă. Niciuna nu îl privi mai sus de talie şi nici nu-i spuse „bună dimineaţa”.

Yrene îşi ridică vocea când ele se înghesuiră în jurul lui, asigurându-se că şi cele adunate în curte puteau auzi.

— În cazul pacienţilor complet imobilizaţi nu poate fi o opţiune, dar lordul Westfall îşi păstrează abilitatea de a se mişca de la mijloc în sus şi poate struni calul cu frâiele. Desigur, echilibrul şi siguranţa sunt importante, dar o altă chestiune e că el îşi simte şi-şi foloseşte bărbăţia – care, de

asemenea, prezintă câteva probleme în ceea ce priveşte confortul oferit de proteză.

Una dintre fetele mai tinere chicoti auzind asta, dar majoritatea dădură doar din cap, uitându-se direct la zona indicată, ca şi când el ar fi fost complet dezbrăcat. Faţa încălzindu-i-se, Chaol îşi reprimă impulsul de a se acoperi.

Două tinere vindecătoare începură să desfacă proteza, unele studiind cataramele şi tijele. Tot nu-l priveau în ochi. Ca şi când ar fi fost vreo nouă jucărie – o nouă lecţie. Vreo ciudăţenie.

Yrene continuă:

— Aveţi grijă să nu îl împingeţi prea mult când veţi… *atenţie.*

El se luptă să afişeze o expresie distantă, simţind că de data asta îi lipseau străjerii de la palat. Yrene le dădu fetelor indicaţii ferme când îl coborâră din şa.

Chaol nu încercă să le ajute pe ucenice sau să li se împotrivească atunci când îl traseră de braţe, una urmând să îi echilibreze talia, lumea înclinându-se când îl coborâră. Dar greutatea corpului său era prea mare, iar el se simţi alunecând mai departe de şa, distanţa spre pământ micşorându-se, simţind soarele pe piele.

Fetele gemură din cauza efortului, una dintre ele ducându-se în partea cealaltă ca să îl ajute să-şi ridice piciorul şi să-l treacă peste cal – sau aşa crezuse el. Ştia asta doar pentru că îi zărise părul creţ peste coastele calului. Ea împinse, ridicându-i piciorul, iar el atârnă acolo, trei fete scrâşnind din dinţi în timp ce încercau să îl coboare, celelalte

urmărind tăcute...

Una dintre fete scoase un sunet şi nu-i mai ţinu bine umărul. Lumea plonjă...

Mâini puternice şi ferme îl prinseră, nasul ajungându-i la doar cincisprezece centimetri de pietrişul galben când celelalte fete se agitară încercând să îl ridice din nou. Chaol descălecase, dar picioarele îi erau acum întinse sub el, la fel de străine ca vârful complexului Torre, aflat la înălţime.

Vuietul îi umplu mintea.

Un soi de goliciune îl învălui. Era mai rău decât să stea în izmene câteva ore. Mai rău decât baia cu servitoarea.

Apucându-l de umăr de unde abia îl prinsese la timp, Yrene le spuse vindecătoarelor:

— Ar fi putut fi mai bine, fetelor. Cu mult mai bine, din multe motive. Ea oftă. Putem discuta ce s-a greşit mai târziu, dar, pentru moment, mutaţi-l pe scaun.

Atârnând între fetele a căror greutate era, în cazul multora, jumătate din a lui, abia suporta să o audă şi să o asculte. Yrene se dădu la o parte ca să lase fetele să îl pună la loc, fluierând strident.

Roţile scârţâiră pe pietrişul din apropiere. El nu se deranjă să se uite la scaunul cu rotile pe care îl apropie o ucenică, şi nici nu se obosi să vorbească în timp ce ele îl aşezară pe obiectul care tremură sub greutatea lui.

— *Cu grijă,* le avertiză Yrene din nou.

Fetele zăboviră, toate celelalte din curte încă privind. Trecuseră secunde sau minute de când

începuse acest chin? El apucă strâns cotierele scaunului când Yrene dădu nişte indicaţii şi făcu observaţii şi, apoi, mai puternic în timp ce una dintre fete se aplecă să-i atingă picioarele încălţate cu cizme, ca să i le *aranjeze.*

Cuvintele i se ridicară în gât, iar Chaol ştiu că aveau să izbucnească din el, că nu putea face prea multe ca să nu urle „lasă-mă-n pace” atunci când degetele ucenicei se apropiară de pielea neagră şi prăfuită...

Mâini ridate şi măslinii atinseră încheietura mâinii fetei, oprind-o la doar câţiva centimetri.

Hafiza spuse calmă:

— Dă-mi voie.

Fetele se retraseră când Hafiza se aplecă să îl ajute.

— Pregăteşte fetele, Yrene, spuse Hafiza peste un umăr firav, iar Yrene se supuse, conducându-le înapoi în rând.

Mâinile bătrânei zăboviră pe cizmele lui – picioarele fiindu-i acum îndreptate în direcţii opuse.

— Să o fac eu, domnule, sau ai vrea să o faci tu?

El nu ştia ce să spună şi nu era sigur că îşi putea folosi mâinile fără să-i tremure, aşadar dădu aprobator din cap spre femeie.

Hafiza îi îndreptă un picior, aşteptând ca Yrene să se îndepărteze câţiva paşi şi să dea instrucţiuni fetelor.

— Acesta este un loc destinat învăţării, şopti Hafiza. Elevele mai în vârstă le învaţă pe cele tinere. În ciuda accentului ei, el o înţelegea perfect.

Lord Westfall, a fost dorinţa lui Yrene să le arate fetelor ce a făcut cu proteza – să le lase să înveţe cum este să ai un pacient cu probleme asemănătoare. Ca să primească acest instructaj, Yrene a trebuit să se aventureze în stepe. E posibil ca multe dintre fete să nu aibă ocazia. Cel puţin pentru câţiva ani.

Chaol întâlni în cele din urmă ochii Hafizei, empatia din privirea femeii fiind mai importantă decât faptul de a fi luat de pe cal de un grup de fete cu jumătate din greutatea lui.

— Ea are intenţii bune, Yrene a mea.

El nu răspunse. Nu era sigur că ştia ce să spună.

Hafiza îi îndreptă celălalt picior.

— Sunt multe alte cicatrice, domnul meu. În afară de cea de pe gâtul ei.

Chaol voia să îi spună bătrânei că ştia prea bine, dar alungă acea goliciune, acel vuiet clocotitor din mintea lui.

El le promisese acelor fete să le înveţe, să le ajute.

Hafiza părea să înţeleagă asta – să o simtă. Îl bătu pe umăr înainte să se ridice complet în picioare, oftând puţin din cauza efortului, şi reveni la locul din rând lăsat liber pentru ea.

Yrene se întorsese spre el terminând instrucţiunile şi îl studie ca şi când prezenţa prelungită a Hafizei indicase ceva ce ei îi scăpase.

Ea îl privi în ochi, încruntându-se. „Ce este în neregulă?”

El îi ignoră întrebarea din privire – îi ignoră

uşoara îngrijorare, reprimând ce simţea în sinea lui, şi îşi împinse scaunul spre ea. Centimetru cu centimetru. Pietrişul nu era ideal pentru această deplasare, dar scrâşni din dinţi. Îşi dăduse cuvântul acestor domnişoare. Nu intenţiona să dea înapoi.

— Unde am rămas la ultima lecţie? o întrebă Yrene pe fata din faţă.

— La scoaterea ochilor, spuse ea cu un zâmbet larg.

Chaol aproape se înecă.

— Corect, spuse Yrene, frecându-şi mâinile. Să îmi demonstreze cineva.

El urmări în linişte când mâinile se ridicară, iar Yrene alese una – o fată cu o osatură mai fragilă. Yrene luă poziţia atacatorului, apucând-o pe fata din faţă cu o hotărâre surprinzătoare.

Dar fata îşi îndreptă mâinile subţiri direct spre faţa lui Yrene, cu degetele mari la colţurile ochilor ei.

Chaol tresări din scaun – sau ar fi făcut-o, dacă fata nu s-ar fi retras.

— Şi care e pasul următor? întrebă simplu Yrene.

— Îmi îndoi astfel degetele mari – fata făcu mişcarea în aerul dintre ele, ca să vadă toată lumea – şi *poc.*

Unele fete râseră domolit la ultimul cuvânt rostit de fată.

Aelin ar fi radiat de bucurie.

— Bun, spuse Yrene, iar fata îşi ocupă locul în rând.

Yrene se întoarse spre el, îngrijorarea licărind

din nou când văzu ce era în ochii lui şi spuse:

— Asta e cea de-a treia lecţie a noastră din acest semestru. Până acum, ne-am ocupat de atacurile frontale. De obicei, îi rog pe străjeri să vină pe post de victime – vorbele ei stârniră câteva chicote –, dar azi aş vrea să ne spui ce crezi că ar putea face doamnele, tinere şi bătrâne, puternice şi fragile, împotriva oricărui tip de atac. Lista cu cele mai bune manevre şi sfaturi, dacă eşti amabil.

El instruise tineri gata să verse sânge, nu să vindece oameni, dar apărarea era prima lecţie pe care o învăţase şi pe care o predase tinerilor străjeri înainte ca ei să ajungă să atârne de porţile castelului.

Chipul lovit şi orb al lui Rees îi licări în minte.

La ce îi folosise vreunuia dintre ei atunci când situaţia fusese dificilă?

La nimic. Niciunul dintre membrii grupului esenţial în care avusese încredere şi pe care îi instruise, cu care lucrase câţiva ani... niciunul nu supravieţuise. Brullo, mentorul şi predecesorul său, îl învăţase tot ce ştia – şi la ce le folosise lor? Toţi cei pe care îi întâlnise, pe care îi atinsese... suferiseră. Vieţile pe care jurase să le protejeze...

Soarele deveni alb, susurul celor două fântâni fiind o melodie îndepărtată.

Ce bine făcuse *oricare* dintre aceste lucruri oraşului şi poporului său când fusese prădat?

El îşi ridică privirea ca să vadă rândurile de femei care îl urmăreau curioase.

Aşteptând.

Fusese un moment când îşi aruncase sabia în

Avery. Când reuşise să îi poarte greutatea la şold, în mână, şi o aruncase împreună cu tot ce reprezentase căpitanul gărzii în apele întunecate şi învolburate.

El de atunci se scufundase şi se înecase. Cu mult înainte să fie rănit la coloană.

Nu era sigur că încercase măcar să înoate. Nu de când acea sabie dispăruse în râu. Nu de când îl lăsase pe Dorian în camera aceea împreună cu tatăl lui şi îi spuse prietenului său – fratelui său – că îl iubea şi ştia că era un rămas-bun. El... plecase. În toate sensurile cuvântului.

Chaol se forţă să inspire. Să încerce.

Yrene veni lângă el când tăcerea lui se prelungea, părând din nou de nedumerită şi îngrijorată. Ca şi când nu şi-ar fi putut da seama de ce – *de ce* el ar fi putut fi... Chaol îşi alungă acel gând. Şi pe toate celelalte.

Le trimise pe fundul mâlos al râului Avery, unde sabia lui cu măciulie în formă de vultur era acum uitată, ruginind.

Chaol îşi ridică bărbia, uitându-se la fiecare fată, femeie şi bătrână din faţa lui. Erau vindecătoare, servitoare, bibliotecare şi bucătărese, îi spusese Yrene.

— Când un atacator se apropie de voi, spuse el în sfârşit, va încerca foarte probabil să vă mute în altă parte. Să nu îl lăsaţi *niciodată* să o facă. Dacă o faceţi, oriunde v-ar duce, va fi şi ultimul loc pe care îl veţi vedea. El trecuse prin destule locuri ale crimelor din Rifthold, citise şi studiase destule cazuri ca să cunoască adevărul. Dacă încearcă să

vă mute din locul în care vă aflaţi, stabiliţi-vă acolo câmpul de luptă.

— Ştim asta, spuse una dintre fetele îmbujorate. Asta a fost prima lecţie a lui Yrene.

Yrene dădu serioasă din cap spre el. Chaol nu îşi permise să se uite la gâtul ei.

— Lovitura la căpută? se adresă el lui Yrene.

— Şi asta a fost tot din prima lecţie, răspunse aceeaşi fată în locul lui Yrene.

— Dar despre cât de dureros este să primeşti o lovitură în vintre?

Ele dădură din cap. Era clar că Yrene cunoştea mişcările.

Chaol zâmbi încruntat.

— Dar despre modurile de a doborî pe spate un bărbat de statura mea sau mai mare, în mai puţin de două mişcări?

Unele fete zâmbiră în timp ce scuturară din cap. Gestul lor nu era liniştitor.

Capitolul 15

Yrene simţi furia emanând din Chaol ca şi când ar fi fost căldura care ieşea dintr-un ceainic.

Nu din cauza fetelor şi a femeilor. Ele îl adorau. Zâmbeau şi râdeau, chiar dacă erau concentrate la lecţia lui amănunţită şi precisă, chiar dacă evenimentele din bibliotecă pluteau deasupra lor şi a complexului Torre ca un văl gri. Multe lacrimi fuseseră vărsate la priveghiul din seara precedentă, câţiva ochi fiind încă roşii pe holuri în dimineaţa aceasta, când ea trecuse repede pe

acolo.

Din fericire, nici lacrimile şi nici ochii roşii nu se zăriră când lordul Chaol chemă trei străjeri care să se ofere să fie trântiţi de fete pe pietriş. De nenumărate ori.

Bărbaţii fuseseră de acord, probabil datorită faptului că ştiau că rănile aveau să fie îngrijite cu atenţie şi bandajate de cele mai mari vindecătoare din afara oraşului Doranelle.

Chaol chiar le zâmbi femeilor şi, spre mirarea ei, şi străjerilor.

Dar lui Yrene... nu-i zâmbi. Deloc.

Chipul lui Chaol deveni, pur şi simplu, dur, ochii licărindu-i cu răceală ori de câte ori ea interveni ca să pună o întrebare sau să îl urmărească învăţând-o pe o ucenică mişcările. El era poruncitor, concentrării lui severe nelipsindu-i nimic. Dacă aveau măcar un picior în poziţia greşită, vedea lucrul acesta înainte ca ele să se mişte un centimetru.

Lecţia lungă de o oră se încheie cu fiecare dintre ele doborând un străjer pe spate. Bieţii bărbaţi plecau şchiopătând, zâmbind larg. În mare parte pentru că Hafiza promisese fiecăruia un butoi cu bere şi cel mai puternic tonic de vindecare al ei, mai bun decât orice alcool.

Femeile se împrăştiară când clopotele bătură ora zece, unele la lecţii, altele la munci casnice, altele la pacienţi. Câteva dintre fetele mai prostuţe zăboviră, fluturându-şi genele spre lordul Westfall, una chiar părând gata să se urce în poala lui înainte ca Hafiza să îi amintească, sec, de grămada

de lenjerie pe care trebuia să o spele.

Înainte să plece şchiopătând după ucenică, Hafiza îi aruncă lui Yrene ceea ce ea ar fi putut jura că era o privire de avertisment, cu înţeles.

— Ei bine, îi spuse Yrene lui Chaol când fură din nou singuri – în ciuda chicotelor fetelor care priveau pe una dintre ferestrele din Torre. Ele observară privirea lui Yrene şi se retraseră şi închiseră fereastra râzând zgomotos.

Silba să o salveze de adolescente!

Ea nu fusese adolescentă – nu aşa. Nu atât de iresponsabilă. Până toamna trecută, nici măcar nu sărutase un bărbat. Cu siguranţă nu chicotise la unul. Îşi dorea să o fi făcut; îşi dorea multe lucruri care se terminaseră cu acel rug şi acele torţe.

— A decurs mai bine decât mă aşteptam, îi spuse Yrene lui Chaol, care se încrunta la clădirea înaltă a turnului Torre. Sunt sigură că săptămâna viitoare mă vor implora să revii. Dacă eşti interesat, bineînţeles.

El nu spuse nimic.

Ea înghiţi.

— Aş vrea să încerc din nou azi, dacă eşti în stare. Ai prefera să găsesc o cameră aici sau să ne întoarcem la palat?

El îi întâlni atunci privirea. Ochii lui erau întunecaţi.

— La palat.

Stomacul i se răsuci la tonul rece.

— Bine, fu tot ce reuşi să spună şi plecă în căutarea străjerilor şi a cailor lor.

Ei se întoarseră în linişte. Parcurseră tăcuţi

câteva porţiuni ale drumului de întoarcere, dar situaţia era... apăsătoare.

Yrene încercă din răsputeri să-şi aducă aminte ce ar fi putut spune în timpul lecţiei – ce uitase, probabil. Poate că faptul de a-i vedea pe străjeri atât de activi îi amintise ce nu avea el acum. Poate doar simpla vedere a străjerilor îl făcuse să fie astfel.

Ea se gândi la asta când se întoarseră la palat, în timp ce el fu ajutat de Shen şi de un alt străjer să coboare în scaunul care îl aştepta. El schiţă doar un zâmbet în semn de mulţumire.

Lordul Chaol îşi ridică privirea spre ea peste umăr, căldura dimineţii ridicându-se suficient încât să facă aerul din curte înăbuşitor.

— Îl împingi tu sau o fac eu?

Yrene clipi.

— Te descurci şi singur foarte bine, spuse ea, tonul făcând-o să calce apăsat.

— Poate ar trebui să o rogi pe o ucenică de-a ta să o facă. Sau pe cinci dintre ele. Sau pe oricâte consideri că trebuie să se ocupe de un lord din Adarlan.

Ea clipi din nou, lent, şi nu-i dădu niciun semn când plecă imediat. Fără să se deranjeze să aştepte ca să vadă dacă el o urma sau cât de repede o făcea.

Coloanele, holurile şi grădinile palatului trecură nedesluşite pe lângă ea. Yrene era atât de concentrată să ajungă în camera lui, încât abia observă că fusese strigată pe nume.

Doar când numele îi fu repetat îl recunoscu... şi

se crispă.

Înainte să se întoarcă, Kashin – îmbrăcat în armură şi transpirând suficient încât să dezvăluie faptul că, probabil, se antrenase cu străjerii de la palat – ajunsese lângă ea.

— Te-am căutat, spuse el, ochii lui căprui îndreptându-se imediat spre pieptul ei. Nu spre pata care încă-i murdărea rochia. Kashin ridică din sprâncene. Dacă vrei să o trimiţi la spălătorie, sunt sigur că, între timp, Hasar îţi poate împrumuta nişte haine.

Uitase că era încă îmbrăcată cu rochia şifonată şi pătată. Până acum, nu i se păruse că era atât de vai de capul ei. Nu se simţise ca un animal în ţarc.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar mă descurc.

Ea făcu un pas, dar Kashin spuse:

— Am auzit despre atacatorul din bibliotecă. Am aranjat sosirea unui număr suplimentar de străjeri în Torre după apus, în fiecare seară, care vor rămâne până la răsărit. Nimeni nu va intra fără să fie observat.

Era generos – amabil. Aşa cum fusese întotdeauna cu ea.

— Mulţumesc.

Chipul îi rămase sever când înghiţi în sec. Yrene se pregăti pentru cuvintele pe care avea să i le spună, dar Kashin zise doar atât:

— Te rog să ai grijă. Ştiu că ţi-ai exprimat clar gândurile, dar...

— Kashin.

— ... asta nu schimbă faptul că suntem sau am fost prieteni, Yrene.

Yrene se forţă să îi întâlnească privirea şi să spună:

— Lordul Westfall mi-a spus... gândurile tale despre Tumelun.

Pentru o clipă, Kashin privi spre steagurile albe care fluturau la fereastra din apropiere. Ea deschise gura, poate ca să-şi ofere, în sfârşit, condoleanţele, să încerce să îndrepte ce se rupsese între ei, dar prinţul spuse:

— Atunci înţelegi cât de înfricoşătoare poate fi ameninţarea de faţă.

Ea dădu din cap.

— Da. Şi voi avea grijă.

— Bun, rosti el hotărât. Expresia i se schimbă într-un zâmbet calm şi, pentru o clipă, Yrene îşi dori să fi putut simţi mai mult decât o simplă prietenie. Dar situaţia niciodată nu fusese astfel cu el, cel puţin din perspectiva ei. Cum merge vindecarea lordului Westfall? Ai făcut progrese?

— Puţin, evită fata răspunsul. Nu era înţelept să insulte cu plecarea ei un prinţ, chiar unul care îi fusese prieten, dar cu cât mai mult continua conversaţia... Inspiră. Mi-ar plăcea să rămân şi să stăm de vorbă...

— Atunci rămâi. Zâmbetul deveni mai larg. Chipeş – Kashin era, cu adevărat, un bărbat frumos. Dacă ar fi fost oricine altcineva, dacă ar fi avut alt titlu...

Ea scutură din cap, schiţând un zâmbet.

— Mă aşteaptă lordul Westfall.

— Am auzit că în dimineaţa asta aţi călărit împreună spre Torre. Nu s-a întors cu tine?

Yrene încercă să nu afişeze o expresie când făcu o plecăciune.

— Trebuie să plec. Mulţumesc din nou pentru grijă şi pentru străjeri, prinţe.

Titlul pluti între ei, răsunând ca un clopot.

Dar Yrene continuă să meargă, simţind privirea lui Kashin până când coti.

Ea se rezemă de zid, închizând ochii şi expirând profund. Proastă. Atât de mulţi alţii ar fi spus că era proastă, şi totuşi...

— Aproape îmi pare rău de el.

Deschise ochii ca să îl vadă pe Chaol, cu respiraţia tăiată şi ochii încă urmărind-o, împingându-se după colţ.

— Bineînţeles, continuă el, eram în spate şi nu te-am auzit, dar cu siguranţă i-am văzut faţa când a plecat.

— Nu ştii despre ce vorbeşti, spuse Yrene prietenoasă şi continuă să se îndrepte spre apartamentul lui, mai încet.

— Nu-ţi schimba ritmul de mers din cauza mea. Ai scos un timp impresionant.

Ea se încruntă la el.

— *Am făcut* ceva care să te ofenseze azi?

Privirea lui nu dezvălui nimic, dar continuă să mişte roţile scaunului cu braţele-i puternice, înaintând.

— Ei bine?

— De ce l-ai respins pe prinţ? Se pare că aţi fost apropiaţi cândva.

Nu era momentul sau locul potrivit pentru această conversaţie.

— Asta nu te priveşte.

— Fă-mi pe plac.

— Nu.

Când ea mări pasul, el ţinu cu uşurinţă ritmul, tocmai până la uşa apartamentului său.

Kadja stătea afară, iar Yrene îi dădu un ordin aiurea – „Am nevoie de cimbru uscat, lămâie şi usturoi” – care, la fel de bine, ar fi putut fi condimentele necesare unei vechi reţete de-a mamei sale pentru păstrăv.

Servitoarea dispăru făcând o plecăciune, iar Yrene deschise uşile apartamentului, ţinându-i larg una, ca să treacă.

— Doar ca să ştii, spuse Yrene printre dinţi când închise zgomotos uşile în urma lui, atitudinea ta nu foloseşte la nimic şi nimănui.

Chaol îşi opri scaunul în mijlocul holului, iar ea tresări din cauza posibilului efort pe care trebuie să-l fi îndurat mâinile sale. El dădu să vorbească, dar se răzgândi tocmai când uşa spre dormitor se deschise, iar Nesryn ieşi cu părul ud şi strălucitor.

— Mă întrebam unde ai plecat, îi spuse ea, apoi o salută pe Yrene dând din cap. Dimineaţa devreme?

Yrene avu nevoie de câteva clipe să se acomodeze cu dinamica încăperii, cu Nesryn acum prezentă. Yrene nu era persoana... principală. Era ajutorul sau oricine altcineva... cu o poziţie secundară.

Chaol îşi scutură mâinile – într-adevăr marcate de nişte semne roşii –, dar îi spuse lui Nesryn:

— Am fost în Torre ca să le ajut pe fete cu lecţii

de autoapărare.

Nesryn se uită la scaun.

— De pe cal, spuse el.

Nesryn îşi îndreptă acum ochii spre Yrene, strălucitori şi mari.

— Tu... cum?

— Cu o proteză, o lămuri Yrene. Eram pe cale să reluăm cea de-a doua încercare de vindecare.

— Şi chiar ai putut să călăreşti?

Yrene simţi tresărirea interioară a lui Chaol – în mare parte din cauză că şi ea tresări, ca urmare a neîncrederii.

— Nu am încercat decât un mers rapid, dar, da, spuse el calm. Pe un ton egal. Ca şi când s-ar fi aşteptat la astfel de întrebări din partea lui Nesryn. Se obişnuise cu asta. Poate mâine voi încerca să merg la trap.

Deşi fără forţa picioarelor lui, săriturile... Yrene încercă să îşi aducă aminte de rănile vintrelor, dar rămase tăcută.

— Te voi însoţi, spuse Nesryn, ochii negri luminându-se. Pot să-ţi arăt oraşul – poate casa unchiului meu.

— Mi-ar face plăcere, zise Chaol înainte ca Nesryn să îl sărute pe obraz.

— Mă văd cu ei acum pentru o oră sau două, spuse Nesryn. Apoi am întâlnire cu... ştii tu. Mă voi întoarce în după-amiaza aceasta. Şi îmi voi relua... îndatoririle după aceea.

Cuvinte precaute. Yrene nu o condamnă. Nu văzând armele adunate pe biroul din dormitorul lui Nesryn – abia vizibile prin uşa întredeschisă: cuţite,

săbii, mai multe arcuri şi tolbe... Căpitanul avea un mic arsenal în camera ei.

Chaol doar mormăi aprobator, schiţând un zâmbet când Nesryn făcu paşi spre uşile apartamentului. Căpitanul se opri în prag, cu un zâmbet mai larg decât văzuse Yrene vreodată.

Speranţă. Era plină de speranţă.

Nesryn închise uşa cu un ţăcănit.

Singură din nou în linişte, încă simţindu-se ca o intrusă, Yrene îşi încrucişă braţele.

— Pot să-ţi aduc ceva înainte să începem?

El nu făcu decât să-şi împingă scaunul în dormitorul său.

— Aş prefera salonul, spuse ea, luându-şi sacul cu provizii de masa din hol, unde îl lăsase Kadja şi, probabil, scotocise prin el.

— Aş prefera să fiu în pat cât agonizez. Şi sper că nu vei leşina pe podea de data asta, adăugă peste umărul său lat.

El se mută uşor de pe scaun pe pat, apoi începu să-şi descheie jacheta.

— Spune-mi, zise Yrene zăbovind în pragul uşii. Spune-mi ce am făcut de te-am supărat.

Chaol îşi scoase jacheta.

— Adică pe lângă faptul că m-ai prezentat ca pe o păpuşă stricată în faţa ucenicelor tale şi că le-ai pus să mă coboare de pe cal ca pe un peşte mort?

Ea înţepeni, scoţând căluşul înainte să lase sacul cu provizii pe podea.

— Mulţi oameni te ajută aici, în palat.

— Nu atât de mulţi pe cât ai crede.

— Torre este o şcoală, iar oameni cu răni ca ale tale nu vin des – nu când, de obicei, ne ducem noi la ei. Le arătam ucenicelor lucruri care ar putea ajuta un număr nespus de pacienţi în viitor.

— Da, calul tău distrus şi apreciat. Uite cât de mult mă supun ţie. Cât de docil sunt.

— Nu asta am vrut să spun şi ştii asta.

El îşi scoase cămaşa, aproape rupând cusăturile când o ridică peste cap.

— A fost un fel de pedeapsă? Pentru că l-am servit pe rege? Pentru că sunt din Adarlan?

— *Nu.*

Faptul că el credea că ea ar fi putut fi atât de crudă, de neprofesionistă...

— A fost exact ce am spus: *o demonstraţie.*

— *Eu* nu am vrut să le arăţi!

Yrene îşi îndreptă spatele.

Chaol gâfâi printre dinţii încleştaţi.

— Nu am vrut să mă expui. Să le laşi să mă manevreze. Pieptul i se ridică, plămânii de sub acei muşchi lucrând ca burdufurile. Ai *idee* cum este? Să treci de la *aia* – flutură o mână spre ea, corpul, picioarele şi coloana ei – la *asta?*

Yrene simţi pământul alunecându-i de sub picioare.

— Ştiu că este dificil...

— Este. Dar astăzi ai îngreunat *şi mai mult* situaţia. Mă obligi să stau în mare parte gol în cameră şi totuşi *niciodată* nu m-am simţit mai gol decât în dimineaţa asta. El clipi ca şi când ar fi fost surprins că o spusese, că recunoscuse.

— Eu... îmi pare rău, rosti ea tot ce-i trecu prin

minte.

El înghiţi.

— Tot ce am crezut, tot ce am plănuit şi mi-am dorit... a dispărut. Tot ce mi-a rămas este regele meu şi urma de speranţă ridicolă că vom supravieţui acestui război şi că voi putea găsi o cale *să profit* de pe urma lui.

— De ce anume?

— De *tot ce* s-a sfărâmat în mâinile mele. *Tot.*

Vocea i se sparse când pronunţă cuvântul.

Ochii o usturau. De ruşine sau tristeţe, Yrene nu ştia.

Şi nu voia să ştie de ce sau ce păţise el, ce făcuse ca durerea aceea să se adune în ochii lui. Ea ştia, ştia că el trebuia să înfrunte lucrurile, că trebuia să vorbească despre asta, dar...

— Îmi pare rău, repetă Yrene. Ar fi trebuit să mă gândesc la sentimentele tale, adăugă rigid.

El o privi îndelung şi apoi îşi scose cureaua, cizmele şi şosetele.

— Poţi să rămâi cu pantalonii pe tine, dacă... dacă vrei.

El îi scoase şi apoi aşteptă.

Clocotind încă de furie, încă privind-o foarte indignat.

Yrene înghiţi o dată. De două ori. Poate că ar fi trebuit să ia micul dejun.

Dar să plece, chiar şi pentru asta... Yrene avu un sentiment – unul pe care nu îl înţelese pe deplin – cum că, dacă s-ar fi îndepărtat de el, dacă ar fi văzut-o întorcându-i spatele...

Vindecătoarele şi pacienţii lor aveau nevoie de

încredere, de o legătură.

Dacă i-ar fi întors spatele şi ar fi plecat, nu credea că ruptura s-ar fi dres vreodată.

Aşadar, îi făcu semn să se mişte spre mijlocul patului şi să se întoarcă pe burtă în timp ce ea se aşeză pe margine.

Yrene îşi ţinu o mână deasupra coloanei lui, străbătute de un şanţ musculos.

Nu se gândise la sentimentele lui, la faptul că l-ar fi putut răni, la lucrurile care îl bântuiau...

Respiraţia lui era superficială, rapidă. Apoi el spuse:

— Doar ca să fiu clar: duşmănia ta este faţă de mine sau faţă de Adarlan, în general?

El se uită la zidul distant, intrarea spre baie fiind blocată de paravanul din lemn sculptat. Yrene îşi ţinu ferm mâna poziţionată deasupra spatelui său, în ciuda sentimentului de ruşine care o străbătu.

Nu, ea nu fusese în cea mai bună formă în ultimele câteva zile. Nici pe departe.

Cicatricea din partea de sus a spatelui său era contrastantă în lumina dimineţii, umbra mâinii tinerei pe pielea lui fiind un soi de semn pereche.

Creatura care aştepta în acea cicatrice... Magia ei se retrase din nou din cauza apropierii de aceasta. Fusese prea obosită seara trecută şi prea ocupată în dimineaţa asta ca să se gândească măcar să o înfrunte din nou, să se gândească la ce ar putea vedea, cu ce s-ar putea lupta... şi ce ar putea suporta el.

Dar Chaol se ţinuse de cuvânt, le instruise pe

fete în ciuda prostiei şi a greşelilor ei. Yrene presupunea că putea să-i întoarcă favoarea respectându-şi promisiunea.

Tânăra inspiră ca să se calmeze. Ştia că nu se putea pregăti pentru asta. Nicio inspiraţie nu o calma suficient încât procesul să fie mai puţin chinuitor. Pentru amândoi.

Yrene îi oferi tăcută căluşul din piele.

El şi-l strecură printre dinţi şi strânse uşor.

Ea se uită la Chaol, la corpul pregătit pentru durere, la chipul ilizibil când el şi-l înclină spre uşă.

Yrene spuse încet:

— Soldaţii din Adarlan au ars-o de vie pe mama când aveam unsprezece ani.

Şi înainte să-i poată răspunde Chaol, îi atinse cu palma semnul de pe spate.

Capitolul 16

Era doar întuneric şi durere.

El ţipă împotriva întunericului, foarte puţin conştient de căluşul din gura lui şi de usturimea din gât.

„Arsă de vie, arsă de vie, arsă de vie.”

Vidul îi arăta focul. O femeie cu păr blond-şaten şi piele bronzată ţipa în agonie spre cer.

Îi arăta un corp distrus şi un pat însângerat, un cap rostogolindu-se pe podeaua de marmură.

„Tu ai făcut asta, tu ai făcut asta, tu ai făcut asta.”

Îi arăta o femeie cu ochi din flacără albastră şi păr din aur pur stând deasupra lui, cu pumnalul

înclinat ca să i-l împlânte în inimă.

Ar fi vrut el. Uneori, şi-ar fi dorit ca ea să nu se fi oprit.

Cicatricea de pe chipul lui – din cauza unghiilor cu care îl zgâriase când îl lovise prima dată... La acea dorinţă detestabilă se gândea când se uita în oglindă. La corpul de pe pat, la camera respectivă şi la ţipătul acela; la colierul de la un gât bronzat şi la un zâmbet care nu aparţinea unui chip îndrăgit; la inima pe care o oferise şi fusese lăsată să cadă pe scândurile din lemn ale docurilor râului. La un asasin care plecase pe mare şi la o regină care se întorsese; la un rând de bărbaţi buni care atârnau de porţile castelului.

Tot ceea ce nu putea ierta sau ierta se afla în cicatricea subţire.

Vidul îi arătase asta de nenumărate ori.

Îi lovea corpul cu bice bifurcate înroşite în foc şi îi arăta acele lucruri de nenumărate ori.

I-o arăta pe mama lui. Şi pe fratele lui. Şi pe tatăl lui.

Tot ce îi mai rămăsese. Ce dezamăgise. Ce urâse şi ce devenise.

Liniile dintre ultimele două se înceţoşaseră.

Iar el încercase. Încercase în ultimele săptămâni, în ultimele luni.

Vidul nu voia să audă aşa ceva.

Focul negru se grăbi prin sângele lui şi prin vene, încercând să-i înece gândurile.

Trandafirul în flăcări lăsat pe o noptieră. Ultima îmbrăţişare a regelui său.

Încercase. Încercase să *spere* şi totuşi...

Femei tinere care-l coborau de pe un cal, împungându-l.

Durerea îl lovi profund şi în partea de jos a coloanei, iar el nu putea respira, nu putea striga...

Lumina albă licări.

Fu o pâlpâire, la distanţă.

Nu era auriul, roşul sau albastrul flăcării. Ci un alb ca lumina soarelui, clară şi curată.

Un licăr în întuneric, arcuindu-se ca fulgerul ce străbătea noaptea.

Iar apoi durerea apăru din nou.

Ochii tatălui său – ochii furioşi ai tatălui său când el anunţase că pleca să se alăture gărzii. Pumnii. Rugăminţile mamei lui. Frica de pe chipul ei, când o văzuse ultima dată, când plecase călare din Anielle. Ultima dată când îşi văzuse oraşul şi casa. Fratele lui, mic şi speriat în umbra lungă a tatălui lor.

Un frate pe care îl schimbase cu altul. Un frate pe care îl lăsase în urmă.

Întunericul îl strânse, strivindu-i oasele.

Avea să-l ucidă.

Durerea, acest puţ nesfârşit şi clocotitor de *nimic,* avea să-l omoare.

Poate că ar fi fost o indulgenţă. Nu era tocmai sigur că prezenţa lui – prezenţa lui *de dincolo* ar fi însemnat ceva. Nu suficient încât să facă o încercare să se întoarcă.

Întunericului îi plăcea situaţia şi părea să înflorească datorită acestui fapt.

În timp ce-i strângea menghina în jurul oaselor, îi fierbea sângele în vene, iar el striga încontinuu...

Lumina albă se izbi în el, orbindu-l şi umplând acel vid.

Întunericul scoase un sunet strident, retrăgându-se, apoi ridicându-se ca un val în jurul lui... doar ca să ricoşeze dintr-o carapace a luminii albe, înfăşurate în jurul lui, o piatră pe care se sparse întunericul.

O lumină în abis.

Era caldă, liniştită, blândă şi nu dădea înapoi în faţa întunericului.

Ca şi când ar fi sălăşluit într-un asemenea întuneric de foarte mult timp şi ar fi înţeles cum funcţiona.

Chaol deschise ochii.

Mâna lui Yrene îi alunecase de pe coloană.

Deja se întorcea cu spatele la el, întinzându-se spre cămaşa lui, aruncată pe covorul din dormitor.

El văzu sângele înainte ca ea să îl poată ascunde.

Scuipând căluşul, o prinse de încheietura mâinii, gâfâind zgomotos.

— Eşti rănită.

Yrene îşi şterse nasul, gura şi bărbia înainte să se întoarcă spre el, dar mişcarea nu-i ascunse petele de pe piept care-i udau gulerul rochiei.

Chaol se ridică.

— Pe toţi zeii, Yrene...

— Sunt bine.

Cuvintele îi erau înăbuşite, pline de sângele care îi curgea încă din nas.

— Este... ceva obişnuit? El îşi umplu plămânii cu aer ca să strige pe cineva să aducă *o altă*

vindecătoare...

— Da.

— Mincinoaso. Chaol simţi falsitatea din pauza făcută de Yrene şi văzu în aceasta refuzul ei de a-i întâlni privirea. Bărbatul deschise gura, dar ea îi atinse braţul cu o mână, coborând cămaşa însângerată.

— Sunt bine. Am nevoie doar... de odihnă.

Murdară de sânge închegat pe bărbie şi pe gură, numai în regulă nu părea.

Yrene îşi lipi din nou cămaşa lui de nas când sângele curse din nou.

— Cel puţin, spuse ea prin material şi sânge, pata de mai devreme se potriveşte cu rochia.

Era o încercare jalnică de a glumi, dar el schiţă un zâmbet macabru.

— Credeam că e parte din model.

Ea îi aruncă o privire extenuată, dar amuzată.

— Dă-mi cinci minute şi mă pot întoarce şi...

— Întinde-te. Chiar acum. El alunecă uşor câţiva zeci de centimetri pe saltea, ca să se facă înţeles.

Yrene studie pernele, patul fiind destul de mare încât patru persoane să doarmă nederanjate una lângă cealaltă. Gemând, îşi lipi cămaşa de faţă şi se lăsă pe perne, îşi aruncă încălţările, îşi ridică picioarele şi îşi înclină capul în sus ca să oprească sângerarea.

— Ce să îţi aduc? o întrebă văzând că privea în gol, spre tavan.

Ea făcuse asta – o făcuse în timp ce îl ajutase, probabil din cauza stării de spirit negative pe care

o avusese el înainte...

Yrene doar scuturǎ din cap.

În tǎcere, o urmări lipindu-şi cămaşa de nas şi văzu sângele pătând-o de nenumărate ori, până ce încetini, în sfârşit. Până ce se opri.

Nasul, gura şi bărbia erau roşii de sânge, ochii fiindu-i înceţoşaţi de durere sau extenuare. Poate din ambele cauze.

— Cum? se trezi întrebând-o.

Ea ştia la ce se referea el. Yrene îşi şterse sângele de pe piept.

— Am intrat acolo, în cicatrice, şi era la fel ca înainte. Un zid pe care nicio lovitură de-a magiei mele nu l-a putut sfărâma. Cred că mi-a arătat... Cu degetele, strânse mai tare cămaşa când o apăsă pe sângele care îi păta faţa.

— Ce?

— Morathul, şopti ea, iar el ar fi putut jura că până şi cântecul păsărilor şovăi în grădină. Mi-a arătat o amintire rămasă în tine. Mi-a arătat o fortăreaţă imensă şi neagră, plină de orori. O armată care aşteaptă în munţii din jurul ei.

Sângele lui îngheţă când înţelese cui îi putea aparţine acea amintire.

— Adevărată sau... a fost vreo manipulare împotriva ta?

Aşa fuseseră folosite şi amintirile lui.

— Nu ştiu, recunoscu Yrene. Dar apoi ţi-am auzit strigătele. Nu aici, ci... acolo, înăuntru. Îşi şterse din nou nasul. Şi mi-am dat seama că atacul asupra zidului solid a fost... Cred că a fost o distracţie. O diversiune. Aşadar, am urmat sunetul

strigătului tău. Spre tine, întunericul s-a concentrat atât de mult să te distrugă, încât nu m-a văzut venind. Yrene tremură. Nu ştiu dacă a făcut ceva, dar... Nu am putut suporta să privesc şi să ascult. L-am speriat când am sărit înăuntru, dar nu ştiu dacă va aştepta data viitoare. Dacă îşi va aminti. Are o... sensibilitate. Nu a unei fiinţe vii, ci ca şi cum o amintire ar fi fost eliberată în lume.

Chaol dădu din cap, iar liniştea se pogorî între ei. Ea îşi şterse din nou nasul, cămaşa lui fiind acum plină de sânge, apoi lăsă materialul pe masa de lângă pat.

Timp de câteva minute, lumina soarelui alunecă pe podea, vântul făcând palmierii să foşnească.

Apoi Chaol spuse:

— Îmi pare rău... de mama ta.

Gândind retrospectiv... totul se petrecuse, probabil, în cele câteva luni ale groazei şi pierderii lui Aelin.

Atât de mulţi suferiseră – copii cărora Adarlanul le lăsase cicatrice atât de profunde. Asta dacă Adarlanul îi lăsase măcar în viaţă.

— A fost tot ce era mai bun în lume, spuse Yrene, ghemuindu-se într-o parte ca să privească spre ferestrele grădinii de dincolo de picioarele patului. Ea... Eu am scăpat pentru că ea... Yrene nu spuse şi restul.

— A făcut ce ar face orice mamă, termină el în locul ei.

Ea dădu din cap.

Ca vindecătoare, fuseseră o parte din primele

victime, execuţia lor continuând mult timp după dispariţia magiei. Adarlanul vânase dintotdeauna fără milă vindecătoarele dăruite cu magie. Poate că locuitorii oraşului le vânduseră Adarlanului ca să câştige bani repede şi uşor.

Chaol înghiţi în sec şi, după o clipă, spuse:

— Am văzut cum regele Adarlanului a măcelărit-o pe femeia pe care o iubea Dorian în faţa mea, şi nu am putut face nimic să îl opresc. Să o salvez. Iar când regele a vrut să mă ucidă pentru că am plănuit să îl detronez... A intervenit Dorian. S-a luptat cu tatăl lui şi mi-a dat timp să fug, iar eu am fugit. Am făcut-o pentru că... nu mai era nimeni care să continue rebeliunea, să dea de ştire poporului care trebuia să afle anumite lucruri. L-am lăsat să lupte cu tatăl lui şi să suporte consecinţele, iar eu am *fugit.*

Ea îl privi tăcută.

— Totuşi, acum este bine.

— Nu ştiu. Este liber – este în viaţă. Dar este bine? El a suferit. Mult. În moduri în care nu aş putea începe să... Gâtul i se strâmtă până când îl duru. Ar fi trebuit să fiu eu. Întotdeauna am plănuit să fiu eu îl locul lui.

Lui Yrene îi alunecă o lacrimă pe vomer[3].

Chaol o luă cu degetul înainte să alunece în partea cealaltă.

Yrene se uită în ochii lui un moment lung, lacrimile făcându-i ochii aproape strălucitori în soare. El nu ştia cât timp trecuse. Cât timp îi luase

3 Os lat, nepereche, care alcătuiește scheletul osos al nasului și care desparte fosele nazale (n. tr.).

ei să încerce să înlăture acel întuneric – doar un pic.

Uşa apartamentului se deschise şi se închise destul de silenţios încât Chaol să-şi dea seama că era Kadja. Însă asta o făcu pe Yrene să nu-l mai privească; fără privirea ei, avu un sentiment de răceală – de linişte şi răceală.

Chaol îşi încleştă pumnul, acea lacrimă intrându-i în piele, dorind ca ea să îşi întoarcă din nou privirea spre el. Să citească expresia din ochii fetei.

Dar capul ei se mişcă în sus atât de repede, încât aproape îi lovi lui nasul.

Auriul din ochii lui Yrene se aprinse.

— Chaol, şopti ea, iar el gândi că era prima dată când îi spusese astfel.

Dar ea se uită în jos, atrăgând şi privirea lui în aceeaşi direcţie.

Către toracele dezgolit, spre picioarele sale goale.

Spre degetele de la picioare.

Spre degetele de la picioarele lui, pe care şi le flexa uşor, ca şi când ar fi încercat să îşi amintească mişcarea.

Capitolul 17

Verii lui Nesryn erau plecaţi la şcoală când ea bătu la uşa care dădea spre casa minunată a mătuşii şi unchiului ei, din cartierul Runni. Din strada prăfuită, tot ce se vedea din casa din spatele zidurilor înalte şi groase era poarta

sculptată din lemn de stejar, întărită cu ornamente din fier.

Dar când aceasta se deschise sub mâinile celor doi străjeri care îi făcură imediat semn să intre, Nesryn văzu o curte umbrită şi lată din piatră galbenă, flancată de stâlpi plini cu flori mov[4] şi o fântână incrustată cu sticlă de mare, ce susura în mijloc.

Casa era tipică pentru Antica şi pentru poporul balruhni, din care se trăgeau Nesryn şi familia ei. De mult adaptată la climatul deşertic, clădirea fusese ridicată în funcţie de soare şi de vânt: ferestrele exterioare nu erau niciodată expuse la căldura sudică, iar turnurile înguste care captau vântul, din partea de sus a clădirii, erau poziţionate în direcţia opusă vântului estic plin de nisip, ca să îl împiedice să se infiltreze în camerele pe care le răcea. Familia ei nu era destul de norocoasă încât să aibă un canal care să treacă pe sub casă, aşa cum se întâmpla în cazul multor locuinţe bogate din Antica, dar pentru că existau plante înalte şi marchize din lemn sculptat, umbra menţinea nivelurile publice inferioare din jurul curţii suficient de răcoroase în timpul zilei.

Într-adevăr, Nesryn inspiră profund când merse prin curtea frumoasă, mătuşa întâmpinând-o la jumătatea ei cu o întrebare:

— Ai mâncat?

Mâncase, dar Nesryn spuse:

— M-am păstrat pentru masa ta, mătuşă.

Era o întrebare obişnuită în sânul familiei –

4 Bougainvillea, denumire științifică (n. tr.).

nimeni nu vizita o casă, mai ales cei din familia Faliq, fără să mănânce. Cel puţin o dată.

Mătuşa ei – o femeie încă frumoasă şi bine făcută, ai cărei patru copii nu îi răpiseră nici măcar puţin energia şi pofta de viaţă – dădu aprobator din cap.

— I-am spus lui Brahim chiar în dimineaţa asta că bucătăreasa noastră este mai bună decât cele de la palat.

Se auzi un fel de pufnit amuzat de la un nivel superior, de la fereastra cu oblon din lemn care dădea spre curte. Era biroul unchiului ei, una dintre puţinele camere comune de la al doilea etaj, de obicei privat.

— Ai grijă, Zahida, sau khaganul ar putea să te audă şi să-ţi ia draga bucătăreasă bătrână la palat.

Mătuşa ei îşi dădu ochii peste cap uitându-se la silueta care abia se vedea prin oblonul din lemn ornamentat şi o luă de braţ pe Nesryn.

— Băgăciosul. Întotdeauna trage cu urechea la conversaţiile noastre de jos.

Unchiul chicoti, dar nu mai făcu niciun comentariu.

Nesryn zâmbi, lăsând-o pe mătuşă să o conducă spre interiorul spaţios al casei, pe lângă statuia Innei, cu trup voluptuos, Zeiţa Caselor Liniştite şi a poporului balruhni, ale cărei braţe erau ridicate în semn de întâmpinare, dar şi ca un gest defensiv.

— Poate că bucătarul slab pregătit al palatului este motivul pentru care nobilii sunt atât de costelivi.

Mătuşa ei pufni, mângâindu-şi stomacul.

— Şi fără îndoială motivul pentru care am adăugat atât de multe kilograme în ultimii ani. Îi făcu semn din ochi lui Nesryn. Poate ar trebui să scap de bătrâna bucătăreasă.

Nesryn sărută obrazul moale ca o petală al mătuşii.

— Eşti mai frumoasă decât atunci când eram mică.

Şi vorbea serios.

Mătuşa ei flutură o mână, dar încă radia de plăcere când intrară în interiorul slab luminat şi răcoros al holului. Stâlpii susţineau tavanele înalte ale holului lung, grinzile din lemn şi mobila fiind sculptate şi modelate după flora şi fauna luxuriantă din patria lor, din care plecaseră de mult. Mătuşa o conduse în locuri din casă în care cei mai mulţi oaspeţi nu ajungeau, chiar spre a doua curte mai mică din spate. Acea curte era doar pentru familie, o mare parte din ea fiind ocupată de o masă lungă cu scaune joase la umbra unei marchize. La această oră, soarele era în partea opusă a casei – întocmai motivul pentru care o alesese mătuşa ei.

Mătuşa o conduse pe un scaun alăturat celui din capul mesei, locul de onoare, şi se grăbi să-i transmită bucătăresei să aducă gustări.

În linişte, Nesryn ascultă vântul şuierând prin iasomia care se căţăra pe zid, spre balconul de deasupra. Era cea mai liniştită casă pe care o văzuse vreodată – mai ales în comparaţie cu haosul casei familiei sale din Rifthold.

O durere îi strânse pieptul, iar Nesryn şi-l

masă. Cei la care se gândea ea erau în viaţă, scăpaseră, însă faptul acesta nu îi spunea unde erau acum sau ce ar fi putut înfrunta pe continentul plin de atât de multe orori.

— Tatăl tău are pe faţă aceeaşi expresie când se gândeşte prea intens, îi spuse unchiul din spatele ei.

Nesryn se întoarse pe scaun, schiţând un zâmbet când Brahim Faliq intră în curte. Unchiul era mai scund decât tatăl ei, dar mai zvelt – în mare parte datorită faptului că *nu* îşi câştiga existenţa cocând produse de patiserie. Nu, unchiul era încă în formă pentru un bărbat de vârsta lui, părul negru fiindu-i presărat cu argintiu, ambele chestiuni datorându-se probabil vieţii de negustor care îl menţinea atât de activ.

Dar chipul lui Brahim... era cel al lui Sayed Faliq. Chipul tatălui ei. Cu mai puţin de doi ani care-i despărţeau, unii îi consideraseră gemeni când erau mici. Şi când văzu chipul blând, încă frumos, Nesryn simţi un nod în gât.

— Una dintre puţinele caracteristici moştenite de la el, se pare.

Într-adevăr, unde Nesryn era tăcută şi înclinată spre contemplare, râsetul zgomotos al tatălui ei fusese la fel de constant în casa lor precum cântatul vesel şi chicotitul surorii ei.

Îl simţi pe unchiul său studiind-o când ocupă locul din faţa ei, lăsându-l pe cel din capul mesei pentru Zahida. Bărbaţii şi femeile conduceau împreună casa, autoritatea lor comună fiind tratată ca lege de copiii lor. Nesryn cu siguranţă se

supusese, deşi sora ei... încă auzea luptele zgomotoase dintre sora şi tatăl ei, când Delara crescuse şi îşi dorise să fie independentă.

— Pentru un căpitan al gărzii regale, spuse gânditor unchiul, sunt surprins că ai timp să ne vizitezi atât de des.

Mătuşa dădu buzna înăuntru, ducând o tavă cu ceai rece de mentă şi pahare.

— Taci. Nu te plânge, Brahim, sau nu va mai veni.

Nesryn zâmbi, privind între ei când mătuşa dădu fiecăruia un pahar cu ceai, lăsă tava pe masă şi se aşeză în capul mesei.

— M-am gândit să vin acum – cât timp sunt copiii la şcoală.

Încă unul dintre multele decrete minunate ale khaganatului: fiecare copil, indiferent de cât de sărac sau bogat era, avea dreptul să meargă la şcoală. Gratuit. Ca rezultat, aproape toată lumea din imperiu era alfabetizată – mai mult decât putea pretinde Nesryn despre Adarlan.

— Şi iată-mă sperând că te întorci ca să ne mai cânţi, spuse unchiul zâmbind strâmb. De când ai plecat alaltăieri, copiii ţi-au fredonat cântecele ca pisicile vagaboande. Nu am fost în stare să le spun că vocile lor nu prea se ridică la acelaşi standard ca al stimatei lor verişoare.

Nesryn chicoti, chiar roşi. Ea cânta în cercuri restrânse – doar pentru familia ei. Nu cântase niciodată pentru Chaol sau alţii, şi nici măcar nu menţionase că vocea ei era... mai mult decât bună. Nu era ceva ce putea fi pomenit cu uşurinţă în

conversaţii, iar zeii ştiau că ultimele câteva luni nu fuseseră favorabile cântatului, dar se trezise cântându-le verilor ei cu două seri în urmă unul dintre cântecele pe care le învăţase de la tatăl său. Un cântec de leagăn din Antica. Până la finalul acestuia, mătuşa şi unchiul ei se adunaseră, mătuşa ştergându-se la ochi şi... ei bine, nu mai putea da înapoi, nu-i aşa?

Probabil că avea să fie tachinată pe seama subiectului până nu ar mai fi deschis gura niciodată.

Dar măcar dacă ar fi venit aici doar ca să cânte. Oftă uşor, pregătindu-se.

În tăcere, mătuşa şi unchiul făcură un schimb de priviri. Mătuşa ei întrebă încet:

— Ce este?

Nesryn sorbi din ceai, gândindu-se ce să spună. Cel puţin mătuşa şi unchiul o aşteptară să vorbească. Sora ei ar fi scuturat-o de umeri până acum, cerându-i un răspuns.

— Acum două seri a avut loc un atac în Torre. O tânără vindecătoare a fost ucisă de un intrus. Criminalul încă nu a fost găsit.

Indiferent cât căutaseră ea şi Sartaq seara trecută prin câteva canale de sub Antica, nu găsiseră nicio cale spre Torre; nici vreun semn de cuib de valgi. Nu descoperiseră decât tipicele mirosuri îngrozitoare ale oraşului şi şobolanii fugindu-le pe sub picioare.

Unchiul înjură, atrăgând o privire dezaprobatoare din partea mătuşii. Dar chiar şi mătuşa îşi masă pieptul înainte să întrebe:

— Am auzit zvonurile, dar... Ai venit să ne avertizezi?

Nesryn dădu din cap.

— Atacul seamănă cu tehnicile inamicilor din Adarlan. Dacă ei sunt aici, în acest oraş, mă tem că asta ar putea avea legătură cu sosirea mea.

Nu îndrăznise să spună mătuşii şi unchiului ei prea multe. Nu din lipsă de încredere, ci de frica celor care ar fi putut auzi. Aşadar, nu ştiau de valgi, de Erawan sau de chei.

Ştiau de misiunea ei de a aduna o armată, pentru că nu era un secret, dar... Nu riscă să le spună de Sartaq; de faptul că el şi rukhinul său ar fi putut să fie calea spre câştigarea sprijinului khaganului, că era posibil ca poporul lui să ştie despre valgi lucruri pe care nici măcar ei nu le descoperiseră înfruntându-i. Nici măcar nu riscă să le spună că fusese pe rukul prinţului. Nu că ar fi crezut-o. Oricât de înstărită ar fi fost familia ei, existau bogătaşi şi existau nobili.

— Vor avea în vedere familia noastră... ca să ajungă la tine? întrebă unchiul.

Nesryn înghiţi în sec.

— Nu cred, dar ar fi în stare de orice. Eu... încă nu se ştie dacă acest atac *a avut* legătură cu sosirea mea sau dacă tragem concluzii pripite, dar în cazul în care este adevărat... Am venit să vă îndemn să angajaţi mai mulţi străjeri, dacă puteţi. Se uită la ei, punându-şi mâinile cu palmele în sus pe masă. Îmi pare rău că am atras lucrul acesta asupra casei voastre.

Mătuşa şi unchiul ei se mai priviră o dată, apoi

amândoi o luară de mână.

— Nu ai de ce să îţi pară rău, spuse mătuşa tocmai când unchiul adăugă:

— Faptul că te-am văzut atât de neaşteptat a fost o binecuvântare neînchipuită.

Nesryn amuţi. Asta îşi dorea Erawan să distrugă.

Avea să găsească o cale să adune acea armată. Ori ca să-şi salveze familia de război, ori ca să-l împiedice să ajungă pe aceste ţărmuri.

Mătuşa ei declară:

— Vom mai angaja străjeri, vom avea o escortă pentru copii spre şi dinspre şcoală. Dădu din cap spre soţul ei. Şi oriunde am merge în oraş.

Unchiul lui Nesryn adăugă:

— Şi tu? Mergi prin oraş de una singură.

Nesryn flutură o mână, deşi îngrijorarea lor o emoţionă. Se abţinu să le spună că ea căutase valgi în canalizarea din Rifthold câteva săptămâni şi că seara precedentă îi pândise prin canalele din Antica. Nu le spuse cât de implicată fusese în distrugerea castelului de cleştar. Nu voia să îşi vadă unchiul căzând de pe scaun sau părul frumos al mătuşii albindu-se.

— Mă descurc.

Mătuşa şi unchiul nu păreau atât de convinşi, dar dădură oricum din cap tocmai când bucătăreasa apăru zâmbindu-i larg lui Nesryn, cu mici farfurii cu salată rece în mâinile ridate.

Pentru câteva clipe lungi, Nesryn mâncă tot ce îi puseseră în farfurie mătuşa şi unchiul ei, mâncăruri într-adevăr la fel de bune precum cele

de la palat. Înainte să se îndoape până aproape să explodeze, înainte să-şi bea ceaiul până la ultimul strop, mătuşa îi spuse cu şiretenie:

— Ştii, speram că vei aduce un invitat.

Nesryn pufni, dându-şi la o parte părul de pe faţă.

— Lordul Westfall este foarte ocupat, mătuşă.

Dar dacă Yrene îl ajutase să încalece în dimineaţa aceasta... poate a doua zi avea să-l aducă aici, să-l prezinte familiei şi celor patru copii care umpleau casa cu haos şi bucurie.

Mătuşa sorbi graţios din ceai.

— O, nu mă referem la el. Un zâmbet pluti între Zahida şi Brahim. Mă referem la prinţul Sartaq.

Nesryn se bucură că îşi terminase ceaiul.

— Ce e cu el?

Acel zâmbet şiret nu dispăru.

— Se zvoneşte că *o persoană* – îi aruncă o privire cu înţeles lui Nesryn – a fost zărită călărind cu prinţul ieri, la răsărit. Pe rukul lui.

Nesryn îşi stăpâni tresărirea.

— Eu... eram.

Se rugase ca nimeni să nu o fi văzut cu el seara trecută – ca vestea că valgii erau vânaţi să nu ajungă la urechile acestor creaturi.

Unchiul ei chicoti.

— Şi când plănuiai să ne spui? Copiii au fost încântaţi din cale-afară că draga lor vară a călărit pe Kadara.

— Nu am vrut să mă laud.

Era o scuză jalnică.

— Hmm, fu singura replică a unchiului ei, şiretenia dansându-i în privire.

Dar mătuşa lui Nesryn îi aruncă o privire cu înţeles, răceala din ochii ei căprui spunându-i că nici ea nu uitase nicio clipă de familia care rămăsese în Adarlan şi care, poate, încerca acum să fugă spre aceste ţărmuri. Mătuşa spuse cu convingere:

— Rukşii nu se tem de balauri.

Capitolul 18

Inima lui Yrene bătu cu putere când îngenunche lângă Chaol pe pat şi urmări cum îşi mişcă degetele de la picioare.

— Poţi... să simţi?

Chaol încă se holba ca şi când nu i-ar fi venit să creadă.

— Eu... Cuvintele i se opriră în gât.

— Poţi controla mişcarea?

El păru să se concentreze.

Apoi degetele i se opriră.

— Bun, spuse ea, ridicându-se ca să privească mai atent. Acum, mişcă-le.

Chaol păru din nou să se concentreze, iar apoi...

Două degete se îndoiră. Apoi trei de la celălalt picior.

Yrene zâmbi – larg şi continuă să zâmbească atunci când îşi întoarse capul spre el.

Chaol nu făcu decât să se holbeze la ea şi la zâmbetul ei. Un soi de emoţie intensă care-i

traversă trăsăturile o făcu să încremenească puţin.

— Cum? întrebă el.

— ... poate când am ajuns la tine, când magia mea s-a lovit de întuneric un pic mai...

Fusese îngrozitor să-l găsească în întuneric, în vid, frig, durere şi groază.

Ea refuzase să recunoască ceea ce încercase creatura să-i arate la zidul acela, de nenumărate ori: fortăreaţa îngrozitoare, soarta care o aştepta când se întorcea. Refuzase să recunoască asta când lovise zidul, magia ei implorând-o să se oprească, să se retragă.

Până ce... până ce îl auzise pe el, departe şi mai adânc înăuntru.

Se aruncase orbeşte, ca o suliţă spre sunet. Iar acolo fusese el – sau orice ar fi fost *din* el, ca şi cum lucrul acela ar fi fost miezul firului dintre om şi rană, nu zidul împotriva nervilor, mult deasupra.

Se înfăşurase în jurul lui, strângând puternic deşi întunericul lovise de nenumărate ori. Şi, ca răspuns, îşi trimisese magia în el, ca pe o coasă de lumină în întuneric – o torţă care arsese doar parţial.

Exact cât trebuia, se pare.

— E bine, declară Yrene, poate inutil. E minunat.

Chaol încă se uita la ea când spuse „Este”.

Yrene deveni conştientă de sângele de pe ea şi de starea ei.

— Să începem cu asta, spuse fata. Fă câteva exerciţii înainte să ne oprim pentru azi.

Ce îi mărturisise despre mama ei... îi mai

spusese doar Hafizei, la intrarea în Torre. Nimănui altcuiva. Nu mai zisese nimănui, nu de când venise clătinându-se în ferma vărului mamei ei şi ceruse adăpost şi protecţie.

Se întrebă cât timp îi fusese blocată povestea lui în piept.

— Lasă-mă să comand mai întâi ceva de mâncare, decise Yrene. Se uită spre paravanul de lemn care masca baia, apoi la pieptul şi rochia acoperite cu sânge. Cât aşteptăm... s-ar putea să folosesc baia şi să împrumut un rând din hainele tale.

Chaol încă o privea cu acel chip calm şi concentrat. Un altul decât cel de până acum, ca şi când îndepărtarea unei părţi din întunericul acela ar fi dezvăluit adevărata lui faţă.

Acest bărbat pe care încă nu îl cunoscuse.

Nu era sigură cum să procedeze în situaţia de faţă, cu el.

— Ia ce vrei, îi spuse Chaol, cu vocea înceată şi răguşită.

Yrene era ameţită când coborî din pat, luă cămaşa lui distrusă cu ea şi se grăbi spre baie. Se simţea aşa din cauză că pierduse sânge, îşi spuse în sinea ei.

Chiar şi în timp ce făcu baie zâmbind.

~

— Ştii, nu pot decât să mă simt neglijată, spuse tărăgănat Hasar când se aplecă deasupra hărţilor despre care Yrene nu îndrăznise să întrebe.

Din partea cealaltă a salonului luxos de primire nu le vedea foarte bine şi putea doar urmări când Hasar mişca nişte figurine ivorii din loc în loc, încruntându-şi concentrată sprâncenele negre.

— Renia spune că nu ar trebui să mă aştept să-mi acorzi aşa de mult timp, dar poate am devenit alintată în aceşti doi ani, continuă Hasar împingând o figurină cinci centimetri spre dreapta şi încruntându-se.

Yrene sorbi din ceaiul ei de mentă şi nu comentă în niciun fel. Hasar o chemase aici aflând că Yrene îşi petrecuse toată ziua vindecându-l pe lordul Westfall. Ceruse unui servitor să o aducă în camera prinţesei cu promisiunea unor gustări extrem de necesare. Şi, într-adevăr, prăjiturile cu roşcove şi ceaiul îi alungaseră un pic extenuarea.

Prietenia ei cu prinţesa fusese pur întâmplătoare. La una dintre primele lecţii ale lui Yrene, Hafiza o adusese ca să o îngrijească pe prinţesă, care se întorsese de la palatul ei de la malul mării din nord-est ca să fie tratată pentru o puternică durere de stomac. Aveau vârste apropiate şi, în orele în care Hafiza îndepărtase o tenie cu adevărat îngrozitoare din intestinele prinţesei, Hasar îi ceruse lui Yrene să vorbească.

Şi Yrene o făcuse, pălăvrăgind despre lecţiile ei, menţionând ocazional momentele mai dezgustătoare ale anului în care lucrase la PORCUL ALB. Prinţesei îi plăcuseră poveştile ei despre luptele murdare din bar. Povestea pe care prefera să o audă, pe care îi ceruse lui Yrene să i-o spună de trei ori în zilele în care Hafiza îi scosese pe gură

tenia ucisă în mod magic – pe un orificiu sau celălalt, îi spusese Marea Vindecătoarei prinţesei –, era despre o tânără necunoscută care îi salvase viaţa lui Yrene, o învăţase să se apere şi îi lăsase o mică avere în aur şi bijuterii.

Lui Yrene i se păruse o poveste neînsemnată, fără să se aştepte ca prinţesa să-şi amintească numele ei imediat ce Hafiza scosese ultimii centimetri de tenie din corpul ei. Dar după două zile fusese chemată în camera prinţesei, unde Hasar era ocupată să mănânce tot felul de delicatese ca să recupereze pierderea în greutate.

Prea slabă, îi spusese lui Yrene în loc de salut. Avea nevoie de un fund mai mare pe care iubita ei să-l apuce noaptea.

Yrene izbucnise în râs – primul râs adevărat după foarte mult timp.

Hasar zâmbise, pur şi simplu, oferindu-i lui Yrene nişte peşte afumat din depresiunile pline de râuri şi asta fusese tot. Poate nu era o prietenie între egali, dar Hasar părea să se bucure de compania ei, iar Yrene nu se afla în poziţia de a o respinge.

Aşadar, prinţesa îşi făcuse obiceiul de a o chema ori câte ori era în Antica... şi, în cele din urmă, o adusese pe Renia la palat ca să-i cunoască pe tatăl ei şi pe Yrene. Renia, dacă Yrene era sinceră, era o companie pe care ar fi preferat-o prinţesei obositoare şi cu limba tăioasă, dar Hasar avea tendinţa să fie geloasă şi să nu accepte ca cineva să intre pe teritoriul ei. Adesea avea grijă ca Renia să fie ţinută departe de Curte şi de posibilii

pretendenţi la afecţiunea ei.

Nu că Renia îi dăduse vreodată un motiv să facă asta. Nu, pentru că tânăra femeie mai mare decât Yrene cu o lună avea ochi doar pentru prinţesă şi o iubea cu devotament.

Hasar îi oferise Reniei titlul de *lady* şi pământuri în propriul ei teritoriu. Totuşi, Yrene le auzise pe unele vindecătoare şoptind că atunci când Renia ajunsese prima dată în preajma lui Hasar, Hafizei i se ceruse discret să o vindece de... neplăcerile vieţii de dinainte. Cauzate de fosta profesie, din câte se părea. Yrene nu îi ceruse detalii lui Hasar, dar având în vedere cât de loială îi era acum Renia prinţesei, se întreba deseori dacă motivul pentru care lui Hasar îi plăcea să audă povestea lui Yrene despre salvatoarea misterioasă era că şi ea văzuse cândva o femeie suferind şi o ajutase, iar apoi o păstrase.

— Şi tu zâmbeşti mai mult azi, spuse Hasar, lăsând din mână condeiul din sticlă. În ciuda hainelor hidoase.

— Pe-ale mele le-am sacrificat pentru a-l vindeca pe lordul Westfall, spuse Yrene masându-şi tâmpla care-i zvâcnea încet de o durere pe care nici măcar ceaiul şi prăjiturile cu roşcove nu reuşiseră să o îndepărteze. El a fost destul de amabil să-mi împrumute hainele lui.

Hasar zâmbi.

— Unii ar putea presupune că ţi-ai pierdut hainele din motive mult mai plăcute.

Yrene roşi.

— Sper că şi-ar aminti că sunt o vindecătoare

profesionistă din Torre.

— Asta ar face bârfa şi mai savuroasă.

— Aş crede că au lucruri mai bune de făcut decât să răspândească zvonuri despre o vindecătoare necunoscută.

— Eşti moştenitoarea neoficială a Hafizei, lucru care te face oarecum interesantă.

Yrene nu fu insultată de cuvintele sincere. Ea nu îi explicase lui Hasar că, probabil, urma să plece, iar Hafiza ar fi găsit pe altcineva. Se îndoia că prinţesa ar fi fost de acord... şi nu era tocmai sigură ar fi *lăsat-o* să plece. Atât de mult timp îşi făcuse griji pentru Kashin, totuşi Hasar...

— Ei bine, în orice caz, nu mă interesează lordul Westfall.

— Ar trebui. Este foarte chipeş. Chiar şi eu *sunt* ispitită.

— Serios?

Hasar râse.

— Deloc. Dar văd de ce *tu* ai putea fi.

— El şi căpitanul Faliq au o relaţie.

— Şi dacă nu ar fi avut?

Yrene sorbi prelung din ceai.

— El este pacientul meu, iar eu sunt vindecătoarea lui. Sunt destui bărbaţi chipeşi.

— Precum Kashin.

Yrene se încruntă la prinţesă peste marginea neagră şi aurie a ceştii de ceai.

— Îl tot împingi pe fratele tău spre mine. Îl încurajezi?

Hasar îşi duse o mână la piept, unghiile ei îngrijite strălucind în soarele după-amiezii târzii.

— Kashin nu a avut nicio problemă cu femeile până să apari tu. Cândva, aţi fost prieteni atât de apropiaţi. De ce nu ar trebui să vreau ca draga mea prietenă şi fratele meu să aibă o relaţie mai profundă?

— Pentru că dacă vei fi numită khagan, ne-ai putea ucide dacă el nu se supune.

— Pe el, posibil, dacă nu se supune. Iar dacă tu dovedeşti că nu îi porţi urmaşii, te-aş putea lăsa să te purifici imediat ce îmi asigur urmaşi şi ai putea să-ţi păstrezi averea.

Cuvintele erau atât de simple şi obişnuite. Despre metode atât de îngrozitoare, menite să împiedice acest imperiu minunat şi răspândit să se destrame. Ea îşi dori ca şi Kashin să fi fost aici ca să audă, să înţeleagă.

Yrene întrebă:

— Şi tu ce ai face... ca să ai urmaşi?

Cu Renia ca posibilă viitoare Mare Împărătească, Hasar trebuia să găsească o cale să nască un moştenitor.

Hasar începu să împingă din nou figurinele pe hartă.

— Deja i-am spus tatălui meu şi chestiunea asta nu te priveşte pe tine.

Corect. Pentru că dacă alesese vreun bărbat... era o informaţie periculoasă. Fraţii ei ar fi putut foarte bine să încerce să-l distrugă pe cel în care Hasar şi Renia aveau suficientă încredere încât să le ajute în felul acela; sau ar fi plătit bine să afle dacă Hasar şi Renia *se gândeau* măcar la urmaşi în acest moment.

Dar Hasar spuse apoi:

— Am auzit că asasinul din bibliotecă te-a urmărit. O expresie hotărâtă îi acoperi chipul. De ce nu ai venit mai întâi la mine?

Din fericire, înainte ca Yrene să poată răspunde, Hasar continuă:

— Se spune că a fost o moarte ciudată – una deloc obişnuită.

Yrene încercă fără succes să reprime amintirea chipului sfrijit şi uscat.

— A fost.

Hasar sorbi din ceai.

— Nu-mi pasă dacă atacul a fost un atentat intenţionat la viaţa ta sau doar o coincidenţă. Puse pe masă ceaşca de ceai cu o precizie delicată. Când voi afla cine este, îl voi decapita chiar eu. Prinţesa atinse cu o mână sabia din teacă, lăsată pe marginea biroului din lemn de stejar.

Yrene nu se îndoia de asta, dar spuse:

— Mi s-a spus că pericolul este... însemnat.

— Nu îmi place ca prietenii mei să fie vânaţi ca animalele. Nu era vocea unei prinţese – ci a unei regine războinice. Şi nu îmi place ca vindecătoarele din Torre să fie ucise şi terorizate.

Hasar era în multe feluri, dar era loială. Întru totul. Celor câţiva oameni pe care îi favoriza. Lucrul acesta stârnise întotdeauna sentimentele lui Yrene. Să aibă pe cineva care chiar vorbea serios. Hasar *l-ar fi decapitat* pe ucigaş dacă ar fi fost destul de ghinionist să o întâlnească, şi nici nu i-ar fi pus întrebări.

Yrene se gândi la tot ce ştia despre posibilul

criminal şi se luptă să nu îi spună prinţesei că decapitarea era, de fapt, modul corect de a ucide un demon valg.

Doar dacă nu-i înfruntai rămăşiţele din trupul cuiva. Caz în care... Deşi şedinţa din acea zi cu lordul Westfall fusese îngrozitoare şi epuizantă, ea deja înţelesese şi ascunsese micile informaţii adunate. Nu doar pentru vindecarea lui, ci şi în cazul în care ar fi fost vreodată nevoită să înfrunte aşa ceva pe acele câmpuri de luptă. Chiar dacă perspectiva de a vedea demonii valgi în persoană...

Luând o sorbitură din ceai, Yrene întrebă:

— Nu te îngrijorează că poate nu este o coincidenţă că războiul se dă pe continentul nordic, iar acum avem inamici printre noi?

Nu îndrăzni să aducă vorba de moartea lui Tumelun.

— Poate că lordul Westfall şi căpitanul Faliq şi-au adus spionii ca să te urmărească.

— Nu e posibil.

— Eşti sigură? Ei sunt disperaţi. Şi disperarea naşte oameni care sunt dispuşi să facă orice ca să obţină ce le trebuie.

— Şi de ce ar avea nevoie, în afară de ce le ofer deja?

Hasar îi făcu semn din deget lui Yrene să se apropie. Yrene lăsă jos ceaşca de ceai şi traversă covorul de un albastru închis spre biroul din faţa ferestrelor. Camera lui Hasar avea o privelişte spre golful turcoaz – spre nave şi pescăruşi şi întinderea strălucitoare a Mării Înguste de dincolo.

Hasar gesticulă spre harta din faţa ei.

— Ce vezi aici?

Lui Yrene i se strânse gâtul când recunoscu continentul. Continentul nordic – patria ei. Şi toate figurinele în roşu, verde şi negru.

— Acelea sunt... armate?

— Asta e armata ducelui Perrington, spuse Hasar arătând spre rândul de figurine negre care se întindeau ca un zid pe mijlocul continentului. Alte grupuri erau spre sud.

Iar spre nord: un mic grup verde. Şi o singură figurină roşie chiar dincolo de ţărmurile Riftholdului.

— Ce sunt celelalte?

Hasar spuse:

— Este o mică armată în Terrasen.

Ea chicoti la figurinele verzi adunate în jurul Orynthului.

— Şi în Adarlan?

Hasar luă figurina roşie, răsucind-o între două degete.

— Nu putem vorbi despre o armată. Dorian Havilliard rămâne dispărut. Va fugi spre nord sau spre sud? Sau poate spre continent... deşi cu siguranţă nu este nimic dincolo de acei munţi, în afară de triburi pe jumătate sălbatice.

— Ce este acea figurină? întrebă Yrene observând pionul auriu pe care îl scosese Hasar de pe hartă.

Hasar îl ridicară şi pe acesta.

— Este Aelin Galathynius. *Şi* ea dispărută.

— Nu este în Terrasen? Cu armata ei?

— Nu. Hasar atinse documentele la care se referise când îşi actualizase hărţile. Rapoarte, îşi dădu seama Yrene. Ultimele ştiri indică faptul că regina Terrasenului este de negăsit în regatul ei. Sau în oricare altul. Ea schiţă un zâmbet. Poate că ar trebui să-l întrebi despre asta pe lordul tău.

— Mă îndoiesc de faptul că îmi va zice.

Se abţinu să spună că nu era lordul ei.

— Atunci, poate că ar trebui să-l obligi.

Yrene întrebă prudentă:

— De ce?

— Pentru că aş vrea să ştiu.

Yrene citi printre rânduri. Hasar voia informaţia înaintea tatălui şi a fraţilor ei.

— Cu ce scop?

— Când un lider al ţinuturilor dispare, nu este un motiv de sărbătoare. În special unul care distruge palate şi cucereşte oraşe după bunul plac.

Frică. Bine ascunsă, dar Hasar se gândea cel puţin la posibilitatea ca Aelin Galathynius să ţintească dincolo de propriile ţinuturi.

Dar să facă pe spioana pentru Hasar...

— Crezi că atacul din bibliotecă are vreo legătură cu asta?

— Cred că lordul Westfall şi căpitanul Faliq ştiu cum să joace jocul. Şi dacă ei fac să pară că există o ameninţare din partea lui Perrington în ţinutul nostru, de ce nu ne-am gândi să ne aliem cu ei?

Yrene nu credea că ei jucau astfel de jocuri.

— Crezi că fac asta ca să o ajute pe Aelin Galathynius? Sau pentru că ea este dispărută şi se tem să piardă un aliat puternic?

— Asta aş vrea să ştiu, cu tot cu locul în care se află regina. Sau locul în care cred ei că se află.

Yrene se forţă să o privească pe prinţesă în ochi.

— Şi de ce ar trebui să te ajut?

Ea zâmbi ca o pisică Baast.

— În afară de faptul că suntem prietene apropiate? Nu aş putea să-ţi ofer nimic care să îndulcească oferta, dragă Yrene?

— Am tot ce îmi trebuie.

— Da, dar îţi aminteşti că flota este a mea. Marea îngustă este a mea şi traversarea acesteia ar putea fi foarte dificilă pentru cei care uită.

Yrene nu îndrăzni să dea înapoi. Nu îndrăzni să îşi mute privirea de la ochii negri ai prinţesei.

Hasar ştia. Ştia sau presupunea că Yrene voia să plece. Şi dacă ea nu o ajuta pe prinţesă... Yrene nu se îndoia că pe cât de pasional iubea, pe atât de răzbunătoare era. Suficient cât să se asigure că Yrene nu ar fi părăsit niciodată aceste ţărmuri.

— Voi vedea ce pot afla, spuse Yrene, refuzând să-şi îndulcească vocea.

— Bun, declară Hasar şi luă figurinele de pe hartă cu o mişcare a mâinii, împrăştiindu-le într-un sertar şi închizându-le înăuntru. Pentru început, de ce nu mă însoţeşti la sărbătorirea lui Tehome poimâine seară? Îl pot ţine ocupat pe Kashin, dacă asta îţi lasă cale liberă.

Lui Yrene i se întoarse stomacul pe dos. Uitase că sărbătoarea zeiţei mării era peste două zile. La drept vorbind, erau sărbători aproape în fiecare săptămână, iar Yrene participa când putea, dar la

asta... Cu flota ei, cu Marea Îngustă şi alte câteva lucruri sub jurisdicţia ei, Hasar ar fi onorat-o cu siguranţă pe Tehome. Şi-n mod sigur nici khaganatul nu avea să omită să o sărbătorească pe Doamna Marelui Adânc – nu când oceanul fusese bun cu ei în ultimele secole.

Aşadar, Yrene nu îndrăzni să obiecteze. Nu îşi permise să ezite măcar în faţa ochilor pătrunzători ai lui Hasar.

— Cât timp nu te deranjează să port aceeaşi rochie de alaltăseară, spuse cât de nonşalant putu, apucându-şi cămaşa mult prea mare pentru ea.

— Nu este nevoie, răspunse Hasar zâmbind larg. Deja am ales ceva.

Capitolul 19

Chaol continuă să îşi mişte degetele de la picioare mult timp după plecarea lui Yrene. Le agită în cizme fără să le *simtă* cu adevărat, ci doar suficient cât să ştie că *se mişcau.*

Cum făcuse Yrene...

Nu îi spusese lui Nesryn când ea se întorsese înainte de cină fără veşti despre valgi, ci doar îi explicase calm că progresa suficient cu Yrene cât să îşi dorească să anuleze vizita de a doua zi, la familia ei, pentru altă dată.

Ea păruse un pic abătută, dar fusese de acord, în câteva clipe afişând din nou acea mască rece.

Chaol o sărutase când trecuse pe lângă el ca să se îmbrace pentru cină.

O apucase de încheietura mâinii, o trăsese în

jos şi o sărutase o dată. Repede... dar minuţios.

Ea fusese atât de surprinsă, încât, înainte că el să se retragă, nici măcar nu îl atinsese.

— Pregăteşte-te, îi spusese el, făcându-i semn spre camera ei.

Aruncându-i o privire peste umăr şi cu un zâmbet schiţat pe buze, Nesryn îl ascultase.

Chaol se uitase după ea câteva minute, mişcându-şi degetele în cizme.

Sărutul fusese lipsit de pasiune, de sentimente reale.

El se aşteptase la asta; practic, o alungase în ultimele săptămâni. Nu o condamna deloc pentru că fusese surprinsă.

Încă îşi îndoia degetele în cizme când sosiră la cină. În seara aceea urma să solicite o audienţă la khagan – din nou, cu sau fără doliu sau protocol –, iar apoi să-l avertizeze pe bărbat în legătură cu ce ştia el.

Intenţiona să o solicite înainte de sosirea obişnuită a lui Yrene – în caz că ar fi pierdut timpul. Ceea ce părea să se întâmple mai tot timpul. Azi fuseseră trei ore. Trei.

Gâtul îl ustura încă în ciuda ceaiului cu miere pe care Yrene îl obligase să îl bea până ce aproape i se făcuse rău. Apoi îl obligase să exerseze mişcări, multe dintre ele fiind unele la care trebuia să îl ajute: rotirea şoldurilor, rotirea fiecărui picior dintr-o parte în alta, rotirea gleznelor şi a tălpilor. Toate erau menite să stimuleze circulaţia la muşchii care începeau să se atrofieze, să refacă acele căi dintre coloană şi creier, după cum îi

spusese ea.

Yrene repetase exerciţiile de nenumărate ori, până ce trecuse o oră. Până ce se clătina din nou pe picioare, iar privirea îi devenise sticloasă.

Extenuare. O vreme, îi rotise picioarele, ordonându-i să îşi mişte degetele din când în când, iar apoi îşi trimisese atingerile magiei prin picioarele lui, ocolindu-i complet coloana. Mici înţepături în degete, ca şi când roiuri de licurici ar fi aterizat pe el – asta era tot ce simţea, deşi ea continuase să încerce să-i refacă legăturile din trup. Cât de puţin putea face ea acum, cu micul progres din urmă cu câteva ore?

Dar toată magia aceea... Când Yrene se clătinase după ultimul set de exerciţii, el o chemase pe Kadja şi ordonase pregătirea unei trăsuri înarmate pentru vindecătoare.

Yrene, spre surprinderea lui, nu obiectase, deşi el presupunea că îi era greu să o facă, de vreme ce vindecătoarea aproape dormea în picioare când plecase, sprijinită de Kadja. Vindecătoarea şoptise doar ceva despre faptul că el trebuia să urce din nou pe cal după micul dejun, apoi plecase.

Dar poate că norocul pe care îl avusese în acea după-amiază nu avea să se prelungească şi în restul zilei.

Câteva ore mai târziu, khaganul nu era la cină. Îşi lua masa de seară în intimitate, cu iubita lui soţie, spuseră ceilalţi. Restul lucrurilor nerostite erau printre cuvinte: suferinţa îşi urma cursul natural şi politica avea să fie lăsată deoparte. Chaol încercase să pară pe cât de înţelegător

posibil.

Cel puţin Nesryn părea să facă progrese cu Sartaq, chiar dacă ceilalţi nobili deja se plictisiseră de prezenţa lor.

Aşadar, el luă cina, continuând să-şi agite degetele în cizme şi nu spuse nimănui, nici măcar lui Nesryn, ce putea să facă acum mult timp după ce se întorseseră în apartamentul lor, şi se prăbuşi pe pat.

Se trezi la răsărit... nerăbdător să se spele şi să se îmbrace. Se trezi, mâncând micul dejun cât de repede putu, în timp ce Nesryn ridică doar din sprâncene.

Dar şi ea plecă devreme ca să se întâlnească cu Sartaq, în vârful unuia dintre cele treizeci şi şase de minarete ale palatului.

A doua zi era sărbătoare în onoarea unuia dintre cei treizeci şi şase de zei pe care îi reprezentau minaretele – sărbătoarea zeiţei mării, Tehome. Avea să fie o ceremonie la răsărit, lângă docuri, cu toţi nobilii, chiar şi khaganul, care asista la punerea coroanelor în apă. Erau daruri pentru Doamna Marelui Adânc, aşa îi spusese Nesryn. Apoi, la apus, un mare festin la palat.

Îl lăsaseră rece propriile sărbători, în Adarlan; le considera rituri demodate în onoarea forţelor şi elementelor pe care strămoşii lui nu le puteau explica, şi totuşi agitaţia, coroanele de flori şi scoicile ridicate în palat ca să înlocuiască, în sfârşit, steagurile albe, mirosul crustaceelor ce fierbeau în unt şi mirodenii... Toate acestea îl intrigară. Îl făcură să vadă totul mai clar când

înaintă în scaunul lui prin palatul aglomerat, spre curte.

Curtea era o îngrămădire de negustori care soseau şi plecau cărând mâncare, decoraţiuni, şi ceea ce păreau a fi artişti. Toţi erau veniţi să o roage pe zeiţa mării să fie milostivă în această perioadă în care vara târzie făcea loc furtunilor violente anuale care puteau spulbera nave şi oraşe întregi de pe coastă.

Chaol scrută curtea după Yrene flexându-şi degetele de la picioare. El reperă calul şi iapa ei alături în cele câteva ţarcuri de lângă zidul estic, dar... nici urmă de ea.

Yrene întârziase în ziua dinainte, aşa că el aşteptă până ce agitaţia se domoli înainte să facă semn ajutoarelor de la grajd să îl sprijine la încălecat. Dar străjerul din ziua precedentă, cel care îl ajutase cel mai mult, fu cel care înaintă, odată cu iapa. Yrene i se adresase cu numele Shen; îl salutase ca şi când l-ar fi cunoscut bine.

Shen nu spuse nimic, deşi Chaol ştia că toţi străjeri din palat vorbeau o varietate de limbi în afară de halha, dând doar din cap în semn de salut. Chaol se trezi procedând la fel înainte să încalece în tăcere, braţele încordându-i-se de efort ca să se ridice. Dar reuşi, poate mai uşor decât în ziua precedentă, obţinând ceea ce ar fi putut jura că era un semn aprobator din ochi din partea lui Shen, înainte ca străjerul să se întoarcă la postul lui.

Reprimându-şi sentimentul produs de întâmplare, Chaol fixă curelele protezei şi scrută curtea haotică şi porţile deschise de dincolo.

Străjerii inspectau fiecare căruţă, fiecare bucată de hârtie care confirma că un ordin regal fusese dat pentru bunurile pe care le purtau acestea.

Bun. Indiferent dacă avea sau nu să vorbească personal khaganului, cel puţin cineva le ordonase străjerilor să fie precauţi – poate Kashin.

Soarele se înălţă, ridicând şi temperatura. Totuşi, Yrene nu îşi făcu apariţia.

Un ceas dăngăni profund în palat. Trecuse o oră.

Iapa deveni sperioasă şi nerăbdătoare sub el, iar Chaol îi mângâie gâtul gros şi transpirat, şoptind.

Trecură alte cincisprezece minute. Chaol studie porţile şi strada de dincolo de ele.

Nicio veste alarmată nu venise din Torre, dar să stea nemişcat şi doar să aştepte acolo...

Se trezi pocnind frâiele şi lovind uşor coastele calului ca să o ia din loc.

Reţinuse calea pe care mersese Yrene cu o zi în urmă. Poate avea să dea de ea pe drumul spre palat.

~

Antica era plină de negustori şi oameni care se pregăteau pentru sărbătoarea din ziua următoare, dar şi de cei care închinau deja un pahar în cinstea Doamnei Marelui Adânc, umplând tavernele şi sălile de mese de-a lungul străzilor, muzicienii cântând la fiecare dintre ele.

Îi luă de două ori mai mult timp decât în ziua

precedentă să ajungă la porţile împodobite cu bufniţe ale complexului Torre, deşi o parte din lentoare se datora faptului că o căuta pe Yrene pe toate străzile şi aleile aglomerate pe lângă care trecea. Dar nu văzu nici urmă de vindecătoare.

El şi calul său transpirau când trecură prin porţile turnului Torre, străjerii zâmbindu-i – erau chipurile pe care le reţinuse de la lecţia din ziua precedentă.

De câte ori văzuse o asemenea întâmpinare în Adarlan? De câte ori o considerase normală?

Mereu intrase călare pe porţile negre din fier spre palatul de cleştar fără să ezite, fără să facă mai mult decât să observe cine era postat acolo şi cine nu arăta corespunzător. El îi instruise pe acei bărbaţi şi aflase lucruri despre familiile şi vieţile lor.

Oamenii lui. Fuseseră oamenii *lui.*

Aşadar, zâmbetul cu care răspunse Chaol fu încordat, iar el nu suportă să le întâlnească ochii strălucitori mai mult de o clipă în timp ce intră în curtea din Torre, mirosul de lavandă învăluindu-l.

Se opri la câţiva metri înăuntru, întoarse iapa şi întrebă cel mai apropiat străjer:

— A plecat azi Yrene Towers?

Ca şi cei de la palatul khaganului, fiecare dintre străjerii din Torre vorbea fluent cel puţin trei limbi: halha, limba maternă a continentului nordic şi limba ţinuturilor dinspre est. Cu vizitatori din tot ţinutul Erilea, cei de la porţile din Torre *trebuiau* să vorbească fluent toate cele trei limbi comune.

Străjerul din faţa lui scutură din cap,

transpiraţia alunecându-i pe pielea măslinie în căldura puternică.

— Încă nu, lord Westfall.

Poate că era nepoliticos să o caute când, probabil, ea era prea ocupată cu alte lucruri ca să aibă imediat grijă de el. La urma urmei, îi spusese că avea şi alţi pacienţi.

Dând din cap în semn de mulţumire, întoarse din nou iapa tânără spre Torre, şi era pe cale să se îndrepte către curtea din stânga lui când o voce bătrână spuse de jos:

— Lord Westfall! Mă bucur să te văd plimbându-te.

Hafiza. Marea Vindecătoare stătea la câţiva metri distanţă, cu un coş pe braţul subţire şi flancată de două vindecătoare de vârstă mijlocie. Gărzile făcură o plecăciune, iar Chaol îşi înclină capul.

— O căutam pe Yrene, spuse el în loc de salut.

Hafiza ridică din sprâncenele albe.

— Nu a venit la tine în dimineaţa asta?

Nelinişstea îi încordă stomacul.

— Nu, deşi poate că nu am întâlnit-o...

Una din vindecătoarele de lângă Hafiza înaintă şi îi şopti Marii Vindecătoare:

— Este în pat, doamnă.

Hafiza ridică acum din sprâncene spre femeie.

— Încă?

Ea scutură din cap.

— Epuizată. Eretia a verificat-o în urmă cu o oră... era adormită.

Hafiza strânse din buze, deşi Chaol avea

sentimentul că ştia ce era pe cale să spună femeia. Se simţi destul de vinovat înainte ca bătrâna să vorbească.

— Puterile noastre pot face lucruri măreţe, lord Westfall, dar cer şi un preţ mare. Yrene a fost... Ea căută cuvintele, fie din cauză că nu vorbea în limba ei maternă, fie să îl cruţe pe el de la a se simţi vinovat. Dormea în trăsură când a sosit aseară. A trebuit cărată în camera ei.

Chaol se crispă.

Hafiza îi bătu uşor cizma, iar el ar fi putut jura că simte atingerea în degetele de la picioare.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, domnul meu. O zi de somn şi se va întoarce la palat mâine dimineaţă.

— Dacă mâine este sărbătoare, spuse el, poate să-şi ia liber.

Hafiza chicoti.

— Nu o cunoşti foarte bine pe Yrene dacă tu crezi că ea consideră sărbătorile a fi *zile libere.* Deşi, dacă vrei o zi liberă, cu siguranţă ar trebui să îi spui, pentru că foarte probabil îţi va bate la uşă la următorul răsărit.

Chaol zâmbi, tocmai când se uită la turnul care se contura deasupra.

— Este un somn de refacere, spuse Hafiza. Complet natural. Nu te lăsa împovărat de asta.

Cu o ultimă privire la turnul alb, dădu din cap şi întoarse calul din nou spre porţi.

— Vă pot însoţi?

Zâmbetul Hafizei era strălucitor ca soarele amiezii.

— Cu siguranţă, lord Westfall.

~

Marea Vindecătoare fu oprită la fiecare colţ de stradă de cei care doreau doar să îi atingă mâna sau să fie atinşi de ea.

Era sacră. Sfântă. Adorată.

Le luă treizeci de minute să ajungă la măcar şase străzi distanţă de Torre. Şi, chiar dacă el se oferi să aştepte în timp ce Hafiza şi însoţitoarele ei intrară în casa modestă de pe o stradă liniştită, ele îi făcură semn să plece.

Străzile erau destul de aglomerate ca să îl împiedice să exploreze, aşadar, Chaol se îndreptă curând înapoi spre palat.

Dar tocmai când întoarse calul spre mulţime, se trezi privind către turnul alb – un monstru la orizont, spre vindecătoarea care dormea înăuntru.

~

Yrene dormi o zi şi jumătate.

Nu intenţionase să o facă. Abia reuşise să se trezească suficient încât să îşi facă nevoile şi să o alunge pe Eretia când venise să o împungă, ca să se asigure că era încă în viaţă.

Vindecarea din ziua precedentă – din urmă cu două zile, îşi dădu ea seama când se îmbrăcă în lumina gri dinaintea răsăritului – o epuizase. Acel mic progres, cu sângerarea nasului de după şedinţă, îşi luase preţul.

Dar Chaol îşi mişcase degetele de la picioare, iar căile pe care îşi trimisese magia, punctele de lumină care treceau prin el... Da, erau distruse, dar dacă putea să înlocuiască lent micile legături de comunicare zdrenţuite din el... Avea să fie un proces lung şi dificil, şi totuşi...

Yrene ştia că nu doar sentimentul de vinovăţie o trezise atât de devreme în ziua lui Tehome.

El era din Adarlan... se îndoia că lui avea să-i pese dacă ea îşi lua o zi liberă.

Răsăritul abia se ivise când Yrene ieşi în curtea din Torre şi se opri.

Soarele se strecurase peste zidurile complexului, aruncând câteva fascicule de lumină aurie în umbrele purpurii.

Şi într-unul dintre acele fascicule de lumină, şuviţele uşor aurii din părul lui castaniu străluciră...

— S-a trezit, spuse lordul Chaol.

Yrene veni spre el, pietrişul scârţâind zgomotos în răsăritul adormit.

— Ai venit călare până aici?

— De unul singur.

Ea ridică, pur şi simplu, o sprânceană la iapa albă de lângă cea a lui.

— Şi ai adus şi celălalt cal?

— Sunt un gentilom adevărat.

Yrene îşi încrucişă braţele, încruntându-se spre locul în care stătea el călare.

— S-a mai mişcat ceva?

Soarele dimineţii îi lumina ochii, făcând culoarea căpruie aproape aurie.

— Cum te simţi?

— Răspunde-mi la întrebare, te rog.

— Răspunde-mi tu la a mea.

Ea rămase pentru o clipă fără reacţie în faţa lui şi se gândi dacă să se încrunte.

— Sunt bine, spuse fluturând o mână. Dar ai simţit vreo altă...

— Te-ai odihnit suficient?

De data asta, Yrene rămase cu gura căscată de-a binelea.

— *Da,* zise şi se încruntă la el. Şi nu te priveşte...

— Ba sigur că mă priveşte.

O spusese foarte *calm.* Ca un *bărbat* îndreptăţit să o facă.

— Ştiu că în Adarlan femeia ascultă orice spun bărbaţii, dar aici, dacă eu spun că nu te priveşte, atunci nu te priveşte.

Chaol schiţă un zâmbet.

— Deci azi am revenit la duşmănie.

Ea îşi stăpâni un ţipăt.

— Nu *am revenit* la nimic. Eu sunt vindecătoarea ta, iar tu eşti pacientul meu şi te-am întrebat de starea...

— Dacă nu eşti odihnită, spuse el, ca şi când ar fi fost cel mai raţional lucru din lume, atunci nu te las să te apropii de mine.

Yrene deschise şi închise gura.

— Şi *cum* vei decide asta?

Lent, el o măsură din priviri, centimetru cu centimetru.

Inima ei bătu cu putere din cauza privirii lui îndelungi şi concentrate.

— Culoare potrivită, spuse el. Postură bună. Cu siguranţă impertinentă.

— Nu sunt vreo iapă trofeu, aşa cum ai spus ieri.

— În urmă cu două zile, de fapt.

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Sunt bine. Acum, ce faci *tu?*

Fiecare cuvânt era accentuat.

Ochii lui Chaol dansară.

— Mă simt chiar bine, Yrene. Mulţumesc pentru întrebare.

Yrene. Dacă nu ar fi avut pornirea să sară pe calul lui şi să-l sugrume, poate s-ar fi gândit la cum o făcuse să-şi strângă degetele de la picioare felul în care el îi rostise numele.

Dar ea spuse printre dinţi:

— Nu-mi confunda amabilitatea cu prostia. Dacă ai făcut vreun progres sau regres, voi *afla.*

— Dacă aşa arată bunătatea ta, atunci nu mi-ar plăcea să îţi văd partea negativă.

Ştia că el glumea, totuşi... Spatele îi înţepeni.

Chaol păru să-şi dea seama de asta şi se aplecă în şa.

— A fost o glumă, Yrene. Ai fost mai generoasă decât... Am glumit.

Ea ridică din umeri, îndreptându-se către calul alb.

— Ce fac celelalte vindecătoare... după atac? întrebă el, poate încercând să revină pe un teren neutru.

Un fior îi traversă şira spinării când apucă frâiele iepei, dar nu făcu nicio mişcare ca să

încalece. Yrene se oferise să ajute la înmormântare, dar Hafiza refuzase, spunându-i să-şi păstreze puterile pentru lordul Westfall, însă asta nu o împiedicase să viziteze cripta de sub Torre în urmă cu două zile – să vadă trupul uscat întins pe o lespede de piatră, în mijlocul camerei cioplite în piatră, să privească faţa suptă şi aspră şi oasele care ieşeau prin pielea subţire ca hârtia. Se rugase Silbei înainte să plece şi nu fusese trează în ziua precedentă, când o îngropaseră în catacombele de sub turn.

Yrene se încruntă acum la turnul care se contura deasupra, prezenţa acestuia oferindu-i întotdeauna un confort deosebit şi totuşi... Din acea noapte din bibliotecă, în ciuda străduinţelor Hafizei şi ale Eretiei, fusese linişte pe holuri şi în turn, ca şi când lumina care umpluse acest spaţiu s-ar fi estompat.

— Se luptă să menţină o stare de normalitate, spuse în cele din urmă Yrene. Cred că pentru a sfida... pe oricine a făcut-o. Hafiza şi Eretia au condus prin propriul exemplu, rămânând calme şi concentrate – zâmbind când e posibil. Cred că le ajută pe celelalte fete să nu fie atât de îngrozite.

— Dacă vrei să te ajut cu altă lecţie, spuse el, serviciile mele sunt la dispoziţia ta.

Ea dădu absentă din cap, trecându-şi degetul mare peste frâu.

Se lăsă liniştea un moment îndelungat, plin de mirosul lavandei şi al lămâilor din ghivece. Apoi...

— Chiar plănuiai să dai buzna în camera mea, la răsărit?

Yrene se întoarse de la iapa albă şi răbdătoare.

— Nu pari genul care leneveşte în pat. Ea ridică din sprâncene. Deşi, dacă tu şi căpitanul Faliq faceţi...

— Poţi veni la răsărit, dacă vrei.

Ea dădu din cap. Chiar dacă, de obicei, îi *plăcea* să doarmă.

— Voiam să verific un pacient înainte să te vizitez. De vreme ce tindem să... pierdem timpul.

El nu răspunse, aşa că Yrene continuă:

— Ne putem vedea la palat peste două ore, dacă tu...

— Pot merge cu tine. Nu mă deranjează.

Ea lăsă frâiele şi-i studie picioarele.

— Înainte să plecăm, aş vrea să fac nişte exerciţii cu tine.

— Pe cal?

Yrene merse către el, pietrişul scârţâindu-i sub încălţări.

— De fapt, e o formă reuşită de tratament pentru mulţi – nu doar pentru cei cu răni la coloană. Mişcările unui cal în timpul călăritului pot îmbunătăţi simţurile, printre alte lucruri benefice. Ea desfăcu proteza şi îi scoase piciorul din scară. Când eram în stepe iarna trecută, am vindecat un tânăr luptător căzut de pe cal la o vânătoare – rana era aproape la fel ca a ta. Cei din tribul său i-au făcut o proteză înainte să ajung acolo, de vreme ce el era şi mai puţin dispus să rămână în casă decât tine.

Chaol pufni, trecându-şi o mână prin păr.

Yrene îi ridică piciorul şi începu să îl rotească,

atentă la calul pe care stătea bărbatul.

— A fost un chin să îl determin să facă exerciţiile. Voia să simtă aerul proaspăt pe faţă. Aşadar, doar ca să am o clipă de linişte, l-am lăsat să urce în şa, să călărească un pic, iar apoi am făcut exerciţiile cu el călare. Doar în schimbul *mai multor* exerciţii cuprinzătoare în cort. Dar a progresat atât de mult călare, încât călăritul a devenit o parte principală a tratamentului nostru. Yrene îi îndoi şi îi îndreptă cu blândeţe piciorul. Ştiu că nu simţi prea mult dincolo de degete...

— Nimic.

— Dar vreau să te concentrezi să le mişti. *Cât de mult poţi*. Împreună cu restul piciorului, dar concentrează-te la picioare cât fac asta.

Chaol tăcu, iar ea nu se deranjă să-şi ridice privirea când îi mişcă piciorul, făcând ce exerciţii putea, cu calul sub el. Greutatea piciorului său era suficientă cât să o facă să transpire, dar ea continuă, întinzând şi îndoind, răsucind şi rotind. Şi sub pielea neagră şi groasă a cizmelor... el îşi agita şi împingea, într-adevăr, degetele.

— Bun, îi spuse Yrene. Continuă.

Îşi împinse din nou degetele în piele.

— Stepele – de acolo se trage poporul khaganului.

Ea mai făcu o serie de exerciţii, asigurându-se că degetele lui se mişcau în tot acest timp, înainte să răspundă. Punându-i din nou piciorul în proteză şi pe scară, dând calului destul spaţiu în timp ce îl ocoli prin faţă şi eliberând celălalt picior, spuse:

— Da. Sunt un tărâm frumos şi curat. Dealurile

înverzite continuă la nesfârşit, întrerupte doar de pădurile rare de pin şi de câţiva munţi golaşi. Yrene icni din cauza greutăţii piciorului lui când începu aceeaşi serie de exerciţii. Ştiai că primul khagan a cucerit continentul cu doar o sută de mii de oameni? Şi că a făcut-o în patru ani? Ea studie oraşul din jurul lor, care se trezea, minunându-se. Ştiam istoria poporului său, despre poporul darghan, dar când m-am dus în stepe, Kashin mi-a spus... Tăcu, dorind să-şi fi putut retrage ultimele cuvinte.

— Prinţul te-a însoţit?

O întrebare calmă, nonşalantă. Ea îi atinse uşor piciorul, ca un ordin tăcut să continue să-şi agite degetele. Chaol se supuse râzând.

— Kashin şi Hafiza au venit cu mine. Am rămas acolo mai mult de o lună.

Yrene îi îndoi piciorul, în sus şi în jos, făcând mişcări repetitive cu o grijă lentă, voită. Magia ajuta vindecarea, da, dar elementul fizic juca un rol la fel de important.

— Îţi mişti degetele cât de mult poţi?

El pufni.

— Da, stăpână.

Ea îşi ascunse zâmbetul, întinzându-i piciorul cât de departe îi permitea şoldul, rotindu-l în cercuri mici.

— Presupun că prinţul Kashin s-a destăinuit cu prilejul călătoriei în stepe.

Yrene aproape îi scăpă piciorul, dar, în schimb, se încruntă la el, găsind ochii căprui plini de umor sec.

— Nu te priveşte.

— Chiar îţi place să spui asta, deşi eşti o persoană care pare atât de dornică să îi spun totul.

Ea-şi dădu ochii peste cap şi reveni la îndoirea piciorului său de la genunchi, întinzându-l şi relaxându-l.

— Kashin a fost unul dintre primii prieteni pe care mi i-am făcut aici, spuse după un moment lung. Unul dintre primii mei prieteni de oriunde.

— Ah. El făcu o pauză. Şi când şi-a dorit mai mult de o prietenie...

În cele din urmă, Yrene îi coborî piciorul, prinzându-l din nou în proteză cu cataramele şi ştergându-şi praful luat pe mâini, de pe cizmele sale; apoi îşi puse mâinile în şolduri când îşi ridică privirea la el, mijind ochii în lumina răsăritului.

— Nu mi-am dorit mai mult de atât. Asta i-am spus şi lui. Şi asta a fost tot.

Buzele lui Chaol zvâcniră spre un zâmbet, iar Yrene se apropie, în sfârşit, de iapa care o aştepta, urcându-se în şa. Când se îndreptă, aranjându-şi fustele rochiei peste picioare, îi spuse:

— Ţelul meu este să mă întorc în Fenharrow, să ajut unde e cea mai mare nevoie de mine. Nu am simţit nimic destul de puternic pentru Kashin ca să renunţ la visul acesta.

El o privi cu înţelegere şi deschise gura ca şi când ar fi putut să spună ceva despre asta, însă fără cuvinte, şi apoi zise:

— Mă bucur că nu ai făcut-o. Ea ridică întrebătoare o sprânceană, iar zâmbetul lui se lărgi. Unde aş fi fără tine aici, ca să-mi dai ordine?

Yrene se încruntă, luând frâiele şi întorcând calul spre porţi când spuse tăios:

— Anunţă-mă dacă începi să simţi vreun disconfort sau ceva furnicături în şa – şi încearcă să-ţi mişti în continuare degetele cât de des poţi.

Spre meritul lui, nu obiectă, ci schiţă un zâmbet şi zise:

— Condu-mă, Yrene Towers.

Şi cu toate că îşi spusese să nu o facă... ea zâmbi uşor când intrară în oraşul care se trezea.

Capitolul 20

Pentru că toţi cei din oraş erau lângă docuri pentru ceremonia de la răsăritul soarelui ca să o onoreze pe Tehome, străzile erau liniştite. Chaol presupuse că doar cei bolnavi aveau să rămână azi în pat, fapt pentru care, când se apropiară de o casă sărăcăcioasă de pe o stradă însorită şi prăfuită, nu fu deloc surprins să fie întâmpinat de sunetul unei tuse violente înainte să fi ajuns la uşă.

Ei bine, înainte ca Yrene să fi ajuns la uşă. Fără scaun n-avea altceva de făcut decât să rămână pe cal, dar Yrene nici măcar nu spuse nimic despre asta când descălecă, legă iapa de stâlpul de pe stradă şi merse spre casă. El continuă să-şi mişte degetele din când în când – cât de mult putea în cizme. Ştia că mişcările în sine erau un dar, dar necesitau mai multă concentrare decât se aşteptase... şi mai multă energie.

Chaol încă le îndoia când o femeie bătrână deschise uşa casei, oftând la vederea lui Yrene şi

vorbind foarte lent în halha. Ca Yrene să înţeleagă, se pare, pentru că vindecătoarea răspunse în aceeaşi limbă când intră în casă şi lăsă uşa întredeschisă, cuvintele ei fiind stângace. Vorbea mai bine decât el.

De pe stradă vedea prin ferestrele deschise ale casei şi pe uşă micul pat ascuns sub pervazul vopsit – ca şi când ar fi fost acolo tocmai ca să ţină pacientul în aer curat.

Acesta era ocupat de un bătrân – sursa tusei.

Yrene vorbi cu femeia înainte să meargă spre bătrân, luând un taburet cu trei picioare.

Chaol mângâie grumazul calului, mişcându-şi din nou degetele, în timp ce Yrene luă mâna ridată a bătrânului şi îi lipi alta de frunte.

Fiecare mişcare era blândă, calmă. Iar chipul ei...

Afişa un zâmbet blând. Unul pe care nu-l mai văzuse.

Yrene spuse ceva ce el nu auzi bătrânei care îşi frângea mâinile în spatele lor, apoi dădu în jos pătura subţire de pe bărbat.

Chaol se crispă văzând rănile care îi acopereau pieptul şi stomacul. Chiar şi bătrâna se crispă.

Dar Yrene nici măcar nu clipi, chipul ei calm neschimbându-se când ridică o mână în faţă. Lumina albă se agită de-a lungul degetelor şi palmei.

Bătrânul, deşi inconştient, inspiră când ea îi atinse cu palma cele mai grave răni de pe piept.

Timp de câteva minute lungi, îşi ţinu mâna acolo, încruntată, lumina curgând din palma ei

spre pieptul bărbatului.

Iar când ridică mâna... bătrâna plânse şi îi sărută mâinile. Yrene zâmbi, pur şi simplu, o sărută pe femeie pe obraji şi îşi luă rămas-bun, dându-i ceea păreau a fi instrucţiuni ferme pentru îngrijirea bărbatului.

Doar după ce Yrene închise uşa în urma ei acel chip frumos dispăru. Studie caldarâmul prăfuit, iar gura i se încordă. Ca şi când ar fi uitat că el era aici.

Calul lui necheză, iar ea îşi ridică fruntea.

— Eşti bine? întrebă el.

Yrene îşi dezlegă calul şi încălecă, muşcându-şi buza de jos când porni încet.

— Are o boală care nu se va vindeca uşor; au trecut deja cinci luni de când ne luptăm cu ea. Faptul că s-a agravat atât de mult de data asta...

Scutură din cap dezamăgită. De ea.

— Nu are un leac?

— Alţi pacienţi au fost vindecaţi, dar câteodată bolnavul... Este foarte bătrân. Şi taman când cred că l-am vindecat, boala revine. Ea expiră. În momentul de faţă, mi se pare că trag doar de timp, fără să-i dau o soluţie.

El îi studie maxilarul încordat. Era o persoană care îşi impunea să fie excelentă – în timp ce, probabil, nu se aştepta sau nici măcar nu spera la acelaşi lucru de la ceilalţi.

Chaol se trezi întrebând-o:

— Mai trebuie să vizitezi şi alţi pacienţi?

Ea se încruntă privind picioarele lui şi degetul mare pe care el şi-l împingea în partea de sus a

cizmei, pielea mişcându-se.

— Ne putem întoarce la palat...

— Îmi place afară, spuse el fără să gândească. Străzile sunt goale. Lasă-mă...

Nu reuşi să termine fraza.

Yrene păru totuşi să înţeleagă.

— Este o tânără mamă în partea cealaltă a oraşului. Drumul e foarte lung. Îşi revine din travaliul din urmă cu două săptămâni. Aş vrea să o vizitez.

Chaol încercă să nu pară prea uşurat.

— Atunci, să mergem.

~

Aşadar, plecară. Străzile rămăseseră goale, ceremonia, îi spusese Yrene, durând până la mijlocul dimineţii. Chiar dacă zeii imperiului fuseseră amestecaţi, majoritatea oamenilor participau la sărbătorile lor.

Toleranţa religioasă, spunea ea, era susţinută chiar de primul khagan – şi de toţi cei care îl urmaseră. Asuprirea diverselor credinţe conducea doar la dezbinarea imperiului său, aşa că le asimilase pe toate. Pe unele la propriu, amestecând mai mulţi zei într-unul singur. Dar întotdeauna permiţând celor care voiau să practice o anumită credinţă libertatea de a o face fără frică.

Chaol, în schimb, îi spuse lui Yrene despre celelalte foloase pe care le aflase când citise despre istoria domniei khaganului: în alte regate, unde minorităţile religioase erau tratate prost,

găsise *mulţi* spioni serviabili.

Ea deja ştia asta şi îl întrebă dacă nu folosise vreodată spioni pentru propria... poziţie.

El îi spuse că nu. Deşi nu-i dezvălui că, odată, avusese oameni care lucrau sub acoperire, dar nu erau ca spionii pe care îi angajaseră Aedion şi Ren Allsbrook. Nu îi spuse că el însuşi lucrase astfel în Rifthold în primăvara şi vara aceea. Iar despre fosta lui gardă... Nu spuse nimic.

Ea rămase tăcută după asta, ca şi când ar fi simţit că tăcerea lui nu era cauzată de lipsa conversaţiei.

Îl aduse într-un cartier al oraşului care era plin cu mici grădini şi parcuri, casele fiind modeste, dar bine întreţinute. Cartierul clasei de mijloc. Acesta îi amintea un pic de Rifthold, dar... era mai curat. Mai strălucitor. Chiar dacă străzile erau atât de liniştite în dimineaţa aceea, era plin de viaţă.

În special casa mică şi elegantă în faţa căreia se opriseră, unde o tânără cu ochi veseli îi reperă de la fereastra de la etaj. Ea strigă la Yrene în halha, apoi dispăru înăuntru.

— Ei bine, e răspunsul la întrebarea *aceea,* şopti Yrene tocmai când uşa de la intrare se deschise şi femeia apăru cu un bebeluş dolofan în braţe.

Mama se opri văzându-l pe Chaol, dar el dădu politicos din cap.

Femeia îi zâmbi frumos, dar zâmbetul se dovedi nesincer când se întoarse spre Yrene şi ridică din sprâncene.

Yrene râse, iar sunetul... Oricât de frumos ar fi

fost sunetul, nu se compara cu zâmbetul de pe chipul ei. Cu încântarea.

El nu mai văzuse niciodată un chip atât de încântător.

Nu când Yrene descălecă şi luă bebeluşul rotofei – portretul sănătăţii unui nou-născut – din braţele întinse ale mamei.

— O, este frumoasă, spuse ea trecându-şi un deget peste un obraz rotund.

Mama radie.

— Grasă ca o râmă. Vorbi în limba maternă a lui Chaol, fie pentru că Yrene o folosea cu ea, fie observându-i trăsăturile, atât de diferite de cele de aici, din Antica. Şi flămândă ca un porc.

Yrene se înălţă şi se legănă cu bebeluşul, gângurindu-i.

— Alăptarea decurge bine?

— Ar sta zi şi noapte la sân dacă aş lăsa-o, mormăi mama, deloc jenată să discute asemenea lucruri în prezenţa lui.

Yrene chicoti şi zâmbi mai larg în timp ce lăsă o mânuţă să-i cuprindă degetul.

— Pare cât se poate de sănătoasă, observă ea şi apoi se uită la mama ei. Şi tu?

— Am urmat tratamentul pe care mi l-ai dat – băile m-au ajutat.

— Nu mai sângerezi?

Ea scutură din cap şi păru să îl observe, pentru că vorbi puţin mai încet, iar Chaol consideră brusc *foarte* interesante clădirile de pe stradă:

— Cât timp mai trebuie să treacă până să pot... ştii tu? Cu soţul meu.

Yrene râse.

— Mai aşteaptă şapte săptămâni.

Femeia ţipă indignată.

— Dar m-ai *vindecat.*

— Iar tu aproape ai sângerat complet până am făcut-o. De data asta, femeia nu o mai contrazise. Lasă-i timp corpului să se odihnească. Alte vindecătoare ţi-ar spune cel puţin opt săptămâni, dar... încearcă şapte. Dacă vei simţi *orice* disconfort...

— Ştiu, ştiu, spuse femeia fluturând o mână. Doar că... a trecut un timp.

Yrene râse, iar Chaol se trezi uitându-se la ea când vindecătoarea zise:

— Ei bine, acum mai poţi aştepta puţin.

Femeia îi zâmbi strâmb lui Yrene când îşi luă din nou bebeluşul zgomotos.

— Cu siguranţă sper să te simţi *tu* bine, de vreme ce eu nu pot.

Chaol îi surprinse privirea cu subînţeles în direcţia lui, înaintea lui Yrene, şi fu mulţumit văzând-o clipind, apoi înţepenind şi îmbujorându-se.

— Ce... o. O, *nu!*

Felul în care spusese acel *nu...* nu îi plăcu.

Femeia râse, ridicând un pic mai mult bebeluşul când intră în casa ei minunată.

— Eu cu siguranţă aş face-o.

Uşa se închise.

Încă îmbujorată, Yrene se întoarse spre el, fără să îi întâlnească privirea.

— Are multe idei.

Chaol chicoti.

— Nu mi-am dat seama că *nu* sunt o opţiune.

Ea se încruntă la el, urcând pe iapă.

— Nu mă culc cu pacienţii. Iar tu eşti cu căpitanul Faliq, adăugă ea repede. *Şi* eşti...

— Nepotrivit să satisfac o femeie?

El fu şocat că spusese asta, dar, din nou, puţin înfumurat să îi vadă ochii aprinzându-se.

— Nu, zise Yrene, roşind cumva mai mult. Cu siguranţă nu asta. Dar eşti... tu.

— Încerc să nu mă simt insultat.

Ea flutură o mână, uitându-se oriunde, numai la el nu.

— Ştii la ce mă refer.

La faptul că era un bărbat din Adarlan, că îşi servise regele? Cu siguranţă aşa stăteau lucrurile, dar îi zise, decizând să o cruţe:

— Glumeam, Yrene. Eu... sunt cu Nesryn.

Ea înghiţi în sec, încă roşind.

— Unde este azi?

— A plecat să participe la ceremonie împreună cu familia ei.

Nesryn nu îl invitase, iar el îi spusese că voia să îşi anuleze călătoria prin oraş. Totuşi, iată-l acum aici.

Yrene dădu distantă din cap.

— Vii la petrecerea din seara asta – de la palat?

— Da. Tu vii?

Ea dădu din cap, tăcând afectată. Apoi spuse:

— Mă tem să lucrez cu tine azi – n-aş vrea să pierdem din nou noţiunea timpului şi să ratăm

petrecerea.

— Ar fi atât de rău dacă am face-o?

Ea îi aruncă o privire când cotiră.

— I-ar ofensa pe unii dintre ei. Dacă nu cumva ar ofensa-o pe însăşi Doamna Marelui Adânc. Nu ştiu exact ce mă sperie mai mult.

El chicoti din nou când Yrene continuă:

— Hasar mi-a împrumutat o rochie, aşadar trebuie să merg. Sau să risc furia ei.

Chipul i se întunecă, iar el fu pe cale o întrebe despre asta când ea spuse:

— Vrei să faci un tur al oraşului?

El o fixă cu privirea, uimit de oferta pe care i-o făcuse.

— Recunosc faptul că nu ştiu *atât de multă* istorie, dar munca mea m-a dus în toate cartierele, deci pot cel puţin să nu mă rătăcesc...

— Da, şopti el. Da.

Yrene schiţă un zâmbet. Tăcută.

Dar ea îl conduse înainte, străzile începând să se aglomereze când ceremonia se termină şi începu sărbătoarea, în vreme ce oamenii care râdeau umplură străzile şi aleile, muzica auzindu-se de peste tot, mirosul mâncării şi al mirodeniilor învăluindu-l.

El uită de căldură, de soarele arzător, uită să îşi mişte degetele din când în când, cât merseră prin cartierele întortocheate ale oraşului, cât se minună de templele boltite şi bibliotecile gratuite, cât Yrene îi arătă banii de hârtie pe care îi foloseau – din coajă de dud căptuşită cu mătase – în locul monedelor greoaie.

Fata îi cumpără bunătăţile ei preferate, o prăjitură făcută din roşcove, şi zâmbi tuturor celor care trecură pe lângă ea. Totuşi, lui îi zâmbi rareori.

Nu fu nicio stradă pe care să ezite, niciun cartier sau alee de care să pară că se temea. Un oraş al zeilor, da, şi un oraş al învăţăturii, al luminii şi al confortului şi bogăţiei.

Când soarele ajunse în punctul maxim, îl conduse într-o grădină publică luxuriantă, unde copacii aplecaţi şi plantele agăţătoare blocau razele puternice. Merseră pe aleile întortocheate, grădina fiind aproape goală mulţumită faptului că toată lumea participa acum la masa de prânz.

Straturile ridicate erau mai mult decât pline cu flori, ferigi agăţate se legănau în briza rece a mării, iar păsările strigau una la cealaltă din cupola de frunze de deasupra.

— Crezi că... spuse Yrene după un minut lung de tăcere, că într-o zi... îşi muşcă buza de jos. Am putea avea un loc asemănător?

— În Adarlan?

— Oriunde, spuse ea. Dar, da – în Adarlan, în Fenharrow. Am auzit că oraşele din Eyllwe erau cândva la fel de frumoase, înainte...

Înainte de umbra dintre ei. Înainte de umbra din inima lui.

— Erau, spuse Chaol, alungând gândul la prinţesa care locuise în acele oraşe, care le iubise, deşi cicatricea de pe chipul lui păru să tresară. Dar se gândi la întrebarea ei şi, din umbrele memoriei lui, auzi vocea lui Aedion Ashryver.

„Ce crezi că gândesc despre noi oamenii de pe alte continente, de peste toate acele mări? Crezi că ne urăsc sau ne compătimesc pentru ceea ce ne facem unii altora? Poate că este la fel de rău şi acolo. Poate că este mai rău. Dar... Trebuie să cred că este mai bine. Undeva este mai bine decât aici.”

El se întrebă dacă avea să ajungă vreodată să îi spună lui Aedion că găsise un asemenea loc. Poate avea să-i spună lui Dorian ce văzuse aici, să-l ajute să reconstruiască ruinele Riftholdului, ale regatului său, şi să le transforme în ceva asemănător locului acesta.

El îşi dădu seama că nu terminase, că Yrene încă aştepta în timp ce dădea deoparte plantele agăţătoare cu mici flori purpurii.

— Da, spuse în cele din urmă, la precauţia care se ascundea în micile scântei de speranţă din ochii ei. Cred că putem să ne construim aşa ceva, într-o zi. Dacă supravieţuim acestui război, adăugă apoi.

Dacă putea pleca de aici cu o armată în urma lui, ca să îl provoace pe Erawan.

Timpul îl presa, sufocându-l. Mai repede. El trebuia să se mişte *mai repede* cu toate...

Yrene îi scrută chipul în căldura apăsătoare a grădinii.

— Îţi iubeşti foarte mult poporul.

Chaol dădu din cap, incapabil să-şi găsească cuvintele.

Ea deschise gura ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar o închise. Apoi spuse:

— Nici măcar oamenii din Fenharrow nu sunt lipsiţi de vină având în vedere acţiunile lor din

ultimii zece ani.

Chaol încercă să nu se uite la mica cicatrice de pe gâtul ei. Fusese unul dintre compatrioţii ei cel care...

Ea oftă, studiind grădina de trandafiri care se ofilea în arşiţă.

— Ar trebui să ne întoarcem. Înainte să se aglomereze prea mult.

El se întrebă ce vrusese ea să spună în urmă cu o clipă, ce făcuse acea umbră să se ascundă în ochii ei, dar decise să nu se mai gândească la asta.

O urmă, pur şi simplu, toate acele cuvinte plutind între ei.

~

Se despărţiră la palat, holurile fiind pline de servitori care se pregăteau pentru festivităţile serii. Yrene se duse direct să o caute pe Hasar şi să primească rochia şi baia care îi fuseseră promise, iar Chaol se întoarse în camera lui ca să se spele de praf şi transpiraţie şi să găsească haine potrivite.

Nesryn se întoarse doar când el făcea baie, strigând că voia să facă şi ea una, şi închise uşa camerei ei.

Alegând jacheta turcoaz, aştepta pe hol ca Nesryn să iasă. Când o făcu, el clipi uitându-se la jacheta şi pantalonii bine croiţi, de culoarea ametistului. De zile întregi nu îi mai văzuse uniforma de căpitan, şi nu era pe cale să aducă vorba de asta când spuse:

— Arăţi bine.

Nesryn zâmbi, părul strălucindu-i încă în urma băii făcute.

— Nici tu nu arăţi rău.

Ea păru să observe culoarea de pe chipul lui şi întrebă:

— Ai stat la soare azi?

Uşorul ei accent devenise mai evident, rostind altfel anumite sunete.

— Am ajutat-o pe Yrene cu nişte pacienţi prin oraş.

Nesryn zâmbi când intrară pe hol.

— Mă bucur să aud asta.

Nu rosti niciun cuvânt despre călătoria cu ea şi vizita pe care le amânase – se întrebă dacă îşi amintise măcar de asta.

Tot nu îi spusese despre degetele de la picioare. Dar când ajunseră în marea sală a palatului... Mai târziu. Aveau să discute despre toate astea mai târziu.

Marea sală a palatului era o minunăţie.

Era singurul cuvânt care o putea descrie.

Petrecerea nu era atât de mare pe cât s-ar fi aşteptat el, doar câţiva oameni fiind în plus faţă de adunările obişnuite ale vizirilor şi nobililor, dar nu se făcuse economie cu decoraţiunile pentru festin.

El rămase uşor cu gura căscată, ca şi Nesryn, când fură conduşi la locurile lor de la masă – o onoare care încă îl mira. Khaganul şi soţia lui nu aveau să li se alăture, îi spusese Duva. Mama sa nu se simţise bine în ultimele zile şi îşi dorea să sărbătorească doar cu soţul ei.

Fără îndoială, îi fusese greu să vadă steagurile de doliu coborâte, în sfârşit. Iar Chaol se gândi că seara asta probabil că oricum nu era momentul să-l preseze pe khagan în legătură cu alianţa lor.

Mai intrară alţi invitaţi împreună cu Hasar şi Renia, la braţ cu Yrene.

Când Yrene îl lăsase la răscrucea unuia dintre holurile principale ale palatului, strălucise de transpiraţie şi praf, având obrajii roz, părul ondulându-i-se puţin în jurul urechilor. Şi rochia fusese şifonată de la o zi de călărit, tivul fiind plin de praf.

Cu siguranţă acea ţinută nu semăna cu ce purta acum.

El simţi atenţia a jumătate din bărbaţii de la masă îndreptându-se spre Hasar – spre Yrene – când ele intrară, urmate de două servitoare ale prinţesei. Hasar zâmbea, Renia fiind complet uluitoare în roşu rubiniu, dar Yrene...

Pentru o femeie frumoasă îmbrăcată în cele mai elegante haine şi bijuterii pe care le putea cumpăra un imperiu, era ceva ce îi lipsea. Da, umerii îi erau traşi înapoi, spatele drept, dar zâmbetul care îl lovise mai devreme în stomac dispăruse de mult.

Hasar o îmbrăcase pe Yrene în culoarea cobaltului, care îi evidenţia căldura pielii şi îi făcea părul castaniu să strălucească de parcă ar fi fost într-adevăr poleit. Prinţesa o şi machiase pe Yrene – sau poate urma de culoare de pe obrajii ei pistruiaţi era din cauză că rochia era destul de decoltată încât să-i dezvăluie voluptatea siluetei.

Decoltată şi mulată pe talie.

Rochiile lui Yrene cu siguranţă nu îi ascundeau corpul, dar aceasta... El nu prea îşi dăduse seama cât de subţire îi era talia, cum i se rotunjeau şoldurile. Cum celelalte rotunjimi ieşeau în evidenţă.

Nu fu singurul care se uită de două ori. Sartaq şi Arghun se aplecaseră înainte pe scaune când sora lor o conduse pe Yrene la masă.

Părul lui Yrene fusese lăsat în mare parte liber, doar laturile fiind pieptănate pe spate şi prinse cu piepteni de aur şi rubin. Cercei asortaţi se legănau lângă gâtu-i subţire.

— Pare nobilă, îi şopti Nesryn.

Yrene semăna într-adevăr cu o prinţesă – deşi una care se îndrepta spre eşafod, după cât de serios era chipul ei când ajunse la masă. Orice satisfacţie ar fi avut când se despărţiseră dispăruse în cele două ore pe care le petrecuse cu Hasar.

Prinţii se ridicară în picioare ca să o salute pe Yrene de data asta, Kashin fiind primul.

Era moştenitoarea nedeclarată a Marii Vindecătoare; o femeie care, probabil, urma să aibă o putere considerabilă în acest ţinut. Ei păreau să-şi dea sema de asta, de tot ce presupunea această situaţie, în special Arghun, după privirea vicleană pe care i-o aruncă lui Yrene. O femeie cu o putere şi o frumuseţe considerabile.

El văzu cuvântul în ochii lui Arghun: *trofeu.*

Chaol îşi încordă maxilarul. Era lucru ştiut că Yrene nu voia atenţia celui mai chipeş dintre prinţi,

aşa că nu îşi putea imagina că ar putut să-şi dorească afecţiunea celorlalţi doi.

Arghun deschise gura ca să îi vorbească lui Hasar, dar prinţesa se îndreptă direct spre Chaol şi Nesryn, căreia îi şopti la ureche:

— Mută-te.

Capitolul 21

Nesryn clipi la Hasar.

Prinţesa zâmbi rece ca un şarpe şi o lămuri:

— Nu este politicos să stai cu însoţitorul tău. Trebuia să vă fi separat până acum.

Nesryn se uită la el. Toată lumea privea. Chaol nu ştia – deloc – ce să spună. Yrene ar fi vrut să se topească şi să se facă una cu podeaua de marmură verde.

Sartaq îşi drese vocea.

— Vino lângă mine, căpitane Faliq.

Nesryn se ridică repede, iar Hasar radie privind-o. Prinţesa mângâie spătarul scaunului pe care îl eliberase Nesryn şi îi şopti lui Yrene, care zăbovea la câţiva metri distanţă:

— Tu stai aici. În caz că e nevoie de tine.

Yrene îi aruncă lui Chaol o privire care ar fi putut fi considerată rugătoare, dar el afişă o expresie neutră şi îi zâmbi cu buzele lipite.

Nesryn îşi găsi scaunul de lângă Sartaq, care ceruse unui vizir să se mute, iar Hasar, satisfăcută cu aranjamentele făcute după placul ei, pretinse că scaunele obişnuite nu îi plăceau şi alungă doi viziri lângă Arghun. Al doilea scaun era pentru Renia,

care îi aruncă iubitei sale o privire puţin dezaprobatoare, dar zâmbi în sinea ei – ca şi când ar fi fost un comportament tipic prinţesei.

Masa se reluă, iar Chaol îşi îndreptă atenţia spre Yrene, ignorată de vizirul de lângă ea. Tăvile fură plimbate de servitori, mâncarea fiind pusă şi băutura turnată. Chaol mormăi în şoaptă:

— Vreau să ştiu?

Yrene tăie din mielul fiert şi orezul cu şofran adunat pe farfuria de aur.

— Nu.

Era dispus să parieze că umbrele de astăzi din ochii ei, de mai devreme, lucrul pe care se înfrânase să i-l spună... aveau legătură cu ce se desfăşură aici.

Se uită la masă, spre locul din care Nesryn îi privea, ascultând-l pe jumătate pe Sartaq, în timp ce prinţul vorbea ceva ce Chaol nu auzea în vuietul argintăriei şi al discuţiilor.

El îi aruncă o privire împăciuitoare, iar Nesryn una de avertisment ce făcea referire la Hasar. „Ai grijă.”

— Ce-ţi mai fac degetele? întrebă Yrene, luând mici înghiţituri din mâncare.

El o văzuse devorând o cutie cu dulciuri din roşcove pe care o luase pe cai, pentru ei. Mâncatul graţios de aici era de formă.

— Sunt active, spuse el schiţând un zâmbet. Nu conta că trecuseră doar două ore de când se văzuseră ultima dată.

— Senzaţii?

— O furnicătură.

— Bun.

Ea înghiţi, cicatricea mişcându-se în acelaşi timp.

El ştia că erau priviţi, ascultaţi. Şi tânăra ştia asta.

Degetele lui Yrene erau albe când apucă tacâmurile, iar spatele drept ca o vergea. Niciun zâmbet. Ochii ei fardaţi erau puţin luminoşi.

Prinţesa îi mutase ca să stea împreună şi să vorbească sau ca să îl determine pe Kashin să acţioneze în vreun fel? Prinţul îi urmărea, într-adevăr, chiar în timp ce făcea conversaţie cu doi viziri în veşminte aurii.

Chaol îi şopti lui Yrene:

— Rolul de pion nu ţi se potriveşte.

Ochii căprui-aurii licăriră.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Dar ea ştia. Cuvintele nu erau spuse pentru el.

Chaol căută subiecte de discuţie la masă.

— Când te întâlneşti cu doamnele pentru următoarea lecţie?

Umerii lui Yrene se mai relaxară un pic atunci când spuse:

— Peste două săptămâni. În mod normal, ar trebui săptămâna viitoare, dar multe dintre ele au atunci examen şi vor fi concentrate asupra studiului.

— Nişte exerciţii şi aerul proaspăt ar putea fi de ajutor.

— Aşa aş spune şi eu, dar pentru ele aceste teste sunt foarte importante. Cu siguranţă au fost pentru mine.

— Mai ai de dat?

Ea scutură din cap, cerceii cu pietre preţioase reflectând lumina.

— Mi-am dat ultimul examen în urmă cu două săptămâni. Sunt o vindecătoare oficială a turnului Torre.

O urmă de umor îi licări în privire.

El înălţă pocalul spre ea.

— Felicitări.

Ea ridică din umeri, dar dădu din cap în semn de mulţumire.

— Deşi Hafiza se gândeşte să mă testeze o ultimă dată.

Ah.

— Deci sunt, într-adevăr, un experiment.

Fu o încercare jalnică de a lămuri mica lor confruntare din urmă cu două zile, acea lipsă de tact care îl rănise.

— Nu, spuse şoptit şi repede Yrene. Nu ai nicio legătură cu asta. Acest ultim test neoficial... are legătură cu mine.

El voia să afle mai multe, dar erau prea mulţi ochi îndreptaţi spre ei.

— Atunci îţi urez succes, spuse el formal, atât de contradictoriu cu felul în care vorbiseră în timpul călătoriei călare prin oraş.

Masa decurse lent şi totuşi repede, conversaţia lor fiind nenaturală şi săracă în cuvinte.

Doar când deserturile şi *kahvele* fură servite, Arghun bătu din palme şi ceru spectacol.

— Cu tatăl nostru în camerele lui, îl auzi Chaol pe Sartaq destăinuindu-se lui Nesryn, tindem să

avem o sărbătoare mai... neoficială.

Într-adevăr, o trupă de muzicieni îmbrăcaţi elegant, cu instrumente cunoscute şi străine, ieşi în spaţiul dintre stâlpii de dincolo de masă. Tobe zgomotoase, flauturi şi cornuri anunţară apropierea evenimentului principal: dansatorii.

Opt dansatori, în cerc, bărbaţi şi femei – un număr sacru, îi explică Sartaq lui Nesryn, care schiţă un zâmbet –, ieşiră de după cortinele de lângă stâlpi.

Chaol încercă să nu se înece.

Fuseseră pictaţi cu auriu, împodobiţi cu bijuterii şi robe transparente din mătase prinse în talie cu curele, dar pe dedesubt... nu purtau nimic.

Corpurile lor erau suple şi tinere, în floarea vârstei, şi virile. Şoldurile se rotiră, spinările se arcuiră şi mâinile se împletiră în aerul de deasupra lor când începură să şerpuiască unul în jurul celuilalt, în cercuri şi linii.

— Ţi-am spus, fu tot ce mormăi Yrene.

— Cred că lui Dorian i-ar fi plăcut, mormăi şi el, surprins că zâmbea.

Yrene îi aruncă o privire amuzată, oarecum luminată. Oamenii se răsuciseră pe scaune ca să privească mai bine dansatorii, corpurile sculptate şi agile, picioarele goale.

Mişcările erau perfecte şi precise, corpurile fiind doar instrumente ale muzicii. Frumoase, eterice şi totuşi... reale. Şi lui Aelin, îşi dădu el seama, i-ar fi plăcut asta. Mult.

Cât dansatorii îşi făcură numărul, servitorii aduseră scaune şi canapele, aranjând perne şi

mese. Boluri cu ierburi fumegânde fuseseră puse pe acestea, mirosul fiind dulce şi greţos.

— Nu te apropia prea mult dacă vrei să-ţi păstrezi simţurile intacte, îl avertiză Yrene când un servitor aduse unul dintre vasele fumegânde din metal spre o masă din lemn sculptat. Are puţin opiu.

— Chiar că se distrează când sunt plecaţi părinţii lor.

Unii dintre viziri plecau, dar mulţi părăsiseră masa ca să ocupe scaunele tapiţate, toată sala mare fiind rearanjată în câteva clipe ca să găzduiască canapelele şi...

Servitorii ieşiră de după cortine, bine îngrijiţi şi îmbrăcaţi şi ei în mătăsuri transparente. Bărbaţi şi femei, toţi frumoşi, se aşezară în poale şi pe cotiere, unii ghemuindu-se la picioarele vizirilor şi nobililor.

El văzuse petreceri destul de dezlănţuite la castelul de cleştar, dar o rigiditate tot existase. O formalitate şi un sentiment că asemenea lucruri erau ascunse în spatele uşilor închise. Dorian cu siguranţă păstrase aşa ceva pentru camera lui sau a altcuiva. Sau doar îl târâse pe Chaol în Rifthold sau la Bellhaven, unde nobilii dădeau petreceri mult mai lipsite de inhibiţii decât cele ale reginei Georgina.

Sartaq rămase la masă lângă Nesryn, care-i urmărea pe dansatorii pricepuţi cu ochii mari de admiraţie, dar ceilalţi copii... Duva, cu o mână pe burtă, îşi luă „la revedere” cu soţul alături de ea, tăcută ca întotdeauna. Fumul nu era bun pentru

bebeluşul din pântecul ei, spuse Duva, iar Yrene dădu aprobator din cap, deşi nimeni nu se uită spre ea.

Arghun ocupă singur o canapea din apropierea dansului, sprijinindu-se şi inspirând fumul unduind al tăciunilor din micile boluri de metal de lângă ei. Curtenii şi vizirii se întrecură să ocupe cele mai apropiate scaune de lângă prinţul cel mai vârstnic.

Hasar şi iubita ei ocupară o canapea mică, mâinile prinţesei încâlcindu-se curând în părul des şi negru al iubitei, o clipă mai târziu sărutând-o pe femeie pe gât. Zâmbetul cu care răspunse Renia fu lent şi larg – închizând ochii atunci când Hasar îi şopti ceva pe piele.

Kashin păru să aştepte câteva minute cât Yrene şi Chaol urmăriră decadenţa în desfăşurare de la masa de banchet, care se golea.

Aşteptând, fără îndoială, ca Yrene să se ridice.

Ea roşi când îşi fixă cu privirea cana cu *kahve,* din care aburul ieşea unduindu-se.

— Ai mai văzut asta? o întrebă Chaol.

— Dă-le o oră sau două şi vor pleca în camerele lor – bineînţeles, nu singuri.

Prinţul Kashin părea să continue conversaţia cu vizirul de lângă el cât de mult posibil. El deschise gura, uitându-se direct spre Yrene, iar Chaol citi invitaţia din ochii lui înainte ca bărbatul să spună ceva.

Chaol avea, probabil, o clipă să decidă. Să vadă că Sartaq o invitase pe Nesryn să stea cu el – nu la masă, nu pe una dintre canapele, ci pe două scaune din spatele camerei, unde nu era fum şi

ferestrele erau deschise şi totuşi puteau încă privi spre ce făceau ceilalţi. Ea dădu din cap spre Chaol, păşind fără grabă în timp ce merse cu prinţul.

Aşadar, când Kashin se aplecă înainte ca să o invite pe Yrene să i se alăture pe o canapea, Chaol se întoarse spre vindecătoare şi spuse:

— Aş vrea să stau cu tine.

Ochii îi erau uşor măriţi.

— Unde?

Kashin închise gura, iar Chaol simţi că avea o ţintă desenată pe piept.

Dar el se uită în ochii lui Yrene şi spuse:

— Unde este mai multă linişte.

Mai erau doar câteva canapele libere – toate în apropierea fumului dens şi a dansatorilor. Dar era una pe jumătate ascunsă lângă o firidă din partea cealaltă a camerei, un mic vas cu ierburi fumegând pe masa joasă din faţa ei.

— Dacă trebuie să fim văzuţi împreună în seara asta, spuse el atât de încet încât doar Yrene putea auzi, atunci să rămânem aici o vreme ar fi mai bine decât să plecăm acum împreună. Şi nu aş vrea să pleci singură mai târziu.

Yrene se ridică tăcută, zâmbind încruntată.

— Atunci să ne relaxăm, lord Westfall.

Ea făcu un semn spre canapeaua umbrită de dincolo de zona luminată.

Îl lăsă să îşi împingă singur scaunul şi îşi ţinu bărbia ridicată, fustele rochiei târându-se în urma ei când se îndreptă spre firidă. Spatele rochiei era, în mare parte, deschis – dezvăluind pielea netedă, imaculată şi şanţul subţire al coloanei. Suficient de

deschis încât el să zărească cele două gropiţe din partea de jos a spatelui, ca şi când un zeu ar fi apăsat-o acolo cu degetele mari.

El simţi prea multe priviri asupra lor când ea se aşează pe canapea, fustele rochiei răsucindu-se pe podea lângă glezne, braţele ei fiind goale când întinse unul pe spatele pernelor de pluş.

Chaol se uită în ochii ei întredeschişi când ajunse la canapea, mai repede decât se puteau apropia servitorii, şi se aşează din scaun pe perne. Câteva mişcări îl făcuseră să se încline spre ea – iar el dădu din cap în semn de mulţumire spre servitorul care îi luase scaunul. Din acest loc, vedeau clar dansatorii, zona de şedere, servitorii şi nobilii care începeau acum să-şi treacă mâinile şi gurile peste piele şi material, chiar în timp ce urmăreau spectacolul nemaivăzut.

Ceva i se răsuci – nu neplăcut – în stomac la această manifestare.

— Aici nu îşi forţează servitorii, spuse încet Yrene. A fost primul lucru pe care l-am întrebat în timpul primei întâlniri de genul acesta. Servitorii sunt nerăbdători să avanseze, iar cei care sunt aici ştiu ce privilegiu le-ar aduce faptul de a pleca în seara asta de aici cu cineva.

— Dar dacă sunt plătiţi, replică el, dacă se îngrijorează pentru poziţiile lor în cazul în care refuză, atunci cum poate fi un consimţământ adevărat?

— Nu este. Nu când o spui astfel. Dar khaganatul s-a asigurat că sunt menţinute alte limite. Restricţii de vârstă. Consimţământ verbal.

Pedeapsă pentru cei care încalcă regulile – chiar şi nobili.

Atât îi spusese în urmă cu două zile.

O tânără şi un bărbat se aşezaseră de-o parte şi de alta a lui Arghun, unul muşcându-l de gât, iar celălalt conturând cercuri pe coapsele prinţului. În tot acest timp, prinţul continuă conversaţia cu un vizir aşezat pe scaunul din stânga lui, netulburat.

— Credeam că are soţie, spuse Chaol.

Yrene îi urmări privirea.

— Are. Stă în conacul lui de la ţară. Şi servitorii nu sunt consideraţi infidelităţi. Nevoile de care se îngrijesc... Ar putea la fel de bine să îi facă o baie.

Ochii ei dansară când spuse:

— Sunt sigură că ai descoperit asta în prima ta zi.

Faţa lui se încălzi.

— Am fost... surprins de atenţia la detalii. Şi de implicare.

— Kadja a fost probabil aleasă ca să îţi facă pe plac.

— Nu sunt înclinat să calc în lături. Nici măcar cu o servitoare dornică.

Yrene se uită spre Nesryn, adâncită în conversaţie cu Sartaq.

— Atunci, este norocoasă să aibă un tovarăş atât de loial.

El aşteptă să fie un pic gelos văzând-o pe Nesryn zâmbind prinţului, al cărui corp era complet relaxat, braţul fiindu-i sprijinit pe spătarul canapelei din spatele ei, cu un picior peste celălalt genunchi.

Poate că doar avea încredere în Nesryn, dar priveliştea nu îi provocă nicio reacţie.

Chaol o văzu pe Yrene privindu-l, ochii ei fiind ca topazul în umbre şi fum.

— M-am întâlnit cu prietena mea alaltăseară, spuse ea, fluturând din gene, ca o femeie domolită de fumul de opiu. Chiar şi el începea să se simtă ameţit. Corpul îi era cald. Comod. Şi din nou în seara asta, înainte de cină.

Hasar.

— Şi? Se trezi studiind buclele mici dinspre capetele şuviţelor lungi ale lui Yrene.

Yrene aşteptă până ce un servitor cu o tavă de fructe glasate trecu pe lângă ei.

— Ea mi-a spus că prietena *ta* este încă dispărută. Şi că o plasă a fost întinsă în mijlocul mesei.

El clipi, gândindu-se la cuvinte, afectat de fum.

Armate. Armata lui Perrington fusese răspândită pe continent. Nu era de mirare că ea nu discutase mai devreme despre asta pe stradă; nu era de mirare că faptul acesta îi întunecase privirea.

— Unde?

— În munţii dinspre... locul tău de vânătoare.

El îşi aminti o hartă a ţinutului. De la Trecătoarea Ferian la Rifthold. Pe toţi zeii!

— Eşti sigură de asta?

Ea dădu din cap.

Din când în când, el simţi privirile îndreptate spre ei.

Şi Yrene simţi. Chaol încercă să nu tresară la

mâna pusă pe braţul lui, în timp ce ea îşi ridică privirea spre el pe sub pleoapele pe jumătate căzute, cu ochi adormiţi – îmbietori.

— Mi s-a cerut alaltăieri şi din nou azi, într-un fel în care nu pot refuza.

Era ameninţată. El îşi încleştă maxilarul.

— Îmi trebuie un loc. O direcţie spre locul în care s-ar putea duce *cealaltă* prietenă a ta, şopti ea.

Aelin.

— Ea este... unde este?

— Ei nu ştiu.

Aelin... lipsea. Era dispărută chiar şi pentru spionii khaganatului.

— Nu este acasă la ea?

Yrene scuturǎ din cap, ceea ce-i făcu inima lui Chaol să bată cu putere. Aelin şi Dorian – amândoi dispăruţi. Absenţi. Dacă Perrington era să atace...

— Nu ştiu unde s-ar duce. Ce a plănuit să facă. El puse o mână peste a ei. Planul ei era să se întoarcă acasă. Să adune o armată.

— Nu a făcut-o. Şi nu mă îndoiesc de capacitatea de a vedea corect a *ochilor* de aici. Şi de acolo.

Spionii lui Hasar. Şi alţii.

Aelin nu era în Terrasen. Nu mai ajunsese în Orynth.

— Şterge-ţi expresia asta de pe chip, spuse mieros Yrene şi, chiar dacă mâna ei îi atingea braţul, privirea îi era dură.

El se chinui să o facă, dar reuşi să îi zâmbească somnoros.

— Prietena ta crede că au căzut în mâinile altcuiva?

— Nu ştie. Yrene îşi trecu degetele în sus pe braţul lui, uşor şi lent. Inelul simplu era încă pe mâna ei. Vrea să te întreb pe tine. Să te conving să îmi spui.

Mâna ei subţire şi frumoasă alunecă pe braţul lui. Deci noul aranjament. Şi motivul pentru care Yrene păruse, ocazional, să vrea să vorbească azi, iar apoi alesese să tacă.

— Ea îmi va face viaţa foarte grea dacă nu par să te fac să mi te destăinui.

El îi opri mâna la biceps, găsindu-i degetele tremurând uşor. Poate că era fumul dulce şi greţos din jurul lor, poate că muzica şi dansatorii cu pielea lor goală şi bijuteriile, dar Chaol spuse:

— Cred că deja ai făcut asta, Yrene Towers.

El o văzu roşind, iar auriul din ochii ei se aprinse.

Periculos. Era periculos şi stupid şi...

El ştia că ceilalţi priveau. Ştia că Nesryn stătea lângă prinţ.

Ar fi înţeles că totul era de formă. Prezenţa lui Nesryn lângă Sartaq era doar o parte din schemă. Altă aparenţă.

El îşi spuse asta în timp ce continuă să privească în ochii lui Yrene, să îi ţină mâna pe braţul lui, să-i vadă roşeaţa din obraji şi vârful limbii cu care-şi umezi buzele.

O urmări făcând şi asta.

Îl cuprinse o căldură apăsătoare şi liniştitoare.

— Îmi trebuie un loc. Orice loc.

Îi luă câteva clipe să îşi dea seama ce îi cerea ea şi să devină conştient de ameninţarea prinţesei, sugerată de lipsa informaţiilor din partea lor.

— De ce aş fi minţit? Ţi-aş fi spus adevărul.

Gura lui părea departe.

— După lecţia cu fetele, şopti ea, îţi datorez ceva.

Şi această dezvăluire a intereselor lui Hasar...

— Va fi atrasă de cauza noastră?

Yrene studie camera, iar Chaol îşi găsi mâna alunecându-i de pe a ei şi urcând pe umărul gol, ca să se sprijine pe gâtul fetei.

Pielea îi era moale ca o catifea încălzită de soare. Cu degetul mare, o mângâie pe gât, atât de aproape de cicatricea subţire, iar ea îşi îndreptă privirea spre el.

Era un avertisment acolo – un avertisment, şi totuşi... Ştia că avertismentul nu era îndreptat spre el. Ci spre ea. Yrene şopti:

— Ea...

El nu se putu abţine să nu-şi mai treacă o dată degetul pe gâtul ei, care se atinse din nou de mâna lui când înghiţi.

— Ameninţarea focului o îngrijorează, continuă Yrene.

Şi frica putea fi o motivaţie care să ajute sau să distrugă orice şansă de aliere.

— Ea crede... că eşti în spatele atacului din bibliotecă. Probabil ca un fel de manipulare.

El pufni, dar degetul i se opri, chiar deasupra locului în care i se simţea pulsul mărit.

— Ne atribuie mai multe puteri decât avem.

Dar în ochii lui Yrene se citea acum teama. Tu ce crezi, Yrene Towers?

Fata îi acoperi mâna cu a lui, dar nu făcu nicio mişcare ca să îi înlăture atingerea de pe gât.

— Cred că prezenţa ta a declanşat, poate, atacul altor forţe, dar nu cred că eşti genul de om care face astfel de jocuri.

Chiar dacă poziţia lor actuală spunea contrariul.

— Tu urmăreşti ce vrei, continuă Yrene, şi o faci direct. Sincer.

— Eram un astfel de om, spuse Chaol. Nu îşi putea lua privirea de la ea.

— Şi acum?

Cuvintele ei erau şoptite, bătăile inimii ei simţindu-se puternic sub palma lui.

— Şi acum, spuse Chaol, apropiindu-şi capul de al lui Yrene, suficient de aproape încât respiraţia ei să-i atingă gura, mă întreb dacă ar fi trebuit să îl ascult pe tatăl meu când a încercat să mă înveţe.

Yrene îşi coborî privirea spre gura lui, şi toate instinctele, fiecare fărâmă de concentrare se îndreptară spre acea mişcare. Atenţia îi cuprinse tot trupul.

Şi această senzaţie, în timp ce el îşi aranja nonşalant jacheta în poală, era mai bună decât o baie rece.

Fumul – opiul. Era un fel de afrodiziac, o adormire a raţiunii.

Yrene încă se uita la gura lui ca şi când ar fi fost un fruct, respiraţia sacadată ridicându-i sânii în corsetul rochiei.

El se forţă să îşi ia mâna de pe gâtul ei. Se forţă să se rezeme de spătar.

Nesryn probabil se uita. Probabil se întreba ce naiba făcea el.

Chaol îi datora mai mult de atât. Îi datora lui Yrene mai mult decât ce tocmai făcuse...

— Golful Craniului, spuse el. Spune-i că focul poate fi găsit în Golful Craniului.

Era probabil singurul loc în care Aelin nu s-ar fi dus niciodată – pe tărâmul lordului Piraţilor. Auzise cândva povestea ei, a „accidentului” cu Rolfe. Ca şi când distrugerea oraşului şi a navelor preţioase ar fi fost doar altă mică distracţie. Să se îndrepte într-acolo chiar ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut Aelin, având certitudinea că lordul Piraţilor ar fi ucis-o pe loc.

Yrene clipi ca şi când şi-ar fi amintit situaţia care îi adusese acolo, pe această canapea, ca să fie genunchi lângă genunchi şi aproape nas în nas.

— Da, spuse ea, retrăgându-se clipind din nou repede, şi se încruntă uitându-se la tăciunii mocnind din cuşca de metal de pe masă. E suficient.

Alungă un fuior de fum care încercă să treacă printre ei.

— Ar trebui să plec.

Un sentiment de panică licări în ochii ei ca şi când şi ea şi-ar fi dat seama, ar fi *simţit...*

Se ridică, netezindu-şi fustele rochiei. Nu mai era femeia erotică şi sigură pe ea care venise spre această canapea. Era din nou fata de aproape douăzeci şi doi de ani, singură într-un oraş străin,

pradă dorinţelor copiilor nobililor lui.

— Sper... spuse ea, uitându-se spre Nesryn. Ruşine. Ruşinea şi vinovăţia o împovărau acum. Sper să nu înveţi vreodată să joci astfel de jocuri.

Nesryn rămase adâncită în conversaţie cu Sartaq, fără să arate vreun semn de nelinişte, fără să ştie... ce se întâmplase aici.

El era un ticălos. Un ticălos nenorocit.

— Ne vedem mâine, fu tot ce se gândi el să îi spună lui Yrene, dar adăugă pe neaşteptate când ea se îndepărtă: lasă-mă să-ţi fac rost de o escortă.

Întrucât Kashin îi urmărea din partea cealaltă a camerei, cu o servitoare în poală, trecându-şi degetele prin părul lui. Iar aceea era... o, violenţa rece se citea pe chipul lui Kashin când observă atenţia lui Chaol.

Ceilalţi ar fi putut crede că ceea ce se întâmplase între el şi Yrene era doar un spectacol, dar Kashin... Bărbatul nu era stupid de loial, aşa cum credeau ceilalţi. Nu, era perfect conştient de cei din jurul lui. Putea citi oamenii. Îi putea evalua.

Şi nu excitarea fusese cea care îl lăsase pe prinţ să-şi dea seama că ce văzuse era real. Ci vinovăţia pe care Chaol îşi dădu seama prea târziu că el şi Yrene o afişaseră.

— Îi voi cere lui Hasar, spuse Yrene şi se îndreptă spre locul în care prinţesa şi iubita ei stăteau pe canapea, sărutându-se fără grabă.

El rămase pe canapea, urmărind-o pe Yrene apropiindu-se de femeie. Hasar clipi cu privirea înceţoşată.

Dar senzualitatea care înceţoşa chipul prinţesei

dispăru la plecăciunea pe care o făcu Yrene. Misiune îndeplinită. Yrene se aplecă şi-i şopti ceva la ureche lui Hasar cât o sărută pe obraji în semn de rămas-bun. Chaol îi citi pe buze chiar din partea cealaltă a camerei. „Golful Craniului.”

Hasar zâmbi încet, apoi bătu din degete spre un străjer care aştepta. Bărbatul veni imediat spre ele. El o văzu ordonându-i bărbatului, o văzu ameninţându-l fără îndoială cu moartea, şi chiar mai rău, dacă Yrene nu ajungea înapoi în siguranţă în Torre.

Yrene îi aruncă prinţesei doar un zâmbet exasperat înainte să îi spună „noapte bună” ei şi Reniei şi să urmeze străjerul afară. Se uită înapoi la boltă.

Chiar şi la o distanţă de aproape treizeci de metri de marmură lustruită şi stâlpi înalţi, spaţiul dintre ei deveni strâmt.

Ca şi când acea lumină albă pe care o zărise în el în urmă cu două zile ar fi fost o funie vie. Ca şi când cumva, ea s-ar fi plantat în el în acea după-amiază.

Yrene nici măcar nu dădu din cap înainte să plece, fustele unduindu-se în jurul ei.

Când Chaol se uită din nou la Nesryn, o văzu atentă la el.

Îi găsi chipul inexpresiv – precaut de inexpresiv – când dădu puţin din cap, arătându-şi, presupuse el, înţelegerea. Înfruntarea se terminase pentru seara asta. Ea aştepta să audă ultimul rezultat.

Fumul încă dăinuia în nările lui Chaol, în părul şi jacheta lui, iar el şi Nesryn intrară în

apartamentul lor o oră mai târziu. El li se alăturase ei şi lui Sartaq în mica lor zonă liniştită, urmărindu-i pe invitaţi plecând în camerele lor – sau în camerele altora. Da, lui Dorian cu siguranţă i-ar fi plăcut regatul acesta.

Sartaq îi însoţi în camera lor şi le spuse cumva rigid „noapte bună”. Mai reţinut decât în cuvintele şi zâmbetele de mai devreme. Chaol nu îl condamnă. Probabil că erau ochi peste tot.

Chiar dacă ai prinţului zăboviră asupra lui Nesryn când îşi luă rămas-bun de la el, iar ea şi Chaol intrară în apartamentul lor.

Apartamentul era în mare parte întunecat. Singura sursă de lumină era o lampă cu sticlă colorată pe care Kadja o lăsase arzând pe masa din hol. Uşile dormitorului lor păreau gurile unei peşteri.

Pauza din holul slab luminat continuă o clipă prea mult.

Nesryn merse tăcută spre camera ei.

Chaol o apucă de mână înainte să facă un pas.

Încet, ea se uită înapoi peste umăr, părul ei negru mişcându-se ca mătasea neagră.

Chiar şi în obscuritate, el ştia că Nesryn citea ce era în ochii lui.

Pielea lui se strânse în jurul oaselor, inima bătându-i cu putere, dar el aşteptă.

Ea spuse în cele din urmă:

— Cred că acum e nevoie de mine în altă parte, nu la palat.

El continuă să o ţină de mână.

— Nu ar trebui să discutăm asta pe hol.

Nesryn înghiţi în sec, dar dădu o dată din cap. Vru să îi împingă scaunul, dar el se mişcă înaintea ei, întorcându-se în dormitorul lui. Lăsând-o să îl urmeze.

Lăsând-o să închidă uşa în urma lor.

Lumina lunii pătrundea înăuntru prin ferestrele grădinii, revărsându-se pe pat.

Kadja nu aprinsese lumânările, fie anticipând folosirea acestei camere după petrecere cu alte scopuri decât cel de a dormi, fie că el nu avea să revină. Dar în întuneric, în zumzetul greierilor din copacii grădinii...

— Am nevoie de tine aici, spuse Chaol.

— Da?

O întrebare sinceră.

El o lăsă pe Nesryn să se gândească la întrebare.

— Eu... noi trebuia să facem asta împreună. Totul.

Ea scutură din cap, părul scurt mişcându-se.

— Căile de a face lucruri se schimbă. Ştii asta la fel de bine ca oricine.

El ştia. Chiar ştia. Dar asta tot...

— Unde vrei să mergi?

— Sartaq a spus că vrea să caute răspunsuri printre oamenii lui, să afle dacă valgii au mai ajuns pe continent... Sunt tentată să merg cu el, dacă mă va lăsa. Să văd dacă se vor găsi, într-adevăr, răspunsuri şi dacă l-aş putea convinge să acţioneze împotriva ordinelor tatălui său. Sau cel puţin să vorbească pentru noi.

— Totuşi, unde să te duci cu el? La călăreţii ruk

din sud?

— Probabil. La petrecere a spus că va pleca în câteva zile. Dar noi avem o şansă destul de mică. Poate ne-aş putea îmbunătăţi şansele cu prinţul, poate voi găsi informaţii importante printre rukhini. Dacă unul dintre agenţii lui Erawan este în Antica... Am încredere în străjerii khaganului să protejeze palatul şi Torre, dar noi doi trebuie să adunăm ce armată putem înainte ca Erawan să trimită mai mulţi împotriva noastră. Ea se opri. Iar tu... faci progrese. Nu mă voi amesteca în asta.

Dincolo de propunerea ei, erau cuvinte nerostite.

Chaol îşi scărpină faţa. Ca ea să plece, să accepte aşa ceva pur şi simplu, separarea drumurilor care îi așteptau... El expiră.

— Să aşteptăm până dimineaţă înainte să hotărâm ceva. Nimic bun nu iese din alegeri făcute târziu în noapte.

Nesryn tăcu, iar el se urcă pe saltea înainte să îşi scoată jacheta şi cizmele.

— Stai cu mine? Spune-mi despre familia ta – despre sărbătoarea de azi împreună cu ei.

El primise doar detalii minore şi probabil că acum îl stimula vinovăţia să ceară altele, dar...

Ochii lor se întâlniră în întuneric, un cântec de privighetoare intrând prin uşile închise. El ar fi putut jura că văzuse înţelegerea gândurilor lui strălucind pe chipul ei, apoi potolindu-se ca o piatră aruncată într-un lac.

Nesryn se apropie de pat fără zgomot, descheindu-şi jacheta şi aruncând-o pe un scaun

înainte să îşi scoată cizmele. Ea urcă pe saltea, o pernă scârţâind când se rezemă.

„Am văzut”, ar fi putut jura că văzuse cuvintele licărind în privirea ei. „Ştiu.”

Dar Nesryn vorbi despre ceremonia de la docuri, cum cei patru veri mai mici ai ei aruncaseră coroane de flori în mare, iar apoi fugiseră de pescăruşii care ţipau şi se adunaseră ca să le fure micile prăjituri cu migdale din mâini. Îi povesti de unchiul ei, Brahim, şi de mătuşa ei, Zahida, şi de casa lor frumoasă, cu multe curţi, flori agăţătoare şi paravane cu zăbrele.

Cu fiecare privire, cuvintele nerostite încă răsunau. „Ştiu. Ştiu.”

Chaol o lăsă pe Nesryn să vorbească şi ascultă până ce vocea ei îl adormi, pentru că şi el ştia.

Capitolul 22

Yrene se gândi să nu apară în ziua următoare.

Ce se întâmplase pe canapea cu o seară în urmă…

Se întorsese în camera ei încinsă şi frenetică, incapabilă să se liniştească. Scoţându-şi rochia şi bijuteriile lui Hasar, le împăturise frumos pe scaun, cu mâinile tremurânde. Apoi împinsese cufărul în faţa uşii, în caz că demonul criminal o zărise inhalând cantităţi nelegiuite din acel fum şi se gândise să o surprindă ameţită.

Pentru că fusese complet nebună. Nu fusese conştientă decât de căldura, mirosul şi statura lui liniştitoare – de asprimea bătăturilor lui pe pielea ei

şi de cum ar fi vrut să le simtă altundeva; de felul în care se tot uitase la gura lui şi fusese tot ce putea face ca să nu i-o contureze cu degetele ei – cu buzele.

Ura acele petreceri. Fumul care te făcea să abandonezi orice fel de raţiune şi să nu mai ai inhibiţii. Era întocmai motivul pentru care nobilii şi bogăţii iubeau să-l aducă acolo, dar...

Yrene se plimbase prin cameră, trecându-şi mâinile peste faţă până ce-şi întinsese machiajul făcut chiar de Hasar.

Se spălase pe faţă de trei ori. Se îmbrăcase cu cea mai subţire cămaşă de noapte, iar apoi se agitase în pat, materialul lipindu-se de ea şi iritându-i pielea fierbinte şi transpirată.

Numărase orele şi minutele până ce efectul acelui fum se domolise. Dispăruse.

Acesta nu cedase uşor. Şi doar la orele cele mai liniştite şi înaintate ale nopţii Yrene acţionase.

O doză mai puternică decât de obicei fusese folosită în seara aceea. Una care o învăluise complet, trecându-şi ghearele peste pielea ei. Iar chipul pe care îl invocase, mâinile pe care şi le imaginase atingându-i pielea...

Se simţea nesatisfăcută.

Se crăpă de ziuă, iar Yrene se încruntă la reflexia ei palidă din oglinda de argint, de deasupra vasului de spălat.

Efectul opiului dispăruse cu câteva ore de somn pe care reuşise să le răpească, dar... Ceva i se răsuci în stomac.

Se spălă, se îmbrăcă şi împachetă hainele şi

bijuteriile lui Hasar într-o desagă de rezervă. Era mai bine să termine cu asta. Avea să returneze după aceea hainele şi bijuteriile prinţesei. Hasar fusese îngâmfată ca o pisică Baast la auzul informaţiei dezvăluite de Yrene, la minciuna pe care i-o spusese Chaol ca să i-o transmită prinţesei.

Se gândise să nu îi spună, dar chiar şi înainte de fum, înainte de acea nebunie... Când Chaol îi propusese să stea împreună ca să evite să îl refuze pe Kashin, după o zi petrecută hoinărind relaxaţi prin oraş, ea hotărâse să aibă încredere în el, iar apoi îşi pierduse complet mintea.

Yrene abia se putu uita la străjeri, servitori, viziri şi nobili când intră în palat şi se îndreptă spre camera lordului Westfall. Nu era nicio îndoială că unii o zăriseră pe canapea cu el. Unii nu o făcuseră – deşi, probabil, aflaseră tot.

Ea nu mai afişase un asemenea comportament la palat. Trebuia să îi spună Hafizei. Să o anunţe pe Marea Vindecătoare de neruşinarea ei înainte să-i spună alţii.

Nu că Hafiza ar fi mustrat-o, dar... Yrene nu putea scăpa de sentimentul că trebuia să se confeseze. Să îndrepte situaţia.

Avea de gând ca şedinţa de azi să fie scurtă. Sau cât de scurtă posibil, având în vedere că pierdea complet noţiunea timpului şi a spaţiului în iadul întunecat şi furios al rănii lui.

Avea de gând să fie profesionistă.

Yrene intră în apartament şi-i spuse Kadjei „Ghimbir, curcuma şi lămâie” înainte să intre în

dormitorul lui Chaol. Kadja avu pornirea să o oprească, dar Yrene o ignoră şi deschise uşa dormitorului.

Yrene se opri atât de repede încât aproape se împiedică.

Prima dată observă cearşafurile şifonate şi pernele. Apoi pieptul lui gol şi şoldurile abia acoperite de o bucată de mătase albă.

Apoi un cap brunet, cu faţa în jos pe perna de lângă el. Încă dormind. Extenuată.

Chaol deschise ochii imediat, şi tot ce reuşi Yrene să spună încet fu „Oh”.

Şocul şi... încă ceva licări în privirea lui, gura deschizându-i-se.

Nesryn se agită lângă el, încruntându-se, cu cămaşa şifonată.

Chaol apucă cearşaful, muşchii pieptului şi ai abdomenului mişcându-se când se ridică pe coate...

Yrene ieşi.

Aşteptă pe canapeaua aurie din salon, dând din picioare cât privi grădina şi florile agăţătoare care tocmai începeau să se deschidă de-a lungul stâlpilor din faţa uşilor de sticlă.

Nici măcar fântâna care susura nu bloca total sunetele şoaptelor lui Nesryn când se trezi – apoi sunetul tălpilor ei, când ieşi din camera lui spre a ei, urmat de închiderea uşii.

O clipă mai târziu, roţile scârţâiră şi iată-l. În cămaşă şi pantaloni. Cu părul încă zburlit, ca şi când şi-ar fi trecut mâna prin el. Sau ca şi când ar fi făcut-o Nesryn, în mod repetat.

Yrene se cuprinse în braţe, camera fiind cumva foarte mare. Spaţiul dintre ei era prea deschis. Ea ar fi trebuit să ia micul dejun. Ar fi trebuit să facă ceva care să împiedice această ameţeală, golul din stomacul ei.

— Nu mi-am dat seama că vei fi aici atât de devreme, spuse el încet.

Ea ar fi putut jura că în tonul său se simţea vinovăţia.

— Ai spus că pot veni la răsărit, răspunse fata la fel de încet, dar urî nota de acuzaţie din vocea ei şi adăugă repede: ar fi trebuit să dau de ştire.

— Nu. Eu...

— Mă pot întoarce mai târziu, spuse şi se ridică în picioare. Să vă las să luaţi micul dejun.

Împreună. Singuri.

— Nu, spuse el tăios, oprindu-se în apropierea canapelei lor obişnuite. Acum e bine.

Nu se putea uita la el. Nu îi putea întâlni privirea. Sau să-şi explice de ce nu putea.

— Yrene.

Ea ignoră modul poruncitor în care-i rostise numele şi se îndreptă către birou, aşezându-se în spatele lui, recunoscătoare pentru zidul de lemn sculptat dintre ei, pentru stabilitatea de sub palma ei când desfăcu desaga din locul în care o lăsase pe margine şi începu să îşi despacheteze lucrurile cu precizie. Flacoane cu uleiuri de care nu avea nevoie. Jurnale.

Cărţi – cele pe care le luase de la bibliotecă, printre care *Cântecul începutului* şi acele pergamente antice şi valoroase. Nu reuşise să se

gândească la un loc mai sigur pentru ele, în afară de acesta. De el.

Yrene spuse foarte încet:

— Pot face un tonic. Pentru ea. Dacă este necesar. Dacă nu este dorit, vreau să spun.

Un copil, nu reuşi ea să spună. Ca bebeluşul dolofan la care ea îl văzuse zâmbind atât de larg în ziua precedentă. Ca şi când ar fi fost o binecuvântare, o bucurie pe care şi-ar fi dorit-o într-o zi...

— Şi pot face unul zilnic pentru tine, adăugă ea, bâlbâindu-se la fiecare cuvânt.

— Deja ia unul, spuse el. De la paisprezece ani.

Foarte probabil de când începuse să sângereze. Pentru o femeie într-un oraş ca Rifthold, era înţelept. Mai ales dacă plănuia să se şi distreze.

— Bun, fu tot ce se gândi Yrene să spună, încă stivuind cărţile. Bună decizie.

El se apropie de birou până ce genunchii îi alunecară sub celălalt capăt.

— Yrene.

Ea puse o carte peste cealaltă.

— Te rog.

Cuvântul o făcu să-şi ridice privirea, să îi întâlnească ochii căprui precum pământul încălzit de soare.

Şi naşterea celor trei cuvinte pe care le văzu în privirea lui – „îmi pare rău” – o făcu să se ridice din nou de la birou, să traverseze camera şi să deschidă uşile spre grădină.

Nu avea de ce să îi pară rău. Pentru nimic.

Ei erau iubiţi, iar ea...

Yrene zăbovi la uşile grădinii până ce uşile dormitorului lui Nesryn se deschiseră şi se închiseră. Până ce o auzi pe Nesryn băgând capul în salon, luându-şi „rămas-bun” în şoaptă de la Chaol şi plecând.

Yrene încercă să se uite peste umăr la căpitanul Faliq, să zâmbească politicos, dar se prefăcu că nu le aude scurta conversaţie. Încercă să pară prea ocupată cu examinatul florilor de un mov deschis care se deschideau în lumina soarelui de dimineaţă.

Încercă să uite de golul din suflet. Nu se mai simţise atât de mică, atât de neimportantă de foarte mult timp.

„Eşti posibila moştenitoare a Hafizei, Marea Vindecătoare. Nu însemni nimic pentru acest bărbat, iar el nu reprezintă nimic pentru tine. Păstrează-ţi calea. Aminteşte-ţi de Fenharrow – de casa ta. Aminteşte-ţi de cei care sunt acolo şi au nevoie de ajutorul tău. Aminteşte-ţi tot ce ai promis să faci. Să fii.”

Băgă o mână în buzunar, strângând biletul.

„Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare.”

— Nu este ceea ce crezi, spuse Chaol în spatele ei.

Yrene închise ochii pentru o clipă.

„Luptă – luptă pentru viaţa ta risipită, inutilă şi nefericită.”

Ea se întoarse, impunându-şi să afişeze un zâmbet politicos.

— Este un lucru natural. Un lucru sănătos. Mă bucur că eşti… capabil să o faci.

După furia care se undui în ochii lui şi după încordarea maxilarului, probabil că nu era.

„Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare.”

Să termine cu ce avea de făcut cu el, să îl vindece şi să o poată părăsi pe Hafiza şi turnul Torre, cu fruntea sus. Să se poată întoarce acasă, la război şi vărsare de sânge, ca să-şi respecte promisiunea. Să folosească darul libertăţii de la acea străină din noaptea în Innish.

— Începem?

Avea să ţină şedinţa de vindecare aici, pentru că ideea de a sta pe patul şifonat care, probabil, încă avea mirosul lor…

În gât şi-n voce simţea o încordare de care nu putea scăpa, indiferent de câte ori inspira.

Chaol o studie, evaluându-i tonul, cuvintele, expresia.

El văzu asta… auzi. Acea încordare, acea fragilitate.

„Nu mă aştept la nimic, voia ea să spună. Eu – nu sunt nimic. Te rog să nu mă întrebi. Te rog să nu insişti. Te rog.”

Chaol păru să vadă şi asta şi spuse încet:

— Nu m-am culcat cu ea.

Ea se abţinu să spună că dovezile păreau să fie împotriva lui.

Chaol continuă:

— Am stat de vorbă până târziu în noapte şi

am adormit. Nu s-a întâmplat nimic.

Yrene ignoră felul în care pieptul i se goli şi se umplu la aceste cuvinte. Nu fu în stare să vorbească în timp ce asimilă informaţia.

Ca şi când ar fi simţit nevoia ei de aer, Chaol începu să se întoarcă spre canapea, dar atenţia lui se îndreptă spre cărţile pe care ea le stivuise pe masă, spre pergamente.

El se albi la faţă.

— Ce este? o întrebă.

Yrene merse spre birou, luând pergamentul şi desfăşurându-l cu atenţie ca să expună simbolurile ciudate.

— Nousha, bibliotecara-şefă, mi l-a găsit în noaptea în care i-am cerut informaţii despre... lucrurile care te-au rănit. Cu toată... agitaţia, am uitat. Era pe raft lângă cărţile din Eyllwe, aşa că mi l-a dat şi pe acesta, pentru orice eventualitate. Cred că este vechi. De cel puţin opt sute de ani. Se bâlbâia, dar nu se putea opri, recunoscătoare pentru orice subiect în afară de cel pe care fusese atât de aproape să-l deschidă. Cred că sunt rune, dar nu am mai văzut ceva asemănător. Nici Nousha nu a mai văzut.

— Nu sunt rune, spuse răguşit Chaol. Sunt semne Wyrd.

Şi din ce îi spusese el, Yrene ştia că erau mai multe informaţii. Cu mult mai multe, doar că el nu le divulgase. Ea îşi trecu o mână peste coperta neagră a cărţii *Cântecul începutului.*

— Cartea asta... Menţionează o poartă. Şi cheile. Şi trei regi care să le folosească.

Ea nu era sigură că el respira. Apoi Chaol spuse în şoaptă:

— Ai citit asta. În carte.

Yrene deschise cartea, dând paginile până la imaginea celor trei siluete din faţa porţii nepământeşti. Apropiindu-se, ţinu cartea deschisă ca să vadă el.

— Nu am putut citi mult – este o formă veche a limbii eyllwe – dar... Ea dădu la cealaltă imagine, a tânărului infestat de puterea întunecată, pe altar. Asta e... ce fac ei cu adevărat?

Mâinile i se înmuiară pe lângă scaun când fixă cu privirea imaginea care ilustra ochii negri şi reci ai tânărului.

— Da.

Cuvântul dezvăluia mai multă durere şi frică decât se aşteptase.

Ea deschise gura, dar el îi aruncă o privire încruntată de avertisment, stăpânindu-se.

— Ascunde-o, Yrene. Ascunde *totul.* Acum.

Inima îi bătu cu putere în piept, în membre, dar ea luă cartea şi pergamentele. El supraveghe uşile şi ferestrele cât ea începu să le pună sub perne şi în nişte vase mai mari. Dar pergamentul... era prea valoros. Prea vechi ca să fie tratat ca şi cum ar fi fost un obiect oarecare. Chiar şi turtirea lui putea afecta integritatea hârtiei, a cernelii.

El o observă uitându-se neputincioasă, cu pergamentul în mâini.

— În cizmele mele, dacă vrei, Yrene, spuse el cu nonşalanţă. Mai am o pereche pe care aş prefera să o port azi.

Corect. Corect.

Yrene merse în grabă din salon în dormitorul lui, tresărind la cearşafurile şifonate, la ce presupusese într-un mod atât de stupid...

Intră în micul vestiar, reperă cizmele şi băgă pergamentul într-una din ele. Apoi o luă pe cealaltă şi o băgă într-un sertar, acoperind-o cu un rând de prosoape de pânză.

Reveni în salon o clipă mai târziu.

— Nu le-am găsit. Poate Kadja le-a dus la curăţat.

— Păcat, spuse el relaxat, scoţându-şi acum cizmele. Şi cămaşa.

Inima încă-i bătea cu putere când el se aşeză pe canapeaua aurie, dar nu se întinse.

— Ştii să citeşti? întrebă ea, aşezându-se în genunchi în faţa lui şi cuprinzându-i piciorul gol cu mâinile. Semnele Wyrd?

— Nu. Degetele lui se mişcară când ea începu să îi rotească atent glezna. Dar cunosc pe cineva care o face pentru mine, când este important. Cuvinte precaute, inofensive pentru oricine asculta.

Yrene continuă să îi mişte picioarele, întinzând şi îndoind, mişcările fiind repetate de nenumărate ori cât el îşi mişcă degetele cât de mult posibil.

— Ar trebui să-ţi arăt cândva biblioteca, îi propuse ea. Ai putea vedea ceva care să-ţi placă – ceva ce ar putea să-ţi tălmăcească cititorul tău.

— Aveţi multe texte la fel de interesante?

Ea îi coborî piciorul şi începu exerciţiile cu celălalt.

— Aş putea să întreb – Nousha ştie tot.

— Când terminăm. După ce te odihneşti. A trecut un timp de când nu m-a mai... intrigat o carte.

— Voi fi onorată să te însoţesc, domnule.

El se strâmbă auzind titlul formal, dar Yrene îi mişcă piciorul drept, făcând aceleaşi exerciţii, înainte să-i spună să se întindă pe canapea. Lucrară în linişte în timp ce ea îi roti şoldurile, îndemnându-l să încerce să le mişte de unul singur, cât îi îndoia şi întindea piciorul cât de mult putea.

După o clipă, ea spuse cu vocea abia auzindu-i-se:

— Vorbeşti doar despre Erawan. Ochii lui licăriră în semn de avertisment când auzi numele. Dar cine sunt Orcus şi Mantyx?

— Cine?

Yrene începu alt rând de exerciţii pentru picioare, şolduri şi zona lombară.

— Ceilalţi doi regi. Sunt menţionaţi în carte.

Chaol încetă să îşi agite degetele; ea le atinse ca să-i amintească să o facă. El expiră când îşi reluă mişcarea.

— Au fost înfrânţi în primul război. Trimişi în ţinutul lor sau ucişi, nu-mi amintesc.

Yrene se gândi la asta când îi coborî piciorul pe canapea, înghiontindu-l să se întoarcă pe burtă.

— Sunt sigură că tu şi tovarăşii tăi vă pricepeţi la chestia asta cu salvatul lumii, spuse ea gânditoare, făcându-l să pufnească, dar cred că ar trebui să afli cu certitudine unde sunt ei acum.

Ea se urcă pe marginea subţire a pernei canapelei aurii, pe care nu o acoperea corpul lui.

Chaol îşi întoarse capul spre ea, muşchii spatelui încordându-i-se.

— De ce?

— Pentru că dacă au fost doar alungaţi în ţinutul lor, cine poate să garanteze că nu aşteaptă să revină în lumea noastră?

Capitolul 23

Chaol o privi pe Yrene cu ochii goi după ce îi auzi întrebarea, culoarea dispărând din nou de pe chipul lui.

— Rahat, şopti el. *Rahat.*

— Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat cu ceilalţi doi regi?

— Nu – nu, am presupus că au fost distruşi, dar... de ce, din toate locurile, sunt menţionaţi *aici?*

Ea scutură din cap.

— Am putea să aflăm – să căutăm mai multe despre asta.

Un muşchi al maxilarului îi tremură, iar el inspiră prelung.

— Atunci, o vom face.

El întinse o mână spre ea, cerându-i tăcut ceva. Căluşul, îşi dădu ea seama.

Yrene îi studie din nou maxilarul şi obrazul, furia şi frica. Nu era o stare bună cu care să înceapă o şedinţă. Aşa că îl întrebă:

— Cine ţi-a făcut cicatricea aia?

Întrebarea greşită.

Spatele lui se încordă, degetele intrându-i în perna de sub bărbie.

— Cineva care a meritat să mi-o facă.

Nu era un răspuns.

— Ce s-a întâmplat?

El doar întinse din nou mâna spre căluş.

— Nu ţi-l dau, spuse ea, cu chipul ca o mască fixă în timp ce Chaol îşi îndreptă privirea urâtă spre ea. Şi nu începe şedinţa asta cu tine furios.

— Când voi fi furios, Yrene, îţi vei da seama.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Spune-mi ce nu este în regulă.

— Ce nu e în regulă e că abia îmi mişc degetele şi s-ar putea să trebuiască să înfrunt nu un singur rege valg, ci *trei.* Dacă eşuez, dacă nu putem...

El se opri înainte să spună restul. Planul pe care îl avea Yrene era, fără îndoială, atât de secret încât abia îndrăzni să se gândească la asta.

— Ei au distrus totul – pe toţi cei pe care i-au întâlnit, termină Chaol de spus, fixând cu privirea cotiera canapelei.

— Ei ţi-au făcut cicatricea?

Ea îşi strânse pumnul, ca să nu o atingă.

— Nu.

Dar se aplecă înainte, atingând în schimb cu un deget o mică cicatrice abia ascunsă lângă părul de la tâmpla lui.

— Şi asta? Cine ţi-a făcut asta?

Chipul lui deveni dur şi distant. Dar furia, nerăbdarea, energia frenetică... se calmară. Deveni rece şi distant, dar lucrul acesta îl relaxă.

Orice ar fi fost acea furie veche, îl calmă din nou.

— Tatăl meu mi-a făcut cicatricea, spuse încet Chaol. Când eram mic.

Groaza o cuprinse, dar era un răspuns. Era o mărturisire.

Ea nu mai insistă. Nu mai puse întrebări. Nu, Yrene spuse doar:

— Când voi intra în rană... înghiţi în sec când îi studie spatele. Voi încerca să te găsesc din nou. Dacă mă aşteaptă, s-ar putea să fiu nevoită să găsesc altă cale de a ajunge la tine. Se gândi. Şi probabil va trebui urmez alt plan de atac, în afară de o ambuscadă. Dar presupun că vom vedea.

Şi chiar dacă colţul gurii i se ridică în ceea ce el ştia că trebuia să fie un zâmbet liniştitor al unei vindecătoare, ea îşi dădu seama că bărbatul îi observă respiraţia accelerată.

— Ai grijă, fu tot ce spuse el.

Yrene îi dădu acel căluş în sfârşit, apropiindu-l de buzele lui.

Gura îi atinse degetele când ea i-l strecură între dinţi.

Pentru câteva clipe, el îi studie chipul.

— Eşti pregătit? şopti ea când perspectiva de a înfrunta din nou acel întuneric se contură.

El ridică o mână ca să îi strângă degetele, ca un răspuns tăcut.

Dar Yrene îşi luă mâna din a lui, lăsând-o pe a lui să cadă din nou pe perne.

El încă studia felul în care Yrene inspiră când îi atinse semnul de pe spate cu palma.

~

Ninsese în ziua în care el îi spusese tatălui său că urma să părăsească Anielle. Că renunţa la titlul de moştenitor şi se înrola în garda castelului din Rifthold.

Tatăl lui îl alungase.

Îl aruncase pe scările de la intrarea în fortăreaţă.

El îşi spărsese tâmpla de piatra gri, dinţii rupându-i buza. Ţipetele rugătoare ale mamei lui răsunaseră din piatră când alunecase pe gheaţa podestului. El nu simţise durerea la cap, ci doar tăietura subţire a gheţii pe palmele goale, tăindu-i pantalonii şi julindu-i genunchii.

Rugăminţile ei adresate tatălui său şi şuieratul vântului nu încetaseră nici măcar vara în fortăreaţa din vârful muntelui de deasupra Lacului Argintiu.

Acel vânt sufla acum spre el zburlindu-i părul – mai lung decât atunci. Îi aruncă fulgi de zăpadă în faţă din cerul gri de deasupra. Aruncă acei fulgi spre oraşul macabru de dedesubt, care se continua spre malurile lacului întins şi se unduia în jurul malurilor. Spre vest, spre marile cascade. Sau ce rămase din ele. Barajul le liniştise de mult, împreună cu râul care curgea chiar din Colţii Albi, care se termina în pragul lor.

Întotdeauna fusese frig în Anielle. Chiar şi vara.

Întotdeauna fusese frig în această fortăreaţă construită în versantul rotunjit al muntelui.

— Jalnic, spusese tatăl său, niciunul dintre străjerii cu chip împietrit neîndrăznind să îl ajute să

se ridice.

Capul lui se tot învârtise, zvâcnind. Sângele cald cursese şi îngheţase pe faţa lui.

— Găseşte-ţi calea spre Rifthold, atunci.

— Te rog, şoptise mama lui. *Te rog.*

Chaol o văzuse ultima dată când tatăl său o apucase de cot şi o târâse în fortăreaţa din lemn pictat şi piatră. Chipul îi era palid şi chinuit, iar ochii ei – ochii lui – mărginiţi cu argintiu la fel de strălucitor ca lacul de dedesubt.

Părinţii lui trecuseră pe lângă o mică umbră care se contura în pragul uşii deschise spre fortăreaţă.

Terrin.

Fratele lui mai mic îndrăznise să facă un pas spre el. Să rişte să păşească pe acele scări periculoase de gheaţă ca să-l ajute.

Un cuvânt tăios din partea tatălui său, din întunericul holului, îl oprise pe Terrin.

Chaol îşi şterse sângele de la gură şi scuturase tăcut din cap spre fratele lui.

Şi groaza – o groază nediluată – apăruse pe chipul lui Terrin când Chaol se ridicase în picioare. Fie că ştia că tocmai îi preluase titlul…

Nu putea îndura frica de pe chipul rotund şi tânăr al lui Terrin.

Aşadar, Chaol se întorsese, încleştându-şi maxilarul din cauza durerii de la genunchiul deja umflat şi rigid. Sângele şi gheaţa se amestecaseră, curgându-i din palme.

Reuşise să şchiopăteze pe podest, coborând scările.

Unul dintre străjerii de jos îi dăduse mantia lui gri din lână, o sabie şi un cuţit.

Altul îi dăduse un cal şi o ţinută.

Al treilea îi dăduse un pachet cu provizii, între acestea fiind mâncare, un cort, bandaje şi alifii.

Ei nu spuseseră un cuvânt. Nu îl opriseră mai mult decât era necesar.

El nu le cunoştea numele. Şi aflase, după mulţi ani, că tatăl său privise de la unul dintre cele trei turnuri ale fortăreţei. Îi văzuse.

Chiar tatăl său îi spusese lui Chaol, după toţi acei ani, ce se întâmplase cu cei trei bărbaţi care îl ajutaseră.

Fuseseră alungaţi. În miezul iernii. Alungaţi în Colţi, împreună cu familiile lor.

Trei familii trimise în sălbăticie. Doar de doi se mai auzise în vară.

Dovada. Fusese dovada, îşi dăduse el seama după ce se convinsese să nu îşi ucidă tatăl. Dovada că regatul lui era complet corupt, cu oameni răi care pedepseau oameni buni pentru buna-cuviinţă. Dovada că avusese dreptate să părăsească Anielle, să rămână cu Dorian – să îl ţină în siguranţă pe Dorian.

Să încerce să îndeplinească acea promisiune a unui viitor mai bun.

Trimisese un mesager, pe cel mai discret, ca să găsească familiile rămase. Nu îi păsa câţi ani trecuseră. Trimisese bărbatul cu aur.

Mesagerul nu îi găsise şi se întorsese în Rifthold cu aurul intact, câteva luni mai târziu.

El făcuse o alegere, iar asta îl costase. Alesese

şi suportase consecinţele.

Un corp pe pat. Un pumnal ţinut deasupra inimii lui. Un cap rostogolindu-se pe piatră. Un colier în jurul unui gât. O sabie scufundându-se spre fundul râului Avery.

Durerea din corpul lui era secundară.

Era inutil. Pe oricine încercase să ajute... Nu făcuse decât să înrăutăţească situaţia.

Corpul de pe pat... Nehemia.

Ea îşi pierduse viaţa. Şi poate că plănuise asta, dar... El nu îi spusese lui Aelin să fie atentă. Nu îi avertizase pe străjerii Nehemiei de atenţia regelui. Era ca şi când el ar fi ucis-o. Aelin poate că l-ar fi iertat, ar fi acceptat că nu era vina lui, dar el ştia că ar fi putut face mai mult. Că ar fi putut să fie mai bun, să fi văzut mai bine.

Iar când Nehemia murise, acei sclavi se răsculaseră. Un strigăt de adunare când Lumina din Eyllwe se stinsese.

Regele îi ucisese şi pe ei.

Calaculla. Endovier. Femei, şi bărbaţi, şi copii.

Iar când el acţionase, când alesese tabăra...

Sânge, piatră neagră şi magie ţipătoare.

„Ştiai, ştiai, ştiai,

Nu vei fi niciodată prietenul meu.”

Întunericul i se băgă pe gât, sufocându-l, gâtuindu-l.

El îl lăsă.

Simţi cum îşi deschise larg maxilarul ca să îl lase să intre mai mult.

„Ia-l”, îi spuse el întunericului.

„Da, îi spuse acesta mieros. Da.”

Întunericul îi arătă Morathul în ororile lui nemaiîntâlnite, îi arătă temniţa de sub castelul de cleştar, unde feţele pe care le cunoştea implorau mila care nu avea să vină niciodată; îi arătă mâinile aurii şi tinere care provocaseră acele dureri, ca şi când ar fi stat lângă ele ca să o facă...

Ştia. Presupunea cine fusese forţat să îi tortureze oamenii, să îi ucidă. Simţi întunericul mărindu-se, pregătindu-se să lovească, să îl facă să ţipe cu adevărat.

Dar apoi acesta dispăru.

Câmpuri unduitoare aurii se întindeau în depărtare, sub cerul senin şi albastru. Mici izvoare scânteietoare şerpuiau, ocolind câte un stejar din când în când. Erau copaci răzleţi din verdeaţa încâlcită a pădurii Oakwald, în stânga lui.

În spatele lui era o casă cu acoperiş de paie, pietrele gri fiind acoperite cu licheni verzi şi portocalii. Un puţ vechi era la câţiva metri distanţă, găleata fiind echilibrată precar pe marginea de piatră.

Mai departe, lipit de casă, se afla un mic ţarc cu găini, grase şi concentrate la pământul din faţa lor.

Iar dincolo...

O grădină.

Nu una obişnuită şi frumoasă, ci o grădină în spatele unui zid puţin înalt din piatră.

Două siluete stăteau gârbovite printre cele mai îngrijite straturi de verdeaţă. El se îndreptă spre acestea.

O recunoscu după părul blond-şaten, mult mai

deschis decât soarele verii. Pielea îi căpătase o minunată nuanţă de maro închis, iar ochii ei...

Era chipul unui copil luminat de bucurie cel care se uita la femeia îngenuncheată în ţărână şi care-i arăta planta verde deschis cu flori conice subţiri şi purpurii legănându-se în vântul cald. Femeia întrebă:

— Şi aceea?

— Salvie, răspunse copilul nu mai mare de nouă ani.

— Şi ce face ea?

Fata radie, ridicându-şi bărbia când recită:

— Este bună la îmbunătăţirea memoriei, atenţiei şi a stării de spirit. Ajută şi fertilitatea, digestia şi, într-o alifie, poate ajuta pielea să amorţească.

— Excelent.

Zâmbetul larg al fetei dezvăluia trei dinţi lipsă.

Femeia – mama ei – cuprinse în mâini faţa rotundă a fetei. Pielea ei era mai închisă decât a fiicei, părul fiindu-i mai des şi mai creţ. Dar constituţia lor... era constituţia de femeie pe care urma s-o aibă fata într-o zi. Pistruii pe care avea să-i moştenească. Nasul şi gura.

— Ai învăţat, copilul meu înţelept.

Femeia îşi sărută fiica pe fruntea transpirată.

El simţi sărutul – dragostea din el – chiar şi ca fantomă la poartă.

Pentru că dragostea şi bucuria erau cele care umbreau toată lumea de aici, care o poleiau.

Fericirea.

Genul de fericire pe care nu o întâlnise în

familia lui. Sau altundeva.

Fata fusese iubită. Profund. Necondiţionat.

Asta era o amintire fericită – una dintre puţinele.

— Şi ce este tufa aia, de lângă zid? o întrebă femeia pe fată.

Ea se încruntă concentrată.

— Agriş?

— Da. Şi ce facem cu agrişul?

Fata îşi puse mâinile în şolduri, rochia ei simplă mişcându-se în vântul cald şi uscat.

— Noi…

Bătu nerăbdătoare din picior, pentru că nu îşi amintea. Era aceeaşi enervare pe care o văzuse în faţa casei acelui bătrân din Antica.

Mama se strecură în spatele ei, luând fata în braţe şi sărutând-o pe obraz.

— Facem plăcintă cu agrişe.

Strigătul de încântare al fetei răsună peste iarba maronie şi peste pârâuri, chiar în inima veche şi încâlcită a pădurii Oakwald.

Poate chiar în Colţii Albi şi în oraşul rece care se culcuşea la marginea lor.

~

El deschise ochii.

Descoperi că tot piciorul lui împingea pernele canapelei.

Simţi mătasea şi broderia zgâriindu-i curbura tălpii goale. Degetele.

Simţi.

Se ridică, văzând că Yrene nu era lângă el.

Nicăieri în apropiere.

El se uită mirat la picioare. Sub glezne... îşi mişcă şi roti piciorul, îşi *simţi* muşchii.

Cuvintele i se opriră în gât. Inima îi bătu cu putere.

— Yrene, spuse el răguşit, uitându-se după ea.

Ea nu era în camera lui, dar...

Lumina soarelui îi intră în ochii căprui. În grădină.

Ea stătea acolo. Singură. Tăcută.

Lui nu îi păsa că era pe jumătate îmbrăcat. Se urcă pe scaun, minunându-se de senzaţia suporturilor netede din lemn de sub picioarele lui. El ar fi putut jura că până şi picioarele... îl furnicau uşor.

Se împinse în mica grădină pătrată, cu respiraţia tăiată şi ochii măriţi. Ea mai reparase o parte, o altă...

Yrene se aşezase în micul scaun ornamentat din faţa bazinului rotund, cu capul sprijinit pe un pumn.

La început crezu că dormea la soare.

Dar se apropie şi zări un licăr de lumină pe chipul ei, pe umezeala de acolo.

Nu era sânge, ci erau lacrimi.

Curgând tăcute, nesfârşite, când fixă cu privirea reflexia bazinului, nuferii roz şi frunzele de smarald care îl acopereau în mare parte.

Ea se uita ca şi când nu le-ar fi văzut, fără să-l audă.

— Yrene.

Altă lacrimă se rostogoli pe chipul ei, picurând pe rochia de un mov deschis. Încă una.

— Eşti rănită? întrebă răguşit Chaol, scaunul lui scârţâind pe pietrişul alb al grădinii.

— Am uitat, şopti ea, buzele tremurându-i când continuă să fixeze bazinul cu privirea fără să-şi mişte capul. Cum arăta ea. Cum mirosea. Am uitat... vocea ei.

El simţi o durere în piept când chipul ei se încreţi. Îşi împinse scaunul lângă al ei, dar nu o atinse.

Yrene spuse încet:

— Facem jurăminte – să nu luăm o viaţă. Ea a încălcat jurământul în ziua în care au venit soldaţii. A ascuns un pumnal în rochie. L-a văzut pe soldat apucându-mă şi... a sărit pe el. Yrene închise ochii. L-a ucis. Ca să tragă de timp şi să fug, iar eu am făcut-o. Am părăsit-o. Am fugit şi am lăsat-o şi am urmărit... am urmărit din pădure când ei au făcut acel rug. Şi am auzit-o ţipând...

Corpul ei tremura.

— Era bună, şopti Yrene. Era bună şi blândă şi m-a iubit. Tot nu îşi şterse lacrimile. Iar ei au luat-o.

Bărbatul pe care lordul Westfall îl servise... *el* o luase.

Chaol întrebă cu blândeţe:

— Unde ai plecat după aceea?

Tremurul ei se domoli. Îşi şterse nasul.

— Mama avea un văr la nord de Fenharrow. Am fugit acolo. Mi-a luat două săptămâni, dar am reuşit.

La unsprezece ani. Fenharrow fusese în mijlocul unei cuceriri, iar ea reuşise... la unsprezece ani.

— Ei aveau o fermă, iar eu am lucrat acolo şase ani. M-am prefăcut normală. Mi-am ţinut capul plecat. Am vindecat cu ierburi, când asta nu ridica suspiciuni. Dar nu era destul. Era... un gol. În mine. Eram incompletă.

— Aşadar, ai venit aici?

— Am plecat. Am vrut să vin aici. Am mers prin Fenharrow. Prin Oakwald. Apoi... peste munţi... Vocea ei deveni şoptită. Mi-a luat şase luni, dar am reuşit să ajung în portul din Innish.

El nu auzise de Innish. Probabil era în Melisande, dacă traversase...

Ea traversase munţii.

Această femeie delicată de lângă el... Traversase munţii ca să fie aici. Singură.

— Am rămas fără banii de traversat. Aşadar, am rămas. Mi-am găsit de lucru.

El avu impulsul de a privi cicatricea de pe gâtul ei, să întrebe ce fel de muncă...

— Majoritatea fetelor erau pe străzi. Innish era... nu era un loc bun. Dar am găsit un han lângă docuri, iar proprietarul m-a angajat. Am lucrat la bar şi ca servitoare şi... am rămas. Am vrut să lucrez doar o lună, dar am rămas un an. L-am lăsat să-mi ia banii, bacşişurile. Mi-a mărit chiria. M-a pus într-o cameră de sub scări. Nu aveam bani de traversat şi credeam... credeam că va trebui să îmi plătesc educaţia de aici. Nu am vrut să plec fără bani de taxă, aşadar... am rămas.

El îi studie mâinile pe care acum şi le strângea puternic în poală. Şi le imagină cu o găleată şi un spălător, cu cârpe şi vase murdare. Şi le imagină rănite şi dureroase. Îşi imagină hanul murdar şi locatarii lui – cum trebuie să fi fost ei şi la ce râvneau când o priveau.

— Cum ai ajuns aici?

Gura lui Yrene se încordă, lacrimile dispărând. Ea expiră.

— Este o poveste lungă.

— Am timp să ascult.

Dar ea scutură din nou din cap şi se uită în cele din urmă la el. Era o... claritate pe chipul ei şi în acei ochi. Şi nu ezită când spuse:

— Ştiu cine ţi-a făcut rana aia.

Chaol rămase complet nemişcat.

Bărbatul care o luase pe mama pe care o iubea atât de mult; bărbatul care o trimisese în cealaltă parte a lumii.

El reuşi să dea din cap.

— Fostul rege, şopti Yrene, studiind din nou bazinul. A fost şi el posedat?

Cuvintele abia dacă erau şoptite, abia auzindu-le chiar şi el.

— Da, reuşi Chaol să spună. Câţiva zeci de ani. Îmi pare rău că nu ţi-am spus. Informaţia mi s-a părut... sensibilă.

— Pentru ce ar fi putut însemna despre cât de potrivit ar fi fost noul tău rege.

— Da, şi ar fi deschis posibilitatea unor întrebări care trebuiau să rămână nerostite.

Yrene îşi masă pieptul cu chipul bântuit şi trist.

— Nu e de mirare că magia mea se retrage atât de mult.

— Îmi pare rău, spuse el din nou.

Era tot ce se putea gândi să spună.

Acei ochi se îndreptară spre el, orice urmă de înceţoşare dispărând.

— Îmi dă un motiv în plus să lupt cu asta. Să şterg ultima pată a lui – pentru totdeauna. Chiar acum mă aştepta. Râdea din nou de mine. Am reuşit să te găsesc, dar apoi întunericul din jurul tău a fost prea dens. A creat o... carapace. Am putut vedea tot ce ţi-a arătat. Amintirile tale şi ale lui. Ea îşi frecă faţa. Atunci am ştiut. Ce era şi cine ţi-a făcut rana. Şi am văzut ce îţi făcea, şi singurul lucru la care m-am gândit ca să-l opresc, să îl spulber...

Îşi ţuguie buzele, ca şi când ar fi putut începe să tremure din nou.

— Puţină bunătate, termină el în locul ei. O amintire a luminii şi a bunătăţii.

Nu ştia cum să-şi exprime recunoştinţa pentru asta, pentru cum trebuie să fi fost să-i ofere acea amintire a mamei sale în lupta împotriva demonului care o distrusese.

Yrene păru să îi citească gândurile şi spuse:

— Mă bucur că o amintire cu ea a fost cea care a împins mai departe întunericul.

Gâtul i se strânse, iar el înghiţi cu greu.

— Ţi-am văzut amintirea, spuse încet Yrene. Bărbatul... Tatăl tău.

— Este cel mai mare ticălos.

— Nu a fost vina ta. Nimic din toate astea.

El se abţinu să o contrazică.

— Ai avut noroc să nu îţi fracturezi craniul, spuse ea studiindu-i fruntea. Cicatricea abia era vizibilă, fiind acoperită de păr.

— Sunt sigur că tata consideră contrariul.

Întunericul îi licări în ochi. Yrene spuse doar atât:

— Meritai ceva mai bun.

Cuvintele atinseră ceva dureros şi purulent – ceva ce el ascunsese şi nu examinase de foarte mult timp.

— Mulţumesc, reuşi el să spună.

Ei rămaseră în linişte câteva minute lungi.

— Cât este ceasul? întrebă el după un timp.

— Trei, spuse ea.

Chaol tresări.

Dar ochii lui Yrene se îndreptară direct spre picioarele lui, care se mişcaseră odată cu el.

Ea deschise tăcută gura.

— Încă un mic progres, spuse el.

Ea zâmbi – discret, dar... real. Nu ca zâmbetul pe care îl afişase în urmă cu câteva ore, când intrase în dormitorul lui şi îl găsise acolo cu Nesryn, iar el simţise lumea alunecându-i de sub picioare la expresia de pe chipul ei. Iar când ea refuzase să îi întâlnească privirea, când se cuprinsese în braţe...

Chaol îşi dori să fi putut merge ca Yrene să îl poată vedea târându-se spre ea.

Nu ştia de ce se simţise atât de prost, de ce abia reuşise să se uite la Nesryn. Deşi el ştia că Nesryn era prea atentă încât să nu fie conştientă. Fusese contradicţia nerostită dintre ei din seara

precedentă – tăcerea în legătură cu subiectul. Şi doar acel motiv...

Yrene îi împunse piciorul gol.

— Simţi?

Chaol îşi îndoi degetele.

— Da.

Yrene se încruntă.

— Apăs puternic sau uşor?

Ea îşi băgă degetul.

— Puternic, mormăi el.

Degetul ei se relaxă.

— Şi acum?

— Uşor.

Ea repetă testul la celălalt picior. Îi atinse fiecare deget.

— Cred, observă ea, că l-am împins undeva în mijlocul spatelui tău. Semnul este la fel, dar *pare...* Scutură din cap. Nu pot să-ţi explic.

— Nu trebuie să o faci.

Bucuria ei – bucuria deplină a amintirii – fusese cea care îi câştigase puţină mişcare. Lucrurile la care se deschisese, la care renunţase, ca să respingă pata acelei răni.

— Mi-e foame, spuse Chaol înghiontind-o cu un cot. Vrei să mâncăm împreună?

Şi, spre surprinderea lui, ea acceptă.

Capitolul 24

Nesryn ştia.

Ea ştia că nu doar interesul lor comun îl îndemnase pe Chaol să îi ceară să-i vorbească în

seara precedentă, ci şi vinovăţia.

Lucrul acesta nu o deranja, îşi spunea ea. Fusese înlocuitoare nu pentru una, ci pentru două femei din viaţa lui. Apăruse o a treia. Nu o deranja asta, îşi repetă când se întoarse de la plimbarea pe străzile din Antica fără să găsească vreo urmă de valg şi intră în curtea palatului.

Nesryn se încurajă singură când îşi ridică privirea spre palat, fără să fie prea pregătită să se întoarcă în apartamentul lor ca să aştepte să se risipească arşiţa după-amiezii.

O siluetă masivă din vârful unui minaret îi atrase atenţia şi zâmbi încruntată.

Respira greoi când ajunse în cuib, dar, din fericire, Kadara era singura prezenţă care ar fi putut să o vadă atunci.

Rukul o salută pe Nesryn ţăcănind din cioc şi se îndeletnici din nou cu sfâşierea a ceea ce părea o bucată întreagă de vită. Cu tot cu coaste.

— Am auzit că vii aici, spuse Sartaq de pe scările din spatele ei.

Nesryn se întoarse.

— Eu... cum?

Prinţul îi zâmbi cu subînţeles şi intră în cuib. Kadara îşi umflă penele de entuziasm şi reveni la mâncare ca şi când ar fi fost nerăbdătoare să termine şi să zboare.

— Palatul e plin de spioni. Unii dintre ei sunt ai mei. Vrei ceva?

O măsură din priviri – văzând chipul de care, cu o zi în urmă, mătuşa şi unchiul ei se plânseseră că părea obosit. Epuizat. Nefericit. Ei o îndopaseră cu

mâncare, apoi insistaseră să îi ducă pe cei patru copii ai lor înapoi la docuri ca să aleagă peştele pentru cină, apoi îi mai băgaseră nişte mâncare pe gât înainte să se întoarcă la palat pentru festin. „Eşti încă trasă la faţă, spusese Zahida. Ai ochii trişti.”

— Eu... Nesryn studie priveliştea din depărtare, oraşul care clocotea în căldura după-amiezii târzii. Voiam ceva linişte.

— Atunci te las să o ai, spuse Sartaq şi se întoarse spre bolta deschisă dinspre casa scării.

— Nu, spuse ea fără să gândească, întinzându-se spre el. Ea îşi opri mâna, coborând-o imediat când ajunse la mică distanţă de jacheta lui de piele. Nimeni nu îl apuca pe prinţ. Nimeni. Nu am vrut să spun că trebuie să pleci. Eu... Nu mă deranjează compania ta. Înălţimea Ta, adăugă repede.

Sartaq zâmbi.

— Este puţin cam târziu să îmi foloseşti titlul extravagant, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire rugătoare, dar vorbise serios.

Cu o seară în urmă, când vorbise cu el la petrecere, chiar şi pe aleea din faţa turnului Torre în urmă cu câteva seri... Nu fusese tăcută, retrasă sau ciudată. Nu fusese nici rece sau distantă. El îi făcuse o onoare acordându-i atât de multă atenţie şi escortându-i pe ea şi pe Chaol în camerele lor. Nu o deranja compania – deşi era tăcută uneori, *îi plăcea* să fie în preajma altora. Dar câteodată...

— O mare parte din ziua de ieri mi-am

petrecut-o cu familia. Ei pot fi... obositori. Acaparatori.

— Cunosc senzaţia, spuse sec prinţul.

Ea schiţă un zâmbet.

— Presupun că da.

— Totuşi, îi iubeşti.

— Şi tu nu?

Era o întrebare curajoasă, neruşinată.

Sartaq ridică din umeri.

— Kadara este familia mea. Rukhinii sunt familia mea. Descendenţa mea, deşi... Este greu să ne iubim unul pe celălalt când într-o zi vom concura unul împotriva celuilalt. Dragostea nu poate exista fără încredere. Zâmbi uitându-se la rukul lui. Am încredere totală în Kadara. Aş muri pentru ea, şi ea pentru mine. Pot spune acelaşi lucru despre fraţii mei? Despre părinţii mei?

— Este păcat, recunoscu Nesryn.

— Cel puţin o am pe ea, spuse despre ruk. Şi pe călăreţii mei. Îi compătimesc pe fraţii mei, care nu au niciuna din binecuvântările astea.

El era un om bun. Prinţul... era un om bun.

Ea se îndreptă spre bolta deschisă din faţa prăpastiei dinspre oraşul de la mare distanţă dedesubt.

— Voi pleca în curând spre munţii rukhinilor, spuse Sartaq încet. Să caut răspunsurile despre care am discutat acum două seri, în oraş.

Nesryn îl privi peste umăr, încercând să-şi găsească curajul şi cuvintele potrivite.

Chipul lui rămase neutru, chiar dacă adăugă:

— Sunt sigur că familia ta mi-ar lua capul,

dar... ai vrea să mă însoţeşti?

„Da”, vru ea să şoptească, dar se forţă să întrebe:

— Cât timp?

Pentru că timpul nu era de partea ei. De partea lor. Şi să caute răspunsuri în timp ce atât de multe ameninţări se apropiau...

— Câteva săptămâni. Nu mai mult de trei. Aş vrea să-mi controlez călăreţii, iar dacă lipsesc prea mult, devin neascultători. Deci călătoria va avea două scopuri, cred.

— Eu... va trebui să discut. Cu lordul Westfall.

În seara precedentă îi promisese că aveau să se gândească la calea asta, că vor evalua greutăţile şi beneficiile. Încă formau o echipă în privinţa aceasta, încă serveau acelaşi steag.

Sartaq dădu serios din cap, ca şi când ar fi putut citi totul pe chipul ei.

— Bineînţeles. Deşi voi pleca în curând.

Atunci ea auzi vocile servitorilor care urcau treptele cuibului aducând provizii.

— Pleci *acum,* se lămuri Nesryn când observă suliţa rezemată de zidul îndepărtat, în apropiere de rafturile cu provizii. *Sulde-ul* lui. Părul roşcat de cal legat sub lamă plutea în vântul care sufla prin cuib, lemnul întunecat fiind lustruit şi neted.

Ochii negri ai lui Sartaq părură să se întunece mai mult când merse spre *sulde-ul* lui, cântărind steagul spiritului în mâini înainte să îl rezeme lângă el, lemnul scoţând un sunet pe podeaua de piatră.

— Eu... Era prima dată când îl văzuse

bâlbâindu-se.

— Nu intenţionai să îţi iei „rămas-bun”?

Nu avea dreptul să pună asemenea întrebări, să se aştepte la asemenea lucruri, fie că încercau sau nu să fie aliaţi.

Dar Sartaq îşi rezemă din nou *sulde-ul* de zid şi începu să îşi împletească părul negru.

— După petrecerea de aseară, credeam că vei fi... ocupată.

Cu Chaol. Ea ridică din sprâncene.

— Toată ziua?

Prinţul zâmbi poznaş, terminându-şi de împletit părul lung şi luând din nou suliţa.

— În locul tău, eu cu siguranţă aş fi fost ocupat toată ziua.

Din fericire, Nesryn nu fu nevoită să răspundă, pentru că apărură servitorii, gâfâind şi roşii la faţă, cu pachete între ei. Din unele dintre pachete se zăreau arme, mâncare şi pături.

— Cât de departe trebuie să ajungi?

— Zbor câteva ore înainte de căderea nopţii, apoi toată ziua de mâine, apoi altă jumătate de zi de călătorie ca să ajung la primul cuib din munţii Tavan, spuse Sartaq când dădu *sulde-ul* unui servitor care trecea pe acolo, iar Kadara le permise răbdătoare să o încarce cu diverse pachete.

— Nu zbori noaptea?

— Nu, pentru că obosesc. Kadara nu. Călăreţii nesăbuiţi au făcut greşeala asta şi s-au rostogolit printre nori, în somn.

Ea îşi muşcă buza.

— Cât timp mai este până pleci?

— O oră.

O oră să se gândească...

Nu îi spusese lui Chaol că în seara din urmă îi văzuse degetele de la picioare mişcându-se. Le văzuse îndoindu-se în somn.

Plânsese, lacrimi tăcute de bucurie alunecându-i pe pernă. Nu îi spusese. Iar când se treziseră...

„Să avem o aventură, Nesryn Faliq”, îi promisese în Rifthold. Ea plânsese şi atunci.

Dar poate că... niciunul din ei nu văzuse calea care îi aştepta – răspântia.

Nesryn vedea clar o cale.

Onoarea şi loialitatea erau încă intacte, chiar dacă asta îi sufoca pe amândoi, iar ea... nu voia să fie un premiu de consolare. Să fie compătimită sau să fie o distracţie.

Dar această cale diferită, răspântia care apăruse şi care se ramifica pe pajişti, jungle, râuri şi munţi... Calea asta spre răspunsuri care i-ar fi putut ajuta, care nu ar fi putut însemna nimic, care ar fi putut schimba cursul acestui război – totul era purtat pe aripile aurii ale unui ruk...

Ea urma să aibă o aventură, pentru sine. Doar de data asta. Avea să-şi vadă patria, să o adulmece şi să o soarbă, să o vadă de la înălţime, mişcându-se repede ca vântul.

Îşi datora măcar atât. Şi i-o datora şi lui Chaol.

Poate că ea şi prinţul cu ochi negri aveau să găsească o urmă de salvare de Morath. Şi poate că ar fi putut să se întoarcă cu o armată.

Sartaq încă privea pregătirile de plecare, chipul

lui fiind neutru când ultimul servitor făcu o plecăciune şi dispăru. *Sulde-ul* fusese prins chiar sub şa, la îndemână în caz că prinţul ar fi avut nevoie de obiect, părul roşcat de cal fluturând în vânt, spre sud.

Spre acel tărâm distant şi sălbatic al munţilor Tavan. Ademenitor, aşa cum făceau toate steagurile-spirit, spre un orizont necunoscut, chemându-i să revendice orice îi aştepta acolo.

Nesryn spuse încet:

— Da.

Prinţul clipi.

— Te voi însoţi, îl lămuri ea.

El schiţă un zâmbet.

— Bun. Sartaq făcu semn din cap spre bolta prin care servitorii dispăruseră în minaret. Totuşi, să nu-ţi iei multe lucruri – Kadara aproape şi-a atins limita.

Nesryn scutură din cap, observând arcul şi tolba plină cu săgeţi deja pe Kadara.

— Nu am ce să iau cu mine.

Sartaq o privi un moment lung.

— Cu siguranţă ai vrea să-ţi iei „rămas-bun”...

— Nu am nimic, repetă ea.

Ochii lui licăriră auzind asta, dar ea adăugă:

— Eu... voi lăsa un bilet.

Prinţul dădu serios din cap.

— Îţi pot da haine când sosim. Găseşti hârtie şi cerneală în dulapul de lângă perete. Lasă scrisoarea în cutia de lângă scări şi unul dintre mesageri va veni să verifice la căderea nopţii.

Mâinile îi tremurară uşor când se supuse. Nu

de frică, ci... dintr-un sentiment de libertate.

Scrise două bilete. Primul, pentru mătuşa şi unchiul ei, era plin de dragoste, avertismente şi urări. Al doilea bilet... era scurt şi la obiect:

Am plecat cu Sartaq să văd rukhinii. Voi fi plecată trei săptămâni.

Nu trebuie să-mi promiţi nimic. Şi nici eu nu-ţi voi promite.

Nesryn lăsă ambele bilete în cutia care, fără îndoială, era des verificată pentru mesajele din cuib, şi se schimbă în hainele de piele pe care le lăsase de ultima dată când zburase.

Îl găsi pe Sartaq pe Kadara, aşteptând-o.

Prinţul întinse o mână cu bătături ca să o ajute să urce în şa.

Ea nu ezită când îl luă de mână, degetele lui puternice înfăşurându-se în jurul alor ei, şi îl lăsă să o tragă în şa, în faţa lui.

El îi fixă pe amândoi cu curele şi catarame şi verifică totul de trei ori. Dar o struni pe Kadara la ieşirea din minaret.

Sartaq îi şopti la ureche lui Nesryn:

— Mă rugam Cerului Etern şi tuturor celor treizeci şi şase de zei să spui „da”.

Ea zâmbi, chiar dacă el nu o vedea.

— Şi eu, şopti Nesryn şi se înălţară spre cer.

Capitolul 25

Yrene şi Chaol se grăbiră spre biblioteca din

Torre imediat după prânz. Chaol urcă pe cal cu o oarecare uşurinţă, Shen bătându-l aprobator pe spate. O mică parte din Yrene îşi dorise să radieze de bucurie observându-l pe Chaol întâlnind privirea bărbatului şi zâmbindu-i ferm în semn de mulţumire.

Iar când trecură prin acele ziduri albe, când masa complexului Torre se ridică deasupra lor şi parfumul lămâilor şi lavandei umplu nările lui Yrene... o parte din ea se relaxă în prezenţa lui. La fel cum o făcuse din prima clipă în care văzuse turnul ridicându-se deasupra oraşului când nava ei se apropiase în sfârşit de ţărm, ca şi când ar fi fost un braţ alb aruncat spre cer, în semn de salut.

Ca şi când i-ar fi declarat: „Bine ai venit, fiică. Te-am aşteptat”.

Biblioteca din Torre era localizată la nivelurile inferioare, o mare parte din holuri având rampe destinate cărucioarelor cu roţi pe care le foloseau bibliotecarii ca să transporte cărţile şi să le colecteze pe cele pe care ucenicele neglijente uitaseră să le returneze.

Pe câteva trepte, Yrene fu nevoită să scrâşnească din dinţi şi să-l ridice.

El o urmări atent când o făcu, iar când ea îl întrebă de ce, Chaol spuse că era prima dată când îi atinsese scaunul. Când îl mişcase.

Ea presupuse că aşa era, dar îl avertizase să nu se obişnuiască cu asta, şi îl lăsase să se împingă singur pe coridoarele puternic luminate din Torre.

Câteva dintre fetele de la lecţia de autoapărare

îi reperară şi se opriră ca să se gudure pe lângă lordul care le cântă în strună cu un zâmbet ce le făcu să chicotească în timp ce ei se îndepărtară. Şi Yrene le zâmbi când plecară, scuturând din cap.

Sau poate că buna dispoziţie se datora faptului că de la gleznă în jos piciorul lui îşi recăpăta simţurile şi mişcarea. Ea îl forţase să suporte încă un rând de exerciţii înainte de a veni aici, întinzându-l pe covor în timp ce îl ajutase să îşi mişte piciorul în cerc, întinzându-l, rotindu-l. Toate erau concepute să îi stimuleze circulaţia în speranţa activării complete a picioarelor.

Progresul o făcu pe Yrene să zâmbească în continuare, până ce ajunseră la biroul Noushei, unde bibliotecara îşi băga acum câteva cărţi în sacul greu, strângându-şi lucrurile.

Yrene se uită la clopotul care fusese tras cu doar câteva seri în urmă. Chaol adusese o sabie şi un pumnal, iar ea fusese fascinată cât el se echipase atât de eficient. Degetele lui fuseseră conduse doar de memoria mişcării. Şi-l putea imagina făcând lucrul acesta în fiecare dimineaţă şi seară în care îşi pusese şi-şi scosese centura sabiei.

Yrene se aplecă peste birou şi îi spuse Noushei, care îl măsura din priviri pe Chaol în timp ce şi el o urmărea pe ea cu atenţie:

— Aş vrea să văd unde ai găsit acele texte din Eyllwe. Şi pergamentele.

Sprâncenele albe ale Noushei se apropiară.

— Voi avea probleme?

Privirea îi alunecă spre sabia pe care Chaol şi-o

lăsase în poală, ca să nu zăngăne de scaun.

— Nu dacă pot face eu ceva, spuse încet Yrene.

În spatele lor, ghemuită pe un fotoliu din salonul mare din faţa şemineului aprins, moţăia o pisică Baast albă ca zăpada, dând din coada lungă ca un pendul care atârna peste marginea pernei, fără îndoială ascultând fiecare cuvânt – ca să raporteze totul surorilor ei, probabil.

Nousha oftă brusc, aşa cum Yrene o văzuse făcând de o sută de ori, dar le făcu semn din mână spre holul principal. În limba halha, ordonă unei bibliotecare din apropiere să-şi vadă de treaba ei şi le arătă calea.

Când o urmară, pisica albă Baast deschise un ochi verde. Yrene avu grijă să facă respectuoasă o plecăciune. Pisica se întoarse, pur şi simplu, la somn, satisfăcută.

Câteva minute lungi, Yrene îl privi pe Chaol studiind lămpile colorate, zidurile calde din piatră şi rafturile nesfârşite.

— Este la fel de frumoasă ca biblioteca regală din Rifthold, observă el.

— Aceea este atât de mare?

— Da, dar asta ar putea fi mai mare. Cu siguranţă este mai veche.

Privirea îi dansă odată cu umbrele – frânturi de amintiri despre care ea se întrebă dacă avea să le zărească la următoarea şedinţă de recuperare.

Întâlnirea de azi... O zdruncinase.

Dar sarea lacrimilor ei fusese purificatoare. Într-un fel în care nu ştiuse că avea nevoie.

Continuară să coboare mergând pe rampa principală care se şerpuia prin toate nivelurile. Trecură pe lângă bibliotecarele care puneau cărţi pe rafturi, ucenicele care învăţau singure sau în grup în jurul meselor, vindecătoarele aplecate deasupra volumelor prăfuite în camere fără uşi şi pisica Baast care, ocazional, stătea întinsă pe rafturi, mergea prin umbre sau doar stătea la răspântii ca şi când ar fi aşteptat.

Continuară să meargă.

— De unde ştiai că sunt acolo? o întrebă Yrene pe Nousha, care era cu spatele.

— Păstrăm bine arhiva, fu tot ce spuse bibliotecara-șefă.

Chaol îi aruncă lui Yrene o privire care spunea: „Avem bibliotecari ţâfnoşi şi în Rifthold”.

Yrene îşi muşcă buza ca să nu zâmbească. Nousha putea adulmeca râsul şi amuzamentul ca un copoi şi putea să îl reprime la fel de aprig.

În cele din urmă, ajunseră pe un coridor întunecat care mirosea urât a piatră şi praf.

— Al doilea raft de jos. Să nu distrugi nimic, spuse Nousha în loc de explicaţie şi rămas-bun, şi plecă fără să privească înapoi.

Chaol ridică uimit din sprâncene, iar Yrene îşi reprimă chicotul.

Nu mai fu un efort când se apropiară de raftul pe care li-l arătase bibliotecara. Teancuri de pergamente erau ascunse în spatele cărţilor ale căror cotoare licăreau în limba eyllwe.

Chaol fluieră încet printre dinţi.

— De cât timp există Torre, mai exact?

— De cincisprezece mii de ani.

El înţepeni.

— Şi biblioteca e tot atât de veche?

Ea dădu din cap.

— A fost construită în acelaşi timp, un dar al unei regine antice pentru vindecătoarea care a salvat viaţa copilului ei. Un loc în care vindecătoarele să studieze şi să locuiască – aproape de palat – şi să îi invite şi pe alţii să studieze.

— Aşadar, precede khaganatul cu mult.

— Khaganii sunt ultimii dintr-un şir lung de cuceritori de atunci. Cei mai binevoitori de la acea primă regină, asta e sigur. Nici măcar palatul ei nu s-a păstrat la fel de bine ca Torre. Locul în care stai acum... a fost construit peste ruinele castelului reginei. După ce cuceritorii care au venit cu o generaţie înaintea khaganatului l-au demolat.

El se mustră, încet şi creativ.

— Vindecătoarele, spuse Yrene studiind rafturile, sunt foarte căutate, fie că eşti actualul conducător sau cel invadator. Toate celelalte posturi... probabil sunt inutile. Dar un turn plin cu femei care îţi pot împiedica moartea, chiar dacă viaţa atârnă de un fir...

— E mai valoros decât aurul.

— Te face să te întrebi de ce ultimul rege al Adarlanului...

Aproape spuse „regele *tău”,* dar cuvântul sună ciudat în mintea ei chiar şi fără să-l rostească. „De ce a crezut că, pe continentul său, cele dintre noi care aveau darul acesta trebuiau distruse? De ce

credea asta creatura?”

Chaol nu îi întâlni privirea. Şi nu de ruşine.

El ştia ceva. Altceva.

— Ce? întrebă ea.

Chaol studie rafturile slab luminate, apoi ascultă dacă era cineva în preajmă.

— El a fost... luat. Invadat.

Fusese un şoc să-şi dea seama cu a cui putere se luptase în rana lui – un şoc şi totuşi un strigăt de mobilizare pentru magia ei. Ca şi când o ceaţă ar fi fost risipită şi tot ce fusese lăsat dedesubt nu erau decât furia oarbă şi tristeţea ei, neşovăitoare când sărise asupra întunericului. Dar... regele fusese cu adevărat posedat. În tot acest timp.

Chaol scoase o carte de pe raft şi o răsfoi, fără să citească. Ea era destul de sigură că el nu ştia să citească în limba eyllwe.

— El ştia ce i se întâmplă. Bărbatul din el a luptat cât de bine a putut. Ştia că specia lor... Valgii îi atacau pe oamenii *dăruiţi...* ispititori. Purtătorii magiei. Ştia că specia lor voia să îi cucerească pe cei dăruiţi. Pentru puterile lor.

Să îi posede, la fel cum făcuseră cu regele. Aşa cum înfăţişa ilustraţia din *Cântecul Începutului.*

Lui Yrene i se agită stomacul.

— Deci bărbatul dinăuntru şi-a păstrat destul de mult timp controlul încât să dea ordinul ca purtătorii magiei să fie ucişi. Executaţi, în loc să îi folosească împotriva lui. A noastră.

Transformaţi în gazde pentru acei demoni şi făcuți arme.

Yrene se rezemă de raftul din spatele lor,

ducându-şi o mână spre gât. Sângele îi pulsa cu putere sub degete.

— A fost o alegere pentru care s-a urât pe sine însuşi. Dar a considerat că trebuia să ia decizia asta. Dar şi o cale de a se asigura că cei de la putere nu puteau *folosi* magia. Sau de a-i găsi pe cei care o aveau. Nu fără listele lor. Sau pe cei dornici să îi trădeze pentru bani – oamenii cărora le-a ordonat să îi vâneze.

Dispariţia magiei nu fusese deloc naturală.

— El – a găsit o cale să alunge...?

Chaol dădu brusc din cap.

— Este o poveste lungă, dar a oprit totul ca să-i împiedice pe cuceritori să ia gazdele pe care le voiau. Apoi i-a vânat pe restul ca să se asigure că numărul lor era şi mai mic.

Regele Adarlanului oprise magia, îi ucisese pe purtătorii ei, îşi trimisese armata să o execute pe mama ei şi pe nenumăraţi alţii... nu doar din ură şi ignoranţă oarbă, ci dintr-un mod pervers de a le *salva* specia?

Inima îi răsună prin corp.

— Dar vindecătoarele... Noi nu avem nicio putere pe care să o folosim în luptă. Nimic în afară de ce vezi din partea mea.

Chaol era complet nemişcat când o fixă cu privirea.

— Cred că ai putea avea ceva ce ei îşi doresc foarte mult.

Lui Yrene i se ridică părul de pe braţe.

— Sau poate vor să te împiedice să afli prea multe despre asta.

Ea înghiţi în sec, simţind sângele părăsindu-i faţa.

— Ca... rana ta.

El dădu din cap.

Ea expiră tremurând, mergând spre raftul din faţa ei. Spre pergamente.

El îi atinse degetele.

— Nu voi permite să păţeşti nimic.

Yrene simţi că o aştepta să îl contrazică, dar îl credea.

— Şi ce ţi-am arătat mai devreme? spuse ea, înclinându-şi capul spre pergamente.

Semnele Wyrd, după cum le numise el.

— Sunt o parte din acelaşi lucru. Un fel de putere diferită de cea de la începuturi. În afara magiei.

— Ar trebui să ne grăbim, spuse ea, încă precaută faţă de urechile indiscrete. Sunt sigură că volumul care îmi trebuie pentru ciuperca piciorului tău este pe-aici pe undeva, şi mi se face foame.

Chaol îi aruncă o privire neîncrezătoare şi, drept răspuns, ea îi oferi o privire încordată prin care se scuză.

Dar râsul i se citi în privire când începu să-şi tragă cărţile în poală.

~

Lui Nesryn, faţa şi urechile îi amorţiră de frig înainte de coborârea Kadarei pe un afloriment de pe un mic lanţ muntos, din piatră gri. Nici membrele nu îi erau mai bine, în ciuda hainelor de

piele, şi o dureau suficient încât să se crispeze când Sartaq o ajută să coboare.

Prinţul se strâmbă.

— Am uitat că nu eşti obişnuită să călăreşti atât de mult timp.

Nu rigiditatea o chinuise cu adevărat, ci vezica...

Strângându-şi puternic picioarele, Nesryn studie tabăra pe care rukul o considerase potrivită pentru stăpânul ei. Era protejată din trei părţi de bolovani şi stâlpi din piatră gri, cu o streaşină care o ferea de intemperii, dar fără posibilitatea de a se ascunde. Şi să îl întrebe pe prinţ unde să-şi facă nevoile...

Sartaq îi arătă un grup de bolovani.

— Acolo ai intimitate, dacă ai nevoie.

Roşind, Nesryn dădu din cap, fără să îi poată întâlni privirea când se grăbi spre locul pe care i-l arătase, strecurându-se între doi bolovani ca să găsească alt mic afloriment care se deschidea spre o prăpastie cu pietre şi râuri la mare distanţă dedesubt. Alese un mic bolovan care era îndreptat împotriva vântului şi îşi descheie pantalonii repede.

Când ieşi de acolo crispată încă, Sartaq mutase mare parte din bagajele de pe Kadara, dar îi lăsase şaua. Nesryn se apropie de pasărea măreaţă care o privi atentă, ridicând o mână spre prima cataramă...

— Nu o face, spuse calm Sartaq din locul în care pusese ultimele bagaje sub streaşină, *sulde-ul* fiind rezemat de zidul din spatele lor. Lăsăm şaua când călătorim.

Nesryn îşi coborî mâna, studiind pasărea măreaţă.

— De ce?

Sartaq scoase doi saci de dormit şi îi lipi de zidul stâncos, ocupând unul.

— Dacă suntem prinşi într-o ambuscadă, dacă este vreun pericol, trebuie să putem zbura repede.

Nesryn studie lanţul montan care-i înconjura şi cerul pătat cu roz şi portocaliu în timp ce soarele apunea. Munţii Asimil – un lanţ mic şi singuratic, dacă îşi amintea corect harta. Încă departe spre nord de munţii Tavan ai rukhinilor. Nu trecuseră pe lângă niciun sat sau urmă de civilizaţie de mai mult de o oră şi printre aceste piscuri goale puteau fi alunecări de teren, viituri... Presupuse că erau destule pericole.

Presupuse că până aici puteau ajunge doar alte păsări ruk. Sau balaurii.

Sartaq scoase conserve cu carne fiartă şi fructe, împreună cu două mici bucăţi de pâine.

— I-ai văzut... pe balaurii din Morath?

Întrebarea lui aproape fusese smulsă de şuieratul vântului de dincolo de zidul de pietre. Cum de ştiuse la ce se gândise ea, nu putea şti.

Kadara se aşeză în apropierea uneia dintre cele trei feţe, strângându-şi aripile. Se mai opriseră o dată – ca să o lase pe Kadara să mănânce şi ca ei să-şi facă nevoile – şi rukul să nu fie nevoit să-şi caute cina în aceşti munţi golaşi. Cu burta încă plină, Kadara păru acum mulţumită să doarmă.

— Da, recunoscu Nesryn, scoţându-şi cureaua de piele de la baza părului scurt şi îşi trecându-şi

degetele prin el. Părul i se încalci în degetele încă îngheţate în timp ce îl aranjă, recunoscătoare că asta o împiedică să tremure amintindu-şi de vrăjitoare şi balaurii lor. Probabil Kadara e aproape jumătate cât un balaur. Probabil. Este mare sau mică pentru un ruk?

— Credeam că ai auzit toate poveştile despre mine.

Nesryn pufni, scuturându-şi părul o ultimă dată când se apropie de sacul de dormit şi mâncarea pe care el o scosese pentru ea.

— Ştii că ţi se spune Prinţul Înaripat?

El schiţă un zâmbet.

— Da.

— Îţi place titlul?

Se aşeză pe sacul de dormit, încrucişându-şi picioarele sub ea.

Sartaq îi dădu o conservă cu fructe, făcându-i semn să mănânce. Ea nu se deranjă să îl aştepte înainte să o facă, strugurii fiind reci mulţumită orelor petrecute în aerul îngheţat.

— Dacă îmi place titlul? spuse el gânditor, rupând o bucată de pâine şi dându-i-o. Ea o luă şi dădu din cap în semn de mulţumire. Este ciudat, presupun. Să devii o poveste cât încă eşti în viaţă. Aruncă o privire piezişă în timp ce muşcă din pâine. Şi tu eşti înconjurată de nişte legende. Ei ce *cred* despre asta?

— Lui Aelin cu siguranţă îi place. Ea nu mai întâlnise o altă persoană cu atât de multe nume şi titluri şi căreia să îi placă atât de mult să treacă de la unul la altul. Pe ceilalţi... nu cred că îi cunosc

destul de bine încât să-mi dau cu părerea. Deşi Aedion Ashryver... seamănă cu Aelin. Băgă altă boabă de strugure în gură, părul legănându-i-se când se aplecă înainte ca să mai ia câteva în palmă. Sunt veri, dar se poartă mai mult ca fraţii.

El aruncă o privire gânditoare.

— Lupul Nordului.

— Ai auzit de el?

Sartaq îi dădu cutia cu carne fiartă, lăsând-o să aleagă ce felii voia.

— Ţi-am spus, căpitane Faliq, spionii mei îşi fac bine treaba.

O limită precaută – să-l împingă spre o posibilă alianţă era o limită care trebuia depăşită cu precauţie. Să pară prea nerăbdătoare, să îi laude tovarăşii prea mult nu ar fi fost o mişcare înţeleaptă, dar să nu facă nimic... Era împotriva naturii ei. Chiar şi în calitate de străjer al oraşului, ziua ei liberă o determina de obicei să caute *ceva* de făcut, fie că era o plimbare prin Rifthold sau să-şi ajute tatăl şi sora să pregătească bunătăţile din ziua următoare.

„Căutătoarea vântului, o numise cândva mama ei. Incapabilă să stai nemişcată, hoinărind întotdeauna unde te cheamă vântul. Unde te va chema să călătoreşti într-o zi, trandafirul meu?”

Cât de departe o chemase acum vântul!

Nesryn spuse:

— Atunci, sper că spionii tăi ţi-au spus că Legiunea lui Aedion este una pricepută.

El dădu vag din cap, iar ea ştiu că Sartaq îşi dădea seama de toate planurile ei.

Dar prinţul îşi termină bucata de pâine şi întrebă:

— Şi ce poveşti se spun despre tine, Nesryn Faliq?

Ea mestecă sărata carne de porc.

— Nimeni nu are nicio poveste despre mine.

Asta nu o deranja. Glorie, faimă... Preţuia mai mult alte lucruri, probabil.

— Nici măcar povestea despre săgeata care a salvat viaţa metamorfului? Acea lovitură imposibilă, trasă de pe un acoperiş?

Îşi îndreptă privirea spre el. Sartaq bău din apa lui cu o privire care spunea: „Ţi-am zis că spionii mei sunt buni”.

— Credeam că Arghun este cel care se ocupă cu informaţiile ascunse, spuse Nesryn cu precauţie.

El îi dădu plosca în care avea apă.

— Arghun este cel care se laudă cu asta. Nu prea aş spune că e o fire ascunsă.

Nesryn bău câteva guri şi ridică o sprânceană.

— Dar tu eşti?

Sartaq chicoti.

— Presupun că ai dreptate.

Umbrele deveniră mai profunde, mai lungi, vântul înteţindu-se. Ea studie pietrele din jurul lor, bagajele.

— Nu vei risca să faci un foc.

El scutură din cap, părul negru legănându-se.

— Ar fi un far.

Se încruntă uitându-se la hainele ei de piele, la bagajele adunate în jurul lor.

— Am pături groase undeva pe acolo.

Ei deveniră tăcuţi, mâncând în timp ce soarele dispăru şi stelele începură să apară prin ultima panglică de albastru deschis. Luna apăru, scăldând tabăra cu destulă lumină ca ei să se vadă până terminară de mâncat, prinţul închizând conservele şi punându-le din nou în bagaj.

În partea cealaltă, Kadara începu să sforăie, un hârâit profund care vuia prin rocă.

Sartaq chicoti.

— Scuze dacă te ţine trează.

Nesryn scutură din cap. Să împartă tabăra cu un ruk, în munţii peste câmpiile înverzite de dedesubt, cu Prinţul Înaripat lângă ea... Nu, familia ei nu ar fi crezut-o.

Urmăriră stelele în tăcere, fără ca vreunul din ei să-şi dorească să doarmă. Una câte una, restul stelelor răsăriră mai strălucitoare şi mai clare decât le văzuse de la acele săptămâni petrecute pe nava cu care venise aici. Alte stele, îşi dădu ea seama, tresărind, decât cele din nord.

Diferite, şi totuşi aceste stele arseseră nenumărate secole deasupra strămoşilor ei, deasupra tatălui ei. Fusese ciudat pentru el să le lase în urmă? Îi lipsiseră? Niciodată nu vorbise despre ele, despre cum era să se mute pe un tărâm cu stele străine – dacă se simţise rătăcit noaptea.

— Săgeata lui Neith, spuse Sartaq după minute nenumărate, rezemându-se de piatră.

Nesryn îşi mută privirea de la stele ca să îi vadă chipul conturat de lumina lunii, argintiul dansând pe părul lui ca onixul.

El îşi rezemă antebraţele de genunchi.

— Aşa te-au numit spionii mei, aşa te-am numit eu până când ai sosit. Săgeata lui Neith. Zeiţa trasului cu arcul şi a vânătorii, provenită din regatul antic nisipos din vest, acum inclusă în panteonul vast al khaganatului. Un colţ al gurii lui se ridică. Deci nu fi surprinsă dacă acum o poveste sau două despre tine ajung deja în cealaltă parte a lumii.

Nesryn îl observă un moment lung, şuieratul vântului montan amestecându-se cu sforăitul Kadarei. Întotdeauna excelase la trasul cu arcul, se mândrise de ţinta ei de neegalat, dar nu învăţase asta pentru că râvnea la celebritate. O făcuse pentru că îi plăcea, pentru că îi dădea o direcţie să ţintească spre ceva. Şi totuşi…

Sartaq termină mâncarea şi verifică repede dacă tabăra era în siguranţă înainte să se îndrepte şi el spre bolovani.

Doar cu stelele străine ca martori, Nesryn zâmbi.

Capitolul 26

Chaol luă cina în bucătăria din Torre, unde o femeie slabă căreia i se spunea, simplu, bucătăreasă îl îndopă cu peşte prăjit în tigaie, pâine crocantă, roşii prăjite cu brânză slabă şi tarhon, iar apoi reuşi să-l convingă să mănânce o plăcintă uşoară plină de miere şi crustă de fistic.

Yrene stătuse lângă Chaol, ascunzându-şi zâmbetele când bucătăreasa continuă să-i pună tot

mai multă mâncare pe farfurie, până ce el o imploră să înceteze.

Avea stomacul destul de plin încât ideea de a se mişca să i se pară o sarcină monumentală, şi până şi Yrene o rugă pe bucătăreasă să aibă milă de ei.

Femeia se domoli, deşi îşi îndreptă acea concentrare asupra lucrătorilor din bucătăria ei – conducând servirea cinei în sala de la nivelul superior cu autoritatea unui general pe care Chaol se trezi studiindu-l.

El şi Yrene rămaseră într-o tăcere prietenoasă, privind haosul desfășurându-se în jurul lor, deşi soarele apusese de mult prin ferestrele late, dincolo de bucătărie.

Chaol menţionase pe jumătate înşeuarea calului său când Yrene şi bucătăreasa îi spuseseră că urma să-şi petreacă noaptea acolo şi să nu se deranjeze să le contrazică.

Aşadar, se supuse. Trimise un bilet la palat printr-o vindecătoare care mergea acolo ca să viziteze un pacient în casa servitorilor, spunându-i lui Nesryn unde era şi să nu îl aştepte.

Iar când el şi Yrene reuşiră, în sfârşit, să îşi liniştească stomacurile prea pline, o urmă spre o cameră din complex. Torre era în mare parte format din scări, îi spuse ea fără nicio urmă de compasiune, şi oricum nu existau camere pentru oaspeţi. Dar complexul alăturat al vindecătoarelor – arătase spre o clădire pe lângă care trecuseră, formată din unghiuri şi pătrate, în vreme ce complexul Torre era rotund – avusese întotdeauna

câteva camere la parter disponibile pentru noapte, majoritatea pentru cei apropiaţi pacienţilor.

Yrene deschise uşa unei camere dinspre grădina din curte, spaţiul fiind mic, dar curat, pereţii albi fiind îmbietori şi calzi. Un pat îngust era lipit de un perete, un scaun şi o masă mică se aflau în faţa ferestrei. Suficient spaţiu în care să se mişte.

— Mai arată-mi o dată, spuse Yrene uitându-se la picioarele lui.

Chaol îşi ridică piciorul cu mâinile, întinzându-l. Apoi îşi roti gleznele, oftând puţin din cauza greutăţii considerabile a picioarelor lui.

Ea îi scoase cizmele şi ciorapii când îngenunche în faţa lui.

— Bun. Trebuie să continuăm.

El se uită la sacul plin de cărţi şi pergamente pe care le luase ea din bibliotecă, lăsat lângă uşă. Nu ştia ce naiba scria acolo, dar luaseră cât de multe posibil. Dacă cine fusese în acea bibliotecă furase câteva şi, poate, nu avusese şansa să se întoarcă pentru mai multe... Nu voiau să rişte ca acea creatură să revină, eventual, şi să ia şi restul.

Yrene crezuse că pergamentele pe care le ascunsese în camera lui aveau opt sute de ani. Dar ascunse atât de adânc în bibliotecă, având în vedere vârsta complexului Torre...

El nu îi spusese că puteau fi mult mai vechi. Pline de informaţii care, probabil, nu ar fi supravieţuit în teritoriile lor.

— Îţi pot găsi nişte haine, spuse Yrene studiind camera mică.

— Mă voi descurca cu ce am. Eu dorm... dezbrăcat, adăugă Chaol uitându-se la ea.

— Ah.

Tăcerea se lăsă când îşi aminti, fără îndoială, cum îl găsise în acea dimineaţă.

Acea dimineaţă. Chiar se întâmplase doar în urmă cu câteva ore? În mod sigur era foarte obosită.

Yrene arătă spre lumânarea care ardea pe masă.

— Îţi trebuie mai multă lumină?

— Este suficientă, spuse el, colţurile gurii lui ridicându-se.

Ea arătă spre oala de porţelan din colţ.

— Atunci, cel puţin lasă-mă să-ţi aduc...

— Mă descurc şi cu aia. Totul depinde de ţintă.

Obrajii ei se îmbujorară.

— Corect. Ea îşi muşcă buza de jos. Ei bine... noapte bună!

Ar fi putut jura că ea zăbovea, iar el ar fi lăsat-o, doar că...

— Este târziu, îi spuse el. Ar trebui să mergi în camera ta cât încă mai sunt oameni în preajmă.

Pentru că de vreme ce Nesryn nu găsise nicio urmă de valg în Antica şi trecuseră câteva zile de la atacul din biblioteca Torre, nu voia să-şi asume niciun risc.

— Da, spuse Yrene, punând o mână pe pragul uşii şi întinzându-se spre mâner ca să închidă uşa în urma ei.

— Yrene.

Ea se opri, înclinându-şi capul.

Chaol se uită în ochii ei, un mic zâmbet strâmbându-i gura.

— Mulţumesc. Pentru tot.

Tânăra doar dădu din cap şi ieşi, închizând uşa în urma ei. Dar când făcu asta, el zări un licăr de lumină care dansa în ochii ei.

~

În dimineaţa următoare, o femeie cu chip serios, pe nume Eretia, apăru la uşa lui ca să îl informeze că Yrene avea o întâlnire cu Hafiza şi că urma să-l întâlnească la palat, până la prânz.

Aşadar, Yrene îi ceruse Eretiei să îl escorteze înapoi la palat – o sarcină de care Chaol putea doar să se întrebe de ce i-ar fi dat-o unei bătrâne care bătea din picior când el îşi aduna armele, sacul greu cu cărţi şi ţâţâia la orice întârziere minoră.

Dar călătoria pe străzile abrupte cu Eretia nu fu îngrozitoare; femeia era o călăreaţă surprinzător de pricepută, care nu accepta nicio prostie din partea calului ei. Totuşi, nu fu dispusă să facă niciun schimb de amabilităţi şi mormăi doar un rămas-bun înainte să îl lase în curtea palatului.

Străjerii abia schimbau tura, cei din rondul de dimineaţă zăbovind ca să discute între ei. El îi recunoştea pe suficienţi din ei până acum ca să fie salutat şi să reuşească să le răspundă când scaunul lui fu adus de un servitor de la grajduri.

Îşi luă imediat piciorul de pe scară şi se pregăti pentru procesul încă descurajant al descălecării când se auziră paşi uşori alergând spre el. Se uită

şi îl văzu pe Shen apropiindu-se, cu o mână pe antebraţ...

Chaol clipi. Şi înainte ca Shen să se oprească în faţa lui, străjerul îşi trăsese înapoi mănuşa pe mână.

Sau ce presupuse Chaol că era mâna lui. Pentru că din ce zărise sub mănuşă şi mâneca uniformei lui Shen, continuând până la cot... Era o operă de artă – antebraţul din metal şi mâna.

Şi doar acum că se uită suficient de mult timp încât să observe ceva... putu într-adevăr să vadă liniile ridicate de pe bicepsul lui Shen, în locul în care braţul de metal era prins de restul corpului.

Shen îi observă privirea. O observă tocmai când Chaol ezită uitându-se la braţul şi la umărul oferit de Shen ca să-l ajute să descalece.

Străjerul îi spuse în limba lui Chaol:

— Te-am ajutat destul de bine înainte să ştii, lord Westfall.

Ceva asemănător ruşinii, poate mai profund, îl străbătu.

Chaol se forţă să-şi sprijine o mână pe umărul bărbatului – acelaşi umăr cu braţul de metal. Simţi forţa lui Shen când îl ajută să coboare pe scaunul care îl aştepta.

Iar când Chaol se aşeză, fixând străjerul cu privirea în timp ce servitorul de la grajd îi luă calul, Shen îi explică:

— L-am pierdut în urmă cu un an şi jumătate. S-a atentat la viaţa prinţului Arghun când a vizitat casa unui vizir. A fost o bandă rebelă a unui regat nemulţumit. L-am pierdut în timpul luptei. Yrene a

lucrat cu mine când m-am întors – a fost una dintre primele ei vindecări importante. A reuşit să repare cât de mult a putut de aici în sus. El arătă spre locul de sub cot, apoi în sus până la umăr.

Chaol studie mâna care era atât de naturală în mănuşă încât nu putea vedea diferenţa între ea şi una adevărată, în afară de faptul că nu se mişca deloc.

— Vindecătoarele pot face multe minuni, spuse Shen, dar să crească membre din neant... Râse încet. Asta le depăşeşte priceperea – chiar şi pe a uneia ca Yrene.

Chaol nu ştia ce să spună. Scuzele păreau nepotrivite, dar...

Shen îi zâmbi fără urmă de milă.

— Mi-a luat mult timp să ajung aici, spuse el, puţin prea încet.

Chaol ştia că nu se referea la folosirea cu îndemânare a braţului artificial.

— Dar să ştii că nu am reuşit de unul singur, adăugă Shen.

Oferta nerostită străluci în ochii căprui ai străjerului. Era intact acest bărbat din faţa lui. Nu era mai prejos din cauza rănii lui, căci găsise o nouă cale de a se descurca în lume.

Şi... Shen rămăsese străjer. Unul dintre străjerii de elită ai palatului. Nu din mila altora, ci prin meritul şi voinţa lui.

Chaol tot nu găsea cuvintele potrivite ca să exprime ce simţea.

Shen dădu din cap ca şi când ar fi înţeles.

Era un drum lung până la apartamentul lui.

Chaol nu observă chipurile pe lângă care trecu, sunetele, mirosurile şi adierile de vânt de pe holuri.

Se întoarse în camera lui ca să găsească biletul lui pentru Nesryn stând pe masa din hol. Necitit.

Faptul fu suficient să-i alunge orice gând.

Inima îi bătu cu putere, iar degetele îi tremurară când ridică scrisoarea necitită şi nevăzută.

Dar apoi zări scrisoarea de sub ea. Numele lui scris cu mâna ei.

O deschise, citind câteva rânduri.

Le citi de două ori. De trei ori.

O lăsă pe masă şi se uită la uşa deschisă a dormitorului ei. La liniştea care plutea de acolo.

Era un ticălos.

O târâse aici. Aproape o ucisese în Rifthold de atât de multe ori, presupusese atât de multe despre ei, şi totuşi...

Nu îşi permise să-şi termine gândul. Ar fi trebuit să fie mai bun. Să o fi tratat mai bine. Nu era de mirare că plecase spre cuiburile de păsări ruk, ca să îl ajute pe Sartaq să găsească orice fel de informaţie despre istoria valgilor din tărâmul acesta – sau din al lor.

Rahat. *Rahat.*

Poate că nu îi cerea nicio promisiune, dar el... şi le respecta pe ale lui.

Iar el lăsase acest lucru dintre ei să continue, o folosise ca pe o cârjă...

Chaol expiră, mototolind scrisoarea lui Nesryn şi pe a lui în pumn.

~

Poate că nu dormise bine în camera mică din complexul vindecătoarelor, obişnuit cu camera mult mai mare şi mai elegantă de la palat, îşi spusese Yrene în acea după-amiază. Asta ar fi fost explicaţia pentru cuvintele lui puţine şi pentru că nu zâmbise.

Ea îi zâmbi când intră în apartamentul lui după prânz. Îi spusese Hafizei despre progresul lui. Marea Vindecătoare fusese într-adevăr mulţumită. Ba chiar o sărutase pe Yrene pe frunte înainte de a pleca. Practic, ţopăi voioasă până la palat.

Până ce intră şi îl găsi tăcut.

— Te simţi bine? întrebă Yrene cu nonşalanţă când ascunse cărţile pe care le adusese cu el în acea dimineaţă.

— Da.

Se rezemă de birou ca să studieze locul în care stătea Chaol pe canapeaua aurie.

— Nu ai exersat de câteva zile. Îşi înclină capul. Mă refer la restul corpului. Ar trebui să o facem acum.

Pentru oameni obişnuiţi cu activitatea fizică zilnică, a continua atât de mult timp fără să exerseze putea să semene cu întreruperea consumului unui drog. Puteau fi dezorientaţi, neliniştiţi. El îşi continuase exerciţiile pentru picioare, dar restul... poate că asta îl preocupa.

— Bine.

Ochii lui erau sticloşi, distanţi.

— Aici sau într-una dintre sălile de

antrenament ale străjerilor?

Ea se pregăti de refuz.

Dar Chaol spuse cu hotărâre:

— Aici este bine.

Ea încercă din nou.

— Poate că a fi în preajma unor străjeri ar fi benefic pentru...

— Aici este bine.

Apoi el se deplasă pe podea, îndepărtându-se de pe canapea şi masa joasă spre spaţiul deschis al covorului.

— Trebuie să-mi sprijini picioarele.

Yrene îşi reprimă enervarea la auzul acelui ton, la refuzul direct, dar tot spuse când îngenunche în faţa lui:

— Chiar te-ai întors în locul acela?

El îi ignoră întrebarea şi începu o serie de răsuciri în sus, corpul lui puternic ridicându-se, apoi coborând. Unu, doi, trei... Ea pierdu şirul pe la şaizeci.

Chaol nu îi întâlni privirea de fiecare dată când se ridică deasupra genunchilor îndoiţi.

Era natural ca vindecarea emoţională să fie la fel de dificilă precum cea fizică. Pentru că urmau zile grele – chiar *săptămâni.* Dar el zâmbise când ea îl părăsise în seara precedentă şi...

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Ceva s-a întâmplat azi.

Tonul ei poate că nu era pe cât de blând ar fi trebuit să fie cel al unei vindecătoare.

— Nu s-a întâmplat nimic.

Cuvintele fură o şuierare în timp ce el continuă

să se mişte, transpiraţia alunecându-i pe gât şi în cămaşa albă de dedesubt.

Yrene îşi încleştă maxilarul, numărând tăcută în minte. Nu le-ar fi folosit la nimic să se certe.

Chaol se întoarse în cele din urmă pe burtă şi începu alt set de mişcări pentru care avea nevoie ca ea să îi ţină picioarele pe loc, încât să nu alunece.

În sus şi în jos, în sus şi în jos. Muşchii netezi ai spatelui şi braţelor se încordară şi se unduiră.

Făcu alte şase exerciţii, apoi reluă tot setul.

Yrene îl sprijini şi îl ţinu, privind tăcută şi nervoasă.

„Lasă-l să aibă spaţiul lui. Lasă-l să se gândească, dacă asta vrea. La naiba cu ce vrea el.”

Chaol termină un set, respirând sacadat, pieptul ridicându-i-se când se uită la tavan.

Ceva tăios şi incitant îi licări pe chip, ca un răspuns tăcut la ceva. Se ridică şi începu următorul set...

— Este suficient.

Ochii îi licăriră, întâlnindu-i, în sfârşit, pe ai ei.

Yrene nu se deranjă să pară plăcută sau înţelegătoare.

— Te vei răni.

El se încruntă spre locul în care ea îi stabilizase genunchii îndoiţi şi se ridică din nou.

— Îmi cunosc limitele.

— Şi eu, izbucni ea, făcând semn din cap spre picioarele lui. Ţi-ai putea răni spatele dacă vei continua.

El îşi dezgoli dinţii – destul de nervos încât ea să îşi ia mâinile de pe picioarele lui. Îşi întinse braţele ca să se sprijine când alunecă înapoi, dar ea se grăbi, apucându-l de umeri ca să nu se lovească de pământ.

Cămaşa lui udă de transpiraţie îi umezi degetele, respiraţia lui zgâriindu-i urechea când ea se asigură că el nu era pe cale să cadă.

— Am înţeles, îi mormăi el la ureche.

— Iartă-mă dacă nu te cred pe cuvânt, spuse ea, evaluând dacă se putea sprijini singur înainte să se retragă şi să se aşeze la câţiva metri, pe covor.

În linişte, se încruntară unul la celălalt.

— Să îţi exersezi corpul este important, spuse Yrene, dar îţi vei face mai mult rău decât bine dacă te forţezi prea mult.

— Sunt bine.

— Crezi că nu ştiu ce faci?

Chipul lui Chaol era o mască dură, transpiraţia alunecându-i pe tâmplă.

— Acesta era sanctuarul tău, spuse ea, gesticulând spre corpul lui lucrat şi transpirat. Când lucrurile deveneau dificile, când mergeau prost, când erai supărat, furios sau trist, te puteai pierde în antrenament. Să transpiri până ce transpiraţia îţi făceau ochii să usture, să te antrenezi până ce muşchii tremurau şi te implorau să te opreşti. Iar acum nu poţi – nu la fel ca altădată.

Furia îi clocoti pe chip auzind asta.

Ea îşi păstră chipul calm şi dur când întrebă:

— Cum te face asta să te simţi?

El îşi umflă nările.

— Să nu crezi că mă poţi provoca să vorbesc.

— Cum te face să te simţi, *lord* Westfall?

— Ştii cum este, *Yrene.*

— Spune-mi.

Când el refuză să răspundă, îşi spuse în sinea ei:

„Ei bine, de vreme ce pari hotărât să faci o serie completă de exerciţii, aş putea foarte bine să lucrez puţin la picioarele tale.”

Privirea lui era arzătoare. Ea se întrebă dacă el putea simţi presiunea care apăsa acum pe pieptul ei, golul care i se deschise în stomac atunci când el rămase tăcut.

Dar Yrene se ridică în genunchi şi îi coborî corpul, începând seriile de exerciţii concepute să declanşeze căile dintre minte şi coloană. Rotaţiile gleznei şi ale piciorului le putea face singur, deşi scrâşni din dinţi după al zecelea set.

Dar Yrene îl forţă să le facă. Îi ignoră furia, continuând să afişeze un zâmbet fals în timp ce îi mişcă picioarele.

Doar când ea se întinse spre coapse, Chaol o opri cu o mână pe braţ.

El îi întâlni privirea – apoi şi-o mută, cu maxilarul încordat când spuse:

— Sunt obosit. Este târziu. Să ne întâlnim mâine dimineaţă.

— Nu mă deranjează să încep acum vindecarea. Poate împreună cu exerciţiile, acele căi distruse s-ar putea activa mai mult decât de

obicei.

— Vreau să mă odihnesc.

Era o minciună. În ciuda exerciţiilor, avea culoare în obraji, iar ochii îi erau încă strălucitori de furie.

Ea îi cântări expresia, cererea.

— Nu pari deloc genul care vrea să se odihnească.

El strânse din buze.

— Ieşi afară.

Yrene pufni la acel ordin.

— Poate că dai ordine bărbaţilor şi servitorilor, lord Westfall, dar eu nu mă supun ţie. Totuşi, se ridică în picioare, săturându-se de atitudinea lui. Punându-şi mâinile în şolduri, se uită la locul în care el rămăsese întins pe covor. Le voi spune să-ţi aducă mâncare. Lucruri care să te ajute să îţi măreşti muşchii.

— Ştiu ce să mănânc.

Bineînţeles că ştia. Îşi lucra acel corp minunat deja de câţiva ani. Dar ea doar îşi atinse uşor fustele rochiei.

— Da, dar eu chiar am studiat subiectul.

Chaol se enervă, dar nu spuse nimic şi-şi întoarse privirea la spiralele şi florile ţesute pe covor.

Yrene îi zâmbi din nou dulce.

— Ne vedem mâine dimineaţă, lord...

— Nu îmi *spune* aşa.

Ea ridică din umeri.

— Cred că-ţi voi spune cum vreau.

Îşi ridică brusc capul, alb la faţă. Ea se pregăti

pentru un atac verbal, dar el păru să se controleze, umerii încordându-se când repetă:

— Ieşi afară.

Îi arătă uşa cu un braţ lung în timp ce spuse asta.

— Ar trebui să-ţi lovesc cu piciorul degetele nenorocite cu care arăţi, izbucni Yrene, mergând spre uşă. Dar o mână ruptă te-ar face doar să rămâi mai mult aici.

Chaol îşi dezgoli din nou dinţii, furia emanând acum din el în valuri, acea cicatrice de pe obrazul lui contrastând cu pielea roşie.

— Ieşi afară.

Yrene îi aruncă încă un zâmbet dulce şi închise uşa în urma ei.

Merse repede prin palat, cu pumnii strânşi pe lângă corp, controlându-şi furia.

Pacienţii aveau zile proaste. Erau îndreptăţiţi să le aibă. Era natural şi făcea parte din proces.

Dar... ei doi trecuseră prin atât de multe! El începuse să îi spună unele lucruri, iar ea *îi* zisese lucruri pe care foarte puţini le cunoşteau şi se simţise bine cu o zi în urmă...

Se gândi la toate cuvintele spuse cu o seară înainte. Poate că fusese furios din cauza a ceva ce spusese Eretia pe drumul de întoarcere spre palat. Femeia nu era cunoscută pentru bunele ei maniere. Yrene era sincer surprinsă că femeia tolera pe cineva, ca să nu mai vorbim de faptul că-i *ajuta* pe oameni. Poate îl supărase sau insultase.

Sau poate că devenise dependent de prezenţa constantă a lui Yrene, iar întreruperea acelei rutine

îl dezorientase. Ea auzise de pacienţi şi vindecătoarele lor în astfel de situaţii.

Dar el nu arătase nicio urmă de dependenţă. Nu, era chiar opusul, afişând o tendinţă de independenţă şi mândrie care îl rănea pe atât de mult cât îl ajuta.

Respirând sacadat, enervată de comportamentul lui, Yrene o căută pe Hasar.

Prinţesa tocmai venea de la lecţiile de spadă. Renia era în oraş la cumpărături, spuse Hasar când îşi trecu braţul transpirat pe sub cel al lui Yrene şi o conduse spre camera ei.

— Toată lumea este foarte ocupată azi, mormăi Hasar, aruncându-şi o şuviţă transpirată peste umăr. Chiar şi Kashin este plecat cu tatăl meu la o întâlnire privind armatele.

— Au vreun motiv?

O întrebare precaută.

Hasar ridică din umeri.

— Nu mi-a spus. Deşi a avut probabil tendinţa să o facă, de vreme ce Sartaq ne-a făcut pe toţi de râs zburând spre cuibul lui din munţi pentru câteva săptămâni.

— A plecat?

— Şi a luat-o şi pe căpitanul Faliq cu el. Ea zâmbi strâmb. Sunt surprinsă că nu îl consolezi pe lordul Westfall.

Oh. *Oh.*

— Când au plecat?

— Ieri după-amiază. Se pare că ea nu a spus nimic despre asta. Nu şi-a luat lucrurile. A lăsat doar un bilet şi a dispărut spre apus cu el. Nu

credeam că Sartaq e în stare să fie atât de fermecător.

Yrene nu zâmbi. Parie că lordul Chaol se întorsese în dimineaţa asta şi găsise biletul. Aşa aflase că Nesryn plecase.

— Cum ai aflat că a lăsat un bilet?

— O, mesagerul le-a spus tuturor. Nu ştia ce scria, doar că e un bilet cu numele lordului Westfall lăsat la cuib. Împreună cu unul adresat familiei ei din oraş. Singurele ei rude aici.

Yrene îşi notă în minte să nu mai trimită vreodată corespondenţa la palat. Cel puţin nu scrisorile importante.

Nu era de mirare că fusese neliniştit şi nervos, dacă Nesryn dispăruse aşa.

— Suspectezi o înşelăciune?

— Din partea lui *Sartaq?*

Hasar chicoti. Întrebarea era un răspuns suficient.

Ajunseră la uşile prinţesei, servitorii deschizându-le tăcuţi şi intrând ca nişte umbre încarnate.

Dar Yrene se opri în pragul uşii, împingându-se în călcâie când Hasar încercă să o conducă înăuntru.

— Am uitat să-i dau ceaiul, minţi ea, retrăgându-şi braţul din cel al lui Hasar.

Prinţesa îi zâmbi cu subînţeles.

— Dacă afli ceva interesant, ştii unde mă găseşti.

Yrene dădu din cap şi plecă.

Nu merse în camera lui. Se îndoia că starea de

spirit a lui Chaol se îmbunătăţise în cele zece minute de când plecase grăbită pe holurile palatului. Iar dacă l-ar fi văzut, ştia că nu s-ar fi putut abţine să nu întrebe de Nesryn. Să insiste până ce el şi-ar fi pierdut controlul. Şi nu putea şti unde i-ar fi dus asta. Poate într-un loc în care niciunul din ei nu era pregătit să fie.

Dar ea avea un dar. Şi un *vuiet* îi agita acum sângele din cauza lui.

Nu putea sta liniştită. Nu voia să se întoarcă în Torre ca să citească sau să îi ajute pe ceilalţi cu munca lor.

Părăsi palatul şi merse pe străzile prăfuite din Antica.

Ea cunoştea drumul. Mahalalele nu se mutau, doar creşteau sau se micşorau, în funcţie de conducător.

În soarele strălucitor nu avea de ce să se teamă. Ei nu erau oameni răi. Doar săraci – unii disperaţi. Mulţi uitaţi şi abătuţi.

Aşadar, făcu aşa cum făcuse întotdeauna, chiar şi în Innish.

Urmă sunetul tusei.

Capitolul 27

Yrene vindecă şase oameni până ce apuse soarele şi doar apoi plecă din mahala.

O femeie avea o umflătură la plămâni care ar fi ucis-o. Fusese prea ocupată cu munca pentru a se întâlni cu o vindecătoare sau cu un tămăduitor. Trei copii aveau febră într-o casă prea înghesuită,

mama lor plângând panicată, iar apoi vărsând lacrimi de recunoştinţă când magia lui Yrene alină, vindecă şi purifică. Un bărbat îşi fracturase piciorul săptămâna precedentă şi vizitase un vindecător jalnic din mahala pentru că nu îşi permitea o trăsură care să-l ducă în Torre. Iar al şaselea...

Fata nu avea mai mult de şaisprezece ani. Yrene îi observase prima dată ochiul vânăt. Apoi buza tăiată.

Magia ei tremurase împreună cu genunchii, dar o condusese într-un prag de uşă şi îi vindecase ochiul, buza şi coastele fisurate. Îi vindecase vânătăile mari în formă de palmă de pe antebraţ.

Nu-i pusese întrebări. Citise oricum toate răspunsurile în ochii temători ai fetei. O văzuse întrebându-se dacă avea să îndure răni mai grave când s-ar fi întors acasă, vindecată.

Aşa că Yrene lăsase culoarea. Lăsase aparenţa vânătăii, dar vindecase tot dedesubt. Rămăsese doar un strat superior de piele, poate puţin mai sensibil, ca să ascundă vânătaia vindecată.

Nu încercase să îi spună să plece. Fie că era familia ei, un iubit sau cu totul altceva, Yrene ştia că nimeni în afară de fată nu putea să decidă dacă era bine pentru ea să plece. Nu făcuse decât să o informeze că dacă ar fi avut vreodată nevoie, uşa complexului Torre avea să fie întotdeauna deschisă. Fără întrebări. Fără plată. Iar vindecătoarele s-ar fi asigurat că nimeni nu ar fi putut să o ia de acolo împotriva voinţei sale.

În semn de mulţumire, fata îi sărutase mâna şi se grăbise acasă la lăsarea serii.

Şi Yrene se grăbise, urmărind stâlpul strălucitor din Torre, farul ei spre casă.

Stomacul îi chiorăia, capul zvâcnindu-i de oboseală şi foame.

Epuizată. Era bine să fie epuizată. Să ajute.

Şi totuşi... Energia agitată încă vibra. Încă insista. *Mai mult. Mai mult. Mai mult.*

Ea ştia de ce. Ştia ce rămăsese nerezolvat. Ce o enerva încă.

Aşadar, schimbă direcţia, îndreptându-se spre palatul strălucitor.

Se opri la taraba preferată cu mâncare, luând o porţie de miel prăjit lent pe care îl devoră în câteva minute. Rar se întâmpla să mănânce în afara palatului sau în afara locului ei din Torre, din cauza programului încărcat, dar când o făcea... Yrene îşi frecă stomacul satisfăcută când se îndreptă spre palat. Dar apoi zări un magazin deschis, cu *kahve,* şi reuşi să găsească loc în stomac pentru o ceaşcă. Şi o prăjitură scăldată în miere.

Era o pierde-vară. Neliniştită, furioasă şi proastă.

Dezgustată de sine, urcă, în sfârşit, spre palat. Cu soarele verii apunând atât de târziu, era trecut bine de ora unsprezece când merse pe holurile întunecate.

Poate că el dormea. Nu ştia de ce se deranjase să vină. Ar fi putut aştepta până a doua zi ca să îl certe.

El foarte probabil dormea.

Spera să doarmă. Probabil că ar fi fost mai bine dacă vindecătoarea lui nu ar fi dat buzna în

cameră ca să îl trezească. Cu siguranţă nu era un comportament aprobat de Torre. De Hafiza.

Şi totuşi continuă să meargă, mărind pasul, călcând aproape apăsat pe podeaua de marmură. Dacă el voia să regreseze, era în regulă. Dar ea nu trebuia să îl lase să o facă – nu fără să încerce să îl ajute.

Yrene se grăbi pe un coridor lung şi slab luminat. Nu era o laşă; nu avea de gând să evite cearta asta. Ea o părăsise pe acea fată de pe aleea din Innish. Iar dacă el avea pornirea să se supere din cauza lui Nesryn, atunci era îndreptăţit să o facă. Dar să le anuleze *şedinţa* din cauza asta...

Era inacceptabil.

Voia să i-o spună categoric şi să plece. Raţional. Calm.

Yrene se încruntă cu fiecare pas, mormăind printre dinţi cuvântul „Inacceptabil”.

Îl *lăsase* să o dea afară.

Asta era şi *mai* inacceptabil.

„Proasto”, mormăi ea.

Destul de tare încât aproape că nu auzi sunetul paşilor – scârţâitul încălţărilor pe piatră – chiar în spatele ei.

La acea oră târzie, servitorii probabil se întorceau în camerele stăpânilor lor, dar...

Iată-l. Din nou acel sentiment înţepător.

Doar umbrele şi raze de lună umpleau holul flancat de stâlpi.

Yrene grăbi pasul.

Auzi din nou paşi în spate. Era mersul relaxat al cuiva care o urmărea.

Gura i se uscă, inima bătându-i cu putere. Nu avea niciun sac, nici măcar micul ei cuţit. Nimic în buzunare în afară de acel bilet.

„Grăbeşte-te”, îi şopti la ureche o voce blândă. În *mintea* ei.

Nu mai auzise acea voce, dar câteodată îi simţea căldura traversând-o când magia ei se manifesta. Era la fel de familiară ca şi propria voce, ca propriile bătăi ale inimii.

„Grăbeşte-te, fato.”

Yrene mări pasul, aproape alergând.

Înainte era un colţ - trebuia doar să cotească, să ajungă la zece metri pe acel hol şi la apartamentul lui.

Avea încuietoare la uşă? Urma s-o găsească încuiată – sau ar fi fost în stare să ţină afară pe oricine ar fi fost acolo?

„Fugi, Yrene!”

Iar acea voce...

Era vocea mamei ei care îi striga în minte, în inimă.

Nu se opri ca să gândească sau să-şi pună întrebări.

Yrene începu să alerge.

Papucii îi alunecară pe marmură, iar persoana, *creatura* din spatele ei... şi acei paşi începură să alerge.

Yrene coti şi atât de puternic alunecă în zidul opus, încât se lovi la umăr. Mişcându-şi picioarele, se luptă să-şi recâştige inerţia, neîndrăznind să privească înapoi...

„Mai repede!”

Vedea uşa lui. Vedea lumina care ieşea din spatele ei.

Suspină.

Acei paşi ce alergau în urma ei se apropiară. Nu îndrăzni să îşi piardă echilibrul privind înapoi.

Şase metri. Trei metri. Un metru.

Se aruncă spre mâner, apucându-l cu toată forţa ca să nu alunece când se împinse în uşă.

Uşa se deschise, iar ea intră învârtindu-se, picioarele alunecându-i când îşi lovi tot corpul de uşă şi bâjbâi după încuietoare. Erau două.

O închise pe prima când persoana din cealaltă parte se izbi în uşă.

Toată uşa tremură.

Degetele îi tremurară şi ea suspină brusc în timp ce se chinui să închidă a doua încuietoare, cea mai puternică.

O roti şi o închise tocmai când uşa se îndoi din nou.

— Ce *naiba...*

— Intră în camera ta, îi şopti lui Chaol, neîndrăznind să îşi ia privirea de la uşă în timp ce aceasta tremura. În timp ce persoana de dincolo zăngăni mânerul. Intră! Acum!

Yrene se uită apoi spre el şi îl văzu în pragul dormitorului, cu sabia în mână. Cu privirea la uşă.

— Cine naiba e ăsta?

— Intră, spuse ea cu vocea spartă. *Te rog.*

El îi citi groaza pe chip. Şi înţelese.

Intră în cameră, ţinând uşa pentru ea, iar apoi închizând-o după ce intră şi ea.

Uşa de la intrare se crăpă. Chaol încuie uşa

dormitorului cu un zăngănit. Avea o singură încuietoare.

— Dulapul, spuse el, cu o voce fermă. Îl poţi mişca?

Yrene se întoarse spre dulapul de lângă uşă. Nu răspunse când se împinse în el, încălţările alunecându-i din nou pe marmura lustruită...

Şi le scoase, pielea goală aderând mai bine pe piatră când trase şi gemu şi împinse...

Dulapul alunecă în faţa uşii dormitorului.

— Uşile dinspre grădină, ordonă Chaol, încuindu-le.

Erau din sticlă.

Groaza şi panica i se răsuciră în stomac, lăsând-o cu respiraţia tăiată.

— Yrene, spuse calm Chaol şi se uită în ochii ei, studiind-o. Cât de departe este următoarea intrare spre grădină, de pe holul de afară?

— La două minute de mers, răspunse ea automat.

Era accesibilă doar din interiorul camerelor şi majoritatea erau ocupate... El trebuia să meargă până în capătul holului. Sau să rişte să alerge prin dormitoarele de alături, care...

— Sau un minut, mai spuse ea.

— Fă-l să conteze.

Ea scrută dormitorul după orice. Lângă uşa de sticlă era un şifonier înalt. Prea înalt, prea greu...

Dar paravanul mobil dinspre baie...

Yrene se grăbi prin cameră, Chaol aplecându-se spre o pereche de pumnale de pe noptiera lui.

Ea apucă paravanul greu din lemn şi îl împinse,

înjurând când se agăţă de covor. Dar se mişcă – ajunse acolo. Deschise uşile şifonierului şi fixă paravanul între el şi perete, scuturându-l de câteva ori ca să fie sigură. Rezista.

Se grăbi spre birou, aruncând cărţile şi vazele, care se sparseră pe podea.

„Rămâi calmă; rămâi concentrată.”

Împinse biroul spre paravanul de lemn şi îl răsturnă într-o parte cu un huruit. Îl împinse în baricada pe care o făcuse.

Dar fereastra...

Era una în partea cealaltă a camerei. La înălţime, şi mică, dar...

— Las-o, îi ordonă Chaol venind în faţa uşilor de sticlă, cu sabia înclinată şi pumnalul în cealaltă mână. Dacă încearcă să intre pe acolo, dimensiunea mică îl va forţa să fie lent.

Suficient de lent încât să-l ucidă, oricine ar fi fost.

— Vino aici, îi spuse el încet.

Ea se supuse, ochii îndreptându-se între uşa dormitorului şi spre uşile grădinii.

— Respiră adânc, îi zise el. Calmează-te. Frica te va ucide la fel de repede ca o armă.

Yrene îl ascultă.

— Ia pumnalul de pe pat.

Yrene ezită să ia arma.

— Fă-o.

Ea luă pumnalul, metalul fiind rece şi greu în mâna ei. Voluminos.

Respiraţia lui era calmă şi concentrarea neobosită când monitoriză ambele uşi, dar şi

fereastra.

— Baia, şopti ea.

— Ferestrele sunt prea înalte şi înguste.

— Dar dacă nu este într-un corp uman?

Cuvintele ieşiră din ea ca o şoaptă răguşită. Ilustraţiile pe care le văzuse în acea carte...

— Atunci îl voi ţine ocupat cât fugi.

Cu mobila în faţa ieşirilor...

Cuvintele lui avură efect.

— Nu vei face aşa ceva...

Uşa dormitorului tremură sub o lovitură. Apoi sub o alta.

Mânerul continuă să se scuture.

Creatura nu se deranjase cu grădina. Intrase, pur şi simplu, pe uşa de la intrare.

Altă bubuitură care o făcu să tresară. Încă una.

— Stai calmă, şopti Chaol.

Pumnalul lui Yrene tremură când el se înclină spre uşa dormitorului, cu armele pregătite.

Altă bubuitură, puternică.

Apoi o voce.

Blândă şi şoptită, nici de bărbat, nici de femeie.

— Yrene, şopti aceasta prin crăpătura din uşă. I se auzea zâmbetul din voce. Yrene.

Lui Yrene i se răci sângele. Nu era voce de om.

— Ce vrei? spuse Chaol cu vocea fermă.

— *Yrene.*

Fetei îi tremurau genunchii atât de puternic încât abia putea sta în picioare. Fiecare clipă din antrenamentul de autoapărare pe care îl făcuse îi dispăru din minte.

— Ieşi afară, spuse Chaol spre uşă. Înainte să regreţi.

— Yrene, şopti vocea râzând uşor. Yrene.

Valg. Un valg o vânase într-adevăr în acea noapte şi revenise în seara asta...

Punându-şi mâna liberă la gură, Yrene se aşează pe marginea patului.

— Nu pierde nicio clipă cu teama de un laş care vânează femei pe întuneric, izbucni Chaol la ea.

Creatura din partea cealaltă a uşii mormăi. Mânerul uşii zăngăni.

— Yrene, repetă aceasta.

Chaol se uită în ochii ei.

— Frica îi dă putere asupra ta.

— *Yrene.*

Bărbatul se apropie de ea, coborându-şi pumnalul şi sabia în poală. Yrene tresări, pe cale să îl avertizeze să nu îşi coboare armele, dar Chaol se opri în faţa ei. Îi cuprinse faţa în mâini, complet cu spatele la uşă acum. Chiar dacă ea ştia că el era atent la fiecare sunet şi monitoriza fiecare mişcare din spatele uşii.

— Nu mă tem, îi spuse el cu blândeţe, dar nu fără putere. Şi nici tu nu ar trebui să te temi.

— *Yrene,* izbucni creatura de cealaltă parte a uşii, izbindu-se.

Ea încercă să se ascundă, dar Chaol îi ţinu strâns faţa în mâini şi nu îşi luă privirea de la ea.

— Vom înfrunta asta, spuse el. Împreună.

Împreună. N-aveau altceva de făcut decât să trăiască sau să moară acolo – împreună.

Respiraţia i se calmă, chipurile lor fiind atât de aproape încât respiraţia lui îi atinse gura.

Împreună.

Ea nu se gândise să folosească acel cuvânt, să *simtă* ce însemna acesta... Nu îl simţise de când...

Împreună.

Yrene dădu din cap. O dată. De două ori.

Chaol se uită în ochii ei, respiraţia lui răcorindu-i gura.

El îi ridică mâna, strânsă încă în jurul pumnalului, şi îi ajustă contactul cu arma.

— Înclină-l în sus, nu înainte. Ştii unde este. Îşi puse o mână pe piept. Deasupra inimii. Trebuie să ajungi cu pumnalul în celelalte locuri vitale.

Creierul. Prin orbită. Gâtul, tăiat ca să curgă sângele vital. Toate diversele artere care puteau fi lovite ca să asigure o sângerare rapidă.

Lucrurile pe care le învăţase ca să salveze. Nu ca să... ucidă.

Dar această creatură...

— Decapitarea funcţionează cel mai bine, dar încearcă să îl dobori mai întâi. Ca să poţi să îi tai capul.

El mai făcuse asta, îşi dădu ea seama. Mai ucisese astfel de creaturi. Triumfase asupra lor. Le înfruntase fără magie, doar cu voinţa şi curajul lui uimitor.

Iar ea... traversase munţi şi mări. De una singură.

Mâna ei nu mai tremură. Respiraţia i se calmă.

Chaol o strânse de mână, metalul fin al mânerului intrându-i în palmă.

— Împreună, spuse el o ultimă dată şi o eliberă ca să-şi apuce din nou armele.

Ca să se întoarcă spre uşă.

Era doar linişte.

El aşteptă, calculând, simţind. Ca un prădător pregătit să atace.

Pumnalul lui Yrene rămase ferm în mâna ei când se ridică în picioare în spatele lui.

În hol se auzi o bubuitură urmată de strigăte.

Ea tresări, dar Chaol răsuflă uşurat.

El recunoscu sunetele înaintea ei.

Vocile străjerilor.

Vorbeau în halha – strigăte prin uşa dormitorului despre starea lor. Erau în siguranţă? Răniţi?

Yrene răspunse stâlcit că erau nevătămaţi. Străjerii spuseră că servitoarea văzuse uşa apartamentului spartă şi se grăbise să îi cheme.

Nu mai era nimeni în apartament.

Capitolul 28

Prinţul Kashin sosi repede, chemat de gărzi la cererea lui Yrene – înainte ca ea sau Chaol să îndrăznească măcar să îndepărteze mobila care bloca uşa. Oricare dintre ceilalţi nobili ar fi avut nevoie de prea multe explicaţii, dar Kashin... El înţelegea ameninţarea.

Chaol cunoştea destul de bine vocea prinţului – şi Yrene o recunoştea –, aşa că, în timp ce umplu holul apartamentului, îi făcu semn din cap să îndepărteze mobila care bloca uşa.

Chaol fu recunoscător, doar pentru o clipă, că rămăsese în scaun. Uşurarea i-ar fi făcut picioarele să cedeze.

Nu reuşise să găsească o cale de scăpare. Nu pentru ea. În scaunul lui, împotriva unui servitor al valgilor, era ca şi mort, deşi calculase că aruncarea pumnalului şi a sabiei la momentul potrivit i-ar fi putut salva. Aceea ar fi fost cea mai bună alegere pentru el: *aruncarea.*

Lui nu îi păsase ce însemna asta pentru el, ci cât timp ar fi câştigat pentru ea în acest fel.

Cineva o *vânase.* Intenţionase să o ucidă. Să o terorizeze şi să o chinuie. Poate mai rău, dacă era, într-adevăr, un agent al Morathului infestat de valgi. Ceea ce păruse a fi.

Nu reuşise să îi identifice vocea, să îşi dea seama dacă era bărbat sau femeie. Ştia doar că fusese doar unul.

Yrene rămase calmă când deschise uşa, în sfârşit, ca să îl vadă pe Kashin cu ochii măriţi, gâfâind puternic. Prinţul o studie din cap până în picioare, îi aruncă lui Chaol o privire scurtă, apoi se concentră din nou asupra vindecătoarei.

— Ce s-a întâmplat?

Yrene zăbovi în spatele scaunului lui Chaol când spuse cu un calm surprinzător:

— Mă întorceam aici ca să mă asigur că lordul Westfall şi-a luat tonicul.

Era o mincinoasă. O mincinoasă inofensivă şi drăguţă. Mai degrabă se întorsese ca să îi spună lui Chaol ce aşteptase el să audă toată seara.

Yrene ocoli scaunul ca să stea lângă el, atât de

aproape încât căldura ei îi încălzi umărul.

— Şi aproape am ajuns aici când am simţit pe cineva în spatele meu.

Yrene explică apoi restul, uitându-se prin cameră din când în când, ca şi când creatura ar fi putut să sară din umbre în orice moment. Iar când Kashin întrebă dacă bănuia motivul pentru care cineva ar fi vrut să-i facă rău, Yrene se uită la Chaol, comunicând cu el din priviri: probabil o făcuse ca să o sperie şi să nu îl mai ajute, fiind probabil trimis de Morath. Dar prinţului îi spuse că nu ştia.

Chipul lui Kashin se încordă de furie când studie uşa crăpată spre dormitorul lui Chaol şi le spuse peste umăr gărzilor care căutau prin apartament:

— Vreau să fiţi patru în faţa acestui apartament. Alţi patru la capătul holului. Doisprezece în grădină. Încă şase la capetele holurilor care conduc spre această cameră.

Yrene oftă, probabil de uşurare.

Kashin o auzi, apucând mânerul sabiei când spuse:

— Castelul este deja percheziţionat. Plănuiesc să mă alătur străjerilor în această căutare.

Chaol ştia că nu o făcea doar pentru Yrene. Ştia că prinţul avea un motiv întemeiat să se alăture căutării, că probabil un steag alb încă atârna la ferestrele lui.

Curajos şi dedicat. Poate cum ar fi trebuit să fie toţi prinţii. Şi poate un prieten bun pentru Dorian. Dacă totul decurgea în favoarea lor.

Kashin păru să se pregătească să spună ceva. Apoi o întrebă încet pe Yrene:

— Înainte să plec... ce-ar fi să te însoţesc înapoi în Torre? Cu un străjer înarmat, bineînţeles.

Îngrijorarea şi speranţa din ochii prinţului fură îndeajuns de vizibile încât Chaol să-şi facă de lucru cu monitorizarea gărzilor care examinau încă fiecare centimetru din camere.

Totuşi, Yrene se luă în braţe şi spuse:

— Mă simt mai în siguranţă aici.

Chaol încercă să nu clipească auzind acele cuvinte.

Cu el. Ea se simţea în mai multă siguranţă acolo, *cu el.*

Evită impulsul de a-i aminti că el era în scaun.

Kashin îşi îndreptă privirea spre el, ca şi când şi-ar fi amintit că el era acolo. Iar în privirea lui se văzu dezamăgirea când o întâlni pe a lui Chaol.

Chaol îşi controlă agresivitatea din privirea îndreptată către Kashin, voind totuşi să-i transmită că era mai bine nu se mai uite aşa la el şi să plece să controleze palatul.

Avea să se poarte frumos. Nu reuşise să nu se gândească toată ziua la scrisoarea lui Nesryn. Asta când nu se gândea la tot ce îi arătase Shen, la ce înţelesese văzând ce era sub mâneca acelui străjer mândru.

Dar prinţul dădu doar din cap, cu o mână pe piept.

— Dă-mi de ştire dacă ai nevoie de ceva.

Yrene abia reuşi să dea aprobator din cap către Kashin. Gestul avu în el destulă indiferenţă încât

Chaol să îl compătimească pe bărbat, aproape.

Prinţul ieşi aruncându-i o privire lui Yrene, unii gardieni urmându-l, ceilalţi rămânând în urmă. Chaol urmări prin uşile grădinii cum îşi ocupară poziţiile.

— Dormitorul lui Nesryn este gol, spuse el când, în sfârşit, rămaseră singuri în camera lui.

El se aşteptă să o audă întrebându-l motivul, dar îşi dădu seama că ea nici măcar nu o menţionase pe Nesryn când intrase aici în grabă. Nu încercase să o trezească. Venise direct la el.

Aşadar, nu fu nicio surpriză când Yrene spuse:

— Ştiu.

Nu-i păsa dacă aflase de la spionii palatului sau din bârfe. Asta nu mai conta, pentru că Yrene întrebă:

— Pot... rămâne aici? Voi dormi pe podea...

— Poţi să dormi în pat. Mă îndoiesc de faptul că te vei odihni în seara asta.

În ciuda străjerilor de afară... El văzuse ce putea face un valg mai multor bărbaţi. O văzuse pe Aelin mişcându-se, o asasină într-un câmp de bărbaţi, şi doborându-i în câteva clipe.

Nu, el nu avea de gând să doarmă în seara asta.

— Nu poţi sta în scaun toată noaptea...

Chaol îi aruncă o privire care spunea contrariul.

Yrene înghiţi şi se scuză spre baie. Cât se spălă repede, el evaluă gărzile de afară şi integritatea încuietorii dormitorului. Ea ieşi îmbrăcată încă în rochie, cu gulerul ud, cu chipul din nou palid. Ezită în faţa patului.

— Au schimbat cearşafurile, spuse încet Chaol.

Nu îl privi când urcă în pat, fiecare mişcare fiind mai lentă decât de obicei – mai fragilă.

Încă era cuprinsă de groază, deşi se descurcase minunat. El nu era sigur că ar fi putut mişca şifonierul, dar ei groaza îi dăduse o doză de putere. Chaol auzise poveşti despre mame care ridicau căruţe de pe copiii lor, striviţi dedesubt.

Yrene se băgă sub aşternuturi, dar nu îşi puse capul pe pernă.

— Cum este... să ucizi pe cineva?

Chipul lui Cain îi licări în minte.

— Eu... E ceva nou pentru mine, recunoscu Chaol.

Ea îşi înclină capul.

— Am luat prima viaţă... chiar după sărbătoarea Yulemas, de anul trecut.

Tânăra se încruntă.

— Dar... tu...

— M-am antrenat pentru asta. Am mai luptat, dar nu am ucis niciodată pe cineva.

— Ai fost căpitanul gărzii.

— Ţi-am spus, zise el cu un zâmbet amar, a fost complicat.

Yrene îşi puse, în sfârşit, capul pe pernă.

— Dar ai mai făcut-o de atunci.

— Da. Dar nu suficient încât să mă obişnuiesc cu asta. Împotriva valgilor, da, dar împotriva oamenilor pe care îi infestează... Unii sunt pierduţi pentru totdeauna. Alţii sunt încă acolo, sub demon. Să îţi dai seama pe cine să ucizi, cine poate fi cruţat – încă nu ştiu care sunt alegerile greşite.

Morţii nu vorbesc.

Capul ei alunecă pe pernă.

— Am depus un jurământ în faţa mamei mele. Când aveam şapte ani. Să nu ucid niciodată un om. Unele vindecări... Ea mi-a spus că oferirea morţii ar putea fi o clemenţă. Dar că e diferită de crimă.

— Este.

— Cred... că aş fi încercat să ucid pe oricine a fost în seara asta. Am fost atât de... El aşteptă să spună „Înspăimântată. Înspăimântată, cu singurul meu apărător în scaun”. Am fost atât de hotărâtă să nu fug. Mi-ai spus că mi-ai fi câştigat timp, dar... nu pot să o fac. Nu din nou.

Pieptul lui se strânse.

— Înţeleg.

— Mă bucur că nu am făcut-o. Dar, oricine ar fi fost, a scăpat. Poate că nu ar trebui să fiu atât de uşurată.

— Poate Kashin va avea noroc în căutarea lui.

— Mă îndoiesc. A plecat înainte de sosirea gărzilor.

El tăcu. După o clipă, spuse:

— Sper să nu trebuiască să foloseşti vreodată acel pumnal – sau oricare altul, Yrene. Chiar şi din clemenţă.

Tristeţea din ochii ei îl lăsă cu respiraţia tăiată.

— Mulţumesc, spuse ea încet. Pentru că ai fost dispus să te sacrifici.

Nimeni nu îi mai spusese un asemenea lucru. Nici măcar Dorian. Dar era de aşteptat, din partea lui. Celaena – *Aelin* fusese recunoscătoare când Chaol îl ucisese pe Cain ca să o salveze, dar se

aşteptase ca el să ucidă într-o zi.

Aelin ucisese mai mulţi decât putea număra el până în acel moment, iar lipsa crimelor lui fusese... jenantă. Ca şi când ar fi fost posibil un asemenea lucru.

Ucisese destui de atunci. În Rifthold, cu acei rebeli împotriva valgilor. Dar Yrene... ea micşorase numărul. El nu se gândise la asta în acest fel: cu mândrie, uşurare.

— Îmi pare rău că Nesryn a plecat, şopti Yrene în lumina slabă.

„Nu îţi fac promisiuni. Şi nu îţi voi cere să mi le faci.”

— Îi promisesem o aventură, recunoscu Chaol. Merita să meargă într-una.

Yrene era destul de tăcută, aşa că el se întoarse dinspre uşile grădinii. Ea se ghemuise în patul lui, pe deplin atentă la el.

— Şi tu? Tu ce meriţi?

— Nimic. Nu merit nimic.

Yrene îl studie.

— Nu sunt de acord, şopti ea, cu ochii aproape închişi.

El verifică din nou ieşirile. După câteva minute, spuse:

— Mi s-au oferit destule şi am risipit totul.

Chaol se uită la ea, dar chipul lui Yrene era relaxat de somn şi respira calmă.

El o privi mult timp.

~

Yrene încă dormea când se crăpă de ziuă.

Chaol aţipise câteva minute din când în când, cât de mult îşi dăduse voie.

Dar când soarele se strecură pe podeaua dormitorului, se trezi şi se spălă pe faţă, alungându-şi somnul din ochi.

Yrene nu se întoarse pe partea cealaltă în somn când el ieşi din apartament, pe hol. Străjerii erau exact unde le ordonase Kashin să rămână şi îi spuseră exact unde trebuia să plece când el se uită în ochii fiecăruia şi ceru îndrumări.

Apoi îi informă că dacă Yrene era rănită în absenţa lui, avea să le rupă toate oasele din corp.

Câteva minute mai târziu găsi curtea de antrenament pe care o menţionase Yrene cu o zi în urmă.

Era deja plină de străjeri. Unii dintre ei îl priviră şi alţii îl ignorară complet. Unii îl recunoscură din tura lui Shen şi îl salutară din cap.

Unul dintre străjerii pe care nu îi cunoştea se apropie de el. Era mai bătrân şi mai cărunt decât ceilalţi.

Era ca Bruno, fostul lui antrenor şi maestru în arme.

Mort – atârnând de acele porţi.

Chaol alungă acea imagine. O înlocui cu a vindecătoarei care încă dormea în patul lui. Se gândi la chipul ei când îi declarase prinţului şi lumii întregi că se simţea mai în siguranţă acolo. Cu el.

Înlocui durerea care îl străbătu la vederea străjerilor care se antrenau şi a spaţiului privat de antrenament atât de asemănător celui în care îşi

petrecuse multe ore din viaţa lui, cu imaginea braţului artificial al lui Shen. Îşi aminti de forţa fermă şi tăcută pe care o simţise susţinându-l când descălecase de pe cal. Era la fel de bărbat fără acel braţ – un străjer la fel de bun.

— Lord Westfall, spuse străjerul cu păr cărunt pe limba lui. Ce pot face pentru tine la ora asta?

Bărbatul părea destul de ascuţit la minte încât să ştie că dacă venirea lui acolo avea legătură cu atacul, acesta nu era locul potrivit să discute subiectul. Nu, bărbatul ştia că lordul venise dintr-un alt motiv şi nu citi încordarea din corpul lui ca pe o sursă de alarmare. Prezenţa lui acolo îi stârni curiozitatea şi atât.

— M-am antrenat mulţi ani cu bărbaţii de pe continentul meu, spuse Chaol, ridicând sabia şi pumnalul pe care le adusese cu el. Am învăţat tot ce ştiau ei.

Străjerul mai în vârstă ridică din sprâncene.

Chaol se uită în ochii bărbatului.

— Aş vrea să învăţ ce ştii *tu.*

~

Gardianul în vârstă – Hashim – lucră cu el până ce Chaol abia mai putu să respire. Chiar şi pe scaun. Şi în afara lui.

Hashim, care era inferior în grad căpitanului şi supraveghea antrenamentul străjerilor, găsi metode prin care Chaol să îşi facă exerciţiile fie cu cineva sprijinindu-i picioarele, fie cu versiuni modificate ale aceloraşi mişcări, din scaun.

El lucrase într-adevăr cu Shen în urmă cu un an – mulţi străjeri o făcuseră. Ei se mobilizaseră, ajutându-l pe Shen cum puteau cu redescoperirea corpului său şi a modului de a lupta în timpul lunilor lungi de recuperare.

Aşadar, niciunul dintre ei nu se holbă şi nu râse. Niciunul dintre ei nu şuşoti văzându-l la lucru.

Erau oricum prea ocupaţi şi prea obosiţi ca să discute despre ce făcea altcineva.

Soarele se ridică deasupra curţii, iar ei tot se antrenau. Hashim încă îi arăta moduri noi de a lovi cu sabia şi de a dezarma un oponent.

O cale diferită de a gândi, de a ucide. De a se apăra. Un alt limbaj al morţii.

Se despărţiră la micul dejun, cu toţii aproape tremurând de oboseală.

Chiar şi gâfâind, Chaol ar fi putut continua. Nu pentru că ar mai fi avut vreo urmă de forţă, ci pentru că *voia.*

Yrene aştepta când el se întoarse în apartament şi făcu o baie.

Şase ore petrecuseră apoi, pierduţi în acel întuneric. Iar la sfârşit, durerea îl distrusese, Yrene tremura de epuizare, dar un soi de conştientizare clară se trezise în picioarele lui, se strecurase dincolo de glezne, ca şi când amorţeala ar fi fost un val în reflux.

Yrene se întoarse în Torre în acea seară păzită bine, iar el adormi mai profund ca niciodată.

Chaol îl aşteptă pe Hashim în spaţiul de antrenament, înaintea răsăritului.

Şi la următorul răsărit.

Şi la următorul.

Partea a doua
Munți şi mări

Capitolul 29

Furtuna îi opri pe Nesryn şi Sartaq în drumul lor spre nordul munţilor Asimil.

La trezire, prinţul aruncă o privire la norii vineţii şi îi ceru lui Nesryn să asigure tot ce putea pe aflorimentul stâncos. Kadara se mişcă de pe un picior pe altul, agitându-şi aripile în timp ce ochii ei aurii monitorizau furtuna care se apropia cu viteză.

La înălţimea aceea, tunetul răsuna din fiecare piatră şi crevasă şi în timp ce Nesryn şi Sartaq stăteau lipiţi de zidul de piatră de sub streaşină, biciuiţi de vânt, ea ar fi putut să jure că până şi muntele de dedesubt tremură. Dar Kadara rămase fermă în furtună, poziţionându-se în faţa lor, un adevărat zid de pene albe şi aurii.

Totuşi, ploaia rece reuşi să ajungă la ei, îngheţând-o pe Nesryn până la oase, în ciuda hainelor groase din piele şi a păturii greoaie de lână cu care Sartaq insistase să se înfăşoare. Dinţii îi clănţăneau destul de violent încât să o doară maxilarul, iar palmele îi erau atât de amorţite încât le ţinea ascunse sub braţe doar ca să profite de orice strop de căldură.

Chiar şi înainte ca magia să fi dispărut, Nesryn nu tânjise niciodată la darurile ei. Şi după ce magia dispăruse, după ce apăruseră legi care o

interziceau şi vânătorile îngrozitoare care îi vizau pe cei care o folosiseră cândva, ea nici măcar nu îndrăznise *să se gândească* la magie. Se mulţumise să se antreneze cu arcul, să înveţe cum să folosească cuţitele şi săbiile, să îşi stăpânească corpul până ce şi acesta devenea o armă. Magia eşuase, le spunea tatălui şi surorii ei ori de câte ori o întrebau despre asta. Oţelul bun nu avea să o facă.

Totuşi, stând pe piscul acela, biciuită de vânt şi ploaie până ce nu îşi mai putea aminti cum era să simtă căldura, Nesryn se trezi dorindu-şi o scânteie de foc în vene sau ca măcar o anumită Aducătoare a Focului să apară de după colţul stâncii ca să îi încălzească.

Dar Aelin era departe – dispărută, dacă raportul lui Hasar era credibil... iar pentru Nesryn era. Adevărata întrebare era dacă dispariţia lui Aelin şi a Curţii ei era cauzată de o acţiune îngrozitoare a Morathului sau de vreun plan al reginei.

Văzând în Rifthold de ce era capabilă Aelin şi ce planuri făcuse şi aplicase fără ca vreunul dintre ei să ştie... Nesryn paria pe Aelin. Regina urma să apară când şi unde dorea – exact în momentul la care intenţiona să facă asta. Nesryn presupunea că acesta era motivul pentru care o plăcea pe regină: erau planuri făcute de mult. Pentru cineva care făcea în aşa fel încât lumea să o considere nesăbuită şi neruşinată, Aelin dădea dovadă de multă discreţie, păstrând totul secret.

Când furtuna vui în jurul lui Nesryn şi al lui

Sartaq, ea se întrebă dacă Aelin Galathynius ar fi putut avea în mânecă un as de care nici măcar Curtea ei nu a fi ştiut. Se rugă ca lucrurile să stea aşa. Spre binele lor.

Dar magia mai şi eşuase, îşi aminti Nesryn când îi clănţăniră dinţii. Iar ea avea să facă tot posibilul să găsească o cale de a lupta cu Morathul chiar şi în lipsa magiei.

Trecuseră câteva ore înainte ca furtuna să se domolească acolo pentru a îngrozi alte părţi ale lumii, Sartaq ridicându-se în picioare doar când Kadara îşi răsfiră penele, scuturându-se de apă şi stropindu-i în acest timp, dar Nesryn nu era în poziţia de a se plânge, când rukul suportase furia furtunii în locul lor.

Bineînţeles, şi şaua se udase, fapt care avu ca rezultat o călătorie destul de incomodă când plutiră în jos pe vântul rece şi curat al munţilor şi în câmpia întinsă de dedesubt.

Pentru că întârziaseră, fură forţaţi să se oprească pentru încă o noapte, de data aceasta într-o dumbravă, din nou fără un foc care să îi încălzească. Nesryn nu spuse nimic despre asta – despre frigul care îi zăbovea în oase, despre rădăcinile care îi intrau în spate prin sacul de dormit, despre stomacul gol pe care fructele, carnea uscată şi pâinea veche de o zi nu îl puteau umple.

Sartaq, spre meritul lui, îi dădu păturile şi o întrebă dacă voia un schimb de haine. Dar ea îşi dădu seama că abia îl cunoştea pe acest bărbat cu care plecase în zbor, pe acest prinţ cu *sulde-ul* lui

şi rukul cu ochi ageri... Era aproape un străin.

De obicei, asemenea lucruri o deranjau. Lucrând pentru garda oraşului, avea de-a face în fiecare zi cu străini, în diverse stări de solemnitate sau panică. Întâlnirile plăcute fuseseră puţine şi rare, în special în ultimele şase luni, când întunericul se strecurase pe deasupra oraşului şi vânase dedesubt.

Dar cu Sartaq... în timp ce Nesryn tremură toată noaptea, se întrebă dacă nu cumva se grăbise puţin să vină aici, cu sau fără probabila alianţă.

Membrele o dureau şi ochii o usturau când lumina gri a răsăritului pătrunse printre pinii subţiri. Kadara deja se agita, nerăbdătoare să plece, iar Nesryn şi Sartaq schimbară mai puţin de şase propoziţii înainte să zboare în ultima parte a călătoriei lor.

Zburau de două ore, vântul răcindu-se cu cât se îndreptau mai mult spre sud, când Sartaq îi spuse la ureche:

— Pe acolo. Îi arătă spre est. Dacă zbori o jumătate de zi în direcţia aceea, vei ajunge la graniţa nordică a stepelor. În patria darghanilor.

— Îi vizitezi des?

El făcu o pauză şi apoi spuse acoperind vântul:

— Kashin le este loial. Şi Tumelun.

Felul în care spuse numele surorii lui sugera destule.

Continuă:

— Dar rukhinii şi darghanii au fost cândva unul şi acelaşi lucru. Am urmărit rukşii pe caii noştri

muniqi şi le-am dat de urmă în creierul munţilor Tava. El arătă spre sud-est când Kadara se mişcă, îndreptându-se spre munţii înalţi şi zimţaţi care atingeau cerul, presăraţi cu păduri, unele piscuri fiind acoperite cu zăpadă. Iar când am îmblânzit rukşii, unii dintre lorzii călăreţi au ales să nu se întoarcă în stepe.

— Motiv pentru care atât de multe din tradiţiile voastre rămân la fel, observă Nesryn, coborându-şi privirea la *sulde-ul* prins de şa.

Prăpastia adâncă de dedesubt se contură, ierburile uscate legănându-se ca o mare aurie, brăzdate de două râuri înguste.

Ea se uită repede spre munţii din faţă. Deşi se obişnuise cu ideea că risca moartea pe acest ruk, faptul că îşi amintea de asta nu îi liniştea deloc stomacul.

— Da, spuse Sartaq. Este şi motivul pentru care călăreţii noştri se alătură darghanilor în război. Tehnicile noastre de luptă diferă, dar ştim cum să lucrăm împreună.

— O cavalerie dedesubt şi sprijin aerian deasupra, spuse Nesryn, încercând să nu pară prea interesată. Ai fost vreodată la război?

Prinţul tăcu un minut şi apoi spuse:

— Nu la scara care s-a dezlănţuit în ţinutul tău. Tatăl nostru se asigură că teritoriile din imperiul nostru sunt perfect conştiente că loialitatea este răsplătită şi că mişcărilor de rezistenţă li se răspunde cu moartea.

Nesryn simţi un fior de gheaţă traversându-i şira spinării.

Sartaq continuă:

— Am fost trimis deja de două ori să le amintesc unor teritorii agitate acest adevăr rece. Ea simţi respiraţia lui caldă la ureche. Pe de altă parte, sunt clanuri printre rukhini. Rivalităţi vechi pe care am învăţat să le gestionez şi conflicte pe care a trebuit să le aplanez.

„Din greu”, asta nu mai adăugă el, ci zise în schimb:

— Ca străjer al oraşului, trebuie să te fi confruntat cu astfel de lucruri. Ea pufni la acel gând.

— Cea mai mare parte a timpului am patrulat şi rareori am fost promovată.

— Având în vedere cât eşti de pricepută cu arcul, aş fi crezut că ai condus tot oraşul.

Nesryn zâmbi. Un fermecător. Sub exteriorul mereu serios, Sartaq era cu siguranţă un cuceritor. Dar ea se gândi la întrebarea lui insinuată, deşi cunoştea răspunsul de mulţi ani.

— Adarlanul nu este la fel de... deschis ca khaganatul când vine vorba de acceptarea rolului unei femei în rândurile străjerilor sau ale armatei, recunoscu ea. Chiar dacă sunt pricepută, bărbaţii sunt promovaţi de obicei. Aşa că am fost lăsată să putrezesc la patrula de lângă ziduri sau pe străzile aglomerate. Responsabilitatea pentru infractori şi pentru nobili le-a fost lăsată străjerilor mai importanţi. Şi celor ale căror familii proveneau din Adarlan.

Sora ei se enerva de fiecare dată când se întâmpla asta, dar Nesryn ştia că dacă le-ar fi

reproşat ceva superiorilor ei, dacă i-ar fi provocat... Ei erau genul de bărbaţi care i-ar fi spus să fie recunoscătoare că fusese acceptată, iar apoi i-ar fi cerut să predea sabia şi uniforma. Aşadar, îşi dăduse seama că era mai bine să rămână şi să fie neglijată, nu doar pentru plată, ci şi pentru că erau atât de puţini străjeri ca ea, care să îi ajute pe cei care aveau cea mai mare nevoie. Pentru ei rămăsese ea şi-şi ţinuse capul plecat în timp ce în funcţii înalte erau numiţi bărbaţi neînsemnaţi.

— Ah! Altă clipă de linişte din partea prinţului. Am auzit că nu primeau oameni din alte ţinuturi.

— Ca să nu spunem mai mult.

Cuvintele fură mai reci decât intenţionase ea. Şi totuşi, acolo insistase tatăl ei să locuiască, crezând că ţinutul oferea o viaţă cumva mai bună. Chiar şi când Adarlanul pornise războaiele ca să cucerească continentul nordic, el rămăsese – deşi mama ei încercase să îl convingă să se întoarcă în Antica, oraşul ei de suflet. Totuşi, dintr-un motiv oarecare, poate din încăpăţânare, poate sfidând poporul care dorise să îl alunge din nou, rămăsese.

Iar Nesryn încercase să nu îl învinovăţească pentru asta şi reuşise. Sora ei nu putea înţelege furia ocazională a lui Nesryn cu privire la acest subiect. Nu, Delarei îi plăcuse dintotdeauna Riftholdul, adorase aglomeraţia oraşului şi se bucura convingând oameni încăpăţânaţi. Nu fusese nicio surpriză că se căsătorise cu un bărbat născut şi crescut în acel oraş. Un adevărat copil al Adarlanului – asta era sora ei. Cel puţin a ceea ce fusese cândva Adarlanul şi ar fi putut fi din nou,

într-o zi.

Kadara prinse un vânt rapid şi profită, lumea de dedesubt devenind neclară pe măsură ce munţii înalţi se apropiau tot mai mult. Sartaq întrebă încet:

— Ai fost vreodată...

— Nu merită să vorbesc despre asta. Nu când simţea câteodată piatra care îi lovise capul, când auzea tachinările acelor copii. Înghiţi şi adăugă: Înălţimea Ta.

El râse încet.

— Deci titlul meu apare din nou.

Dar el nu mai insistă, ci spuse doar atât:

— Te voi ruga să nu îmi mai spui prinţe sau Înălţimea Ta în preajma celorlalţi călăreţi.

— Mă vei ruga sau mă rogi?

El o strânse mai bine în braţe, ca într-un soi de avertisment.

— Mi-a luat câţiva ani să îi fac să înceteze să mă întrebe dacă am nevoie de papucii mei de mătase sau de servitori care să-mi pieptene părul. Nesryn chicoti. Printre ei sunt doar Sartaq. Sau căpitanul, adăugă apoi.

— Căpitan?

— Încă un lucru pe care îl avem în comun, se pare.

Într-adevăr, era un fermecător.

— Dar conduci toate cele şase clanuri. Ei răspund în faţa ta.

— O fac şi când ne adunăm cu toţii sunt prinţ. Dar în familia clanului meu, Eridun, sunt căpitanul armatei lor. Şi ascultă cuvântul mamei mele. El o

strânse din nou ca să sublinieze asta. Ceea ce te-aş sfătui să faci şi tu, dacă nu vrei să fii dezbrăcată şi legată de un pisc în mijlocul unei furtuni.

— Pe toţi zeii!

— Într-adevăr.

— Ea a...

— Da. Şi aşa cum ai spus, nu merită să vorbesc despre asta.

Dar Nesryn chicoti din nou, surprinsă să vadă că o durea faţa din cauză că zâmbise atât de des în ultimele câteva minute.

— Apreciez avertismentul, căpitane.

Munţii Tavan deveniră imenşi, un zid de piatră de un gri închis, mai înalţi decât oricare alţii pe care îi văzuse vreodată în tărâmul ei. Nu că ar fi văzut mulţi munţi atât de aproape. Familia ei arareori se aventura în interiorul continentului, în Adarlan sau în regatele înconjurătoare – în mare parte din cauză că tatăl ei fusese ocupat, dar şi din cauză că ţăranii din acele zone nu primeau prea bine străinii. Nici măcar când copiii lor se năşteau pe teritoriul Adarlanului, dintr-o mamă din Adarlan. Câteodată, ultimul fapt era mai enervant pentru ei.

Nesryn se rugă doar ca rukhinii să fie mai ospitalieri.

~

În toate poveştile tatălui ei, descrierea cuiburilor ruhkinilor nu exprima nici pe departe cât de uimitor era ceea ce fusese construit pe versanţi şi pe cele trei vârfuri înalte adunate în mijlocul

munţilor Tavan.

Nu era o varietate de corturi late cu cadru – *gir* – precum cele pe care le mutau prin stepe acele clanuri de călăreţi. Nu, cuibul Eridun fusese cioplit în piatră, casele, holurile şi sălile fiind cuiburile originare ale păsărilor ruk.

Unele dintre cuiburi rămăseseră, de obicei în preajma unui călăreţ de ruk şi a familiei lui, astfel încât păsările să poată fi chemate de îndată, fie prin fluierare, fie prin urcarea de nenumărate scări din funii ancorate de piatră care permiteau mişcarea între diversele case şi peşteri – deşi fuseseră construite şi scări interne în piscuri, pentru bătrâni şi copii.

Fiecare casă avea o gură de peşteră lată pe care să aterizeze rukşii, camerele de locuit fiind cioplite în spate. Câteva ferestre împresurau suprafaţa rocii din loc în loc, iar indicatoarele camerelor erau ascunse în spatele pietrei, atrăgând aer proaspăt spre încăperile dinăuntru.

Nu că aveau prea multă nevoie de aer proaspăt aici. Vântul era un râu între cele trei piscuri apropiate care găzduiau clanul lui Sartaq, pline de păsări ruk de diverse mărimi înălţându-se, bătând din aripi sau plonjând. Nesryn încercă şi nu reuşi să numere locuinţele cioplite în munţi. Trebuiau să fie câteva sute. Şi probabil mai multe erau în munţi.

— Ăsta… ăsta e doar *un singur* clan? fură primele ei cuvinte din ultimele ore.

Kadara se ridică pe versantul vârfului din mijloc. Nesryn alunecă în şa, corpul lui Sartaq fiind

un zid cald în spatele ei când el se aplecă înainte, îndemnând-o să facă la fel, Coapsele lui le cuprinseră pe ale ei, muşchii mişcându-se dedesubt când el îşi păstră echilibrul cu ajutorul scărilor.

— Eridun este unul dintre cele mai mari şi mai vechi, dacă ar fi să credem asta.

— Nu crezi?

Cuibul din jurul lor părea, într-adevăr, să fi existat de câteva veacuri.

— Fiecare clan susţine că este cel mai vechi şi primul dintre clanurile de călăreţi. Un râs îi vui prin corp. Când are loc o adunare, ar trebui să auzi argumentele. Mai bine insulţi soţia unui bărbat decât să îi spui în faţă că este mai vechi clanul tău.

Nesryn zâmbi, chiar dacă închise ochii la prăpastia din spatele ei. Kadara se îndreptă, repede şi ferm, spre aflorimentul cel mai lat – era o verandă, îşi dădu ea seama când rukul se înclină spre el. Oamenii deja stăteau chiar sub imensa boltă a gurii peşterii, cu braţele ridicate în semn de salut.

Îl simţi pe Sartaq zâmbind la urechea ei.

— Aici este Sala Muntelui din Altun, casa mamei şi a familiei mele.

Altun – *Raiul Vântului* era traducerea aproximativă. Era, într-adevăr, mai mare decât oricare altă locuinţă de pe cele trei piscuri: Drogos, sau Trei Cântăreţi, erau numite – peştera fiind înaltă de cel puţin doisprezece metri şi de trei ori mai lată. Mult în interior, abia putea zări stâlpii şi ceea ce părea a fi o sală cu adevărat imensă.

— Curtea de primire – unde ne găzduim întâlnirile şi sărbătorile, îi explică Sartaq, strângând-o în braţe când Kadara bătu din aripi. Să închidă din nou ochii în faţa oamenilor care aşteptau cu siguranţă nu le-ar fi câştigat admiraţia, ci...

Nesryn apucă cornul şeii cu o mână, cu cealaltă apucând genunchiul lui Sartaq, sprijinit în spatele genunchiului ei. Destul de puternic încât să doară.

Prinţul râse încet.

— Aşadar, faimoasa arcaşă are o slăbiciune.

— O voi afla pe a ta destul de curând, replică Nesryn, făcându-l din nou să râdă.

Din fericire, pasărea ruk ateriză lin pe piatra neagră lustruită a balconului, cei care aşteptau la intrare pregătindu-se să facă faţă vântului aripilor ei.

Apoi rămaseră nemişcaţi, iar Nesryn se îndreptă repede, renunţând să mai strângă puternic şaua şi genunchiul prinţului ca să vadă o sală plină de stâlpi din lemn sculptaţi şi pictaţi. Cuptoarele care ardeau peste tot făceau vopseaua aurie să licărească printre cea verde şi cea roşie şi covoare groase cu tipare izbitoare şi-n relief acopereau mare parte din podeaua de piatră, întrerupte doar de o masă rotundă şi de ceea ce părea a fi un podium lipit de unul dintre zidurile îndepărtate. Şi dincolo, obscuritatea era luminată de torţe suspendate, un hol continuându-se în munte, flancat de uşi.

Dar chiar în mijlocul Sălii Muntelui din Altun era

un foc.

Groapa fusese cioplită în podea şi era atât de adâncă şi de lată, încât fusese nevoie de nişte trepte late care conduceau într-acolo. Semăna cu un mic amfiteatru – principala distracție nu era o scenă, ci însăşi flacăra. Vatra.

Era, într-adevăr, un tărâm potrivit pentru Prinţul înaripat.

Nesryn îşi îndreptă umerii când tinerii şi bătrânii înaintară, zâmbind larg. Unii erau îmbrăcaţi cu familiarele haine de călărie din piele, alţii purtau haine groase din lână, frumos colorate, care coborau spre genunchi. Majoritatea aveau părul negru şi mătăsos ca al lui Sartaq şi pielea aurie, bătută de vânt.

— Ca să vezi, spuse tărăgănat o tânără cu o haină în albastru şi roşu, bătând cu cizma pe podeaua netedă din piatră când îşi ridică privirea la ei.

Nesryn se forţă să rămână nemişcată, să suporte privirea evaluatoare. Cosiţele tinerei, legate cu o bandă de piele roşie, îi coborau dincolo de sâni, iar ea îşi aruncă una peste umăr când spuse:

— Uite cine a decis să renunţe la manşonul lui de blană şi la băile cu uleiuri ca să ni se alăture din nou.

Nesryn îşi impuse să afişeze o expresie calmă. Dar Sartaq lăsă, pur şi simplu, frâiele Kadarei, aruncându-i o privire care zicea „ţi-am spus eu” înainte i se adreseze fetei:

— Nu te preface că nu te-ai rugat să-ţi mai

aduc papuci frumoşi din mătase, Borte.

Nesryn îşi muşcă buza ca să nu zâmbească, deşi ceilalţi cu siguranţă nu arătară nicio reţinere când chicotele lor răsunară din pietrele negre.

Borte îşi încrucişă braţele.

— Presupun că ştii de unde să-i cumperi, de vreme ce îţi place să îi porţi.

Sartaq râse, sunetul fiind puternic şi vesel.

Nesryn făcu un efort să nu se holbeze. El nu râsese niciodată aşa la palat.

Şi ea când râsese în acest fel ultima dată? Chiar şi cu mătuşa şi cu unchiul ei râsul îi fusese reţinut, ca şi când ar fi avut asupra ei un amortizor invizibil. Poate cu mult timp înainte de asta, în vremea când era doar un gardian al oraşului fără să ştie ce se târa prin canalele din Rifthold.

Sartaq descălecă lin de pe Kadara şi îi oferi o mână de ajutor lui Nesryn.

Mâna pe care o ridicase îi făcuse pe zecile de oameni adunaţi să o observe – să o studieze. Niciunul cu mai multă atenţie decât Borte.

Ea îi aruncă încă o privire tăioasă, evaluatoare, văzând hainele de piele, dar niciuna dintre trăsăturile care să indice că ar fi putut fi de-a lor.

Nesryn se mai confruntase cu judecata străinilor – nu era nimic nou. Chiar dacă stătea acum în sala aurită din Altun, printre rukhini.

Ignorând mâna întinsă de Sartaq, Nesryn îşi forţă corpul rigid să ridice lin un picior peste şa şi să descalece singură. Genunchii îi pocniră la impact, dar reuşi să aterizeze uşor şi nu îşi atinse părul – care, cu siguranţă, era foarte încurcat în

ciuda faptului că era scurt.

Un mic licăr de aprobare se citi în ochii negri ai lui Borte chiar înainte ca fata să facă semn din cap spre Nesryn.

— O femeie balruhni în hainele de piele ale rukhinilor. Asta da privelişte!

Sartaq nu răspunse, ci doar se uită la Nesryn. Era o invitaţie. Şi o provocare.

Nesryn îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor mulaţi şi veni lângă prinţ.

— O să fie o privelişte mai interesantă dacă îţi voi spune că l-am surprins pe Sartaq pilindu-şi unghiile în dimineaţa asta?

Borte se holbă la Nesryn, clipind o dată.

Apoi îşi dădu capul pe spate şi râse.

Sartaq aruncă o privire aprobatoare şi totuşi uimită spre Nesryn înainte să spună:

— Ţi-o prezint pe compatrioata mea, Borte. Nepoata şi moştenitoarea mamei de vatră, Houlun.

Se întinse printre ele ca să o tragă pe Borte de una din cosiţe. Ea îi dădu mâna la o parte.

— Borte, ţi-o prezint pe căpitanul Nesryn Faliq. Se opri o clipă, apoi adăugă: din Garda Regală a Adarlanului.

Linişte. Sprâncenele arcuite şi negre ale lui Borte se ridicară.

Un bătrân în haine de piele rukhin făcu un pas în faţă.

— Dar ce este mai neobişnuit: că o femeie balruhni este căpitanul lor sau că un căpitan al Adarlanului s-a aventurat atât de departe?

Borte flutură o mână.

— Întotdeauna flecăreşti şi pui întrebări, îl mustră ea. Şi, spre uimirea lui Nesryn, bărbatul tresări şi închise gura. Adevărata întrebare este... Ea îi zâmbi şiret lui Sartaq. Vine ca emisar sau ca mireasă?

Orice încercare de păstrare a aparenţei calmului dispăru când Nesryn se holbă la fată. Sartaq izbucni:

— *Borte!*

Borte rânji de-a dreptul viclean.

— Sartaq nu aduce niciodată fete atât de frumoase acasă – din Adarlan *sau* Antica. Fii atentă când mergi pe lângă marginea piscului, căpitane Faliq, pentru că unele fete de aici te-ar putea îmbrânci.

— Vei fi una dintre ele?

Vocea lui Nesryn rămase calmă, chiar dacă faţa i se încălzise.

Borte se încruntă.

— Cred că nu.

Unii râseră din nou.

— În calitate de compatrioată, explică Sartaq, conducând-o pe Nesryn spre grupul de scaune cu spătar jos din apropierea marginii vetrei, o consider pe Borte o rudă de sânge. Ca pe o soră.

Rânjetul diavolesc al lui Borte dispăru când merse lângă Sartaq.

— Ce mai face familia ta?

Chipul lui Sartaq era ilizibil, în afară de un mic licăr în acei ochi negri.

— Ocupată, fu tot ce spuse.

Nu era un răspuns.

Dar Borte dădu din cap ca şi când i-ar fi cunoscut bine toanele şi înclinaţiile şi tăcu în timp ce Sartaq o însoţi pe Nesryn spre scaunul din lemn sculptat şi vopsit. Căldura focului era minunată, iar ea aproape gemu când îşi întinse picioarele îngheţate spre el.

Borte sâsâi.

— Nu i-ai putut da iubitei tale o pereche bună de cizme, Sartaq?

Sartaq mormăi în semn de avertisment, dar Nesryn se încruntă la cizmele ei subţiri din piele. Fuseseră mai scumpe decât orice îndrăznise să cumpere vreodată, dar Dorian Havilliard insistase. Făceau parte din uniformă, îi spusese el făcându-i semn din ochi.

Se întrebă dacă încă zâmbea atât de deschis sau cheltuia la fel de generos, oriunde s-ar fi aflat.

Dar Nesryn aruncă o privire spre Borte, ale cărei cizme erau din piele, totuşi mai groase – căptuşite cu ce părea a fi cea mai groasă blană de oaie. Cu siguranţă era mai bine echipată pentru altitudinile friguroase.

— Sunt sigur că poţi găsi undeva o pereche, spuse Sartaq compatrioatei lui, iar Nesryn se răsuci pe scaun când ei doi se întoarseră spre locul în care aştepta Kadara.

Oamenii se apropiară de Sartaq, şoptind prea încet ca Nesryn să audă ce spuneau din cealaltă parte a holului. Dar prinţul vorbi zâmbind, discutând în timp ce descărcă bagajele, dându-le oricui era mai aproape, iar apoi scoase şaua de pe Kadara.

Mângâie pe gât pasărea ruk aurie, o înghionti puternic în coaste – iar apoi Kadara dispăru, zburând în aerul deschis de dincolo de gura peşterii.

Nesryn se gândi să meargă spre ei, oferindu-şi ajutorul cu bagajele care erau acum transportate prin cameră şi în holul de dincolo, dar căldura care i se strecura în corp îi luase forţa din picioare.

Sartaq şi Borte apărură, ceilalţi împrăştiindu-se, tocmai când Nesryn observă bărbatul aşezat lângă un cuptor din partea cealaltă a holului. O cană fierbinte stătea pe o mică masă din lemn lângă scaunul lui, şi chiar dacă părea să aibă un pergament în poală, privirea îi rămase fixată asupra ei.

Nesryn nu ştia la ce să se gândească mai repede: că, deşi pielea îi era bronzată, era clar că nu provenea din continentul sudic; că părul scurt şi castaniu era departe de cosiţele mătăsoase ale călăreţilor ruk; sau că hainele păreau să semene mai mult cu jachetele şi pantalonii din Adarlan.

Doar un pumnal îi atârna pe lângă corp şi, cu toate că era bine făcut şi cu umerii laţi, nu avea fala şi siguranţa unui războinic. Avea probabil peste patruzeci de ani, riduri albe în colţurile ochilor, pentru că stătuse în soare sau în vânt.

Borte îl conduse pe Sartaq în jurul vetrei, dincolo de diverşi stâlpi şi direct la bărbat, care se ridică în picioare şi făcu o plecăciune. Era aproape la fel de înalt ca Sartaq şi, chiar şi din cealaltă parte a sălii, în ciuda pârâitului focului şi a şuieratul vântului, Nesryn îi desluşi cuvintele în

limba halha:

— Este o onoare, prinţe.

Borte pufni.

Sartaq dădu doar din cap şi răspunse în limba nordică:

— Mi s-a spus că ai fost oaspetele vetrei noastre în ultimele câteva săptămâni.

— Ea a fost destul de binevoitoare încât să mă primească aici, da. Bărbatul păru un pic mai uşurat să îşi folosească limba maternă. Aruncă o privire spre Nesryn, care nu se deranjă să ascundă faptul că asculta ce se vorbeşte. Am auzit fără să vreau că s-a spus ceva despre un căpitan din Adarlan.

— Căpitanul Faliq conduce garda regală.

Bărbatul nu îşi luă privirea de la Nesryn când şopti:

— Aşa, deci.

Nesryn se uită în ochii lui din partea cealaltă a sălii. „Haide. Holbează-te cât vrei.”

Sartaq întrebă brusc:

— Şi cum te cheamă?

Bărbatul îşi îndreptă din nou privirea la prinţ.

— Falkan Ennar.

Borte îi spuse lui Sartaq în halha:

— Este negustor.

Şi dacă venise de pe continentul nordic... Nesryn se ridică în picioare, mergând aproape fără zgomot când se apropie. Ea se asigură de asta, în timp ce Falkan o urmări tot drumul, măsurând-o din priviri. Se asigură că el observă că graţia cu care se mişca nu era vreun atribut feminin, ci se datora antrenamentului care o învăţase cum să se

strecoare neobservată.

Falkan înlemni ca şi când şi-ar fi dat, în sfârşit, seama cum stăteau lucrurile. Şi înţelese că pumnalul de la şold nu i-ar fi folosit la nimic împotriva ei, dacă ar fi fost destul de prost să încerce ceva.

Bun. Asta îl făcea mai inteligent decât mulţi bărbaţi din Rifthold. Oprindu-se la distanţă, Nesryn îl întrebă pe negustor:

— Ai vreo ştire?

De aproape, ochii pe care ea îi crezuse negri erau de culoarea safirului închis. Fusese destul de frumos în tinereţe.

— Despre ce?

— Despre Adarlan. Despre... orice.

Falkan rămase remarcabil de nemişcat – un bărbat obişnuit probabil să îşi menţină poziţia într-o negociere.

— Aş fi vrut să am vreuna, căpitane, dar sunt pe continentul sudic de mai mult de doi ani. Probabil că ştii mai multe decât mine.

Era o cerere subtilă.

Şi una care avea să rămână fără răspuns. Ea nu avea de gând să divulge treburile regatului în auzul tuturor. Aşadar, Nesryn nu făcu altceva decât să ridice din umeri şi să se întoarcă spre vatra din partea cealaltă a holului.

— Înainte să plec de pe continentul nordic, spuse Falkan în timp ce ea se îndepărtă, un tânăr pe nume Westfall era căpitanul gărzii regale. Tu eşti înlocuitoarea lui?

Precaută. Trebuia să fie atât de precaută încât

să nu dezvăluie prea mult. Lui, sau altcuiva.

— Lordul Westfall este acum Mâna regelui Dorian Havilliard.

Şocul îl făcu pe negustor să se schimbe la faţă. Ea observă fiecare mişcare şi fior. Nicio bucurie sau uşurare, dar nici furie. Doar... surprindere. O surprindere sinceră.

— Dorian Havilliard este rege?

La sprâncenele ridicate ale lui Nesryn, Falkan îi explică:

— Am fost în sălbăticie câteva luni. Ştirile nu sosesc repede. Sau des.

— Şi este un loc ciudat să îţi vinzi marfa, şopti Sartaq.

Nesryn avea pornirea să confirme.

Falkan doar îi zâmbi încordat prinţului. Aşadar, era un bărbat cu secrete.

— A fost o călătorie lungă, interveni Borte, luând-o de braţ pe Nesryn şi întorcând-o spre holul întunecat de dinainte. Căpitanul Faliq are nevoie de gustări. Şi de o baie.

Nesryn nu era sigură dacă să îi mulţumească tinerei sau să îi poarte pică pentru că o întrerupsese, dar... Stomacul într-adevăr o durea. Şi trecuse mult timp de când făcuse o baie.

Nici Sartaq şi nici Falkan nu le opri, deşi îşi reluară conversaţia şoptită când Borte o însoţi pe holul care intra direct în munte. Dintre uşile din lemn care îl flancau, unele se deschiseră ca să dezvăluie camere mici – chiar şi o mică bibliotecă.

— Este un om ciudat, spuse Borte în limba halha. Bunica mea refuză să spună de ce a venit

aici – ce caută.

Nesryn ridică o sprânceană.

— Comerţ, probabil?

Borte scuturǎ din cap, deschizând o uşă la jumătatea holului. Camera era mică şi avea un pat îngust lipit de un perete, celălalt perete fiind ocupat de un cufăr şi un scaun de lemn. Pe zidul îndepărtat se afla un vas de spălat şi o cană cu apă împreună cu o grămadă de cârpe care păreau moi.

— Nu avem bunuri de vânzare. De obicei, *noi* suntem negustorii – transportând bunurile pe continent. Clanul nostru de aici, nu prea, dar alţii... Cuiburile lor sunt pline de comori din toate teritoriile. Atinse cu piciorul patul şubred şi se încruntă. Nu vechitura asta.

Nesryn chicoti.

— Poate că vrea să vă ajute să vă extindeţi, atunci.

Borte se întoarse, cosiţele ei legănându-se.

— Nu. Nu se întâlneşte cu nimeni şi nici nu pare *interesat* de asta. Ea ridică din umeri. Nu prea contează. Doar că el este *aici.*

Nesryn reţinu cele câteva informaţii. Bărbatul nu părea unul din agenţii Morathului, dar cine ştia cât de departe se întindea acum braţul lui Erawan? Dacă ajunsese în Antica, atunci era posibil să fi pătruns pe continent. Ea avea să fie cu ochii în patru. Nu se îndoia că Sartaq făcea la fel.

Borte răsuci capătul unei cosiţe în jurul unui deget.

— Am văzut cum l-ai măsurat din priviri. Nici tu nu crezi că este aici pentru afaceri.

Nesryn se gândi la valoarea recunoaşterii adevărului şi alese să fie sinceră:

— Sunt vremuri ciudate pentru noi toţi – am învăţat să nu cred oamenii pe cuvânt. Sau să mă iau după aparenţe.

Borte lăsă cosiţa.

— Nu e de mirare că Sartaq te-a adus acasă. Vorbeşti ca el.

Nesryn îşi ascunse zâmbetul, fără să se deranjeze să spună că ea considera un compliment un asemenea lucru.

Borte flutură mâna spre cameră.

— Nu este la fel de elegantă ca palatul khaganului, dar este mai bine decât să dormi pe una dintre saltelele inutile ale lui Sartaq.

Nesryn zâmbi.

— Orice pat este mai bun, presupun.

Borte rânji.

— Am vorbit serios. Ai nevoie de o baie. Şi de un pieptăn.

Nesryn îşi ridică, în sfârşit, mâna spre păr şi se crispă. Era încâlcit. Doar să îl descâlcească ar fi fost un coşmar.

— Până şi cosiţele lui Sartaq arată mai bine, o tachină Borte.

Nesryn oftă.

— În ciuda eforturilor surorii mele de a mă învăţa, sunt neajutorată când vine vorba de asemenea lucruri. Ea zâmbi şi făcu semn din ochi. De ce crezi că îmi port părul atât de scurt?

Într-adevăr, sora ei, practic, leşinase când Nesryn venise acasă într-o după-amiază, la

cincisprezece ani, cu părul tuns până la claviculă. De atunci îşi purtase părul la acea lungime – parţial ca să o enerveze pe Delara, care încă se bosumfla din cauza asta, dar şi pentru că surorii ei îi era *mult* mai uşor să îl îngrijească. Folosirea săbiilor şi a săgeţilor era un lucru, dar să-şi coafeze părul... Era incorigibilă. Şi să apară la barăcile străjerilor cu o coafură frumoasă nu ar fi fost un gest apreciat.

Borte dădu scurt din cap spre Nesryn, ca şi când părea să-şi dea sema de asta.

— Înainte să zbori data viitoare, ţi-l voi împleti eu corespunzător. Apoi, pe hol, îi arătă un rând îngust de scări care conduceau în întuneric. Băile sunt într-acolo.

Nesryn se mirosi şi se crispă.

— O, e îngrozitor.

Borte chicoti când Nesryn intră pe hol.

— Sunt surprinsă că lui Sartaq nu i-au lăcrimat ochii.

Nesryn chicoti când o urmă spre ce se ruga să fie o baie cu apă fierbinte. Simţi din nou privirea tăioasă a lui Borte şi o întrebă:

— Ce e?

— Ai crescut în Adarlan, nu-i aşa?

Nesryn se gândi la întrebare şi la motivul pentru care îi era adresată.

— Da. M-am născut şi am crescut în Rifthold, deşi familia tatălui meu provine din Antica.

Borte rămase tăcută câţiva paşi, dar când ajunseră la scara îngustă şi intrară în interiorul slab luminat, Borte îi zâmbi peste umăr lui Nesryn.

— Atunci, bine ai venit acasă.

Nesryn se întrebă dacă acele cuvinte puteau fi cele mai frumoase pe care le auzise vreodată.

~

Căzile erau din cupru vechi şi trebuiau să fie umplute cu ibricul, dar Nesryn nu obiectă când intră, în sfârşit, într-una.

O oră mai târziu, cu părul în cele din urmă descâlcit şi pieptănat, se trezi aşezată la imensa masă rotundă din sala mare, mâncând friptură de iepure, îmbrăcată cu haine groase şi călduroase pe care i le dăduse chiar Borte. Sclipirile broderiei de culoarea cobaltului şi a narcisei de pe mâneci îi atraseră atenţia lui Nesryn la fel de mult ca tava cu friptură din faţa ei. Haine frumoase – cu mai multe straturi şi călduroase în frigul care străbătea sala, în ciuda focurilor. Iar degetele ei de la picioare... Borte găsise, într-adevăr, o pereche de cizme căptuşite cu blană de oaie.

Sartaq stătea lângă Nesryn la masa goală, la fel de tăcut şi mâncând cu acelaşi entuziasm. Trebuia să facă o baie, deşi părul suflat de vânt fusese reîmpletit, cosiţa căzându-i pe mijlocul spatelui musculos.

Când stomacul începu să i se umple şi degetele îşi încetiniră ritmul, Nesryn aruncă o privire spre prinţ şi îl văzu schiţând un zâmbet.

— Este mai bun decât strugurii şi carnea sărată de porc?

Ea făcu semn din cap spre oasele împrăştiate pe farfuria sa în semn de răspuns, apoi îi arătă

grăsimea de pe degete. Ar fi fost necivilizat să le lingă? Condimentele fuseseră excelente.

— Mama de vatră, spuse el, zâmbetul dispărând, nu este aici.

Nesryn se opri din mâncat. Ei veniseră aici ca să se sfătuiască cu această femeie...

— Conform spuselor lui Borte, se va întoarce mâine sau poimâine.

Ea aşteptă să mai spună el ceva. Liniştea putea fi la fel de eficientă ca o întrebare.

Sartaq împinse farfuria şi îşi sprijini braţele pe masă.

— Sunt conştient că eşti presată de timp. Dacă aş putea, aş căuta-o eu, dar nici măcar Borte nu ştie sigur unde a plecat. Houlun este... aşa, în voia sorţii. Îşi vede *sulde-ul* fluturând în vânt şi îşi ia rukul ca să îl urmărească. Şi ne loveşte cu obiectul dacă încercăm să o oprim.

Gesticulă spre un raft cu suliţe din apropierea gurii peşterii, *sulde-ul* lui Sartaq fiind printre ele.

Nesryn zâmbi auzindu-l.

— Pare o femeie interesantă.

— Chiar este. În unele moduri, sunt mai apropiat de ea decât... Cuvintele amuţiră, iar el scutură din cap. *Decât de mama lui.* Într-adevăr, Nesryn nu îl văzuse nici pe departe să fie atât de deschis, atât de cicălitor cu fraţii lui, cum era cu Borte.

— Abia aştept, spuse Nesryn, în sfârşit, încercând să nu tresară. Lordul Westfall are nevoie de timp ca să se vindece, iar eu i-am spus că voi fi plecată trei săptămâni. Mai pot aştepta o zi sau

două. „Şi vă rog, zeilor, nicio clipă în plus.”

Sartaq dădu din cap, lovind cu degetul masa veche din lemn.

— În seara asta ne vom odihni, dar mâine... El schiţă un zâmbet. Ţi-ar plăcea să facem mâine un tur?

— Ar fi o onoare.

Sartaq zâmbi mai larg.

— Poate ne vom antrena puţin şi cu arcul. El o măsură din priviri cu o sinceritate care o făcu să se mişte pe scaun. Cu siguranţă vreau să mă măsor cu Săgeata lui Neith şi sunt sigur că şi tinerii războinici vor.

Nesryn îşi împinse farfuria, ridicând din sprâncene.

— Au auzit de mine?

Sartaq zâmbi.

— S-ar putea să le fi spus o poveste sau două ultima dată când am venit aici. De ce crezi că atât de mulţi oameni erau adunaţi când am sosit? Cu siguranţă nu se deranjează de obicei să vină să *mă* vadă.

— Dar Borte pare că niciodată...

— Pare o persoană care este amabilă cu toată lumea?

Ceva din adâncul ei se încălzi.

— Nu. Dar de unde ştiau că venim?

Zâmbetul lui de răspuns fu un portret al aroganţei princiare.

— Pentru că am anunţat cu o zi înainte că e foarte probabil să mi te alături.

Nesryn se holbă la el, incapabilă să menţină

acea mască a calmului.

Ridicându-se, Sartaq le luă farfuriile.

— Ţi-am spus că mă rugam să mi te alături, Nesryn Faliq. Dacă aş fi apărut singur, Borte mi-ar fi făcut capul calendar.

Capitolul 30

În camera de pe hol, Nesryn nu avea cum să ştie cât timp dormise sau ce oră a dimineţii era. Aţipise cu întreruperi, trezindu-se ca să discearnă sunetele din faţa uşii ei, să detecteze dacă se mişca cineva. Se îndoia că Sartaq era genul care să o mustre pentru că dormise prea mult, dar dacă rukhinii îl tachinau în legătură cu viaţa lui de la Curte, atunci să lenevească toată dimineaţa nu era, probabil, cel mai bun mod de a-i face să o aprecieze.

Aşadar, se zvârcolise în pat, prinzând câteva minute de somn din când în când şi renunţase complet să încerce să mai adoarmă când observase umbrele întrerupând lumina care pătrundea pe sub uşă. Cineva era treaz în Sala din Altun.

Se îmbrăcase, oprindu-se doar ca să se spele pe faţă. Camera era destul de călduroasă încât apa din cană să nu fie îngheţată, deşi cu siguranţă i-ar fi fost de folos nişte apă rece pentru a se trezi de-a binelea.

Treizeci de minute mai târziu, aşezată în şa în faţa lui Sartaq, regretă acea dorinţă.

El chiar se trezise şi punea şaua pe Kadara

când ea ieşise în sala mare, încă liniştită. Vatra ardea strălucitor, ca şi când cineva ar fi îngrijit-o toată noaptea, dar în afară de prinţ şi de rukul lui, sala plină de stâlpi era goală. Era tot goală când el o ridică în şa şi Kadara sări de la gura peşterii.

Aerul îngheţat o izbi în faţă, biciuindu-i obrajii când plonjară.

Alte câteva păsări ruk erau în zbor. Probabil în căutarea micului dejun, îi spusese Sartaq cu vocea blândă. Şi ei tot în căutarea mesei Kadarei plecaseră, îndepărtându-se de cele trei piscuri ale cuibului Eridun şi îndreptându-se spre munţii acoperiţi cu brazi din depărtare.

Doar după ce Kadara înşfăcă şase somoni graşi argintii din râul rapid de culoarea turcoazului, aruncându-l pe fiecare în aer înainte să îl înghită, o întoarse Sartaq spre un grup de piscuri mai mici.

— Traseul de antrenament, spuse el arătând cu degetul. Rocile erau mai netede, prăpastia dintre piscuri mai puţin adâncă. Totul semăna mai mult cu nişte rigole netede şi rotunjite.

— Aici începătorii învaţă să călărească, adăugă el.

Deşi mai puţin abrupt decât cele trei piscuri Dorgos, locul nu părea deloc mai sigur.

— Ai spus că ai crescut-o pe Kadara de mică. Aşa procedează toţi călăreţii?

— Nu când învaţă prima dată să călărească. Copiii iau rukşii mai docili şi mai maturi, cei prea bătrâni care să facă zboruri lungi. Învăţăm cu păsările astea până ce avem treisprezece, paisprezece ani, iar apoi ne găsim puii pe care să îi

antrenăm.

— Treisprezece...

— Facem primul zbor la patru ani. Sau alţii o fac. Eu am făcut-o, după cum ştii, câţiva ani mai târziu.

Nesryn arătă spre spaţiul de antrenament.

— Voi lăsaţi copiii de patru ani să călărească singuri *aici?*

— Cei din familie sau rudele mamei de vatră participă de obicei la primele câteva zboruri.

Nesryn clipi uitându-se la micul lanţ muntos, încercând şi nereuşind să şi-i imagineze pe nepoţii ei, încă obişnuiţi să alerge goi şi să strige prin casă doar la şoptirea cuvântului „baie”, responsabili nu doar să comande unul dintre animalele precum cel de sub ea, ci să stea *în* şa.

— Clanurile de călăreţi din stepe au acelaşi antrenament, îi explică Sartaq. Majoritatea pot să stea pe cai înainte de şase ani şi încep să înveţe să folosească arcuri şi suliţe imediat ce ajung cu picioarele la scări. Copiii noştri au parte de o educaţie identică.

Soarele ieşi, încălzind pielea pe care o lăsase expusă vântului aspru.

Sartaq continuă:

— A fost modul în care primul khagan a cucerit continentul. Ai noştri erau deja bine instruiţi în calitate de cavalerie. Erau disciplinaţi şi obişnuiau să îşi ducă propriile provizii. Celelalte armate pe care le-au înfruntat... Acele regate nu s-au pregătit pentru inamici care să ştie cum să călărească pe gheaţa groasă a iernii, despre care credeau că le

va păzi oraşele în timpul lunilor friguroase. Şi nu au anticipat sosirea unei armate care călătorea fără bagaje, cu proiectanţi care să le fabrice arme din ce materiale găseau când ajungeau la destinaţie. Până în ziua de azi, Academia de Proiectanți din Balruhn rămâne cea mai prestigioasă din khaganat.

Nesryn ştia asta – tatăl ei tot mai menţiona academia din când în când. Un văr îndepărtat urmase cursurile şi plecase ca să câştige un mic strop de faimă pentru inventarea unei maşinării de recoltat.

Sartaq o întoarse pe Kadara spre sud, plutind la înălţime, deasupra piscurilor înzăpezite.

— Acele regate nu erau pregătite nici pentru o armată care cucerea din spate, mergând pe drumuri pe care puţini ar risca să meargă. El arătă spre vest, spre banda galbenă de la orizont. Deşertul Kyzultum este într-acolo. Câteva secole, a fost o barieră între stepe şi câmpii. Ca să încerce să cucerească teritoriile sudice, toată lumea a mers întotdeauna pe drumul lung şi ocolitor, dând destul timp apărătorilor să adune o armată. Aşadar, când aceste regate au auzit că khaganul şi sutele de mii de războinici ai lui erau în mişcare, şi-au poziţionat armata ca să îi întâmpine. Doar ca să descopere că khaganul şi armata lui au traversat direct deşertul Kyzultum, împrietenindu-se cu nomazii din acea zonă luaţi mult timp în derâdere de regatele sudice, ca să îi călăuzească. Permiţând khaganului să se strecoare direct în spatele lor şi să le prade oraşele nepăzite.

Ea îi simţi zâmbetul la ureche şi se trezi lipindu-se mai mult de el.

— Ce s-a întâmplat după aceea? Auzise doar fragmente ale poveştii – niciodată una cu atât de multe detalii şi cu siguranţă nu de pe buzele unuia născut în această descendenţă glorioasă. A fost război deschis?

— Nu, spuse Sartaq. De fapt, khaganul a evitat lupta directă de câte ori a putut. A dat un exemplu brutal prin sacrificarea câtorva lideri importanţi, astfel încât groaza să se răspândească, iar până să ajungă la multe dintre acele oraşe sau armate, majoritatea şi-au aruncat armele şi i-au acceptat termenii capitulării în schimbul protecţiei. El folosea teama ca pe o armă, la fel de mult cum îşi folosea *sulde-le.*

— Am auzit că avea două – *sulde,* vreau să spun.

— Avea. Şi tatăl meu are încă. Abanosul şi Fildeşul le numim noi. Un *sulde* cu păr alb de cal, ca să fie purtat pe timp de pace, şi unul cu păr negru, ca să fie purtat la război.

— Presupun a luat cu el Abanosul în campaniile de cucerire.

— O, cu siguranţă a făcut-o. Şi înainte să traverseze Kyzultum şi să prade primul oraş, vestea despre ce îi aştepta pe cei care se împotriveau, că el purta într-adevăr *sulde-ul* de abanos, s-a răspândit atât de repede şi de departe, încât când a ajuns în următorul regat, nici măcar nu s-au deranjat să adune o armată, ci doar s-au predat. Khaganul i-a răsplătit generos pentru asta

şi s-a asigurat că alte teritorii au aflat vestea. El tăcu o clipă. Regele Adarlanului nu a fost atât de inteligent sau de îndurător, nu-i aşa?

— Nu, spuse Nesryn, înghiţind în sec. Nu a fost.

Bărbatul distrusese, prădase şi înrobise. Nu bărbatul, ci demonul din el.

Ea adăugă:

— Armata pe care o a adunat-o Erawan... A început să o adune înainte ca Dorian şi Aelin să ajungă la maturitate şi să îşi revendice drepturile din naştere. Chaol – lordul Westfall – mi-a spus că tunelurile şi camerele de sub palatul din Rifthold erau de mulţi ani acolo. Locuri unde s-au făcut experimente pe oamenii şi valgi. Chiar sub picioarele curtenilor nesăbuiţi.

— Ceea ce te face să te întrebi de ce s-a întâmplat aşa, spuse gânditor Sartaq. Dacă a cucerit cea mai mare parte a continentului nordic, de ce să adune o asemenea armată? A crezut că Aelin Galathynius este moartă – presupun că nu a anticipat nici că Dorian Havilliard va deveni rebel.

Ea nu îi spusese despre cheile Wyrd... şi tot nu era în stare să-i spună.

— Întotdeauna am crezut că Erawan este hotărât să cucerească lumea. Părea un motiv suficient.

— Dar acum pare că te îndoieşti.

Nesryn se gândi.

— Doar că nu înţeleg. De ce tot acest efort, de ce să vrea să cucerească *mai mult,* când controla oricum continentul nordic în secret? Erawan a scăpat de destule orori. Vrea doar să arunce lumea

mai mult în întuneric? Vrea să se autointituleze stăpânul lumii?

— Poate că motivele sunt străine demonilor. Poate că a vrut doar să distrugă.

Nesryn scutură din cap, mijind ochii în lumina soarelui când acesta se ridică mai mult, lumina devenind orbitoare.

~

Sartaq se întoarse în cuibul Eridun, o lăsă pe Kadara în marea sală şi continuă turul lui Nesryn. O scuti de jena de a îl ruga să nu folosească scările din funie de pe versant şi o conduse pe scările interioare şi pe culoarele muntelui. Ca să ajungă la celelalte două piscuri trebuiau să zboare sau să meargă pe unul din cele două poduri care le legau. Aşa îi spusese el. O privire la funie şi lemn fu de ajuns pentru ca Nesryn îi spună că putea aştepta să încerce în altă zi.

Să o călărească pe Kadara era un lucru. Nesryn avea încredere în pasăre şi în călăreţul ei. Dar un pod care se legăna, oricât de bine construit... Ar fi putut avea nevoie să bea un pahar sau două înainte de a încerca să îl traverseze.

Dar erau destule de văzut în munte – Rokhal, Şoptitorul, cum i se spunea. Celelalte două piscuri care formau Dargos erau Arik, Şuierătorul, şi Torke, Vâjâitorul – toate trei numite după felul în care şuiera vântul când trecea pe deasupra sau pe lângă ele.

Rokhal era cel mai mare, bijuteria coroanei

fiind Sala din Altun din apropierea vârfului. Dar chiar şi în sălile de sub Altun, Nesryn abia ştia unde să privească în timp ce prinţul o conduse prin coridoarele şi spaţiile întortocheate.

Erau acolo diversele bucătării şi mici săli de adunare, casele şi atelierele călăreţilor ruk, cuiburile diverselor păsări ruk ale căror culori variau de la auriul Kadarei la maro închis, fierăriile în care se făceau armurile din minereul scos din munte, tăbăcăriile unde se construiau meticulos şeile, posturile de comerţ unde puteai face troc pentru bunuri casnice şi mici mărunţişuri. Şi, în sfârşit, deasupra vârfului Rokhal, ringurile de antrenament.

Nu era niciun zid sau gard de-a lungul platoului lat. Doar o clădire mică şi rotundă care oferea atât adăpost împotriva vântului şi a frigului, cât şi acces spre scările de dedesubt.

Nesryn rămase fără suflare înainte să deschidă uşa de lemn spre vântul aspru, iar priveliştea care se întindea în faţa ei îi tăie respiraţia.

Chiar şi a zbura deasupra şi printre munţi era cumva diferit de ce simţea aici.

Munţii erau înconjuraţi de piscuri dominante şi acoperite de zăpadă, vechi precum pământul, neatinse şi adormite. În apropiere, un lac întins scânteia între două creste, păsările ruk fiind doar nişte umbre pe suprafaţa turcoaz.

Nu mai văzuse nimic atât de măreţ şi crud, atât de vast şi de frumos. Şi, chiar dacă era insignifiantă ca o muscă efemeră în comparaţie cu munţii mari din jurul lor, o parte din ea îi spunea că

aparţine acelui loc.

Sartaq stătea lângă ea, urmându-i direcţia ochilor, ca şi când privirile le-ar fi fost una. Iar când privirea lui Nesryn se opri asupra unui munte singuratic şi masiv din celălalt capăt al lacului, el inspiră brusc. Niciun copac nu creştea pe versanţii negri; doar zăpada era o mantie peste piscuri.

— Acela este Arundin, spuse încet Sartaq, ca şi când i-ar fi fost teamă că până şi vântul l-ar fi auzit. Al patrulea Cântăreţ printre aceste piscuri. Vântul părea, într-adevăr, să vină din munţi, fiind rece şi repede. Îi spunem Cel Tăcut.

Într-adevăr, un fel de linişte apăsătoare părea să înconjoare acel pisc. Apele turcoaz ale lacului de la poalele lui formau o oglindă perfectă şi atât de clară, încât Nesryn se întrebă dacă puteai să plonjezi în adânc şi să găseşti o altă lume, una identică, dedesubt.

— De ce?

Sartaq se întoarse, ca şi când imaginea lui Arundin nu putea fi mult timp suportată.

— Pe versanţii lui, rukhinii îşi îngroapă morţii. Dacă zburăm mai aproape, vei vedea *sulde-le* acoperind versanţii – singurele semne ale celor căzuţi.

Era o întrebare complet nepotrivită şi morbidă, dar Nesryn spuse:

— Vei fi dus acolo într-o zi sau în tărâmul sacru al stepelor, cu restul familiei tale?

Sartaq atinse cu vârful piciorului piatra netedă de sub ei.

— Acea alegere rămâne de făcut. Cele două

părţi ale inimii mele se vor lupta, probabil, mult timp cu asta.

Ea cu siguranţă înţelegea atracţia pentru cele două locuri.

Strigătele şi zăngănitul metalului le atraseră atenţia de la liniştea eternă şi atrăgătoare a Arundinului spre adevăratul scop al spaţiului de pe Rokhal: ringurile de antrenament.

Bărbaţi şi femei în haine de piele stăteau în diverse cercuri şi posturi. Unii trăgeau la ţintă cu săgeţi cu o precizie impresionantă, unii aruncau suliţe, alţii se antrenau cu sabia. Călăreţii mai bătrâni dădeau ordine sau corectau ţinta şi postura, mergând printre războinici.

Câţiva se întoarseră spre Sartaq când el şi Nesryn se apropiară de ringul de antrenament din capătul îndepărtat al spaţiului. Acolo era circuitul de tras cu arcul.

Luând în considerare vântul şi frigul… Nesryn se trezi calculând acei factori, admirând cu atât mai mult priceperea arcaşilor. Iar acum nu fu surprinsă să o găsească pe Borte printre cei trei arcaşi care ţinteau spre păpuşile umplute, cosiţele ei lungi fluturând în vânt.

— Ai venit aici ca să iei din nou bătaie, frate?

Zâmbetul lui Borte afişa din plin încântarea răutăcioasă.

Sartaq râse din nou într-un mod plăcut, luând un arc şi punându-şi pe umăr o tolbă dintr-un raft din apropiere. O dădu deoparte înghiontind-o cu şoldul pe compatrioata lui, aşezând cu uşurinţă o săgeată în arc. Ţinti, trase, iar Nesryn zâmbi când

săgeata îşi găsi ţinta chiar în gâtul păpuşii.

— Impresionant pentru un prinţ, spuse tărăgănat Borte. Se întoarse spre Nesryn, ridicând din sprâncenele negre. Şi tu?

Înghiţindu-şi zâmbetul, Nesryn dezbrăcă haina din lână groasă, i-o dădu lui Borte înclinând din cap şi se apropie de raftul cu arcuri şi săgeţi. Vântul montan era înviorător doar cu hainele de piele, dar ea ignoră şuieratul muntelui Rokhal când îşi trecu degetele peste lemnul sculptat. Tisă, frasin... Luă unul dintre arcurile de tisă, încercându-i greutatea, elasticitatea şi rezistenţa. O armă fermă şi mortală.

Totuşi familiară. La fel de familiară ca un vechi prieten. Nu atinsese un arc până la moartea mamei ei, şi în timpul acelor primi ani de suferinţă şi amorţeală, antrenamentul fizic, concentrarea şi forţa necesară acestei activităţi fuseseră un refugiu, un răgaz şi o formare.

Se întrebă dacă vreunul dintre vechii ei profesori supravieţuise atacului din Rifthold. Dacă vreuna dintre săgeţile lor doborâse balaurii sau îi încetinise suficient încât să salveze vieţi.

Nesryn se gândi la asta când se mişcă spre tolbe, scoţând o săgeată. Vârfurile de metal erau mai grele decât cele pe care le folosise în Adarlan, tija fiind puţin mai groasă, concepută să străbată vânturile puternice la viteze mari. Probabil cu puţin noroc puteau doborî un balaur sau doi.

Ea alese săgeţi din diverse tolbe, punându-le într-a ei înainte să şi-o prindă pe spate şi se apropie de linia unde Borte, Sartaq şi alţi câţiva priveau tăcuţi.

— Alege o ţintă, îi spuse Nesryn lui Borte.

Femeia zâmbi.

— Gât, inimă, cap.

Ea arătă spre fiecare dintre cele trei păpuşi, o ţintă diferită pentru fiecare. Vântul le scutura, ţinta şi forţa necesare să le lovească pe fiecare fiind complet diferite. Borte ştia asta – toţi războinicii de aici ştiau.

Nesryn ridică un braţ în spatele capului. Ascultă şuieratul vântului trecând peste Rokhal, acea chemare sălbatică pe care o auzi răsunând în propria-i inimă. *Căutătoarea vântului* îi spusese mama ei.

Nesryn scoase săgeţile rând pe rând şi trase.

Din nou, şi din nou, şi din nou.

Iar când termină, doar şuieratul vântului răspunse – vântul din Torke, Vâjâitorul. Toţi cei din ringurile de antrenament se opriseră, holbându-se la ce făcuse ea.

În locul celor trei săgeţi împărţite între cele trei păpuşi, ea trăsese nouă.

Trei săgeţi trase perfect în fiecare inimă, gât şi cap. În ciuda vânturilor şuierătoare.

Sartaq zâmbea când ea se întoarse spre el, părul lung fluturându-i la spate ca şi când ar fi fost un *sulde.*

Dar Borte trecu pe lângă el înghiontindu-l cu cotul şi îi şopti lui Nesryn:

— Arată-mi.

~

Nesryn rămase ore în şir în ringul de antrenament din Rokhal şi explică exact cum făcuse, cum calculase vântul, greutatea săgeţii şi aerul. Şi, tot aşa cum ea le arătase diversele rotaţii pe care le luase în considerare, şi ei îi arătaseră tehnica lor: felul în care se răsuceau în şa ca să tragă înapoi, dar şi ce arcuri foloseau pentru vânătoare sau război.

Obrajii lui Nesryn erau crăpaţi de vânt, mâinile amorţite, dar ea zâmbea larg şi ferm când Sartaq fu abordat de un mesager cu respiraţia tăiată, care dăduse buzna din intrarea scării.

Mama lui de vatră se întorsese, în sfârşit, la cuib.

Chipul lui Sartaq nu dezvălui nimic, deşi semnul făcut din cap de Borte le ordonă tuturor privitorilor să se întoarcă la diversele lor posturi, lucru pe care-l făcură zâmbindu-i binevoitor lui Nesryn, care le răspunse dând din cap.

Sartaq puse tolba şi arcul pe raftul de lemn, întinzând o mână spre Nesryn. Ea i le dădu pe amândouă, îndoind degetele după câteva ore în care ţinuse arcul şi coarda.

— O să fie obosită, îl avertiză Borte în timp ce ţinea în mână o sabie scurtă. Antrenamentul ei părea că nu se terminase. Nu o bate prea mult la cap.

Sartaq îi aruncă o privire neîncrezătoare lui Borte.

— Cred că vreau să fiu lovit din nou cu lingura?

Nesryn se înecă auzind asta, dar îmbrăcă haina de lână cu broderie aurie şi de culoarea cobaltului,

strângând cureaua. Îl urmă pe prinţ când el se îndreptă în interiorul cald, aranjându-şi părul zburlit de vânt în timp ce coborârâ scara slab luminată.

— Borte se antrenează cu ceilalţi chiar dacă va conduce într-o zi Eridunul?

— Da, spuse Sartaq fără să arunce o privire peste umăr. Toate mamele de vatră ştiu să lupte, să atace şi să se apere. Dar antrenamentul lui Borte include alte lucruri.

— Precum învăţarea altor limbi.

Vorbea limba nordică la fel de bine ca Sartaq.

— Da. Şi istorie, şi... multe. Lucruri care nici măcar mie nu mi-au fost spuse de Borte sau de bunica ei.

Cuvintele răsunară din pietrele din jurul lor. Nesryn îndrăzni să întrebe:

— Unde este mama lui Borte?

Umerii lui Sartaq se încordară.

— *Sulde-ul* ei este pe versanţii din Arundin.

Doar felul în care o spuse, răceala din vocea lui...

— Îmi pare rău.

— Şi mie, fu tot ce zise Sartaq.

— Tatăl ei?

— Un bărbat pe care mama ei l-a întâlnit pe un tărâm îndepărtat şi pe care nu a vrut să-l păstreze mai mult de acea noapte.

Nesryn se gândi la tânăra feroce care luptase cu pricepere în ringurile de antrenament.

— Atunci mă bucur că te are pe tine. Şi pe bunica ei.

Sartaq ridică din umeri. Un teritoriu ciudat şi

periculos – ea intrase cumva într-un loc în care nu avea dreptul să o facă.

Dar Sartaq spuse apoi:

— Eşti o profesoară bună.

— Mulţumesc.

Fu tot ce se gândi să spună. El rămăsese lângă ea cât îi îndrumase pe ceilalţi arătându-le diversele ei poziţii şi tehnici, dar vorbise puţin. Era un lider care nu trebuia să umple aerul cu vorbe şi laude.

El expiră, umerii relaxându-i-se.

— Şi sunt uşurat să văd că legenda este reală.

Nesryn chicoti, recunoscătoare să fie din nou pe teren mai sigur.

— Aveai îndoieli?

Ajunseră la palierul care avea să-i ducă spre marea sală. Sartaq o lăsă să îl ajungă din urmă.

— Rapoartele au ignorat nişte informaţii importante. M-au făcut să mă îndoiesc de corectitudinea lor.

Licărul şiret din ochii lui o făcu pe Nesryn să îşi încline capul.

— Ce, mai exact, nu ţi-au menţionat?

Ajunseră în marea sală, goală în afară de o siluetă cu mantie abia vizibilă în partea cealaltă a vetrei... şi cineva stând lângă ea.

Dar Sartaq se întoarse spre ea, studiind-o din cap până în picioare. Nu ratase mai nimic.

— Nu mi-au spus că eşti frumoasă.

Nesryn deschise şi închise gura ca şi cum ar fi fost un peşte pe uscat.

Făcând semn din ochi, Sartaq merse înainte, strigând:

— Ej.

Era termenul rukhinilor pentru *mama,* după cum îi spusese în dimineaţa aceea. Nesryn se grăbi după el. Ocoliră vatra imensă, silueta stând pe cea mai de sus treaptă, scoţându-şi gluga.

Se aşteptase să vadă o babă aplecată de vârstă şi fără dinţi.

În schimb, o femeie cu spatele drept şi cu părul împletit, negru cu fire argintii, îi zâmbi macabru lui Sartaq. Şi chiar dacă vârsta îi transformase trăsăturile... era chipul lui Borte. Sau chipul lui Borte de peste patruzeci de ani.

Mama de vatră purta hainele de piele ale călăreţilor, deşi mantia de un albastru închis – de fapt, o jachetă pe care o lăsase să-i atârne pe umeri – acoperea o mare parte din ele.

Dar lângă ea... Falkan. Chipul îi era la fel de serios, ochii de culoarea safirului închis încă studiindu-i. Sartaq încetini pasul la vederea negustorului, fie iritat că el fusese primul care să îi revendice atenţia, fie că era prezent la această întâlnire.

Manierele sau instinctul de conservare acţionară, iar Sartaq îşi continuă apropierea, sărind pe prima margine a vetrei ca să parcurgă restul drumului.

Houlun se ridică atunci când el se apropie, îmbrăţişându-l repede şi puternic. Îi cuprinse umerii la final, femeia fiind aproape la fel de înaltă ca el, cu umeri puternici şi coapse musculoase, şi îl studie pe Sartaq cu o privire ageră.

— Tristeţea încă te apasă, observă ea,

trecându-şi o mână cu cicatrice peste obrazul proeminent al lui Sartaq. Şi îngrijorarea.

Sartaq închise ochii înainte să îşi plece capul.

— Mi-ai lipsit, *Ej.*

— Linguşitorule, spuse Houlun mângâindu-i obrazul.

Spre încântarea lui Nesryn, prinţul roşi.

Lumina focului aruncă o strălucire roşie şi aurie pe câteva şuviţe din părul argintiu al lui Houlun în timp ce ea se uită pe lângă umerii laţi ai lui Sartaq, spre locul în care stătea Nesryn pe buza vetrei.

— Şi arcaşul din nord soseşte, în sfârşit. Ea dădu din cap. Sunt Houlun, fiica lui Dochin, dar îmi poţi spune *Ej,* la fel ca ceilalţi.

O privire în ochii căprui ai femeii şi Nesryn ştiu că Houlun nu ratase nimic. Nesryn făcu o plecăciune.

— Este o onoare.

Mama de vatră o fixă cu privirea un moment lung. Nesryn îi întâlni privirea, rămânând cât de nemişcată posibil, lăsând femeia să vadă ce voia.

Apoi ochii lui Houlun se îndreptară spre Sartaq.

— Avem lucruri de discutat.

Fără acea privire feroce îndreptată asupra ei, Nesryn expiră, dar îşi păstră spatele drept.

Sartaq dădu din cap, cu o expresie asemănătoare uşurării pe chip. Dar privi spre Falkan, care urmărea totul de pe scaunul lui.

— Sunt lucruri care ar trebui discutate în particular, *Ej.*

Nu era nepoliticos să spună asta, dar cu siguranţă nu era nici prietenos. Nesryn se abţinu

să reflecte sentimentul prinţului.

Houlun flutură o mână.

— Atunci mai pot aştepta. Arătă spre banca de piatră. Aşază-te.

— *Ej...*

Falkan se foi, ca şi când avea de gând să le facă amândurora o favoare, plecând.

Dar Houlun arătă spre el, ca un avertisment tăcut să rămână.

— Vreau să ascultaţi cu toţii.

Sartaq se aşeză pe bancă, singurul semn al nemulţumirii lui fiind piciorul cu care bătu pe podea. Nesryn se aşeză alături, iar femeia severă între ei şi Falkan.

— O răutate veche se agită în adâncul acestor munţi, spuse Houlun. De aceea am fost plecată în ultimele câteva zile – ca să o caut.

— *Ej.*

În vocea prinţului se simţea frica.

— Nu sunt atât de bătrână încât să nu îmi pot folosi *sulde-le,* băiete.

Ea se încruntă la el. Într-adevăr, nimic la această femeie nu părea bătrân.

Sartaq întrebă, încruntându-se:

— În căutarea cărui lucru ai plecat?

Houlun se uită prin sală, după orice pereche de urechi indiscrete.

— Cuiburile păsărilor ruk au fost prădate. Ouăle au fost furate noaptea, puii dispărând.

Sartaq înjură, urât şi încet. Nesryn clipi când îl auzi, chiar dacă stomacul i se încordă.

— Zeci de ani, braconierii nu au îndrăznit să

meargă prin aceşti munţi, spuse prinţul. Dar nu ar fi trebuit să îi cauţi *singură, Ej.*

— Nu braconieri am căutat, ci ceva mai rău.

Umbrele conturară chipul femeii, iar Nesryn înghiţi. Dacă valgii veniseră aici...

— Mama mea le spunea *kharankui.*

— Înseamnă umbră – întuneric, îi şopti Sartaq lui Nesryn, groaza încordându-i chipul.

Inima ei bătu cu putere. Dacă valgii erau deja aici...

— Dar pe tărâmurile tale, continuă Houlun, privind între Nesryn şi Falkan, li se spune altfel, nu-i aşa?

Nesryn îl măsură din priviri pe Falkan în timp ce el înghiţi în sec, întrebându-se cum să mintă sau să evite dezvăluirea oricărui lucru despre valgi...

Dar Falkan dădu din cap şi răspunse, vocea abia auzindu-i-se în pârâitul focului:

— Noi le spunem păianjenii infernului.

Capitolul 31

— Păianjenii infernului sunt doar nişte mituri, reuşi Nesryn să îi spună lui Houlun. Mătasea de păianjen este atât de rară încât mă îndoiesc de faptul că există. S-ar putea să urmăreşti năluci.

Dar Falkan fu cel care răspunse cu un zâmbet macabru:

— Te-aş contrazice, căpitane Faliq.

Băgă mâna în buzunarul de la piept al jachetei, iar Nesryn se încordă, îndreptându-şi mâna spre pumnalul de la mijloc...

Nu scoase nicio armă.

Materialul alb licări, strălucirea fiind ca focul stelelor când Falkan îl mişcă în mână. Chiar şi Sartaq fluieră la bucata de pânză de mărimea unei batiste.

— Mătase de păianjen, spuse Falkan, băgând bucata înapoi în jachetă. Direct de la sursă.

Când Nesryn deschise gura, Sartaq spuse:

— Ai văzut aceste lucruri îngrozitoare de aproape. Nu era chiar o întrebare.

— Am făcut troc cu specia lor pe continentul nordic, îl corectă Falkan, acel zâmbet macabru rămânând. Împreună cu umbrele. Atât de multe umbre. Cu aproape trei ani în urmă. Unii ar putea crede că e păcăleală, dar am plecat cu o sută de metri de mătase de păianjen.

Doar batista din jacheta lui ar fi costat o avere. Şi o sută de metri...

— Trebuie să fii la fel de bogat ca khaganul, spuse ea fără să gândească.

El ridică din umeri.

— Am aflat că adevărata avere nu constă în aur strălucitor şi bijuterii.

Sartaq întrebă încet:

— Atunci, care a fost preţul? Pentru că păianjenii infernului nu tranzacţionau bunuri materiale, ci vise şi dorinţe şi...

— Douăzeci de ani. Douăzeci de ani din viaţa mea. Luaţi nu de la sfârşit, ci din tinereţe.

Nesryn studie bărbatul al cărui chip abia începea să dea semne de îmbătrânire, părul fiind încă lipsit de fire argintii...

— Am douăzeci şi şapte de ani, îi spuse Falkan. Şi totuşi, par a fi un bărbat de aproape cincizeci de ani.

Pe toţi zeii.

— Atunci ce cauţi în cuib? întrebă Nesryn. Şi păianjenii de aici produc mătase?

— Nu sunt la fel de civilizaţi ca fraţii lor din nord, spuse Houlun, ţâţâind. Creaturile *kharankui* nu creează – doar distrug. Au locuit demult în peşterile şi trecătorile din Dagul Fells, în sudul îndepărtat al acestor munţi. Şi mult timp am păstrat o distanţă respectabilă faţă de ei.

— De ce crezi că vin acum să ne fure ouăle?

Sartaq privi spre câteva păsări ruk zăbovind la gura peşterii, aşteptându-şi călăreţii. Se aplecă înainte, sprijinindu-şi antebraţele pe coapse.

— Cine altcineva să o facă? răspunse mama de vatră. Nu a fost reperat niciun braconier. Cine altcineva s-ar putea strecura într-un cuib de ruk, la o asemenea înălţime? Am zburat peste tărâmul lor în ultimele câteva zile. Pânzele au crescut, într-adevăr, din piscurile şi trecătorile din Fells, până la pădurea de pini din prăpastie, sugrumând tot ce era viu. Aruncă o privire spre Falkan. Nu cred că este o simplă coincidenţă că aceşti *kharankui* au început din nou să prade lumea în acelaşi timp cu un negustor care ne caută cuibul pentru răspunsuri privitoare la specia lor nordică.

Falkan îşi ridică mâinile la privirea tăioasă a lui Sartaq.

— Nu i-am căutat sau provocat. Am auzit zvonuri despre înţelepciunea mamei voastre de

vatră şi m-am gândit să îi cer sfatul înainte să îndrăznesc ceva.

— Ce vrei de la ei? întrebă Nesryn, înclinându-şi capul.

Falkan îşi studie mâinile, îndoindu-şi degetele ca şi când ar fi fost înţepenite.

— Îmi vreau tinereţea înapoi.

Houlun îi spuse lui Sartaq:

— Şi-a vândut suta de metri, dar mai crede că poate revendica timpul.

— Îl *pot* revendica, insistă Falkan, primind o încruntare de avertisment din partea lui Houlun, la tonul său. El se controlă şi fu mai explicit. Sunt... lucruri pe care mai trebuie să le fac. Aş vrea să le fac înainte să intervină bătrâneţea. Mi s-a spus că uciderea păianjenului care mi-a mâncat douăzeci de ani este singura cale să mi se returneze acei ani.

Nesryn se încruntă.

— De ce nu te duci să vânezi păianjenul acasă, atunci? De ce ai venit aici?

Falkan nu răspunse.

Houlun spuse:

— Pentru că i s-a spus că doar un mare războinic poate ucide un *kharankui.* Cel mai grozav din ţinut. A auzit de apropierea noastră de aceste grozăvii şi s-a gândit să îşi încerce norocul mai întâi aici – să afle ce ştim despre păianjeni; poate cum să îi ucidem. Ea se uită puţin amuzată. Poate şi să găsească vreo cale să îşi revendice anii, o cale alternativă *aici,* să-l scutească de confruntarea de *acolo.*

Un plan destul de bun pentru un bărbat destul de nebun să îşi tranzacţioneze viaţa.

— Ce legătură au toate astea cu ouăle furate şi puii, *Ej?*

Nici Sartaq nu prea părea să îl compătimească pe negustorul care îşi tranzacţionase tinereţea pentru o avere imensă. Falkan se întoarse cu faţa spre foc, ca şi când ar fi fost conştient de asta.

— Vreau să îi găseşti, spuse Houlun.

— Probabil că deja au murit, *Ej.*

— Aceste grozăvii îşi pot ţine prada vie destul de mult timp în coconii lor. Dar ai dreptate – probabil că deja au mâncat-o. Furia licări pe chipul femeii, lăsând să se vadă războinica din interior; luptătoarea în care se transforma şi nepoata ei. Motiv pentru care vreau să îi găseşti data viitoare când se întâmplă. Şi să le aminteşti acelor grămezi păcătoase de gunoaie că nu ne place să ni se fure puii. Ea făcu semn din cap spre Falkan. Când pleacă ei, vei pleca şi tu. Să vezi dacă sunt acolo răspunsurile pe care le cauţi.

— De ce să nu plecăm acum? întrebă Nesryn. De ce să nu îi căutăm şi să îi pedepsim?

— Pentru că încă nu avem nicio dovadă, răspunse Sartaq. Iar dacă îi atacăm neprovocaţi…

— *Kharankuii* sunt de mult timp inamicii păsărilor ruk, spuse Houlun. Ei s-au luptat cândva, înainte să vină călăreţii din stepe.

Ea scutură din cap, alungând umbra amintirii şi îi spuse lui Sartaq:

— Motiv pentru care vom păstra secretul. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca păsările

ruk şi călăreţii să zboare plini de furie acolo sau să umple locul acesta de panică. Spune-le să fie atenţi la cuiburi, dar nu le spune de ce.

Sartaq dădu din cap.

— Cum vrei, *Ej.*

Mama de vatră se întoarse spre Falkan.

— Voi discuta cu căpitanul meu.

Falkan înţelese că trebuia să plece şi se ridică.

— Sunt la dispoziţia ta, prinţe Sartaq. Cu o plecăciune graţioasă, el ieşi în sală.

Când paşii lui Falkan se estompară, Houlun şopti:

— Începe din nou, nu-i aşa? Acei ochi negri se îndreptară spre Nesryn, focul poleindu-le albeaţa. Cel care doarme s-a trezit.

— Erawan, şopti Nesryn.

Ar fi putut jura că marele foc se înclină drept răspuns.

— Ştii de el, *Ej?*

Sartaq se mută ca să se aşeze în cealaltă parte a femeii, permiţându-i lui Nesryn să se apropie pe banca de piatră.

Dar mama de vatră îşi trecu privirea tăioasă peste Nesryn.

— I-ai înfruntat. Bestiile lui întunecate.

Nesryn îşi reprimă amintirile.

— Da. Şi-a adunat o armată de demoni pe continentul nordic. În Morath.

Houlun se întoarse spre Sartaq.

— Tatăl tău ştie?

— Parţial. Suferinţa lui... Sartaq privi focul. Houlun puse o mână pe genunchiul prinţului. În

Antica a avut loc un atac asupra unei vindecătoare din Torre.

Houlun înjură, la fel de urât ca fiul ei de vatră.

— Credem că unul dintre agenţii lui Erawan ar putea fi în spatele lui, continuă Sartaq. Şi decât să pierdem timpul convingându-l pe tatăl meu să asculte teorii formate pe jumătate, mi-am amintit de poveştile tale, *Ej,* şi m-am gândit să mă întâlnesc cu tine, în caz că ştii ceva.

— Şi dacă ţi-aş fi spus? O privire tăioasă, examinatoare – feroce ca privirea unui ruk. Dacă ţi-aş spune că ştiu ceva despre ameninţare, ai goli cuibul? Ai zbura peste Marea Îngustă ca să-i înfrunţi şi să nu te mai întorci?

Sartaq înghiţi, iar Nesryn îşi dădu seama că el nu venise aici pentru răspunsuri.

Poate că Sartaq ştia deja destule despre valgi încât să decidă singur cum să înfrunte ameninţarea. Venise aici ca să convingă poporul şi pe femeia asta. Poate că era stăpânul rukşilor în ochii tatălui său, dar în aceşti munţi, cuvântul lui Houlun era lege.

Iar în cel de-al patrulea pisc, pe versanţii tăcuţi din Arundin... *Sulde-ul* fiicei ei stătea în vânt. Era o femeie care înţelegea preţul vieţii – profund. Care poate că nu ar fi fost atât de nerăbdătoare să-şi lase nepoata să călărească împreună cu legiunea. Asta dacă le-ar fi permis măcar rukhinilor din Eridun să plece.

— Dacă *kharankuii* se agită, dacă Erawan s-a ridicat în nord, spuse precaut Sartaq, este o ameninţare pe care trebuie să o înfruntăm cu toţii.

El îşi plecă fruntea. Dar voi asculta ce ştii, *Ej.* Ce poate până şi regatele din nord au pierdut din cauza timpului şi a distrugerii. De ce poporul nostru, ascuns în acest ţinut, cunoaşte asemenea poveşti când războaiele demonilor antici nu au ajuns niciodată pe ţărmurile astea.

Houlun îl studie, cosiţa ei lungă şi deasă legănându-se. Apoi se sprijini cu o mână de piatră şi se ridică, mormăind.

— Mai întâi trebuie să mănânc şi să mă odihnesc un timp. Apoi îţi voi spune. Ea se încruntă spre gura peşterii, strălucirea argintie a luminii soarelui colorând pereţii. Vine o furtună. Am depăşit-o când m-am întors. Zi-le celorlalţi să se pregătească.

Spunând asta, mama de vatră plecă de lângă căldura vetrei în sala de dincolo. Paşii ei erau rigizi, dar spatele drept. Mergea ca un războinic, rapid şi ferm.

Dar, în loc să se îndrepte spre masa rotundă sau spre bucătărie, Houlun intră pe o uşă despre care Nesryn observase că ducea spre o mică bibliotecă.

— Ea este Păstrătoarea Poveştilor noastre, explică Sartaq, urmărind atenţia lui Nesryn. Să fie în preajma textelor o ajută să îşi amintească.

Nu era doar o mamă de vatră care ştia istoria rukhinilor, ci o sacră Păstrătoare a Poveştilor – un dar rar, să îşi amintească şi să povestească legendele şi istoriile lumii.

Sartaq se ridică, mormăind când se întinse.

— Nu s-a înşelat niciodată în privinţa unei

furtuni. Ar trebui să dăm de ştire. Arătă spre sala din spatele lui. Tu te ocupi de interior. Eu voi merge spre alte piscuri, ca să îi anunţ.

Înainte ca Nesryn să întrebe pe cine mai exact trebuia să abordeze, prinţul se îndreptă spre Kadara.

Ea se încruntă. Ei bine, părea că doar gândurile ei aveau să-i ţină companie. Un negustor în căutarea păianjenilor care l-ar fi putut ajuta să-şi revendice tinereţea sau, cel puţin, să afle cum putea să şi-o recupereze de la rudele lor din nord. Şi păianjenii... Nesryn tremură la gândul că acele creaturi se târau pe aici, din toate locurile în care ar fi putut să ajungă, ca să îi mănânce pe cei mai vulnerabili. Monştri ieşiţi din legende.

Poate că Erawan chema toate lucrurile întunecate şi rele din această lume sub stindardul lui.

Frecându-şi mâinile ca şi când ar fi putut să-şi bage căldura flăcării în piele, Nesryn se îndreptă spre cuib.

Venea o furtună, asta trebuia să spună oricui îi tăia calea.

Dar ştia că una era deja aici.

~

Furtuna lovi chiar după căderea nopţii. Fulgere mari spintecară cerul, iar tunetul bubui prin toate holurile şi podelele.

Aşezată lângă vatră, Nesryn privi spre gura distantă a peşterii, unde cortinele mari care

fuseseră trase se umflau în vânt, dar rămâneau ancorate de podea, despărţindu-se doar uşor ca să se întrezărească noaptea biciuită de ploaie.

Chiar în interiorul lor, trei păsări ruk stăteau ghemuite în ce păreau a fi cuiburi din paie şi pânză: Kadara, un ruk feroce maro despre care lui Nesryn i se spusese că îi aparţinea lui Houlun şi un ruk mai mic, de un roşu închis. Cel mai zvelt ruk îi aparţinea lui Borte – o adevărată mârţoagă, zisese fata la cină, deşi radiase de mândrie.

Nesryn îşi întinse picioarele care o dureau, recunoscătoare pentru căldura focului şi pentru pătura pe care Sartaq i-o aruncase în poală. Îşi petrecuse câteva ore urcând şi coborând scările cuibului, spunându-le celor pe care îi întâlnea că Houlun zisese că se apropia o furtună.

Unii îi mulţumiseră dând din cap şi plecaseră grăbiţi; alţii îi oferiseră ceai fierbinte şi mici gustări pe care le găteau în vetrele lor. Unii o întrebaseră pe Nesryn de unde venea, de ce era aici. Şi, ori de câte ori le explicase că era din Adarlan, dar poporul ei se trăgea din continentul sudic, răspunsul lor fusese acelaşi: *„Bine ai venit acasă”.*

Călătoria în sus şi în jos pe diversele scări şi holuri în pantă şi orele de antrenament din acea dimineaţă o epuizaseră. Şi înainte ca Houlun să ia loc pe bancă între Nesryn şi Sartaq – Falkan şi Borte plecând în camerele lor, după cină –, Nesryn aproape aţipi.

Fulgerul bubui afară, mărginind sala cu argintiu. Pentru câteva minute, când Houlun fixă cu privirea focul, se auziră doar tunetul şi şuieratul

vântului şi răpăitul ploii, pârâitul focului şi foşnetul aripilor păsărilor ruk.

— Nopţile furtunoase sunt domeniul Păstrătorilor Poveştilor, spuse Houlun în halha. Putem auzi una apropiindu-se de la două sute de kilometri, putem mirosi încărcarea aerului ca un câine. Ele ne spun să ne pregătim. Să ne adunăm rudele şi să ascultăm atent.

Părul de pe braţele lui Nesryn se ridică sub haina călduroasă de lână.

— Cu mult timp în urmă, continuă Houlun, înainte de khaganat, înainte de lorzii călăreţi din stepe şi de Torre care este lângă mare, înainte ca orice muritor să conducă acest tărâm... A apărut în lume o ruptură. Chiar în aceşti munţi.

Chipul lui Sartaq era ilizibil când vorbea mama de vatră.

O ruptură în lume – o poartă Wyrd deschisă. Aici.

— S-a deschis şi s-a închis repede, aşa cum apare un fulger.

Ca un răspuns, fulgerul luminã cerul de dincolo.

— Dar asta a fost suficient ca grozăviile să intre: *kharankui* şi alte bestii ale întunericului.

Cuvintele răsunară prin Nesryn.

Kharankui – păianjenii infernului... şi alţi intruşi. Niciunul dintre ei nu era o bestie obișnuită.

Ci din încrengătura valgilor.

Nesryn era recunoscătoare că stătea deja jos.

— Valgii au fost *aici?*

Vocea ei fu prea puternică în liniştea acoperită

de furtună.

Sartaq îi aruncă lui Nesryn o privire de avertisment, dar Houlun dădu din cap.

— Cei mai mulţi valgi au plecat, fiind chemaţi în nord când au apărut mai multe hoarde acolo. Dar aici... poate că valgii care au sosit aici au fost avangarda, cei care au evaluat tărâmul şi nu au găsit ce căutau. Aşa că au plecat. Dar *kharankuii* au rămas în trecătorile muntelui drept servitori ai unei coroane întunecate. Nu au plecat. Păianjenii au învăţat limbile oamenilor cât i-au mâncat pe cei destui de proşti să se aventureze în ţinutul lor arid. Unii dintre cei care au scăpat au susţinut că au rămas pentru că Fells le aminteşte de lumea lor blestemată. Alţii au spus că păianjenii au zăbovit ca să le păzească drumul de întoarcere – să aştepte ca acea uşă să se deschidă din nou şi să meargă acasă. Războiul a început în est, în ţinutul antic al Spiriduşilor. Trei regi demoni împotriva unei regine Fae şi a armatei ei. Demoni care au trecut printr-o uşă între lumi, ca să o cucerească pe a noastră.

Iar femeia continuă cu povestea pe care Nesryn o cunoştea bine. O lăsă pe mama de vatră să povestească în timp ce mintea i se agită.

Păianjenii infernului erau, de fapt, valgi care se ascundeau în văzul tuturor în tot acest timp.

Houlun continuă, iar Nesryn îşi reveni când auzi:

— Şi totuşi, chiar şi când valgii au fost alungaţi în ţinutul lor, chiar şi când ultimul rege demon rămas s-a târât în locurile întunecate ale lumii ca

să se ascundă, Spiriduşii au venit aici. În aceşti munţi. Le-au învăţat pe păsările ruk să lupte cu *kharankuii* şi să vorbească limba spiriduşilor şi a oamenilor. Au construit turnuri de veghe de-a lungul acestor munţi, au ridicat faruri de avertisment prin ţinut. Au fost o pază distantă împotriva *kharankuilor?* Sau şi Spiriduşii, ca şi păianjenii, au aşteptat ca acea ruptură în lume să se deschidă din nou? Până să se gândească cineva să întrebe de ce, au părăsit turnurile de veghe şi s-au transformat într-o amintire.

Houlun se opri, iar Sartaq întrebă:

— Există... informaţii despre cum ar putea fi învinşi valgii – în afară de o simplă luptă? Orice putere ca să ne ajute să luptăm cu aceste noi hoarde pe care le-a adunat Erawan?

Houlun îşi îndreptă privirea spre Nesryn.

— Întreab-o pe ea, îi spuse prinţului. Ştie deja.

Sartaq abia îşi ascunse şocul când se aplecă înainte.

Nesryn şopti:

— Nu pot spune niciunuia dintre voi. Dacă Morathul află despre asta, urma de speranţă pe care o avem dispare.

Cheile Wyrd... nu putea ea risca să spună. Nici măcar lor.

— Atunci m-ai adus aici degeaba.

Cuvinte reci, tăioase.

— Nu, insistă Nesryn. Sunt încă multe lucruri pe care nu le ştim. Că aceşti păianjeni vin din lumea valgilor, că au făcut parte din armata lor şi au un avanpost aici, precum şi în munţii Ruhnn de

pe continentul nordic... Poate, cumva, există o legătură. Poate că este ceva ce nu am aflat încă, vreo slăbiciune a valgilor pe care am putea să o exploatăm.

Nesryn studie sala, calmându-şi inima care bătea cu putere. Frica nu ajuta pe nimeni.

Houlun se uită la ei.

— Majoritatea turnurilor de veghe ale Spiriduşilor au dispărut, dar unele încă rezistă, parţial distruse. Cel mai aproape este poate la un zbor de o jumătate de zi de aici. Începeţi de acolo – vedeţi dacă rămâne ceva. Probabil ai putea găsi câteva răspunsuri, Nesryn Faliq.

— Nimeni nu a căutat niciodată?

— Spiriduşii au pus capcane ca să ţină păianjenii la distanţă. Când şi-au abandonat turnurile, le-au lăsat intacte. Unii au încercat să intre – să fure, să înveţe. Niciunul nu s-a întors.

— Merită riscul? O întrebare rece din partea unui căpitan adresată mamei sale de vatră.

Houlun îşi încordă maxilarul.

— Ţi-am spus ce pot şi până şi aceste vorbe sunt informaţii parţiale, care au fost transmise dincolo de majoritatea amintirilor din acest ţinut. Dar dacă *kharankuii* se agită din nou... Cineva *ar trebui* să se ducă la acel turn de veghe. Poate vei descoperi ceva util. Află cum au luptat Spiriduşii cu acele grozăvii, cum le-au ţinut la distanţă. O privire lungă, evaluatoare spre Nesryn, în timp ce tunetul zgudui din nou peştera. Poate că va spori acea urmă de speranţă.

— Sau ne va ucide, spuse Sartaq, încruntându-

se spre păsările ruk pe jumătate adormite în cuiburile lor.

— Nimic valoros nu vine fără un preţ, băiete, replică Houlun. Dar nu zăbovi în turnul de veghe după lăsarea întunericului.

Capitolul 32

— Bun, spuse Yrene, cu greutatea piciorului lui Chaol sprijinit pe umărul ei în timp ce îl roti încet.

Întins sub ea pe podeaua sălii de lucru din complexul vindecătoarelor din Torre, câteva zile mai târziu, Chaol o urmări în linişte. Ziua era deja destul de călduroasă şi Yrene era udă de transpiraţie; sau ar fi fost, în cazul în care climatul arid nu ar fi uscat transpiraţia înainte să îi ude cu adevărat hainele. Totuşi, ea o simţea pe faţă – o vedea strălucind pe chipul lui Chaol, trăsăturile sale fiind încordate de concentrare când ea îngenunche deasupra lui.

— Picioarele răspund bine la antrenament, observă tânăra, degetele intrându-i în muşchii puternici ai coapselor lui.

Yrene nu întrebase ce se schimbase. De ce începuse să meargă în curtea străjerilor de la palat. Nici el nu îi explicase.

— Da, răspunse pur şi simplu Chaol, scărpinându-şi maxilarul.

Nu se bărbierise în acea dimineaţă. Când ea intrase în apartamentul lui după ce se întorsese de la antrenamentul de dimineaţă cu străjerii, îi spusese că voia să meargă la o plimbare cu calul…

şi să schimbe priveliştea în acea zi.

Faptul că era atât de nerăbdător, atât de dispus să vadă oraşul, să se adapteze la împrejurimi... Yrene nu reuşise să îl refuze. Aşadar, veniseră aici, după o călătorie întortocheată prin Antica, pentru a lucra într-una dintre camerele liniştite de pe acest hol. Camerele erau toate la fel, fiecare fiind ocupată de un birou, un pat şi un rând de dulapuri, fiecare având cu o singură fereastră care dădea spre straturile ordonate de plante agăţătoare din grădină. Într-adevăr, în ciuda căldurii, mirosul rozmarinului, al mentei şi al salviei umplea camera.

Chaol mormăi când Yrene îi coborî piciorul pe podeaua rece din piatră şi începu să lucreze la piciorul drept. Magia ei era o vibraţie slabă care curgea în el, atentă să evite pata neagră care se retrăgea atât de lent în coloana lui.

Ei se luptau cu ea în fiecare zi. Amintirile îl devorau, se hrăneau cu el, iar Yrene le împingea, îndepărtând întunericul care insista să îl chinuie.

Câteodată, zărea ce suferise el în acel puţ întunecat şi rotitor. Durerea, furia, vinovăţia şi tristeţea. Dar erau doar licăriri, ca şi când ar fi fost fuioare de fum plutind pe lângă ea. Şi chiar dacă el nu discuta despre ce văzuse, Yrene reuşea să împingă acel val întunecat. Câte puţin, doar cioburi de piatră dintr-un bolovan, dar... era mai bine decât nimic.

Închizând ochii, Yrene îşi lăsă puterea să intre în picioarele lui ca un roi de licurici albi, găsind căile distruse şi adunându-le, înconjurând părţile

zdrenţuite care amuţeau în timpul acestor exerciţii, când ar fi trebuit să fi fost luminate ca şi restul.

— Am cercetat, spuse ea, deschizând ochii când îi roti piciorul din încheietura şoldului. Lucrurile pe care le făceau vechile vindecătoare oamenilor cu răni la coloană. A existat o femeie, Linqin, care a reuşit să facă o proteză magică pentru tot corpul. Un fel de exoschelet invizibil care permitea persoanei să meargă până ce putea ajunge la o vindecătoare sau putea fi folosită dacă vindecarea nu avea succes.

Chaol ridică o sprânceană.

— Presupun că nu ai una?

Yrene scutură din cap, coborându-i piciorul şi ridicându-l din nou pe celălalt ca să înceapă următorul set de exerciţii.

— Linqin a făcut doar zece, toate legate de talismane pe care le putea purta utilizatorul. S-au pierdut, împreună cu metoda ei de a le crea. Şi a mai fost o altă vindecătoare, Saanvi, despre care legenda spune că putea ocoli complet vindecarea punând un fel de mic ciob magic în creier...

El se crispă.

— Nu sugeram să experimentez pe tine, spuse ea, lovindu-i coapsa. Şi nu e nevoie.

Chaol schiţă un zâmbet.

— Şi cum au dispărut aceste informaţii? Credeam că în biblioteca de aici sunt toate arhivele voastre.

Yrene se încruntă.

— Ambele erau vindecătoare care lucrau la avanposturi departe de Torre. Sunt patru pe

continent – mici centre în care vindecătoarele din Torre să locuiască şi să lucreze, să ajute oamenii care nu puteau călători până aici. Linqin şi Saanvi au fost atât de izolate, încât până să-şi amintească cineva să le ia arhivele, s-au pierdut. Tot ce avem acum sunt zvonuri şi mituri.

— Tu *păstrezi* arhive? Cu toate astea?

El gesticulă între ei.

Faţa lui Yrene se încălzi.

— Parţial. Nu când te porţi ca un măgar încăpăţânat.

El zâmbi din nou, dar Yrene îi lăsă jos piciorul şi se retrase, deşi rămase îngenuncheată pe gresie.

— Vreau să spun, zise schimbând subiectul de la jurnalele din camera ei de la multe etaje mai sus, că *s-au făcut* astfel de lucruri. Ştiu că ne ia mult timp şi ştiu că eşti nerăbdător să te întorci…

— Sunt, dar nu te grăbesc, Yrene.

Cu o mişcare lină, el se ridică. Aşa cum stăteau amândoi pe podea, ajungea cu creştetul capului mai sus decât ea, mărimea lui aproape copleşind-o. Îşi roti încet piciorul, luptând pentru fiecare mişcare, în timp ce muşchii din restul piciorului se opuneau.

Chaol îşi ridică fruntea, întâlnindu-i privirea şi citindu-i-o cu uşurinţă.

— Oricine te vânează nu va avea şansa să te rănească – fie că noi terminăm mâine sau peste şase luni.

— Ştiu, şopti ea.

Kashin şi străjerii lui nu-l prinseseră şi nu găsiseră urmele celui care încercase să o atace. Şi

chiar dacă fusese linişte în ultimele câteva nopţi, ea abia dormise, chiar şi în siguranţa complexului Torre. Doar extenuarea din urma vindecării lui Chaol o ajuta să adoarmă.

Ea oftă.

— Cred că ar trebui să o vedem din nou pe Nousha. Să mai facem o vizită la bibliotecă.

Privirea lui deveni circumspectă.

— De ce?

Yrene se încruntă la fereastra deschisă din spatele lor, unde grădinile strălucitoare şi tufele de lavandă se legănau în briza mării, albinele înălţându-se printre ele. Nici urmă de cineva care să asculte în apropiere.

— Pentru că încă nu am întrebat *cum* au ajuns aici cărţile şi pergamentele acelea.

~

— Nu există arhive ale achiziţiilor din acea vreme, spuse Nousha în limba maternă a lui Yrene şi a lui Chaol, strângând dezaprobator din buze când îi privi peste birou.

În jurul lor, biblioteca era un roi agitat slab luminat, vindecătoarele şi asistentele intrând şi ieşind, unele salutându-le în şoaptă pe Yrene şi pe Nousha când se opriră. O pisică Baast portocalie stătea întinsă lângă soba mare, ochii de culoarea berilului urmărindu-i de pe cotiera unei canapele.

Yrene se strădui să-i zâmbească Noushei.

— Dar poate există măcar nişte arhive privind motivul pentru care *a fost nevoie* de aceste cărţi

aici?

Nousha îşi sprijini antebraţele bronzate pe birou.

— Unii oameni şi-ar putea face griji în privinţa informaţiilor pe care le caută, dacă sunt vânaţi – ceea ce *a început* cam din clipa în care te-ai interesat de subiectul acesta.

Chaol se înclină înainte pe scaun, dezgolindu-şi dinţii.

— Este o ameninţare?

Yrene flutură o mână spre el. Era un bărbat prea protector.

— *Ştiu* că este periculos şi probabil există o legătură. Dar tocmai *din cauza asta,* Nousha, orice informaţie suplimentară cu privire la materialul de aici, la locul de provenienţă, la persoana care l-a procurat... ar putea fi importantă.

— Ca să îl faci să meargă din nou.

O afirmaţie seacă, neîncrezătoare succesul demersului ei.

Yrene nu îndrăzni să se uite la Chaol.

— Vezi că progresăm lent, răspunse Chaol. Poate anticii au vreun sfat despre cum să accelerăm ritmul.

Nousha le aruncă amândurora o privire care spuse că nu îi credea deloc, dar oftă uitându-se spre tavan.

— Aşa cum am spus, nu există arhive din acea vreme. *Dar,* adăugă ea când Chaol deschise gura, se zvoneşte că în deşert sunt peşteri cu astfel de informaţii – peşterile din care au provenit. Majoritatea s-au pierdut, dar era una în oaza

Aksara... Nousha se uită cu subînţeles. Poate că ar trebui să începeţi de acolo.

~

Yrene îşi muşcă buza când ieşiră din bibliotecă, Chaol ţinând pasul lângă ea.

Când fură aproape de holul principal din Torre, spre curte şi spre caii care i-ar fi dus acasă în seara aceea, el întrebă:

— De ce dai înapoi?

Yrene îşi încrucişă braţele, scrutând holurile din jurul lor. Era linişte la ora aceea din zi, chiar înainte de cină.

— Oaza aceea, Aksara. Nu este chiar... uşor să ajungi la ea.

— Este departe?

— Nu, nu e vorba despre asta. Este a nobililor. *Nimeni* nu are voie acolo. Este refugiul lor privat.

— Ah... El îşi scărpină barba scurtă de pe maxilar. Şi a cere permisiunea de a merge acolo va duce direct la prea multe întrebări.

— Exact.

El o studie, îngustând ochii.

— Să nu îndrăzneşti să sugerezi să mă folosesc de Kashin, spuse ea printre dinţi.

Chaol îşi ridică mâinile.

— Nu aş îndrăzni. Deşi cu siguranţă a fugit în clipa în care ai pocnit din degete acum două seri. Este un om bun.

Yrene îşi puse mâinile în şolduri.

— Atunci, de ce nu îl *tu* inviţi la o întâlnire

romantică în deşert?

Chaol chicoti, urmând-o când se îndreptă din nou spre curte.

— Nu mă pricep la intrigile Curţii, dar tu *chiar* ai alte legături cu palatul.

Yrene se strâmbă.

— Hasar. Se joacă cu vârfurile buclate ale părului. Nu mi-a cerut să fac pe spioana în ultimul timp. Nu ştiu dacă vreau să... deschid din nou acea uşă.

— Probabil că ai putea să o convingi că o călătorie în deşert – o ieşire – ar fi... Distractivă?

— Vrei să o manipulez?

Privirea lui era fermă.

— Putem găsi altă cale, dacă te incomodează.

— Nu – nu, ar putea funcţiona. Doar că Hasar *s-a născut* cu lucrurile de genul acesta, cu manipulările, în sânge. Ar putea să-şi dea seama. Şi este destul de puternică încât... Merită să risc să o încurc şi să o fac să se înfurie, dacă vom acţiona doar la o sugestie de-a Noushei?

El se gândi la cuvintele ei, aşa cum numai Hafiza o făcea cu adevărat.

— Ne vom gândi la asta. Cu Hasar trebuie să acţionăm precaut.

Yrene ieşi în curte, făcând semn unuia dintre străjerii din Torre că lordul avea nevoie ca al său cal să fie adus de la grajduri.

— Sunt un complice foarte bun la intrigi, recunoscu ea lui Chaol cu un zâmbet complice.

El doar îi atinse mâna.

— Asta mi se pare reconfortant.

Şi după expresia din ochii lui... îl crezu. Suficient încât obrajii să i se încălzească, dar doar puţin.

Yrene se întoarse spre complexul Torre care se înălţa deasupra lor doar ca să poată respira. Se uită tot mai sus spre locul în care fereastra ei dădea spre mare. Spre casă.

Îşi coborî privirea de la Torre ca să îi găsească faţa lui serioasă.

— Îmi pare rău că am atras toate astea asupra ta – asupra tuturor, spuse încet Chaol.

— Să nu îţi pară rău. Poate că asta vrea. Să folosească frica şi vinovăţia ca să termine asta – să ne oprească. Ea îi studie bărbia ridicată mândru, forţa pe care o emana cu fiecare respiraţie. Deşi... mă tem că timpul nu este de partea noastră. Nu te grăbi să te vindeci, adăugă Yrene. Şi totuşi... Ea îşi masă pieptul. Am sentimentul că îl vom mai vedea pe vânător.

Chaol dădu din cap, încleştându-şi maxilarul.

— Ne vom ocupa de el.

Şi asta fu tot. Împreună – aveau să se ocupe împreună de asta.

Yrene îi schiţă un zâmbet în timp ce paşii uşori ai calului său se apropiară pe pietrişul galben.

Şi gândul că urma să urce înapoi în camera ei, gândul orelor petrecute în agitaţie...

Poate că asta o făcea patetică, dar Yrene spuse fără să gândească:

— Vrei să rămâi la cină? Bucătăreasa se va supăra că nu ai salutat-o.

Ea ştia că nu doar frica o îndemna să-i ceară să

rămână. Ştia că voia, pur şi simplu, să-şi mai petreacă un timp cu el, să discute aşa cum o făcea atât de rar cu altcineva.

Pentru un moment lung, Chaol o privi ca şi când ar fi fost singura persoană din lume. Ea se pregăti de refuz, de depărtare. Îşi dădu seama că ar fi trebuit să-l lase să plece în noapte.

— Dar dacă ne-am aventura afară pentru cină, în schimb?

— Vrei să spui – în oraş? Ea arătă spre porţile deschise.

— Doar dacă tu crezi că scaunul pe străzi...

— Trotuarele sunt netede. Inima îi bătu cu putere. Preferi să mănânci ceva anume?

O graniţă – asta era o graniţă ciudată pe care o traversau. Să-şi părăsească teritoriile neutre şi să iasă în lumea de dincolo, nu ca vindecătoare şi pacient, ci ca femeie şi bărbat...

— Voi încerca orice, spuse Chaol, iar ea ştiu la ce se referea. Şi, din felul în care se uita la porţile deschise din Torre, la oraşul care abia începea să strălucească dincolo de ele... Realiză că el *voia* să încerce orice; era nerăbdător să fie distras de la umbra care se înălţa peste ei, la fel de mult ca ea.

Aşadar, Yrene făcu semn străjerilor că nu aveau nevoie de calul lui, nu pentru o vreme.

— Ştiu locul perfect.

~

Unii oameni se holbau; alţii erau prea grăbiţi să se ducă la treburile sau să-şi urmeze drumul spre

casă încât să îl remarce pe Chaol în timp ce îşi împingea scaunul lângă Yrene.

Ea fu nevoită să intervină de câteva ori ca să-l ajute să treacă peste dâmbul unui trotuar sau să coboare pe una dintre străzile abrupte. Îl conduse spre un loc la cinci străzi distanţă, localul fiind complet diferit de ce văzuse în Rifthold. El vizitase câteva restaurante private cu Dorian, da, dar acelea fuseseră pentru membrii elitei şi invitaţii lor.

Acest loc... semăna cu acele cluburi private, în sensul că *doar* se mânca, era plin de mese şi scaune din lemn sculptat, dar era deschis tuturor, ca sălile publice de han sau de tavernă. Faţada clădirii din piatră galbenă avea câteva rânduri de uşi deschise spre noapte care conduceau spre o curte interioară plină cu mese şi scaune în aer liber, spaţiul localului întinzându-se până în stradă astfel încât mesenii să poată privi aglomeraţia oraşului şi chiar să zărească străzile în pantă spre marea întunecată ce licărea sub lumina lunii.

Iar mirosurile ispititoare care veneau dinăuntru: usturoi, ceva picant, ceva afumat...

Yrene şopti femeii care veni să îi întâmpine, cerându-i probabil o masă pentru doi fără un scaun, pentru că într-o clipă Chaol fu condus spre terasa din stradă, unde un servitor luă discret unul din scaunele de la o masă mică pentru ca el să vină spre margine.

Yrene se aşeză în faţa lui, mai multe capete întorcându-se spre ei. Nu ca să se holbeze la el, ci la ea, la vindecătoarea din Torre, care nu păru să observe privirile. Servitorul se întoarse ca să

trăncăne ce trebuia să fie meniul, iar Yrene comandă şovăitor în limba halha.

Ea îşi muşcă buza de jos, privind spre masă, spre sala publică de mese.

— E în regulă?

Chaol studie cerul liber de deasupra lor, culoarea transformându-se într-un albastru safir, stelele începând să răsară. Când se relaxase ultima dată? Când mâncase nu ca să îşi ţină corpul sănătos şi în viaţă, ci *să se bucure* de asta?

El îşi căută cuvintele. Se chinui să se relaxeze.

— Nu am mai făcut aşa ceva, recunoscu, în sfârşit.

Ziua lui de naştere din iarna trecută, în acea seră – chiar şi atunci, cu Aelin, fusese pe jumătate acolo, pe jumătate concentrat la palatul pe care îl lăsase în urmă, amintindu-şi cine era la comandă şi unde trebuia să fie Dorian. Dar acum...

— Ce... să mănânci?

— Să mănânc atunci când nu eram... când eram doar... Chaol.

Nu era sigur dacă îi explicase bine, dacă-şi putea formula gândul... Yrene îşi înclină capul, părul alunecându-i peste un umăr.

— De ce?

— Pentru că eram ori fiul şi moştenitorul unui lord, ori Căpitanul Gărzii, ori Mâna regelui. Privirea ei fu fermă cât el se chinui să-i explice. Nimeni nu mă recunoaşte aici. Nimeni nu a auzit vreodată de Anielle. Şi este...

— Eliberator?

— Înviorător, replică el, schiţând un zâmbet lui

Yrene la răsunetul cuvintelor lui de mai devreme.

Ea roşi frumos în lumina aurie a lămpilor din sala de mese din spatele lor.

— Foarte bine.

— Şi tu? Ieşi des cu prietenii? Laşi vindecătoarea în urmă?

Yrene privi oamenii care treceau pe lângă ei.

— Nu am mulţi prieteni, recunoscu ea. Nu din cauză că nu vreau, spuse fără să gândească, iar el zâmbi. Eu doar... la Torre suntem cu toţii ocupaţi. Câteodată, câteva dintre noi merg să ia masa sau să bea, dar programele noastre se coordonează arareori şi este mai uşor să mănânci în sala de mese, deci... nu suntem nişte petrecăreţe. Motiv pentru care Kashin şi Hasar mi-au devenit prieteni... când sunt în Antica. Dar niciodată nu am avut cu adevărat şansa să fac aşa ceva de multe ori.

El aproape întrebă „Să iei cina cu bărbaţi?”, dar spuse:

— Te-ai concentrat la altceva.

Ea dădu din cap.

— Şi poate că într-o zi voi avea timp să ies şi să mă distrez, dar... sunt oameni care au nevoie de ajutorul meu. Mi se pare egoist să îmi acord timp liber, chiar şi acum.

— Nu ar trebui să te simţi aşa.

— Şi tu eşti mai breaz?

Chaol chicoti, rezemându-se de spătar când servitorul veni cu un urcior cu ceai rece de mentă. El aşteptă până ce bărbatul plecă înainte să spună:

— Poate că va trebui să învăţăm cum să trăim

– dacă supravieţuim acestui război.

Replica fu ca un cuţit ascuţit şi rece între ei, dar Yrene îşi îndreptă umerii, schiţând un zâmbet sfidător când ridică paharul de cositor cu ceai.

— Să trăim, lord Chaol!

El îşi ciocni paharul de al ei.

— Să fim Chaol şi Yrene, chiar şi pentru o seară.

~

Chaol mâncă până ce abia se putea mişca, mirodeniile fiind ca nişte mici revelaţii la fiecare înghiţitură.

Ei discutară şi luară cina, Yrene povestindu-i despre primele ei luni la Torre şi cât de solicitant fusese antrenamentul ei. Apoi îl întrebă despre formarea lui de căpitan, iar el dădu înapoi – ezitând să discute despre Brullo şi ceilalţi, şi totuşi... Nu putu să-i refuze bucuria şi satisfacerea curiozităţii.

Şi, cumva, faptul că discuta despre Brullo, bărbatul care îi fusese un tată mai bun decât cel adevărat... Nu îl duru; nu la fel de mult. Era o mică durere, dar una pe care o putea suporta.

Una pe care se bucura să o înfrunte, dacă asta însemna să onoreze moştenirea unui om bun, spunându-i povestea.

Aşadar, discutară şi mâncară, iar când terminară, el o însoţi spre zidurile albe strălucitoare ale turnului Torre. Yrene părea să strălucească în timp ce zâmbi când se opriră la porţi, cât calul său fu pregătit.

— Mulţumesc, spuse ea, obrajii roşindu-i. Pentru masă şi companie.

— A fost plăcerea mea, spuse Chaol, şi vorbea serios.

— Ne vedem mâine dimineaţă – la palat?

Era o întrebare inutilă, dar el dădu din cap.

Yrene se mişcă de pe un picior pe celălalt, încă zâmbind, încă strălucind. Ca şi când ar fi fost ultima rază vibrantă de soare, pătând cerul cu mult după ce astrul dispăruse peste orizont.

— Ce? întrebă ea, iar el îşi dădu seama că se holba.

— Mulţumesc pentru seara asta, spuse Chaol, reprimând ce încerca să spună: „Nu îmi pot lua privirea de la tine”.

Ea îşi muşcă din nou buza, scârţâitul copitelor pe pietriş apropiindu-se.

— Noapte bună, şopti Yrene şi se îndepărtă.

Chaol întinse o mână, doar să-i atingă uşor degetele.

Yrene se opri, strângându-şi degetele ca şi când ar fi fost petalele unei flori sfioase.

— Noapte bună, spuse el simplu.

Şi când Chaol se întoarse spre palatul luminat din partea cealaltă a oraşului, ar fi putut jura că o parte din greutatea de pe pieptul şi umerii lui dispăruse. Ca şi când ar fi trăit cu ea toată viaţa, inconştient, iar acum, cu toate lucrurile care se adunau în jurul lui, în jurul Adarlanului şi al celor la care ţinea…

Cât de ciudată i se părea acea uşurare!

Capitolul 33

Turnul de veghe din Eidolon se ridica din pinii învăluiţi de ceaţă ca un fragment dintr-o sabie ruptă. Fusese aşezat pe un vârf nu foarte înalt care se ridica deasupra unui zid solid de munţi imenşi, iar când Nesryn şi Sartaq se apropiară de turn, plutind de-a lungul dealurilor pline de copaci, ea avu sentimentul că se grăbea spre valul de piatră dură.

Pentru o clipă, un val de sticlă mortală veni spre ea. Clipi, iar acesta dispăru.

— Acolo, şopti Sartaq, ca şi când s-ar fi temut că l-ar fi auzit cineva când arătă spre munţii imenşi care se conturau înainte. Peste acea margine începe teritoriul *kharankuilor,* Dagul Fells. Cei din turnul de veghe puteau să vadă pe oricine cobora din munţi, în special cu vederea lor Fae.

Cu sau fără vederea Fae, Nesryn scrută versanţii arizi din Fells – un zid de bolovani şi bucăţi de piatră, fără copaci şi râuri, ca şi când viaţa ar fi dispărut de acolo.

— Houlun a zburat peste *aşa ceva?*

— Crede-mă, mormăi Sartaq, nu sunt mulţumit. Borte a aflat tot în dimineaţa asta.

— Sunt surprinsă că mai ai rotulele intacte.

— Nu ai observat mai devreme că şchiopătez?

În ciuda turnului de veghe care se apropia, în ciuda zidului de munţi care se ridica în spatele lui, Nesryn chicoti. Ar fi putut jura că Sartaq se apropie, pieptul lui lat lipindu-se de tolba şi arcul pe care şi le prinsese pe spate, împreună cu două

cuţite lungi, pe care i le dăduse Borte.

Nu spuseseră nimănui unde mergeau sau ce căutau, ceea ce o făcuse pe Borte să se încrunte la micul dejun şi pe Falkan să se uite curios din partea cealaltă a mesei rotunde. Dar căzuseră de acord seara precedentă, când Sartaq o lăsase pe Nesryn la uşa dormitorului ei, că era important să păstreze secretul pentru moment.

Aşadar, plecaseră la o oră după răsărit, înarmaţi, şi cu câteva bagaje cu provizii. Chiar dacă plănuiau să se întoarcă acasă cu mult înaintea apusului, Nesryn insistase să îşi aducă echipamentul. Dacă se întâmpla ce era mai rău, dacă se întâmpla *orice,* era mai bine să fie pregătiţi.

Borte, în ciuda mâniei că nu fusese informată, îi împletise părul lui Nesryn după micul dejun – o cosiţă strânsă şi elegantă începând din vârful capului şi ajungând unde mantia cădea ca să-i acopere hainele de piele. Cosiţa era suficient de strânsă încât Nesryn să evite impulsul de a o slăbi în orele de când zburau, dar, acum, că turnul se vedea, iar părul abia i se mişca, Nesryn presupuse că putea să o păstreze.

Kadara ocoli de două ori turnul de veghe, coborând la fiecare trecere.

— Nici urmă de pânze, observă Nesryn.

Nivelurile superioare ale turnului de veghe fuseseră distruse de intemperii sau de vreo armată care trecuse de mult, lăsând doar două etaje deasupra solului. Ambele erau expuse intemperiilor, scara spiralată din mijloc fiind

acoperită de ace de pin şi pământ. De asemenea, erau acolo şi grinzi, şi blocuri de piatră, dar niciun semn de viaţă sau de vreun fel de bibliotecă păstrată în mod miraculos.

La mărimea sa, pasărea ruk trebuia să găsească o poiană în apropiere ca să aterizeze, de vreme ce Sartaq nu credea că zidurile turnului de veghe aveau să o susţină. Pasărea se avântă în aer imediat ce ei începură să urce pe mica pantă spre turnul de veghe şi ocoli pe deasupra până ce Sartaq o fluieră.

Alt truc al rukhinilor şi darghanilor din stepe: fluieratul şi săgeţile lor şuierătoare, care permiseseră demult ambelor popoare să comunice într-un fel pe care nu mulţi îl observau sau, dacă îl observau, nu se deranjau să îl înţeleagă. În acest mod se transmiteau mesaje prin teritoriul inamic sau în rândul armatei. Călăreţii îşi antrenaseră şi păsările ruk să înţeleagă fluierăturile – să deosebească un strigăt de ajutor de o avertizare să fugă.

La fiecare pas obositor printre pini deşi şi bolovani de granit, Nesryn se rugă ca ei să fie nevoiţi să fluiere doar ca să cheme pasărea. Ea nu se pricepea la căutări, dar părea că Sartaq era priceput la citirea semnelor din jurul lor.

Nesryn înţelese destule din faptul că prinţul scutură din cap: nici urmă de vreo prezenţă de păianjen sau de altceva. Încercă să nu pară prea uşurată. În ciuda copacilor înalţi, Fells era o prezenţă solidă care se înălţa în dreapta ei, atrăgându-i atenţia în timp ce toate instinctele îi

spuneau că e un loc periculos.

Blocurile de piatră îi întâmpinară mai întâi. Bucăţi mari şi pătrate, pe jumătate îngropate în ace de pin şi pământ. Vara se instalase pe deplin în ţinut, totuşi aerul era rece, umbra de sub copaci fiind de-a dreptul friguroasă.

— Nu îi condamn că l-au abandonat dacă este atât de frig vara, mormăi Nesryn. Imaginează-ţi cum este iarna.

Sartaq zâmbi, dar îşi lipi un deget pe buze când ieşiră, în sfârşit, din pădure. Roşind pentru că fusese nevoit să îi amintească, Nesryn îşi luă arcul şi puse o săgeată, lăsând-o să atârne moale în timp ce îşi înclinară capetele înapoi, ca să studieze turnul.

Era clar că fusese imens cu mii de ani în urmă, dacă doar ruinele o făceau să se simtă mică. Barăcile sau camerele de locuit se dărâmaseră de mult sau putreziseră, dar bolta din piatră de la intrarea în turn rămăsese intactă, flancată de două statui ale unui soi de pasăre distrusă de vreme.

Sartaq se apropie, cuţitul său lung strălucind ca mercurul în lumina apoasă în timp ce studie statuile.

— Păsări ruk? Întrebarea era doar o şoaptă.

Nesryn miji ochii.

— Nu – uită-te la faţă. La cioc. Sunt... bufniţe. Bufniţe înalte şi zvelte, cu aripile strânse. Simbolul Silbei şi al complexului Torre.

Sartaq înghiţi în sec.

— Să fim rapizi. Nu cred că este înţelept să zăbovim.

Nesryn dădu aprobator din cap, cu un ochi în urma lor în timp ce se strecurară prin bolta deschisă. Era o poziţie cunoscută, ariergarda – în canalele din Rifthold, îl lăsase deseori pe Chaol să meargă înainte în timp ce ea asigura spatele, cu săgeata ţintită spre întunericul din spatele lor. Aşadar, corpul îi acţionă doar din memoria muşchilor în timp ce Sartaq făcu primii paşi prin boltă, iar ea se întoarse, cu săgeata aţintită spre pădurea de pini, scrutând copacii.

Nimic. Nici măcar o pasăre sau şuieratul vântului printre pini.

Se întoarse o clipă mai târziu, evaluând eficient, aşa cum o făcuse întotdeauna, chiar şi înainte de antrenamentul ei: observând ieşirile, capcanele, posibilele adăposturi. Dar nu erau multe de observat printre ruine.

Podeaua turnului era bine luminată mulţumită tavanului lipsă de deasupra, scara sfărâmată conducând spre cerul gri. Fantele din piatră dezvăluiau unde s-ar fi putut poziţiona cândva arcaşii – sau ar fi putut sta de veghe în căldura turnului, într-o zi friguroasă.

— Nimic în sus, observă Nesryn poate inutil, întorcându-se spre Sartaq tocmai când el făcu un pas spre bolta deschisă care conducea spre scara întunecată. Ea îl apucă de cot. Nu o face.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare peste umăr.

Nesryn îşi păstră chipul de piatră.

— *Ej* a ta a spus că aceste turnuri erau pline de capcane. Doar pentru că încă nu ai văzut una, nu

înseamnă că nu sunt încă aici. Arătă cu săgeata spre bolta deschisă spre nivelurile subterane. Păstrăm liniştea şi mergem atenţi. Eu merg prima.

La naiba cu ariergarda, dacă el avea tendinţa să plonjeze în pericol.

Ochii prinţului străluciră, dar ea nu îl lăsă să obiecteze.

— M-am confruntat cu unele dintre grozăviile Morathului în primăvara şi vara asta. Ştiu cum să le observ şi unde să lovesc.

Sartaq o măsură din nou cu privirea.

— Chiar ar fi trebuit să fii promovată.

Nesryn zâmbi, eliberându-i bicepsul musculos şi tresărind când îşi dădu seama că îşi permisese să îl apuce, atingându-l pe prinţ fără permisiune...

— Doi căpitani, îţi aminteşti, spuse el, observând crisparea pe care nu reuşi să o ascundă.

Într-adevăr. Nesryn îşi înclină capul şi păşi în faţa lui şi în bolta scărilor care conduceau dedesubt.

Braţul i se încordă când întinse arcul, scrutând întunericul de dincolo de intrarea în scară. Când nimic nu sări afară, slăbi arcul, puse săgeata înapoi în tolbă şi luă o mână de pietre de pe pământ, bucăţi şi cioburi din blocurile căzute de piatră din jurul lor.

La un pas în spate, Sartaq făcu la fel, umplându-şi buzunarele.

Ascultând cu atenţie, Nesryn aruncă o piatră pe scara spiralată, lăsând-o să sară şi să pocnească şi...

Se auzi un mic *ţăcănit,* iar Nesryn sări înapoi,

izbindu-se de Sartaq şi căzând amândoi la pământ. Un zgomot surd se auzi în scara de dedesubt, apoi încă unul.

În liniştea care urmă, gâfâitul ei fiind singurul sunet, ea ascultă din nou.

— Zăvoare ascunse, observă Nesryn tresărind când se trezi cu faţa lui Sartaq la doar câţiva centimetri distanţă de a ei. El se uita la scară, chiar dacă îşi păstra o mână pe spatele ei, cealaltă înclinând cuţitul lung spre boltă.

— Se pare că îţi datorez viaţa, căpitane, spuse Sartaq, iar Nesryn se retrase repede, oferindu-i o mână de ajutor ca să se ridice. El o apucă, mâna sa fiind caldă peste a ei când îl ridică în picioare.

— Nu-ţi face griji, spuse sec Nesryn. Nu îi voi spune lui Borte.

Ea luă încă o mână de pietre şi le trimise rostogolindu-se şi împrăştiindu-se în întunericul scării. Alte câteva ţăcănituri şi zgomote surde... apoi linişte.

— Mergem încet, spuse deloc amuzată şi nu aşteptă ca el să dea din cap când încercă locul în care urma să calce împungându-l cu vârful arcului.

Lovi uşor şi împinse de-a lungul scărilor, privind pereţii, tavanul. Nimic. Procedă la fel cu a doua, a treia şi a patra treaptă – cât de departe ajungea arcul ei. Şi doar când fu mulţumită că nu o aştepta nicio surpriză îi permise şi lui să păşească pe scări.

Nesryn repetă mişcarea cu următoarele patru trepte, fără să găsească nimic. Dar când ajunseră la prima cotitură a scărilor în spirală...

— *Chiar* îţi datorez viaţa, şopti Sartaq în timp ce priviră ce ieşise din fanta din zid, la a noua treaptă.

Ţepi din fier, concepuţi să intre în piele şi să rămână acolo – asta dacă victima nu voia să-şi smulgă pielea sau organele în cârligele rotunjite şi urâte în drumul de ieşire.

Ţepii fuseseră traşi atât de puternic, încât intraseră adânc în mortarul dintre pietre.

— Aminteşte-ţi că aceste capcane nu erau pentru agresorii umani, şopti ea.

Ci pentru păianjeni mari cât caii, care puteau să vorbească, să facă planuri şi să ţină minte.

Ea lovi uşor treptele din fantă, lemnul arcului ei răsunând gol prin camera întunecată, împungând fanta din care fuseseră traşi ţepii.

— Probabil că Spiriduşii au reţinut ce trepte să evite când locuiau aici, observă ea când mai înaintară câţiva paşi. Totuşi, nu cred că au fost destul de proşti să facă un tipar simplu.

Într-adevăr, următorii ţepi ieşiseră la trei trepte mai jos. Cei de după, la a cincea treaptă. Dar după asta... Sartaq băgă mâna în buzunar şi scoase altă mână de pietre. Amândoi se ghemuiră când el rostogoli câteva pe scări.

Clic.

Nesryn era atât de concentrată la zidul din faţă, încât nu se gândi de unde se auzise ţăcănitul. Nu din faţă, ci de dedesubt.

Într-o clipă, se ghemui pe o treaptă.

Următoarea îi alunecase de sub picior, un puţ întunecat deschizându-se dedesubt...

Mâini puternice îi cuprinseră umerii şi gulerul, o lamă zăngănind pe piatră...

Nesryn se chinui să ajungă spre marginea celei mai apropiate trepte când Sartaq o ţinu, gemând din cauza greutăţii ei, cuţitul lui lung rostogolindu-se în întunericul de dedesubt.

Metalul se lovi de metal şi ricoşă de mai multe ori, zăngănitul umplând casa scării.

Ţepi. Probabil era un câmp de ţepi metalici...

Sartaq o ridică, unghiile ei atingând piatra când se agăţă de treapta netedă. Dar apoi se ridică, pe jumătate întinsă pe scări între picioarele lui Sartaq, amândoi gâfâind când priviră spre golul de dincolo.

— Cred că suntem chit, spuse Nesryn, încercând şi nereuşind să îşi stăpânească tremuratul.

Prinţul o prinse de umăr în timp ce cu cealaltă mână o mângâie pe ceafă. Era o atingere liniştitoare, obişnuită.

— Cine a construit locul nu a avut milă de *kharankui.*

Ei îi mai luă un minut ca să nu mai tremure. Sartaq aşteptă răbdător, mângâindu-i părul, degetele unduindu-i-se peste marginile împletiturii lui Borte. Ea îl lăsă, se aplecă spre atingere în timp ce studie golul peste care trebuiau acum să sară, scările fiind încă în partea cealaltă.

Când ea reuşi, în sfârşit, să se ridice în picioare fără să îi tremure genunchii, săriră precauţi peste groapă şi reuşiră să mai facă şapte paşi înainte să mai apară una, de data asta însoţită de ţepi. Dar merseră în continuare, minutele trecând, până ce

ajunseră, în sfârşit, la nivelul de dedesubt.

Raze de lumină galbenă străluceau din găuri atent ascunse în pământul de deasupra sau poate prin vreun mecanism cu oglinzi din culoarele de deasupra. Ei nu-i păsa, atât timp cât lumina era suficient de puternică încât să vadă împrejur.

Iar ei văzură.

Nivelul de jos era o temniţă.

Cinci celule erau deschise, uşile fiind smulse, prizonierii şi gărzile dispărând de mult. O masa pătrată din piatră era în mijloc.

— Cine crede că Spiriduşii sunt fiinţe vesele, deprinse cu poezia şi cântecul, are nevoie de o lecţie de istorie, şopti Sartaq în timp ce zăboviră pe treapta de jos, neîndrăznind să atingă podeaua. Masa de piatră nu a fost folosită pentru scrierea raporturilor sau pentru mâncat.

Într-adevăr, pete întunecate încă îi murdăreau suprafaţa. Dar o masă de lucru era lipită de un zid din apropiere şi pe ea erau cu diverse arme. Hârtiile dispăruseră de mult în zăpadă şi ploaie şi orice alte cărţi legate în piele ar fi fost acolo vreodată... erau dispărute şi ele.

— Riscăm sau plecăm? spuse gânditor Sartaq.

— Am ajuns până aici, spuse Nesryn. Ea miji ochii spre zidul distant. Acolo... acolo scrie ceva.

Aproape de podea, cu litere negre, era un scris încâlcit.

Prinţul tocmai îşi băgă mâinile în buzunare, aruncând alte pietre prin spaţiu. Nu se auzi niciun zăngănit. Aruncă alte câteva spre tavan, spre pereţi. Nimic.

— Pentru mine e suficient, spuse Nesryn.

Sartaq dădu din cap, deşi amândoi încercară fiecare bloc de piatră cu vârful arcului sau cu sabia lui elegantă şi subţire. Ajunseră dincolo de masa de piatră, iar Nesryn nu se deranjă să studieze diversele instrumente care fuseseră aruncate.

Ea îi văzuse pe oamenii lui Chaol atârnând de porţile castelului. Văzuse semnele de pe corpurile lor.

Sartaq se opri la masa de lucru, uitându-se la armele de acolo.

— Unele sunt încă ascuţite, observă el, iar Nesryn se apropie când prinţul scoase un pumnal lung din teacă. Lumina apoasă a soarelui străluci pe lamă, dansând de-a lungul semnelor incrustate pe mijloc.

Nesryn se întinse spre sabia scurtă, teaca din piele aproape destrămându-se sub mâna ei. Ea îndepărtă praful vechi de pe mâner, dezvăluind metalul negru strălucitor incrustat cu spirale aurii, garda curbându-se uşor la capete.

Teaca era, într-adevăr, atât de veche încât se destrămă când ea ridică sabia, greutatea obiectului fiind mică în ciuda mărimii lui, iar echilibrul perfect. Alte semne fuseseră gravate pe lamă. Un nume sau o rugăciune, probabil.

— Doar săbiile Fae pot rămâne atât de ascuţite după o mie de ani, spuse Sartaq, lăsând jos cuţitul pe care îl studiase. Probabil au fost forjate de fierarii Fae din Asterion, la est de Doranelle – poate chiar înainte de primul dintre războaiele demonilor.

Era un prinţ care studiase nu doar istoria

propriului imperiu, ci şi a multor altora.

Istoria cu siguranţă nu era punctul ei forte, aşadar întrebă:

— Asterion – ca şi caii?

— Exact. Marii fierari şi crescători de cai. Sau aşa cum era cândva – înainte de închiderea graniţelor şi de întunecarea lumii.

Nesryn studie sabia scurtă din mâna ei, metalul strălucind ca şi când ar fi fost îmbibat cu lumina stelelor, întreruptă doar de incrustaţiile de pe lamă.

— Mă întreb ce spun semnele.

Sartaq studie altă sabie, licări de lumină reflectându-se pe chipul lui frumos.

— Probabil vrăji împotriva inamicilor; poate chiar împotriva... El se opri la acel cuvânt.

Nesryn dădu oricum din cap. Valgilor.

— Jumătate din mine speră să nu fie nevoită să aflăm vreodată.

Lăsându-l pe Sartaq să-şi aleagă una, ea îşi prinse sabia scurtă de centură când se apropie de zidul îndepărtat şi de scrisul negru din partea de jos.

Încercă fiecare bloc de piatră de pe podea, dar nu găsi nimic.

În sfârşit, se uită la scrierea cu litere negre duble. Nu erau negre, ci...

— E sânge, spuse Sartaq, venind lângă ea, cu un cuţit Asterion la centură.

Nici urmă de cadavru sau urme ale celui care scrisese asta, poate în timp ce era pe moarte.

— Este în limba spiriduşilor, spuse Nesryn. Nu

cred că învăţătorii tăi de lux te-au învăţat vechea limbă în timpul lecţiilor de istorie.

El scutură din cap.

Ea oftă.

— Ar trebui să găsim o cale să notăm ce scrie. Doar dacă nu ai o memorie care...

— Nu. El înjură, întorcându-se spre scări. Am nişte hârtie şi cerneală în desagii Kadarei. Aş putea...

Nu cuvintele lui întrerupte o făcură să se întoarcă, ci felul în care el rămase complet nemişcat.

Nesryn scoase sabia Fae din locul în care o legase.

— Nu este nevoie să traduci, spuse o voce subţire de femeie în limba halha. Scrie „Uită-te în sus”. Păcat că nu aţi observat.

Nesryn îşi ridică, într-adevăr, privirea la ce ieşea din casa scării, târându-se de-a lungul tavanului, spre ei, şi îşi înghiţi ţipătul.

Capitolul 34

Era mai rău decât visase vreodată Nesryn.

Creatura *kharankui* care aluneca de pe tavan, pe podea, era mult mai rea.

Mai mare decât un cal. Pielea era neagră şi gri, împestriţată cu pete albe, ochii multipli fiind nişte puţuri nesfârşite de culoare neagră. Şi, în ciuda mărimii, femela era zveltă şi subţire – mai mult ca o văduvă neagră decât ca un păianjen-lup.

— Spiriduşii au uitat să *privească în sus* când

au construit locul, spuse păienjeniţa cu o voce minunată în ciuda monstruozităţii ei. Picioarele lungi din faţă ţăcăniră pe piatra veche. Ca să-şi amintească pentru cine au pus capcanele.

Nesryn măsură din priviri casa scării din spatele păienjeniţei şi razele de lumină, căutând o ieşire. Nu găsi nici măcar una.

Iar acest turn de veghe devenise acum o adevărată plasă. Proşti; fuseseră de-a dreptul proşti pentru că zăboviseră...

Ghearele din partea de sus a picioarelor creaturii zgâriară piatra.

Nesryn îşi puse din nou sabia în teacă.

— Bun, spuse mieros păienjeniţa. Bine că ştii cât de inutil ar fi acel fleac al spiriduşilor.

Nesryn îşi scoase arcul, punând o săgeată.

Păienjeniţa râse.

— Dacă arcaşii Fae nu m-au oprit cu mult timp în urmă, omule, nu o vei face tu acum.

Lângă ea, Sartaq îşi ridică uşor sabia.

Să moară aici şi acum – asta nu îi trecuse prin cap la micul dejun, în timp ce Borte îi împletise părul.

Dar nu era nimic de făcut când păienjeniţa înaintă, colţii ieşindu-i din maxilare.

— După ce termin cu tine, călăreţule, îţi voi face pasărea să ţipe. Picături de lichid căzură din acei colţi. Era venin.

Apoi păienjeniţa atacă.

Nesryn trase o săgeată şi pregăti o alta înainte ca prima să-şi găsească ţinta. Dar păienjeniţa se mişcă atât de repede încât lovitura ţintită spre un

ochi lovi cu putere carapacea abdomenului, abia intrând. Păienjeniţa se izbi în masa de tortură din piatră, ca şi când ar fi sărit ca să-i lovească...

Sartaq lovi, o tăietură brutală spre cel mai apropiat picior.

Păienjeniţa ţipă, sângele negru curgând, iar ei se grăbiră spre uşa distantă...

Creatura *kharankui* îi interceptă prima. Îşi trânti picioarele între zid şi masa de piatră, blocându-le calea. Era atât de aproape, iar duhoarea morţii ce curgea din acei colţi...

— Gunoaie umane, spuse păienjeniţa, veninul stropind piatra de la picioarele lor.

Cu coada ochiului, Nesryn văzu că Sartaq îşi aruncă un braţ în calea ei, împingând-o, ca să sară în faţa maxilarelor mortale...

Nu ştia ce se întâmplase mai întâi.

Ce mişcare neclară fusese, ce făcuse creatura să ţipe.

Până să înţeleagă Nesryn sacrificiul prostesc al lui Sartaq... păienjeniţa se izbi prin cameră, rostogolindu-se de nenumărate ori.

Nu era Kadara, ci ceva mare, înarmat cu gheare şi colţi...

Un lup gri. La fel de mare ca un ponei şi foarte feroce.

Sartaq nu pierdu timpul, şi nici Nesryn. Alergară spre boltă şi spre scările de dincolo de ea, fără să le pese câţi ţepi sau săgeţi ţâşneau din pereţi când se mişcară mai repede chiar şi decât capcanele.

Alergând pe scări, sărind spaţiile dintre ele, nu

se opriră la izbiturile şi ţipetele de dedesubt...

Se auzi un ţipăt canin, apoi... fu linişte.

Nesryn şi Sartaq ajunseră în capul scărilor, alergând spre pădurea de dincolo de uşa deschisă. Prinţul avea o mână pe spatele ei, împingând-o, amândoi întorcându-se pe jumătate spre turn.

Păienjeniţa ţâşni din întuneric, îndreptându-se nu spre copaci, ci spre scările turnului de veghe, ca şi când ar fi urcat pentru a-l surprinde printr-un atac neaşteptat pe lupul care alerga după ea.

Şi, exact cum plănuise, lupul zbură de pe scări, îndreptându-se spre boltă şi spre pădure, fără să privească măcar în urmă.

Păienjeniţa sări. Auriul licări din cer.

Strigătul de luptă al Kadarei făcu pinii să tremure, ghearele ei intrând direct în pântecul creaturii *kharankui* şi făcând-o se rostogolească pe scări.

Lupul se îndepărtă repede când strigătul de avertisment al lui Sartaq pentru rukul lui fu acoperit de ţipetele păsării şi ale păienjeniţei. Aceasta din urmă ateriză pe spate, întocmai cum voia Kadara, lăsându-şi pântecul expus ghearelor rukului şi ciocului său ascuţit.

După câteva lovituri aprige, sângele negru ţâşni, membrele subţiri se agitară şi... linişte.

Arcul lui Nesryn se legănă în mâinile ei tremurânde când Kadara dezmembră păienjeniţa care zvâcnea. Ea se întoarse spre Sartaq, dar el se uita în altă parte. La lup.

Când lupul veni spre ei şchiopătând, cu o rană adâncă în coaste, şi îi privi ochii de culoarea

safirului închis, îşi dădu seama.

Ştiu ce şi *cine* era, când marginile blănii gri străluciră, tot corpul umplându-se cu lumina care se micşora şi plutea.

Iar când Falkan se ridică în picioare în faţa lor, cu o mână lipită de rana însângerată de la coaste, Nesryn şopti:

— Poţi să-ţi schimbi corpul.

Capitolul 35

Falkan căzu în genunchi, acele de pin împrăştiindu-se, sângele prelingându-se printre degetele lui bronzate.

Nesryn vru să alerge spre el, dar Sartaq o blocă cu un braţ.

— Nu o face, o avertiză el.

Nesryn îi împinse braţul şi alergă spre bărbatul rănit, căzând în genunchi în faţa lui.

— Ne-ai urmărit până aici.

Falkan îşi ridică fruntea, durerea citindu-se în ochii lui.

— V-am ascultat aseară. La focul vostru.

— Fără îndoială ca un şobolan sau ca o insectă, zise Sartaq.

Ceva asemănător ruşinii umplu chipul lui Falkan.

— Am zburat aici ca un uliu – v-am văzut intrând. Apoi am văzut-o târându-se pe deal după voi.

Tremură când se uită spre locul în care Kadara terminase de sfâşiat păienjeniţa, iar acum stătea

pe turn, studiindu-l ca şi când ar fi fost următoarea masă.

Nesryn flutură o mână spre pasăre ca să coboare cu desagii lor. Kadara o ignoră explicit.

— El are nevoie de ajutorul nostru, îi şopti ea lui Sartaq. Bandajele.

— *Ej* a mea ştie? fu tot ce întrebă prinţul.

Falkan încercă şi eşuă să-şi ia mâna udă de sânge de pe coaste, gâfâind printre dinţi.

— Da, reuşi el să spună. I-am spus totul.

— Şi care regat te-a plătit să vii aici?

— *Sartaq.* Ea nu îl mai auzise vorbind aşa, nu îl mai văzuse atât de furios. Îl apucă pe prinţ de braţ. Ne-a salvat vieţile. Acum, să îi întoarcem favoarea, spuse şi arătă spre ruk. Bandajele.

Sartaq îşi întoarse ochii plumburii spre ea.

— Cei din neamul lui sunt asasini şi spioni, spuse el. Mai bine l-am lăsa să moară.

— Nu sunt nici asasin, nici spion, gâfâi Falkan. Sunt ce am spus: un negustor. În Adarlan, când eram mic, nici măcar nu ştiam că am acest dar. El a existat în familia mea, dar când magia a dispărut, am presupus că eu nu l-am primit. M-am *bucurat.* Dar probabil că nu eram suficient de matur, pentru că atunci când am venit aici, când *acest...* Gesticulă spre corpul lui, la cei douăzeci de ani la care renunţase. Se crispă la mişcare făcută spre rană. Mi-a prins bine. Mă pot schimba. Prost, şi rar, dar mă pot descurca, dacă mă concentrez.

Uitându-se la prinţ, îi spuse:

— Nu înseamnă nimic pentru mine această moştenire. Era darul fraţilor mei, al tatălui meu –

eu nu l-am vrut niciodată. Tot nu îl vreau.

— Totuşi, te poţi schimba din pasăre în lup şi în om la fel de uşor ca şi când te-ai fi antrenat.

— Crede-mă, este mai mult decât am făcut în... Falkan mormăi, legănându-se.

Nesryn îl prinse înainte să cadă la pământ şi izbucni la Sartaq:

— Dacă nu aduci bandajele şi proviziile chiar acum, îţi voi face o rană asemănătoare.

Prinţul se uită la ea cu gura căscată.

Apoi el fluieră printre dinţi, ascuţit şi scurt, în timp ce merse spre Kadara cu paşi grăbiţi.

Rukul sări de pe turn şi ateriză pe una dintre statuile bufniţă ancorate în zidurile boltite, piatra crăpându-se sub ea.

— Nu sunt asasin, insistă Falkan, încă tremurând. Am cunoscut câţiva, dar nu sunt unul.

— Te cred, spuse Nesryn, şi vorbea serios.

Sartaq luă bagajele de pe Kadara, căutând prin ele.

— În *cel din stânga,* strigă ea. Prinţul îi aruncă încă o privire peste umăr, dar se supuse.

— Am vrut să o ucid eu, gâfâi Falkan, ochii devenindu-i sticloşi, fără îndoială din cauza sângelui pierdut. Ca să văd dacă... fapta mi-ar putea returna anii. Chiar... chiar dacă nu este cea care mi-a luat tinereţea, credeam că ar putea fi vreo... legătură între ei, chiar şi peste ocean. O reţea, ca să zicem aşa, pe care o au cei din specia lor. El râse amar şi chinuit. Dar se pare că mi-a fost luată şi lovitura fatală.

— Cred că o putem ierta cu toţii pe Kadara

pentru ce a făcut, spuse Nesryn, observând sângele negru împroşcat pe ciocul şi penele rukului.

Alt râs îndurerat.

— Nu te sperie ce sunt.

Sartaq veni cu bandajele, alifia şi ce părea a fi un borcan cu o substanţă asemănătoare mierii, foarte probabil ca să lipească rana până ce ar fi ajuns la o vindecătoare. Bun.

— Unul dintre prietenii mei îşi poate schimba forma, recunoscu Nesryn chiar în clipa în care Falkan leşină în braţele ei.

~

Ei fură în aer după câteva minute în care Nesryn curăţă rana de pe coastele lui Falkan şi Sartaq o bandajă cu ceea ce păreau a fi nişte frunze acoperite cu miere, ca să împiedice infecţia şi să oprească sângerarea când zburară repede înapoi spre cuib.

Ea şi prinţul abia vorbiră, deşi, cu Falkan sprijinit în spatele lor, călătoria oricum nu prea le oferi ocazia să schimbe multe cuvinte. Fu un zbor rapid şi periculos, Falkan înclinându-se ocazional destul de departe încât Sartaq să geamă când îl ţinu în şa. Erau doar două rânduri de curele, îi spusese el lui Nesryn când urcaseră în şa. El nu le risca vieţile pentru un om care putea să-şi schimbe forma, chiar dacă îi datorau viaţa.

Dar ei reuşiră, tocmai când soarele apunea şi cele trei piscuri ale lui Dorgos erau luminate cu

nenumărate focuri, ca şi când munţii ar fi fost plini de licurici.

Kadara ţipă strident când se apropiară de Sala Muntelui din Altun. Părea a fi un fel de semnal, pentru că înainte să aterizeze, Borte, Houlun şi nenumăraţi alţii se adunară, înarmaţi cu provizii.

Niciunul nu întrebă ce se întâmplase cu Falkan. Nimeni nu se miră cum ajunsese el acolo. Fie la ordinul lui Houlun să nu îi bată la cap, fie doar din cauza haosului pe care îl presupunea coborârea lui de pe ruk şi pentru a-l duce la o vindecătoare. Nimeni, în afară de Borte.

Sartaq era încă destul de furios, aşa că o conduse pe *Ej* a lui spre un colţ al sălii ca să înceapă să-i ceară răspunsuri despre omul care îşi schimba forma. Sau aşa părea, cu maxilarul încordat şi braţele încrucişate.

Houlun se opri, cu picioarele înfipte în podea, cu maxilarul la fel de încordat ca al lui.

Singură cu Kadara, Nesryn începu să dea jos bagajele în timp ce Borte observă de la câţiva paşi distanţă:

— Faptul că are curajul să *îi* dea lecţii îmi spune că ceva a mers *foarte* prost. Şi faptul că ea îi permite să o facă îmi spune că se simte puţin vinovată.

Nesryn nu răspunse, gemând când coborî un bagaj destul de greu.

Borte o ocoli pe Kadara, măsurând din priviri pasărea. Atent.

— Sânge negru pe ghearele, ciocul şi penajul ei. Mult sânge negru.

Nesryn rezemă bagajul de perete.

— Şi spatele *tău* este plin de sânge roşu.

Din locul în care Falkan se rezemase de ea, în timpul călătoriei.

— Iar aia este o nouă sabie. O *sabie Fae,* şopti Borte, apropiindu-se ca să examineze sabia ce-i atârna de la centură.

Nesryn se retrase un pas.

Borte strânse din buze.

— Orice ştii, vreau să aflu şi eu.

— Nu e treaba mea să-ţi spun.

Ele se uitară spre Sartaq, care încă fierbea, Houlun lăsându-l să se descarce.

Borte începu să-şi zornăie obiectele de pe degete.

— *Ej* pleacă singură câteva zile. Apoi pleci tu şi te întorci cu un bărbat care nu a plecat cu tine şi care nu a luat niciun ruk. Şi biata Kadara se întoarce acoperită de... mizeria asta. Ea adulmecă sângele negru.

Rukul ţăcăni din cioc în semn de răspuns.

— Este noroi, minţi Nesryn.

Borte râse.

— Iar eu sunt o prinţesă Fae. Ori încep să pun întrebări, ori...

Nesryn o târî spre zidul cu bagaje.

— Chiar dacă ţi-aş spune, *nu* trebuie sufli o vorbă nimănui. Sau să te implici în vreun fel.

Borte îşi puse o mână pe inimă.

— Jur.

Nesryn oftă spre tavanul din piatră aflat la distanţă, Kadara aruncându-i o privire în semn de

avertisment ca şi când i-ar fi cerut să se mai gândească, dar Nesryn îi spuse totul lui Borte.

~

Ar fi trebuit să o asculte pe Kadara. Borte, spre meritul ei, nu spuse nimănui. În afară de Sartaq, care veni, în sfârşit, de lângă Houlun, doar ca să primească o mustrare şi o lovitură în umăr pentru că nu îşi informase sora de vatră unde mergea. Şi, mai rău decât atât, pentru că nu o invitase.

Sartaq se încruntă la Nesryn când îşi dădu seama cine îi spusese lui Borte, dar ea era prea obosită ca să-i pese. În schimb, se îndreptă spre camera ei, ocolind stâlpii. Ştiu că Sartaq era în urma ei din pricina lui Borte, care strigă: „Să mă iei cu tine data viitoare, măgar încăpăţânat!”

Şi, chiar înainte ca Nesryn să ajungă la uşa camerei ei, la confortul unui pat moale, prinţul o apucă de cot.

— Trebuie să discutăm.

Nesryn tocmai intrase în cameră, Sartaq venind din urmă, închizând uşa şi rezemându-se de aceasta. El îşi încrucişă braţele în acelaşi timp cu ea.

— Borte m-a ameninţat că pune întrebări prin cuib, dacă nu îi spun.

— Nu-mi pasă.

Nesryn clipi.

— Atunci ce...

— Cine are cheile Wyrd?

Întrebarea răsună între ei.

Nesryn înghiţi în sec.

— Ce este o cheie Wyrd?

Sartaq se îndepărtă de uşă.

— Mincinoaso, şopti el. Cât timp am fost plecaţi, *Ej* a mea şi-a amintit de alte poveşti, scoase din memoria colectivă pe care o are ca Păstrătoare a Poveştilor. Poveştile despre o poartă Wyrd prin care au intrat valgii şi regii lor – şi care se putea deschide oricând cu trei chei folosite în acelaşi timp. Şi-a amintit că acele chei au *dispărut* după ce Maeve le-a furat şi folosit ca să trimită valgii înapoi. Sunt ascunse, spune ea. Prin lume.

Nesryn ridică doar o sprânceană.

— Şi ce e cu asta?

El pufni cu răceală.

— Aşa şi-a adunat Erawan atât de repede o armată, acesta fiind motivul pentru care Aelin nu îl poate ataca neajutată. Înseamnă că el are cel puţin una. Nu pe toate, altfel l-am numi deja pe Erawan stăpân al nostru. Dar cel puţin una, poate două. Deci, unde este a treia?

Ea chiar nu ştia. Dacă Aelin şi ceilalţi aveau vreo idee, nu îi spuseseră niciodată. Doar că ţelul lor final, dincolo de război şi moarte, era să le recupereze pe cele pe care le avea Erawan. Dar chiar dacă i-ar fi zis asta...

— Poate că acum înţelegi, spuse Nesryn cu aceeaşi răceală, de ce suntem atât de disperaţi după armata tatălui tău.

— Ca să fie măcelărită.

— După ce Erawan ne va măcelări, va veni după voi.

Sartaq înjură.

— Ce am văzut azi, acea *creatură...* El îşi scărpină faţa cu mâini tremurânde, pe care şi le lăsă pe lângă corp. Houlun a aflat de celelalte trei turnuri de veghe ruinate – dinspre sud. Vom zbura spre primul imediat ce se vindecă omul care îşi schimbă forma.

— Îl luăm pe Falkan?

Sartaq deschise uşa cu atât de multă forţă, încât Nesryn fu surprinsă că nu o smulse din balamale.

— Pe cât de nepriceput susţine că este la a face aceste schimbări, un bărbat care se poate transforma în lup este o armă prea bună ca să nu o aduci când este pericol. Se încruntă brusc. Va veni cu mine.

— Iar eu unde voi fi?

Sartaq îi zâmbi fără să fie amuzat înainte să iasă pe hol.

— Vei zbura cu Borte.

Capitolul 36

Atrofierea picioarelor lui... acţiona acum în sens invers.

Trei săptămâni mai târziu, Yrene se minună. Picioarele îşi recăpătară mişcarea până la genunchi, dar nu mai sus. Chaol îşi putea îndoi acum piciorul, dar nu îşi putea mişca coapsele. Nu putea sta pe ele.

Dar antrenamentele de dimineaţă cu străjerii, după-amiezile petrecute cu vindecarea, învăluit de

întuneric, amintiri şi durere...

Muşchii îşi reveneau, conturându-i umerii deja laţi şi pieptul impresionant. Mulţumită antrenamentului în soarele dimineţii, pielea bronzată căpătase o nuanţă de maro închis, culoarea evidenţiindu-i braţele musculoase.

Lucrau în fiecare zi în ritm uşor, intrând într-o rutină care devenea la fel de mult o parte din Yrene, tot aşa cum erau şi spălarea feţei şi a dinţilor şi pofta de o cană cu *kahve* când se trezea.

Chaol i se alătura la lecţiile de autoapărare, cele mai tinere ucenice hlizindu-se încă în preajma lui, dar măcar nu întârziaseră niciodată de când venea el. Bărbatul o învăţase pe Yrene chiar şi noi mişcări pentru înfruntarea atacatorilor mai mari. Şi, în timp ce adesea se zâmbea din plin în curtea din Torre, el şi Yrene erau serioşi când o învăţa aceste metode de apărare, cât se gândeau când i-ar fi fost de folos.

Dar nu se aflase cine o atacase – nu se confirmase că, într-adevăr, fusese unul dintre valgi. O mică indulgenţă, presupunea Yrene.

Dar tot era atentă la lecţiile lui, iar Chaol încă o instruia atent.

Moştenitorii regali veniseră, plecaseră şi se întorseseră, iar ea nu îl văzuse pe Kashin, cu excepţia cinei în timpul căreia îl căutase ca să-i mulţumească pentru ajutorul şi generozitatea din noaptea atacului. El îi spusese că nu era necesar, dar ea oricum îl atinsese pe umăr în semn de mulţumire, înainte să se aşeze acolo unde se simţea în siguranţă, lângă Chaol.

Cauza proprie şi separată a lui Chaol cu khaganul... Chaol şi Yrene nu riscau să discute despre război, despre nevoia de armată. Cât despre oaza Aksara şi puţul cunoaşterii, care s-ar fi putut ascunde sub palmieri, motivul pentru care acest loc *avea* asemenea informaţii despre valgi... Niciunul din ei nu găsise o cale să o manipuleze pe Hasar să îi ducă acolo fără să ridice suspiciuni. Fără să rişte ca prinţesa să conştientizeze că Yrene şi Chaol încă ţineau pergamentele ascunse în camera lui.

Dar Yrene ştia că el era presat de timp. Vedea cum uneori privea distant, ca şi când s-ar fi uitat spre un tărâm îndepărtat, amintindu-şi de prietenii care luptaseră acolo, pentru poporul lor. El se forţa mai mult după aceea şi fiecare centimetru de mişcare câştigată pentru picioarele lui se datora, în mare parte, atât lui, cât şi magiei fetei.

Dar şi Yrene se forţa. Se întreba dacă luptele începuseră; dacă avea să ajungă vreodată la timp ca măcar să ajute; dacă ar mai fi rămas ceva la care să se întoarcă.

Întunericul pe care îl întâlneau când îl vindeca, de la demonul care sălăşluise în bărbatul care distrusese atât de mult din lume... Lucrau şi cu asta. Ea nu fusese târâtă în amintirile lui, la fel ca înainte, nu fusese forţată să fie martoră la ororile Morathului sau să îndure atenţiile *creaturii* care zăbovea în el, dar magia ei tot împingea acea rană, roind ca o mie de puncte de lumină albă, devorând-o, sorbind-o şi zgâriind-o.

Chaol suporta durerea, înaintând cu greu prin

orice îi arăta întunericul, fără să dea vreodată înapoi, zi după zi, oprindu-se doar când ea rămânea fără putere, iar el insista ca Yrene să ia o pauză de masă sau să doarmă pe canapeaua aurie sau doar să converseze la un ceai rece.

Yrene presupunea că ritmul lor constant de lucru trebuia să se termine la un moment dat.

Credea că, probabil, avea să fie din cauza unei contradicţii între ei, nu a unor ştiri de departe.

Khaganul reveni la cina oficială, după o absenţă de două săptămâni la domeniul de la malul mării ca să scape de căldura verii, ascuns împreună cu soţia lui, care încă jelea. O adunare veselă – sau aşa păruse din depărtare. Fără alte atacuri în palat sau în Torre, vigilenţa discretă sporise considerabil în ultimele câteva săptămâni.

Dar când Yrene şi Chaol intrară în marea sală, când ea citi încordarea celor aşezaţi la masă, se gândi dacă să îi spună să plece. Vizirii se mişcară pe scaune. Arghun, căruia cu siguranţă *nu* i se simţise lipsa când se alăturase părinţilor lui la malul mării, rânji.

Hasar îi zâmbi larg lui Yrene – cu subînţeles. Nu era bine.

Cina începuse probabil de cincisprezece minute până să înceapă prinţesa să atace. Hasar se aplecă înainte şi îi spuse lui Chaol:

— Cred că eşti mulţumit în seara asta, lord Westfall.

Yrene rămase perfect dreaptă pe scaun, furculiţa fiind fermă când duse la gură o bucată de biban de mare cu lămâie şi se forţă să înghită.

Chaol răspunse calm, bând din cupa lui cu apă:

— Şi de ce ar fi aşa, Înălţimea Ta?

Zâmbetele lui Hasar puteau fi îngrozitoare, mortale, iar cel pe care îl afişă când vorbi o făcu pe Yrene să se întrebe de ce se deranjase să răspundă chemărilor prinţesei.

— Ei bine, dacă faci calculele, căpitanul Faliq ar trebui să revină mâine, cu fratele meu.

Yrene strânse furculiţa când numără zilele.

Trei săptămâni. Trecuseră trei săptămâni de când Nesryn şi Sartaq plecaseră spre munţii Tavan.

Nesryn avea să se întoarcă a doua zi. Şi chiar dacă nu se întâmplase nimic – *nimic* – între Yrene şi Chaol...

Yrene nu reuşi să alunge senzaţia că pieptul i se prăbuşea. Nu putu opri sentimentul că o uşă era pe cale să i se închidă în faţă, definitiv.

Ei nu vorbiseră despre Nesryn sau relaţia dintre ei, iar el nu o atinsese pe Yrene mai mult decât era necesar, niciodată nu o privise aşa cum o făcuse în acea seară, la petrecere.

Pentru că, bineînţeles – bineînţeles că el o aştepta pe Nesryn. Femeia căreia el... îi era loial.

Yrene se forţă să mai ia o înghiţitură, chiar dacă peştele căpătase un gust amar.

Proastă. Era o *proastă* şi...

— Nu ai aflat vestea? spuse tărăgănat Chaol, la fel de lipsit de respect ca prinţesa. El lăsă cupa, mâinile sale atingându-le pe cele ale lui Yrene în locul în care ea îşi sprijinise mâna pe masă.

Pentru oricine ar fi putut fi o atingere întâmplătoare, dar în cazul lui Chaol... Fiecare

mişcare era controlată, concentrată. Atingerea pielii lui de a ei fu o şoaptă liniştitoare, ca şi când ar fi simţit că zidurile se strângeau, într-adevăr, în jurul ei...

Hasar îi aruncă lui Yrene o privire nemulţumită. „De ce nu mi-ai spus?”

Yrene se crispă nevinovată. „Nu am ştiut.” Era adevărul.

— Presupun că ne vei spune? răspunse calmă Hasar lordului.

Chaol ridică din umeri.

— Am primit azi ştirea, de la căpitanul Faliq. Ea şi fratele tău au decis să îşi prelungească excursia cu încă trei săptămâni. Se pare că priceperea ei cu arcul şi săgeata a fost la mare căutare printre rukhinii lui, care au rugat-o să mai rămână un timp, iar ea le-a făcut pe plac.

Yrene se forţă să afişeze o expresie neutră, deşi uşurarea şi ruşinea o străbătură.

Era o femeie bună – o femeie curajoasă. Aceea era cea despre care era atât de uşurată să audă că *nu* se întorcea. Că nu... îi întrerupea.

— Fratele nostru este îndeajuns de înţelept, spuse Arghun din partea cealaltă a mesei, să păstreze războinici pricepuţi cât mai mult timp posibil.

Ghimpele era acolo, înfipt adânc.

Chaol ridică din nou din umeri.

— Este, într-adevăr, înţelept, dacă îşi dă seama cât de specială este.

Cuvintele erau spuse sincer, şi totuşi...

Ea inventa lucruri, înţelegând şi presupunând

că în tonul lui nu se simţea nicio emoţie în afară de mândrie.

Arghun se aplecă înainte spre Hasar:

— Ei bine, mai este şi chestiunea *celorlalte* veşti, soră, pe care presupun că lordul Westfall le-a auzit deja.

La câteva locuri distanţă, conversaţia khaganului cu cei mai apropiaţi viziri păru să înceteze.

— O, da, spuse Hasar, rotindu-şi vinul în pocal în timp ce se întinse pe scaun. Am uitat.

Yrene încercă să surprindă privirea Reniei, să o facă pe iubita prinţesei să dezvăluie *ceva* despre ce credea că făcea acum, despre valul pe cale să se spargă – motivul pentru care camera era atât de schimbată. Dar Renia doar o privi pe Hasar, cu o mână pe braţul ei ca şi când ar fi spus „Atenţie”.

Nu la ce era pe cale să dezvăluie, ci la *modul* în care Hasar urma să o facă.

Chaol se uită la Arghun şi la Hasar. După rânjetul prinţului şi al prinţesei, era destul de clar că erau conştienţi de faptul că el nu aflase. Dar Chaol încă părea să se gândească dacă să dea de înţeles că ştie sau să recunoască adevărul...

Yrene îl scuti de alegere.

— Eu nu am aflat, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

Pe sub masă, Chaol îşi atinse genunchiul de al ei în semn de mulţumire. Ea îşi spuse că doar plăcerea faptului că el *îşi putea* mişca acel genunchi o străbătu, deşi groaza o făcu să simtă un nod în stomac.

— Ei bine, începu Hasar, primele ritmuri ale

unui dans pe care ea şi Arghun îl coordonaseră înainte de această masă, se pare că au avut loc nişte... întâmplări în continentul învecinat.

Yrene lipi acum genunchiul de al lui Chaol, în semn de solidaritate tăcută. „Împreună”, încercă ea să spună doar prin atingere.

Arghun îi spuse lui Yrene, lui Chaol, iar apoi tatălui lui:

— Atât de multe întâmplări în nord! Nobili dispăruţi care acum se arată din nou. Şi Dorian Havilliard, şi regina din Terrasen. Cea din urmă a făcut-o şi într-un mod atât de teatral.

— Unde, şopti Yrene, întrucât Chaol nu putea.

Într-adevăr, el rămăsese fără suflare la menţionarea regelui său.

Hasar îi zâmbi lui Yrene – era acel zâmbet mulţumit pe care îl afişase la sosire.

— În Golful Craniului.

Minciuna pe care i-o dăduse Chaol ca să i-o transmită prinţesei... Se dovedise adevărată.

Ea îl simţi pe Chaol încordându-se, deşi chipul lui nu dezvălui nimic în afară de un interes amabil.

— E un port al piraţilor, Mare Khagan, îl lămuri Chaol pe Urus, aşezat la masă, ca şi când ar fi fost într-adevăr conştient de aceste ştiri şi de o parte din conversaţia asta. Este în mijlocul unui mare arhipelag.

Khaganul se uită la vizirii lui evident nemulţumiţi şi se încruntă odată cu ei.

— Şi de ce ar apărea în Golful Craniului?

Chaol nu avea niciun răspuns, dar Arghun fu mai mult decât bucuros să îl ofere.

— Pentru că Aelin Galathynius s-a gândit să înfrunte armata pe care Perrington o campat-o la marginea acestui arhipelag.

Yrene îşi luă mâna de pe masă ca să-l apuce pe Chaol de genunchi. Tensiunea radia prin fiecare linie încordată a corpului său.

Duva întrebă, cu o mână pe pântecul care creştea:

— Victoria a fost în favoarea ei sau a lui Perrington?

Ca şi când ar fi fost un meci sportiv. Soţul ei se uita, într-adevăr, la masă, ca să vadă capetele întorcându-se.

— O, în favoarea ei, spuse Hasar. Deja aveam spioni în oraş, deci au fost capabili să ne dea un raport complet. Din nou acel zâmbet îngâmfat şi secret spre Yrene. Erau spionii pe care îi trimisese folosind informaţia de la Yrene. Puterea ei este considerabilă, adăugă ea tatălui ei. Sursele noastre spun că a ars până şi cerul. Iar apoi a scufundat o mare parte din flota adunată împotriva ei. Cu o singură lovitură.

Pe toţi zeii.

Vizirii se mişcară, iar chipul khaganului deveni dur.

— Aşadar, zvonurile despre distrugerea castelului de cleştar nu au fost exagerate.

— Nu, spuse cu blândeţe Arghun. Iar puterile ei au sporit de atunci, ca şi numărul aliaţilor săi. Dorian Havilliard călătoreşte împreună cu cei de la Curtea ei, iar Golful Craniului şi Lordul Piraţilor îngenunchează acum în faţa sa.

Era o cuceritoare.

— Ei luptă *cu* ea, interveni Chaol. Împotriva armatei lui Perrington.

— Aşa e? Hasar preluă atacul, parând cu uşurinţă. Pentru că nu Perrington navighează acum pe coasta ţinutului Eyllwe, arzând satele după bunul plac.

— Asta e o minciună, spuse Chaol prea încet.

— Este? Arghun ridică din umeri, apoi se întoarse spre tatăl său cu o expresie de fiu îngrijorat. Bineînţeles că nimeni nu a văzut-o, dar sate întregi au fost lăsate în ruină şi cenuşă. Se spune că navighează spre Banjali, hotărâtă să înarmeze puternic familia Ytger ca să adune o armată pentru ea.

— Asta e o *minciună,* izbucni Chaol.

El îşi dezgoli dinţii, vizirii chicotiră şi suspinară, dar îi spuse khaganului:

— O cunosc pe Aelin Galathynius, Mare Khagan. Nu este stilul ei, nu îi stă în fire. Familia Ytger...

Se opri.

„Este importantă pentru ea.” Yrene simţi cuvintele pe limba lui, ca şi când ar fi fost ale ei. Prinţesa şi Arghun se aplecară înainte, aşteptând confirmarea. Dovada posibilei slăbiciuni a lui Aelin Galathynius.

Nu ţinea de magie, ci de cine era important pentru ea. Iar Eyllwe, fiind între armata lui Perrington şi khaganat... Ea vedea cum puneau totul cap la cap.

— Ar fi mai bine ca familia Ytger să fie folosită

ca un aliat din sud, îl corectă Chaol, cu umerii rigizi. Aelin este destul de inteligentă să ştie asta.

— Şi presupun că tu ai de unde şti, spuse Hasar, de vreme ce ai fost iubitul ei la un moment dat. Sau a fost acel rege Dorian? Sau amândoi? Spionii nu au fost niciodată clari în privinţa bărbaţilor cu care şi-a împărţit patul.

Yrene îşi reprimă surprinderea. Chaol şi Aelin Galathynius?

— O cunosc bine, da, spuse categoric Chaol.

Îşi lipi genunchiul de al ei, ca şi când ar fi spus: „Mai târziu. Îţi voi explica mai târziu”.

— Dar acesta *este* război, replică Arghun. Războaiele obligă oamenii să facă lucruri la care nu s-ar gândi în mod obişnuit.

Condescendenţa şi luarea peste picior fură suficiente ca să o facă pe Yrene să scrâşnească din dinţi. Acesta era un atac plănuit, o alianţă temporară între cei doi fraţi.

Kashin interveni:

— Se îndreaptă spre ţărmurile astea?

Era întrebarea unui soldat, menită să evalueze o ameninţare pentru acest ţinut, pentru regele lui.

Hasar îşi curăţă unghiile.

— Cine ştie? Cu o asemenea putere... Poate vom deveni cu toţii victimele ei.

— Aelin are deja de purtat un război, iar ea nu este o cuceritoare, spuse Chaol.

— Golful Craniului şi Eyllwe sugerează contrariul.

Un vizir şopti la urechea khaganului.

Altul se aplecă să asculte, deja calculând.

Chaol îi spuse lui Urus:

— Mare Khagan, ştiu că unii ar putea să facă aceste legături să pară în dezavantajul lui Aelin, dar îţi jur că regina Terrasenului vrea doar să ne elibereze ţinutul. Regele meu nu s-ar alia cu ea dacă nu ar fi aşa.

— *Ai jura,* totuşi? spuse gânditoare Hasar. Ai jura pe viaţa lui Yrene?

Chaol clipi la prinţesă.

— Din tot ce ai văzut, continuă Hasar, din cât îi cunoşti caracterul... ai jura pe viaţa lui Yrene Towers că Aelin Galathynius nu foloseşte asemenea tactici? Nu ar putea încerca să *atace* armatele, în loc să le adune? Inclusiv pe a noastră?

„Spune da. Spune da.”

Chaol nici măcar nu se uită la Yrene în timp ce îi fixă cu privirea pe Hasar şi pe Arghun. Khaganul şi vizirii se despărţiră.

Chaol nu spuse nimic. Nu jură nimic.

Zâmbetul schiţat de Hasar nu părea triumfător.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Stomacul lui Yrene se răsuci.

Khaganul evaluă cuvintele lui Chaol.

— Dacă Perrington şi Aelin Galathynius adună armate, poate că se vor distruge unul pe celălalt şi mă vor scuti de probleme.

Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui Chaol.

— Poate că dacă este atât de puternică, spuse gânditor Arghun, îl poate distruge singură pe Perrington.

— Nu uita de regele Dorian, spuse Hasar. Zău, pariez că amândoi s-ar putea descurca cu

Perrington şi orice armată şi-a adunat, fără mult ajutor. Este mai bine să îi lăsăm pe ei să se ocupe de asta decât să ne vărsăm sângele pe pământ străin.

Yrene tremura. Tremura de *furie* la jocul vesel de cuvinte, la jocul pe care îl făcuseră Hasar şi fratele ei ca să nu intre în război.

— Dar, răspunse Kashin, părând să observe expresia lui Yrene, se mai poate spune şi că, dacă *ajutăm* nişte nobili puternici, beneficiile anilor de pace ar putea merita mai mult decât riscurile de acum. El se întoarse spre khagan. Dacă mergem în ajutorul lor, tată, dacă va trebui să înfruntăm vreodată o asemenea ameninţare, imaginează-ţi puterea îndreptată împotriva inamicilor noştri.

— Sau îndreptată împotriva noastră, dacă ei i se pare mai uşor să îşi încalce jurămintele, interveni Arghun.

Khaganul îl studie pe Arghun, fiul lui cel mai mare încruntându-se acum cu dezgust la Kashin. Duva, cu o mână încă pe pântecul ei însărcinat, doar privi. Neobservată nici măcar de soţul ei.

Arghun se întoarse din nou spre tatăl său.

— Magia poporului nostru este minimă. Cerul Etern şi cei treizeci şi şase de zei le-au binecuvântat cel mai mult pe vindecătoarele noastre. El se încruntă la Yrene. Împotriva unei asemenea puteri, ce reprezintă oţelul şi lemnul? Aelin Galathynius a cucerit Riftholdul, apoi a cucerit Golful Craniului, iar acum pare să vrea să cucerească ţinutul Eyllwe. Un conducător înţelept ar fi fugit în nord, şi-ar fi fortificat regatul, apoi s-ar

fi dus la sud de graniţe. Totuşi, ea îşi împuţinează armata, împărţind-o între nord şi sud. Dacă nu este proastă, atunci consilierii ei sunt.

— Ei sunt războinici bine instruiţi, care au văzut mai multe războaie şi lupte decât vei vedea tu vreodată, spuse rece Chaol.

Prinţul cel mai în vârstă înţepeni. Hasar râse încet.

Khaganul cântări din nou cuvintele din jurul lui.

— Asta rămâne o chestiune de discutat în sălile de consiliu, nu la mesele de cină, spuse el, deşi nu era nimic liniştitor în vorbele sale. Nu pentru Chaol, nici pentru Yrene. Cu toate că sunt înclinat să fiu de acord cu ce îmi oferă faptele în sine.

Spre meritul său, Chaol nu continuă discuţia. Nu tresări şi nu se încruntă, ci doar dădu o dată din cap.

— Mulţumesc pentru onoarea de a te mai gândi, Mare Khagan.

Arghun şi Hasar făcură un schimb de priviri dispreţuitoare, dar khaganul reveni la mâncarea lui.

Yrene şi Chaol nu se mai atinseră de restul mâncării.

~

Ticăloasă. Prinţesa era o ticăloasă, iar Arghun era cel mai mare ticălos pe care îl cunoscuse Chaol.

Era un adevăr în reticenţa lor – frica de puterile lui Aelin şi de ameninţarea pe care ar fi putut să o

reprezinte ea. Dar el îi înţelegea. Ştia că Hasar, pur şi simplu, nu voia să plece din confortul casei ei, din braţele iubitei, ca să meargă la război. Nu voia dezordinea situaţiei.

Iar Arghun... Bărbatul folosea puterea şi cunoaşterea. Chaol nu se îndoia că Arghun îl contrazisese mai mult ca să îl forţeze să devină disperat.

Chiar mai mult decât era, dorindu-şi să ofere orice pentru ajutorul lor.

Kashin avea să facă orice i-ar fi cerut tatăl său. Iar în ceea ce îl privea pe khagan...

Câteva ore mai târziu, Chaol încă scrâşnea din dinţi cât stătea întins în pat şi se uita la tavan. Yrene îl părăsise cu o strângere de umăr, promiţându-i să îl vadă în ziua următoare.

Chaol abia reuşise să-i răspundă.

Ar fi trebuit să mintă. Ar fi trebuit să jure că îşi punea viaţa în mâinile lui Aelin.

Pentru că Hasar ştiuse că dacă i-ar fi cerut să jure pe viaţa lui Yrene...

Chiar dacă celor treizeci şi şase de zei ai lor nu le păsa de el, nu putea risca asta.

El o văzuse pe Aelin făcând lucruri îngrozitoare.

Încă o visa spindecându-l cu sânge-rece pe Archer Finn. Încă visa ce lăsase ea din corpul lui Grave pe acea alee. Încă o visa măcelărind bărbaţii ca pe vite în Rifthold şi în Endovier, şi ştia cât de insensibilă şi brutală putea deveni. Se mai certase cu ea în legătură cu asta în vara dinainte – privind controlul puterii ei. Sau lipsa acestuia.

Rowan era un mascul bun. Complet netemător

în faţa lui Aelin şi a magiei ei. Dar i-ar fi ascultat *ea* sfatul? Aedion şi Aelin puteau la fel de bine să se bată cum puteau să şi cadă de acord, iar Lysandra... Chaol nu o cunoştea atât de bine pe femeia care îşi putea schimba forma încât să ştie dacă ar fi controlat-o pe Aelin.

Aelin, într-adevăr, se schimbase – devenise o regină. Încă devenea o regină.

Dar el ştia că nu avea reţineri, nu lăuntrice, privind cât de multe ar fi făcut ca să îi protejeze pe cei pe care îi iubea, ca să îşi protejeze regatul. Iar dacă cineva îi stătea în cale, dacă o oprea din a-i proteja... Nimic nu o putea opri pe Aelin. Nimic.

Aşadar, nu reuşise să jure pe viaţa lui Yrene, ca să creadă că Aelin nu s-ar fi dedat la folosirea acestor metode. Cu trecutul ei agitat împreună cu Rolfe, probabil îşi folosise puterea magiei ca să-l convingă să se alăture cauzei intimidându-l.

Dar cu Eyllwe... Arătaseră ei vreun semn de rezistenţă, ca să o facă să îi terorizeze? El nu îşi putea imagina că Aelin ar fi putut *lua în considerare* rănirea nevinovaţilor, ca să nu mai vorbim de faptul că era poporul prietenului ei drag. Şi totuşi, ştia riscurile pe care le prezenta Perrington – Erawan. Ce le-ar fi făcut tuturor, dacă ea nu îi aduna prin toate mijloacele necesare.

Chaol îşi scărpină faţa. Dacă Aelin s-ar fi controlat, dacă ar fi jucat rolul reginei îndurerate... I-ar fi făcut sarcina mult mai uşoară.

Poate că Aelin îi făcuse să piardă acest război, singura şansă la un viitor.

Cel puţin Dorian apăruse.

Chaol trimise o rugăciune tăcută de mulţumire în noapte pentru mica indulgenţă.

O bătaie uşoară în uşă îl făcu să se ridice. Nu din hol, ci în uşile de sticlă care dădeau spre grădină.

Picioarele îi zvâcniră – mai mult o reacţie decât o mişcare controlată. Chaol şi Yrene făcuseră exerciţiile istovitoare pentru picioare de două ori pe zi, diversele terapii obţinându-i mişcarea centimetru cu centimetru, împreună cu magia pe care o revărsa în corpul lui cât el îndura amintirile întunericului. Nu îi spunea niciodată ce văzuse, ce îl făcuse să ţipe.

Nu avea rost. Şi să îi spună lui Yrene cât de grav eşuase şi cât de greşit judecase îl făcea să se simtă la fel de rău. Dar cine stătea în grădina învăluită în noapte... Nu era o amintire.

Chaol miji ochii în întuneric la silueta înaltă a unui bărbat care stătea acolo cu o mână ridicată într-un salut tăcut, în timp ce a lui Chaol alunecă spre cuţitul de sub perna lui. Dar silueta se apropie de felinar, iar Chaol expiră şi îi făcu semn din mână prinţului să intre.

Cu mişcarea unui cuţitaş, Kashin descuie uşa grădinii şi se strecură înăuntru.

— Nu mă așteptam ca un prinţ să ştie să descuie uşi, spuse Chaol în loc de salut.

Kashin zăbovi în pragul uşii, felinarul de afară luminându-i suficient chipul încât Chaol să îl vadă schiţând un zâmbet.

— Mă tem că am învăţat mai mult furişându-mă în dormitoarele doamnelor decât furând.

— Credeam că regatul tău este puţin mai deschis decât al meu în privinţa unor astfel de lucruri.

Acel zâmbet se lărgi.

— Probabil, dar soţii bătrâni şi ţâfnoşi sunt la fel pe ambele continente.

Chaol chicoti, scuturând din cap.

— Ce pot face pentru tine, prinţe?

Kashin studie uşa de la intrarea în apartament, Chaol făcând la fel – în căutarea posibilelor umbre pâlpâitoare din cealaltă parte a ei. Când nu găsiră niciuna, Kashin spuse:

— Presupun că nu ai descoperit în regatul meu cine ar putea să o chinuiască pe Yrene.

— Aş vrea să pot spune contrariul.

Dar cu Nesryn plecată avea puţine şanse să vâneze prin Antica urmele unui posibil agent valg. Şi lucrurile fuseseră, într-adevăr, destul de liniştite în ultimele trei săptămâni, aşa că o parte din el sperase că acesta... plecase. O atmosferă mult mai calmă se stabilise în palat şi în Torre de atunci, ca şi când toată lumea ar fi trecut peste asta.

Kashin dădu din cap.

— Ştiu că Sartaq a plecat împreună cu căpitanul tău ca să caute răspunsuri în privinţa acestei ameninţări.

Chaol nu îndrăzni să confirme sau să nege. Nu era tocmai sigur cum se înţelesese Sartaq cu familia lui, dacă primise binecuvântarea tatălui ca să plece.

Kashin continuă:

— Probabil de aceea fraţii mei au făcut un front

comun împotriva ta în seara asta. Dacă Sartaq ia în serios ameninţarea, ei ştiu că ar putea avea o şansă mică să îl convingă pe tatăl nostru să nu se alăture acestei cauze.

— Dar dacă ameninţarea este reală, spuse Chaol, dacă ar putea pătrunde pe tărâmurile astea, de ce să nu lupţi? De ce să nu o opreşti înainte să ajungă pe ţărmurile de aici?

— Pentru că este război, spuse Kashin, iar felul în care vorbea şi stătea îl făcuse pe Chaol, cumva, să se simtă tânăr. Şi chiar dacă maniera în care fraţii mei şi-au prezentat argumentele a fost neplăcută, suspectez că Arghun şi Hasar sunt conştienţi de costurile necesare alăturării cauzei voastre. Niciodată nu a mai fost trimisă toată armata khaganatului pe un tărâm străin. Doar nişte legiuni, fie de rukhini, flota sau lorzii mei călăreţi. Câteodată uniţi, dar niciodată toţi, niciodată ce aveţi voi nevoie. Costul vieţilor, cheltuiala vistieriei noastre... ar fi mare. Nu face greşeala de a crede că fraţii mei nu înţeleg asta foarte bine.

— Şi frica lor de Aelin?

Kashin pufni.

— Nu ştiu ce să zic despre asta. Poate că este bine fondată. Poate că nu.

— Aşadar, te-ai furişat în camera mea ca să îmi spui?

Trebuia să vorbească cu mai mult respect, dar...

— Am venit să îţi mai dau o informaţie pe care Arghun a ales să nu o menţioneze.

Chaol aşteptă, dorindu-şi să nu fi stat în pat, cu

bustul gol.

Kashin spuse:

— De la vizirul nostru pentru comerţ în străinătate am primit un raport cum că s-a dat o comandă să se construiască o armă oarecum nouă.

Respiraţia lui Chaol se poticni. Dacă Morathul găsise vreo cale...

— Se numeşte suliţa de foc, spuse Kashin. Cei mai buni proiectanţi ai noştri au făcut-o combinând diverse arme de pe continentul nostru.

O, pe toţi zeii. Dacă Morathul o avea în arsenalul său...

— Căpitanul Rolfe le-a comandat pentru flota lui. Cu câteva luni în urmă.

„Rolfe...”

— Iar când au sosit veştile despre căderea Golfului Craniului în faţa lui Aelin Galathynius, au venit şi cu o comandă pentru şi mai multe suliţe de foc, ca să fie trimise în nord.

Chaol se gândi la informaţie.

— De ce nu a spus asta Arghun la cină?

— Pentru că suliţele de foc sunt foarte, foarte scumpe.

— Cu siguranţă e bine pentru economia voastră.

— Este. Şi *nu* este bine pentru încercarea lui Arghun de a evita acest război.

Chaol tăcu o clipă.

— Şi tu, prinţe? Vrei să te alături războiului?

Kashin nu răspunse imediat. El scrută camera, tavanul, patul şi, în sfârşit, pe Chaol.

— Acesta va fi cel mai mare război al

vremurilor noastre, spuse încet Kashin. Când vom fi morţi, când până şi strănepoţii noştri vor fi morţi, tot se va vorbi de acest război. Ei îl vor povesti în şoaptă în jurul focurilor, îl vor cânta în marile săli. Cine a trăit şi murit, cine a luptat şi cine s-a ascuns. El înghiţi în sec. *Sulde-ul* meu se îndreaptă spre nord – zi şi noapte, părul de cal se îndreaptă spre nord. Deci poate că îmi voi găsi soarta pe câmpiile din Fenharrow. Sau în faţa zidurilor albe ale Orynthului. Dar în nord voi merge – dacă tatăl meu îmi va ordona.

Chaol se gândi la asta. Se uită la cuferele lipite de zidul de lângă baie.

Kashin dădu să plece, când Chaol întrebă:

— Când este următoarea întâlnire a tatălui tău cu vizirul pentru comerţul în străinătate?

Capitolul 37

Lui Nesryn nu îi mai rămăsese timp.

Falkan ceruse zece zile ca să-şi revină, fapt ce le lăsase ei şi lui Sartaq prea puţin timp ca să viziteze ruinele celuilalt turn de veghe din sud. Încercase să îl convingă pe prinţ să meargă fără omul care îşi schimba forma, dar el refuzase. Chiar şi cu Borte, care era acum hotărâtă să li se alăture, el nu îşi asuma niciun risc.

Dar Sartaq găsise alte căi de a le umple timpul. O luase pe Nesryn spre alte cuiburi în nord şi vest, unde se întâlnise cu mamele-vetrelor şi căpitanii, bărbaţi şi femei, care le conduceau armata.

Unii fuseseră prietenoşi, întâmpinându-l pe

Sartaq cu festinuri şi petreceri care duraseră până noaptea.

Alţii, ca Berlad, erau plecaţi, mamele-vetrelor şi alţi lideri neinvitându-i să rămână mai mult decât era necesar. Cu siguranţă fără să aducă urcioare cu laptele fermentat de capră pe care îl beau ei şi care era destul de tare încât să înceapă să îi crească lui Nesryn păr pe piept, pe faţă şi pe dinţi. Ea aproape se înecase prima dată când îl încercase, ceilalţi bătând-o pe spate şi toastând în onoarea ei.

Primirea călduroasă încă o surprindea. Zâmbetele rukhinilor care îi ceruseră, unii sfioși, alţii îndrăzneţi, să facă demonstraţii cu arcul şi săgeata. Dar, cu tot ce le arătase lor, şi ea învăţase din aceste experienţe. Zburase cu Sartaq prin trecătorile montane, prinţul alegând ţintele, iar Nesryn lovindu-le, învăţând cum să tragă împotriva vântului, *la fel ca* vântul.

O lăsase chiar să o călărească singură pe Kadara – doar o dată, şi suficient pentru ea încât să se întrebe din nou cum de îşi lăsau copiii de patru ani să o facă, dar... nu se simţise niciodată atât de dezlănţuită.

Atât de neîmpovărată şi liberă şi totuşi liniştită.

Aşadar, ei merseră de la un clan la altul, de la o vatră la alta. Sartaq verificând călăreţii şi antrenamentul lor, oprindu-se să viziteze nou-născuţi şi bătrâni bolnavi. Nesryn rămânea în umbra lui sau încerca să o facă.

Ori de câte ori zăbovea un pas în urmă, Sartaq o înghiontea înainte. Ori de câte ori trebuia făcut

ceva împreună cu ceilalţi, îi cerea ei să o facă. Spălatul după o masă, returnarea săgeţilor de la antrenamentul la ţintă, curăţarea excrementelor păsărilor ruk de pe holuri şi din cuiburi.

La ultima sarcină, cel puţin prinţul i se alăturase. Fără a ţine cont de gradul şi de statutul de căpitan, el făcea toate treburile fără să se plângă. Nimeni nu scăpa de muncă, îi spusese când îl întrebase într-o seară.

Şi fie pentru că râcâia excrementele uscate de pe pământ sau pentru că îi învăţa pe tinerii războinici cum să tragă cu arcul, ceva neliniştit din ea se calmase.

Nu îşi mai putea imagina întâlnirile liniştite de la palatul din Rifthold, unde le dăduse ordine gărzilor serioase, iar apoi se despărţiseră printre podele de marmură şi podoabe. Nu îşi amintea de barăcile oraşului, unde se furişase în spatele unei camere aglomerate, îşi primise ordinele, iar apoi stătuse la un colţ de stradă câteva ore, privind oamenii cumpărând şi mâncând, certându-se şi mergând în treburile lor.

Altă viaţă, altă lume.

Aici, în creierul munţilor, respirând aerul rece, aşezată în faţa unei vetre ca să o audă pe Houlun spunând poveşti despre rukhini şi lorzi călăreţi, poveşti despre primul khagan şi iubita lui soţie, după care fusese numită Borte... Nu îşi mai putea aminti acea viaţă de dinainte.

Şi nu voia să revină la ea.

La o asemenea vatră îşi despletise Nesryn cosiţa strânsă pe care Borte o învăţase cum să o

facă, rămânând surprinsă.

Houlun se aşezase cu o piatră de şlefuit într-o mână în timp ce îşi ascuţea pumnalul, pregătindu-se să lucreze cât vorbea micii adunări – Sartaq, Borte, Falkan cu chipul gri şi şchiopătând şi alţi şase de care Nesryn aflase că erau un fel de veri de-ai lui Borte. Mama de vatră le studie chipurile, aurul licărind odată cu flacăra şi întrebă:

— Ce-ar fi să auzim, în schimb, o poveste despre Adarlan?

Toţi ochii se întoarseră spre Nesryn şi Falkan.

Bărbatul care îşi schimba forma tresări.

— Mă tem că ale mele sunt cam plictisitoare. El se gândi. Am făcut o vizită interesantă în Deşertul Roşu cândva, dar... Gesticulă cât de mult putea spre Nesryn. Aş vrea să aud mai întâi una dintre poveştile tale, căpitane.

Nesryn încercă să nu se agite sub greutatea atâtor priviri.

— Poveştile cu care am crescut, recunoscu ea, erau în mare parte despre voi toţi, despre aceste tărâmuri. Ei zâmbiră larg auzind asta, iar Sartaq doar îi făcu semn din ochi. Nesryn îşi plecă fruntea, roşind.

— Spune-ne o poveste despre spiriduşi, dacă îi cunoşti, sugeră Borte. Despre prinţul Fae pe care l-ai cunoscut.

Nesryn scutură din cap.

— Nu ştiu niciuna şi nu îl cunosc atât de bine.

Când Borte se încruntă, Nesryn adăugă:

— Dar vă pot cânta.

Linişte.

Houlun lăsă piatra din mână.

— Un cântec ar fi apreciat. Ea se încruntă la Borte şi la Sartaq. De vreme ce niciunul dintre copiii mei nu poate cânta, nici dacă asta le-ar salva viaţa. Borte îşi dădu ochii peste cap la mama de vatră, dar Sartaq îşi plecă fruntea scuzându-se, afişând acum un zâmbet timid.

Nesryn zâmbi, chiar dacă inima îi bătu cu putere la oferta ei curajoasă. Nu cântase cu adevărat pentru nimeni, dar asta... Nu interpreta, cât împărtăşea. Ea ascultă vântul şuierând în faţa gurii peşterii un moment lung, ceilalţi amuţind.

— Acesta este un cântec despre Adarlan, spuse în cele din urmă. De la poalele dealurilor din nordul Riftholdului, unde s-a născut mama. O durere veche şi familiară îi umplu pieptul. Obişnuia să mi-l cânte... înainte să moară.

Un licăr de compasiune se zări în privirea rece a lui Houlun, dar Nesryn se uită la Borte când vorbi, găsind chipul tinerei neobişnuit de blând – fixând-o cu privirea pe Nesryn ca şi când nu ar mai fi văzut-o. Nesryn îi dădu subtil din cap. „Este o povară pe care o purtăm amândouă.”

Borte schiţă tăcută un zâmbet.

Nesryn ascultă din nou vântul. Îşi aminti de mica şi frumoasa ei cameră din Rifthold, îşi aminti senzaţia mâinilor mătăsoase ale mamei ei mângâindu-i faţa, părul. Fusese atât de fascinată de poveştile tatălui său despre patria îndepărtată, despre păsările ruk şi lorzii călăreţi, încât rar întrebase ceva despre Adarlan, în ciuda faptului că era un copil al ambelor ţinuturi.

Iar acest cântec al mamei ei... era una dintre puţinele poveşti pe care le spunea, aşa cum îi plăcea cel mai mult, despre patria ei din zilele bune. Şi voia să le împărtăşească întrezărirea a ceea ce ar fi putut deveni din nou ţinutul ei.

Nesryn îşi drese vocea, inspiră adânc, iar apoi deschise gura şi cântă.

Pârâitul focului fu singura ei tobă, şi vocea lui Nesryn umplu Sala Muntelui din Altun, mişcându-se printre stâlpii vechi, răsunând din piatra cioplită.

Ea avu senzaţia că Sartaq rămase nemişcat, că nimic dur sau amuzat nu se citea pe chipul lui.

Dar se concentră la cântec, la cuvintele de demult, la povestea iernilor trecute şi a petelor de sânge pe zăpadă; la povestea mamelor şi a fiicelor lor, la cum iubiseră, luptaseră şi se îngrijiseră una pe cealaltă.

Vocea ei se ridică şi coborî, îndrăzneaţă şi graţioasă ca un ruk, iar Nesryn ar fi putut jura că până şi şuieratul vântului se opri ca să asculte.

Iar când termină, pe o notă înaltă ca o rază aurie a soarelui de primăvară răsărind peste ţinuturi reci, când tăcerea şi pârâitul focului umplură din nou lumea...

Borte plângea. Lacrimi tăcute îi curgeau pe chipul frumos. Houlun îşi ţinea strâns nepoata de mână, lăsând deoparte piatra de şlefuit. Era o rană care încă se vindeca – pentru amândouă.

Şi poate că şi pentru Sartaq, căci suferinţa îi contura chipul. Suferinţa, admiraţia şi poate ceva infinit mai tandru când spuse:

— Încă o poveste de răspândit despre Săgeata

lui Neith.

Ea îşi plecă din nou fruntea, acceptând laudele celorlalţi cu un zâmbet. Falkan aplaudă cât de bine reuşi şi ceru încă un cântec.

Nesryn, spre surprinderea ei, îi făcu pe plac. Un cântec vesel de munte, învăţat de la tatăl ei, despre râuri repezi printre câmpuri cu flori sălbatice.

Dar, deşi noaptea continuă, când Nesryn cântă în sala frumoasă din munte, simţi privirea lui Sartaq, diferită de oricare alta dinainte.

Şi, chiar dacă îşi spuse că ar fi trebuit să o facă, Nesryn nu îşi întoarse privirea.

~

Câteva zile mai târziu, după ce Falkan se vindecase în sfârşit, ei îndrăzniră să se aventureze spre celelalte trei turnuri de veghe pe care le descoperise Houlun.

Nu găsiră nimic în primele două, ambele destul de îndepărtate încât să necesite călătorii diferite. Houlun le interzisese să campeze în sălbăticie – aşadar, decât să rişte furia ei, se întoarseră în fiecare seară, apoi rămaseră câteva zile ca să le lase pe Kadara şi pe Arcas, rukul drăguţ al lui Borte, să se odihnească.

Sartaq devenise un pic mai amabil cu omul care îşi schimba forma. Îl urmărea pe Falkan la fel de atent precum Kadara, dar cel puţin încerca să converseze din când în când.

Borte, pe de altă parte, îi puse nenumărate

întrebări lui Falkan cât căutară printre ruinele care erau doar nişte moloz. „Cum este să te simţi ca o raţă, dând din picioare pe sub apă, dar alunecând atât de lin la suprafaţă?”

„Când mănânci ca un animal, îţi încape toată carnea în stomacul tău de om?”

„Trebuie să aştepţi după ce mănânci ca un animal înainte să te transformi din nou în om, din cauza asta?”

„Îţi faci nevoile ca un animal?”

Ultima întrebare cel puţin îl făcuse pe Sartaq să râdă brusc, deşi Falkan roşise şi evitase să răspundă întrebării.

Dar după ce vizitaseră două turnuri de veghe, nu găsiseră nimic privind motivul pentru care fuseseră construite şi nu aflaseră cu cine se luptaseră acei gardieni de demult – sau *cum* îi învinseseră.

Şi cu un singur turn rămas... Nesryn numărase zilele şi îşi dăduse seama că cele trei săptămâni pe care i le promisese lui Chaol se terminaseră.

Şi Sartaq ştiuse asta. O căutase în timp ce stătea într-unul dintre cuiburile păsărilor ruk, admirând păsările odihnindu-se, ciugulindu-se sau zburând. Venea des aici în după-amiezile liniştite, doar să observe păsările: agerimea lor, legăturile lor tandre.

Ea se rezema de un zid de lângă uşă când el ieşi. Timp de câteva minute, rămaseră privind o pereche atingându-şi ciocurile înainte să sară spre marginea gurii peşterii şi în golul de dedesubt.

— Cea de acolo, spuse prinţul în cele din urmă,

arătând spre o pasăre maro-roşcat care stătea lângă zidul opus. Ea o văzuse deseori, observând în mare parte că era singură, niciodată vizitată de un călăreţ, spre deosebire de ceilalţi. Călăreţul i-a murit în urmă cu câteva luni. S-a prins de piept la o masă şi a murit. Călăreţul era bătrân, dar rukul... Sartaq zâmbi trist la pasăre. Este tânăr – nu are nici patru ani.

— Ce se întâmplă cu cei ai căror călăreţi mor?

— Le oferim libertatea. Unii zboară în sălbăticie. Alţii rămân. Sartaq îşi încrucişă braţele. El a rămas.

— Primesc vreodată călăreţi noi?

— Unii da. Dacă îi acceptă. Este alegerea rukului.

Nesryn auzi invitaţia din vocea lui, o citi în ochii prinţului.

Gâtul ei se încordă.

— Cele trei săptămâni s-au terminat.

— Într-adevăr.

Ea se întoarse complet spre prinţ, ridicându-şi fruntea ca să îi vadă chipul.

— Avem nevoie de mai mult timp.

— Aşadar, ce spui?

O întrebare simplă.

Dar ea avusese nevoie de ore bune ca să-şi dea seama cum să formuleze scrisoarea pentru Chaol, apoi să i-o dea celui mai rapid mesager al lui Sartaq.

— Am mai cerut trei săptămâni.

El îşi înclină capul, privind-o intens.

— Se pot întâmpla multe în trei săptămâni.

Nesryn se forţă să îşi ţină umerii traşi, bărbia sus.

— Chiar şi aşa, la sfârşitul lor, trebuie să revin în Antica.

Sartaq dădu din cap, deşi ceva asemănător dezamăgirii i se citea în ochi.

— Atunci, presupun că rukul din cuib va trebui să aştepte să vină alt călăreţ.

Asta se întâmplase în urmă cu o zi. Conversaţia care o făcuse să nu se uite prea mult spre prinţ.

Şi în orele lungi de zbor din dimineaţa asta, aruncase o privire sau două spre locul în care zbura Kadara, cu Sartaq şi Falkan pe spatele ei.

Acum, Kadara se legăna cu aripile larg desfăcute, văzând ultimul turn la distanţă mare dedesubt, pe câmpia rară dintre dealuri şi piscurile munţilor Tavan. La sfârşitul verii, era acoperită cu iarbă de culoarea smaraldului şi râuri de culoarea safirului – ruinele fiind doar o grămadă de pietre.

Borte o întoarse pe Arcas cu un fluierat printre dinţi şi trăgând frâul, rukul înclinându-se la stânga înainte să se echilibreze. Era o călăreaţă pricepută, mai curajoasă decât Sartaq, în mare parte mulţumită staturii mici şi agilităţii rukului ei. Câştigase ultimele trei concursuri anuale de călărie între toate clanurile – o competiţie a agilităţii, vitezei şi gândirii rapide.

— Ai ales-o pe Arcas, întrebă Nesryn acoperind sunetul vântului, sau te-a ales ea?

Borte se aplecă înainte ca să mângâie gâtul rukului.

— Ne-am ales una pe cealaltă. I-am văzut

capul pufos ieşind din cuib şi m-am îndrăgostit. Toată lumea mi-a spus să aleg un pui mai mare; şi mama m-a mustrat, spuse şi zâmbi trist. Dar ştiam că Arcas este a mea. Am văzut-o şi am ştiut.

Nesryn tăcu în timp ce ele se îndreptară spre câmpia frumoasă şi spre ruine, lumina soarelui licărind pe aripile Kadarei.

— Ar trebui să iei rukul din cuib pentru un zbor cândva, spuse Borte, lăsând-o pe Arcas să aterizeze lin. Să îl încerci.

— Plec în curând. Nu ar fi corect pentru niciunul din noi.

— Ştiu. Dar poate că ar trebui să o faci oricum.

~

Lui Borte îi plăcea să găsească cursele ascunse de spiriduşi, ceea ce îi convenea lui Nesryn, de vreme ce fata era mai pricepută în a le găsi.

Acest turn, spre dezamăgirea lui Borte, se prăbuşise la un moment dat, blocând nivelurile inferioare. Iar deasupra lor rămăsese doar o cameră fără acoperiş prin care intră Falkan.

Când silueta omului care îşi schimba forma se micşoră, Sartaq nu se deranjă să îşi ascundă fiorul şi tremură încă o dată când blocul de piatră căzut pe care stătuse Falkan dezvălui acum un miriapod care se ridică imediat şi-şi flutură spre ei nenumăratele picioare.

Nesryn se crispă cu dezgust, chiar dacă Borte râse şi făcu semn din mână.

Dar Falkan plecă, şerpuind printre pietrele

căzute, ca să vadă ce rămăsese dedesubt.

— Nu ştiu de ce te deranjează atât de mult, îi spuse Borte lui Sartaq, ţâţâind. Cred că este minunat.

— Nu este *natura* lui, recunoscu Sartaq, privind grămada de pietre şi aşteptând întoarcerea miriapodului. Este ideea topirii oaselor, a cărnii care curge ca apa... El tremură şi se întoarse spre Nesryn. Prietena ta – cea care îşi schimba forma. Nu te-a deranjat niciodată?

— Nu, răspunse Nesryn clar. Nici măcar nu am văzut-o transformându-se, până în ziua în care au raportat-o cercetaşii tăi.

— Lovitura Imposibilă, şopti Sartaq. Deci este adevărat că ai salvat o femeie care îşi schimbă forma.

Nesryn dădu din cap.

— O cheamă Lysandra.

Borte îl înghionti pe Sartaq cu un cot.

— Nu-i aşa că vrei să mergi spre nord, frate? Să îi întâlneşti pe toţi acei oameni despre care vorbeşte Nesryn? Femei care îşi schimba forma, şi regine care scuipă foc, şi prinţi Fae...

— Încep să cred că obsesia ta cu orice are legătură cu spiriduşii ar putea fi nesănătoasă, mormăi Sartaq.

— Am luat doar un pumnal sau două, insistă Borte.

— Ai adus atât de multe înapoi de la ultimul turn de veghe, încât biata Arcas abia a putut decola.

— Pentru comerţ, spuse Borte. Când poporul

nostru se va trezi şi îşi va aminti că *putem* avea unul profitabil.

— Nu e de mirare că te înţelegi atât de bine cu Falkan, spuse Nesryn, primind o lovitură în coaste de la Borte.

Nesryn o alungă, chicotind.

Borte îşi puse mâinile în şolduri.

— Vă voi...

Cuvintele fură întrerupte de un strigăt.

Nu de-al lui Falkan, care era dedesubt.

Ci din afară, de la Kadara.

Nesryn încordă şi ţinti o săgeată înainte să se grăbească spre câmp, doar ca să îl găsească plin cu păsări ruk şi călăreţi cu chipuri aprige.

Sartaq oftă, relaxându-şi umerii, dar Borte îşi făcu loc pe lângă ei, înjurând murdar când îşi ţinu sabia scoasă – într-adevăr, o sabie forjată în Asterion, din arsenalul ultimului turn de veghe.

Un tânăr de vârsta lui Nesryn descălecase de pe rukul lui, pasărea fiind de un maroniu atât de închis încât era aproape neagră, şi se îndreptă acum spre ei cu un rânjet pe chipul frumos. Spre el se grăbi Borte, călcând apăsat prin iarba înaltă.

Ceilalţi rukhini continuară să privească, poruncitor şi rece. Niciunul nu făcu o plecăciune spre Sartaq.

— Ce *naiba* cauţi aici? întrebă Borte cu o mână în şold când se opri la distanţă de tânăr.

El purta haine de piele ca ale ei, dar culorile banderolei din jurul braţului... Era din cuibul Berlad. Cel mai puţin primitor dintre toate cuiburile pe care le vizitaseră şi unul dintre cele mai

puternice. Călăreţii lui erau bine instruiţi, iar peşterile lor imaculate.

Tânărul o ignoră pe Borte şi-i strigă lui Sartaq:

— V-am reperat păsările ruk deasupra capetelor. Eşti departe de cuibul tău, căpitane.

Afirmaţii precaute.

Borte spuse printre dinţi:

— Pleacă, Yeran! Nu te-a invitat nimeni aici.

Yeran ridică o sprânceană, calm.

— Tot mai bodogăneşti, văd.

Borte scuipă la picioarele lui. Ceilalţi călăreţi se încordară, dar ea se încruntă la ei.

Cu toţii îşi coborâră privirile.

În spatele lor, piatra scârţâi, iar Yeran căscă ochii, genunchii îndoindu-i-se ca şi când s-ar fi aruncat spre Borte... ca să o împingă în spatele lui când Falkan ieşi dintre ruine în formă de lup.

Dar Borte ieşi din calea lui Yeran şi afirmă cu blândeţe:

— Noul meu animal de companie.

Yeran se uită mirat la fată şi la lup când Falkan se aşeză lângă Nesryn. Ea nu se putu abţine să nu-i atingă urechile pufoase.

Spre meritul lui, omul care îşi schimba forma o lăsă, chiar întorcându-şi capul spre palma ei.

— Ciudată companie ai în ziua de azi, căpitane, reuşi Yeran să îi spună lui Sartaq.

Borte pocni din degete în faţa lui.

— Nu mi te poţi adresa?

Yeran îi zâmbi indolent.

— Ai, în sfârşit, ceva de zis şi care merită auzit?

Borte se enervă, dar Sartaq, schiţând un zâmbet, veni lângă sora sa de vatră.

— Avem treburi prin părţile astea şi ne-am oprit pentru o gustare. Ce te aduce atât de departe spre sud?

Yeran apucă mânerul cuţitului său lung, de la şold.

— Au dispărut trei pui. Ne-am gândit să le dăm de urmă, dar nu am găsit nimic.

Stomacul lui Nesryn se strânse, imaginându-şi acei păianjeni mergând prin cuiburi, printre păsările ruk, spre puii pufoşi atât de bine păziţi, spre familiile de oameni care dormeau în apropiere.

— Când au fost luaţi?

Chipul lui Sartaq era împietrit.

— În urmă cu două nopţi. Yeran îşi scărpină maxilarul. Bănuim braconierii, dar nu era niciun miros uman, nici urme sau tabere.

„Uită-te în sus.” Avertismentul însângerat de la turnul de veghe din Eidolon îi răsună în minte.

Prin mintea lui Sartaq, dacă încordarea maxilarului său arăta asta.

— Întoarce-te la cuibul tău, căpitane, îi spuse Sartaq lui Yeran, arătând spre zidul de munţi de dincolo de câmpie, roca gri fiind atât de goală în comparaţie cu viaţa care fremăta în jurul lor. Dagul Fells părea întotdeauna să privească. Să aştepte. Nu-ţi continua urmărirea.

Prudenţa inundă ochii căprui ai lui Yeran când se uită la Borte şi la Sartaq, apoi la Nesryn şi la Falkan.

— *Kharankui.*

Călăreţii se agitară. Chiar şi păsările ruk îşi înfoiară aripile la denumirea aceea, ca şi când şi ei ar fi cunoscut-o.

Dar Borte afirmă tare, ca să audă toţi:

— L-aţi auzit pe fratele meu. Târâţi-vă înapoi în cuibul vostru!

Yeran simulă o plecăciune spre ea.

— Întoarce-te la al tău, iar eu mă voi întoarce la al meu, Borte.

Ea îi arătă dinţii.

Dar Yeran se urcă pe rukul lui uşor şi graţios, ceilalţi zburând la semnul făcut de el din bărbie, şi aşteptă până ce se ridicară toţi spre cer înainte să îi spună lui Sartaq:

— În cazul în care *kharankuii* au început să se agite, trebuie să adunăm o armată ca să-i alungăm. Înainte să fie prea târziu.

Vântul mişcă părul lui Sartaq, ridicându-l spre munţi. Nesryn îşi dori să-i fi putut vedea expresia la menţionarea unei armate.

— Ne vom ocupa de asta, spuse Sartaq. Să fiţi în alertă. Ţineţi-vă aproape copiii şi puii.

Yeran dădu sever din cap, ca un soldat care primea ordin de la un comandant – un căpitan care primea ordine de la prinţul său. Apoi se uită la Borte.

Ea îi arătă un gest vulgar.

Yeran îi făcu, pur şi simplu, din ochi înainte să fluiere la rukul lui şi să zboare spre cer, lăsând în urmă un vânt puternic ce îi legănă cosiţele lui Borte.

Borte îl privi pe Yeran până ce îi ajunse pe ceilalţi, apoi scuipă pe pământ, unde stătuse rukul lui.

— Ticălosul, spuse printre dinţi şi se întoarse, venind în grabă spre Nesryn şi Falkan.

Omul care putea să îşi schimbe corpul se transformă, legănându-se când reveni la forma lui umană.

— Nimic nu merită văzut dedesubt, anunţă el când Sartaq se îndreptă spre locul în care se adunaseră.

Nesryn se încruntă privind spre Fells.

— Cred că este timpul să venim, oricum, cu altă strategie.

Sartaq îi urmări privirea, apropiindu-se atât de mult de ea încât căldura corpului său pătrunse în al ei. Împreună se uitară spre zidul muntos şi la ce aştepta dincolo de el.

— Tânărul căpitan, Yeran, îi spuse precaut Falkan lui Borte. Pare că îl cunoşti bine.

Borte se încruntă.

— Este logodnicul meu.

Capitolul 38

Deşi Kashin ura să insiste la tatăl său în public sau privat, cu siguranţă nu era lipsit de resurse. Iar când Chaol se apropie de uşile încuiate spre întâlnirea khaganului pentru comerţ, îşi ascunse zâmbetul când îi descoperi pe Hashim, Shen şi alţi doi străjeri cu care se antrenase postaţi afară. Shen îi făcu semn din ochi, armura lui strălucind în

lumina soarelui de dimineaţă, şi bătu repede cu mâna artificială înainte să deschidă uşa.

Chaol nu îndrăzni să dea măcar din cap în semn de recunoştinţă şi mulţumire faţă de Shen, Hashim sau ceilalţi străjeri. Nu când îşi împinse scaunul în sala de consiliu, scăldată în lumina soarelui, şi îl găsi pe khagan cu trei viziri în veşminte aurii în jurul mesei din lemn negru lustruit.

Ei se uitară tăcuţi la el, dar Chaol continuă să se apropie de masă, cu fruntea sus, schiţând un zâmbet plăcut.

— Sper că nu întrerup, dar aş vrea să discutăm despre o chestiune.

Khaganul îşi lipi strâns buzele. Purta o tunică verde deschis şi pantaloni negri, hainele fiind destul de mulate încât să dezvăluie corpul de războinic ce se ivea încă în ciuda chipului îmbătrânit.

— Ţi-am mai spus, lord Westfall, că ar trebui să discuţi cu şeful vizirilor – el făcu semn din cap spre bărbatul cu o expresie acră din faţa lui – dacă vrei să aranjezi o întâlnire.

Chaol se opri în faţa mesei, îndoindu-şi şi mişcându-şi picioarele. Îşi făcuse cât de bine putuse exerciţiile pentru picioare în dimineaţa aceasta, după antrenamentul cu străjerii palatului, şi chiar dacă îşi recăpătase mişcarea până la genunchi, să pună greutate pe ele, *să stea în picioare...*

Îşi alungă gândul din minte. Dacă stătea în picioare sau aşezat nu avea nicio legătură cu acest

moment.

Tot putea vorbi demn şi ferm, fie că stătea în picioare, fie întins pe spate. Scaunul nu era o temniţă, nu era ceva care să îl facă să se simtă mai puţin important.

Aşadar, Chaol făcu o plecăciune, schiţând un zâmbet.

— Cu tot respectul, Mare Khagan, nu am venit ca să mă întâlnesc cu tine.

Urus clipi, singurul semn de surprindere când Chaol îşi înclină capul spre bărbatul în veşminte albastre precum cerul, descris de Kashin.

— Am venit să discut cu vizirul pentru comerţul cu străinătatea.

Vizirul se uită la khagan şi la Chaol ca şi când ar fi fost gata să îşi declare nevinovăţia, deşi curiozitatea licări în ochii lui căprui. Dar nu îndrăzni să vorbească.

Chaol se uită în ochii khaganului câteva secunde lungi.

El nu-şi aminti că, probabil, întrerupsese întâlnirea privată a celui mai puternic om din lume. Nu îşi aminti că era un invitat într-un regat străin, iar soarta prietenilor şi a compatrioţilor săi depindea de ce reuşea el aici. Pur şi simplu, îl fixă cu privirea pe khagan, ca de la bărbat la bărbat, de la războinic la războinic.

El mai luptase cu un rege şi supravieţuise ca să spună povestea.

Khaganul făcu, în cele din urmă, semn din cap spre un loc gol de la masă. Nu era o întâmpinare răsunătoare, dar era mai bună decât nimic.

Chaol dădu din cap în semn de mulţumire şi se apropie, ţinându-şi respiraţia când se uită în ochii tuturor celor patru bărbaţi şi spuse vizirului vizat:

— Am primit veşti că două comenzi mari de suliţe de foc au fost făcute de flota căpitanului Rolfe, una înainte de sosirea lui Aelin Galathynius în Golful Craniului şi una şi mai mare, după aceea.

Sprâncenele albe ale khaganului se ridicară. Vizirul pentru comerţul cu străinătatea se mişcă pe scaun, dar dădu din cap.

— Da, spuse el pe limba lui Chaol. Este adevărat.

— Cât, mai exact, ai spune că ar costa fiecare suliţă de foc?

Vizirii se uitară unul la celălalt, dar alt bărbat despre care Chaol presupuse că era vizirul pentru comerţul intern, spuse suma.

Chaol aşteptă. Kashin îi spusese cifra astronomică în seara precedentă. Şi, aşa cum speculase, khaganul întoarse capul spre vizir, auzind preţul.

Chaol întrebă:

— Şi câte sunt trimise acum lui Rolfe şi, astfel, în Terrasen?

Un alt număr. Chaol îl lăsă pe khagan să calculeze şi-l privi cu coada ochiului când ridică şi mai mult din sprâncene.

Şeful vizirilor îşi sprijini antebraţele de masă.

— Încerci să ne convingi de intenţiile bune sau rele ale lui Aelin Galathynius, lord Westfall?

Chaol ignoră înţepătura şi-i spuse simplu vizirului pentru comerţul în străinătate:

— Aş vrea să fac altă comandă. Aş vrea, de fapt, să dublez comanda reginei Terrasenului.

Linişte.

Vizirul pentru comerţul cu străinătatea părea că urma să cadă de pe scaun.

Dar şeful vizirilor întrebă dispreţuitor:

— Cu ce bani?

Chaol îi întoarse un rânjet indolent bărbatului.

— Am venit aici cu patru cufere pline de comori nepreţuite. O sumă imensă, ca să zicem aşa. Cred că ar trebui să acopere costurile.

Se lăsă din nou tăcerea.

Până ce khaganul îşi întrebă vizirul pentru comerţul cu străinătatea:

— Şi va acoperi costurile?

— Comoara va fi evaluată şi cântărită...

— Deja s-a făcut, spuse Chaol, rezemându-se pe scaun. Vei avea suma până după-amiază.

Altă clipă de linişte. Apoi khaganul şopti în limba halha vizirului pentru comerţul cu străinătatea, care îşi adună hârtiile şi plecă în grabă din cameră, aruncând o privire circumspectă spre Chaol. Un cuvânt clar spus de khagan şefului vizirilor şi vizirului pentru comerţ intern şi ambii bărbaţi plecară, primul aruncând alt rânjet rece spre Chaol înainte să plece.

Singur cu khaganul, Chaol aşteptă în linişte.

Urus se ridică de pe scaun, mergând spre zidul cu ferestre dinspre grădina înflorită şi umbrită.

— Presupun că te crezi foarte isteţ, dacă te foloseşti de asta ca să primeşti o audienţă la mine.

— Am spus adevărul, zise Chaol. Am vrut să

discut afacerea cu vizirul pentru comerţul cu străinătatea. Chiar dacă armata ta nu ni se va alătura, nu văd cum cineva poate obiecta la cumpărarea armelor tale.

— Şi, fără îndoială, mişcarea era menită să mă facă să îmi dau seama cât de profitabil ar putea fi acest război, dacă tabăra ta este dispusă să investească în resursele noastre.

Chaol rămase tăcut.

Khaganul se întoarse de la priveliştea grădinii, soarele făcându-i părul alb să strălucească.

— Nu îmi place să fiu manipulat ca să intru în acest război, lord Westfall.

Chaol se uită în ochii bărbatului, chiar în timp ce el apucă strâns cotierele scaunului său.

Khaganul întrebă încet:

— Ştii măcar ce *este* războiul?

Chaol îşi încleştă maxilarul.

— Presupun că sunt pe cale să aflu, nu-i aşa?

Khaganul nici măcar nu zâmbi.

— Nu înseamnă doar luptele, şi proviziile, şi strategia. Războiul este dedicaţia absolută a unei armate împotriva inamicilor. El se uită lung şi evaluator. Asta înfrunţi – Morathul adunat într-un front solid, convingerea lor să vă facă praf.

— Ştiu bine asta.

— Ştii? Înţelegi ce îţi face Morathul deja? Ei au construit, au plănuit şi au atacat, iar tu abia poţi ţine pasul. Joci după regulile pe care le stabileşte Perrington şi vei pierde din cauza asta.

Micul dejun i se răsuci în stomac.

— Am putea încă să triumfăm.

Khaganul scutură o dată din cap.

— Ca să faci asta, triumful tău trebuie să fie complet, iar orice urmă de rezistenţă, strivită.

Picioarele îl furnicară – iar el abia şi le mişcă. „Ridică-te, îşi impuse el. Ridică-te.”

Se împinse cu picioarele, muşchii durându-l.

— Fapt pentru care avem nevoie de ajutorul armatei tale, spuse Chaol când picioarele refuzară să i se supună.

Khaganul se uită la picioarele încordate ale lui Chaol ca şi când ar fi putut vedea lupta din corpul lui.

— Nu îmi place să fiu vânat ca un cerb în pădure. Ţi-am spus să aştepţi; ţi-am spus să îmi respecţi suferinţa pentru fiica mea...

— Şi dacă ţi-aş spune că, foarte probabil, fiica ta a fost ucisă?

Liniştea, îngrozitoare şi goală, umplu spaţiul dintre ei.

Chaol izbucni:

— Dacă ţi-aş spune că agenţii lui Perrington ar putea fi aici şi că ar putea să te vâneze deja, să te manipuleze să nu faci asta?

Chipul khaganului se încordă. Chaol se pregăti pentru strigăt, se aşteptă ca Urus să scoată cuţitul lung cu pietre preţioase de la şold şi să i-l înfigă în piept, dar khaganul spuse doar încet:

— Poţi pleca.

Ca şi când străjerii ar fi ascultat fiecare cuvânt, uşile se deschiseră, Hashim chemându-l pe Chaol spre perete cu o expresie aprigă pe chip.

Chaol nu se mişcă. Paşii se apropiară din urma

lui. Ca să îl îndepărteze.

El lovi cu picioarele pedalele scaunului, împingând şi încordându-se, scrâşnind din dinţi. Nici vorbă să îl scoată de aici; nici vorbă să îi lase să îl târască...

— Nu am venit să îmi salvez doar poporul meu, ci pe *toţi* oamenii din lumea asta, mormăi Chaol la khagan.

Cineva – Shen – apucă mânerele scaunului şi începu să îl întoarcă.

Chaol se răsuci, dezgolindu-şi dinţii la străjer. „Nu îl atinge.”

Dar Shen nu eliberă mânerele, chiar dacă scuzele îi străluciră în privire. Chaol îşi dădu seama că străjerul ştia cum era să i se atingă şi să i se mişte scaunul fără să i se ceară. La fel cum ştia Chaol ce ar fi putut însemna ca Shen să sfideze ordinul khaganului de a-l scoate din cameră.

Aşadar, Chaol îl fixă din nou cu privirea pe khagan.

— Oraşul tău este cel mai măreţ din câte am văzut, imperiul fiind standardul după care ar trebui să se măsoare toţi ceilalţi. Când Morathul va veni să îl distrugă, cine va rămâne cu voi, dacă suntem cu toţii morţi?

Ochii khaganului ardeau ca tăciunii.

Shen continuă să îi împingă scaunul spre uşă.

Lui Chaol îi tremurau braţele din cauza efortului de a-l împinge pe străjer, picioarele tremurându-i când încercă de nenumărate ori să se ridice. Chaol se uită peste umăr şi spuse:

— M-am aflat în tabăra greşită prea mult timp,

iar asta m-a costat *totul.* Nu face aceeaşi greşeală pe care eu...

— Nu îi spune khaganului ce trebuie să facă, spuse Urus, ochii lui fiind ca bucăţile de gheaţă. El făcu semn din cap spre gardienii care se mişcau pe loc lângă uşă. Duceţi-l pe lordul Westfall înapoi în camera lui. Nu îl mai lăsaţi să intre la întâlnirile mele.

În spatele cuvintelor reci şi calme se ascundea ameninţarea. Urus nu trebuia să ridice vocea, să strige, ca să le facă promisiunea sau pedeapsa destul de clară gărzilor lui.

Chaol se tot împinse în scaun, braţele lui încordându-se când se chinui să se ridice în picioare, să se ridice măcar un pic.

Dar apoi Shen îi scoase scaunul pe uşă şi pe holurile luminate.

Corpul tot nu îl asculta. Nu răspundea.

Uşile spre sala de consiliu a khaganului se închiseră cu un clinchet uşor, care răsună în toate oasele şi toţi muşchii lui Chaol, sunetul fiind mai afurisit decât orice cuvânt rostit de khagan.

~

Yrene îl lăsase singur pe Chaol seara trecută.

Îl lăsase când se întorsese grăbită în Torre şi hotărâse că Hasar... O, pe ea nu o deranja deloc să o manipuleze pe prinţesă. Şi îşi dădu seama exact cum să o facă pe prinţesă să o invite în acea oază blestemată.

Dar părea că nici măcar o dimineaţă în ringul

de antrenament cu gărzile nu-l calmase pe Chaol. Tot era furios cât aşteptă în salon, în timp ce Yrene o trimise din nou inutil pe Kadja după „sfoară, lapte de capră şi oţet” şi, în sfârşit, se pregăti să lucreze cu el.

Vara se termina, vânturile puternice de toamnă începând să bată în apele golfului turcoaz. Întotdeauna era cald în Antica, dar Marea îngustă devenea agitată între Yulemas şi Beltane. Dacă flota nu pleca de pe continentul sudic înainte de asta... Ei bine, Yrene presupunea că, după seara trecută, oricum nu se putea pleca.

Stând lângă obişnuita canapea aurie, Chaol îi aruncă rapid o privire în loc de salut, deloc asemănătoare zâmbetului său macabru obişnuit. Iar cearcănele de la ochi... Orice gând de a se grăbi aici să îi spună despre planul ei dispăru din mintea lui Yrene când întrebă:

— Ai stat treaz toată noaptea?

— Parţial, spuse el încet.

Yrene se apropie de canapea, dar nu se aşeză, ci îl privi, încrucişându-şi braţele pe abdomen.

— Poate khaganul se va gândi. El este conştient de felul în care complotează copiii lui. Este prea inteligent să nu fi văzut că Arghun şi Hasar au lucrat împreună – pentru prima dată – şi să nu fie suspicios.

— Şi îl cunoşti atât de bine pe khagan?

O întrebare rece.

— Nu, dar cu siguranţă locuiesc aici de mai mult timp decât tine.

Ochii lui căprui licăriră.

— Nu am doi ani de pierdut, ca să le joc jocurile.

Iar ea avea, aparent.

Yrene îşi reprimă enervarea.

— Ei bine, dacă stai şi-ţi rumegi gândurile, nu repari totul.

Nările lui se umflară.

— Într-adevăr.

Nu îl mai văzuse aşa de câteva săptămâni.

Trecuse deja atât de mult? Ziua ei de naştere era peste două săptămâni. Mai devreme decât îşi dăduse seama.

Nu era momentul să menţioneze faptul acesta sau planul pe care îl făcuse. De fapt, nu era important, având în vedere tot ce se întâmpla în jurul lor, povara pe care o purta el şi frustrarea şi disperarea pe care le vedea acum apăsând pe acei umeri.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ceva se întâmplase – ceva se schimbase de când se despărţiseră seara trecută.

Chaol îi aruncă o privire tăioasă, iar ea se pregăti de refuz când maxilarul i se încordă, dar, apoi, el spuse:

— Am fost să-l întâlnesc pe khagan în dimineaţa asta.

— Ai obţinut o audienţă?

— Nu chiar.

El strânse din buze.

— Ce s-a întâmplat?

Yrene îşi sprijini o mână de cotiera canapelei.

— M-a dat afară din cameră. Cuvinte

categorice şi reci. Nici măcar nu am putut încerca să scap de gărzi, să încerc să îl fac să asculte.

— Dacă ai fi stat în picioare, tot te-ar fi scos afară. Probabil ai fi fost şi rănit.

El se încruntă.

— Nu am vrut să mă lupt cu ei. Am vrut să îl *implor.* Şi nici măcar nu am putut sta în genunchi, ca să o fac.

Inima ei se poticni când el se uită spre fereastra grădinii. Furia, tristeţea şi frica îi traversară chipul.

— Deja ai făcut un progres remarcabil.

— Vreau să pot să lupt din nou alături de oamenii mei, spuse încet Chaol. Să mor lângă ei.

Cuvintele o străbătură ca gheaţa, dar Yrene spuse cu răceală:

— Poţi s-o faci şi călare.

— Vreau să o fac umăr la umăr, spuse el. Vreau să lupt în noroi, pe un câmp de luptă.

— Deci te-ai vindeca aici doar ca să mori în altă parte?

Cuvintele izbucniră din ea.

— Da.

Un răspuns rece, dur. Chipul îi era la fel.

Această furtună care fierbea în el... Ea nu avea de gând să vadă progresul distrus de aşa ceva.

Iar războiul chiar izbucnea în patria lor. Indiferent ce voia să facă el, nu avea... *ei* nu aveau timp. Poporul ei din Fenharrow nu avea timp.

Aşadar, Yrene se apropie de el, îl apucă de sub un umăr şi îi spuse:

— Atunci, ridică-te.

~

Chaol avea o stare de spirit proastă şi ştia asta.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult îşi dădea seama de cât de uşor îl manipulaseră prinţul şi prinţesa, cum se jucaseră cu el seara dinainte... Nu conta *ce* mişcare făcuse Aelin. Orice ar fi făcut, ar fi întors acel lucru împotriva ei. Împotriva lui. Dacă Aelin ar fi făcut pe domnişoara, ar fi spus că era o aliată slabă şi nesigură. Era imposibil să câştige.

Întâlnirea cu khaganul fusese o prostie. Poate că şi Kashin îl manipulase. Pentru că dacă khaganul fusese dispus să îl asculte înainte, cu siguranţă nu intenţiona să o facă acum. Şi chiar dacă Nesryn s-ar fi întors cu Sartaq şi cu rukhinii... Biletul ei din ziua precedentă fusese formulat cu atenţie.

„Rukhinii sunt arcaşi iscusiţi, dar şi îndemânarea mea li se pare uluitoare. Aş vrea să continui să-i instruiesc şi să învăţ. Ei zboară liberi aici. Ne vedem peste trei săptămâni.”

Nu ştia ce să înţeleagă din penultimul rând. Era o insultă la adresa lui sau un mesaj codat că rukhinii şi Sartaq ar fi putut ignora ordinele khaganului, dacă el ar fi refuzat să îi lase să plece? Ar fi riscat Sartaq trădarea ca să-i ajute? Chaol nu îndrăzni să nu ardă mesajul.

„Zboară liberi.” El nu cunoscuse un asemenea sentiment şi nu avea să-l cunoască niciodată. Săptămânile cu Yrene, petrecute discutând cu ea

despre toate şi nimic... aduceau, oarecum, cu starea aceea, dar asta nu schimba ce îi aştepta.

Nu – ei tot erau singuri în acest război. Şi cu cât zăbovea mai mult, cu prietenii lui acum în luptă, în mişcare...

El era încă aici, în acest scaun. Fără armată şi aliaţi.

— Ridică-te.

Se întoarse încet spre Yrene când ea repetă comanda, apucându-l strâns cu o mână de sub umăr, cu o expresie provocatoare pe chip.

Chaol clipi la ea.

— Ce?

Nu era chiar o întrebare.

— Ridică-te. Gura ei se încordă. Dacă vrei atât de mult să mori în războiul acesta, atunci, *ridică-te.*

Şi ea era nervoasă. Bun. Îşi dorise o ceartă – înfruntarea cu străjerii fiind încă nesatisfăcătoare în scaunul nenorocit. Dar Yrene...

El nu îşi permisese să o atingă în ultimele săptămâni; îşi impusese să păstreze distanţa, în ciuda mişcărilor şi atingerilor ei neintenţionate, a ocaziilor în care-şi apropiase capul de al lui, şi nu reuşise decât să-i privească buzele.

Totuşi, îi observase încordarea la cina din seara precedentă, când Hasar o tachinase în legătură cu întoarcerea lui Nesryn; dezamăgirea pe care încercase atât de mult să o ascundă, apoi uşurarea când el dezvăluise prelungirea călătoriei lui Nesryn.

Era un ticălos. Chiar dacă ar fi reuşit să îl convingă pe khagan să le salveze pielea în acest

război... Ar fi plecat de aici. Cu mâna goală şi fără armată, ar fi plecat. Şi, în ciuda planurilor lui Yrene de a reveni pe continentul lor, nu era sigur când avea să o revadă, dacă ar mai fi făcut-o vreodată.

Oricum, probabil, niciunul din ei nu avea să supravieţuiască.

Şi această singură sarcină, pe care i-o dăduseră prietenii lui, pe care i-o dăduse Dorian...

El nu reuşise să o îndeplinească.

Chiar şi cu tot ce suportase şi aflase... Nu era suficient.

Chaol aruncă o privire tăioasă spre picioarele lui.

— *Cum?*

Ei progresaseră mai mult decât ar fi putut visa el, totuşi asta...

Yrene strânse până ce începu să-l doară.

— Ai spus-o şi tu: nu ai doi ani. Am reparat suficient încât *ar trebui* să poţi sta în picioare. Deci, ridică-te, zise şi chiar trase de el.

El o fixă încruntat cu privirea, lăsându-şi furia să se manifeste uşor.

— Dă-mi drumul.

— Sau ce?

O, ea era nervoasă.

— Cine ştie ce vor spune spionii nobililor.

Cuvinte dure şi reci.

Gura lui Yrene se încordă.

— Nu am de ce să mă tem de rapoartele lor.

— Nu? Nu ai părut deranjată de privilegiile de care ai avut parte când ai pocnit din degete, iar Kashin a alergat aici. Poate că se va sătura să îl

manipulezi.

— Ştii că vorbeşti prostii. Ea îl trase de braţ. Ridică-te.

El nu se ridică.

— Deci un prinţ nu este destul de bun pentru tine, dar fiul dezmoştenit al unui lord este?

Nu mai rostise asemenea cuvinte, nici măcar în sinea lui.

— Faptul că eşti nervos că Hasar şi Arghun te-au manipulat şi khaganul nu te ascultă nu îţi dă dreptul să încerci să *mă* târăşti într-o ceartă. Ea îşi dezgoli dinţii. Acum, ridică-te, de vreme ce eşti atât de nerăbdător să te grăbeşti la luptă.

El îşi smuci umărul din prinsoarea ei.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu îţi voi răspunde la întrebare. Yrene nu îl mai apucă de umăr, ci îşi trecu tot braţul pe sub el şi gemu ca şi când ar fi vrut să-l ridice singură, când el era aproape de două ori mai greu decât ea.

Chaol scrâşni din dinţi şi, doar ca să evite s-o rănească, se smuci din nou şi îşi puse picioarele pe podea. Îşi sprijini mâinile de cotierele scaunului şi se împinse înainte cât de mult reuşi.

— Şi?

El îşi putea mişca genunchii şi partea de dedesubt, iar coapsele îl furnicaseră în ultima săptămână din când în când, totuşi...

— Şi îţi aminteşti cum să stai în picioare, nu?

— De ce ai părut atât de uşurată când am spus că Nesryn va mai întârzia câteva săptămâni? fu răspunsul lui.

Roşeaţa îi coloră pielea pistruiată, dar se

întinse din nou spre el, luându-l de braţ.

— Nu voiam ca sosirea ei să te distragă de la progres.

— Mincinoaso. Mirosul ei îl învălui când ea trase, scaunul scârţâind când el începu să se împingă în cotiere.

Iar apoi Yrene îl evită şi deveni ofensivă, alunecoasă ca un şarpe.

— Cred că *tu* ai fost uşurat, spuse ea nervoasă, respiraţia fiindu-i fierbinte pe urechea lui. Cred că te-ai bucurat că rămâne departe, ca să poţi spune că eşti legat prin onoare de ea şi să laşi asta să fie un zid. Ca atunci când eşti aici, cu mine, să nu fii nevoit să o vezi privind, să nu fii nevoit să te *gândeşti* ce înseamnă pentru tine. Cu ea plecată, Nesryn este o amintire, un ideal distant, dar când este aici şi te uiţi la ea, ce *vezi?* Ce *simţi?*

— M-am culcat cu ea, deci cred că asta spune destule despre sentimentele mele.

El ura cuvintele, chiar dacă furia, asprimea... era şi asta o uşurare.

Yrene inspiră, dar nu cedă.

— Da, te-ai culcat cu ea, dar cred că a fost probabil o distracţie şi s-a săturat. Poate s-a săturat să fie un premiu de consolare.

Braţele lui se încordară, scaunul legănându-se când se împinse tot mai mult în sus, măcar să poată sta suficient de mult în picioare ca să se încrunte la ea.

— Nu ştii despre ce vorbeşti.

Ea nu o menţionase deloc pe Aelin, nu întrebase după cina de seara precedentă. Până

când...

— Atunci, l-a ales pe Dorian? Regina. Sunt surprinsă că vă poate suporta pe vreunul din voi, având în vedere trecutul vostru şi ce i-a făcut regatul tău.

Vuietul îi umplu urechile când începu să-şi mute greutatea pe picioare, forţându-şi coloana să reziste în timp ce spuse:

— N-a părut să te deranjeze deloc în acea seară la petrecere. Te-am făcut, practic, să mă implori.

Nu ştia ce naiba îi ieşea pe gură.

Unghiile ei îi intrară în spate.

— Ai fi surprins să vezi cum te face opiul să vezi oamenii şi cu cine te trezeşti dornic să te murdăreşti.

— Corect. Un fiu al Adarlanului. Un trădător infidel care încalcă jurămintele. Asta sunt, nu-i aşa?

— Nu ştiu – rar încerci să vorbeşti despre asta.

— Iar tu te pricepi, presupun?

— Asta are legătură cu tine, nu cu mine.

— Totuşi, mi-ai fost desemnată pentru că aşa a considerat Marea ta Vindecătoare. A văzut că, indiferent de cât de sus urci în acel turn, eşti tot fata din Fenharrow. El râse, rece şi amar. Am cunoscut o altă femeie care a pierdut la fel de multe ca tine. Şi ştii ce a făcut cu acea pierdere? Abia îşi putea opri cuvintele să iasă, abia putea gândi în vuietul din mintea lui. I-a vânat pe oamenii responsabili pentru asta şi i-a *ucis.* Ce naiba te-ai deranjat să faci în toţi aceşti ani?

Chaol simţi cuvintele atingându-şi ţinta.

Simţi calmul străbătându-i corpul.

Tocmai când se împinse în sus, când greutatea lui se ajustă şi genunchii se îndoiră, iar el se trezi stând în picioare.

Prea departe. Mersese prea departe. Nu crezuse niciodată acele lucruri. Nici măcar nu se gândise la ele.

Nu în ceea ce-o privea pe Yrene.

Pieptul i se înălţă cu o respiraţie sacadată care se atinse de a lui, iar ea clipi la el, închizând gura. Şi, cu acea mişcare, Chaol văzu un zid care se ridică şi se închide.

Niciodată. Nu avea să-l ierte sau să-i mai zâmbească niciodată din cauza celor spuse.

Nu avea să uite niciodată, fie că stătea sau nu în picioare.

— Yrene, spuse el răguşit, dar ea îşi retrase braţele şi făcu un pas înapoi, scuturând din cap, lăsându-l să stea în picioare – singur. Singur şi expus în timp ce ea se retrase încă un pas, iar soarele străluci în lacrimile care începeau să îi contureze ochii.

Asta îi sfâşie pieptul şi Chaol şi-l atinse cu o mână, ca şi când ar fi simţit că se prăbuşea înăuntru, în timp ce picioarele se legănară sub el.

— Sunt *un nimeni* ca să menţionez măcar asemenea lucruri. Sunt *un nimic,* iar eu am fost cel care...

— Poate că nu m-am luptat cu regi şi nu am distrus castele, spuse ea cu răceală, vocea tremurându-i de furie când continuă să se retragă,

dar sunt posibila moştenitoare a Marii Vindecătoare. Prin munca, suferinţa şi sacrificiul meu. Iar tu stai acum în picioare datorită acestui lucru. Oamenii *sunt în viaţă* datorită acestui lucru. Deci poate că nu sunt o războinică fluturând o sabie, poate că nu sunt vrednică de poveştile tale glorioase, dar cel puţin salvez *vieţi* – nu le curm.

— Ştiu, spuse el, luptând cu impulsul de a apuca strâns cotierele scaunului, care păreau atât de departe sub el când îşi pierdu echilibrul. Yrene, *ştiu.*

Prea departe. Mersese prea departe şi niciodată nu se mai urâse atât de mult, pentru că voia să se certe şi să fie atât *de prost* când, de fapt, vorbea cu el însuşi...

Yrene se mai retrase un pas.

— Te rog, spuse el.

Dar ea se îndrepta spre uşă. Iar dacă pleca...

Chaol îi lăsase pe toţi să plece. Şi el plecase, dar pe Aelin, Dorian şi Nesryn îi lăsase să plece şi nu se dusese după ei.

Dar acea femeie care se retrăgea spre uşă, încercând să îşi reţină lacrimile provocate de *el,* lacrimi de furie pe care Chaol le merita pe bună dreptate...

Ea se întinse spre mâner, după care bâjbâi orbeşte.

Şi dacă tânăra ar fi plecat, dacă ar fi lăsat-o să plece...

Yrene apăsă mânerul.

Iar Chaol făcu un pas spre ea.

Capitolul 39

Chaol nu gândi.

Nu se minună de senzaţia de a fi atât de sus, de greutatea corpului său, de cum se legăna când făcu un pas clătinându-se.

Era doar Yrene, cu mâna pe mânerul uşii şi lacrimile din ochii ei furioşi şi minunaţi. Cei mai frumoşi ochi pe care îi văzuse el vreodată şi care se măriră când mai făcu un pas spre ea.

Când se clătină şi legănă. Dar reuşi să mai facă unul.

Yrene se îndreptă şovăitor spre el, studiindu-l din cap până în picioare, ridicând o mână ca să-şi acopere gura deschisă. Ea se opri la câţiva paşi distanţă.

El nu-şi dăduse seama cât de mică şi delicată era.

Cum... cum arăta, părea şi se *simţea* lumea în acest fel.

— Nu pleca, şopti el. Îmi pare rău.

Yrene îl studie din nou, de la picioare spre chip. Lacrimile îi alunecară pe obrajii când îşi dădu capul pe spate.

— Îmi pare rău, spuse din nou Chaol.

Ea tot nu vorbi, dar lacrimile curseră neîncetat.

— Nu am vorbit serios, spuse el răguşit, genunchii începând să îl doară şi să cedeze, coapsele tremurându-i. Căutam să mă cert şi... Nu am vrut să spun nimic din toate astea, Yrene. Nimic. Şi îmi pare rău.

— Totuşi, o părticică din tine a făcut-o, şopti

ea.

Chaol scutură din cap, mişcarea făcându-l să se clatine, şi apucă spătarul fotoliului tapiţat ca să rămână vertical.

— M-am referit la mine. Yrene, ce ai făcut tu, ce eşti încă dispusă să faci... Tu ai făcut asta – *toate astea* nu pentru glorie sau ambiţie, ci pentru că tu crezi că este alegerea corectă. Curajul şi isteţimea ta, voinţa fermă... Nu am cuvinte, Yrene.

Chipul ei nu se schimbă.

— Te rog, Yrene.

El se întinse spre ea, riscând un pas clătinat.

Tânăra făcu un pas înapoi.

Chaol îşi îndoi mâinile în aer şi se apucă de maxilar ca şi când s-ar fi luptat să rămână vertical, corpul care părea străin clătinându-se.

— Poate că ai o părere mai bună despre tine dacă te asociezi cu oameni mărunţi ca mine.

— *Nu...* Scrâşni din dinţi şi mai făcu un pas spre ea, simţind nevoia doar să o atingă, să o ia de mână şi să o strângă, să îi arate că el nu era aşa, că nu credea asta. El se legănă spre stânga, aruncând înainte o mână ca să se echilibreze un pic. Ştii că nu am vrut să spun asta.

Yrene se retrase, rămânând în afara razei lui de acţiune.

— Da?

El mai făcu un pas. Încă unul.

Ea se feri de fiecare dată.

— Ştii asta, la naiba, mormăi şi îşi forţă picioarele să mai facă un pas smucit.

Yrene se dădu la o parte.

El clipi, oprindu-se şi înţelegând lumina din ochii ei şi tonul.

Vrăjitoarea îl păcălea să meargă; îl convingea să se mişte, să urmeze.

Ea se opri şi-i întâlni privirea, fără urmă de suferinţă în ochi, ca şi când ar fi spus: „Ţi-a luat destul de mult timp să îţi dai seama”. Un mic zâmbet apăru pe buzele ei.

El stătea în picioare. El... mergea.

Mergea, iar această femeie din faţa lui...

Chaol mai făcu un pas.

Yrene se retrase.

Nu era o vânătoare, ci un dans.

El nu îşi luă privirea de la ea când mai făcu ezitant un pas şi încă unul, corpul durându-l, tremurând – dar suportă, scrâşnind din dinţi şi luptând pentru fiecare centimetru spre ea şi încercând să anuleze astfel fiecare pas care o făcuse să se retragă spre perete.

Ea respira superficial, ochii aurii fiind atât de mari când el o urmări prin cameră când îl conduse câte un pas.

Până ce spatele îi atinse peretele, candelabrul de acolo zornăind, de parcă nu mai ştia unde era.

Chaol ajunse deodată la ea.

Îşi sprijini o mână de perete, tapetul fiind neted sub palmă când îşi lăsă greutatea pe el ca să îşi păstreze corpul în poziţie verticală când coapsele îi tremurară, spatele încordându-i-se.

Erau griji mai mici, secundare.

Cealaltă mână a lui...

Ochii lui Yrene erau încă strălucitori din cauza

lacrimilor cauzate de el.

Una încă era pe obrazul ei.

Chaol o şterse, împreună cu o alta de lângă maxilar.

El nu înţelegea cum putea fi atât de delicată şi de mică, de vreme ce îi răsturnase complet viaţa. Făcuse minuni cu acele mâini şi acel suflet, această femeie care traversase munţi şi mări.

Ea tremura. Nu de frică, nu când îşi ridică privirea la el.

Şi doar când Yrene puse o mână pe pieptul lui, nu ca să îl împingă, ci să-i simtă bătăile rapide ale inimii, Chaol îşi plecă fruntea şi o sărută.

~

El stătea în picioare. *Mergea.*

Şi o săruta.

Yrene abia putea respira, abia-şi încăpea în piele când gura lui Chaol se opri pe buzele ei.

Era ca şi când s-ar fi trezit, născut sau căzut din cer. Era un răspuns şi o melodie, iar ea nu putea gândi sau simţi destul de repede.

Îşi acoperi mâinile cu bluza lui, cuprinzând în pumni materialul şi trăgându-l mai aproape.

Buzele lui le mângâiară pe ale ei răbdător şi lent, ca şi când i le-ar fi conturat. Iar când dinţii lui îi atinseră buza inferioară... ea deschise gura.

El se grăbi, împingând-o mai mult în perete. Ea abia simţi materialul intrându-i în coloană şi netezimea tapetului pe spate când limba lui îi intră în gură.

Yrene gemu, fără să-i pese de cine auzea, de cine ar fi putut asculta. Se puteau duce cu toţii la naiba. Ea ardea, strălucea...

Chaol îi atinse maxilarul cu o mână, înclinându-i faţa ca să o sărute mai bine. Ea se arcui, implorându-l tăcută să *ia...*

Ea ştia că nu vorbise serios, ştia că pe el însuşi era supărat. Îl făcuse să se certe şi chiar dacă o duruse... Ştiuse, din clipa în care se ridicase în picioare, când inima ei se oprise, că el nu vorbea serios.

Că el s-ar fi târât.

Acest bărbat, acest bărbat generos, altruist şi remarcabil...

Yrene îi cuprinse umerii, înfigându-şi degetele în părul lui mătăsos şi castaniu. „Mai mult, mai mult, mai mult...”

Dar sărutul lui era minuţios, ca şi când ar fi vrut să-i afle fiecare gust, fiecare latură a ei.

Ea îşi atinse uşor limba de a lui, iar geamătul lui o făcuse să îşi îndoaie degetele în încălţări...

Yrene simţi fiorul străbătându-l înainte să îşi dea seama ce era. Încordarea.

El tot o sărută, părând atât de hotărât, chiar dacă îl făcea să se prăbuşească la podea.

Paşi mici. Măsuri mici.

Yrene se depărtă, punându-i o mână pe piept când el voi să o sărute din nou.

— Ar trebui să te aşezi.

Ochii lui erau complet negri.

— Eu... lasă-mă... *te rog,* Yrene.

Fiecare cuvânt era răguşit şi întrerupt, ca şi

când s-ar fi descătuşat.

Ea se luptă să îşi calmeze respiraţia, să îşi adune voinţa. Prea mult timp în picioare i-ar fi putut epuiza spatele. Şi înainte să îl poată încuraja să meargă şi... *mai mult,* ea trebuia să intre în rana lui, ca să privească împrejur. Poate că scăzuse suficient de la sine.

Chaol îi atinse gura cu a lui, căldura mătăsoasă a buzelor sale fiind suficientă să o facă dispusă să îşi ignore raţiunea.

Dar ea îl împinse şi se dădu uşor din calea lui.

— Acum voi avea cum să te răsplătesc, spuse ea, încercând să fie amuzantă.

El nu zâmbi, ci doar o privi cu o hotărâre de prădător când ea se îndepărtă un pas şi îi oferi braţul, ca să meargă înapoi spre scaun.

Să meargă.

El *mergea...*

Se supuse, se depărtă de perete şi se legănă...

Yrene îl prinse, îl echilibră.

— Credeam că nu mă ajuţi niciodată, spuse el sec, ridicând o sprânceană.

— Pe scaun, da. Acum cazi de la o distanţă mult mai mare.

Chaol râse, apoi se aplecă să îi şoptească la ureche:

— Pe pat sau pe canapea, Yrene?

Ea înghiţi, îndrăznind să se uite pieziş la el. Ochii îi erau încă întunecaţi, chipul îmbujorat şi buzele umflate. Din cauza ei.

Sângele lui Yrene se încălzi, inima aproape topindu-i-se. Cum naiba avea să-l pună acum să se

dezbrace pe jumătate, în faţa ei?

— Încă eşti pacientul meu, reuşi ea să spună afectată, îl conduse pe scaunul lui şi aproape îl împinse în el... şi aproape sări deasupra lui. Şi chiar dacă nu există niciun jurământ oficial cu privire la asemenea lucruri, am de gând să păstrez lucrurile la nivel profesional.

Zâmbetul lui Chaol nu era deloc aşa, cum nu fu nici felul în care îi spuse „Vino aici”.

Pulsul îi străbătu fiecare centimetru când se apropie, se uită în ochii lui arzători şi se aşeză în poala sa.

Mâinile îi alunecară sub părul ei ca să îi cuprindă ceafa, trăgându-i faţa spre a lui când o sărută pe un colţ al gurii, apoi pe celălalt.

Ea îl apucă de umeri, degetele intrându-i în muşchii tari de dedesubt, respiraţia devenindu-i sacadată în timp ce el îi muşcă buza de jos, când cealaltă mână a lui începu să-i exploreze trunchiul...

O uşă se deschise pe hol, iar Yrene se ridică imediat, mergând prin salon, spre birou – spre flacoanele cu ulei de acolo, tocmai când Kadja intră pe uşă cu o tavă în mâini.

Servitoarea găsise „ingredientele” de care avea nevoie Yrene: sfoară, lapte de capră şi oţet.

Yrene abia îşi aminti să mulţumească servitoarei, când fata lăsă tava pe masă.

În cazul în care Kadja le văzu chipurile, părul şi hainele, şi înţelese încordarea dintre ei, nu spuse nimic. Yrene nu se îndoia că ea ar fi putut bănui, că avea să raporteze oricui o controla, dar... lui Yrene

nu-i păsă când se rezemă de birou, Kadja plecând la fel de tăcută cum venise.

Îl văzu pe Chaol încă privind-o, respirând sacadat.

— Acum ce facem? întrebă încet Yrene.

Deoarece ea nu ştia – cum *să se întoarcă...*

Chaol nu răspunse, ci doar întinse complet un picior în faţa lui şi apoi pe celălalt. O făcu din nou, minunându-se.

— Nu privim înapoi, spuse el, întâlnindu-i privirea. Nu ajută pe nimeni şi nimic să priveşti înapoi.

Felul în care o spuse... Părea că însemna ceva mai mult. Cel puţin pentru el.

Dar zâmbetul lui Chaol se lărgi, ochii licărindu-i când adăugă:

— Putem doar să continuăm.

Yrene se duse la el, incapabilă să se oprească, de parcă zâmbetul acela ar fi fost un far în întuneric.

Iar când Chaol îşi împinse scaunul spre canapea şi îşi scoase cămaşa, când se întinse, iar ea îşi puse mâinile pe spatele lui puternic şi cald... şi Yrene zâmbi.

Capitolul 40

A sta în picioare şi a merge câţiva paşi nu era acelaşi lucru cu a-şi reveni pe deplin.

Următoarea săptămână dovedi asta. Yrene tot se lupta cu orice pândea în coloana lui Chaol, agăţându-se încă – chiar la bază, îi explică ea – şi îl

împiedica să facă mişcări complete. Alergatul, majoritatea săriturilor, loviturile cu piciorul: imposibile. Dar mulţumită bastonului solid din lemn pe care ea i-l adusese, putea sta în picioare şi putea merge.

Iar asta era un miracol.

Îşi aducea bastonul şi scaunul la antrenamentul de dimineaţă cu Hashim şi gărzile, pentru momentele în care obosea prea mult şi nu reuşea să se întoarcă în camera lui. Yrene i se alăturase la primele lecţii, instruindu-l pe Hashim unde să se concentreze la picioarele lui, ca să îi reconstruiască muşchii şi să îi stabilizeze mai mult. Procedase la fel cu Shen, mărturisise Hashim într-o dimineaţă, venise să supravegheze o mare parte din primele lui antrenamente în urma rănirii.

Aşadar, Yrene fusese acolo, privindu-l de pe margine, în ziua în care Chaol luase o sabie şi se duelase cu Hashim – sau se străduise, cu bastonul într-o mână.

Echilibrul lui era precar, picioarele instabile, dar reuşise să dea câteva lovituri bune bărbatului. Iar un baston... nu era o armă rea, dacă lupta o cerea.

Yrene făcuse ochii mari cât cepele când ei se opriseră, iar Chaol se apropiase de locul în care stătea ea lângă zid, rezemându-se puternic în baston în timp ce trupul îi tremura.

Culoarea de pe chipul ei, îşi dăduse el seama cu satisfacţie masculină, nu se datora numai căldurii. Iar când ei plecaseră în cele din urmă, intrând încet în umbrele răcoroase ale holurilor,

Yrene îl trăsese într-o firidă cu draperia trasă şi îl sărutase.

Rezemându-se de un raft pentru provizii, mâinile lui se plimbaseră pe tot corpul ei, pe formele voluptuoase şi talia mică, încâlcindu-se în părul lung şi des. Ea îl sărutase, cu respiraţia tăiată şi gâfâind, iar apoi linsese – chiar *linsese* transpiraţia de pe gâtul lui.

Chaol gemuse atât de zgomotos, încât nu fusese nicio surpriză când un servitor apăruse o clipă mai târziu, dând draperia la o parte ca şi când ar fi mustrat doi muncitori pentru că nu-şi făceau datoria.

Yrene se albise când se îndreptase şi îi ceruse servitorului care făcea plecăciuni să nu spună nimic. El o asigurase că nu avea să o facă, dar Yrene fusese zdruncinată şi păstrase distanţa pentru restul drumului şi, de atunci, în fiecare zi. Asta îl înnebunea.

Dar el înţelegea. Având în vedere poziţia ei, şi în Torre, şi la palat, trebuiau să fie mai isteţi. Mai precauţi.

Iar cu Kadja mereu în camera lui...

Chaol nu o atingea, nici măcar când Yrene îşi punea mâinile pe spatele lui şi îl vindeca, insistând să dărâme şi acel ultim zid de întuneric.

El voia să îi spună, se gândea să îi spună că deja era suficient. Ar fi trăit bucuros cu bastonul tot restul vieţii. Ea îi dăduse mai mult decât ar fi putut spera vreodată.

Pentru că îi vizita pe gardieni în fiecare dimineaţă. Vedea armele şi scuturile.

Şi se gândea la acel război dezlănţuindu-se în cele din urmă asupra prietenilor lui. Asupra patriei lui.

Chiar dacă nu ar fi adus o armată cu el când s-ar fi întors, ar fi găsit o cale să stea pe câmpurile de luptă. Să călărească, cel puţin, era acum o alegere viabilă în timp ce lupta alături de ei.

Să lupte... pentru ea.

El se gândea la asta când merseră la cină într-o seară, o săptămână mai târziu. Cu bastonul, dură mai mult decât de obicei, dar nu îl deranjară clipele în plus petrecute în compania ei.

Purta rochia ei purpurie – preferata lui –, părul ridicat pe jumătate şi uşor ondulat din cauza zilei neobişnuit de umede. Dar era nervoasă, neliniştită.

— Ce este?

Nobililor nu le păsase de prima seară în care venise pe picioarele lui la cină. Alt miracol obişnuit în Torre, deşi însuşi khaganul o lăudase pe Yrene, care radiase de emoţie. Chiar dacă khaganul îl ignorase pe Chaol – aşa cum o făcuse de la acea întâlnire nefericită.

Yrene îşi masă cicatricea de la gât ca şi când ar fi durut-o. El nu o întrebase despre asta – nu voia să ştie. Doar pentru că, dacă ar fi făcut-o... în ciuda războiului care îi aştepta, ar fi putut la fel de bine să se grăbească să îi vâneze pe cei care i-o făcuseră şi să îi îngroape.

— Am convins-o pe Hasar să-mi organizeze o petrecere, spuse încet Yrene.

El aşteptă până ce trecură de un grup de servitori înainte să întrebe:

— De ce?

Ea expiră.

— Este ziua mea de naştere. Peste trei zile.

— Ziua ta de naştere?

— Ştii, sărbătoarea zilei în care te-ai născut...

El o înghionti cu un cot, deşi coloana îi alunecă şi se mişcă la acea mişcare, bastonul scârţâind când îşi lăsă greutatea pe el.

— Nu ştiam că diavoliţele chiar au aşa ceva.

Ea scoase limba.

— Da, chiar şi cele din neamul meu.

Chaol zâmbi.

— Deci i-ai cerut să organizeze o petrecere pentru tine?

Având în vedere unde condusese *ultima petrecere...* El ar fi putut foarte bine să ajungă unul dintre acei oameni care pleca într-un dormitor întunecat. În special dacă Yrene ar fi purtat din nou acea rochie.

— Nu chiar, spuse Yrene crispată. I-am spus că vine ziua mea şi cât de plicticoase sunt planurile *tale* pentru ea...

El chicoti.

— Ce încrezută eşti.

Ea flutură din gene.

— Şi *poate* am menţionat că, în toţi anii mei aici, nu am fost niciodată în deşert şi că mă gândeam să fac o călătorie, dar că m-ar întrista să nu sărbătoresc împreună cu ea...

— Şi presupun că ea ţi-a sugerat, în schimb, să vezi o oază a familiei?

Yrene mormăi.

— O mică excursie peste noapte în Aksara – la o jumătate de zi de mers spre est, către tabăra lor care are permanent corturi în oază.

Deci vindecătoarea putea complota, la urma urmei. Dar...

— Va fi arzător, pe vremea asta.

— Prinţesa vrea o petrecere în deşert, deci va avea una. Ea îşi muşcă buza, acele umbre dansând din nou. Am reuşit şi să o întreb despre istoria Aksarei. Chaol se pregăti. Hasar s-a plictisit înainte să-mi spună prea multe, dar a spus că a auzit odată că oaza s-a dezvoltat peste un oraş al morţilor, că ruinele de acum sunt doar o poartă spre interior. Lor nu le place să îi deranjeze pe morţi, aşadar, nu se îndepărtează de izvor ca să se aventureze în jungla din jurul lui.

Nu era de mirare că păruse îngrijorată.

— Nu se găsesc doar peşteri acolo, aşadar.

— Poate că Nousha se referă la ceva diferit, poate sunt şi peşteri cu informaţii. Ea expiră. Presupun că vom vedea. M-am asigurat să casc în timp ce Hasar mi-a spus, suficient încât mă îndoiesc de faptul că se va întreba de ce am vrut să ştiu.

Chaol îi sărută tâmpla, o atingere rapidă a gurii lui pe care să nu o vadă nimeni.

— Inteligentă mişcare, Yrene.

— Am vrut să-ţi spun săptămâna trecută, dar apoi te-ai ridicat în picioare şi am uitat. Ce mă mai pricep la intrigi!

El îşi trecu mâna liberă pe spatele ei, un pic mai jos.

— Am fost ocupaţi cu altceva. Ea roşi într-o nuanţă frumoasă de roz, dar el se gândi la ceva. Ce vrei cu adevărat de ziua ta? Şi a câta este?

— A douăzeci şi doua. Şi nu ştiu. Dacă nu ar fi fost momentul, nu aş fi pomenit deloc de asta.

— Nu aveai de gând să-mi spui?

Ea se încruntă vinovată.

— Având în vedere toate lucrurile care te solicită, mă gândeam că zilele de naştere sunt neimportante. Ea îşi băgă mâna în buzunar... ca să ţină acel obiect de care el nu întrebase niciodată.

Se apropiară de gălăgia cinei din marea sală şi el îşi atinse uşor degetele de ale ei. Ea se opri la cererea tăcută, sala întinzându-se în faţa lor, servitorii şi vizirii mergând pe lângă ei.

Chaol se rezemă de baston cât se odihniră, lăsându-l să îi stabilizeze greutatea.

— Şi măcar sunt invitat la petrecerea asta din deşert?

— O, da. Tu şi toţi ceilalţi oameni ai mei preferaţi: Arghun, Kashin şi o mână de viziri minunaţi.

— Mă bucur că am fost invitat, având în vedere că Hasar mă urăşte.

— Nu. Privirea lui Yrene se întunecă. Dacă Hasar te-ar urî, nu cred că ai mai fi în viaţă acum.

Pe toţi zeii. Aceasta era femeia cu care se împrietenise ea.

Yrene continuă:

— Cel puţin Renia va fi acolo, dar Duva nu ar trebui să stea în căldură în starea ei, iar soţul nu va pleca de lângă ea. Sunt sigură că, odată ce vom

ajunge acolo, cu sau fără informaţii, îmi voi dori probabil să fi avut o scuză asemănătoare.

— Avem câteva zile. Putem, tehnic vorbind, să o folosim pe aceeaşi dacă trebuie să plecăm.

Cuvintele se aşezară. Invitaţia şi implicaţia. Chipul lui Yrene deveni minunat de roşu, iar ea îi lovi braţul.

— Derbedeule.

Chaol chicoti şi se uită pe hol, după un colţ umbrit, dar Yrene şopti:

— Nu putem.

Nu în legătură cu gluma lui jalnică, ci cu dorinţa pe care fără îndoială o văzuse apărând în ochii lui. Dorinţa pe care el o vedea clocotind în ochii ei.

Chaol îşi îndreptă jacheta.

— Ei bine, voi încerca să îţi găsesc un cadou potrivit care să se poată compara cu un întreg *refugiu* în deşert, dar nu promit.

Yrene îl luă pe Chaol de braţul liber, ca o vindecătoare care îşi însoţea pacientul la masă.

— Am tot ce îmi trebuie, fu tot ce spuse ea.

Capitolul 41

Plănuirea dură mai mult de o săptămână.

Mai mult de o săptămână doar ca Sartaq şi Houlun să găsească hărţile antice ale Dagul Fells, în mare parte vagi şi inutile: pe ele se găseau doar teritoriile pe care le evaluaseră din aer călăreţii, dar de care nu îndrăzniseră să se apropie prea mult pentru detalii. Teritoriul cu *kharankui* era mic,

dar se mărise în ultimii câţiva ani.

Şi în mijlocul întunecat al teritoriului lor aveau să se ducă ei.

Partea cea mai grea era să o convingă pe Borte să rămână în urmă.

Dar Nesryn şi Sartaq lăsaseră asta în seama lui Houlun, iar un cuvânt tăios din partea mamei de vatră o făcuse pe fată să se supună şi, cu toate că lui Borte îi clocotiseră ochii de indignare, ascultase dorinţele bunicii. Ca moştenitoare, izbucnise Houlun, prima obligaţie a lui Borte era faţă de *poporul* lor. Descendenţa se termina cu ea. Dacă Borte ar fi intrat în încurcătura slab luminată din Dagul, la fel de bine ar fi putut să scuipe pe locul în care stătea *sulde-ul* mamei ei, pe versanţii din Arundin.

Borte insistase că, dacă ea, ca moştenitoare a lui Houlun, trebuia să rămână, atunci Sartaq, ca posibil succesor al khaganului, trebuia să rămână şi el.

Auzind asta, Sartaq ieşise, pur şi simplu, pe holurile interioare din Altun, spunând că dacă a fi succesorul tatălui său însemna să stea degeaba în timp ce alţii luptau pentru el, atunci fraţii lui puteau să ia nenorocita de coroană.

Deci doar ei trei aveau să meargă, Nesryn şi Sartaq zburând pe Kadara, Falkan fiind ascuns ca şoarece de câmp în buzunarul lui Nesryn.

Cu o seară în urmă avusese loc o dezbatere finală despre aducerea unei legiuni. Borte fusese de acord, Sartaq împotrivindu-se. Ei nu ştiau câţi *kharankui* sălăşluiau pe piscurile goale şi pe văile

împădurite dintre ele. Nu puteau risca să piardă inutil multe vieţi şi nu aveau timp de pierdut cu o recunoaştere completă. Trei s-ar fi putut furişa înăuntru, dar o armată de păsări ruk ar fi fost reperată cu mult înainte de a sosi.

Cearta se purtase în faţa vetrei, dar Houlun stabilise: grupul mic avea să plece. Şi dacă nu se întorceau în câteva zile, i-ar fi urmat o armată. Un zbor de o jumătate de zi până acolo, o zi studierea zonei, o zi ca să intre, iar apoi să revină cu puii furaţi, poate chiar să afle de ce se temuseră spiriduşii de păianjeni şi cum se luptaseră cu ei. Dacă ar fi avut noroc.

Zburau deja de câteva ore, zidul înalt al munţilor Fells apropiindu-se cu fiecare bătaie a aripilor Kadarei. Curând aveau să traverseze primă creastă a munţilor gri şi să intre pe teritoriul păianjenilor. Nesryn îşi simţea greu în stomac micul dejun cu fiecare kilometru în care se apropiau, gura fiindu-i uscată ca pergamentul.

În spatele său, Sartaq tăcuse o mare parte din călătorie. Falkan aţipi în buzunarul de la pieptul ei, ieşind doar din când în când ca să-şi scoată botul cu mustăţi, să adulmece aerul, iar apoi să se ascundă din nou înăuntru, conservându-şi energia cât mai putea.

Omul care îşi schimba forma încă dormea când Nesryn îl întrebă pe Sartaq:

— Ai vorbit serios aseară când ai spus că refuzi coroana dacă asta înseamnă să nu lupţi?

Corpul lui Sartaq era un zid cald în spatele ei.

— Tatăl meu a fost la război – toţi khaganii au

fost. Are ambele *sulde,* Neagră şi Ivorie, tocmai datorită acestui lucru. Dar dacă se întâmplă cumva să mi se nege asemenea lucruri în favoarea supravieţuirii descendenţei... Da. O viaţă limitată la acea Curte nu este ceea ce îmi doresc.

— Şi totuşi, eşti preferat în funcţia de khagan, într-o zi.

— Aşa se zvoneşte. Dar tatăl meu nu a sugerat asta şi nici nu a vorbit despre asta. Din ce ştiu, ar putea să o încoroneze, în schimb, pe Duva. Zeii ştiu că va fi cu siguranţă o conducătoare bună. Şi este singura dintre noi care va avea un copil.

Nesryn îşi muşcă buza.

— De ce... de ce nu te-ai căsătorit?

Ea nu avusese niciodată curajul să întrebe, deşi se trezise întrebându-se în aceste săptămâni.

Sartaq apucă frâiele înainte să răspundă.

— Am fost prea ocupat, iar femeile care mi s-au prezentat ca posibile mirese... Nu erau pentru mine.

Ea nu avea niciun drept să se bage, dar întrebă:

— De ce?

— Pentru că ori de câte ori le-o arătam pe Kadara, ori se temeau, ori se prefăceau interesate de ea şi întrebau cât timp voi fi plecat.

— Sperând să lipseşti des sau pentru că le-ar fi fost dor de tine?

Sartaq chicoti.

— Nu mi-am dat seama. Întrebarea în sine mă făcea să mă gândesc la punerea unei lese şi aşa îmi dădeam seama că nu sunt pentru mine.

— Deci tatăl tău îţi permite să te căsătoreşti cu cine vrei?

Cu această discuţie păşea pe un teritoriu periculos şi ciudat. Se aştepta ca el să o tachineze, dar Sartaq amuţi.

— Da. Chiar şi mariajul aranjat al Duvei... Ea a fost complet de acord. A spus că nu vrea să fie nevoită să caute printre şerpii de la Curte ca să găsească un singur bărbat bun şi să se roage să nu o înşele. Mă întreb dacă se poate spune ceva despre asta. Oricum, a avut noroc – liniştit cum este el, soţul ei o adoră. I-am văzut chipul în clipa când s-au întâlnit. L-am văzut şi pe al ei, citindu-i uşurarea şi... ceva în plus.

Şi ce avea să se întâmple cu ei – cu copilul lor – dacă un alt moştenitor ar fi fost pentru tron? Nesryn întrebă precaută:

— De ce nu puneţi capăt tradiţiei de a concura între voi?

Sartaq tăcu un minut lung.

— Poate că, într-o zi, cine va lua tronul îi va pune capăt. Îşi va iubi copiii mai mult decât respectă tradiţia. Îmi place să cred că am depăşit stadiul în care ne aflam acum câteva secole – când imperiul era încă la început. Dar poate că anii de pace... poate că acum trăim vremuri periculoase. El ridică din umeri, corpul mişcându-i-se lângă al ei. Poate că războiul va alege succesorul pentru noi.

Şi, poate că din cauză că erau atât de sus deasupra lumii, din cauză că ţinutul slab luminat se apropia tot mai mult, Nesryn întrebă:

— Aşadar, nimic nu te-ar ţine departe de război, dacă va fi nevoie?

— Pare că te mai gândeşti la ţelul tău de a ne duce spre nord.

Ea înţepeni.

— Recunosc faptul că în ultimele trei săptămâni aici... înainte, era mai uşor să vă cerem ajutorul. Când rukhinii erau o legiune fără nume şi chip; când nu le cunoşteam numele şi familiile; când nu le cunoşteam pe Houlun sau pe Borte şi nu ştiam că Borte este *logodită.*

El râse încet când o auzi. Borte refuzase să răspundă întrebărilor lui Nesryn despre Yeran, spunând că nici măcar nu merita să discute despre asta.

— Sunt sigur că Borte s-ar bucura să meargă la război, măcar să concureze cu Yeran pentru gloria de pe câmpul de luptă.

— Atunci, este o adevărată potrivire din dragoste.

Sartaq îi zâmbi la ureche.

— Habar nu ai. El oftă. Competiţia dintre ea şi Yeran a început acum trei ani, chiar după ce a murit mama ei.

Pauza lui fu destul de apăsătoare încât Nesryn întrebă:

— O cunoşteai bine pe mama ei?

Lui îi luă o clipă să răspundă.

— Ţi-am spus că, odată, am fost trimis în alte regate ca să aplanez neînţelegerile sau să verific zvonurile despre rebeliune. Când m-a trimis tata ultima dată, am adus o mică unitate de rukhini cu

mine şi pe mama lui Borte împreună cu ei.

Din nou, acea linişte apăsătoare. Nesryn puse lent şi atent o mână pe antebraţul lui, care îl cuprindea pe al ei. Muşchii puternici de sub piele se mişcară, apoi se liniştiră.

— Este o poveste lungă şi dură, dar au au avut loc acte violente între rukhini şi grupul care căuta să ne distrugă imperiul. Mama lui Borte... Unul dintre ei i-a tras din spate o săgeată otrăvită, în gât, tocmai când eram pe cale să le permitem să se predea. Vântul şuiera în jurul lor. Nu i-am mai lăsat să plece după asta.

Cuvintele goale şi reci spuneau suficient.

— I-am adus chiar eu corpul înapoi, spuse Sartaq, cuvintele fiind smulse de vânt. Încă aud ţipetele lui Borte când am aterizat în Altun. Încă o văd singură, în genunchi, pe versanţii din Arundin după înmormântare, ţinându-se de *sulde*-ul mamei ei în locul în care a fost înfiptă în pământ.

Nesryn îl strânse mai puternic de braţ. Sartaq îi acoperi mâna cu a lui, înmănuşată, şi o apucă uşor când expiră prelung.

— Şase luni mai târziu, continuă el, Borte a concurat în Adunare – cele trei zile anuale de concursuri şi curse între toate clanurile. Ea avea şaptesprezece ani, iar Yeran douăzeci, şi erau umăr la umăr în ultima mare cursă. Când s-au apropiat de linia de sosire, Yeran a făcut o manevră care ar fi putut să fie considerată *trişare,* dar Borte a văzut-o de la un kilometru şi tot l-a învins. Iar apoi l-a bătut măr când au aterizat. La propriu. El a sărit de pe rukul lui, iar ea l-a *doborât*

la pământ, lovindu-l în faţă pentru porcăriile făcute, care aproape au ucis-o pe Arcas. Sartaq râse în sinea lui. Nu cunosc amănunte despre ce s-a întâmplat mai târziu la celebrare, dar l-am văzut încercând să discute cu ea la un moment dat şi am văzut-o râzându-i în faţă înainte să plece. El s-a încruntat până ce au plecat în dimineaţa următoare şi, din câte ştiu, nu s-au mai văzut un an. Până la următoarea Adunare.

— Pe care Borte a câştigat-o din nou, presupuse Nesryn.

— Într-adevăr. Cu greu. *Ea* a făcut manevra îndoielnică de data asta, lovindu-se, dar, tehnic vorbind, a câştigat. Cred că în secret, Yeran s-a îngrozit de cât de aproape a fost de o rană permanentă sau de moarte, aşa că a lăsat-o să câştige. Ea nu mi-a spus niciodată amănuntele *acelei* sărbători, dar a fost zdruncinată câteva zile după aceea. Toţi am presupus că din cauza rănilor, dar asemenea lucruri nu au deranjat-o niciodată.

— Şi anul acesta?

— Anul acesta, cu o săptămână înainte de Adunare, Yeran a apărut la Altun. Nu s-a întâlnit cu Houlun sau cu mine, ci s-a îndreptat direct spre Borte. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat, dar între aterizare şi plecare nu au trecut mai mult de treizeci de minute. O săptămână mai târziu, Borte a câştigat din nou cursa, iar când a fost încoronată ca victorioasă, tatăl lui Yeran a înaintat să declare logodna ei cu fiul său.

— A fost o surpriză?

— Având în vedere că ori de câte ori Borte şi

Yeran sunt împreună se ceartă, da. Dar a fost şi o surpriză pentru Borte. Ea i-a făcut jocul, dar i-am văzut mai târziu certându-se în sală. Dacă *a ştiut* sau nu sau dacă a vrut să dezvăluie legătura lor astfel, tot nu a spus. Dar nu s-a opus logodnei. Totuşi, nici nu a acceptat-o. Nu s-a stabilit nicio zi a nunţii, chiar dacă uniunea ne-ar uşura cu siguranţă... legăturile încordate cu Berladul.

Nesryn schiţă un zâmbet.

— Sper să se înţeleagă.

— Poate că războiul îi va ajuta şi pe ei în privinţa asta.

Kadara se apropie tot mai mult de Fells, lumina diminuându-se şi răcindu-se când norii acoperiră soarele. Ei trecură de marginea înaltă a primelor piscuri, plutind pe un vânt ascendent deasupra întregului Dagul care se întindea în faţa lor.

— Pe toţi zeii, şopti Nesryn.

~

Piscuri de un gri închis, de piatră goală. Pini subţiri care acopereau văile de dedesubt, fără lacuri şi râuri în afară de câteva pâraie, ici şi colo, abia vizibile prin vălul de pânză care învăluia totul.

Unele pânze erau dense şi albe, sufocând viaţa copacilor. Unele erau plase strălucitoare între piscuri, ca şi când ar fi căutat să prindă vântul.

Nimic viu. Niciun zumzet de insecte sau ţipete de animale. Fără foşnetul frunzelor sau bătăile aripilor.

Falkan îşi scoase capul din buzunarul ei când

studiară tărâmul mort de dedesubt şi chiţăi. Nesryn aproape făcu la fel.

— Houlun nu exagera, şopti Sartaq. Au devenit puternici.

— Unde aterizăm? întrebă Nesryn. Nu prea se vede niciun loc sigur. Ar fi putut duce puii şi ouăle oriunde.

Ea studie piscurile şi văile după orice semn de mişcare, orice licăr ale acelor corpuri negre şi netede mergând în grabă, dar nu văzu nimic.

— Vom înconjura teritoriul o dată, spuse Sartaq. Să vedem cum arată şi poate să ne dăm seama de câteva lucruri în ceea ce priveşte obiceiurile lor alimentare.

Pe toţi zeii!

— Ţine-o la înălţime pe Kadara! Zboară obişnuit. Dacă pare că vânăm ceva, ar putea ieşi în forţă.

Sartaq fluieră strident la Kadara, care, într-adevăr, se înălţă mai repede decât de obicei, ca şi când ar fi fost bucuroasă să se îndepărteze un pic de teritoriul învăluit de dedesubt.

— Să rămâi ascuns prietene, îi spuse Nesryn lui Falkan, mâinile tremurându-i când atinse buzunarul de la piept. Dacă ne urmăresc de dedesubt, mai bine te-am păstra secret până când se vor aştepta cel mai puţin.

Labele minuscule ale lui Falkan loviră în semn de înţelegere, iar el intră din nou în buzunar.

Zburară în cercuri lente un timp, Kadara plonjând ca şi când ar fi urmărit un uliu sau vultur, probabil căutându-şi prânzul.

— Grupul de piscuri, spuse Sartaq după un timp, arătând spre cel mai înalt punct din Fells.

Ca nişte coarne îndreptându-se spre cer, două piscuri se înălţau atât de aproape unul de celălalt încât ar fi putut părea că alcătuiau un singur munte. Între vârfurile zimţate, o trecătoare plină cu şist şerpuia în depărtare în labirintul de piatră.

— Kadara se tot uită spre el.

— Ocoleşte-l, dar păstrează distanţa.

Înainte ca Sartaq să îi poată da ordinul, Kadara se supuse.

— Ceva se mişcă în trecătoare, şopti Nesryn mijind ochii.

Kadara se apropie de piscuri mai mult decât era înţelept să o facă.

— Kadara, o avertiză Sartaq.

Dar rukul bătu frenetic din aripi, grăbindu-se tocmai când creatura din trecătoare se văzu clar.

Grăbindu-se peste şist, înălţându-se şi bătând din aripi căptuşite cu blană...

Era un pui.

Sartaq înjură.

— Mai repede, Kadara. *Mai repede.* Rukul nu avea nevoie de nicio încurajare.

Puiul scotea ţipete ascuţite, aripile prea mici agitându-se când încercă fără succes să se ridice de la pământ. Ieşise dintre pinii care creşteau în dreapta marginii trecătorii, iar acum se îndrepta spre mijlocul labirintului de piatră.

Nesryn îşi luă arcul şi puse o săgeată, Sartaq procedând la fel în spatele ei.

— *Niciun sunet, Kadara,* o avertiză Sartaq,

tocmai când rukul deschise ciocul. Îi vei alarma.

Dar puiul ţipa, groaza lui fiind evidentă chiar şi de la distanţă.

Kadara prinse o rafală de vânt şi *zbură.*

— Haide, şopti Nesryn, cu săgeata aţintită spre pădure, spre grozăviile de care scăpase puiul şi care, fără îndoială, fugeau după acesta.

Puiul de ruk se apropie de cea mai lată parte a gurii trecătorii, ezitând la zidul de piatră din faţă, ca şi când ar fi ştiut că mai mulţi îl aşteptau înăuntru.

Era prins.

— Intră, zboară prin trecătoare şi ieşi, îi ordonă Sartaq rukului care se înclină la dreapta atât de abrupt, încât Nesryn îşi încordă abdomenul ca să rămână în şa.

Kadara coborî metru cu metru spre puiul care acum se învârtea pe loc, ţipând spre cer când văzu rukul apropiindu-se.

— Uşor, ordonă Sartaq. Uşor, Kadara!

Nesryn îşi ţinu săgeata îndreptată spre labirintul de piatră dinainte, Sartaq răsucindu-se ca să acopere pădurea din urmă. Kadara se apropie tot mai mult de trecătoarea acoperită cu şist, de puiul gri şi pufos care stătea acum nemişcat, aşteptând salvarea ghearelor pe care le scoase Kadara.

Zece metri. Şase.

Nesryn se luptă să ţină arcul încordat.

Un vânt o lovi pe Kadara, împingând-o într-o parte, lumea înclinându-se şi lumina licărind.

Tocmai când Kadara se îndreptă, când

deschise larg ghearele ca să ia puiul, Nesryn îşi dădu seama ce era licărirea, ce dezvăluise în faţă schimbarea unghiului.

— Ai grijă!

Ţipătul îi zgudui gâtul, dar fu târziu.

Kadara apucă puiul, luându-l de pe pământ tocmai când se ridică prin trecătoarea piscurilor, chiar în plasa imensă ţesută între ele.

Capitolul 42

Puiul fusese o capcană.

Acesta era ultimul gând pe care îl avusese Nesryn când Kadara se izbi în pânză – *plasa* ţesută între cele două piscuri, construită nu ca să prindă vântul, ci *păsările ruk.*

Simţise doar corpul lui Sartaq lovindu-se de al ei, ancorând-o de şa şi ţinând-o strâns în timp ce Kadara ţipase.

Pocnituri, strălucire şi piatră; şist, cer gri şi pene aurii. Vântul şuierând, ţipătul asurzitor al puiului şi strigătul lui Sartaq.

Se întorseseră, izbindu-se atât de puternic în piatră încât impactul îi răsunase prin dinţii şi oase. Apoi căzuseră, rostogolindu-se, corpul prins al Kadarei ghemuindu-se când Sartaq o acoperise şi el pe Nesryn, protejând de impact puiul din ghearele ei.

Apoi urmase *bubuitura.* Şi ricoşeul – ricoşeul care rupsese curelele de piele ale şeii, de care erau încă legaţi când se aruncaseră de pe corpul Kadarei, arcul lui Nesryn sărindu-i din mână,

degetele ei apucând aerul...

Sartaq îi roti, corpul lui fiind un zid solid în jurul ei când Nesryn îşi dădu seama unde era cerul, unde era trecătoarea...

El ţipă când loviră şistul, când o ţinu deasupra lui, suportând toată forţa impactului.

Pentru o clipă, se auziră doar sunetul şistului care se mişca şi zgomotul surd al rocii sfărâmate din zidului trecătorii. Pentru o clipă, ea nu îşi aminti unde îi era corpul, iar respiraţia...

Apoi se auzi scârţâitul aripii pe şist.

Nesryn deschise ochii şi se mişcă înainte să poată descrie mişcările.

Avea o tăietură la încheietura mâinii, acoperită cu mici pietre şi praf. Nu o simţea, şi abia observă sângele când bâjbâi orbeşte după curelele şeii, desfăcându-le, gâfâind printre dinţi când reuşi să îşi înalţe capul, ca să îndrăznească să privească...

El era zăpăcit, clipind în sus la cerul gri. Dar în viaţă, *respirând,* sângele alunecându-i pe tâmplă, pe obraz şi pe gură...

Ea suspină printre dinţi, eliberându-şi, în sfârşit, picioarele, fapt care îi permise să se rostogolească pentru a ajunge la ale lui, la bucăţile încâlcite de piele sfâşiată dintre ei.

Sartaq era pe jumătate îngropat în şist. Mâinile îi erau tăiate, dar picioarele...

— Nu sunt rupte, spuse el răguşit. Nu sunt rupte, zise mai mult pentru sine decât pentru ea.

Dar Nesryn reuşi să-şi ţină degetele ferme când desfăcu cataramele. Hainele groase din piele îi salvaseră viaţa, îi salvaseră pielea ca să nu-i fie

smulsă de pe oase. Suportase impactul în locul ei, o mişcase astfel încât să îl lovească pe el mai întâi...

Ea îndepărtă şistul care îi acoperea umerii şi braţele, piatra ascuţită intrându-i în degete. Cureaua de piele de la capătul cosiţei sale se desfăcuse la impact, iar acum părul îi cădea pe faţă, blocându-i pe jumătate vederea pădurii din spatele rocii din jurul lor.

— Ridică-te, spuse ea gâfâind. Ridică-te.

El inspiră, clipind repede.

— *Ridică-te,* îl imploră ea.

Şistul se mişcă înainte şi un ţipăt slab răsună din piatră.

Sartaq se ridică repede.

— *Kadara...*

Nesryn se răsuci pe genunchi, uitându-se după arc în timp ce studie rukul.

Zăcând la zece metri în faţă, Kadara era acoperită cu o mătase aproape invizibilă. Era într-o plasă fantomă, cu aripile prinse şi capul aplecat...

Sartaq se ridică, legănându-se, alunecând pe şistul instabil când scoase cuţitul Asterion.

Nesryn reuşi să se ridice, picioarele tremurându-i, şi-şi întoarse capul când scrută trecătoarea după arcul ei...

Acolo. Aproape de zidul trecătorii. Intact.

Se aruncă spre acesta în timp ce Sartaq alergă spre ruk, ajungând la arma ei chiar când el începu să taie pânza.

— Vei fi în regulă, îi spuse el Kadarei, sângele acoperindu-i mâinile, gâtul. Vei ieşi...

Nesryn îşi puse arcul pe umăr, lipind o mână de buzunar. Falkan...

Un picior mic o împinse în semn de răspuns. Era *în viaţa.*

Ea nu pierdu timpul şi alergă spre ruk, scoţându-şi sabia Fae din teaca pe care Borte i-o găsise şi tăie firele groase. Acestea i se lipeau de degete, smulgându-i pielea, dar ea continuă să taie, făcându-și loc spre o aripă în timp ce Sartaq îşi făcu loc spre cealaltă.

Ajunseră la picioarele Kadarei în acelaşi timp şi văzură că nu avea nimic în gheare.

Nesryn îşi ridică repede capul, scrutând trecătoarea, grămezile de şist răscolit...

Puiul fusese aruncat în timpul impactului, ca şi când nici măcar ghearele Kadarei nu reuşiseră să facă faţă durerii loviturii. Puiul de ruk zăcea acum pe pământ în apropierea marginii trecătorii, luptându-se să se ridice, ciripitul slab de nelinişte răsunând din piatră.

— Sus, Kadara, îi ordonă Sartaq cu vocea spartă. *Ridică-te!*

Aripile mari se mişcară, şistul trosnind când rukul încercă să se supună. Nesryn se îndreptă clătinându-se spre pui, sângele pătându-i capul pufos şi gri, ochii lui negri şi rugători fiind mari de groază...

Se întâmplase atât de repede, încât Nesryn nu avusese timp să strige.

O clipă, puiul îşi deschisese ciocul ca să strige după ajutor.

Câteva secunde mai târziu ţipase, mărind ochii

când un picior lung şi negru ieşise din spatele stâlpului de piatră şi îi trecuse prin coloană.

Osul scârţâise şi sângele ţâşnise. Iar Nesryn se oprise, legănându-se atât de puternic încât căzuse în fund, cu un ţipăt tăcut pe buze în timp ce puiul fusese târât în spatele rocii, agitându-se şi ţipând...

Se făcuse linişte.

Iar ea văzuse lucruri îngrozitoare, lucruri care îi făcuseră greaţă şi o împiedicaseră să doarmă şi totuşi, acest pui de ruk, îngrozit şi rugător, suferind şi târât, *amuţit...*

Nesryn se întoarse, picioarele alunecându-i pe şist când se luptă să meargă spre Kadara, spre Sartaq, care văzu puiul înşfăcat în spatele rocii şi îi strigă rukului să zboare...

Puternicul ruk încercă fără succes să se ridice.

— *ZBOARĂ!* strigă Sartaq.

Încet, atât de încet, rukul se ridică greoi în picioare, târându-şi ciocul zgâriat prin piatra instabilă.

Nu avea să reuşească, să zboare la timp. Pentru că sub pădurea învăluită în pânză... umbrele se zvârcoleau. Se apropiau repede.

Nesryn puse sabia în teacă şi scoase arcul, săgeata tremurând când o aţinti spre roca în spatele căreia fusese târât puiul, apoi spre copacii de la o sută de metri distanţă.

— *Hai, Kadara,* o imploră Sartaq. *Ridică-te!*

Pasărea abia dacă putea să zboare ea singură, ca să nu mai vorbim de a purta călăreţi...

Roca pocni şi alunecă în spatele ei. Din labirintul de piatră al trecătorii.

Prinşi. Erau prinşi...

Falkan se mişcă în buzunarul ei, încercând să se elibereze. Nesryn îl acoperi cu antebraţul, apăsând puternic.

— Încă nu, şopti ea. Încă nu.

Puterile lui nu erau ca ale Lysandrei. Încercase să se transforme într-un ruk în acea săptămână, dar în zadar, singura formă pe care reuşea să o ia fiind cea a lupului imens. Orice era mai mare îi depăşea magia.

— Kadara...

Primul păianjen ieşi din pădure, la fel de negru şi catifelat ca sora lui căzută.

Nesryn trase săgeata.

Păianjenul se retrase, ţipând – un sunet păcătos care zgudui roca în timp ce săgeata îi intră în ochi. Nesryn trase imediat altă săgeată, retrăgându-se spre Kadara, care tocmai acum începea să bată din aripi...

Rukul se clătină.

Sartaq ţipă:

— ZBOARĂ!

Vântul îi zburli părul lui Nesryn, făcând nişte bucăţi de şist să alunece. Pământul vui în spate, dar Nesryn nu îndrăzni să îşi ia privirea de la al doilea păianjen care ieşea din pădure. Trase din nou, şuieratul săgeţii fiind acoperit de bătaia aripilor Kadarei. Era un ritm greoi şi dureros, dar și-l păstră constant...

Nesryn aruncă o privire înapoi doar o clipă. Doar una, doar ca să o vadă pe Kadara săltând şi clătinându-se, luptând pentru fiecare bătaie a

aripilor, urcând prin trecătoarea îngustă, sângele şi şistul prelingându-se de pe ea. Tocmai când un *kharankui* ieşi dintr-o umbră a rocilor din vârf, picioarele îndoindu-se ca şi când avea să sară pe spatele rukului...

Nesryn trase, a doua săgeată fiind pe urmele ei, ale săgeţii lui Sartaq.

Ambele îşi găsiră ţinta, una intrând în ochi şi cealaltă în gura deschisă a păianjenului.

Acesta ţipă, rostogolindu-se din locul în care era. Kadara se înclină ca să se ferească, evitând strâns versantul zimţat al piscului. Căzătura păianjenului se auzi prin labirintul de rocă din faţă.

Dar apoi Kadara fu sus, pe cerul gri, bătând din răsputeri din aripi.

Sartaq se întoarse spre Nesryn chiar în clipa în care ea se uită înapoi la pădurea de pini, spre locul în care ieşeau acum şase *kharankui,* şuierând.

Prinţul era plin de sânge, fiecare respiraţie a sa fiind sacadată, dar reuşi să o apuce pe Nesryn de braţ şi să-i şoptească:

— Fugi!

Ceea ce şi făcură, dar nu spre pinii din spate, ci în întunericul trecătorii şerpuite din faţă.

Capitolul 43

Fără proteză, lui Chaol i se dăduse o iapă neagră, Farasha, al cărei nume era cât se poate de nepotrivit. Însemna „fluture”, îi spuse Yrene când se întâlniră în curtea palatului trei zile mai târziu.

Farasha era oricum, numai ca un fluture nu.

Trăgând de zăbală, bătând din copite şi aruncându-şi capul, iapa se bucură să-i testeze limitele cu mult înainte ca grupul care mergea spre deşert să se adune. Servitorii plecaseră cu o zi înainte, ca să pregătească tabăra.

El ştiuse că nobilii aveau să-i dea cel mai dificil cal. Nu un armăsar, ci unul destul de furios. Farasha se născuse furioasă – era convins de asta.

Şi al naibii să fie el dacă le-ar fi permis nobililor să îl facă să ceară alt cal, unul care să nu îi forţeze atât de mult spatele şi picioarele.

Yrene se încrunta la Farasha, la el, când mângâie coama neagră a iepei cafenii.

Ambii erau cai frumoşi, deşi niciunul nu se compara cu uimitorul armăsar Asterion pe care Dorian i-l dăruise lui Chaol de ziua lui iarna trecută.

Altă celebrare a zilei de naştere. Alte vremuri – altă viaţă.

El se întrebă ce se întâmplase cu acel cal frumos căruia nu îi dăduse un nume, ca şi când ar fi ştiut în sinea lui cât de efemere erau acele câteva săptămâni fericite. Se întrebă dacă mai era în grajdurile regale, dacă vrăjitoarele îl furaseră sau îşi lăsaseră balaurii oribili să îl folosească pentru a-şi umple pântecul.

Poate de aceea Farasha îi dispreţuia chiar şi prezenţa. Poate că simţea că el uitase acel armăsar cu inimă nobilă în nord şi voia să îl facă să plătească pentru asta.

Rasa era o ramură din Asterion, spusese Hasar când trecuse călare pe armăsarul ei alb, înconjurându-l de două ori. Capul delicat şi ascuţit

şi spatele înalt erau cele două semne ale descendenţei lor Fae. Dar aceşti cai, Muniqi, fuseseră crescuţi pentru climatul deşertic al ţinutului, pentru nisipurile pe care urmau să le traverseze azi şi stepele care fuseseră, cândva, patria khaganului. Prinţesa îi arătase chiar şi o mică umflătură între ochii calului *-jibbah* –, semnul unui sinus mai mare care le permitea cailor Muniqi să crească în deşerturile uscate şi necruţătoare ale acestui continent.

Iar apoi viteza cailor Muniqi. Nu era mare, recunoscuse Hasar, ca a unui cal Asterion, dar apropiată.

Yrene urmărise mica *lecţie* a prinţesei cu chipul neutru, folosind timpul ca să aranjeze locul în care prinsese bastonul lui Chaol în spatele şeii ei, apoi ca să se joace cu hainele pe care le purta.

În timp ce Chaol avea obişnuita jachetă turcoaz şi pantalonii maro, Yrene renunţase la rochie.

Ei o înfăşuraseră în alb şi auriu ca să o protejeze de soare, tunica lungă coborând până la genunchi ca să dezvăluie pantalonii largi şi străvezii băgaţi în cizme maro înalte. O curea îi fixa talia subţire şi un patrontaş strălucitor din mărgele de aur şi argint i se afla între sâni. Părul şi-l coafase ca de obicei, pe jumătate ridicat, dar cineva îi împletise mici fire de aur prin el.

Era frumoasă, minunată ca un răsărit.

Erau probabil treizeci în total, niciunul dintre oamenii pe care Yrene îi cunoştea cu adevărat, de vreme ce Hasar nu se deranjase să invite nicio vindecătoare din Torre. Câini rapizi patrulau în

curte, unduindu-se pe sub copitele zecilor de cai ai străjerilor, care cu siguranţă nu erau Muniqi. Erau, într-adevăr, buni pentru străjeri – oamenii lui primiseră animale cu mult inferioare –, dar fără *vigilenţa* pe care o aveau Muniqi, ca şi când ar fi ascultat fiecare cuvânt rostit.

Hasar îi făcu semn lui Shen, care stătea mândru la poartă şi suflă într-un corn...

Iar apoi plecară.

Pentru o femeie care comanda navele, Hasar părea mult mai interesată de moştenirea cabalină a poporului familiei ei şi mai mult decât nerăbdătoare să îşi dezlănţuie priceperea ca un călăreţ darghan. Prinţesa înjură şi se încruntă când străzile oraşului îi încetiniră. Chiar dacă dăduse dinainte ordin să elibereze o cale de ieşire din Antica, străzile înguste şi abrupte le reduceau considerabil viteza.

Şi mai era şi căldura sufocantă. Deja transpirând, Chaol călări lângă Yrene, ţinând strâns frâul Farashei, care încercă să muşte nu unul, ci doi vânzători care se holbau pe trotuar. Era, într-adevăr, un *fluture.*

Cu un ochi, el era atent la iapă, iar cu celălalt la oraşul prin care treceau. Iar când merseră spre porţile estice şi dealurile aride, acoperite cu arbuşti, Yrene îi arătă anumite puncte de interes şi îi oferi câteva informaţii.

Apa curgea prin apeductele care se unduiau printre clădiri, alimentând casele, fântânile publice, nenumăratele grădini şi parcuri împrăştiate peste tot. Poate că un cotropitor luase oraşul în stăpânire

în urmă cu trei secole, dar acelaşi cotropitor îl iubise mult, îl tratase bine şi îl îngrijise.

Ei ieşiră pe porţile estice, apoi merseră pe un drum lung şi prăfuit care trecea prin întinderea de dincolo de oraş. Hasar nu se deranjă să aştepte şi îşi îndemnă armăsarul să galopeze, fapt care-i lăsă în praf.

Kashin, susţinând că nu voia să îi înghită praful tot drumul spre oază, o urmă după ce schiţă un zâmbet spre Yrene şi fluieră un ordin calului său. Apoi majoritatea nobililor şi vizirilor, aparent pariind deja, porniră în diverse curse la viteze ameţitoare prin oraşele eliberate dinainte, ca şi când regatul ar fi fost terenul lor de joacă.

Era, într-adevăr, o petrecere pentru o zi de naştere. Prinţesa probabil se plictisise şi nu voia să pară prea iresponsabilă în faţa tatălui ei, deşi el fu surprins să afle că Arghun li se alăturase. Cu majoritatea copiilor plecaţi, el ar fi profitat de ocazie să comploteze. Dar iată-l pe Arghun galopând aproape de Kashin când dispărură la orizont.

Unii dintre nobili rămaseră în urmă cu Chaol şi Yrene, lăsându-i pe ceilalţi să se depărteze câţiva kilometri de ei. Ieşiră din ultimele oraşe de la periferie, caii fiind uzi de transpiraţie şi gâfâind când urcară pe un deal mare şi stâncos. Dunele începeau chiar în cealaltă parte a lui, îi spusese Yrene. Urmau să adape caii aici, apoi să parcurgă ultima parte a călătoriei peste nisipuri.

Ea îi schiţă un zâmbet când urcară piscul, mergând pe poteca cerbilor printre tufe. Caii

alergaseră pe aici; tufele erau rupte şi împrăştiate de călăreţii neglijenţi. Câteva tufe erau chiar pătate de sânge, deja uscat în soarele arzător.

Cineva ar fi trebuit să îl jupoaie pe călăreţul care fusese atât de nesăbuit cu calul său.

Ceilalţi ajunseseră în vârful piscului, îşi adăpaseră caii şi plecaseră. El nu văzu decât siluetele şi caii dispărând în cer – ca şi când ar fi trecut de marginea piscului, direct în aer.

Farasha urcă dealul, iar el îşi încordă spatele şi coapsele ca să rămână aşezat fără proteza care îl echilibra. Nu îndrăzni să o lase să îi simtă disconfortul.

Yrene ajunse prima în vârf, hainele ei albe fiind ca un far pe cerul senin şi albastru din jurul lor, părul strălucindu-i ca aurul. Îl aşteptă pe iapa maro care gâfâia şi al cărei păr des strălucea cu nuanţe rubinii.

Ea descălecă în timp ce el o îndemnă pe Farasha pe ultima parte a dealului, iar apoi...

I se tăie respiraţia.

Deşertul.

Era o mare pustie şi şuierătoare de nisip auriu. Dealuri, valuri şi râpe care se unduiau nesfârşit, goale şi totuşi fremătând. Nu se vedea niciun copac, tufa sau luciu de apă.

Mâna neiertătoare a unui zeu crease locul. Încă respira asupra lui, transformând dunele grăunte cu grăunte.

El nu mai văzuse o asemenea privelişte, o asemenea minune. Era o lume cu totul nouă.

Poate că era un avantaj neaşteptat că

informaţia pe care o căutau era aici.

Chaol îşi îndreptă atenţia spre Yrene, care îi citea expresia de pe chip, reacţia.

— Frumuseţea deşertului nu este pentru oricine, spuse ea. Dar mie, cumva, îmi cântă.

Unii oameni aveau să se uite la marea pe care nu avea să navigheze nicio navă şi să vadă doar moartea arzătoare. El vedea doar liniştea, curăţenia şi viaţa lentă. Era o frumuseţe sălbatică.

— Ştiu ce vrei să spui, zise el, descălecând atent de pe Farasha.

Yrene îl supraveghe şi totuşi nu făcu nimic în afară de a-i întinde bastonul şi de a-l lăsa să găsească cea mai bună cale de a descăleca, spatele durându-l şi clătinându-se, iar apoi de a coborî pe roca nisipoasă. Bastonul fu imediat în mâna lui, deşi Yrene nu făcu nicio mişcare să îl echilibreze în timp ce el eliberă şaua şi se întinse spre frâul Farashei.

Calul se încordă ca şi când s-ar fi gândit să îl atace, dar Chaol îi aruncă o privire încruntată, bastonul scârţâind când îl băgă în roca de sub el.

Ochii negri ai Farashei străluciră ca şi când ar fi fost creată în ţinutul arzător al lui Hellas, dar Chaol rămase locului cât de mult reuşi. Nu îşi mută privirea din ochii ei.

În cele din urmă, calul fornăi şi catadicsi să îl lase să o ducă spre albia acoperită cu nisip, care aproape se sfărâmă de veche ce era şi care, probabil, se aflase aici de la naşterea deșertului, lăsând caii a o sută de cotropitori să se adape.

Farasha părea să înţeleagă faptul că ei intrau

în oceanul de nisip şi bău cu nesaţ. Yrene îşi aduse calul ţinându-l la distanţă de Farasha şi întrebă:

— Cum te simţi?

— Puternic, spuse el şi vorbea serios. Voi avea dureri înainte să ajungem acolo, dar efortul nu este atât de mare.

Fără baston nu îndrăznea să încerce să meargă mai mult de câţiva paşi. Abia putea să o facă.

Ea tot îi atinse cu mâna partea de jos a coloanei şi apoi coapsele, lăsându-şi magia să evalueze situaţia. În ciuda hainelor şi a căldurii, apăsarea mâinilor sale îl făcu să conştientizeze fiecare centimetru de spaţiu dintre ei.

Dar ceilalţi se adunară în jurul albiei imense şi vechi şi, astfel, el se retrase din atingerea evaluatoare a lui Yrene, conducând-o pe Farasha la distanţă. Totuşi, să încalece din nou iapa...

— Nu te grăbi, şopti Yrene, dar rămase la câţiva paşi distanţă.

La palat avusese un butuc. Aici, trebuia să se urce pe marginea precară a albiei... Distanţa dintre piciorul lui şi scară nu păruse niciodată atât de mare. Să se echilibreze pe un picior în timp ce îl ridica, să împingă cu celălalt ca să se propulseze în sus, să-şi treacă piciorul peste şa... Chaol repetă paşii, simţind mişcările pe care le mai făcuse de o mie de ori. Învăţase să călărească înainte să aibă şase ani – fusese călare pe cal aproape întreaga viaţă.

Bineînţeles că i se dăduse un diavol de cal cu care să facă asta.

Dar Farasha rămase nemişcată, uitându-se

spre marea mişcătoare de nisip, spre drumul pe care coborâseră dealul – intrarea lor în deşert. În ciuda vânturilor schimbătoare care aruncau nisipul în noi forme şi văi, urmele lăsate de ceilalţi erau destul de clare. Putea chiar să îi vadă pe mulţi dintre ei urcând dealurile, iar apoi coborând, ca pe nişte puncte albe şi negre.

Şi totuşi rămase aici, fixând cu privirea scările şi şaua.

Yrene spuse cu nonşalanţă:

— Aş putea găsi un pietroi sau o găleată...

Chaol se mişcă. Poate nu pe cât de graţios i-ar fi plăcut, poate mai chinuit decât intenţionase, dar reuşi să o facă, bastonul scârţâind când îl folosi ca să se împingă în sus, apoi zăngănind pe piatră când îi dădu drumul ca să apuce cornul şeii, tocmai când piciorul îi alunecă – cu greu – în scară. Farasha se mişcă la greutatea lui când se ridică mai sus în şa, spatele şi coapsele durându-l când îşi trecu piciorul de partea cealaltă, dar urcase.

Yrene merse spre bastonul căzut şi îl şterse de praf.

— Nu este rău, lord Westfall. Prinse bastonul în spatele şeii sale şi încălecă iapa. Nu este rău deloc.

El îşi ascunse zâmbetul, faţa fiindu-i încă prea încălzită şi o îndemnă pe Farasha să coboare, în sfârşit, dealul nisipos.

Urmară încet calea pe care o lăsaseră ceilalţi, căldura ridicându-se din nisip.

Urcară şi coborâră, singurele sunete fiind tropăitul înăbuşit al cailor pe nisipul şuierător. Grupul lor şerpuia într-o linie lungă. Gărzile

fuseseră postate peste tot, stând cu prăjini înalte în vârful cărora erau steagurile khaganului şi însemnul unui cal negru în alergare. Erau indicatoarele direcţiei spre oază. Chaol îi compătimi pe bieţii oameni cărora li se ordonase să stea în căldură pentru moftul unei prinţese, dar nu spuse nimic.

Dunele se uniformizară după un timp, orizontul mişcându-se ca să dezvăluie o câmpie nisipoasă. Iar la distanţă, fluturând în căldura arzătoare...

— Acolo vom face tabăra, spuse Yrene arătând spre grupul dens de verdeaţă.

Nici urmă de oraşul vechi şi îngropat al morţilor peste care Hasar spusese că apăruse oaza. Nu că s-ar fi aşteptat să vadă multe din perspectiva lor.

De la distanţă, ar fi putut fi încă treizeci de minute de mers. Cu siguranţă, la ritmul lor.

În ciuda transpiraţiei care îi uda hainele albe, Yrene zâmbea. Poate că şi ea avea nevoie de o plecare de o zi, să respire în aer liber.

Tânără îi observă atenţia şi se întoarse. Soarele îi scosese pistruii în evidenţă, închizându-i nuanţa pielii într-un maroniu strălucitor, iar şuviţele de păr i se ondulaseră în jurul chipului zâmbitor.

Farasha trase de frâie, corpul ei fremătând de nerăbdare.

— Am un cal Asterion, spuse el, iar buzele ei descriseră o încruntare impresionată. Chaol ridică din umeri. Aş vrea să văd cum e în comparaţie cu Muniqi.

Ea se încruntă.

— Vrei să spui... Observă întinderea plată şi netedă dintre ei şi oază. Perfectă pentru alergat. O, nu pot... să galopăm?

Chaol aşteptă să audă ce avea de spus despre coloana şi picioarele lui, dar ea nu spuse nimic.

— Ţi-e frică? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— De lucrurile astea? „Da.”

Yrene se crispă uitându-se la calul ei, neliniştit sub ea.

— Este drăguţă ca o vacă de lapte, spuse el despre iapa cafenie a lui Yrene.

Chaol se aplecă să mângâie gâtul „Fluturelui”.

Ea încercă să îl muşte, dar Chaol trase de frâu suficient încât să îi spună că era conştient de prostiile ei.

— Mă voi întrece cu tine, spuse el.

Ochii lui Yrene scânteiară şi, spre mirarea lui, ea şopti:

— Premiul?

El nu îşi mai amintea de când nu se mai simţise atât de conştient de fiecare respiraţie şi puls, clocotind şi zvâcnindu-i în corp.

— Un sărut. Când şi unde vreau eu.

— Ce vrei să spui cu „unde”?

Chaol zâmbi şi o lăsă pe Farasha să alerge.

Yrene înjură, mai urât decât o auzise el vreodată, dar nu îndrăzni să privească înapoi – nu când Farasha deveni o furtună neagră pe nisip.

Nu apucase să testeze Asterionul. Dar dacă era mai rapid decât *acesta...*

Zburând deasupra nisipului, Farasha era un fulger negru care traversa cu viteză deşertul auriu.

Tot ce putea face ca să ţină pasul era să scrâşnească din dinţi la durerea musculară.

Uită oricum de aceasta la imaginea neclară maro-roşcată şi neagră pe care o surprinse cu colţul ochiului său... şi la călăreţul în alb.

Părul lui Yrene se ridica şi cădea în urma ei într-o încurcătură de bucle blond-şatene la fiecare lovitură a picioarelor iepei pe nisipul tare. Hainele albe fluturau în vânt, aurul şi argintul scânteiau ca stelele, iar chipul ei...

Chaol rămase cu respiraţia tăiată când văzu bucuria de pe chipul lui Yrene, veselia necontenită.

Farasha observă iapa întrecându-i, alergând în acelaşi ritm şi voi să înainteze, ca să îi lase în praf.

Chaol o controlă cu frâiele şi cu picioarele, minunându-se că putea să o facă. Femeia se apropia acum, alergând şi radiind lângă el ca şi când ar fi fost singurul lucru din marea asta arzătoare şi pustie... Ea mai făcuse asta. Se mai uitase astfel la el.

Yrene zâmbea, iar apoi râdea ca şi când nu s-ar mai fi putut abţine.

Chaol credea că era cel mai frumos sunet pe care îl auzise vreodată.

Iar în acest moment, alergând împreună pe nisipuri, devorând vântul deşertului, cu părul ei blond-şaten fluturând ca un steag în urma ei...

Chaol simţea, poate pentru prima dată, că era însufleţit.

Şi era profund recunoscător pentru asta.

Capitolul 44

Yrene era udă de transpiraţie, deşi se uscă atât de repede încât *simţi* doar urma care rămase.

Din fericire, oaza era umbrită şi răcoroasă, cu un lac mare şi un pic adânc în mijloc. Caii fură conduşi la umbră ca să fie adăpaţi şi periaţi, iar servitorii şi gardienii ocupară un loc ascuns, ca să se spele şi să se distreze.

Nici urmă de peştera menţionată de Nousha sau de oraşul morţilor despre care Hasar pretindea că se ascundea în jungla de dincolo. Dar locul era întins şi în lacul mare... Nobilii deja intraseră în apa răcoroasă.

Yrene văzu imediat că Renia purta doar o rochie subţire din mătase care nu îi ascundea prea mult corpul când ieşi din apă, râzând la ceva spus de Hasar.

— Ei bine, atunci, spuse Chaol, tuşind lângă Yrene.

— Ţi-am povestit despre petreceri, mormăi ea, îndreptându-se spre corturile care se întindeau printre palmieri înalţi şi tufe.

Erau albe şi poleite, toate însemnate cu steagurile prinţului sau prinţesei. Dar pentru că Sartaq şi Duva lipseau, fuseseră atribuite lui Chaol şi lui Yrene.

Din fericire, cele două erau apropiate, dar Yrene studie clapele deschise, tot spaţiul fiind la fel de mare precum căsuţa în care locuise cu mama ei, apoi se întoarse spre Chaol, care se retrăgea.

Şchiopătatul lui, chiar şi cu baston, era mai

pronunţat decât fusese în acea dimineaţă. Iar ea văzuse cât înţepenise pe calul infernal.

— Ştiu că vrei să te speli, spuse Yrene, dar trebuie să mă uit la tine. La spate şi la picioare, adică. După atâta călărit.

Poate că nu ar fi trebuit să se ia la întrecere cu el. Oricum, nici măcar nu-şi amintea cine ajunsese la marginea oazei. Fusese prea ocupată să râdă, simţindu-se ca şi când ar fi ieşit din corp şi, probabil, gândindu-se că nu avea să se mai simtă astfel; prea ocupată să se uite la chipul lui atât de luminos.

Chaol se opri la clapele cortului, bastonul clătinându-se ca şi când s-ar fi sprijinit în acesta mai mult decât voia să lase de înţeles, dar uşurarea i se citea pe chip când o întrebă:

— În cortul tău sau în al meu?

Întrebarea o făcu să se îngrijoreze... doar un pic.

— În al meu, spuse conştientă de servitorii şi nobilii care, probabil, nu ştiau că ea era cauza acestei excursii, dar care ar fi raportat bucuroşi ce făcea. El dădu din cap, iar ea urmări fiecare ridicare şi coborâre a picioarelor, mişcarea trunchiului, felul în care se apleca în baston.

Când Chaol intră pe lângă ea în cort, îi şopti la ureche:

— Apropo, eu am câştigat.

Yrene se uită spre soare, care acum cobora şi, ca răspuns, îşi simţi inima strângându-se.

~

El era obosit, dar, din fericire, tot fu în stare să meargă atunci când Yrene îşi termină consultaţia minuţioasă: un rând de întinderi calmante pentru picioarele şi spatele lui şi un masaj.

Chaol avea sentimentul că ea se juca cu el, chiar dacă mâinile îi rămăseseră nevinovate. Neinteresate.

Ea avusese chiar curajul să cheme un servitor ca să îi ceară un urcior cu apă.

Cortul era potrivit pentru prinţesa care îl ocupa de obicei. Un pat mare se afla în mijloc, pe o platformă înaltă, podeaua fiind acoperită de covoare ornamentate. Erau multe locuri în care să te aşezi, împreună cu o zonă separată de o draperie pentru spălat şi closet... şi era aur *peste tot.*

Ori servitorii îl aduseseră în ziua precedentă, ori oamenii din acest ţinut se temeau atât de mult de furia khaganatului încât nu îndrăzneau să prade acest loc. Ori erau atât de bine îngrijiţi încât nu era necesar să o facă.

Toţi ceilalţi erau în lacul oazei când el îşi puse hainele acum uscate, iar ei ieşiră ca să îşi urmărească ţelul.

Şoptiseră ceva despre asta în cort – niciunul nu reperase nimic interesant la sosire. Iar în lacul oazei cu siguranţă nu era vreo urmă de peşteră sau ruine în apropierea nobililor care se scăldau şi a prietenilor lor. Erau comozi, relaxaţi. Liberi în feluri în care Adarlanul nu fusese niciodată, spre paguba lui. El nu era destul de naiv să creadă că

nu se complota în apa răcoroasă, dar nu auzise niciodată ca nobilii din Adarlan să se ducă la un bazin ca să se distreze.

Deşi cu siguranţă se întreba la ce naiba se gândea Hasar organizând o asemenea petrecere pentru Yrene, manipulată să o facă, având în vedere că prinţesa era perfect conştientă că tânăra abia cunoştea o mare parte din cei adunaţi.

Yrene ezită la marginea dumbravei şi se uită la ei pe sub gene – o privire pe care oricine ar fi considerat-o timiditate. Era o femeie care poate ezita să se dezbrace în haine mai uşoare, precum cele purtate de cei din lac; să lase privitorii să uite că era o vindecătoare şi era foarte obişnuită să vadă goliciunea.

— Cred că nu sunt pregătită pentru scăldat, şopti Yrene acoperind râsetele şi plescăiturile celor din apa oazei. Vrei să ne plimbăm?

Cuvinte plăcute şi politicoase când îşi înclină capul spre cele câteva pogoane de junglă sălbatică, întinsă înspre stânga. Nu se considera curteană, dar cu siguranţă putea minţi destul de bine. El presupuse că era o abilitate utilă pentru o vindecătoare.

— Mi-ar face plăcere, spuse Chaol oferindu-i braţul.

Yrene ezită din nou, un portret al decenţei – privind peste umăr la cei din lac. Nobilii îi urmăreau, inclusiv Kashin.

El avea s-o lase să aleagă când şi cum să îi dea de înţeles prinţului – *din nou* – că nu era interesată. Deşi nu putu evita uşoara urmă de vinovăţie când

ea îl luă de braţ în timp ce intrară în întunecimea junglei din oază.

Kashin era un om bun. Chaol se îndoia că vorbele lui potrivit cărora era dispus să meargă la război erau minciuni. Şi să rişte să se opună prinţului lăudându-se cu ce relaţie avusese cu Yrene... Chaol se uită pieziş la ea, bastonul lui intrând în rădăcini şi pământ moale. Ea îi schiţă un zâmbet, încă îmbujorată din cauza soarelui.

La naiba cu grijile privind duşmănia lui Kashin.

Susurul pârâului din oază se contopea cu foşnetul palmierilor de deasupra în timp ce ei se îndreptară mai mult prin pădure, făcându-și loc – fără o direcţie precisă.

— În Anielle, spuse el, sunt zeci de izvoare termale de-a lungul văilor, în apropiere de Lacul Argintiu, păstrate calde de orificiile din pământ. Când eram copil, mă scăldam acolo deseori după o zi de antrenament.

Ea întrebă prudentă, ca şi când şi-ar fi dat seama că el, într-adevăr, îi făcuse o mărturisire:

— Antrenamentele te-au inspirat să te alături gărzii?

Vocea lui era profundă când spuse, în cele din urmă:

— Parţial. Eu doar... mă pricep la asta. Să lupt cu mâinile goale, cu sabia, cu arcul şi toate celelalte. Am primit instructajul potrivit pentru moştenitorul lordului unor munteni care s-au apărat mult timp de sălbaticii din Colţi. Dar adevărata mea instrucţie a început când am sosit în Rifthold şi m-am înrolat în garda regală.

Ea încetini când el ocoli o rădăcină, lăsându-l să se concentreze la locul în care păşea şi punea bastonul.

— Presupun că faptul că eşti încăpăţânat te-a făcut un elev bun în ceea ce priveşte disciplina.

Chaol chicoti, înghiontind-o cu cotul.

— Da. Veneam primul la instrucţie şi plecam ultimul. Chiar dacă eram bătut în fiecare zi. Pieptul i se strânse când îşi aminti chipurile bărbaţilor care îl instruiseră, care îl forţaseră încontinuu, până şchiopăta şi sângera, iar apoi se asigurau că seara îşi revenea la barăci. De obicei cu o masă copioasă şi o bătaie pe umăr.

Şi în onoarea acestor bărbaţi, a fraţilor săi, el spuse răguşit:

— Nu erau oameni răi cu toţii, Yrene, cei cu care... am crescut eu, pe care i-am comandat. Erau oameni buni.

El văzu chipul zâmbitor al lui Ress, îmbujorarea pe care tânărul gardian nu şi-o putea ascunde niciodată în preajma lui Aelin. Ochii îl usturau.

Yrene se opri, oaza fremătând în jurul lor, iar spatele şi picioarele lui fură mai mult decât recunoscătoare pentru răgaz când ea îşi luă braţul de pe al lui şi îi atinse obrazul.

— Dacă ei sunt răspunzători pentru că tu eşti... tu, spuse ea, ridicându-se să-şi atingă gura de a lui, atunci cred că sunt.

— Erau, şopti el.

Şi, iată. Acel singur cuvânt, înghiţit de huma şi umbra oazei, era cel pe care nu îl suporta. *Erau.*

El încă se putea retrage din faţa râpei invizibile

care era acum în faţa lor. Yrene rămase aproape, cu o mână sprijinită pe pieptul lui, aşteptând să decidă dacă voia să vorbească.

Şi poate că doar datorită faptului că ea îi atinse pieptul în dreptul inimii, el şopti:

— Au fost torturaţi câteva săptămâni în primăvara trecută. Apoi ucişi şi lăsaţi să atârne de porţile castelului.

Tristeţea şi groaza îi umplură ochii, fapt pe care abia îl îndură când reuşi să continue:

— Niciunul nu a cedat. Când regele şi... ceilalţi... El nu reuşi să termine. Nu încă. Poate că niciodată, ca să nu înfrunte bănuiala şi adevărul foarte probabil. Când i-au întrebat despre mine, niciunul nu a cedat.

El nu avea cuvinte pentru acel curaj şi sacrificiu.

Yrene înghiţi şi îi cuprinse obrazul, iar Chaol şopti, în sfârşit:

— A fost vina mea. Regele... a făcut-o ca să mă pedepsească. Pentru că am fugit, pentru că am ajutat rebelii din Rifthold. El... totul a fost din cauza mea.

— Nu te poţi învinovăţi.

Cuvinte simple şi sincere.

Şi complet neadevărate.

Acestea îl făcură să îşi revină, mai eficient decât aruncarea unei găleţi cu apă rece.

Chaol se retrase din atingerea ei.

El nu ar fi trebuit să îi spună, nu ar fi trebuit să pomenească de asta. Mai ales de ziua ei, cât trebuiau să se concentreze să găsească orice urmă

de informaţii care i-ar fi putut ajuta.

El îşi adusese sabia şi pumnalul şi când intră şchiopătând printre palmieri şi ferigi, lăsând-o pe Yrene să-l urmeze, se asigură că ambele erau încă prinse la centură. Verifică pentru că trebuia să facă *ceva* cu mâinile care îi tremurau, cu stomacul agitat.

Îşi reprimă cuvintele şi amintirile. Mai profund. Le ascunse în timp ce îşi verifică armele, una câte una.

Yrene doar îl urmă, fără să spună nimic, în timp ce îşi făcură loc mai adânc în junglă. Tot locul era mai mare decât multe sate, şi totuşi, puţină verdeaţă fusese tăiată – cu siguranţă nu era nicio potecă sau vreun semn al unui oraş al morţilor sub ei.

Până ce stâlpii albi căzuţi începură să apară între rădăcini şi tufe. Un semn bun, presupunea el. Dacă era o peşteră, era posibil să fie în apropiere – poate că şi nişte locuinţe vechi.

Dar nivelul arhitecturii peste care trecură şi în jurul căreia merseră, forţându-l să păşească atent...

— Nu au fost nişte primitivi care şi-au îngropat morţii în găuri, observă el, bastonul scârţâind pe piatra veche.

— Hasar a spus că este un *oraş* al morţilor. Yrene se încruntă la coloanele ornamentate şi la lespezile din piatră sculptată acoperite cu viaţa pădurii. O necropolă întinsă chiar sub picioarele noastre.

El studie pământul junglei.

— Dar credeam că oamenii khaganului îşi lasă morţii sub cerul liber, în mijlocul patriei lor.

— Aşa este. Yrene îşi trecu degetele peste stâlpul sculptat cu animale şi creaturi ciudate. Dar... locul acesta este mai vechi decât khaganatul, Torre, Antica şi alţii care au locuit aici înainte. Un rând de trepte sfărâmate conduceau spre o platformă unde copacii crescuseră prin piatră, doborând coloanele sculptate în urma lor. Hasar a spus că tunelurile sunt toate capcane ingenioase, concepute fie ca să ţină departe hoţii, fie ca să ţină morţii înăuntru.

În ciuda căldurii, părul de pe braţele lui se ridică.

— Acum îmi spui asta?

— Am presupus că Nousha se referea la altceva. Că ar fi o *peşteră* şi, dacă ar fi fost legată de aceste ruine, ar fi spus. Yrene păşi pe o platformă, iar piciorul lui îl duru când urcă după ea. Dar nu văd niciun fel de formaţiuni stâncoase aici – niciuna destul de mare încât să fie o peşteră. Singura piatră... este de aici.

Era poarta mare de intrare în necropola de dedesubt, spusese Hasar.

Studiară complexul încâlcit, stâlpii imenşi fiind acum rupţi sau acoperiţi cu rădăcini şi plante agăţătoare. Liniştea se lăsă la fel de apăsătoare precum căldura umbrită, ca şi când niciuna dintre păsările cântătoare sau insectele bâzâitoare din oază nu ar fi îndrăznit să se aventureze aici.

— Este neliniştitor, şopti ea.

Aveau douăzeci de gărzi care îi puteau auzi

strigând şi totuşi îşi găsi mâna alunecând spre sabie. Dacă oraşul morţilor dormea sub picioarele lor, poate că Hasar avea dreptate. Trebuiau lăsaţi să doarmă.

Yrene se întoarse pe loc, studiind stâlpii şi sculpturile. Nicio peşteră – niciuna.

— Nousha cunoştea totuşi locul, spuse ea gânditoare. Trebuie să fi fost important – locul. Pentru Torre.

— Dar importanţa sa a fost uitată în timp sau ascunsă, aşa că n-au mai rămas decât numele şi ideea importanţei lui.

— Vindecătoarele au fost întotdeauna atrase de acest ţinut, ştii? spuse Yrene trecându-şi degetele peste o coloană. Ţinutul, pur şi simplu... le-a binecuvântat cu magie. Mai mult decât pe alţii. Ca şi când acesta ar fi fost vreun loc pentru vindecare.

— De ce?

Ea atinse o sculptură pe o coloană mai lungă decât majoritatea navelor.

— De ce înfloreşte ceva? Plantele cresc cel mai bine în anumite condiţii – cele mai avantajoase lor.

— Şi continentul sudic este un loc în care vindecătoarele să prospere?

Ceva îi atrăsese interesul, făcând-o să mormăie când spuse:

— Poate că este un sanctuar.

El se apropie, tresărind la durerea din coloană, pe care o uită când examină sculpturile de sub palma ei.

Două forţe opuse fuseseră sculptate în faţa

lată a coloanei. În stânga: războinici înalţi cu umeri laţi, înarmaţi cu săbii şi scuturi, cu flăcări unduitoare şi apă ţâşnind, animale de tot felul în aer sau la genunchii lor. Urechi ascuţite – figurilor aveau urechi ascuţite.

Şi cu faţa la ei...

— Ai spus că nimic nu este o coincidenţă. Yrene arătă spre armata care o înfrunta pe cea Fae.

Mai mici decât spiriduşii, cu trupuri mai mari, gheare, colţi şi lame urâte.

Ea şopti un cuvânt.

Valgi.

Pe toţi zeii.

Yrene se grăbi spre alt stâlp, smulgând plantele agăţătoare şi pământul, descoperind mai multe chipuri de spiriduşi. Siluete.

Unele erau înfăţişate într-o luptă directă cu comandanţii valgi. Unii erau doborâţi de ei. Alţii triumfau.

Chaol se mişcă odată cu ea cât de mult reuşi. Căutând, căutând...

Acolo, ascunsă în umbra unui palmer gros şi aplecat, era o structură pătrată şi distrusă. Un mausoleu.

— O peşteră, şopti Yrene. Sau ceea ce ar fi putut fi considerată drept una, de vreme ce informaţiile au fost pierdute.

Chaol smulse plantele agăţătoare în locul ei cu mâna liberă, spatele durându-l.

Le smulse şi le rupse ca să studieze ce fusese cioplit în porţile necropolei.

— Nousha a zis că legenda spune că aceste pergamente sunt de aici, rosti Chaol. Dintr-un loc plin de semne Wyrd, de sculpturi ale spiriduşilor şi ale valgilor. Dar acesta nu era un oraş al celor vii. Aşadar, înseamnă că au fost luate din morminte sau din arhivele de sub picioarele noastre. De după uşa din faţa lor.

— Ei nu au îngropat oameni aici, şopti Yrene. Pentru că semnele de pe uşile închise de piatră...

— Sunt în Vechea Limbă.

El o văzuse tatuată pe chipul şi pe braţul lui Rowan.

Acesta era un mormânt al spiriduşilor, nu al oamenilor.

— Credeam că doar un grup de spiriduşi a plecat din Doranelle ca să înfiinţeze Terrasenul cu Brannon, zis Chaol.

— Poate că altul s-a stabilit aici în timpul acelui război.

Primul război. Primul război al demonilor, înainte de naşterea Elenei şi a lui Gavin, înainte de Terrasen.

Chaol se uită cu atenţie la Yrene şi la chipul ei palid.

— Sau poate că au vrut să ascundă ceva.

Yrene se încruntă spre pământ ca şi când ar fi putut vedea mormintele de dedesubt.

— O comoară?

— Una diferită.

Ea îi întâlni privirea la acel ton – la calmul lui. Şi frica, rece şi tăioasă, îi alunecă în inimă.

Yrene spuse încet:

— Nu înţeleg.

— Magia spiriduşilor este transmisă descendenţilor lor. Nu apare aleator. Poate că ei au venit aici. Iar apoi au fost uitaţi de lume, de forţele binelui şi ale răului. Poate că ştiau că acest loc este destul de îndepărtat ca să rămână neatins, că războaiele vor fi purtate în altă parte. De către ei. El făcu semn din cap spre sculptura unui soldat valg. În timp ce continentul sudic a rămas în mare parte al muritorilor. În timp ce seminţele plantate aici de spiriduşi au fost transmise descendenţilor umani şi ei au devenit oameni dăruiţi şi înclinaţi spre magia vindecătoare.

— Este o teorie interesantă, spuse ea răguşită, dar nu ştiu dacă ar putea fi adevărată.

— Dacă vrei să ascunzi ceva preţios, nu l-ai ascunde în văzul tuturor? Într-un loc în care ai paria că o forţă mare ar răsări ca să o apere? Cum ar fi un imperiu sau mai multe, ale căror ziduri nu au fost străpunse de cotropitorii din afară, în toată istoria lor. Care vor vedea valoarea vindecătoarelor şi vor crede că darurile lor sunt pentru un lucru, dar fără să ştie vreodată că ar putea fi o comoară care aşteaptă să fie folosită altă dată. O armă.

— Noi nu ucidem.

— Nu, spuse Chaol, sângele răcindu-i-se. Dar tu şi toate vindecătoarele de aici... Mai există doar un singur loc asemănător în lume. Păzit la fel de bine, protejat de o putere la fel de mare.

— Doranelle – vindecătoarele Fae din Doranelle.

Păzite de Maeve cu înverşunare.

Care luptaseră în acel prim război, care luptaseră împotriva valgilor.

— Asta ce înseamnă? şopti ea.

Chaol avea senzaţia că i se mişca pământul de sub picioare.

— Am fost trimis ca să recuperez o armată. Dar mă întreb... mă întreb dacă altă forţă m-a adus ca să recuperez altceva.

Ea îl luă de mână, o promisiune tăcută. Una la care el să se gândească mai târziu.

— Poate că de aceea mă urmăreşte cel care pândea în Torre, şopti Yrene. Dacă ei sunt, într-adevăr, trimişi de Morath... Nu vor ca noi să ne dăm seama de nimic din toate astea, vindecândute.

El îi strânse mâna.

— Iar pergamentele din bibliotecă... ori au fost luate sau aduse de aici şi uitate. Doar legenda despre locul din care provin nu a fost uitată. De unde ar fi putut proveni vindecătoarele acestui ţinut.

Nu din necropolă, ci din spiriduşii care o construiseră.

— Pergamentele, spuse ea fără să gândească. Dacă ne întoarcem şi găsim pe cineva care să le traducă...

— Ne-ar putea oferi o explicaţie pentru ce puteau face vindecătoarele împotriva valgilor.

Ea înghiţi în sec.

— Hafiza. Mă întreb dacă ea ştie, cumva, ce sunt acele pergamente. Marea Vindecătoare nu este doar o funcţie de putere, ci una în care se

învaţă. Ea însăşi este o bibliotecă mobilă, a fost învăţată unele lucruri de înaintaşii ei. Sunt lucruri pe care nu le mai ştie nimeni din Torre. Îşi răsuci o buclă pe deget. Merită să îi arătăm o parte din texte, ca să vedem dacă ar putea şti ce sunt.

Era un risc să împărtăşească informaţia cu oricine altcineva, dar merita asumat. Chaol dădu aprobator din cap.

Râsul cuiva pătrunse chiar şi liniştea apăsătoare a oazei.

Yrene îi eliberă mâna.

— Va trebui să zâmbim, să ne distrăm printre ei, iar apoi să plecăm la răsărit.

— Îi voi da de veste lui Nesryn să se întoarcă de îndată ce ne întoarcem şi noi. Nu sunt sigur că ne mai putem permite să aşteptăm ajutorul khaganului.

— Vom încerca să îl convingem oricum, promise ea.

El îşi înclină capul.

— Tot va trebui să câştigi acest război, Chaol, spuse ea încet. Indiferent ce rol am putea avea.

El îşi trecu un deget peste obrazul ei.

— Nu intenţionez să îl pierd.

~

Nu era o sarcină uşoară să se poarte ca şi cum nu ar fi găsit ceva important, că un anume lucru nu îi zguduise profund.

Hasar se plictisi de scăldat şi ceru să se cânte, să se danseze şi prânzul – care se transformă în

câteva ore de tolănit la umbră, ascultând muzicanţii şi mâncând o mulţime de delicatese pe care Yrene nu ştia cum le aduseseră tocmai până aici.

Dar când soarele apuse, toţi se împrăştiară pe la corturile lor ca să se schimbe pentru cină. După ceea ce aflase împreună cu Chaol, chiar şi a fi singură o clipă o făcea să tresară, dar Yrene se spălă şi se schimbă într-o rochie transparentă purpurie pe care i-o dăduse Hasar.

Chaol aştepta în faţa cortului.

Hasar îi adusese şi lui haine de un albastru închis frumos, care scoteau în evidenţă auriul din ochii lui căprui şi pielea bronzată.

Yrene roşi când lui Chaol îi alunecă privirea spre gâtul ei, spre rândurile de piele pe care le dezvăluiau pliurile lungi ale rochiei, de-a lungul taliei şi coapselor. Mărgele argintii şi transparente străluceau ca stelele care apăreau acum pe cerul nopţii de deasupra lor.

Torţele şi lămpile fuseseră aprinse în jurul lacului din oază, mesele, canapelele şi pernele fiind scoase afară. Muzica se auzea, oamenii deja se relaxau la festinul întins pe diverse mese, cu Hasar în centrul atenţiei, regală ca orice regină în locul ei din mijlocul mesei, de lângă lacul luminat de foc.

Ea o văzu pe Yrene şi îi făcu semn să vină. Şi lui Chaol.

Două scaune fuseseră lăsate libere în dreapta prinţesei. Yrene ar fi putut jura că el le măsura din priviri la fiecare pas, ca şi când ar fi studiat scaunele, pe cei din jurul lor şi însăşi oaza după

vreo capcană sau amenințare. Cu mâna, îi atinse pielea expusă a spatelui, ca o confirmare că totul era în regulă.

— Nu credeai că am uitat de invitata mea de onoare, nu-i aşa? spuse Hasar sărutând-o pe obraji. Chaol făcu o plecăciune în faţa prinţesei cât de mult reuşi şi se aşează pe scaunul de lângă Yrene rezemându-şi bastonul de masă.

— Ziua de azi a fost minunată, zise Yrene, şi nu minţea. Mulţumesc.

Hasar tăcu o clipă, măsurând-o din priviri cu o blândeţe neobişnuită.

— Ştiu că sunt o persoană şi o prietenă dificilă, spuse ea, ochii ei negri întâlnindu-i, în sfârşit, pe cei ai lui Yrene, dar niciodată nu m-ai făcut să mă simt astfel.

Gâtul lui Yrene se încordă la cuvintele simple. Hasar îşi înclină capul, fluturând spre grupul din jurul lor.

— Măcar atât pot face pentru a-mi onora prietena. Renia mângâie uşor braţul lui Hasar, ca şi când ar fi înţeles şi aprobat cele spuse.

Aşadar, Yrene făcu o plecăciune şi-i spuse prinţesei:

— Nu mă interesează să am prieteni comozi. Cred că aş avea mai puţină încredere în ei decât în cei dificili şi i-aş considera şi mai puţin convingători.

Asta o făcu pe Hasar să zâmbească. Ea se aplecă spre masă ca să îl studieze pe Chaol şi spuse tărăgănat:

— Eşti destul de arătos, lord Westfall.

— Iar tu arăţi minunat, prinţesă.

Chiar dacă era frumos îmbrăcată, nu s-ar fi putut spune aşa ceva despre Hasar, dar ea acceptă complimentul cu acel zâmbet de felină care, cumva, îi aminti lui Yrene de străina din Innish şi că frumuseţea şi cunoaşterea erau trecătoare, totuşi puterea... puterea era mult mai valoroasă decât banii.

Festinul începu, iar Yrene suportă un toast destul de imprudent din partea lui Hasar pentru *draga, loiala şi inteligenta ei prietena,* însă bău împreună cu ei şi Chaol vin şi bere cu miere, paharele fiind reumplute înainte ca Yrene să poată măcar observa întinderea aproape tăcută a servitorilor care turnau.

Dură treizeci de minute înainte să înceapă discuţia despre război.

Arghun începu primul, cu un toast prefăcut pentru siguranţă şi linişte în timpuri atât de agitate.

Yrene bău, dar încercă să-şi ascundă surprinderea când îl văzu pe Chaol făcând la fel, schiţând un zâmbet.

Apoi Hasar începu să se întrebe dacă Pustiurile Vestice, cu toată lumea atât de concentrată la jumătatea estică a continentului, erau o pradă uşoară pentru părţile interesate.

Chaol ridică, pur şi simplu, din umeri, ca şi când ar fi ajuns în după-amiaza asta la o concluzie privind războiul şi rolul acestor nobili.

Şi Hasar păru să observe. Şi cu toate că trebuia să fie o petrecere de aniversare, prinţesa gândi cu

voce tare:

— Poate că Aelin Galathynius ar trebui să vină aici şi să se căsătorească cu unul dintre fraţii mei. Poate atunci ne vom gândi să o ajutăm, dacă o asemenea influenţă ar rămâne în familie.

Se referea la faptul că tot acel foc, toată puterea brută... avea să fie legată de acest continent, transmisă descendenţilor, fără să fie vreodată o ameninţare.

— Fraţii mei vor trebui să suporte să fie cu cineva ca ea, bineînţeles, continuă Hasar, dar nu sunt atât de slabi pe cât aţi crede. Ea îi aruncă o privire lui Kashin, care păru să a se preface că nu auzea, nici măcar când Arghun pufni.

Yrene se întrebă dacă şi ceilalţi ştiau cât de priceput era Kashin în a le ignora tachinările – că nu cădea niciodată în capcana lor doar pentru că nu se deranja să îi pese.

Chaol îi răspunse lui Hasar la fel de blând:

— Pe cât de interesant ar fi să o văd pe Aelin Galathynius ocupându-se de voi toţi... Afişă un zâmbet secret şi cu subînţeles, ca şi când Chaol s-ar fi bucurat de o asemenea privelişte, ca şi când Aelin i-ar fi ucis pe toţi. Căsnicia nu este o alegere pentru ea.

Hasar ridică din sprâncene.

— Cu un bărbat?

Renia îi aruncă o privire tăioasă, pe care Hasar o ignoră.

Chaol chicoti.

— Cu oricine. În afară de iubitul ei.

— Regele Dorian, spuse Arghun rotindu-şi vinul

din pocal. Sunt surprins că îl poate suporta.

Chaol înţepeni, dar scutură din cap.

— Nu. Alt prinţ, născut în altă parte, şi puternic.

Toţi nobilii tăcură. Până şi Kashin se uită spre ei.

— Cine, mă rog, este acela?

Hasar sorbi din vin, ochii ageri întunecându-se.

— Prinţul Rowan Whitethorn, din Doranelle. Fostul comandant al reginei Maeve şi membru al Casei ei regale.

Yrene ar fi putut jura că Arghun se albise pe deplin la faţă.

— Aelin Galathynius este logodnica lui Rowan Whitethorn?

După felul în care prinţul spuse numele... auzise, într-adevăr, de acest Rowan.

Chaol îl menţionase pe Rowan în trecere de câteva ori – Rowan, cel care reuşise să îi vindece o mare parte din coloana distrusă. Un prinţ Fae. Şi iubitul lui Aelin.

Chaol ridică din umeri.

— Ei sunt *carranam,* iar el a făcut jurământul de sânge cu ea.

— I-a făcut acel jurământ lui Maeve, replică Arghun.

Chaol se rezemă de spătar.

— Da. Iar Aelin a obligat-o pe Maeve să-l elibereze de jurământ ca să îi poată jura ei. Chiar în prezenţa lui Maeve.

Arghun şi Hasar făcură un schimb de priviri.

— Cum? întrebă primul.

Chaol rânji uşor.

— Prin aceeaşi metodă prin care Aelin obţine ce vrea. El ridică din sprâncene. A încercuit cu foc oraşul lui Maeve, iar când Maeve i-a spus că Doranelle este făcut din piatră, Aelin i-a răspuns doar că oamenii nu sunt.

Un fior şerpui pe spatele lui Yrene.

— Aşadar, este o brută şi o nebună, spuse Hasar.

— Da? Cine a mai înfruntat-o pe Maeve şi a plecat după ce a obţinut ce a vrut?

— Ar fi distrus un oraş întreg pentru un bărbat, izbucni Hasar.

— Pentru cel mai puternic mascul Fae de viţă nobilă din lume, spuse Chaol cu hotărâre. Un bun de preţ demn de orice regat. Mai ales că s-au îndrăgostit unul de celălalt.

Deşi privirea îi dansa în timp ce vorbea, un tremur de încordare îi contură ultimele cuvinte, dar Arghun le evaluă.

— Dacă este o legătură din dragoste, atunci ei ştiu că riscă faptul ca el să fie urmărit de duşmani ca să o pedepsească pe ea. Arghun zâmbi ca şi când ar fi spus că deja se gândea să facă asta.

Chaol pufni, iar prinţul se îndreptă.

— Succes celui care încearcă să îl caute pe Rowan Whitethorn.

— Pentru că Aelin îl va transforma în cenuşă? întrebă Hasar cu o blândeţe otrăvită.

Dar Kashin fu cel care răspunse cu blândeţe:

— Pentru că Rowan Whitethorn va fi întotdeauna persoana care scapă de la acea

întâlnire, nu atacatorul.

Tăcerea se lăsă o clipă, apoi Hasar spuse:

— Ei bine, dacă Aelin nu îşi poate reprezenta continentul, poate că ar trebui să căutăm în altă parte. Ea rânji la Kashin. Poate că Yrene Towers ar putea fi oferită în locul reginei.

— Eu nu am sânge regal, spuse Yrene fără să gândească. Şi nu sunt nobilă.

Hasar îşi pierduse minţile.

Hasar ridică din umeri.

— Sunt sigură că lordul Westfall, ca Mână, îţi poate găsi un titlu. Să te facă o contesă sau ducesă sau orice termeni folosiţi voi. Bineînţeles, noi vom şti că eşti doar o lăptăreasă plină de bijuterii, dar dacă asta ar rămâne între noi... Sunt sigură că sunt unii aici care nu ar fi deranjaţi de începutul tău modest.

Ea făcuse asta cu Renia – pentru Renia.

Amuzamentul dispăru de pe chipul lui Chaol.

— Prinţesă, pare că vrei să te implici în război.

Hasar flutură o mână.

— Mă gândesc doar la posibilităţi. Îi studie pe Yrene şi pe Kashin, iar mâncarea din stomacul lui Yrene deveni ca plumbul. Mereu am spus că aţi face copii atât de frumoşi.

— Dacă li s-ar permite să trăiască lângă viitorul khagan.

— E un lucru minor de care ne vom ocupa mai târziu.

Kashin se aplecă înainte, cu maxilarul încordat.

— Ţi se urcă vinul la cap, soră.

Hasar îşi dădu ochii peste cap.

— De ce nu? Yrene este moştenitoarea neoficială din Torre. Este o poziţie de putere, iar dacă lordul Westfall i-ar oferi un titlu regal... Dacă am inventa o mică poveste, cum că descendenţa ei nobilă a fost descoperită recent, ar putea foarte bine să se mărite cu tine, Ka...

— Nu o va face.

Cuvintele lui Chaol erau monotone, tăioase.

Kashin roşi când întrebă încet:

— Şi de ce nu, lord Westfall?

Chaol se uită în ochii bărbatului.

— Ea nu se va căsători cu tine.

Hasar zâmbi.

— Cred că domnişoara poate vorbi în numele ei.

Yrene voia să răstoarne scaunul pe spate în lac, să se scufunde şi să locuiască acolo, sub apă, pentru totdeauna, decât să înfrunte prinţul care aştepta un răspuns, prinţesa care rânjea ca un demon şi lordul al cărui chip era dur de furie.

Dar dacă era o ofertă serioasă, dacă un asemenea lucru ar fi putut conduce la ajutorul armatei din continentul sudic, ca să-i salveze...

— Nici măcar nu te gândi la asta, spuse Chaol prea încet. Este o mincinoasă.

Oamenii suspinară. Hasar râse.

Arghun izbucni:

— Vorbeşte respectuos cu sora mea sau te vei trezi că din nou nu vei mai putea merge.

Chaol îi ignoră. Lui Yrene îi tremurau atât de rău mâinile, încât le băgă sub masă.

O adusese prinţesa aici ca să o oblige să

accepte această idee ridicolă sau fusese doar o toană, un gând care să îl tachineze şi să îl chinuie pe lordul Westfall?

Chaol păru să fie pe cale să deschidă gura şi să mai spună ceva, să îi scoată ideea asta ridicolă din minte, dar ezită.

Nu din cauză că el era de acord, îşi dădu seama Yrene, ci din cauză că voia să o lase să aleagă singură. Era un bărbat obişnuit să dea ordine, să fie ascultat şi totuşi Yrene avea sentimentul că şi răbdarea şi încrederea erau ceva nou pentru el.

Iar ea avea încredere în el... să facă ceea ce trebuia; să găsească o cale să supravieţuiască acestui război, fie cu armata asta sau cu alta. Dacă nu se întâmpla aici, cu aceşti oameni, avea să plece în altă parte.

Yrene se uită la Hasar, la Kashin şi la ceilalţi, unii rânjind, alţii făcând un schimb de priviri dezgustate. Cel mai mult Arghun, revoltat la gândul de a-şi păta descendenţa familiei.

Ea avea încredere în Chaol, nu în aceşti nobili.

Yrene zâmbi la Hasar, apoi la Kashin.

— Asta e o discuţie foarte serioasă pentru aniversarea mea. De ce să aleg un bărbat în seara asta, când am atât de mulţi bărbaţi frumoşi în compania mea chiar acum?

Ea ar fi putut jura că un fior de uşurare îl străbătu pe Chaol.

— Într-adevăr, spuse Hasar, zâmbetul ei devenind tăios. Yrene încercă să nu ezite la colţii invizibili dezvăluiţi de acel zâmbet. Logodnele sunt

nişte lucruri odioase. Uită-te la biata Duva, rămasă însărcinată cu un prinţ cu ochi trişti.

Şi, astfel, conversaţia continuă. Yrene nu se uită la Kashin sau la alţii, ci doar la pocalul ei reumplut în mod constant, şi bău. Sau la Chaol, care părea să-şi dorească să se aplece peste Yrene şi să răstoarne scaunul lui Hasar direct în lac.

Dar masa se termină, iar Yrene continuă să bea – destul încât atunci când se ridică după desert să nu îşi dea seama cât de mult se îmbătase. Lumea se înclină şi se clătină, iar Chaol o echilibră cu o mână pe cot, chiar dacă nici el nu se ţinea prea bine pe picioare.

— Se pare că în nord lumea nu rezistă la băutură, spuse Arghun pufnind.

Chaol chicoti.

— Te-aş sfătui să nu spui niciodată asta cuiva din Terrasen.

— Presupun că nu mai este nimic de făcut atunci când trăieşti printre oi şi zăpadă, în afară de a bea, spuse tărăgănat Arghun, tolănindu-se pe scaun.

— Probabil că da, spuse Chaol, punându-şi un braţ pe spatele lui Yrene ca să o conducă spre copaci şi corturi, dar asta nu i-ar opri pe Aelin Galathynius sau pe Aedion Ashryver să te bage sub masă la o băută.

— Sau sub un scaun? îi spuse Hasar lui Chaol.

Poate din cauza vinului, a căldurii sau a mâinii de pe spatele ei, sau a faptului că acest bărbat de lângă ea luptase încontinuu şi nu se plânsese niciodată de asta, Yrene sări spre prinţesă.

Şi chiar dacă probabil Chaol ar fi hotărât rapid să o împingă pe Hasar în lacul din spatele ei, Yrene nu avu remuşcări să o facă personal. Într-o clipă, Hasar rânjea la ea şi, în următoarea, picioarele, fustele şi bijuteriile ei se ridicară spre cer, ţipătul său strident auzindu-se peste dune când Yrene o împinse pe prinţesă, cu tot cu scaun, în apă.

Capitolul 45

Yrene ştiu că era o femeie moartă.

Ştiu din clipa în care Hasar atinse apa întunecată şi toată lumea sări în picioare, strigând şi scoţând săbiile.

Chaol o împinse imediat pe Yrene în spatele lui, scoţând sabia pe jumătate – o sabie pe care ea nici măcar nu o văzuse înainte să fie în mâna lui.

Lacul nu era adânc, iar Hasar se ridică repede în picioare, udă, nervoasă şi cu părul pleoştit, arătând cu degetul spre Yrene.

Nimeni nu vorbi.

Ea arătă şi tot arătă, iar Yrene se pregăti pentru ordinul morţii.

Ei ar fi ucis-o, iar apoi l-ar fi ucis pe Chaol pentru că încerca să o salveze.

Pe el îl simţi evaluând toate gărzile, prinţii, vizirii, fiecare persoană care ar fi stat în calea cailor, fiecare persoană care s-ar fi putut opune.

Dar în spatele lui Yrene se auzi încet un fâşâit şi ea se uită şi o văzu pe Renia cu o mână pe stomac şi cu cealaltă peste gură, în timp ce se uita la iubita ei şi *râdea.*

Hasar se întoarse spre Renia, care tocmai întinsese un deget, arătând şi râzând zgomotos, în timp ce lăcrima.

Apoi Kashin îşi dădu capul pe spate şi râse zgomotos.

Yrene şi Chaol nu îndrăzniră să se mişte.

Nu înainte ca Hasar să împingă un servitor care se aruncase în lac să o ajute, să se târască înapoi pe marginea pavată şi să se uite direct în ochii lui Yrene cu toată furia khaganilor dinaintea ei.

Liniştea se lăsă din nou.

Dar apoi prinţesa pufni.

— Mă întrebam când vei prinde curaj.

Se îndepărtă lăsând urme de apă. Renia râse din nou.

Yrene zări privirea lui Chaol – îl privi lăsând încet sabia din mână şi-i văzu pupilele micşorându-se la loc. Îl privi dându-şi seama...

Nu urmau să moară.

— Acestea fiind spuse, rosti Yrene încet, cred că este timpul să merg la culcare.

Renia se opri din râs suficient pentru o clipă şi spuse:

— Eu aş pleca înainte să se întoarcă.

Yrene dădu din cap şi îl conduse pe Chaol de încheietura mâinii înapoi spre copaci, întuneric şi torţe.

Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă râsul Reniei şi al lui Kashin fusese nu doar amuzament adevărat, ci şi un dar. Un dar de ziua ei de naştere, ca să îi scape de ştreang, din partea celor doi oameni care înţelegeau cel mai bine cât de

mortale erau toanele lui Hasar.

Rămânând calmă, Yrene ajunse la concluzia că, într-adevăr, era un bun cadou pentru ziua ei de naştere.

~

Lui Chaol i-ar fi fost mai uşor să ţipe la Yrene, să întrebe cum de se *gândise* să-şi rişte astfel viaţa. În urmă cu câteva luni, ar fi făcut-o. La naiba, încă se mai gândea la asta.

Chiar şi când intrară în cortul spaţios, el continuă să-şi calmeze instinctele care-i ieşiseră puternic la suprafaţă în clipa în care gărzile înaintaseră şi întinseseră mâna spre săbii.

O mică parte din el era profund recunoscătoare că erau străjerii pe care îi instruise în ultimele săptămâni, că nu fusese forţat să facă acea alegere, să depăşească acea limită dintre ei.

Dar văzuse groaza în ochii lui Yrene în clipa când ea îşi dăduse seama ce era pe cale să se întâmple, ce s-ar fi întâmplat dacă iubita prinţesei şi Kashin nu ar fi intervenit ca să detensioneze situaţia.

Chaol ştia că Yrene o făcuse pentru el.

Pentru insulta batjocoritoare şi urâtă.

Şi, după felul în care ea intră în cort, mergând printre canapele, mese şi perne... Chaol ştia şi că era perfect conştientă de restul.

Chaol se aşeză pe cotiera cilindrică a unui scaun, rezemând bastonul lângă el şi aşteptă.

Yrene se întoarse spre el, uimitoare în rochia

purpurie care aproape îl doborâse când o văzuse prima dată ieşind din cort. Nu doar din datorită faptului că îi venea atât de bine, ci şi graţie pielii suple, unduirilor corpului, luminii şi culorii fetei.

— Înainte să începi să ţipi, spuse Yrene, ar trebui să spun că ceea ce tocmai s-a întâmplat este dovada că *nu* ar trebui să mă căsătoresc cu un prinţ.

Chaol îşi încrucişă braţele.

— Întrucât am locuit cu un prinţ o mare parte din viaţa mea, aş spune chiar contrariul.

Ea flutură o mână, făcând nişte paşi.

— Ştiu că a fost un gest prostesc.

— Unul incredibil.

Yrene şuieră, dar nu la el, ci din cauza amintirii, a enervării.

— Nu regret că am făcut-o.

El schiţă un zâmbet.

— Este o imagine pe care mi-o voi aminti tot restul vieţii.

Aşa avea să fie. Felul în care Hasar se rostogolise pe spate, enervarea care i se citise pe chip înainte de a atinge apa...

— Cum de poţi fi atât de amuzat?

— O, nu sunt. Buzele îi descriseră un zâmbet. Dar cu siguranţă este distractiv să-ţi văd temperamentul vulcanic îndreptat spre altcineva în afară de mine.

— Eu nu mă enervez.

El ridică o sprânceană.

— Am cunoscut destui oameni nervoşi, iar tu, Yrene Towers, îi întreci.

— Ca Aelin Galathynius.

Îl străbătu o umbră.

— I-ar fi făcut mare plăcere să o vadă pe Hasar căzând în lac.

— Chiar se va căsători cu prinţul Fae?

— Probabil. Foarte probabil.

— Tu eşti... supărat din cauza asta?

Şi chiar dacă ea adresă întrebarea cu acel chip curios şi calm al vindecătoarei, el îşi alese cuvintele cu grijă.

— Aelin a fost foarte importantă pentru mine. Încă este – deşi într-un mod diferit. Şi pentru un timp... nu mi-a fost uşor să schimb visurile pentru viitorul meu. Mai ales visurile despre ea.

Yrene îşi înclină capul, lumina lămpii dansând pe buclele ei moi.

— De ce?

— Pentru că atunci când am cunoscut-o pe Aelin, când m-am îndrăgostit de ea, nu era... Folosea alt nume. Alt titlu şi o altă identitate. Iar lucrurile dintre noi s-au destrămat înainte să aflu adevărul, dar... cred că am ştiut. Când am aflat că este cu adevărat Aelin. Ştiam că, între ea şi Dorian, eu...

— Nu ai fi părăsit niciodată Adarlanul. Sau pe el.

El se jucă cu bastonul de alături, trecându-şi degetele peste lemnul neted.

— Şi ea ştia asta, cred. Cu mult înaintea mea. Dar tot... A plecat, la un moment dat. Este o poveste lungă, dar a plecat singură în Wendlyn şi acolo l-a cunoscut pe prinţul Rowan şi, din respect

pentru mine, pentru că nu am pus cu adevărat capăt relaţiei, ea a aşteptat. Pentru el. Amândoi au făcut-o. Iar când s-au întors în Rifthold, s-a terminat. Între noi, vreau să spun. Oficial. Rău. Eu am reacţionat prost şi ea la fel şi asta doar... Ne-am împăcat înainte să ne despărţim în urmă cu câteva luni, iar ei au plecat împreună, aşa cum trebuia să se întâmple. Ei sunt... Dacă îi vei cunoaşte vreodată, vei înţelege. Ca Hasar, este o persoană dificilă, greu de înţeles. Aelin înspăimântează *pe toată lumea.* Chaol pufni. Dar nu pe el. Cred că de aceea s-a îndrăgostit de el, chiar dacă nu a vrut. Rowan a văzut-o pe Aelin aşa cum era şi nu s-a temut.

Yrene tăcu o clipă.

— Dar tu te-ai temut?

— A fost o... perioadă grea pentru mine. Tot ce ştiam era călcat în picioare. Totul. Iar ea... Cred că am învinovăţit-o prea mult. Am început să o văd ca pe un monstru.

— Şi este?

— Depinde cine spune povestea, presupun. Chaol studie tiparul complicat al covorului roşu şi verde de sub cizmele lui. Dar nu cred. Nu am încredere în altcineva care să se ocupe de acest război. Nimeni nu cred că ar înfrunta tot Morathul, în afară de Aelin. Nici măcar Dorian. Dacă există vreo cale de a câştiga, ea o va găsi. Costurile ar putea fi mari, dar o va face. El scutură din cap. Şi este ziua ta de naştere. Probabil ar trebui să discutăm despre lucruri mai frumoase.

Yrene nu zâmbi.

— Ai aşteptat-o cât a fost plecată, nu-i aşa? Chiar dacă ştiai ce... cine era cu adevărat.

El nu recunoscuse asta, nici măcar în sinea lui.

Gâtul i se încordă.

— Da.

Acum ea studie covorul ţesut de sub ei.

— Dar tu... încă o mai iubeşti?

— Nu, spuse el. Nici pe Nesryn, adăugă încet.

Ea ridică din sprâncene când îl auzi, dar el apucă bastonul care scârţâi uşor când se ridică în picioare şi se îndreptă spre tânără. Yrene urmări fiecare mişcare, incapabilă să ignore vindecarea, privirea ei îndreptându-se către picioarele lui şi spre talie, fiind atentă la felul în care apuca bastonul.

Chaol se opri la un pas distanţă, scoţând un mic mănunchi din buzunar. Tăcut, îl întinse spre ea, catifeaua neagră fiind ca dunele de afară.

— Ce este?

El îi întinse, pur şi simplu, bucata împăturită de material.

— Nu aveau o cutie pe placul meu, aşa că am folosit doar pânza...

Yrene o luă din mâna lui, degetele tremurându-i uşor când îndepărtă marginile materialului care înveleau obiectul pe care Chaol îl avusese toată ziua asupra lui.

În lumina lămpii, medalionul argintiu licări şi dansă când îl ridică între degete cu ochii mari.

— Nu pot să-l primesc.

— Ai face bine să-l primeşti, spuse el când ea coborî medalionul oval în palmă ca să îl studieze.

Am cerut ca iniţialele tale să fie incrustate pe el.

Într-adevăr, ea deja atingea cu degetele literele răsucite pe care el îl rugase pe bijutierul din Antica să le graveze în faţă. Îl întoarse pe spate...

Yrene îşi duse o mână la gât, chiar deasupra cicatricei.

— Munţii şi mările, şopti ea.

— Ca să nu uiţi vreodată ce ai escaladat şi ai traversat. Că tu singură ai ajuns aici.

Ea râse încet – era un sunet de bucurie pură.

— L-am cumpărat astfel încât să poţi păstra ce porţi întotdeauna în buzunar, o lămuri Chaol. Astfel încât să nu fii nevoită să îl tot muţi dintr-o rochie în alta, orice ar fi acel obiect.

Uimirea îi lumină ochii.

— Ştii?

— Nu ştiu *ce* este, dar văd că ţii ceva acolo tot timpul.

El calculase că era mic şi stabilise mărimea medalionului în funcţie de asta. Nu văzuse niciodată o adâncitură sau o greutate în buzunarele ei care să sugereze mărimea şi studiase alte obiecte pe care le pusese acolo în timp ce lucra cu el – hârtii, flacoane – pe forma plată. Poate că era o şuviţă de păr, poate vreo piatră...

— Nu este la fel de frumos ca o petrecere în deşert...

— Nimeni nu mi-a dat un cadou de când aveam unsprezece ani.

De când trăia mama ei.

— Pentru ziua mea de naştere, vreau să spun,

clarifică ea. Eu...

Ea îşi trecu lanţul fin de argint al medalionului peste cap, zalele agăţându-se în buclele încărcate şi rebele. El o privi ridicându-şi părul peste lanţ şi lăsându-le spre marginea sânilor. Pe pielea ei măslinie, medalionul era ca mercurul. Yrene îşi trecu degetele subţiri peste suprafaţa gravată.

Lui Chaol i se strânse pieptul când ea îşi ridică fruntea şi îi văzu lacrimile din ochi.

— Mulţumesc, spuse fata încet.

El ridică din umeri, nereuşind să născocească un răspuns.

Yrene se apropie, iar Chaol se pregăti când mâinile ei îi cuprinseră faţa, când îl privi în ochi.

— Mă bucur, şopti ea, că nu o iubeşti pe acea regină. Sau pe Nesryn.

Inima îi bubui prin tot corpul.

Yrene se ridică pe vârfuri şi îl sărută, uşor ca o mângâiere, pe gură şi fără să-şi mute privirea din ochii lui.

Chaol înţelegea cuvintele nerostite şi se întreba dacă şi ea le înţelegea pe cele nerostite de el.

— Îl voi preţui întotdeauna, spuse Yrene, iar el ştia că nu vorbea despre medalion. Nu când ea îşi coborî mâna pe faţa lui, spre piept, spre inima care bătea cu putere. Indiferent ce se va întâmpla în lume. Ea îl sărută din nou uşor. Indiferent de oceanele, munţii sau pădurile care stau în cale.

El îşi pierdu controlul. Lăsând bastonul să cadă pe podea, o cuprinse de talie cu o mână, atingând cu degetul mare bucata de piele goală pe care o

dezvăluia rochia ei. Pe cealaltă mână şi-o băgă în părul ei bogat, cuprinzându-i ceafa când îi înclină faţa în sus. Când studie ochii căprui-aurii şi emoţiile care clocoteau în ei.

— Şi eu mă bucur că nu le iubesc, Yrene Towers, şopti el pe buzele ei.

Apoi îşi lipi gura de a ei, iar ea o deschise pentru el, căldura buzelor mătăsoase făcându-l să geamă.

Ea îşi strecură mâinile în părul lui şi apoi îi pipăi umerii, pieptul şi gâtul, ca şi când nu s-ar fi săturat să îl atingă.

Chaol se desfată cu atingerea degetelor pe care ea şi le strecură în hainele lui, ca şi când ar fi fost nişte gheare în căutarea prăzii. Bărbatul îi atinse limba, iar ea gemu când se împinse în el...

Chaol se retrase spre pat, cearşafurile lui albe aproape strălucind în lumina lămpii, fără să-i pese că paşii îi erau inegali, clătinaţi. Nici nu avea cum să-i pese, cu acea rochie care era ca pânza de păianjen şi ca ceaţa, când nu îşi dezlipi gura de a ei, când rămase *incapabil* să şi-o dezlipească.

Cu genunchii, Yrene atinse salteaua din spatele lor, şi se retrase din sărut suficient încât să protesteze:

— Spatele tău...

— Mă voi descurca. El îşi înclină gura din nou peste a ei, sărutul tinerei arzându-i sufletul.

A lui. Era a lui, iar el nu avusese niciodată ceva care ar fi putut fi numit astfel, pe care să vrea să îl numească aşa.

Chaol nu fu în stare să-şi desprindă suficient

buzele de ale lui Yrene încât să o întrebe dacă îl considera al ei, să îi explice faptul că el deja îşi cunoştea răspunsul. Îl cunoscuse probabil din clipa în care intrase în acel salon şi nu se uitase la el cu milă sau tristeţe.

El o înghionti cu o apăsare a şoldurilor, iar ea îl lăsă să o întindă cu blândeţe pe pat.

Tânăra încercă să se întindă spre el, să îl tragă deasupra ei.

Chaol râse pe gâtul ei cald, pielea ei fiind mai moale decât mătasea când bâjbâi după nasturii şi cataramele hainelor lui. Yrene se zvârcoli lipită de el, iar când Chaol îşi lăsă greutatea deasupra ei, fiecare parte tare a lui aliniindu-se cu multele ei părţi catifelate...

Simţi că îşi iese din fire.

Yrene îi respiră sacadat la ureche, încercând cu disperare să-i tragă cămaşa de pe spate.

— Credeam că te-ai săturat să-mi atingi spatele.

Ea îi închise gura cu un sărut care, o vreme, îl făcu să uite cum să vorbească, să-şi uite numele şi titlul şi tot în afară de ea.

Yrene.

Yrene.

Yrene.

Ea gemu când el îşi trecu o mână pe coapsa ei, descoperind pielea de sub pliurile rochiei, şi apoi îi atinse cealaltă coapsă, când îi muşcă uşor buzele şi desenă cercuri lente cu degetele pe picioarele frumoase, începând cu partea exterioară şi arcuindu-se peste...

Lui Yrene nu îi plăcea să se joace cu ea.

Nu când îl cuprinse cu o mână şi tot corpul lui se aplecă drept răspuns. Nu era doar o mână care îl mângâia, ci *Yrene...*

El nu putea gândi, nu putea face nimic în afară de a gusta, a atinge şi a ceda.

Şi totuşi...

Îşi găsi cuvintele şi putu din nou să vorbească – suficient cât să întrebe:

— Ai făcut vreodată...

— Da, spuse ea gâfâind. O dată.

Chaol ignoră valul de întuneric şi linia de pe gâtul ei pe care, în schimb, îl sărută şi-l linse. Apoi, aproape de pielea ei, trecându-şi gura peste maxilarul fetei, o întrebă:

— Vrei să...

— *Continuă.*

Dar el se opri. Se ridică pentru a se uita la faţa ei, la mâinile lui pe coapsele netede şi la mâna care încă îl apuca, mângâindu-l.

— Aşadar, da?

Ochii lui Yrene erau o flacără aurie.

— Da, şopti ea.

Se ridică şi îl sărută uşor. Nu uşor, ci dulce. Direct.

Un fior îl străbătu la acel răspuns şi o prinse de şold. Yrene îl lăsă să îi ridice şoldurile, urcându-se peste el, pipăindu-l, doar cu materialul diafan al rochiei între ei şi fără nimic pe dedesubt.

Chaol îl dădu într-o parte, adunând materialul în dreptul taliei tinerei. El îşi coborî capul, nerăbdător să se uite, apoi să atingă, să guste şi să

afle ce o făcea pe Yrene Towers să-şi piardă complet controlul...

— Mai târziu, îl imploră răguşită Yrene. Mai târziu.

Chaol nu putea să-i nege nimic femeii care ţinea tot ce era şi tot ce-i rămăsese în mâinile ei frumoase.

Aşadar, Chaol îşi scoase cămaşa, iar apoi pantalonii, cu unele mişcări mai complicate. După aceea îi scoase rochia, lăsând-o pe podeaua de lângă pat până ce Yrene ajunse să poarte doar acel medalion; până când Chaol o studie amănunţit şi rămase fără suflare.

— Întotdeauna voi preţui asta, şopti Chaol când o pătrunse, încet şi adânc. Plăcerea i se undui de-a lungul coloanei. Indiferent ce s-ar putea abate asupra lumii. Yrene îi sărută gâtul, umerii, maxilarul. Indiferent câte oceane, munţi sau păduri ne despart.

Chaol se uită în ochii lui Yrene când se opri, lăsând-o să-şi găsească o poziţie comodă, permiţându-şi să se adapteze la senzaţia că toată axa lumii se mişcase. Uitându-se în ochii ei strălucitori, se întrebă dacă şi ea simţea asta.

Dar Yrene îl sărută din nou, ca răspuns la cererea lui tăcută, şi când Chaol începu să se mişte, îşi dădu seama că aici, printre dune şi stele... Aici, în mijlocul unui tărâm străin... Aici, cu ea, el era acasă.

Capitolul 46

Felul lui de a o iubi fizic o distruse, o nimici şi o renăscu.

Întinsă pe pieptul lui Chaol câteva ore mai târziu şi ascultând bătăile inimii lui, Yrene tot nu avea cuvinte pentru ceea ce se întâmplase între ei. Nu pentru contopirea fizică sau pentru mişcările repetate, ci pentru senzaţia pe care i-o dădea el. De apartenenţă.

Ea nu ştiuse că el *putea* fi astfel. Abia toamna dinainte avusese parte de singura ei experienţă sexuală, rapidă şi neimpresionantă, ceea ce nu o făcuse să se grăbească să o retrăiască. Dar asta...

El se asigurase că ea ajunsese la orgasm în mod repetat. Înaintea lui.

Şi în afară de asta, *lucrurile* pe care o făcuse să le simtă...

Nu doar prin trupul său, ci şi prin cine era el...

Yrene îi sărută încet muşchii sculptaţi ai pieptului, savurând senzaţia degetelor lui pe care încă şi le mişca neîncetat pe spatele ei.

Simţea siguranţă, bucurie şi confort ştiind că indiferent ce li s-ar fi întâmplat... El nu ar fi şovăit, nu ar fi cedat. Yrene îşi lipi faţa de el.

Tânăra ştia că era periculos să simtă asemenea lucruri. Ştiuse ce i se citea în privire când el se uita la ea, în inima pe care i-o oferise fără să spună multe. Dar văzând medalionul pe care îl găsise cumva şi la care se gândise atât de mult... Iniţialele ei erau incrustate frumos, dar crestele şi valurile... Era o lucrare uimitoare, făurită

de un meşter bijutier din Antica.

— Nu am făcut-o singură, şopti Yrene.

— Hmm?

Ea îşi trecu degetele peste adânciturile de pe stomacul lui Chaol înainte să se ridice pe un cot ca să îi studieze chipul în obscuritate. Lămpile se stinseseră de mult, iar liniştea coborâse peste tabără, înlocuită de bâzâitul cărăbuşilor din palmieri.

— Nu am ajuns singură aici. Cu munţii, da, m-am descurcat, dar cu mările... Cineva m-a ajutat.

Yrene ridică medalionul. Între partidele de sex, când îi mutase bastonul lângă pat, strecurase micul bilet înăuntru. Se potrivise perfect.

— Am rămas blocată în Innish, fără posibilitatea de a pleca. Într-o seară, o străină a apărut la han. Ea era... tot ce nu eram eu. Tot ce am uitat. Aştepta o navă şi în cele trei nopţi cât a fost acolo, cred că *a vrut* ca tâlharii să încerce să o jefuiască – căuta să se lupte, dar a păstrat distanţa. Trebuia să fac curat în seara aceea...

Mâna lui Chaol se încordă pe spatele ei, dar nu spuse nimic.

— Şi mercenarii care mi-au făcut probleme mai devreme în acea seară m-au găsit pe alee.

El deveni complet nemişcat.

— Cred... *ştiu* că voiau să... Ea alungă prinsoarea de gheaţă a groazei, chiar şi după atâţia ani. Femeia, fata, orice era, i-a întrerupt înainte să poată măcar încerca. Ea... s-a ocupat de ei. Iar când a terminat, m-a învăţat cum să mă apăr.

El începu să o mângâie din nou.

— Deci aşa ai învăţat.

Ea îşi trecu o mână peste cicatricea de pe gât.

— Dar alţi mercenari, prieteni cu cei de dinainte, s-au întors. Unul mi-a ţinut cuţitul la gât, ca să o facă să arunce arma, dar ea a refuzat. Aşadar, m-am folosit de ce m-a învăţat ca să îl dezarmez şi să îl scot din luptă.

El pufni şi îi zburli părul.

— Pentru ea a fost un test. Era conştientă de cel de-al doilea grup care dădea târcoale şi mi-a spus că vrea să am o experienţă *controlată.* Nu am mai auzit niciodată ceva mai ridicol. Femeia fusese ori genială, ori nebună. Probabil ambele. Dar mi-a spus... că era mai bine să sufăr pe străzile din Antica decât în Innish. Şi că dacă vreau să vin aici, ar trebui să plec; dacă vreau ceva, ar trebui *să iau.* Mi-a spus să lupt pentru viaţa mea nefericită.

Yrene îşi dădu la o parte părul ud de transpiraţie.

— Am bandajat-o, iar ea a plecat. Şi când m-am întors în cameră... Am văzut că mi-a lăsat o pungă cu aur şi o broşă de aur cu un rubin de mărimea oului de prihor. Pentru a acoperi drumul meu şi orice taxă de studii la Torre.

El clipi surprins. Yrene şopti, cu vocea spartă:

— Cred că ea era o zeiţă. Eu... nu ştiu cine *ar face* asta. Mi-a mai rămas puţin aur, dar broşa... Nu am vândut-o. O mai am.

El se încruntă uitându-se la medalionul ei ca şi când i-ar fi calculat greşit mărimea.

Yrene adăugă:

— Nu asta ţin în buzunar. Am plecat din Innish în acea dimineaţă. Am luat aurul şi broşa şi m-am îmbarcat pe o navă spre acest loc. Am traversat singură munţii, da... dar Marea îngustă... Yrene atinse cu mâna valurile de pe medalion. Am traversat-o datorită ei. Le învăţ pe femeile din Torre pentru că mi-a spus să împart cunoaşterea cu orice femeie care m-ar asculta. Le învăţ cum să se apere pentru că asta mă face să simt că o răsplătesc, într-un fel neînsemnat.

Yrene îşi trecu degetul mare peste iniţiale.

— Nu i-am aflat numele. Ea mi-a lăsat doar un bilet cu două rânduri. „Pentru oriunde trebuie să pleci... şi ceva în plus. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare.” Asta ţin în buzunar – bucăţica de hârtie. Care acum este aici. Yrene atinse medalionul. Ştiu că este un lucru naiv, dar îmi dă curaj. Când lucrurile devin dificile, îmi dă curaj. Încă o face.

Chaol îi dădu la o parte părul de pe frunte şi o sărută.

— Nu este nimic prostesc. Şi oricine ar fi ea... îi voi fi mereu recunoscător.

— Şi eu, şopti Yrene când el îşi trecu buzele peste maxilarul ei, iar ea îşi îndoi degetele de la picioare. Şi eu.

Capitolul 47

Trecătoarea dintre cele două piscuri din Dagul era mai mare decât părea.

Continua la nesfârşit, un labirint din roci înalte

şi zimţate.

Nesryn şi Sartaq nu îndrăzniră să se oprească.

Pânzele le blocau uneori calea sau pluteau deasupra, dar ei alergau tot mai departe, căutând o potecă ascendentă spre locul în care Kadara ar fi putut să îi ia în zbor. Pentru că acolo jos unde se aflau, între zidurile înghesuite şi înguste ale trecătorii, rukul nu putea ajunge. Dacă voiau vreo şansă să fie salvaţi, trebuiau să găsească o cale de a urca.

Nesryn nu îndrăzni să îl lase pe Falkan să iasă – încă nu. Nu când atât de multe lucruri ar mai fi putut să meargă prost, şi să lase păianjenii să afle ce carte aveau în mânecă... Nu, nu ar fi riscat să îl folosească.

Dar era tentată. Zidurile erau netede şi greu de escaladat şi când se grăbiră prin trecătoare, ore în şir, respiraţia umedă şi sacadată a lui Sartaq răsună din piatră.

El nu era în stare să se caţere. Abia putea să stea în picioare sau să ţină sabia.

Nesryn ţinea o săgeată în arc, gata să o tragă când cotiră de nenumărate ori, privind în sus din când în când.

Trecătoarea era atât de îngustă în anumite locuri încât fură nevoiţi să se strecoare. Nu vorbeau, nu îndrăzneau să facă mai mult decât să respire în timp ce alergau uşor.

Asta nu schimba cu nimic lucrurile. Nesryn ştia că avea puţină importanţă felul în care respirau.

Le fusese întinsă o capcană, iar ei căzuseră în ea. Creaturile *kharankui* ştiau unde erau şi, foarte

probabil, îi urmăreau fără grabă, conducându-i în ce direcţie voiau.

Trecuseră câteva ore de când auziseră ultima dată vuietul aripilor Kadarei.

Iar lumina începea să se estompeze.

Odată ce se lăsa întunericul, odată ce poteca devenea prea întunecată ca să se descurce... Nesryn puse o mână pe Falkan, încă în buzunarul ei. Când noaptea se lăsa peste trecătoare, decise ea, atunci avea să-l folosească.

Înaintară printr-un pasaj deosebit de strâmt dintre doi bolovani lipiţi, Sartaq mormăind în spatele ei.

— Cred că ne apropiem de capăt, şopti el.

Ea nu îi spuse că se îndoia că păianjenii erau atât de proşti încât să îi lase să iasă direct în partea cealaltă a trecătorii şi în ghearele Kadarei. Asta dacă rukul rănit ar fi putut măcar să le suporte greutatea.

Nesryn înaintă, trecătoarea lăţindu-se un pic, numărându-şi respiraţiile – probabil ultimele...

O asemenea gândire nu ajuta pe nimeni şi nimic. Mai văzuse moartea cu ochii în vara dinainte, când un val de cleştar se prăbuşise spre ea. Văzuse moartea şi fusese salvată.

Poate că urma să aibă din nou noroc.

Sartaq se clătină în spatele ei, respirând sacadat. Apă. Aveau nevoie disperată de apă şi de bandaje pentru rana lui. Dacă păianjenii nu îi găseau, atunci lipsa apei din trecătoarea aridă ar fi putut la fel de bine să îi omoare cu mult înainte de sosirea vreunui ajutor din partea rukhinilor Eridun.

Nesryn se forţă să înainteze, poteca îngustându-se din nou, rocile fiind la fel de apropiate precum cleştii unei menghine. Ea se răsuci într-o parte, strecurându-se, săbiile ei râcâind piatra.

Sartaq mormăi, apoi înjură de durere.

— Sunt blocat.

Îl găsi într-adevăr înţepenit în urma ei, volumul pieptului şi umerilor săi laţi ţintuindu-l. El se împinse înainte, sângele curgându-i din răni când împinse şi trase.

— Opreşte-te, îi ordonă ea. Opreşte-te – răsuceşte-te înapoi, dacă poţi.

Nu era altă cale de trecere şi nimic pe care să urce, dar dacă îi luau armele...

Ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei şi Nesryn văzu cuvintele formându-se.

„Mergi în continuare.”

— Sartaq, şopti ea.

Atunci, ei auziră ghearele ţăcănind pe piatră. Grăbindu-se.

Mulţi. Erau prea mulţi care veneau din spate, apropiindu-se.

Nesryn îl apucă de mână pe prinţ, trăgând.

— Împinge, spuse ea gâfâind*. Împinge.*

El mormăi de durere, venele de la gât umflându-se când încercă să treacă, cizmele scârţâind pe piatra instabilă...

Nesryn se împinse cu picioarele, scrâşnind din dinţi când îl trase înainte.

Clic, clic, clic...

— Mai puternic, suspină ea.

Sartaq îşi înclină capul, împingându-se în piatra care îl ţinea.

— Ce îmbucătură bună e invitatul nostru, spuse încet o voce de femelă. Atât de mare încât nici nu încape prin pasaj. Ce ne vom înfrupta!

Nesryn continuă să tragă, prinsoarea fiindu-i alunecoasă din cauza transpiraţiei şi a sângelui amândurora, dar se prinse de încheietura mâinii lui destul de puternic încât simţi oasele mişcându-se dedesubt...

— Pleacă, şopti el, chinuindu-se să treacă. Fugi.

Falkan se mişca în buzunarul ei, încercând să iasă, dar, cu piatra care îi apăsa pe piept, calea era prea strâmtă ca măcar să scoată capul afară...

— O pereche drăguţă, continuă femela. Cum îi străluceşte părul ca noaptea fără lună! Îi vom duce pe amândoi acasă ca pe nişte oaspeţi de onoare.

Nesryn suspină.

— Te rog, imploră ea, scrutând piatra de deasupra lor, marginea din partea de sus a trecătorii înguste, vârfurile rotunjite ale piscurilor, trăgând încontinuu de braţul lui Sartaq. Te rog, imploră ea, pe *oricine.*

Dar chipul lui Sartaq deveni calm. Foarte calm.

El nu mai împinse, nu mai încercă să se împingă înainte.

Nesryn scutură din cap, *trăgându-l* de braţ.

El nu se mişca. Niciun centimetru.

Ochii lui negri, în care nu se citea frica, îi întâlniră pe ai ei.

Sartaq îi spuse, clar şi calm:

— Am auzit poveştile spionilor despre tine. Femeia Balrhuni neînfricată din imperiul Adarlan. Săgeata lui Neith. Şi am ştiut...

Nesryn suspină, trăgând în continuare.

Sartaq îi zâmbi cu blândeţe. Plăcut, aşa cum ea nu îl mai văzuse.

— Te-am iubit chiar înainte de a te vedea, spuse el.

— Te rog, suspină Nesryn.

Sartaq îi prinse mâna.

— Aş fi vrut să avem timp.

Un şuierat se auzi în spatele lui, un spate voluminos şi lucios ridicându-se...

Apoi prinţul dispăru, smuls din mâinile ei.

Ca şi când nu ar fi existat.

~

Nesryn abia vedea printre lacrimi când se strecură prin trecătoare, când se mişcă repede pe pietre, încordându-şi braţele şi păşind cu hotărâre.

Să meargă mai departe. Cuvintele erau un cântec în sângele şi oasele ei în timp ce înaintă în viteză.

Să meargă mai departe, să iasă şi să găsească ajutor...

Dar trecătoarea se deschise, în sfârşit, într-o cameră mai lată. Nesryn se clătină de la menghina care o ţinuse, gâfâind, sângele lui Sartaq acoperindu-i încă palmele, văzându-i încă faţa înaintea ochilor...

Cărarea cotea în faţă, iar ea se îndreptă spre

aceasta clătinându-se, mâna zburându-i spre locul din care Falkan îşi scoase acum capul afară. Suspină când îl văzu, suspină când ţăcăniturile şi şuieratul începură din nou să se audă în spatele ei, apropiindu-se iarăşi.

Se terminase. Se terminase şi era ca şi când ea l-ar fi ucis. Nu ar fi trebuit să plece, nu ar fi trebuit să facă *nimic* din toate astea...

Alergă spre curba din trecătoare, bucăţile de şist împrăştiindu-se de sub cizmele ei.

„Să vă ducem pe amândoi acasă...”

Era în viaţă. Păienjeniţa vorbise ca şi când l-ar fi dus viu în cuibul lor. Pentru o mică perioadă, înainte să *înceapă festinul.* Iar dacă ea spusese adevărul...

Nesryn puse o mână pe Falkan, care se zvârcolea, făcându-l să ţipe indignat.

Dar ea spuse, încet ca vântul prin iarbă:

— Încă nu. Încă nu, prietene.

Iar când Nesryn încetini ritmul, când se opri de tot, îi şopti planul.

~

Creaturile *kharankui* nu încercară să-şi ascundă sosirea.

Şuierând şi râzând, veniră în grabă de după colţul trecătoarei şi se opriră când o văzură pe Nesryn gâfâind în genunchi, sângele de la tăieturile de pe braţe şi claviculă umplând aerul dens cu mirosul ei. Ea îi văzu observând şistul împrăştiat în jurul său, stropit de sângele ei.

Ca şi când ar fi căzut; ca şi când nu mai putea continua.

Ţăcănind, discutând unul cu celălalt, ei o înconjurară: erau un zid de membre vechi şi urât mirositoare, colţi şi abdomene umflate şi rotunde. Şi ochi. Mai mulţi decât putea număra ea, imaginea sa reflectându-se în toţi.

Tremuratul ei nu era simulat.

— Păcat că nu ne-am distrat prea mult, spuse unul.

— Ne vom distra mai târziu, răspunse un altul.

Nesryn tremură mai puternic.

Unul oftă.

— Cât de proaspăt miroase sângele ei! Cât de curat!

— Te rog, imploră ea.

Kharankuii râseră.

Apoi cel din spatele ei lovi, ţintuind-o de şist, piatra tăindu-i faţa şi mâinile, Nesryn ţipă când ghearele îi intrară în spate. Ţipă când reuşi să privească peste umăr ca să vadă filierele de pânză plutind deasupra picioarelor ei; ca să vadă pânza care ţâşni, gata să fie ţesută şi să o înfăşoare strâns.

Capitolul 48

Pe Nesryn o treziră muşcăturile.

Se îndreptă tresărind, cu un ţipăt pe buze... care se estompă când simţi dinţi mici muşcând-o de gât, de ureche, făcând-o să se trezească.

Falkan. Ea tresări, capul zvâcnindu-i. Fierea i

se ridică în gât.

Nu o muşca de cap, ci muşca pânza care îi lega corpul, firele groase mirosind urât. Iar peştera în care era...

Nu era o peşteră, ci o porţiune acoperită a trecătorii. Luminată slab de lună.

Ea scrută întunericul în ambele părţi, bolta de piatră de deasupra nefiind mai lată de zece metri, controlându-şi respiraţia...

Acolo. Întins pe pământul din apropiere, acoperit din cap până în picioare cu pânză. Chipul îi era plin de sânge, iar ochii închişi...

Pieptul lui Sartaq se ridica şi cobora.

Nesryn tremură puternic, reprimându-şi suspinul când Falkan şerpui pe corpul ei, rozând firele cu dinţii lui ascuţiţi.

Nu era nevoie să îi spună omului care îşi schimba forma să se grăbească. Studie trecătoarea goală, studie stelele slab lucitoare de dincolo.

Oriunde s-ar fi aflat... Locul era diferit.

Roca era netedă. Lustruită. Şi cioplită. Nenumărate sculpturi vechi şi primitive erau făcute în acest loc.

Falkan continuă să roadă, pânza rupându-se fir cu fir.

— Sartaq, îndrăzni Nesryn să şoptească. Sartaq.

Prinţul nu se mişcă.

Se auziră ţăcănituri de dincolo de boltă.

— Opreşte-te, îi şopti ea lui Falkan. *Opreşte-te.*

Omul care îşi schimba forma îşi opri înaintarea pe spatele ei şi i se agăţă de hainele de piele în

timp ce o umbră mai întunecată decât noaptea ieşi de după colţul din spatele lor. Sau din faţă – nu ştia unde era nordul, dacă erau încă în trecătoare sau pe un alt pisc.

Păienjeniţa era puţin mai mare decât ceilalţi şi mai neagră, ca şi când însăşi lumina stelelor ura să o atingă.

Creatura *kharankui* se opri când observă că Nesryn se uită la ea.

Nesryn îşi controlă respiraţia, gândindu-se să născocească *ceva* ca să tragă de timp pentru Sartaq şi pentru Falkan...

— Voi sunteţi cei care au pătruns în locuri interzise, spuse păienjeniţa în limba halha, cu o voce frumoasă, muzicală.

Nesryn înghiţi o dată, de două ori, încercând şi nereuşind să îşi umezească limba uscată ca hârtia; totuşi, reuşi să spună răguşită:

— Da.

— Ce căutaţi?

Falkan o ciupi de spate în semn de avertisment... şi ca un ordin să îi distragă atenţia în timp ce el rodea.

Nesryn spuse fără să gândească:

— Am fost plătiţi de un negustor care a făcut un târg cu surorile voastre din nord, păianjenii infernului...

— Surori! Păianjenul şuieră. Poate că sunt rudele noastre de sânge, dar nu surori adevărate de suflet. Proaste cu inima bună, care fac schimburi cu muritorii – *fac negoţ,* cu toate că ne-am născut ca să vă devorăm.

Lui Nesryn îi tremurară mâinile la spate.

— De aceea ne-a trimis. Nu l-au impresionat. A spus că nu confirmau legenda... Deci el a vrut să se întâlnească cu voi, să vadă dacă aţi putea face negoţ.

Falkan îi atinse braţul, alinând-o tăcut.

— Negoţ? Nu avem nimic de vânzare, în afară de oasele speciei tale.

— Aici nu aveţi mătase de păianjen?

— Nu. Deşi ne place să vă gustăm visele, anii. Înainte să terminăm cu voi.

Făcuseră asta deja cu Sartaq? De aceea nu se mişca? Nesryn se forţă să întrebe în timp ce firele din spatele ei se rupseră atât de încet:

— Atunci – atunci de ce sunteţi aici?

Păienjeniţa înaintă un pas, iar Nesryn se pregăti, însă creatura ridică un picior subţire cu gheare şi arătă spre unul dintre zidurile lustruite şi cioplite.

— Aşteptăm.

Iar când privirea i se obişnui, în sfârşit, cu obscuritatea, Nesryn văzu spre ce arăta păienjeniţa.

Era o sculptură a unei bolţi – o poartă.

Şi o siluetă cu mantie în ea.

Ea miji ochii, chinuindu-se să vadă cine stătea acolo.

— Pe cine aşteptaţi?

Houlun spusese că valgii trecuseră cândva pe aici...

Păienjeniţa dădu la o parte praful adunat pe siluetă, dezvăluind părul lung cioplit acolo. Şi ceea

ce crezuse era că era o mantie... era o rochie.

— Pe regina noastră, spuse păienjeniţa. Aşteptăm ca Maiestatea Sa Întunecată să se întoarcă, în sfârşit.

— Nu... nu pe Erawan?

Servitorii coroanei întunecate, spusese Houlun...

Păienjeniţa scuipă, veninul aterizând lângă picioarele acoperite ale lui Sartaq.

— Nu pe el. Niciodată pe *el.*

— Atunci, pe cine...

— O aşteptăm pe Regina Valgilor, spuse mieros păienjeniţa, frecând sculptura. Care în lumea asta îşi spune Maeve.

Capitolul 49

Regina Valgilor.

— Maeve este regina spiriduşilor, replică atent Nesryn.

Păienjeniţa chicoti încet şi răutăcios.

— Aşa i-a făcut să creadă.

„Gândeşte, gândeşte, gândeşte.”

— Ce regină puternică trebuie să fie, se bâlbâi Nesryn. Ca să îi conducă pe ambii. Falkan rodea cu înverşunare, fiecare fir cedând foarte încet. Îmi vei... spune povestea?

Păienjeniţa o studie, ochii profunzi fiind ca puţurile iadului.

— Asta îţi va răscumpăra viaţa, muritoareo.

— Ştiu. Ea tremură mai mult, cuvintele ieşind necontrolat. Dar poveştile... întotdeauna mi-au

plăcut poveştile – mai ales ale acestor ţinuturi. Mama îmi spunea *Căutătoarea vântului* pentru că întotdeauna mergeam unde mă îndrepta vântul, visând la acele poveşti. Şi... aici m-a adus vântul. Aşa că aş vrea să aud o ultimă poveste, dacă îmi vei permite. Înainte să mor.

Păienjeniţa rămase tăcută o clipă. Încă una. Apoi se aşeză sub sculpturile din boltă – poarta Wyrd.

— Consideră că e un dar – pentru că ai avut curajul să mi-o ceri. Nesryn nu spuse nimic, inima bătându-i cu putere prin tot corpul.

— Cu mult timp în urmă, spuse încet păienjeniţa cu acea voce frumoasă, într-o altă lume, într-o altă viaţă, exista un tărâm al întunericului, al frigului şi al vântului, condus de trei regi, maeştri ai umbrelor şi durerii. Erau fraţi. Lumea nu a fost întotdeauna aşa; nu s-a născut astfel, dar ei au pornit un mare război, unul care să pună capăt tuturor războaielor. Iar aceşti trei regi au cucerit-o şi au transformat-o într-un pustiu, un paradis pentru cei care locuiau în întuneric. Timp de o mie de ani, ei au domnit, egali în putere, fiii şi fiicele lor împrăştiindu-se prin ţinut ca să le asigure dominaţia. Până ce a apărut o regină a cărei putere era un cântec nou şi întunecat în lume. Ce lucruri minunate putea face cu puterea ei, ce lucruri oribile şi minunate...

Păienjeniţa oftă.

— Fiecare dintre cei trei regi şi-a dorit-o, a urmărit-o şi a peţit-o, dar ea a catadicsit să se alieze doar cu unul, cu cel mai puternic dintre ei.

— Erawan, şopti Nesryn.

— Nu. Orcus, cel mai mare dintre regii valgi. S-au căsătorit, dar Maeve nu a fost mulţumită. Nelinişştită, regina noastră şi-a petrecut multe ore gândindu-se la ghicitorile lumii – la alte lumi. Şi cu darurile ei a găsit o cale să privească, să străpungă vălul dintre lumi şi să vadă ţinuturile înverzite, cu lumină şi muzică. Păienjeniţa scuipă, ca şi când un asemenea lucru ar fi fost respingător. Şi într-o zi, când Orcus era plecat să îşi vadă fraţii, ea a ales o cale dintre tărâmuri. A ieşit din lumea ei şi a intrat în următoarea.

Sângele lui Nesryn îngheţă.

— Cum?

— A urmărit şi a aflat despre astfel de rupturi între lumi. O uşă care se putea deschide şi închide aleator sau dacă ştiai cuvintele potrivite. Ochii negri ai păienjeniţei străluciră. Noi, servitoarele ei dragi, am însoţit-o şi am intrat cu ea în acest... loc. Chiar aici.

Nesryn aruncă o privire la piatra lustruită. Chiar şi Falkan păru să se oprească pentru a face la fel.

— Ne-a spus să rămânem şi să păzim poarta, în caz că o urmărea cineva, pentru că a hotărât că nu voia să se întoarcă. La soţul ei, în lumea ei. Aşa că a plecat, iar noi am auzit doar zvonuri, prin surorile noastre şi rude mai mici, purtate de vânt. Păienjeniţa amuţi.

Nesryn insistă:

— Ce aţi auzit?

— De sosirea lui Orcus împreună cu fratele lui.

Că Orcus a aflat de plecarea soţiei lui şi că a descoperit cum a făcut-o. A întrecut-o şi a găsit o cale să *controleze* poarta dintre lumi. A făcut şi nişte chei pentru asta, pe care le-a împărţit fraţilor lui. Trei chei pentru trei regi. Ei au trecut dintr-o lume în alta, deschizând porţi după bunul plac, aducându-şi armatele şi distrugând acele tărâmuri în timp ce o căutau pe ea. Până ce au ajuns în lumea asta.

Nesryn abia reuşi să inspire ca să întrebe:

— Şi au găsit-o?

— Nu, spuse păienjeniţa, cu amuzament în voce, pentru că Maiestatea Sa Întunecată a părăsit aceşti munţi, a găsit alt ţinut şi s-a pregătit bine. Ea ştia că într-o zi va fi găsită. Şi a plănuit să se ascundă în văzul lumii, ceea ce a şi făcut. A găsit un popor minunat care trăia mult – aproape nemuritori – şi care era condus de două regine surori.

Mab şi Mora. Pe toţi zeii...

— Şi folosindu-şi puterile, le-a intrat în minte. Le-a făcut să creadă că au o soră mai mare împreună cu care să domnească. Trei regine pentru cele trei regate care ar putea apărea într-o zi. Când s-au întors la palat, ea a intrat şi în mintea tuturor celor care locuiau acolo şi în a celor care veneau, plantând ideea că o a treia regină a existat şi domnit dintotdeauna. Dacă îi rezistau cumva puterii, găsea moduri prin care să îi ucidă.

Păienjeniţa râse răutăcios.

Nesryn auzise legendele despre puterea întunecată şi necontrolată a lui Maeve – o

întunecime care putea devora stelele. Că Maeve nu-şi arătase niciodată forma Fae, doar acea întunecime mortală şi că trăise mai mult decât orice spiriduş. Trăise atât de mult timp încât singura viaţă comparabilă era... a lui Erawan.

Durata vieţii unui valg. Pentru o regină valgă.

Păienjeniţa se opri din nou. Falkan aproape ajunse la mâinile ei, dar încă nu suficient încât să le elibereze.

Nesryn întrebă:

— Deci regii valgi au sosit, dar nu au ştiut cine îi înfrunta în război?

— Exact, spuse încântată. Deghizată într-un trup de spiriduş, ei nu au recunoscut-o, proştii! Dar ea s-a folosit de asta împotriva lor. Ştia cum să îi învingă, cum funcţiona armata lor. Iar când şi-a dat seama ce au făcut ei ca să ajungă aici, când a aflat de cheile pe care le aveau... le-a vrut. Ca să-i alunge, să-i ucidă şi să le folosească după bunul plac în lumea asta. Şi în altele. Aşadar, le-a luat. S-a furişat şi le-a luat, înconjurându-se cu războinici Fae astfel încât ceilalţi să nu întrebe *cum* de ştia atât de multe lucruri. O, isteaţa regină susţinea că a aflat în urma comunicării cu lumea spiritelor, dar... ea ştia. În trecut condusese acele tabere de război. Ştia cum lucrau regii. Aşa că le-a furat cheile. A reuşit să trimită doi dintre regi înapoi, Orcus fiind unul din ei. Şi înainte să se poată duce după ultimul rege, cel mai tânăr care îşi iubea foarte mult fraţii, cheile i-au fost luate.

Se auzi un şuierat.

— De Brannon, şopti Nesryn.

— Da, regele focului. El a văzut întunericul din ea, dar nu l-a recunoscut. S-a întrebat, a bănuit, dar tot ce cunoştea despre valgi, poporul nostru, avea legătură cu soldaţii *masculi,* cu soldaţii lor, prinţi şi regi. Nu ştia că o femeie... Cât de diferită, cât de specială este o femeie valgă. Chiar şi *el* a fost păcălit de ea; a găsit căi spre mintea lui ca să nu îşi dea seama cu adevărat de asta. Alt râs încet şi minunat. Nici măcar acum, când totul ar trebui să fie clar pentru spiritul lui băgăcios... Nici măcar acum nu ştie. Spre apropiata lui pierzanie – da, spre pierzania lui şi a celorlalţi.

Ei i se făcu greaţă. *Aelin.* Osânda lui Aelin.

— Dar, chiar dacă s-a înşelat în privinţa originii reginei noastre, tot ştia că focul lui... Ea se temea foarte mult de foc, la fel ca toți valgii adevăraţi.

Nesryn memoră acea mică informaţie.

— El a plecat, construindu-şi regatul departe, dar şi ea şi-a construit apărarea. Atât de multe protecţii inteligente, în caz că Erawan se ridica din nou şi îşi dădea seama că regina pe care o căuta pentru fratele lui, pentru care a cucerit lumile ca să o găsească, era de la bun început aici; că ea şi-a adunat armate Fae şi i-ar lăsa să se lupte între ei.

Ca un păianjen într-o plasă. Asta era Maeve.

Falkan ajunse la mâinile lui Nesryn, rozând pânza de acolo. Sartaq rămase inconştient, periculos de aproape de păianjen.

— Deci în ultimele mii de ani, aţi aşteptat întoarcerea ei în aceşti munţi?

— Ea ne-a ordonat să deţinem trecătoarea, să păzim ruptura dintre lumi. Aşa că asta am făcut. Şi

asta vom face până când ne va chema din nou în lumea ei.

Mintea lui Nesryn se agită. Maeve... avea să se gândească mai târziu la asta. Dacă supravieţuiau.

Mişcă degetele spre Falkan, făcându-i semn.

În tăcere, rămânând în umbre, omul care îşi schimba forma fugi în întuneric.

— Iar acum ştii cum a ajuns să locuiască aici Straja Întunecată. Păienjeniţa se ridică împingându-se puternic. Sper că a fost o ultimă poveste potrivită pentru tine, Căutătoarea vântului.

Nesryn deschise gura când păienjeniţa înaintă, rotindu-şi încheieturile mâinilor la spate...

— Soră, spuse o voce de femelă din întunericul de dincolo. Soră, să-ţi spun ceva.

Păienjeniţa se opri, rotindu-şi corpul rotund spre bolta de la intrare.

— *Ce este?*

Un moment de frică.

— Avem o problemă, soră; suntem ameninţate.

Păienjeniţa se grăbi spre sora ei, izbucnind:

— Spune-mi!

— Păsări ruk la orizont. Cel puţin douăzeci...

Păienjeniţa şuieră.

— Păzeşte muritorii! Mă voi ocupa de păsări.

Se auzi ţăcănitul picioarelor, şistul mişcându-se peste tot în jurul ei. Inima lui Nesryn bătu cu putere când îşi îndoi degetele care o dureau.

— Sartaq, şopti ea.

El deschise ochii în partea cealaltă. Atent. Calm.

Cealaltă păienjeniţă intră, mai mică decât

lidera ei. Sartaq se încordă, umerii forţându-se ca şi când ar fi încercat să scape din pânza care îl ţinea.

Dar păienjeniţa şopti doar „Grăbeşte-te”.

Capitolul 50

Sartaq se înmuie la vocea lui Falkan, când aceasta se auzi din gura hidoasă a păienjeniţei *kharankui.*

Nesryn îşi eliberă mâinile din pânză, reprimându-şi geamătul de durere când fibrele îi smulseră pielea. Probabil că pe Falkan îl dureau gura şi limba...

Ea se uită la creatura care stătea deasupra lui Sartaq, tăind pânza care îl lega pe prinţ cu loviturile ghearelor. Într-adevăr, unde fluturau acei cleşti, curgea sânge.

— Repede, şopti omul care îşi schimba forma. Armele voastre sunt în colţul acela.

Ea abia vedea strălucirea slabă a stelelor pe curbura arcului, împreună cu argintul gol al sabiei scurte Asterion.

Falkan tăie legăturile lui Sartaq, iar prinţul se eliberă împingând pânza. El se legănă când se ridică în picioare, rezemându-şi o mână de piatră. Sânge, era plin de atât de mult sânge...

Dar el se grăbi spre ea, smulgând toate firele care-i acopereau încă picioarele.

— Eşti rănită?

— Mai repede, spuse Falkan, aruncând o privire spre bolta de la intrare din spate. Nu îi va

lua mult timp să-şi dea seama că nu vine nimeni.

Picioarele lui Nesryn fură eliberate, iar Sartaq o ridică.

— Ai auzit ce a spus despre Maeve...?

— O, am auzit, şopti Sartaq în timp ce se grăbiră spre armele lor.

El îi dădu arcul şi tolba, sabia Fae şi apucă pumnalele Asterion când îi şopti lui Falkan „Încotro?”

Metamorful fugi înainte, dincolo de sculptura lui Maeve.

— Aici – aici este o pantă ascendentă. Suntem chiar în partea cealaltă a trecătorii. Dacă putem putem urca destul de sus...

— Ai văzut-o pe Kadara?

— Nu, spuse omul care îşi schimba forma. Dar...

Nesryn şi Sartaq nu aşteptară să audă restul când se strecurară păşind în tăcere din boltă, intrând în pasajul luminat de stele de dincolo. Destul de sigur, o pantă aspră din piatră instabilă se ridica de la pământ, ca şi când ar fi fost o potecă spre stele.

Ei ajunseră la jumătatea pantei instabile, cu Falkan ca o umbră neagră în spatele lor, când se auzi un ţipăt dinspre muntele de dincolo. Dar cerul era gol, nici urmă de Kadara...

— Foc, şopti Nesryn când se grăbi spre vârf. A spus că valgii urăsc focul. Pentru că păianjenii care devorează viaţa, sufletele... Erau la fel de valgi ca Erawan, din acelaşi iad întunecat. Dă-mi cremenea din buzunarul tău, îi ordonă ea prinţului.

— Şi *ce* să aprinzi? Privirea îi alunecă spre săgeţile de pe spatele ei când se opriră pe vârful îngust – pe cornul curbat. Suntem prinşi aici, sus. El scrută cerul. S-ar putea să nu ne folosească la nimic.

Nesryn scoase o săgeată, punând arcul pe umăr când îşi smulse o fâşie din cămaşa de pe sub jacheta hainelor de piele. Sfâşie partea de jos, tăie bucata în două şi înfăşură una în jurul axului săgeţii.

— Avem nevoie de surcele, spuse ea când Sartaq scoase cremenea din buzunarul de la piept.

Un cuţit luci şi apoi Sartaq îi întinse o parte din cosiţa lui.

Ea nu ezită, ci înfăşură cosiţa în jurul materialului, întinzând săgeata spre el în timp ce lovi cremenea în repetate rânduri. Scânteile zburară, alunecând...

Una se aprinse. Focul izbucni. La fel ca întunericul care se revărsa în trecătoarea de dedesubt. Unul lângă altul, păianjenii fugiră spre ei. Erau cel puţin douăzeci.

Nesryn puse săgeata în arc, întinzând coarda şi ţintind în sus.

Nu direct spre ei. Fu o lovitură spre cer, destul de sus încât să străpungă stelele îngheţate.

Păianjenii se opriră, privind săgeata urcând, apoi plonjând tot mai jos...

— Încă una, spuse Nesryn, luând cea de-a doua bucată de material şi înfăşurând-o din nou în jurul vârfului următoarei săgeţi. Doar trei rămaseră în tolba ei. Sartaq tăie o a doua bucată de cosiţă,

înfășurând vârful. Cremenea se aprinse, scânteile luminară şi când prima săgeată căzu spre păianjenii care se împrăştiau din calea ei, trase o a doua.

Păianjenii erau atât de distraşi privind în sus, încât nu se uitau în faţă.

Cea mai mare dintre ei, cea care îi vorbise atât de mult timp, era cea mai distrasă.

Iar când săgeata aprinsă a lui Nesryn i se izbi în abdomen, înfigându-se adânc, ţipătul păienjeniţei scutură pietrele de sub ei.

— Încă una, şopti Nesryn, bâjbâind după următoarea săgeată în timp ce Sartaq îşi rupse cămaşa. Grăbeşte-te.

Nu aveau unde să plece şi era imposibil să îi ţină la distanţă.

— Transformă-te, îi spuse ea lui Falkan, care urmărea păianjenii panicaţi şi care şovăiră la ordinele strigate de lidera lor, care le ceruse să stingă focul de pe abdomenul ei. Dacă te vei transforma în ceva, fă-o *acum.*

Omul care îşi schimba forma îşi întoarse chipul hidos de păianjen spre ei. Sartaq îşi mai tăie o bucată din păr, punând-o peste vârful celei de-a treia săgeţi.

— Îi voi reţine eu, spuse Falkan.

Scânteile căzură şi flacăra se aprinse pe cea de-a treia săgeată.

— O favoare, căpitane, spuse el.

Timp. Ei nu aveau *timp...*

— Când aveam şapte ani, fratele meu mai mare a avut o fiică ilegitimă cu o femeie săracă din

Rifthold. Le-a abandonat pe amândouă. Au trecut douăzeci de ani de atunci şi, de când am fost destul de mare ca să merg la oraş, să îmi încep negoţul, am căutat-o. Am găsit-o pe mamă după câţiva ani – pe patul de moarte. Abia a reuşit să-mi spună că a alungat-o pe fată. Nu ştia unde era nepoata mea. Nu-i păsa. A murit înainte să-mi spună un nume.

Mâinile lui Nesryn tremurară când ţinti săgeata spre păienjeniţa care încerca să treacă pe lângă sora ei în flăcări. Sartaq o avertiză:

— Grăbeşte-te.

Falkan spuse:

— Dacă a supravieţuit, dacă este mare, ar putea fi şi ea om care îşi schimbă forma. Dar nu contează dacă este sau nu. Ce contează este că... ea este familia mea. Tot ce mi-a mai rămas. Şi o caut de foarte mult timp.

Nesryn trase a treia săgeată. Un păianjen ţipă când aceasta îşi găsi ţinta. Ceilalţi se retraseră.

— Găseşte-o, spuse Falkan, făcând un pas spre grozăviile care se agitau dedesubt. Averea mea toată este pentru ea. Şi poate că am dezamăgit-o în viaţa asta, dar nu în moarte.

Nesryn deschise gura, neîncrezătoare, cuvintele ridicându-se...

Dar Falkan alergă pe potecă şi sări chiar în faţa acelui rând de păianjeni în flăcări.

Sartaq o apucă de cot, arătând spre panta abruptă care cobora de pe micul pisc.

— Asta...

Într-o clipă fu în picioare. În următoarea,

Sartaq o trase înapoi, sabia lui ţiuind.

Ea se clătină, agitându-şi braţele ca să rămână pe picioare când îşi dădu seama ce se furişase pe partea cealaltă a piscului. Păianjenul şuiera acum la ei, din colţii imenşi picurând venin pe piatră.

Acesta sări spre Sartaq cu primele două picioare din faţă.

El se feri şi se legănă în jos, lovind din plin.

Sângele negru ţâşni, păianjenul ţipând, dar nu înainte să lovească adânc cu gheara coapsa prinţului.

Nesryn se mişcă, cea de-a patra săgeată a ei zburând direct într-unul dintre ochi. A cincea şi ultima săgeată zburară o clipă mai târziu, îndreptându-se spre gura deschisă a păianjenului când acesta ţipă.

Creatură muşcă săgeata, rupând-o în două.

Nesryn aruncă arcul şi scoase sabia Fae.

Păianjenul şuieră la aceasta.

Nesryn păşi între Sartaq şi păianjen. Jos, *kharankuii* ţipară. Ea nu îndrăzni să se uite ca să vadă ce făcea Falkan, dacă încă se lupta.

Sabia era o rază de lumină a lunii între ea şi păianjen.

Creatura avansă un pas. Nesryn cedă unul, Sartaq luptându-se să se ridice lângă ea.

— Vă voi face să implorați moartea, spuse nervos păianjenul, avansând din nou.

Apoi se retrase, pregătindu-se să sară.

„Fă să conteze; fă să conteze lovitura...”

Păianjenul sări şi căzu rostogolindu-se de pe pisc în timp ce un ruk negru se izbi în el, urlând de

furie.

Nu era Kadara, ci Arcas.

Venise Borte.

Capitolul 51

Ca un vârtej furios, Arcas urcă, apoi plonjă din nou, strigătul de luptă al lui Borte răsunând din pietre când ea şi rukul ei se îndreptară spre creaturile *kharankui* din trecătoarea de dedesubt. Spre păianjenul care îi ţinea la distanţă, sânge – sânge roşu – curgând din el.

Alt strigăt spintecă noaptea, unul pe care îl învăţase la fel de bine ca pe propria voce.

Şi iat-o pe Kadara zburând cu viteză spre ei, cu alte două păsări ruk în urma sa.

Sartaq suspină când una dintre celelalte păsări ruk se îndepărtă, plonjând spre locul în care Borte zbura, ataca şi străpungea rândurile de *kharankui.*

Un ruk cu pene de un maro închis... şi un tânăr călare pe el.

Yeran.

Nesryn nu îl recunoscu pe celălalt călăreţ care zbura în spatele Kadarei. Sângele păta penele aurii ale Kadarei, dar ea zbura sigură pe ea, plutind deasupra când celălalt ruk se apropie.

— Rămâi nemişcată şi să nu te temi de prăpastie, şopti Sartaq, trecându-şi o mână peste obrazul lui Nesryn. În lumina lunii, chipul lui era acoperit cu praf şi sânge, ochii fiindu-i plini de durere, şi totuşi...

Apoi apăru un zid de aripi şi gheare puternice

răsfirate larg, care o apucară de talie şi de sub şolduri, ridicând-o în aer; Sartaq se prinse de celălalt picior cu gheare, iar marea pasăre ţâşni în noapte.

Vântul şuieră, dar rukul îi ridică mai sus. Kadara îi ajunse din urmă, păzindu-le spatele. Prin părul care-i flutura, Nesryn se uită înapoi spre trecătoarea în flăcări.

Spre locul în care Borte şi Yeran se ridicau acum, cu o siluetă neagră prinsă în ghearele rukului lui Yeran. Complet moale.

Borte nu terminase.

O lumină scânteie pe rukul ei, o săgeată aprinsă.

Borte o trase spre cer.

Era un semnal, îşi dădu seama Nesryn în timp ce nenumărate aripi umplură aerul din jurul lor. Iar când săgeata lui Borte ateriză deasupra pânzei, flacăra izbucnind, sute de lumini se aprinseră pe cer.

Erau călăreţii ruk. Fiecare purta o săgeată aprinsă, fiecare ţintind acum în jos.

Ca o ploaie de stele, săgeţile căzură în întunericul din Dagul, aterizară pe pânză şi copaci şi izbucniră în flăcări rând pe rând.

Până ce noaptea se lumină, până ce fumul se ridică, amestecându-se cu ţipetele puternice de pe piscuri şi din pădure.

Păsările ruk se întoarseră spre nord, Nesryn tremurând când se prinse de ghearele care o ţineau. În partea cealaltă, Sartaq îi întâlni privirea, părul lung până la umeri fluturându-i acum în vânt.

Cu flăcările de dedesubt şi rănile de pe chip, mâinile şi gâtul lui păreau mult mai urâte. Pielea îi era albă, buzele palide, ochii îngreunaţi de extenuare şi uşurare. Şi totuşi...

Sartaq schiţă un zâmbet. Cuvintele pe care le mărturisise prinţul plutiră în vântul dintre ei.

Ea nu îşi putea lua privirea de la el; nu se putea uita în altă parte.

Aşadar, Nesryn zâmbi şi ea.

Iar dedesubt şi în spatele lor, departe în noapte, Dagul Fells ardea.

Capitolul 52

Chaol şi Yrene galopară înapoi spre Antica la răsărit.

Îi lăsaseră lui Hasar un bilet în care scriseseră că Yrene avea un pacient grav bolnav care trebuia vizitat şi alergaseră pe dune sub soarele dimineţii.

Niciunul din ei nu dormise mult, dar dacă ceea ce suspectaseră despre vindecătoare era adevărat, nu riscau să zăbovească.

Pe Chaol îl durea spatele din cauza călătoriei din ziua precedentă şi a... partidei de seara trecută. A partidelor numeroase. Şi, până să apară minaretele şi zidurile albe ale Anticii, el şuiera printre dinţi.

Yrene se încruntă la el întreaga călătorie dureroasă pe străzile aglomerate spre palat. Ei nu discutaseră cum aveau să doarmă, dar lui nu-i păsa dacă trebuia să urce toate scările din Torre. Spre patul ei sau al lui. Gândul de a o părăsi, chiar

şi pentru o clipă...

Chaol se crispă când descălecă de pe Farasha, iapa neagră fiind suspect de cuminte şi acceptă bastonul adus de cel mai apropiat servitor de la grajduri.

El reuşi să facă spre ea câţiva paşi, şchiopătând puternic şi dureros, dar Yrene ridică o mână în semn de avertisment.

— Să *nu* te gândeşti să mă cobori de pe cal, să mă cari sau *altceva.*

El îi aruncă o privire strâmbă, dar se supuse.

— *Altceva?*

Ea roşi frumos când descălecă iapa, dând frâul servitorului care aştepta. Bărbatul se relaxă de uşurare, complet recunoscător să nu fie nevoit să se ocupe de sălbatica Farasha, care îl măsura din priviri acum pe bietul om care încerca să o târască spre grajduri ca şi când ar fi urmat să îl mănânce. Era, într-adevăr, calul lui Hellas.

— Da, spuse Yrene, netezindu-şi hainele şifonate. Probabil că din cauza *asta* şchiopătezi mai mult decât înainte.

Chaol o lăsă să îl ajungă din urmă şi îşi echilibră bastonul suficient de mult timp încât să o sărute pe tâmplă. Lui nu îi păsa cine vedea sau raporta despre asta. Toţi puteau să se ducă naibii. Dar în spatele lor ar fi putut jura că Shen şi ceilalţi străjeri zâmbeau larg.

Chaol îi făcu semn din ochi.

— Atunci, ai face bine să mă vindeci, Yrene Towers, pentru că vreau să mai fac *altceva* cu tine în seara asta.

Ea roşi mai mult, dar îşi înclină bărbia în sus, năzuroasă.

— Să ne concentrăm la pergamente mai întâi, derbedeule.

Chaol zâmbi, larg şi nestăpânit, şi simţi asta în fiecare centimetru al corpului său dureros când se întoarseră în palat.

~

Iar bucuria fu de scurtă durată.

Chaol simţi urma vibrantă a unui lucru în neregulă în clipa în care intrară în aripa liniştită; în clipa în care văzu gărzile şoptind, servitorii grăbindu-se. Yrene îi aruncă numai o privire, iar ei se grăbiră cât de mult reuşi el. Fuioare de foc îi străbăteau spatele, coapsele, dar dacă se întâmplase ceva...

Uşile apartamentului său erau întredeschise, cu doi străjeri postaţi afară care îi aruncară priviri pline de groază şi compasiune. Stomacul i se întoarse pe dos.

Nesryn. Dacă se întorsese, dacă se întâmplase ceva cu acel valg care îi urmărea...

El dădu buzna în apartament, fără să se mai gândească la corpul care protesta, mintea lui umplându-se de linişte.

Uşa lui Nesryn era deschisă, dar nu era niciun corp întins pe acel pat. Sângele nu păta covorul şi nici nu stropea pereţii.

Camera lui era la fel. Dar ambele dormitoare... Erau distruse.

Sfâşiate, ca şi când un vânt puternic ar fi spart ferestrele şi ar fi intrat în cameră.

Salonul arăta şi mai rău. Canapeaua lor obişnuită era tăiată, tablourile sau obiectele de artă fiind crăpate sau tăiate.

Biroul fusese prădat, covoarele întoarse...

Kadja era îngenuncheată într-un colţ, adunând cioburile unei vaze sparte.

— Ai grijă, şopti Yrene, mergând spre fata care aduna cioburile cu mâinile goale. Ia o mătură şi un făraş, nu îţi folosi mâinile direct.

— Cine a făcut asta? întrebă încet Chaol.

Frica licări în ochii Kadjei când ea se ridică.

— Aşa era când am venit în dimineaţa asta.

Yrene întrebă:

— N-ai auzit nimic?

Îndoiala din acele cuvinte îl făcu să se încordeze. Yrene nu avea deloc încredere în servitoare, inventând sarcini care o ţineau departe, dar Kadja *sa facă* asta...

— Cu tine plecat, lord Westfall, eu... mi-am luat o seară liberă ca să îmi vizitez părinţii.

El încercă să nu se crispeze. O familie. Ea avea familia aici, iar el nu se deranjase să întrebe...

— Şi părinţii tăi pot mărturisi că ai fost cu ei toată noaptea?

Chaol se întoarse.

— Yrene.

Yrene nici măcar nu se uită la el când o studie pe Kadja. Servitoarea se ofili sub acea privire feroce.

— Dar presupun că a lăsa uşa descuiată pentru

cineva ar fi fost o mişcare mai inteligentă.

Kadja se crispă, gârbovindu-şi umerii.

— Yrene, orice ar fi putut să conducă la aşa ceva. Oricine ar fi putut să o facă.

— Da, oricine. Mai ales cineva care căuta ceva.

El înţelese cuvintele în aceeaşi clipă în care văzu dezordinea din camera lui.

Chaol se întoarse spre servitoare.

— Nu mai face curat. Tot ce este aici ar putea să constituie o dovadă în privinţa identităţii persoanei care a făcut asta. El se încruntă. Cât ai reuşit să cureţi până acum?

După starea camerei, nu mult.

— Abia am început. Credeam că nu vă veţi întoarce până diseară, aşadar nu am...

— Este în regulă.

La crisparea ei, el adăugă:

— Du-te la părinţii tăi. Ia-ţi liber, Kadja. Mă bucur că nu erai aici când s-a întâmplat.

Yrene îi aruncă o privire încruntată care spunea că la fel de bine fata ar fi putut să o mintă, dar nu spuse nimic. În câteva minute, Kadja plecă, închizând uşile holului cu un mic ţăcănit.

Yrene îşi trecu mâinile peste faţă.

— Au luat totul. *Totul.*

— Da?

El şchiopătă spre birou, uitându-se în sertare în timp ce îşi sprijini o mână de suprafaţa lui. Spatele îl durea şi-i zvâcnea...

Yrene se grăbi spre canapeaua aurie, ridicând pernele distruse.

— Toate acele cărţi, pergamentele...

— Se ştia că vom fi plecaţi.

El se rezemă pe deplin de birou, aproape oftând la greutatea luată de pe spatele lui.

Yrene îşi făcu loc prin cameră, inspectând toate locurile în care pusese cărţile şi pergamentele.

— Au luat totul. Chiar şi *Cântecul Începutului.*

— Şi din dormitor?

Ea dispăru imediat. Chaol îşi masă spatele, şuierând încet. Se mai auziră nişte foşnete, apoi:

— Ha!

Yrene ieşi din nou, fluturând în aer una din cizmele lui.

— Cel puţin nu l-au găsit.

Acel prim pergament. El se strădui să zâmbească.

— Măcar atât.

Yrene ţinea cizma la piept ca şi când ar fi fost un copil.

— Ei devin disperaţi. Asta face oamenii periculoşi. Nu ar trebui să rămânem aici.

El studie stricăciunile.

— Ai dreptate.

— Atunci mergem direct în Torre.

El se uită pe uşile deschise ale holului, spre dormitorul lui Nesryn.

Ea avea să se întoarcă în curând. Iar la întoarcere, să îl găsească plecat, cu Yrene... El o tratase îngrozitor. Uitase ce promisese, ce insinuase, în Rifthold; pe nava care naviga spre acest loc. Iar Nesryn poate că nu avea nicio pretenţie, dar Chaol încălcase prea multe

promisiuni.

— Ce este? întrebarea lui Yrene era ca o şoaptă.

Chaol închise ochii. Era un ticălos. O târâse pe Nesryn aici şi aşa o tratase el, în timp ce era plecată în căutarea răspunsurilor, riscându-şi viaţa, în timp ce ea căuta o urmă de speranţă pentru adunarea unei armate... El trimisese acel mesaj – imediat – să revină cât mai repede.

— Nu este nimic, spuse în cele din urmă Chaol. Poate că ar trebui să rămâi în Torre în seara asta. Acolo sunt destui străjeri ca să facă pe oricine să se gândească de două ori. Nu pot să dau impresia că fug, adăugă când durerea licări în ochii ei. Mai ales când nobilii încep să creadă că aş putea fi interesant. Că Aelin continuă să fie o sursă de îngrijorare şi intrigă... Poate că ar trebui să folosesc asta în avantajul meu. El se jucă cu bastonul, aruncându-l dintr-o mână în alta. Dar ar trebui să rămân aici, iar tu, Yrene, ar trebui să pleci.

Ea deschise gura ca să obiecteze, dar se opri, îndreptându-şi spatele. Un licăr tăios îi apăru în privire.

— Atunci îi voi duce pergamentul Hafizei chiar eu.

Deşi dădu aprobator din cap, îi displăcură tonul vocii ei şi întunecarea din ochii săi. El greşise şi faţă de ea, pentru că nu încheiase relaţia cu Nesryn, ca să clarifice situaţia. Încurcase lucrurile.

Un prost. Fusese un prost să creadă că ar fi putut depăşi situaţia, persoana care fusese, greşelile pe care le făcuse.

Un prost.

Capitolul 53

Yrene urcă în grabă treptele din Torre, atentă să nu strivească pergamentul din mână.

Distrugerea camerei lui îl zdruncinase. Şi pe ea, dar...

Nu de frica rănirii sau morţii. Altceva îl zdruncinase pe el.

În cealaltă mână, ea ţinea medalionul, metalul fiind cald pe pielea ei.

Cineva ştia că erau aproape să descopere ceea ce voiau să ţină în secret. Sau cel puţin *bănuiau* că ar putea afla ceva şi distruseseră toate sursele posibile. Şi după ce începuseră să înţeleagă lucrurile la ruinele din Aksara...

Yrene se controlă când ajunse pe palierul din Torre, căldura fiind înăbuşitoare.

Hafiza era în atelierul său privat, ţâţâind în sinea ei la un tonic ce se unduia, scoţând un fum dens.

— Ah, Yrene, spuse ea fără să îşi ridice privirea în timp ce măsură într-o pipetă nişte lichid. Flacoane, ligheane şi boluri acopereau biroul, împrăştiate printre cărţi deschise şi un rând de clepsidre de bronz pentru diverse măsurători ale timpului. Cum a fost petrecerea ta?

„Revelatoare.”

— Minunată.

— Presupun că tânărul lord ţi-a dăruit, în sfârşit, inima.

Yrene tuşi.

Hafiza zâmbi când îşi ridică în cele din urmă privirea.

— O, ştiam.

— Nu suntem... adică, nu e nimic oficial...

— Medalionul acela sugerează contrariul.

Yrene îl atinse, roşind.

— El nu este... Este un *lord.*

La sprâncenele ridicate ale Hafizei, Yrene se enervă. Cine altcineva ştia? Cine altcineva văzuse, comentase şi pariase?

— El este Lord al Adarlanului, o lămuri ea.

— Şi?

— Al Adarlanului.

— Credeam că ai trecut peste asta.

Poate că o făcuse. Poate că nu.

— Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Ea zâmbi cu subînţeles.

— Bun.

Yrene inspiră adânc pe nas.

— Dar, din nefericire, nu eşti aici ca să-mi dai toate detaliile picante.

— Oh. Yrene se strâmbă. Nu.

Hafiza măsură alte câteva picături în tonicul ei, substanţa dinăuntru devenind tulbure. Ea luă clepsidra şi o întoarse, nisipul alb ca oasele curgând în baza veche. Hafiza spuse:

— Presupun că are legătură cu pergamentul din mâna ta?

Yrene se uită spre holul deschis, apoi se grăbi să închidă uşa şi ferestrele.

Până să termine, Hafiza lăsă tonicul, cu o

expresie neobişnuit de serioasă pe chip.

Yrene îi relată cum camera lui fusese distrusă, iar cărţile şi pergamentele furate. Îi povesti şi de ruinele din oază şi teoria lor fantastică despre posibilitatea ca vindecătoarele nu doar să fi plecat de acolo, ci să fi fost *puse* acolo, în secret. Împotriva valgilor şi a regilor lor.

Şi, pentru prima dată de când o cunoştea Yrene, chipul bronzat al bătrânei păru să păleascăpuţin. Ochii ei negri şi limpezi se măriră.

— Eşti sigură că acestea sunt armatele care se adună pe continentul tău?

Hafiza se aşeză pe un mic scaun din spatele mesei de lucru.

— Da. Lordul Westfall i-a văzut şi s-a luptat cu ei. Este motivul pentru care a venit. Nu ca să adune o armată împotriva oamenilor loiali imperiului Adarlan, ci o armată care să lupte cu demonii care au corpuri umane, cu demoni care dau naştere monştrilor. Atât de mari şi de îngrozitori încât toată puterea lui Aelin Galathynius şi a lui Dorian Havilliard nu este suficientă.

Hafiza scutură din cap, părul ei alb mişcându-se.

— Iar acum crezi că vindecătoarele au vreun rol de jucat?

Yrene făcu câţiva paşi.

— Probabil. Am fost vânaţi fără încetare pe continentul nostru şi ştiu că nu pare că am pe ce să mă bazez, dar dacă o colonie a spiriduşilor cu înclinaţii pentru vindecare a întemeiat o civilizaţie aici în urmă cu mult timp... *De ce?* De ce să

părăsească Doranelle, de ce să vină atât de departe şi să lase câteva urme şi totuşi să se asigure că moştenirea vindecătoarelor supravieţuieşte?

— De aceea ai venit şi ai adus acest pergament.

Yrene puse pergamentul în faţa Marii Vindecătoare.

— De vreme ce Nousha ştia doar vag legendele şi nu ştia cum să citească limba scrisă aici, m-am gândit că poate ştii adevărul sau ai putea să-mi spui ce scrie în pergament.

Hafiza desfăcu pergamentul, poziţionând diverse flacoane pe colţuri. Litere negre şi ciudate fuseseră scrise acolo. Marea Vindecătoare îşi trecu un deget zbârcit peste câteva dintre ele.

— Nu ştiu să citesc o asemenea limbă.

Ea îşi trecu din nou mâna peste pergament.

Yrene îşi relaxă umerii.

— Dar îmi aminteşte...

Hafiza studie rafturile cu cărţi din atelierul ei, unele fiind închise în spatele sticlei. Se ridică, şchiopătând spre o cutie încuiată din colţul întunecat al camerei. Uşile nu erau deloc din sticlă, ci din metal – din fier.

Scoase o cheie din jurul gâtului şi o deschise. Îi făcu semn lui Yrene să se apropie.

Aproape împiedicându-se prin cameră în graba ei, Yrene ajunse lângă Hafiza. Pe câteva cotoare de cărţi, aproape putrezite de timp...

— Semne Wyrd, şopti Yrene.

— Mi s-a spus că nu sunt cărţi pentru oameni –

că e o cunoaştere care era mai bine să fie păstrată sub cheie şi uitată, ca nu cumva să îşi facă loc în lume.

— De ce?

Hafiza ridică din umeri, studiind fără să atingă vechile texte înclinate în faţa lor.

— Asta e tot ce mi-au spus înaintaşii: „Nu sunt pentru oameni”. O, o dată sau de două ori am fost destul de beată încât să mă gândesc să deschid cărţile, dar de fiecare dată când am scos cheia... Ea se jucă cu colierul lung, de care atârna cheia din cel mai negru fier. Una identică cu cea a biroului. M-am răzgândit.

Hafiza cântări cheia în palmă.

— Nu ştiu să citesc aceste cărţi, nu înţeleg această limbă, dar dacă acele pergamente şi cărţi erau în bibliotecă, atunci faptul că au fost încuiate aici... Poate că e genul de informaţie pentru care merită să ucizi.

Un fior de gheaţă îi alunecă pe spinare.

— Chaol – lordul Westfall cunoaşte pe cineva care poate să citească aceste semne. Aelin Galathynius, îi spusese el. Poate că ar trebui să îi ducem pergamentul şi aceste câteva cărţi.

Hafiza strânse din buze când închise uşile de fier ale dulapului şi le încuie cu un ţăcănit zgomotos.

— Va trebui să mă gândesc la asta, Yrene. La riscuri. Dacă ar trebui să dau aceste cărţi.

Yrene dădu din cap.

— Da, bineînţeles. Dar mă tem că nu avem mult timp.

Hafiza îşi strecură cheia de fier înapoi în mantie şi se întoarse la masa de lucru, Yrene urmând-o.

— Ştiu câte ceva din istorie, recunoscu Hafiza. Credeam că este un mit, dar... înaintaşa mea mi-a spus, când am venit prima dată. În timpul festivalului Lunii de Iarnă. Era beată pentru că i-am dat alcool ca să o fac să-mi dezvăluie secretele. Dar, în schimb, mi-a ţinut o lecţie incoerentă de istorie. Hafiza pufni, scuturând din cap. Nu am uitat-o niciodată, în mare parte din cauză că am fost atât de dezamăgită că trei sticle de vin scump – cumpărate cu toţi banii pe care îi aveam – mi-au obţinut atât de puţine informaţii.

Yrene se rezemă de masa veche de lucru în timp ce Hafiza se aşeză şi îşi împleti degetele în poală.

— Ea mi-a spus că în urmă cu mult timp, înainte ca oamenii să vină aici, înainte de lorzii călăreţi şi de păsările ruk de deasupra stepelor, acest ţinut aparţinea într-adevăr spiriduşilor. Era un mic regat frumos, cu capitala aici. Antica a fost construită pe ruinele lui. Dar ei au ridicat temple închinate zeilor lor dincolo de zidurile oraşului – în munţi, în ţinuturile cu râuri, în deşert.

— Ca necropola din Aksara.

— Da. Şi mi-a spus că nu îşi incinerau morţii, ci îi îngropau în sarcofage atât de groase, încât niciun ciocan sau dispozitiv nu putea să le deschidă. Erau încuiate cu vrăji şi lacăte ingenioase, ca să nu mai fie deschise vreodată.

— De ce?

— Predecesoarea mea mi-a spus că din cauza fricii lor că ar putea *pătrunde* cineva, ca să le ia corpurile.

Yrene se bucură că se rezema de masă.

— Aşa cum valgii posedă acum oamenii.

Ea dădu din cap.

— A bodogănit despre cum şi-au lăsat cunoaşterea în domeniul vindecării, ca să o găsim noi; că au furat-o din altă parte şi că învăţăturile lor au pus bazele din Torre; că însăşi Kamala a fost instruită în artele lor, arhivele fiind descoperite în morminte şi catacombe de mult pierdute pentru noi. A întemeiat Torre pe baza învăţăturilor ei. O venera pe Silba pentru că era zeiţa vindecării şi la ei. Hafiza gesticulă spre bufniţele sculptate prin atelierul ei, prin Torre, şi îşi masă tâmplele. Deci teoria ta ar putea fi adevărată. Niciodată nu am aflat cum au venit spiriduşii aici, unde au plecat şi de ce au dispărut. Dar ei au fost aici şi, conform spuselor predecesoarei mele, au lăsat un fel de cunoaştere sau putere în urmă.

Hafiza se încruntă uitându-se la acel dulap pentru cărţi, încuiat.

— Pe care cineva încearcă acum să o elimine. Yrene înghiţi. Nousha mă va ucide când va afla că acele cărţi şi pergamente au fost luate.

— O, foarte posibil. Dar mai probabil va pleca în căutarea celui care a făcut-o.

— Ce *înseamnă* toate astea, totuşi? De ce să-şi bată atât de mult capul cu asta?

Hafiza se duse înapoi la tonicul ei, clepsidra aproape golindu-se.

— Poate că asta va trebui să afli tu. Adăugă alte câteva picături de lichid în tonic, luă clepsidra de un minut şi o răsturnă. Mă voi gândi la cărţi, Yrene.

~

Yrene se întoarse în camera ei, deschise fereastra ca să lase briza să intre în încăperea înăbuşitoare şi se aşeză pe pat pentru un minut înainte să plece din nou.

Lăsase pergamentul la Hafiza, gândindu-se că dulapul încuiat cu cărţi era mai sigur decât oricare alt loc, dar nu pergamentele sau cărţile vechi îi umpleau mintea când se întoarse spre stânga şi se îndreptă spre nivelul inferior.

Progres. Progresaseră cu rana lui Chaol, în mod semnificativ, şi reveniseră ca să-şi vadă camera distrusă.

Camera *lui* – nu a ei. El spusese asta destul de clar mai devreme.

Paşii lui Yrene erau fermi, chiar dacă picioarele o dureau de la călătoria de aproape două zile. Trebuia să fie o legătură între progresul lui şi aceste atacuri.

Nu reuşise niciodată să gândească în camera ei liniştită şi sufocantă. Sau în bibliotecă, nu când tresărea la fiecare pas sau mieunat al unei pisici Baast curioase.

Dar era un loc liniştit şi sigur. Un loc unde ar fi putut înţelege legăturile încurcate care îi aduseseră aici.

~

Pântecul era gol.

După ce Yrene se spălase şi se schimbase într-o rochie subţire de culoarea lavandei, intrase în camera plină de aburi, incapabilă să se abţină să privească spre bazinul de lângă zidul îndepărtat; spre locul în care acea vindecătoare plânsese cu doar câteva ore înainte să moară.

Yrene îşi frecă faţa cu mâinile, respirând ca să se calmeze.

Bazinele de pe fiecare parte o chemau, apele gâlgâitoare invitând-o, promiţând să-i calmeze membrele care o dureau, dar Yrene rămase în mijlocul camerei, printre toate clopotele care sunau încet, şi îşi ridică privirea spre întunericul de deasupra.

De pe o stalactită prea îndepărtată în beznă încât să o vadă căzu o picătură de apă, aterizându-i pe frunte. Yrene închise ochii la stropul rece, dar nu făcu nicio mişcare ca să şteargă apa.

Clopotele răsunau şi fremătau. Erau vocile surorilor lor, moarte de mult. Se întrebă dacă acea vindecătoare care murise... Dacă vocea ei cânta acum aici.

Yrene îşi ridică privirea spre cel mai apropiat şir de clopote atârnate prin cameră, de diverse mărimi şi forme. Spre clopotul ei...

Cu piciorele goale şi fără să facă zgomot, Yrene merse spre mica stalagmită care ieşea din podeaua de lângă zid, spre lanţul care atârna între

aceasta şi alt stâlp la câţiva metri distanţă. Alte şapte clopote atârnau de acesta, dar Yrene nu avea nevoie să-şi aducă aminte care era al ei.

Yrene zâmbi la micul clopot argintiu cumpărat cu aurul acelei străine. Numele ei era incrustat într-o parte – poate de către acelaşi bijutier pe care îl găsise Chaol pentru talismanul care îi atârna acum la gât. Nici măcar aici nu voia să se despartă de el.

Uşor, îşi trecu degetul peste clopot, peste numele ei şi data în care intrase în Torre.

Un sunet slab şi plăcut se auzi în urma atingerii ei. Acesta răsună din zidurile de piatră, din alte clopote, făcând unele dintre ele să sune ca şi când ar fi răspuns.

Sunetul clopotului se auzi împrejur, iar Yrene se întoarse pe loc, ca şi când l-ar fi putut urmări. Iar când acesta se estompă…

Yrene atinse din nou clopotul şi se auzi un sunet mai clar şi mai puternic.

Sunetul se mişcă prin cameră, iar ea îl urmări.

Acesta se estompă din nou. Dar nu înainte ca puterea ei să licărească în semn de răspuns.

Cu mâini care nu îi aparţineau în totalitate, Yrene sună a treia oară clopotul.

Şi, când sunetul acestuia umplu camera, Yrene începu să meargă.

Oriunde se îndrepta acel sunet, Yrene îl urmă.

Cu picioarele-i goale lovind piatra udă, urmări calea sunetului prin Pântec, ca şi când un iepure ar fi alergat înaintea ei: în jurul stalagmitelor ridicându-se de pe podea, ferindu-se pe sub

stalactitele care coborau de deasupra şi traversând camera; şerpuind de-a lungul pereţilor; făcând lumânările să pâlpâie. Urmări acel sunet.

Pe lângă clopotele generaţiilor de vindecătoare, toate cântând în urma lui.

Yrene îşi întinse degetele.

Un val de sunet îi răspunse.

„Trebuie să intri unde te temi să mergi.”

Yrene continuă să meargă, clopotele sunând încontinuu, urmărind sunetul clar şi dulce al propriului clopot, care o chema înainte. Atrăgând-o.

Acel întuneric încă sălăşluia în el; în rana lui. Ei îl alungaseră atât de departe şi totuşi acesta rămânea. Cu o zi în urmă, el îi spusese lucruri care îi frânseseră inima, dar nu toată povestea.

Dar în cazul în care cheia înfrângerii urmei de întuneric valg nu era doar înfruntarea amintirilor, dacă rafalele orbeşti ale magiei ei nu făceau nimic...

Yrene urmă sunetul clopotului argintiu spre locul în care acesta se opri: într-un colţ vechi al sălii, cu lanţurile ruginite de vreme, unele clopote fiind verzi din cauza oxidării.

Aici, sunetul clopotului ei amuţi.

Nu, nu amuţi, ci aşteptă bâzâind în colţul pietrei.

Acolo era un clopoţel care atârna de capătul lanţului, atât de oxidat încât scrisul era aproape imposibil de citit.

Dar Yrene citi numele de acolo.

Yafa Towers

Ea nu simţi înţepătura puternică a pietrei când căzu în genunchi, când citi acel nume, acea dată – data din urmă cu două sute de ani.

O femeie din familia Towers. O vindecătoare Towers. Aici – cu ea. O femeie Towers cântase în camera asta în anii în care Yrene locuise aici. Chiar şi acum, chiar şi atât de departe de casă, ea nu fusese niciodată singură.

Yafa. Yrene îşi şopti numele, cu o mână pe inimă.

„Intră unde ţi-e frică să mergi...”

Yrene îşi ridică privirea în întunericul de deasupra din Pântec.

Se alimenta. Puterea valgului se alimenta din el...

„Da”, păru să spună întunericul de deasupra. Nu se auzi nicio picătură; niciun clopot nu sună.

Yrene îşi coborî privirea la mâinile ei, care-i atârnau moi pe lângă corp. Invocă strălucirea slabă şi albă a puterii ei. O lăsă să umple camera, să răsune din piatră cu un cântec tăcut. Să răsune din acele clopote, vocile a mii dintre surorile ei, vocea lui Towers din faţa ei.

„Intră unde ţi-e frică să mergi...”

Nu în vidul care pândea în el, ci în vidul din ea.

Cel care începuse în ziua în care soldaţii se adunaseră în jurul casei ei şi o târâseră de păr în iarba strălucitoare.

Ştiuse Yafa, aici, în această cameră atât de adânc sub pământ, ce se întâmplase în acea zi în cealaltă parte a mării? Urmărise ultimele două luni şi-şi trimisese cântecul vechi şi ruginit ca un

îndemn tăcut?

„Ei nu erau oameni răi, Yrene.”

Nu, nu erau. Bărbaţii pe care îi comandase el, cu care se antrena, care purtaseră aceeaşi uniformă, se supuneau aceluiaşi rege ca soldaţii care veniseră în acea zi...

Ei nu erau oameni răi. În Adarlan existau oameni care meritau salvaţi, pentru care merita să lupte. Nu erau duşmanii ei, niciodată nu fuseseră. Poate că ştiuse cu mult înainte ca el să-i dezvăluie asta în oază, cu o zi în urmă. Poate că ea nu îşi dorise să o facă.

Dar creatura care rămânea în el, acea urmă de demon care ordonase totul...

„Ştiu ce eşti”, spuse încet Yrene.

Pentru că era aceeaşi creatură care locuise în ea în toţi aceşti ani, lipsind-o de multe chiar în timp ce o ajuta. O creatură diferită, dar totuşi una şi aceeaşi.

Yrene îşi retrase magia în ea, strălucirea estompându-se. Zâmbi în sus, la întunericul plăcut de deasupra. „Acum înţeleg.”

Altă picătură de apă îi atinse fruntea în semn de răspuns.

Zâmbind, Yrene întinse o mână spre clopotul înaintaşei ei şi îl făcu să sune.

Capitolul 54

Chaol se trezi în dimineaţa următoare şi abia se putea mişca.

Îi reparaseră lucrurile din cameră, sporiseră

numărul de străjeri şi, înainte ca nobilii să se întoarcă, în sfârşit, din deşert la apus, totul era în ordine.

Nu o văzuse pe Yrene toată ziua şi se întrebă dacă ea şi Marea Vindecătoare găsiseră, într-adevăr, ceva de valoare în pergament. Dar când sosi ora cinei, iar ea tot nu apăruse, o trimise pe Kadja ca să îi ceară lui Shen un raport.

Shen se întorsese – roşind uşor, fără îndoială datorită frumuseţii servitoarei care îl condusese aici – şi dezvăluise că se asigurase să primească veşti din Torre că Yrene se întorsese în siguranţă şi nu plecase de atunci din turn.

Totuşi, Chaol se gândise să o cheme pe Yrene când spatele începuse să îl doară aproape insuportabil, când nici măcar bastonul nu îl putea ajuta să şchiopăteze prin cameră. Dar apartamentul nu era sigur. Iar dacă începea să stea aici, iar Nesryn se întorcea înainte să îi poată explica...

El nu putea scăpa de acest gând; de ce făcuse, încrederea pe care înşelase.

Deci reuşise să facă o baie, sperând să îşi calmeze muşchii dureroşi, şi aproape urcase în pat.

Chaol se trezi la răsărit, încercă să se întindă spre bastonul de lângă pat şi îşi reprimă ţipătul de durere.

Panica îl cuprinse, frenetic şi brusc. Scrâşni din dinţi ca să reziste.

Degetele de la picioare. Îşi putea mişca degetele de la picioare. Şi gleznele. Şi genunchii...

Gâtul i se arcui de agonie când îşi mişcă

genunchii, coapsele, şoldurile.

O, zeilor. El exagerase, el...

Uşa se deschise larg şi iat-o, în acea rochie purpurie.

Yrene căscă ochii şi apoi îl fixă cu privirea, ca şi când ar fi fost pe cale să îi spună ceva.

În schimb, acea mască a calmului îi alunecă pe chip în timp ce îşi legă părul la spate în coafura ei obişnuită, ridicată pe jumătate, şi se apropie cu paşi fermi.

— Te poţi mişca?

— Da, dar durerea...

El abia putea vorbi.

Lăsând sacul pe covor, Yrene îşi suflecă mânecile.

— Te poţi întoarce?

Nu. Încercase şi...

Ea nu aşteptă răspunsul lui.

— Descrie-mi exact ce ai făcut ieri, din clipa în care am plecat şi până acum.

Chaol îi povesti totul, chiar şi despre baia făcută...

Yrene înjură urât.

— Gheaţă. *Gheaţa* ajută muşchii încordaţi, nu căldura. Ea expiră. Trebuie să te întorci. Va durea ca naiba, dar este mai bine dacă o faci dintr-o singură mişcare...

El nu aşteptă. Scrâşni din dinţi şi o făcu.

Un ţipăt îi ieşi din gât, dar Yrene fu imediat acolo, cu mâinile pe obrazul şi părul său, cu gura lipită de tâmpla lui.

— Bun, şopti ea pe pielea lui. Ce bărbat

curajos.

Nu se deranjase să îmbrace mai mult decât izmenele pentru dormit, aşadar, ea nu avu multe de făcut ca să îl pregătească în timp ce îşi ţinu mâinile deasupra spatelui său, conturând aerul de deasupra pielii.

— A... revenit, şopti ea.

— Nu mă surprinde, spuse el printre dinţi. Deloc.

Ea îşi coborî mâinile pe lângă corp.

— De ce?

El îşi trecu un deget peste cuvertura brodată.

— Doar... fă ce trebuie.

Yrene se opri la ezitarea lui – apoi scotoci prin sac după ceva. Căluşul. Ea îl ţinu în mâini totuşi în loc să i-l bage în gură.

— Intru, spuse ea încet.

— Bine.

— Nu. Intru şi termin asta. Azi. Chiar acum.

Îi luă o clipă să înţeleagă cuvintele şi toate implicaţiile. El îndrăzni să întrebe:

— Şi dacă nu pot? „Să înfrunt asta, să suport?”

Nu era nicio urmă de frică în ochii lui Yrene, nicio ezitare.

— Întrebarea asta nu e pentru mine.

Nu, niciodată nu fusese. Chaol privi lumina soarelui dansând pe medalionul ei, pe munţi şi mări. Se gândi la ce ar fi putut vedea acum în el, cât de mult dezamăgise, de nenumărate ori...

Dar ajunseseră până aici împreună. Ea nu dăduse înapoi de la nimic.

Şi nici el nu avea de gând să o facă.

Cu un nod în gât, Chaol reuşi să spună:

— Ai putea să te răneşti dacă rămâi prea mult.

Din nou, nici urmă de îndoială sau frică.

— Am o teorie. Vreau să o testez. Yrene îi puse căluşul între buze, iar el strânse uşor. Iar tu eşti singura persoană pe care o pot testa.

Chaol îşi dădu seama, tocmai când ea îşi puse mâinile pe spatele lui gol, de ce era singurul pe care putea încerca ce voia să încerce. Dar nu putu face nimic atunci când durerea şi întunericul se izbiră în el.

Îi fu imposibil să o oprească pe Yrene când plonjă în corpul lui, magia sa fiind un roi alb de lumină în jurul lor, în ei.

Valgii. Corpul lui fusese pătat de puterea lor, iar Yrene...

~

Yrene nu ezită.

Ea pluti prin el, pe scara coloanei lui, prin coridorul oaselor şi sângelui său.

Era o suliţă de lumină trasă direct în întuneric, îndreptându-se spre umbra care plutea şi care se întinsese din nou, care încercase să îl revendice.

Yrene se izbi în întuneric şi ţipă.

Acesta strigă la rândul său, iar ei se încolăciră, luptându-se.

Era străin, rece şi gol; era plin de putreziciune, vânt şi ură.

Yrene se aruncă în întuneric cu toată fiinţa ei.

Iar deasupra, ca şi când ar fi fost separate de

suprafaţa unei mări întunecate, Chaol strigă în agonie.

Azi. Asta se termina azi.

„Ştiu ce eşti.”

Aşadar, Yrene luptă, iar întunericul ripostă.

Capitolul 55

Agonia îl chinuia, nesfârşită şi profundă.

El leşină într-un minut. Durerea îl lăsă să cadă liber în acest loc, în acest puţ.

Spre fundul prăpastiei.

În iadul gol de sub baza unui munte.

Aici, unde totul era încuiat şi îngropat. Aici, unde toate veniseră ca să se înrădăcineze.

Fundaţia goală, excavată şi distrusă, se sfărâmase în neant, în afară de acest puţ.

Nimic.

Nimic.

Nimic.

Inutil şi nimic.

El îşi văzu mai întâi tatăl, apoi mama şi fratele şi acea fortăreaţă rece de munte. Văzu scările acoperite cu gheaţă şi zăpadă, pătate cu sânge. Văzu bărbatul căruia i se vânduse bucuros, crezând că avea să o ducă pe Aelin într-un loc sigur. Pe *Celaena.*

O trimisese pe femeia pe care o iubise în siguranţa altei asasinări. O trimisese în Wendlyn, crezând că era mai bine decât în Adarlan. Ca să *ucidă* familia regală de acolo.

Tatăl său ieşi din întuneric, oglindirea unui

bărbat care ar fi putut deveni, care ar fi putut fi cândva. Dezgustul şi dezamăgirea gravau trăsăturile tatălui său când îl privi pe fiul care ar fi putut fi.

Preţul cerut de tatăl său... Crezuse că era o sentinţă la închisoare.

Dar poate că asta fusese şansa la libertate – la salvarea fiului său inutil şi nestăpânit de răul probabil pe cale să se dezlănţuie.

El încălcase acea promisiune făcută tatălui său.

Îl urâse şi totuşi tatăl său – acel ticălos oribil şi mizerabil – îşi respectase promisiunea.

El... nu o făcuse.

Era unul care încălca jurăminte, un trădător.

Aelin venise să sfâşie *tot* ce făcuse el, începând cu onoarea lui.

Ea, cu instabilitatea ei, cu zona întunecoasă în care locuia... El îşi încălcase jurămintele faţă de ea. Încălcase tot ce era pentru ea.

El o vedea, în întuneric.

Văzu părul auriu, ochii turcoaz care fuseseră ultimul indiciu, ultima piesă din jocul de puzzle.

Mincinoasa. Criminala. Hoaţa.

Ea stătea la soare pe un şezlong în balconul acelui apartament pe care îl ocupase în palat, cu o carte în poală. Înclinându-şi capul într-o parte, îl măsură din priviri cu zâmbetul indolent al unei pisici deranjate de la odihnă.

El o ura.

Îi ura chipul, amuzamentul şi asprimea; toanele şi răutatea care ar fi sfâşiat pe cineva fără măcar să spună un cuvânt – doar cu o privire. Doar cu o

clipă de linişte.

Ei îi plăceau asemenea lucruri, le savura.

Iar el fusese fermecat de asta, de femeia care fusese o flacără aprinsă. Fusese dispus să lase totul în urmă: onoarea, jurămintele pe care le făcuse.

Pentru această femeie arogantă, îngâmfată şi fariseică, sfâşiase părţi din el.

Iar după aceea, ea plecase ca şi când el ar fi fost o jucărie stricată.

Chiar în braţele acelui prinţ Fae care ieşi din întuneric, se apropie de şezlongul de pe balcon şi se aşeză în capătul lui.

Zâmbetul schiţat de ea se schimbă. Ochii îi scânteiară.

Interesul mortal de prădător se îndreptă spre prinţ. Ea păru să strălucească mai mult, să devină mai conştientă. Mai concentrată. Mai... vie.

Foc şi gheaţă. Un sfârşit şi un început.

Ei nu se atingeau, ci doar stăteau pe şezlong, purtând o conversaţie nerostită, ca şi când şi-ar fi găsit, în sfârşit, o reflexie a lor în lume.

El îi ura.

Îi *ura* pentru acea uşurinţă şi intensitate, acel sentiment de completare.

Ea îl distrusese, îi distrusese viaţa, iar apoi se îndreptase direct spre acest prinţ, ca şi când ar fi mers dintr-o cameră în alta.

Iar când totul se dusese naibii, când el întorsese spatele la tot ce ştia, când îl minţise pe cel care conta cel mai mult ca să îi păstreze secretele, ea nu fusese acolo ca să lupte, să ajute.

Se întorsese doar o lună mai târziu şi îi reproşase inutilitatea şi nulitatea lui.

„Îmi aminteşti de cum ar trebui să fie lumea. De ce poate fi lumea.”

Minciuni. Cuvintele unei fete care îi fusese recunoscătoare pentru că îi oferise libertatea, pentru că o îndemnase până ce ea strigase din nou la lume.

O fată care încetase să existe în noaptea în care găsiseră acel corp pe pat.

Când ea îi sfâşiase chipul.

Când încercase să îi înfigă acel pumnal în inimă.

Prădătoarea pe care o văzuse el în acei ochi... fusese dezlănţuită.

Nu existau lese care să o poată reţine şi cuvintele „onoare”, „datorie” şi „încredere” dispăruseră.

Ea îl spintecase pe curtean în tuneluri, lăsase corpul bărbatului să cadă, închisese ochii şi arătase întocmai ca în timpul unor orgasme. Iar când deschisese din nou ochii...

Era o ucigaşă, o mincinoasă şi o hoaţă.

Încă stătea pe şezlong, cu prinţul Fae lângă ea, ambii privind scena din tunel ca şi când ar fi fost spectatorii unui sport.

Privindu-l pe Archer Finn căzând pe pietre, sângele curgându-i, cu chipul încordat de şoc şi durere. Privindu-l pe Chaol care stătea acolo, incapabil să se mişte sau să vorbească, în timp ce ea inspiră moartea din faţa ei, răzbunarea.

Când Celaena Sardothien se sfârşi,

sfărâmându-se complet.

El tot încercase să o protejeze. Să o scoată. Să se căiască.

„Vei fi întotdeauna duşmanul meu.”

Ea strigase acele cuvinte cu furia celor zece ani.

Şi vorbise serios; vorbise serios ca orice copil care pierduse şi suferise din cauza Adarlanului.

Aşa cum vorbise serios Yrene.

Grădina apăru în altă zonă de întuneric. Grădina, casa, mama şi copilul râzând.

Yrene.

Lucrul la care nu se aşteptase. Persoana pe care nu se aşteptase să o găsească.

Aici, în întuneric… iat-o.

Şi totuşi, el eşuase. Nu fusese corect cu ea sau cu Nesryn.

Ar fi trebuit să aştepte, ar fi trebuit să le respecte suficient pe amândouă încât să termine o relaţie şi să înceapă alta, dar considera că eşuase şi în privinţa asta.

Aelin şi Rowan rămaseră pe acel şezlong în soare.

El îl văzu pe prinţul Fae luând uşor şi respectuos mâna lui Aelin, întorcând-o, expunându-i încheietura la soare, expunând urmele uşoare de cătuşe.

Îl văzu pe Rowan masând acele cicatrice; văzu focul din ochii lui Aelin mocnind.

De nenumărate ori, Rowan atinse cicatricele cu degetul mare, iar masca lui Aelin căzu.

Era foc pe acel chip. Şi furie. Şi viclenie.

Dar şi tristeţe. Frică. Disperare. Vinovăţie.

Ruşine.

Mândrie, şi speranţă, şi dragoste. Greutatea unei poveri de care fugise, dar acum...

„Te iubesc. Îmi pare rău.”

Ea încercase să-i explice, i-o spusese cât de clar posibil. Îi spusese adevărul astfel încât să înţeleagă când plecase. Vorbise serios. „Îmi pare rău.”

Îi părea rău pentru minciuni, pentru ce îi făcuse, pentru viaţa lui; pentru că jurase că avea să-l aleagă pe el, indiferent ce se întâmpla. „Întotdeauna.”

Voia să o urască pentru acea minciună, acea promisiune falsă pe care o încălcase în pădurea ceţoasă din Wendlyn.

Şi totuşi.

Acolo, cu acel prinţ, fără mască... Acesta era fundul puţului ei.

Ea venise la Rowan distrusă. Venise la el aşa cum era, aşa cum nu fusese cu nimeni, şi se întorsese întreagă.

Tot aşteptase – aşteptase să fie cu el.

Chaol tânjise după Yrene, se culcase cu ea fără să se gândească măcar la Nesryn şi totuşi Aelin...

Ea şi Rowan se uitau acum la el, ambii tot nişte animale din pădure, dar înţelegerea se citea în ochii lor.

Aelin se îndrăgostise de altcineva, dorise pe altcineva – la fel de mult cum o dorea el pe Yrene.

Şi totuşi Aelin, necredincioasă şi lipsită de respect, fusese cea care îl respectase. Mai mult

decât o respectase el pe Nesryn.

Aelin îşi coborî bărbia ca şi când ar fi vrut să spună „da”.

Iar Rowan... Prinţul o lăsase să se întoarcă în Adarlan, să îndrepte lucrurile în regatul ei, dar şi să decidă ce voia. Pe cine voia. Iar dacă Aelin l-ar fi ales, în schimb, pe Chaol... El ştia, în sinea lui, că Rowan s-ar fi retras. Dacă asta ar fi făcut-o fericită pe Aelin, Rowan ar fi plecat fără măcar să îi spună ce simţea.

Ruşinea îl apăsă, greţoasă şi insinuantă.

El îi spusese că era un monstru, din cauza puterii şi a acţiunilor ei, şi totuşi...

Nu o condamna.

Înţelegea că, probabil, ea promisese unele lucruri, dar... se schimbase. Calea se schimbase.

El înţelegea.

Îi promisese lui Nesryn... sau îi dăduse de înţeles şi, când şi el se schimbase, la fel ca şi calea; când apăruse Yrene...

Înţelegea.

Aelin îi zâmbi uşor când ea şi Rowan se unduiră în raza de soare şi dispărură, lăsând o podea de marmură roşie, băltind de sânge, un cap izbindu-se trivial pe gresia netedă, un prinţ ţipând de agonie, furie şi disperare.

„Te iubesc. Pleacă.”

Dacă existase o despărţire, fusese în acel moment.

Când el se întorsese şi fugise şi îşi lăsase prietenul, fratele, în acea cameră; când fugise de acea luptă, de acea moarte.

Dorian îl iertase. Nu îi reproşa asta.

Totuşi, el tot fugise; tot plecase.

Tot ce plănuise şi lucrase ca să salveze se prăbuşise.

Dorian stătea în faţa lui, cu mâinile în buzunare, cu un zâmbet uşor pe chip.

El nu merita să servească un asemenea om, un asemenea rege.

Întunericul înaintă mai mult, dezvăluind sala de consiliu însângerată, prinţul şi regele pe care îi servise; dezvăluind ce-i făcuseră ei acestui bărbat, în camera de sub castel.

Arătând cum Dorian zâmbise; zâmbise în timp ce Ress ţipase, în timp ce Brullo îl scuipase în faţă.

Totul era din vina lui. Fiecare clipă de durere, acele morţi...

Întunericul îi arătă mâinile lui Dorian în timp ce folosea acele instrumente de sub castel, când sângele ţâşni şi oasele se separară. Mâini ferme şi curate. Şi acel zâmbet.

El ştia. Ştiuse, bănuise. Nimic nu avea să îndrepte vreodată lucrurile pentru oamenii lui; pentru Dorian, lăsat să trăiască cu asta.

Pentru Dorian, pe care îl abandonase în acel castel.

Întunericul îi arătă momentul de nenumărate ori.

Cum Dorian rămăsese pe loc, când el îşi dezvăluise magia, la fel ca o condamnare la moarte, şi îi dăduse timp să fugă.

El se temuse atât de mult – de magie, de pierdere, de *tot.* Şi acea frică... oricum îl atrăsese

spre asta, îl grăbise pe această cale. El se agăţase atât de puternic, luptase împotriva acestui lucru şi îl costase totul. Prea târziu. Fusese prea târziu să vadă clar.

Iar când se întâmplase ce era mai rău; când văzuse colierul, când îşi văzuse oamenii legănându-se de porţi, oasele lor rupte fiind ciugulite de ciori...

Situaţia îl distrusese profund, până în puţul gol de sub muntele în care fusese.

Fusese distrus. Pierduse din vedere acest lucru.

Şi găsise o urmă de linişte în Rifthold, chiar după ce se rănise, şi totuşi...

Era ca şi când ar fi pus un plasture peste o rană de cuţit în burtă.

Nu fusese vindecat. Nesigur şi furios, nu-şi *dorise* să se vindece.

Nu cu adevărat. Corpul lui, da, dar chiar şi asta...

O parte din el îi şoptise că o merita.

Iar rana din sufletul lui... El se mulţumise să o lase să supureze.

Era un ratat, un mincinos şi unul care încălca jurăminte, întunericul roi, un vânt agitându-l.

El putea rămâne aici pentru totdeauna, în întunericul veşnic.

„Da” şopti întunericul.

Putea rămâne şi să se înfurie, să urască şi să se ghemuiască doar în umbre.

Dar Dorian rămase în faţa lui, schiţând încă un zâmbet, aşteptând.

Aşteptându-l pe... el.

Făcuse o promisiune, pe care încă nu o încălcase.

Să-şi salveze prietenul şi regatul.

El încă avea asta.

Chiar şi aici, în fundul iadul întunecat, asta tot îi rămânea.

Iar drumul pe care mersese până acum... Nu, nu avea să privească înapoi.

„Dar dacă ne îndreptăm doar spre mai multă durere şi disperare?”

Aelin zâmbise la întrebarea lui, aşezată pe acoperişul din Rifthold, ca şi când ar fi înţeles, cu mult înaintea lui, că el avea să găsească acest puţ şi să afle răspunsul de unul singur.

„Atunci, acesta nu e sfârşitul.”

Acesta...

Acesta nu este sfârşitul. Ruptura din el, fundul prăpastiei, nu era sfârşitul.

Îi mai rămăsese o promisiune pe care avea să o respecte.

„Nu este sfârşitul.”

El îi zâmbi lui Dorian, ai cărui ochi de culoarea safirului străluceau de bucurie – de simpatie.

— Vin acasă, îi şopti fratelui şi regelui său.

Dorian doar făcu o plecăciune şi dispăru în întuneric, lăsând-o pe Yrene în spatele lui.

Ea strălucea cu o lumină albă, ca o nouă stea.

Yrene spuse încet:

— Întunericul îţi aparţine, ca să îl formezi cum vrei, să îi dai putere sau să îl anulezi.

— A fost măcar vina valgilor?

Cuvintele lui răsunară în neant.

— Da. Dar acum rămâne al tău. Acest loc, această ultimă urmă a lui.

Avea să rămână în el ca o cicatrice şi o mărturie.

— Va creşte din nou?

— Doar dacă îi permiţi. Doar dacă nu îl umpli cu lucruri mai bune. Sau dacă nu ierţi. El ştia că ea nu se referea la ceilalţi. Dar dacă eşti bun cu tine, dacă tu – dacă te iubeşti... Gura lui Yrene tremură. Dacă te iubeşti la fel de mult pe cât te iubesc eu...

Ceva începu să îi bată în piept. Un ritm care devenise tăcut aici.

Yrene întinse o mână spre el, strălucirea ei unduindu-se în întuneric.

„Nu este sfârşitul."

— Va durea? întrebă el răguşit. Drumul de întoarcere – calea de ieşire?

Calea înapoi spre viaţă, spre el însuşi.

— Da, şopti Yrene. Dar doar o ultimă dată. Întunericul nu vrea să te piardă.

— Mă tem că nu pot spune acelaşi lucru.

Zâmbetul lui Yrene era mai strălucitor decât lumina care emana din corpul ei. O stea. Ea era o stea căzătoare.

Tânăra îi întinse din nou mâna. O promisiune tăcută... a ceea ce îl aştepta de cealaltă parte a întunericului.

El încă mai avea multe de făcut, jurăminte de respectat.

Şi uitându-se la ea, la acel zâmbet...

Viaţă. El avea o *viaţă* pe care să o savureze,

pentru care să se lupte.

Iar ruptura care începuse şi se terminase aici... Da, îi aparţinea.

Avea voie să cedeze, astfel încât să poată începe această călire.

Astfel încât *el* să poată începe din nou.

Datora asta regelui său, ţării sale.

Şi îşi datora lui asta.

Yrene dădu din cap ca şi când ar fi spus „da”.

Aşadar, Chaol se ridică.

El studie întunericul, această parte din el şi nu ezită în faţa lui.

Şi, zâmbindu-i lui Yrene, o luă de mână.

Capitolul 56

Era agonie, disperare şi frică. Era bucurie, râs şi odihnă.

Era viaţă, cu totul, iar când întunericul se întinse spre Chaol şi Yrene, el nu se temu de acesta, ci doar îl privi şi zâmbi.

Nu era distrus.

Renăscuse.

Iar când întunericul îl văzu...

Chaol îi atinse obrazul. Îi sărută fruntea.

Acesta îşi eliberă strânsoarea şi se retrase în acel puţ, se ghemui pe podeaua stâncoasă şi îl privi tăcut şi atent.

El avu senzaţia că se înălţa, că era absorbit printr-o uşă prea îngustă. Yrene îl prinse, trăgându-l după ea.

Ea nu îi dădu drumul. Nu ezită. Îi ridică,

precum o stea grăbindu-se în noapte.

Lumina albă îi izbi...

Nu. Era lumina zilei.

El închise ochii în faţa strălucirii.

Nu simţi nimic prima dată.

Nici durere. Nici amorţeală. Nici suferinţă sau extenuare.

Dispăruseră.

Picioarele îi erau... El mişcase unul, fără urmă de durere sau încordare.

Lin.

Se uită în dreapta, spre locul în care stătea Yrene.

Ea îi zâmbea.

— Cum? întrebă răguşit.

Bucuria îi lumina ochii ei uimitori.

— Teoria mea... îţi voi explica mai târziu.

— Este semnul...

Yrene îşi strânse buzele.

— Este mai mic, dar... încă acolo. Ea împunse un loc din coloana lui. Deşi nu simt nimic atunci când îl ating. Absolut nimic.

Un gând fulgerător. Ca şi când un zeu ar fi vrut ca el să-şi amintească asta, să-şi aducă aminte de ce se întâmplase.

Chaol se ridică, minunându-se de uşurinţa cu care putea să facă asta, de lipsa rigidităţii.

— M-ai vindecat.

— Cred că de data asta amândoi trebuie să ne asumăm meritele.

Buzele îi erau prea palide, pielea albă.

Chaol îi atinse obrazul cu degetele.

— Te simţi bine?

— Sunt... obosită. Dar bine. *Tu* te simţi bine?

O luă în poală pe Yrene şi îşi coborî capul pe gâtul ei.

— Da, şopti el. De o mie de ori, da.

Pieptul lui... era o uşurare acolo. În umerii lui.

Ea îl alungă.

— Tot trebuie să fii atent. Abia vindecat, ai putea încă să te răneşti. Dă-i timp corpului să se odihnească – să se stabilească vindecarea.

El ridică o sprânceană.

— Ce implică, mai exact, odihna?

Zâmbetul lui Yrene deveni şiret.

— Unele lucruri pe care doar pacienţii deosebiţi le află.

Pielea lui se strânse pe oase, dar Yrene se strecură din poala lui.

— Poate că vrei să faci o baie.

Chaol clipi, uitându-se la el. La pat. Şi se crispă.

Aceea era vomă. Pe cearşafuri, pe braţul lui stâng.

— Când...

— Nu ştiu.

Soarele care apunea poleia grădina, aglomerând camera cu umbre lungi.

Câteva ore. Ei fuseseră aici toată ziua.

Chaol se dădu jos de pe pat, minunându-se de cum se mişca prin lume ca o lamă prin mătase.

O simţi urmărindu-l cum se îndrepta spre baie.

— Apa fierbinte e sigură acum? strigă el peste umăr, scoţându-şi izmenele şi intrând în cada

plăcut de caldă.

— Da, strigă ea. Nu mai ai muşchii încordaţi.

El se scufundă sub apă, spălându-se. Fiecare mişcare... pe toţi zeii.

Când ieşi la suprafaţă, ştergându-şi apa de pe faţă, ea stătea în tocul boltit al uşii.

El rămase nemişcat la privirea ei lascivă.

Încet, Yrene îşi desfăcu şireturile din faţă ale rochiei de un mov deschis şi o lăsă să cadă pe podea, împreună cu lenjeria intimă.

Gura i se uscă în timp ce ea îl privi în continuare, mişcându-şi şoldurile cu fiecare pas pe care îl făcea spre cadă, spre trepte.

Yrene intră în apă, iar lui îi vui sângele în urechi.

Chaol sări pe ea înainte să atingă ultima treaptă.

~

Ratară cina. Şi desertul.

Şi *kahve-ul* de la miezul nopţii.

Kadja se strecură în timp ce făceau baie ca să schimbe cearşafurile. Yrene nu reuşi să se simtă ruşinată din cauza a ceea ce, foarte probabil, auzise servitoarea. Cu siguranţă nu fuseseră liniştiţi în apă.

Şi cu siguranţă nu fuseseră liniştiţi în următoarele ore.

Yrene era moale de extenuare când se despărţiră, destul de transpirată încât alt drum spre baie să fie inevitabil. Pieptul lui Chaol se ridică

şi coborî sacadat.

În deşert fusese incredibil. Dar acum, vindecat – dincolo de coloană şi picioare, vindecat în acel loc putred şi întunecat din sufletul lui...

O sărută pe fruntea transpirată, buzele lui prinzându-i buclele rebele care apăruseră în urma băii. Cu cealaltă mână, îi contură cercuri pe spate.

— Ai spus ceva – în acel puţ, şopti el.

Yrene era prea obosită ca să rostească mai mult de un „Mmm” şoptit.

— Ai spus că mă iubeşti.

Ei bine, asta o trezi.

Stomacul i se încordă.

— Nu te simţi obligat să...

Chaol o amuţi cu acea privire calmă şi fermă.

— Este adevărat?

Ea îi contură cicatricea de pe obraz. Nu văzuse mult din început, intrase în amintirile lui doar la timp ca să îl vadă acel bărbat frumos şi brunet – *Dorian* – zâmbind la el, dar simţise asta, ştiuse cine îi făcuse cicatricea recentă.

— Da. Şi chiar dacă vocea ei era blândă, vorbea serios.

Chaol zâmbi.

— Acesta este un lucru bun, Yrene Towers, pentru că şi eu te iubesc.

Pieptul i se strânse; deveni prea plină pentru corpul ei, pentru ce o străbătea.

— Din clipa în care ai intrat în salon în prima zi, spuse Chaol. Cred că am ştiut chiar şi atunci.

— Eram o străină.

— Te-ai uitat la mine fără urmă de milă. M-ai

văzut pe *mine.* Nu scaunul sau rana. M-ai văzut pe mine. A fost prima dată când m-am simţit... văzut. M-am simţit *treaz,* după foarte mult timp.

Ea îi sărută pieptul, chiar deasupra inimii.

— Cum aş putea rezista acestor muşchi?

Râsul lui vui în gura şi oasele ei.

— Eşti o profesionistă desăvârşită.

Yrene zâmbi.

— Vindecătoarele nu vor înceta să vorbească. Hafiza este deja foarte bucuroasă.

Dar el înţepeni, gândindu-se la viitor, la alegeri.

Chaol spuse după o clipă:

— Când se întoarce Nesryn, am de gând să lămuresc lucrurile. Deşi cred că a ştiut înaintea mea.

Yrene dădu din cap, încercând să lupte cu fiorul care o cuprinse.

— Şi în afară de asta... Alegerea este a ta, Yrene. Când pleci. Cum pleci. Dacă vrei cu adevărat să pleci.

Ea se pregăti.

— Dar dacă mă vei accepta... va fi un loc pentru tine pe nava mea. Alături de mine.

Yrene scoase un murmur mofturos şi-i contură sfârcul.

— Ce fel de loc?

Chaol se întinse ca o pisică, punându-şi braţele sub cap în timp ce spuse tărăgănat:

— Din cele obişnuite: ajutor de bucătar, bucătar, spălător de vase...

Ea îl împunse în coaste, iar el râse. Era un

sunet frumos, puternic şi profund.

Dar ochii lui căprui se îmblânziră când îi cuprinse chipul.

— Ce loc ţi-ar plăcea, Yrene?

Inima ei bătu puternic la acea întrebare, la timbrul vocii lui, dar zâmbi şi spuse:

— Oricare îmi dă dreptul să ţip la tine, dacă te forţezi prea mult. Ea îşi trecu o mână de-a lungul picioarelor şi spatelui său. Atent – el trebuia să fie atent, atât de atent pentru un timp.

Chaol râânji şi o trase deasupra lui.

— Cred că ştiu poziţia perfectă.

Capitolul 57

În cuibul Eridun era haos când reveniră.

Falkan era în viaţă şi cauzase o asemenea panică la sosirea păsărilor ruk în Altun, încât Houlun sărise în faţa păianjenului moale ca să le împiedice pe celelalte păsări ruk să îl sfâşie.

Sartaq reuşise să stea în picioare suficient de mult timp încât să o îmbrăţişeze pe Kadara, să ordone unei vindecătoare să vină imediat la ea, apoi să o ia în braţe pe Borte, care era stropită cu sânge negru şi zâmbea cu gura până la urechi. Apoi Sartaq dădu mâna cu Yeran, pe care Borte îl ignoră explicit, ceea ce Nesryn presupunea că era un progres, faţă de la ostilitatea directă.

— Cum? o întrebă Sartaq pe Borte în vreme ce Nesryn stătea deasupra siluetei aproape inconştiente a lui Falkan, încă neîncrezătoare că păsările ruk se puteau controla.

Yeran, cu compania lui de păsări ruk din Berlad întorcându-se în cuibul lor, se îndepărtă de pasărea care îl aştepta şi răspunse:

— Borte a venit să mă ia. A spus că pleacă într-o misiune foarte periculoasă şi că aş putea să o las să moară singură sau să vin şi eu.

Sartaq râse.

— Ţi s-a interzis, îi spuse el lui Borte, uitându-se spre locul în care Houlun îngenunchease lângă Falkan, mama de vatră părând într-adevăr uşurată şi nervoasă.

Borte pufni.

— De mama de vatră de *aici.* De vreme ce sunt logodită cu un căpitan din Berlad – punând accent pe *sunt,* spre dezamăgirea lui Yeran, se pare –, îmi pot asuma parţial şi loialitatea faţă de mama de vatră *de acolo.* Care nu a avut nicio problemă să mă lase să petrec *ceva timp* cu logodnicul meu.

— Vom sta de vorbă noi două, spuse nervoasă Houlun când se ridică în picioare şi trecu pe lângă ei, ordonând câtorva oameni să îl aducă pe Falkan mai departe în sală. Crispându-se la greutatea păianjenului, ei se supuseră cu mare grijă.

Borte ridică din umeri, întorcându-se ca să o urmeze pe Houlun spre locul în care omul care îşi schimba forma urma să fie îngrijit cât de bine posibil, în trupul de păianjen.

— Cel puţin mama lui de vatră are o perspectivă asupra petrecerii timpului mai apropiată de a mea, spuse ea şi plecă.

Totuşi, când plecă, Nesryn ar fi putut jura că Borte îi schiţă în secret un zâmbet lui Yeran.

Yeran se uită după ea un moment lung, apoi se întoarse spre ei şi le zâmbi strâmb.

— A promis că va stabili o dată. Aşa a făcut-o pe mama mea de vatră să fie de acord. El îi făcu semn din ochi lui Sartaq. Păcat că nu i-am spus că nu sunt deloc de acord cu data.

Şi, spunând asta, merse după Borte, alergând câţiva paşi ca să o ajungă din urmă. Ea se întoarse spre el, cuvintele tăioase deja izbucnindu-i de pe buze, dar îi permise să o urmeze în sală.

Când Nesryn se întoarse spre Sartaq, o făcu la timp să îl vadă clătinându-se.

Ea se întinse, corpul care o durea forţându-se când îl prinse pe prinţ de talie. Cineva strigă după o vindecătoare, dar Sartaq rămase în picioare, chiar dacă îşi ţinea braţele în jurul ei.

Nesryn nu fu tentată să-şi îndepărteze braţele din jurul taliei lui.

Sartaq se uită la ea cu acel zâmbet blând şi drăguţ.

— M-ai salvat.

— Pare un sfârşit jalnic pentru poveştile Prinţului Înaripat, răspunse ea, încruntându-se la tăietura de la piciorul lui. Ar trebui să te aşezi...

În partea cealaltă a sălii, lumina sclipi, oamenii ţipară... iar apoi păianjenul dispăru. Înlocuit de un bărbat, acoperit cu tăieturi şi sânge.

Când Nesryn se uită înapoi, privirea lui Sartaq se oglindi pe chipul ei.

Gâtul i se închise, buzele lipindu-i-se într-o linie tremurândă când îşi dădu seama că ei erau aici. Erau aici şi în viaţă, iar ea nu mai cunoscuse o

asemenea groază şi disperare ca în momentele în care el fusese luat.

— Nu plânge, murmură bărbatul aplecându-se ca să îşi treacă uşor buzele peste lacrimile care curgeau. Ce vor spune atunci despre Săgeata lui Neith? îi şopti el.

Nesryn râse fără să vrea, în ciuda a ce se întâmplase, şi îl cuprinse în braţe cât de puternic îndrăzni, sprijinindu-şi capul de pieptul său.

Sartaq îi mângâie părul fără să spună nimic şi o îmbrăţişă.

~

Consiliul Clanurilor se întruni două zile mai târziu, la răsărit.

Mamele de vatră şi căpitanii din fiecare cuib se adunară în sală, atât de mulţi încât acel spaţiu se umplu.

Nesryn dormise toată ziua precedentă.

Nu în camera ei, ci ghemuită în pat lângă prinţul care stătea acum cu ea în faţa grupului adunat.

Amândoi fuseseră pansaţi şi spălaţi şi chiar dacă Sartaq nici măcar nu o sărutase... Nesryn nu obiectase când el o condusese de mână şi intrase în dormitorul lui.

Aşadar, dormiseră. Iar când se treziseră, după ce rănile le fuseseră din nou bandajate, ieşiseră ca să găsească sala plină de călăreţi.

Falkan stătea lipit de zidul îndepărtat, cu braţul într-o eşarfă, dar cu ochii limpezi. Nesryn îi

zâmbise când intrase, dar acum nu era timpul pentru acea reuniune sau posibilele adevăruri pe care le avea de spus.

După ce Houlun termină de întâmpinat pe toată lumea, când liniştea se lăsă în sală, Nesryn rămase lângă Sartaq. Era ciudat să îl vadă cu părul mai scurt – ciudat, dar nu îngrozitor. Avea să crească din nou, spusese el când ea se încruntase în acea dimineaţă.

Toţi ochii se întoarseră spre ei, unii cordiali şi primitori, alţii îngrijoraţi, alţii duri.

Sartaq spuse grupului adunat:

— *Kharankuii* s-au agitat din nou. Şoaptele şi foşnetul mişcării străbătură sala. Şi chiar dacă ameninţarea a fost eliminată curajos şi feroce de clanul Berlad, e foarte posibil ca păianjenii să revină. Ei au auzit o chemare întunecată prin lume şi sunt înclinaţi să îi răspundă.

Nesryn înaintă şi îşi ridică bărbia. Şi deşi cuvintele ei erau pline de frică, a le rosti aici părea un lucru la fel de natural ca respiratul.

— Am aflat multe lucruri în Trecătoarea Dagul, spuse Nesryn, vocea răsunând din stâlpii şi piatra sălii. Lucruri care vor schimba războiul în nord. Şi vor schimba această lume.

Toţi ochii erau îndreptaţi acum spre ea. Houlun dădu din cap din locul ei de lângă Borte, care zâmbi încurajator. Yeran stătea în apropiere, privind pe jumătate la logodnica lui.

Degetele lui Sartaq le atinseră pe ale ei. O singură dată, în semn de avertisment şi promisiune.

— Nu înfruntăm o armată de oameni pe continentul nordic, continuă Nesryn, ci una de demoni. Iar dacă nu ne ridicăm ca să întâmpinăm această ameninţare, dacă nu ne ridicăm ca să o înfruntăm ca un singur popor, al *tuturor* ţinuturilor... Atunci ne vom găsi în schimb sfârşitul.

Aşadar, ea le spuse toată istoria lui Erawan şi a lui Maeve.

Nu menţionă căutarea cheilor, dar înainte să termine, sala era agitată în timp ce clanurile şopteau între ele.

— Vă las să alegeţi, spuse Sartaq cu o voce fermă. Grozăviile din Dagul Fells sunt doar începutul. Nu vă voi judeca dacă alegeţi să rămâneţi. Dar toţi cei care zboară cu mine zboară sub steagul khaganului. Vă vom lăsa să vă consultaţi între voi.

Şi spunând asta, luând-o de mână pe Nesryn, Sartaq o conduse din sală, Falkan ajungându-i din urmă. Borte şi Houlun rămaseră, ca lideri ai clanului Eridun. Nesryn ştia ce tabără aveau să aleagă, că urmau să zboare spre nord, dar ceilalţi...

Şoaptele se transformaseră în dezbateri în toată regula când ajunseră la unul dintre spaţiile private de adunare pentru familii. Dar Sartaq rămase în mica sală doar o clipă înainte să se îndrepte spre bucătării, părăsindu-i pe Nesryn şi pe Falkan cu un semn din ochi şi promiţând să aducă mâncare.

Singură cu omul care îşi schimba forma, Nesryn merse spre foc şi îşi încălzi mâinile.

— Cum te simţi? îl întrebă ea, privind peste

umăr la locul în care Falkan se aşează pe un scaun de lemn cu spătar mic.

— Mă doare totul. Falkan se strâmbă, masându-şi piciorul. Aminteşte-mi să nu mai fac vreodată ceva eroic.

Ea chicoti acoperind pârâitul focului.

— Mulţumesc pentru că ai făcut-o.

— Oricum nu mi-ar simţi nimeni lipsa.

Gâtul ei se încordă, dar întrebă:

— Dacă zburăm spre nord – spre Antica şi în cele din urmă spre continentul nordic... Ea nu mai era în stare să spună cuvântul. „Acasă.” Vei veni?

Omul care îşi schimba forma rămase tăcut un moment lung.

— Ai vrea să fiu acolo? Ar vrea vreunul dintre voi?

Nesryn se întoarse în cele din urmă dinspre foc, cu ochii arzători.

— Am să-ţi spun ceva.

~

Falkan plânse.

Îşi cuprinse capul cu mâinile şi plânse când Nesryn îi spuse ce bănuia. Ea nu ştia multe despre trecutul Lysandrei, dar perioada de timp şi locul se potriveau, doar descrierea nu. Mama descrisese o fată simplă cu părul castaniu. Nu o frumuseţe cu păr brunet şi ochi verzi.

Dar, da – da, avea să vină. La război şi ca să o găsească pe ea. Pe nepoata lui. Ultima rudă din lume pe care nu încetase să o caute.

Sartaq reveni cu mâncarea şi, treizeci de minute mai târziu, veni o veste din sală.

Clanurile deciseseră.

Cu mâinile tremurânde, Nesryn merse spre uşă, spre locul în care Sartaq îi întinse o mână.

Degetele lor se împletiră, iar el o conduse spre sala care acum era liniştită. Falkan se ridică dureros de pe scaun, mormăind când îşi şterse lacrimile şi şchiopătă după ei.

Ei făcuseră câţiva paşi înainte ca un mesager să vină în grabă pe hol.

Nesryn se retrase de lângă Sartaq pentru a-l lăsa să se ocupe de fata cu ochii mari care gâfâia, dar mesagerul îi întinse scrisoarea lui Nesryn.

Lui Nesryn îi tremurară mâinile când recunoscu scrisul.

Îl simţi şi pe Sartaq înţepenind, îşi dădu seama că scrisul era al lui Chaol. El se retrase, închizând ochii ca să o lase să citească.

Ea citi mesajul de două ori. Fu nevoită să respire adânc pentru a nu vomita.

— El... el îmi cere să vin în Antica. *Are nevoie* de mine, spuse ea, biletul fluturând în mâinile ei tremurânde. Mă imploră să revin imediat. Cât de repede ne poate purta vântul.

Sartaq luă scrisoarea şi o citi. Falkan rămase tăcut şi atent în timp ce prinţul o citi şi înjură.

— Ceva nu este în regulă, spuse Sartaq, iar Nesryn dădu din cap.

Dacă el, Chaol, care niciodată nu cerea ajutorul, niciodată nu *voia* ajutorul, le spusese să se grăbească... Ea privi spre consiliu, care încă

aştepta să-şi anunţe decizia.

Dar Nesryn îl întrebă doar pe prinţ:

— Cât de curând putem zbura?

Capitolul 58

Dimineaţa veni şi trecu, iar Yrene nu se grăbi să se ridice din pat. Nici Chaol. Mâncară tacticos un prânz în salon, fără să se deranjeze să se îmbrace corespunzător.

Hafiza urma să decidă dacă avea să le dea acele cărţi. Aşadar, erau nevoiţi să aştepte. Iar apoi să aştepte întâlnirea cu Aelin Galathynius sau oricine altcineva ar fi putut să le descifreze. Chaol spusese asta după ce Yrene îi zisese că Hafiza confirmase.

— Trebuie să fie informaţii importante în acele cărţi, spuse gânditor Chaol când mestecă seminţe de rodie, fructele pe care le băgă în gură fiind ca nişte mici rubine.

— Dacă sunt atât de vechi pe cât credem, spuse Yrene, dacă multe dintre texte sunt din necropole sau locuri asemănătoare, ar putea fi o comoară. Despre valgi. Legătura noastră cu ei.

— Aelin a avut noroc în Rifthold când a dat de acele câteva cărţi.

El îi povestise cu o seară în urmă despre asasina numită Celaena, care se dovedise a fi o regină pe nume Aelin. Tot trecutul ei, expus. Unul lung şi trist. Vocea lui devenise răguşită când vorbise despre Dorian, despre colier şi despre prinţul valg; despre cei pe care îi pierduse. Despre

propriul rol, sacrificiile pe care le făcuse, promisiunile pe care le încălcase. Totul.

Iar dacă Yrene nu l-ar fi iubit deja, l-ar fi iubit atunci, aflând adevărul şi văzând bărbatul care devenea, în care se transforma, după toate acestea.

— Regele le-a omis cumva în timpul primelor lui cercetări şi al epurării.

— Sau poate că vreun zeu s-a asigurat că o face, spuse gânditoare Yrene. Ea ridică o sprânceană. Presupun că nu este vreo pisică Baast în acea bibliotecă.

Chaol scutură din cap şi lăsă rodia mâncată jos.

— Aelin întotdeauna a avut un zeu sau doi cocoţaţi pe umerii ei. Nimic nu m-ar surprinde în acest moment.

Yrene se gândi.

— Ce s-a întâmplat cu regele? Dacă a avut un demon valg în el.

Chipul lui Chaol se întunecă în timp ce se rezemă pe înlocuitorul mai puţin comod al canapelei aurii sfâşiate.

— Aelin l-a vindecat.

Yrene se îndreptă.

— Cum?

— L-a scos din el cu foc. Ei bine, ea şi Dorian au făcut-o.

— Iar bărbatul – adevăratul rege – a supravieţuit?

— Nu. Iniţial, da. Dar nici Aelin şi nici Dorian nu au vrut să vorbească prea mult despre ce s-a

întâmplat pe pod. El a supravieţuit suficient încât să explice ce s-a făcut, dar cred că s-a stins repede. Iar Aelin a distrus castelul. Şi pe el.

— Dar focul a alungat demonul valg din el?

— Da. Şi cred că a ajutat să-l salveze şi pe Dorian. Sau cel puţin l-a eliberat suficient încât să lupte singur. El îşi înclină capul. De ce întrebi?

— Pentru că teoria mea... Genunchiul lui Yrene săltă. Ea scrută camera, uşile. Nu era nimeni în apropiere. Cred... Se aplecă mai aproape, apucându-l de genunchi. Cred că valgii sunt paraziţi. Infecţii.

El deschise gura, dar Yrene continuă.

— Hafiza şi cu mine am scos o tenie din Hasar când am venit prima dată aici. Ele se hrănesc pe seama gazdei lor, la fel ca valgii. Preiau nevoile de bază – ca foamea. Şi în cele din urmă îşi ucid gazda, când toate resursele sunt epuizate.

Chaol rămase complet nemişcat.

— Dar nu sunt viermi fără minte.

— Da, şi asta am vrut să văd cu tine, ieri. Cât de conştient era întunericul. Mărimea puterii lor. Dacă a lăsat vreun soi de parazit în sângele tău. Nu a făcut-o, dar... celălalt parazit se hrănea din tine, dându-i controlul.

El rămase tăcut.

Yrene îşi drese vocea, mângâindu-i încheietura mâinii cu degetul mare.

— Mi-am dat seama cu o seară înainte. Că am şi eu unul. Ura, furia, frica şi suferinţa mea. Ea dădu la o parte o buclă rebelă. Au fost paraziţi care s-au hrănit din mine în toţi aceşti ani, sprijinindu-

mă, dar şi hrănindu-se din mine.

Şi odată ce înţelesese asta – că locul în care se temea cel mai mult să meargă era *înăuntrul* ei, unde ar fi putut fi nevoită să recunoască ce sălăşluia, mai exact, *în ea...*

— Când mi-am dat seama ce făceam, am înţeles că asta este cu adevărat valgul, în profunzime. Ce sunt propriile umbre. *Paraziţi.* Şi a le suporta în ultimele săptămâni nu era acelaşi lucru cu a *le înfrunta.* Deci am atacat întunericul aşa cum aş face-o cu orice parazit; am roit în jurul lui. L-am făcut să vină la tine – să *te* atace cât de puternic putea, ca să fugă de *mine.* Astfel încât să îl poţi înfrunta, să îl învingi. Ca tu să poţi merge unde te temeai să o faci şi să decizi dacă, în sfârşit, eşti gata să ripostezi.

Ochii lui erau limpezi, strălucitori.

— Ţi-ai dat seama de un lucru extrem de important.

— Cu siguranţă. Ea se gândi la ce-i povestise el despre Aelin şi demonul din regele mort. Focul este curăţător. Purificator. Dar în vindecare nu este des folosit, fiind prea greoi. Apa este mai potrivită pentru vindecare. Dar, pe de altă parte, există daruri brute de vindecare. Ca al meu.

— Lumina, spuse Chaol. Arăta ca un roi de lumină, împotriva întunericului.

Ea dădu din cap.

— Aelin a reuşit să îi elibereze pe Dorian şi pe tatăl lui. Brutal, crud, iar unul nu a supravieţuit. Dar dacă o *vindecătoare* cu un dar ca al meu trebuia să trateze pe cineva posedat – *infestat* de

un valg? Inelul şi colierul erau dispozitive de implantare. Ca apa sau mâncarea otrăvită; doar purtătoarele a ceva mic, al sâmburelui acelor demoni, care apoi creşteau în gazdele lor. Îndepărtarea este primul pas, dar ai spus că demonul poate rămâne chiar şi după aceea.

Pieptul lui începu să i se ridice sacadat când dădu din cap.

Yrene şopti:

— Cred că îi pot ajuta. Cred că valgii... Cred că sunt paraziţi, iar eu îi pot *trata* pe oamenii pe care îi infestează.

— Atunci, toţi cei pe care i-a capturat Erawan, ţinuţi în acele inele şi coliere...

— I-am putea elibera.

El îi strânse mâna.

— Dar va trebui să te apropii de ei. Iar puterea lor, Yrene...

— Voi presupune că aici vor interveni Aelin şi Dorian. Ca să îi imobilizeze.

— Totuşi, este imposibil să testezi asta. Fără riscuri importante. Maxilarul i se încordă. Acesta trebuie să fie motivul pentru care te vâna agentul lui Erawan – ca să şteargă informaţiile acestea. Ca să te împiedice să-ţi dai seama, vindecându-mă. Şi să le transmiţi altor vindecătoare.

— Dacă aşa este, totuşi... De ce acum? De ce să aştepte atât de mult?

— Poate că Erawan nici măcar nu s-a gândit la asta, nu înainte ca Aelin să scoată valgii din Dorian şi din rege. El îşi masă pieptul. Dar există un inel. A fost al lui Athril, prieten cu regele Brannon şi

Maeve. I-a oferit lui Athril imunitate împotriva valgilor. S-a pierdut în trecut – fiind singurul. Aelin l-a găsit, iar Maeve şi l-a dorit destul de mult încât să i-l dea, la schimb, pe Rowan. Legenda spune că însăşi Mala l-a făurit pentru Athril, dar... Mala îl iubea pe Brannon, nu pe Athril.

Chaol se ridică de pe canapea, iar Yrene îl urmări făcând paşi.

— Era o tapiserie în fosta cameră a lui Aelin. O tapiserie care înfăţişa un cerb şi ascundea intrarea spre mormântul în care Brannon a ascuns cheile Wyrd. A fost primul indiciu al lui Aelin care a făcut-o să meargă pe acest drum.

— Şi?

Cuvântul era o şoaptă.

— Şi era o bufniţă printre animalele pădurii. Era forma lui Athril. Nu a lui Brannon. Totul era codat – tapiseria, mormântul. Simboluri peste simboluri. Dar bufniţa... Nu ne-am gândit niciodată.

— La ce să vă gândiţi?

Chaol se opri în mijlocul camerei.

— Că e posibil ca bufniţa să nu fie doar forma de animal a lui Athril, ci sigiliul lui datorită loialităţii faţă de altcineva.

Şi în ciuda zilei călduroase, sângele lui Yrene se răci când spuse:

— Silba.

Chaol dădu încet din cap.

— Zeiţa Vindecării.

Yrene şopti:

— Nu Mala a făcut acel inel pentru imunitate.

— Nu.

Silba îl făurise.

— Trebuie să mergem la Hafiza, spuse încet Yrene. Chiar dacă nu ne va lăsa să luăm cărţile, ar trebui să îi cerem să ne uităm la ele – să vedem singuri ce ar fi putut supravieţui în tot acest timp. Ce ar fi putut afla vindecătoarele Fae în război.

El îi făcu semn să se ridice.

— Vom merge acum.

Dar uşa apartamentului se deschise, iar Hasar intră, rochia ei aurie şi verde fluturând.

— Ei bine, spuse ea, rânjind la lipsa hainelor lor, la părul zburlit. Cel puţin staţi confortabil.

Yrene simţi că lumea se mişcă sub ea când prinţesa îi zâmbi lui Chaol.

— Am primit nişte veşti. Din ţinuturile voastre.

— Ce este? întrebă el imediat.

Hasar îşi curăţă unghiile.

— O, doar că flota reginei Maeve a reuşit să găsească armata pe care Aelin Galathynius a ridicat-o pe furiş. A fost o luptă pe cinste.

Capitolul 59

Chaol se gândi să o strângă de gât pe prinţesa care zâmbea, dar reuşi să-şi ţină mâinile pe lângă corp şi fruntea sus, în ciuda faptului că purta doar pantaloni, şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

O luptă navală. Aelin împotriva lui *Maeve.* El aşteptă cuvântul care urma să fie rostit. Dacă el întârziase…

Hasar îşi ridică privirea de la unghii.

— A fost un spectacol, se pare. O floră Fae împotriva unei armate de oameni...

— Hasar, te rog, şopti Yrene.

Prinţesa oftă privind spre tavan.

— Bine. Maeve a fost învinsă.

Chaol se aşeză pe canapea.

Aelin... din fericire, Aelin reuşise să găsească o cale...

— Deşi au fost nişte detalii interesante.

Apoi prinţesa relată faptele. Cifrele. O treime din flota lui Maeve, care purta steagul Whitethorn, întorsese singură armele şi se alăturase flotei din Terrasen. Dorian luptase... ţinuse linia frontului împreună cu Rowan. Apoi o haită de balauri apăruseră de nicăieri ca să lupte pentru Aelin.

Manon Cioc-Negru. Chaol era dispus să-şi parieze viaţa că, întru câtva, fie prin Aelin, fie prin Dorian, vrăjitoarea le făcuse o favoare şi, probabil, schimbase cursul acestui război.

— Magia, se zvoneşte, a fost impresionantă, continuă Hasar. Gheaţă, vânt şi apă. Dorian şi Rowan. Chiar şi un zvon despre un om care îşi schimbă forma. Lysandra. Dar fără întuneric. Şi fără foc.

Chaol îşi sprijini antebraţele pe genunchi.

— Deşi unele rapoarte susţin că s-au zărit flăcări şi umbre pe un ţărm – departe. Licării ambelor apărând şi dispărând. Şi nimeni nu le-a zărit pe Aelin sau pe Regina Întunecată în flotă.

Ar fi fost tipic pentru Aelin să mute lupta dintre ea şi Maeve pe ţărm, să minimalizeze pierderile astfel încât să-şi poată dezlănţui toată puterea fără

ezitare.

— Aşa cum am spus, continuă Hasar, umflându-şi fusta rochiei, au fost victorioşi. Aelin a fost reperată întorcându-se la flota ei, o oră mai târziu. Ei au plecat – spre nord, se pare.

El mormăi o rugăciune de mulţumire Malei şi una oricărui zeu îl veghea pe Dorian.

— Au fost pierderi mari?

— Pentru oamenii lor, da, dar niciunul dintre jucătorii importanţi, spuse Hasar, iar Chaol o urî. Dar Maeve... era acolo şi a dispărut, fără să se ştie unde a plecat. Ea se încruntă la ferestre. Poate că va naviga aici să-şi lingă rănile.

Chaol se rugă să nu fie aşa. Totuşi, dacă flota lui Maeve s-ar mai aflat în Marea Îngustă când ar fi traversat...

— Dar ceilalţi navighează spre nord – încotro? „Unde îmi pot găsi regele, fratele?”

— Presupun că spre Terrasen, acum că Aelin are propria flotă. O, şi încă una.

Hasar zâmbi cu ochii la el, aşteptând întrebarea – rugămintea.

— Care altă flotă? se forţă Chaol să întrebe.

Hasar ridică din umeri, mergând dintr-o cameră în alta.

— S-a dovedit că Aelin le-a cerut Asasinilor Tăcuţi din Deşertul Roşu să-i achite o datorie.

Pe Chaol îl usturau ochii.

— Şi Wendlynului.

Mâinile lui începură să tremure.

— Câte nave? şopti el.

— Toate, spuse Hasar cu mâna pe uşă. A venit

toată flota din Wendlyn, comandată de însuşi Prinţul Moştenitor Galan.

Aelin... Sângele lui Chaol scânteie, iar el se uită la Yrene. Ochii ei erau mari, strălucitori. Strălucitori de speranţă – speranţă preţioasă şi arzătoare.

— Se pare, spuse gânditoare Hasar, ca şi când ar fi fost un gând trecător, că există destui oameni care o respectă şi care cred ceea ce spune ea.

— Ce anume? şopti Yrene.

Hasar ridică din umeri.

— Presupun că este ceea ce a încercat să-mi spună mie, când mi-a scris un mesaj în urmă cu două săptămâni, cerându-mi ajutorul, ca de la o prinţesă la alta.

Chaol respiră tremurat.

— Ce ţi-a promis Aelin?

Hasar zâmbi în sinea ei.

— O lume mai bună.

Capitolul 60

Chaol se burzului lângă Yrene când se grăbiră pe străzile înguste din Antica, aglomerate cu oameni care se întorceau seara acasă. Nu de furie, îşi dădu ea seama, ci cu un scop.

Aelin adunase o armată, iar dacă ei li se puteau alătura, aducând o parte din armata khaganatului... Yrene văzu speranţa din ochii lui. Concentrarea.

Era o şansă oarbă în acest război. Dar doar dacă îi puteau convinge pe nobili.

O ultimă încercare, îi spuse el când intrară în

interiorul răcoros din Torre şi se grăbiră să urce scările. Lui nu-i păsa dacă trebuia să se târască în faţa khaganului. Ar fi făcut o ultimă încercare să îl convingă.

Dar, mai întâi, Hafiza. Şi cărţile care ar fi putut conţine o armă mult mai valoroasă decât săbiile şi săgeţile: cunoaşterea.

Paşii lui nu ezitară când urcară scările nesfârşite din Torre. În ciuda a tot ceea ce îi apăsa, Chaol tot îi şopti la ureche:

— Nu mă mir că picioarele tale sunt atât de frumoase.

Yrene flutură o mână, roşind.

— Bădăranule.

La ora asta, cele mai multe ucenice coborau deja la cină. Câteva radiară văzându-l pe Chaol trecând pe lângă ele pe scări, unele mai tinere chicotind. El le zâmbi tuturor cordial şi indulgent, fapt care le făcu să izbucnească din nou.

Al ei. El era al ei, voia să le spună Yrene. Acest bărbat frumos, curajos şi altruist – el era al ei.

Şi mergea acasă cu el.

Gândul o calmă puţin. Sentimentul că acele drumuri nesfârşite din Torre ar fi putut fi acum limitate; că nu ar mai fi mirosit lavanda şi pâinea coaptă pentru mult timp; că nu ar mai fi auzit chicotele.

Mâna lui Chaol o atinse pe a ei ca şi când i-ar fi spus că înţelegea. Yrene îi apucă doar uşor degetele. Da, avea să lase o parte din ea aici. Dar ce lua la plecare... Yrene zâmbea când ajunseră în vârful turnului Torre.

Chaol gâfâi, sprijinind o mână de zidul palierului. Uşa biroului Hafizei era întredeschisă, lăsând să intre ultimele raze de soare.

— Oricine a construit chestia asta a fost un sadic.

Yrene râse, bătând la uşa biroului Hafizei şi deschizând-o.

— Kamala. Şi se spune că ea... Yrene se opri, găsind gol biroul Marii Vindecătoare.

Ea îl ocoli pe palier, mergând spre camera de lucru a cărei uşă era întredeschisă.

— Hafiza?

Niciun răspuns, dar ea oricum deschise uşa.

Goală. Dulapul pentru cărţi era, din fericire, încă încuiat.

Probabil făcea vizite sau era la cină, deşi văzuseră pe toată lumea coborând după sunetul clopotului de cină, dar nu şi pe Hafiza.

— Aşteaptă aici, spuse Yrene şi coborî scările spre următorul palier, cu un nivel deasupra camerei ei.

— Eretia, spuse ea, intrând în camera mică.

Vindecătoarea mormăi un răspuns.

— Am văzut un fund frumos trecând pe aici în urmă cu o clipă.

Tusea lui Chaol se auzi de deasupra.

Yrene pufni, dar întrebă:

— Ştii unde este Hafiza?

— În camera ei de lucru. Femeia nici măcar nu se întoarse. A fost acolo toată ziua.

— Eşti... sigură?

— Da. Am văzut-o intrând şi închizând uşa şi

nu a ieşit.

— Uşa era deschisă mai devreme.

— Atunci poate că s-a strecurat pe lângă mine.

Fără să spună nimic? Nu îi stătea în fire Hafizei.

Yrene se scărpină în cap, scrutând palierul din spatele ei şi cele câteva uşi. Nu se deranjă să-şi ia „rămas-bun” de la Eretia înainte să bată. Una era goală; în cealaltă, vindecătoarea îi spuse acelaşi lucru: Hafiza era în camera ei de lucru.

Chaol aştepta în capătul scărilor când Yrene urcă din nou.

— N-ai găsit-o?

Yrene bătu cu piciorul în pământ. Poate că era paranoică, dar...

— Să verificăm sala de mese, fu tot ce spuse ea.

Zări un licăr în ochii lui Chaol. Îngrijorarea şi avertismentul.

Coborâră două niveluri până ce Yrene se opri pe palierul ei.

Uşa era închisă, dar era ceva prins sub ea, ca şi când cineva ar fi lovit obiectul în trecere.

— Ce este?

Chaol scoase sabia atât de repede încât ea nici măcar nu îl văzu mişcându-se, fiecare mişcare a corpului său, a sabiei, fiind un dans. Ea se aplecă şi scoase obiectul. Metalul scârţâi pe piatră.

Şi acolo, atârnând de lanţ... Cheia de fier a Hafizei.

Chaol studie uşa şi scările în timp ce Yrene îşi trase lanţul peste cap cu degete tremurânde.

— Nu l-a pus acolo întâmplător, spuse el.

Iar dacă se gândise să ascundă cheia aici...

— Ştia că ceva o caută.

— Nu era niciun semn de intrare forţată sau atac la etaj, replică el.

— Poate că doar s-a speriat, dar... Hafiza nu face nimic fără să se gândească.

Chaol puse o mână pe spatele ei, îndemnând-o spre scări.

— Trebuie să anunţăm garda, să adunăm un grup de căutare.

Avea să i se facă rău şi să vomite chiar pe scări.

Dacă atrăsese asta asupra Hafizei...

Panica nu ajuta pe nimeni şi la nimic.

Ea se forţă să respire. Încă o dată.

— Trebuie să ne grăbim. Spatele tău poate...

— Mă descurc. Mă simt bine.

Yrene îi evaluă postura, echilibrul.

— Atunci, grăbeşte-te.

~

Coborâră scara spiralată din Torre, întrebând pe oricine trecea dacă o văzuse pe Hafiza. „Este în camera ei de lucru”, spuseseră toate.

Ca şi când ea ar fi dispărut, pur şi simplu, în neant. În umbră.

Chaol văzuse şi suportase destule încât să-şi asculte instinctele.

Iar instinctul îi spunea că ceva ori se întâmplase, ori era în desfăşurare.

Chipul lui Yrene era alb de groază, acea cheie

de fier sărindu-i pe piept la fiecare pas. Ajunseră la parterul din Torre, iar Yrene alertă garda cu câteva cuvinte, explicând calm că Marea Vindecătoare dispăruse.

Dar organizarea unor grupuri de căutare dura prea mult. Orice se putea întâmpla în câteva minute. Secunde.

Pe holul aglomerat al nivelului principal din Torre, Yrene întrebă câteva vindecătoare despre locul în care se afla Hafiza. Nu, nu era în sala de mese. Nu, nu era în grădina cu plante. Ei tocmai fuseseră acolo şi nu o văzuseră.

Era un complex imens.

— Căutăm mai eficient dacă ne despărţim, spuse Yrene gâfâind, scrutând holul.

— Nu. Ei s-ar putea aştepta la asta. Rămânem împreună.

Yrene îşi trecu mâinile peste faţă.

— Panica răspândită ar putea face... persoana să acţioneze mai repede. Să se grăbească. Să nu spunem nimic despre asta. Ea îşi coborî mâinile. De unde începem? Ar putea fi în oraş, ar putea fi *m...*

— Câte ieşiri din Torre conduc spre străzi?

— Doar poarta principală şi una mică laterală, pentru livrări. Ambele sunt bine păzite.

Ei le vizitară pe amândouă în câteva minute. Nimic. Gărzile erau bine instruite şi păstrau o evidenţă a tuturor celor care intrau şi ieşeau. Hafiza nu fusese văzută. Şi nicio căruţă nu intrase sau ieşise de dimineaţă, înainte ca Eretia să o vadă ultima dată.

— Trebuie să fie undeva pe aici, spuse Chaol, studiind turnul care se înălţa, complexul vindecătoarelor. În afară cazului în care ştii altă cale de intrare sau de ieşire. Poate ceva care ar fi putut fi uitat.

Yrene deveni complet nemişcată, ochii ei fiind strălucitori ca focul în amurg.

— Biblioteca, şopti ea şi începu să alerge.

Rapidă – era rapidă şi tot ce putea face el era să ţină pasul cu ea. Să *alerge.* Pe toţi zeii, el *alerga* şi...

— Sunt zvonuri despre tunelurile din bibliotecă, spuse Yrene gâfâind, conducându-l pe un hol cunoscut. În subsol. Au legături cu exteriorul. Unde duc, nu ştim. Zvonurile spuneau că au fost închise, dar...

Inima lui bătu cu putere.

— Ar explica felul în care au putut veni şi pleca neobservaţi.

Şi dacă bătrâna fusese adusă aici, jos...

— Cum de au convins-o să meargă? Fără să observe cineva?

El nu voia să răspundă. Valgii putea invoca umbrele dacă voiau şi puteau să se ascundă în ele, iar acele umbre puteau deveni imediat mortale.

Yrene se opri în faţa biroului principal al bibliotecii, Nousha ridicându-şi capul. Marmura era atât de netedă încât Yrene fu nevoită să se prindă de marginile biroului ca să nu cadă.

— Ai văzut-o pe Hafiza? întrebă ea fără să gândească.

Nousha se uită la ei şi observă sabia pe care el

o ţinea încă scoasă.

— Ce este în neregulă?

— Unde sunt tunelurile? întrebă Yrene. Cele pe care le-au acoperit cu scânduri – unde *sunt?*

În spatele ei, o pisică Baast gri sări din locul în care veghea lângă şemineu şi fugi în bibliotecă.

Nousha se uită la clopotul vechi de mărimea unui bostan de pe birou. Un ciocan stătea lângă el.

Yrene puse mâna pe ciocan.

— Nu o face. Îi va alerta – asta ştim.

Pielea măslinie a femeii păru să se albească.

— Coboară spre ultimul nivel. Mergi direct spre zid. Coteşte la stânga. Mergi până la cel mai îndepărtat zid, chiar în capăt, unde piatra este aspră şi neşlefuită. Coteşte la dreapta. Le vei vedea.

Yrene respira sacadat, dar dădu din cap, mormăind direcţiile în sinea ei. Chaol le memoră.

Nousha se ridică în picioare.

— Să chem garda?

— Da, spuse Chaol. Dar în linişte. Trimite-o după noi. Cât de repede poţi.

Noushei îi tremurară mâinile când şi le împreună în faţa taliei.

— Tunelurile sunt neatinse de foarte mult timp. Fiţi atenţi. Nici măcar noi nu ştim ce este acolo.

Chaol se gândi să menţioneze utilitatea avertizărilor criptice înainte de a intra în luptă, dar îşi împleti degetele cu ale lui Yrene şi alergară pe hol.

Capitolul 61

Yrene numără fiecare pas. Nu că ar fi ajutat, dar creierul ei producea doar numere la nesfârşit.

„Unu, doi, trei... patruzeci.

Trei sute.

Patru sute douăzeci şi patru.

Şapte sute douăzeci şi unu.”

Coborâră tot mai mult, scrutând fiecare umbră şi culoar, fiecare firidă şi cameră de lectură şi colţ. Nimic.

Doar ucenice care lucrau tăcute, multe strângându-şi lucrurile. Nicio pisică Baast – niciuna.

„Opt sute treizeci.

O mie trei.”

Ei ajunseră în subsolul bibliotecii, luminile fiind mai slabe. Mai adormite.

Umbrele erau mai vioaie. Yrene văzu chipuri în toate.

Chaol înaintă, cu sabia ca argintul viu când urmă indicaţiile Noushei.

Temperatura scăzu. Luminile deveniră mai puţine şi mai îndepărtate.

Cărţile de piele erau înlocuite cu pergamente distruse. Pergamentele erau înlocuite cu tablete sculptate. Rafturile de lemn făceau loc firidelor de piatră. Podeaua de marmură deveni brută. La fel şi zidurile.

— Aici, şopti Chaol şi o opri, ridicându-şi sabia.

Holul din faţa lor era luminat de o singură lumânare, lăsată să ardă pe pământ.

Şi de-a lungul lui: patru uşi.

Trei închise cu piatră grea, dar a patra... deschisă. Piatra era răsturnată într-o parte. Altă lumânare singuratică era în faţa ei, luminând întunericul de dincolo.

Un tunel. Mai adânc în Pântec – mai adânc decât orice alt nivel din Torre.

Chaol arătă spre praful holului din faţă.

— Urme. Două rânduri, unul lângă celălalt.

Destul de sigur, pământul fusese deranjat.

El se întoarse spre ea.

— Tu rămâi aici, eu voi...

— Nu.

El studie sabia şi postura ei, când ea adăugă:

— Împreună. Facem asta împreună.

Chaol se mai gândi o clipă, apoi dădu din cap. Cu grijă, o conduse mai departe, arătându-i unde să calce ca să evite orice zgomot puternic pe pietrele instabile.

Lumânarea îi chemă spre uşa deschisă a unui tunel. Un far. O invitaţie.

Lumina dansă pe sabia lui când o înclină în faţa intrării în tunel.

Nu îi întâmpina nimic, în afară de blocuri de piatră căzute şi un culoar nesfârşit şi întunecat.

Yrene inspiră pe nas şi expiră pe gură. Hafiza. Hafiza era înăuntru. Ori rănită, ori mai rău şi...

Chaol o luă de mână şi o conduse în întuneric.

Se apropiară în linişte câteva minute. Până ce lumina singurei lumânări se estompă în urma lor şi apăru o alta. Slabă, departe. Ca şi când ar fi fost după un colţ îndepărtat.

Ca şi când cineva ar fi aşteptat.

~

Chaol ştia că era o capcană.

Ştia că Marea Vindecătoare nu fusese ţinta, ci momeala. Dar dacă sosiseră prea târziu...

El nu avea să lase să se întâmple asta.

Ei se apropiară de a doua lumânare, lumina fiind la fel de eficientă ca un clopot pentru cină.

Dar el oricum înaintă, Yrene ţinând pasul în urma lui.

Singura lumânare deveni mai strălucitoare.

Nu era o lumânare, ci o lumină aurie din culoarul de dincolo, care poleia zidul de piatră din spatele ei.

Yrene încercă să se grăbească, dar el le păstră ritmul lent. Liniştit ca moartea.

Deşi nu se îndoia că oricine ar fi fost ştia deja că ei veneau.

Ei ajunseră la cotitura din tunel, iar el studie lumina de pe zidul îndepărtat, încercând să vadă orice umbră sau perturbare. Era doar lumină.

El se uită după colţ, ca şi Yrene.

Ei i se tăie respiraţia. El văzuse nişte lucruri în ultimul an, dar asta...

Era o sală la fel de mare ca toată sala tronului din palatul din Rifthold, poate mai mare. Tavanul era ţinut la înălţime de stâlpi ciopliţi care se retrăgeau în obscuritate, un rând de scări coborând din tunel spre nivelul principal. El ştia de ce lumina fusese aurie pe ziduri.

Pentru că luminat de torţe care ardeau peste

tot... era *aur.*

Averea unui imperiu antic umplea această sală: cufere, statui şi mărunţişuri din aur pur. Armuri şi săbii.

Şi împrăştiate printre toate erau sarcofage construite nu din aur, ci din piatră impenetrabilă.

Un mormânt şi o comoară. Şi chiar în spate, ridicându-se pe o scenă înaltă...

Yrene scoase un mic sunet la vederea Marii Vindecătoare legate şi cu căluş, aşezată pe un tron de aur. Dar femeia care stătea lângă vindecătoare, cu un cuţit pe stomacul ei rotund, îi făcu sângele lui Chaol să îngheţe.

Era Duva, acum cea mai mică fiică a khaganului.

Ea le zâmbi când se apropiară, iar expresia nu era umană.

Era a unui valg.

Capitolul 62

— Ei bine, spuse creatura din prinţesă, cu siguranţă v-a luat cam mult timp.

Cuvintele răsunară prin sala imensă, ricoşând din piatră şi aur.

Chaol evaluă fiecare umbră, fiecare obiect pe lângă care treceau. Toate armele posibile. Toate căile de scăpare posibile.

Hafiza nu se mişcă în timp ce ei se apropiară, mergând pe aleea lată dintre nesfârşitele sclipiri aurii şi sarcofage. O necropolă.

Poate un oraş imens, subteran, întinzându-se

din deşert până aici.

Când vizitaseră Aksara, Duva rămăsese acasă. Susţinând că sarcina ei...

Şuieratul lui Yrene îi spuse că şi ea îşi dăduse seama de acelaşi lucru.

Duva era însărcinată, iar valgul o controla.

Chaol evaluă şansele. O prinţesă infestată de un valg, înarmată cu un cuţit şi cine ştie ce magie întunecată, Marea Vindecătoare legată de tron...

Şi Yrene.

— Pentru că te văd calculând, lord Westfall, te voi scuti de probleme şi te voi lăsa să alegi. Duva trasă linii lente peste pântecul plin cu acel cuţit, abia deranjând materialul rochiei. Vezi, va trebui să alegi. Pe mine, Marea Vindecătoare sau pe Yrene Towers. Prinţesa zâmbi şi şopti din nou „Yrene”.

Iar vocea...

Yrene tremură lângă el. Era vocea din acea noapte.

Dar Yrene îşi ridică bărbia când ei se opriră la baza scării podiumului şi îi spuse prinţesei, fermă ca orice regină:

— Ce vrei?

Duva îşi înclină capul, ochii ei fiind complet negri. Era culoarea valgilor.

— Nu vrei să ştii *cum?*

— Oricum, sunt sigur că ne vei spune, rosti Chaol.

Duva miji ochii de nemulţumire, dar râse încet.

— Tunelurile trec direct pe sub palat şi Torre. Acei spiriduşi nemuritori şi-au îngropat nobilii aici.

Renegaţi din descendenţa nobilă a familiei lui Mora. Ea îşi flutură un braţ ca să cuprindă sala. Sunt sigură că khaganul ar fi încântat să afle cât aur stă sub picioarele lui. Altă mână de jucat la momentul potrivit.

Yrene o fixă cu privirea pe Hafiza, care îi privea calmă.

Era o femeie gata să moară, care voia acum doar să se asigure că Yrene nu o credea înspăimântată.

— Aşteptam să-ţi dai seama că eu sunt, spuse Duva. Când am distrus toate acele cărţi şi pergamente preţioase, credeam că-ţi vei da seama că eu sunt singura care nu a fost la petrecere. Dar apoi mi-am dat seama – cum m-ai putea bănui?

Îşi atinse cu o mână pântecul împlinit.

— A fost motivul pentru care el a ales-o de la bun început. Minunata şi blânda Duva. Prea blândă ca să fie o pretendentă la tron. Ea zâmbi ca un şarpe. Ştii că Hasar a încercat să ia prima inelul? L-a văzut în darul de nuntă trimis de Perrington şi l-a vrut, dar Duva l-a înşfăcat înaintea ei. Ea ridică degetul, dezvăluind o bandă lată argintie.

Nici urmă de Piatră Wyrd.

— Este dedesubt, şopti ea. Un truc isteţ ca să o ascundă. Iar în clipa în care şi-a rostit jurămintele acelui prinţ îndrăgostit uman, inelul i-a fost pus pe deget. Duva rânji. Şi nimeni nu a observat. Îşi dezgoli dinţii. În afară de mica soră cu ochi ageri. Ea ţâţâi. Tumelun a suspectat că este ceva în neregulă. M-a prins băgându-mi nasul prin locuri uitate. Aşa că am prins-o şi pe ea. Duva chicoti.

Sau nu am făcut-o, presupun. De vreme ce am împins-o de pe acel balcon.

Yrene inspiră.

— Ce prinţesă frenetică şi violentă, spuse tărăgănat Duva. Înclinată să aibă *toane.* Nu puteam să o las să meargă la dragii ei părinţi şi să se plângă de mine, nu-i aşa?

— *Ticăloaso,* izbucni Yrene.

— Aşa mi-a spus şi ea, răspunse Duva. A spus că nu par *în regulă*. Îşi trecu o mână peste pântec, apoi îşi atinse tâmpla cu un deget. Ar fi trebuit să o auzi ţipând. Duva – cum a *ţipat* Duva când am împins răzgâiata de la balcon. Dar i-am închis gura destul de repede, nu-i aşa? Îşi atinse din nou pântecul cu cuţitul şi îl frecă de materialul mătăsos.

— De ce eşti *aici?* şopti Yrene. Ce *vrei?*

— Pe tine.

Inima lui Chaol se poticni auzind asta.

Duva se îndreptă.

— Regele Întunecat a auzit zvonuri cum că o vindecătoare binecuvântată cu darurile Silbei a intrat în Torre. Şi asta l-a făcut foarte prevăzător.

— Pentru că vă pot stârpi pe toţi ca pe nişte paraziţi?

Chaol îi aruncă lui Yrene o privire de avertisment.

Dar Duva luă pumnalul de pe burtă şi studie lama.

— De ce crezi că Maeve şi-a adunat vindecătoarele, fără să le permită vreodată să părăsească graniţele ei patrulate? Ştia că ne vom

întoarce. Voia să fie pregătită – să se protejeze. Vindecătoarele din Doranelle erau favoritele ei preţuite, armata secretă. Duva îngână, arătând cu pumnalul spre necropolă. Cât de inteligenţi au fost spiriduşii care au scăpat de influenţa ei după ultimul război! Au fugit tocmai până aici – vindecătoare care ştiau că regina lor le-ar ţine în ţarcuri ca pe animale. Iar apoi au adus magia în ţinut, în oameni. Au încurajat ridicarea puterilor corecte, ca să se asigure că acest ţinut va fi întotdeauna puternic, apărat. Iar apoi au dispărut, luându-şi averile şi istoria sub pământ. Asigurându-se că sunt uitaţi dedesubt, în timp ce mica *grădină* a fost plantată deasupra.

— De ce? fu tot ce spuse Chaol.

— Ca să le dea celor pe care Maeve nu le considera importante o şansă de luptă, în cazul întoarcerii lui Erawan. Duva ţâţâi. Ce nobili sunt aceşti spiriduşi renegaţi! Şi astfel Torre s-a dezvoltat, iar Maiestatea Sa Întunecată s-a ridicat, într-adevăr, din nou, iar apoi a căzut şi a dormit. Şi chiar şi el a uitat ce ar putea face o persoană cu darurile potrivite. Dar după aceea s-a trezit din nou şi şi-a adus aminte de vindecătoare. Aşadar, s-a asigurat că le înlătură pe cele dăruite din ţinuturile nordice. Ea zâmbi la Yrene, urât şi rece. Dar se pare că o mică vindecătoare a scăpat de moarte. Şi a ajuns tocmai în acest oraş, cu un imperiu care să o păzească.

Yrene respira sacadat. El văzu vinovăţia şi groaza cuprinzând-o la gândul că, venind aici, adusese asta asupra lor: asupra lui Tumelun,

asupra Duvei, asupra complexului Torre şi asupra khaganatului.

Dar ce nu îşi dădu seama Yrene văzu Chaol în schimb, cu povara unui continent, a lumii asupra lui. Văzu ce îl îngrozise pe Erawan suficient încât să trimită pe unul dintre agenţii lui.

Deoarece Yrene, plină de putere şi privind demonul valg lăudăros... Speranţă.

Speranţa stătea lângă el, ascunsă şi protejată în toţi aceşti ani în acest oraş şi în anii de dinainte, adusă din partea cealaltă a pământului de către zei, ascunsă de forţele înclinate să o distrugă.

Un sâmbure de speranţă.

Cea mai periculoasă armă dintre toate împotriva lui Erawan, împotriva întunericului antic al valgilor.

Ceea ce fusese adus aici să recupereze pentru patria lui, pentru poporul lui. Ceea ce fusese adus aici să *protejeze.* Mai preţioasă decât soldaţii, decât orice armă. Singura lor şansă de salvare.

Speranţa.

— Atunci, de ce nu mă ucizi? întrebă Yrene. De ce nu mă ucizi, pur şi simplu?

Chaol nu îndrăzni să rostească sau să se gândească la întrebare.

Duva îşi puse din nou pumnalul pe burtă.

— Pentru că eşti mult mai utilă în viaţă pentru Erawan, Yrene Towers.

~

Yrene tremura. În oase, ea tremura.

— Sunt un nimeni, şopti Yrene.

Acea lamă – acea lamă stătea pe pântecul ei, iar Hafiza rămase nemişcată şi atentă, mereu calmă, lângă Duva.

— Serios? spuse prinţesa. Doi ani reprezintă un ritm *nefiresc* de rapid ca să avansezi atât de mult în Torre. Nu-i aşa, vindecătoareo?

Lui Yrene îi veni să vomite când demonul din Duva se uită la Hafiza.

Hafiza se uită ferm în ochii ei.

Duva râse încet.

— Ea ştia. Aşa a spus când am luat-o mai devreme din camera ei. Că veneam la tine, moştenitoarea Silbei.

Yrene îşi duse mâna la medalion. La biletul dinăuntru.

„Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare.”

Silba însăşi venise în acea seară în Innish şi o trimisese aici, cu un mesaj pe care avea să îl înţeleagă mai târziu?

Lumea avea nevoie de mai multe vindecătoare ca să se lupte cu Erawan.

— De aceea m-a trimis Erawan, spuse tărăgănat Duva. Ca să fiu spionul lui. Să văd dacă o vindecătoare cu acele *daruri* s-ar putea, într-adevăr, ridica din Torre. Şi să te împiedic să afli prea multe. Ea ridică uşor din umeri. Bineînţeles, uciderea prinţesei răzgâiate şi a celeilalte vindecătoare au fost... greşeli, dar sunt sigură că Maiestatea Sa Întunecată mă va ierta pentru asta când mă voi întoarce cu tine.

Vuietul îi umplu mintea atât de puternic, încât Yrene abia se putea auzi când izbucni:

— Dacă vrei să mă duci la el, de ce ai ucis-o pe vindecătoarea cu care m-ai confundat? Şi de ce nu ucizi toate vindecătoarele din oraş, ca să vă scutiți de necazuri?

Duva pufni, fluturând pumnalul.

— Pentru că *asta* ar ridica prea multe întrebări. *De ce* le urmărea Erawan pe cele din specia ta? Anumiţi jucători-cheie ar fi început să se gândească. Aşadar, cele din Torre au fost lăsate în pace – în ignoranţă, sălăşluind departe de nord, fără să părăsească aceste ţărmuri. Până va veni vremea ca stăpânul meu să se ocupe de *acest* imperiu. Ea aruncă un zâmbet care îi făcu sângele lui Yrene să îngheţe complet. În ceea ce o priveşte pe cealaltă vindecătoare... Nu a avut nicio legătură cu faptul că semăna cu tine. S-a aflat în locul greşit la momentul nepotrivit. Ei bine, momentul potrivit pentru mine, de vreme ce eram foarte flămândă şi nu prea puteam să mă hrănesc fără să fiu observată. Doar ca să te fac să-ţi fie frică, să te fac să înţelegi pericolul şi să nu mai lucrezi cu acel prost din Adarlan, să nu îţi mai bagi prea mult nasul în chestiuni atât de vechi. Dar nu ai ascultat, nu-i aşa?

Yrene îşi strânse pumnii pe lângă corp.

Duva continuă:

— Păcat, Yrene Towers! Păcat. În fiecare zi în care ai lucrat cu el şi l-ai vindecat, a devenit clar că tu, într-adevăr, erai cea pe care o râvneşte Regele meu Întunecat. Şi după ce spionii din palat ai Duvei

i-au spus că l-ai vindecat complet, odată ce a mers din nou şi tu ai dovedit, fără îndoială, că eşti cea pe care am fost trimisă să o găsesc... Ea rânji la Hafiza, iar Yrene voi să îi sfâşie acea expresie de pe chip. Ştiam că un atac direct ar fi complicat. Dar să te atrag aici... A fost prea uşor. Sunt cam dezamăgită. Aşadar, declară ea, întorcând cuţitul în mână, vei veni cu mine, Yrene Towers. Spre Morath.

Chaol păşi în faţa lui Yrene.

— Uiţi un lucru.

Duva ridică o sprânceană îngrijită.

— O?

— Încă nu ai câştigat.

„Pleacă, voia Yrene să îi spună. Fugi.”

Pentru că puterea întunecată începea să se rotească în jurul degetelor Duvei, în jurul mânerului pumnalului.

— Ce amuzant, lord Westfall, spuse Duva, uitându-se la ei de pe podium. Tu crezi că poţi trage de timp până când vor veni străjerii. Dar până atunci vei fi mort şi nimeni nu *va îndrăzni* să se îndoiască de cuvântul meu când le voi spune că ai încercat să ne ucizi aici şi să duci acest aur înapoi în regatul tău sărac, după ce l-ai cheltuit pe al tău comandând armele de la vizirii tatălui meu. Zău, ai putea cumpăra o mie de armate cu aurul acesta.

Yrene spuse printre dinţi:

— Tot va mai trebui să te lupţi cu *noi.*

— Probabil. Duva scoase ceva din buzunar. Alt inel, făcut din piatră atât de neagră încât absorbea

lumina, fără îndoială trimis direct din Morath. Dar odată ce îţi pui inelul... vei face orice voi spune.

— Şi de ce aş vrea *vreodată...*

Duva puse cuţitul la gâtul Hafizei.

— De aceea.

Yrene se uită la Chaol, dar el măsura din priviri camera, scările şi ieşirile.

Puterea întunecată se răsuci în jurul degetelor Duvei.

— Deci, spuse Duva, făcând un pas pe podium. Să începem.

Ea mai făcu un pas înainte să se întâmple.

Chaol nu se mişcă, dar o făcu Hafiza.

Ea îşi împinse corpul, cu tot cu scaun şi cu toată greutatea acelui tron de aur, pe scări, direct peste Duva.

Yrene ţipă, alergând spre ele, Chaol mişcându-se.

Hafiza şi copilul, copilul şi Hafiza...

Bătrâna şi prinţesa se rostogoliră pe scările abrupte, lemnul pocnind. Lemnul, nu metalul. Tronul fusese vopsit, iar acum se sfărâmă când ele se rostogoliră, Duva ţipând, iar Hafiza fiind atât de tăcută, chiar dacă i se dezlegase căluşul...

Ele atinseră podeaua de piatră cu un pocnet pe care Yrene îl simţi în inimă.

Chaol ajunse imediat acolo, fără să meargă spre Duva, întinsă pe pământ, ci spre Hafiza, moale şi nemişcată. El o trase înapoi, aşchiile şi funiile agăţându-se de ea, gura deschizându-i-se...

Ochii deschizându-i-se...

Yrene suspină, apucând-o pe Hafiza de celălalt

braţ şi ajutându-l să o dea la o parte, spre statuia înaltă a unui soldat Fae, tocmai când Duva se ridică pe coate, cu părul liber în jurul feţei şi spuse nervoasă:

— Grămadă putrezită de *rahat...*

Chaol se ridică imediat, cu sabia înclinată în faţa lor în timp ce Yrene bâjbâi după magia ei ca să vindece corpul bătrân şi fragil.

Bătrâna reuşi să ridice un braţ suficient încât să apuce încheietura mâinii lui Yrene. „Pleacă”, păru ea să spună.

Duva se ridică în picioare, cu aşchii lungi înfipte în gât, sângele curgându-i din gură. Sânge negru.

Chaol aruncă o privire peste umăr, la Yrene, spunându-i să fugă şi să o ia pe Hafiza cu ea.

Yrene deschise gura ca să îi spună „nu”, dar el îşi întorsese deja privirea înainte, către prinţesa care avansă un pas.

Cu rochia sfâşiată, dezvăluind o burtă fermă şi rotundă dedesubt.

O astfel de cădere cu un copil...

„Un copil.”

Yrene o apucă pe Hafiza de umerii prea subţiri, ridicându-i trupul uşor de pe podea.

Chaol nu ar fi ucis-o pe Duva.

Yrene suspină printre dinţii încleştaţi când o târî pe Hafiza tot mai departe pe aleea flancată de aur, statuile privind insensibile.

El nici măcar nu ar fi rănit-o pe Duva, nu cu acel copil în pântec.

Pieptul lui Yrene se prăbuşi la zumzetul încet al

puterii care umplu camera.

Chaol nu avea de gând să riposteze, ci să tragă de timp pentru Yrene.

Ca să o scoată afară pe Hafiza şi să fugă.

Duva spuse mieros:

— Probabil că te va durea mult.

Yrene se întoarse tocmai când umbrele ieşiră din prinţesă, îndreptate spre Chaol.

El se rostogoli într-o parte, explozia radiind şi lovind statuia în spatele căreia se ascunsese.

— Ce teatral, ţâţâi Duva, iar Yrene se grăbi, trăgând-o pe Hafiza spre scările îndepărtate, lăsându-l în urmă.

Dar mişcarea îi atrase atenţia, iar apoi...

O statuie se prăbuşi în calea prinţesei.

Duva o dădu într-o parte cu puterea ei. Aurul se împrăştie prin cameră în bucăţi mari care bubuiră pe sarcofage, pocnetul răsunând prin sală.

— Mă vei plictisi, spuse Duva şi aruncă o mână de întuneric spre locul în care fusese. Yrene se împiedică atunci când camera tremură, dar rămase în picioare.

Urmă o altă lovitură.

Încă una.

Duva şuieră, ocolind sarcofagul după care presupunea că se ascundea Chaol şi îşi trimise orbeşte puterea.

Chaol apăru cu un scut în mână.

Nu era un scut, ci o oglindă veche.

Puterea ricoşă din metal, spărgând sticla, chiar în timp ce ricoşă în prinţesă.

Yrene văzu mai întâi sângele, pe amândoi.

Apoi văzu groaza de pe chipul lui când Duva fu aruncată înapoi, izbindu-se în sarcofagul de piatră atât de puternic încât oasele îi pocniră.

Duva căzu la pământ şi nu se mişcă.

Yrene aşteptă o clipă. Două.

Ea o lăsă pe Hafiza pe podea şi alergă. Alergă direct spre Chaol, unde el gâfâia, uitându-se cu gura căscată la corpul căzut al femeii.

— Ce am făcut, şopti el, refuzând să îşi ia privirea de la prinţesa nemişcată. Sângele îi curgea pe chip de la cioburile oglinzii, dar nu era nimic grav – nimic mortal.

Duva, pe de altă parte...

Yrene îşi făcu loc pe lângă el, pe lângă sabia lui, spre prinţesa de pe pământ. Dacă ea era doborâtă, ar fi putut scoate demonul valg, ar putea să îi vindece corpul...

Ea o întoarse pe Duva şi o văzu pe prinţesă zâmbindu-i.

Se petrecuse prea repede. Prea repede.

Duva se întinse spre faţa ei, spre gât, benzi negre de putere sărindu-i din palme.

Apoi Yrene nu mai fu acolo, ci pe pietre, aruncată într-o parte când Chaol se avântă între ea şi prinţesă.

Fără scut, fără armă.

Doar cu spatele, complet expus, în timp ce o împinse pe Yrene şi primi toată puterea atacului valgului.

Capitolul 63

Agonia îi cuprinse coloana, coborând spre picioare, în braţe şi chiar şi în vârfurile degetelor.

Era mai rău decât în castelul de cleştar.

Mai rău decât acele şedinţe de vindecare.

Dar tot ce putea vedea el, tot ce văzuse, era Yrene, acea putere îndreptându-se spre inima ei...

Chaol căzu la pământ, iar strigătul lui Yrene sfărâmă durerea.

„Ridică-te, ridică-te, ridică-te.”

— Ce păcat că toată munca grea a fost degeaba, spuse Duva şi arătă cu degetul spre coloana lui. Bietul tău spate.

Acea putere întunecată se izbi din nou în coloana lui şi ceva se rupse.

Din nou. Din nou.

Prima dată nu îşi mai simţi picioarele.

— *Încetează,* suspină Yrene, în genunchi*. Încetează!*

— Fugi, şopti el, forţându-se să-şi lipească palmele de piatră, forţându-şi braţele să împingă, ca să se ridice...

Duva băgă mâna în buzunar şi scoase inelul negru.

— Ştii cum se termină asta.

— Nu, spuse el, iar spatele îl duru când încercă din răsputeri să se ridice în picioare...

Yrene se târâi o treaptă. Încă una. Uitându-se la ei.

Nu din nou. Nu avea de gând să suporte să vadă aşa ceva, să îndure să *retrăiască* experienţa.

Dar apoi văzu ce apucă Yrene în mâna dreaptă şi spre ce se târâise.

Era sabia lui.

Duva chicoti, păşind peste picioarele lui întinse şi nemişcate în timp ce înaintă spre Yrene, când tânăra se ridică în picioare şi ridică sabia între ele.

Lama tremura, iar lui Yrene îi tremurară umerii când suspină printre dinţi.

— Ce crezi că ai putea face, spuse Duva, împotriva acestui lucru?

Fuioare de putere întunecată se desfăcură din palmele prinţesei.

— *Nu.* El mormăi cuvântul, îl strigă la corpul său, la rănile care înaintau, la agonia care îl trăgea în jos. Duva ridică un braţ ca să lovească...

Iar Yrene aruncă sabia. O aruncare directă, fără pricepere şi frenetică.

Dar Duva se feri...

Yrene fugi.

Rapidă ca o căprioară, se întoarse şi fugi, alergând în labirintul de cadavre şi comori.

Şi, ca un câine după vânat, Duva mârâi şi fugi după ea.

~

Ea nu avea niciun plan. Nu avea nimic.

Nu avea de ales. Nimic.

Coloana lui Chaol...

Dispărută. Toată acea muncă... distrusă.

Yrene alergă printre grămezile de aur, căutând, căutând...

Umbrele Duvei explodară în jurul ei, aruncând bucăţi de aur în aer, poleind fiecare respiraţie a lui Yrene.

Ea înşfăcă o sabie scurtă din cufărul plin de comori în timp ce fugi, lama zbârnâind prin aer.

Dacă ar fi putut să o prindă, să o ţină jos pe Duva suficient de mult timp...

O lovitură a puterii distruse sarcofagul de piatră din faţa ei. Bucăţile de piatră plutiră.

Yrene auzi zgomotul surd înainte să simtă impactul.

Apoi capul îi zvâcni de durere, iar lumea se înclină.

Se luptă să rămână în picioare cu fiecare clipă, cu fiecare fărâmă de concentrare pe care o stăpânise vreodată.

Yrene nu îşi lăsă picioarele să şovăie. Continuă să se mişte, trăgând cât putea de timp. Ocolind o statuie, ea...

Duva stătea în faţa ei.

Yrene intră în ea, sabia scurtă fiind atât de aproape de stomacul prinţesei, de acel pântec...

Ea îşi răsfiră degetele, scăpând arma. Duva rămase nemişcată, cu braţele apucând-o pe Yrene de gât şi talie, ţintuind-o.

Prinţesa spuse, târând-o înapoi pe acea alee:

— Corpului nu îi place să alerge atât de mult.

Yrene se zvârcoli, dar Duva o ţinu strâns. Prea puternică pentru cineva de mărimea ei, ea era prea puternică.

— Vreau să vezi asta. Vreau să vedeţi amândoi asta, îi spuse Duva la ureche.

Chaol se târâse până la jumătatea aleii. Se târâse, lăsând o urmă de sânge, picioarele fiindu-i imobile. Ca să ajute.

El încremeni, sângele curgându-i din gură când Duva se opri pe alee, lipind-o pe Yrene de ea.

— Să te oblig să mă vezi cum îl ucid sau să îl oblig pe el să mă vadă cum îţi pun inelul?

Şi, chiar cu acel braţ lipit de gâtul ei, Yrene spuse:

— *Nu îl atinge!*

Cu sânge pe dinţii pe care îi scrâşni, braţele lui Chaol se încordară şi îndoiră în timp ce încercă să se ridice.

— Păcat că nu am două inele, îi spuse gânditoare Duva lui Chaol. Sunt sigură că prietenii tăi ar plăti bine pentru tine. Ea mormăi. Dar presupun că şi moartea ta va fi la fel de devastatoare.

Duva îşi relaxă braţul de pe talia lui Yrene ca să arate spre el.

Yrene se mişcă şi o lovi pe prinţesă în picior.

Iar când prinţesa se clătină, Yrene lovi cu palma cotul femeii, eliberându-se de braţul de pe gâtul ei ca să se poată roti şi o lovi cu cotul direct în faţă pe Duva.

Duva căzu ca o piatră, sângele ţâşnind.

Yrene sări spre pumnalul de lângă Chaol. Lama zăngăni când ieşi din teacă şi se aruncă peste prinţesa uluită, călărind-o.

Ridică acea lamă ca să o înfigă în gâtul femeii, să îi taie capul. Puţin câte puţin.

— *Nu o face,* spuse răguşit Chaol, cuvântul

fiind plin de sânge.

Duva distrusese asta – distrusese *totul.*

După sângele care îi ieşea din gură, din gât...

Yrene plângea, ţinând pumnalul deasupra gâtului prinţesei.

El era pe moarte. Duva sfâşiase ceva din el.

Sprâncenele Duvei începură să zvâcnească şi să se încrunte în timp ce se agită.

Acum.

Ea trebuia să o facă acum. Să înfigă lama şi să pună capăt situaţiei.

Să termine şi, probabil, să îl salveze, să îi oprească acea hemoragie internă. Dar coloana lui, *coloana lui...*

O viaţă. Ea depusese un jurământ să nu ia niciodată o viaţă.

Iar cu această femeie în faţa sa, cu a doua viaţă în pântecul ei...

Yrene coborî pumnalul. Ar fi făcut-o. *Ar fi făcut-o* şi...

— Yrene, şopti Chaol, iar cuvântul fu plin de durere, atât de încet...

Era prea târziu.

Magia ei putea să-i simtă moartea. Ea nu îi spusese despre darul îngrozitor – că vindecătoarele *ştiau* când moartea era aproape. Silba, doamna morţilor uşoare.

Moartea pe care i-ar fi dat-o Duvei şi copilului ei nu ar fi fost aşa.

Moartea lui Chaol nu avea să fie astfel.

Dar ea...

Dar ea...

Prinţesa părea atât de tânără, chiar şi când se agita. Iar viaţa din pântecul ei...

Viaţa din faţa ei...

Yrene azvârli cuţitul pe podea.

Zăngănitul lui răsună din aur, piatră şi oase.

Chaol închise ochii cu ceea ce ea ar fi putut jura că era uşurare.

O mână uşoară îi atinse umărul.

Ea cunoştea acea atingere. Era Hafiza.

Dar când Yrene se uită, când se întoarse şi suspină...

Alţi doi stăteau în spatele Marii Vindecătoare, ţinând-o verticală, lăsând-o pe Hafiza să se aplece lângă Duva şi să sufle pe faţa prinţesei, făcând-o să doarmă netulburată.

Nesryn. Părul îi era zburlit, obrajii ei erau roz şi crăpaţi...

Şi Sartaq, cu părul mult mai scurt. Chipul prinţului era încordat, iar ochii mari când îşi privi sora inconştientă şi însângerată, când Nesryn şopti:

— Am ajuns prea târziu...

Yrene sări peste pietre spre Chaol. Genunchii i se juliră pe piatră, dar ea abia simţi, abia simţi sângele curgându-i pe tâmplă când îi luă capul în poală şi închise ochii, adunându-şi puterea.

Albul lumină, dar era roşu şi negru peste tot.

Era prea mult. Prea multe lucruri distruse şi sfâşiate şi devastate...

Pieptul lui abia se ridica. El nu deschise ochii.

— *Trezeşte-te,* îi ordonă, cu vocea spartă. Ea plonjă în puterea ei, dar distrugerile... Era ca şi

când ar fi încercat să peticească găurile dintr-o navă care se scufunda.

Prea multe. Prea multe şi...

Se auziră strigăte şi paşi peste tot în jurul lor.

Viaţa lui începu să scadă şi să se transforme în ceaţă în jurul magiei ei. Moartea dădea târcoale, ca un vultur cu un ochi asupra lor.

— *Împotriveşte-te,* suspină Yrene, scuturându-l. Ticălos încăpăţânat, *împotriveşte-te.*

Ce rost mai avea, dacă acum, când conta...

— Te rog, şopti ea.

Pieptul lui Chaol se ridică, un pic mai mult decât ultima dată...

Ea nu putea suporta. Nu avea să suporte asta...

Licări o lumină în acea masă de roşu şi negru care ceda.

Se aprinse o lumânare. O explozie de alb.

Apoi alta.

Încă una.

Lumini aprinse în acel interior distrus. Iar unde străluceau ele...

Carnea se lipi. Osul se netezi.

O lumină după alta.

Pieptul lui continuă să se ridice şi să coboare. Să se ridice şi să coboare.

Dar în suferinţă, în întuneric şi în lumină...

Se auzi vocea unei femei care era şi cunoscută, şi străină. O voce care era şi a Hafizei, şi a... altcuiva. Aparţinea cuiva care nu era om şi nu fusese niciodată. Vorbind prin Hafiza, vocile se amestecară în întuneric.

„Distrugerea este prea mare. Trebuie să fie un preţ dacă îşi va reveni.”

Toate luminile părură să ezite la vocea din altă lume.

Yrene se atinse de ele şi înaintă cu greu ca printr-un câmp de flori albe, luminile săltând şi legănându-se în acest loc liniştit al suferinţei.

Nu erau lumini… ci vindecătoare.

Ea le cunoştea luminile, esenţa. Eretia – cea de lângă ea era Eretia.

Vocea care era a Hafizei şi a Celeilalte spuse din nou:

— Trebuie să fie un preţ.

Pentru ce îi făcuse prinţesa… Nu mai era cale de întoarcere.

— Voi plăti eu, spuse Yrene în suferinţă, întuneric şi lumină.

— O fiică din Fenharrow va plăti datoria unui fiu din Adarlan?

— Da.

Ea ar fi putut jura că o mână blândă şi caldă îi atinse faţa.

Şi Yrene ştiu că nu era a Hafizei sau a Celeilalte. Nu era a vreunei vindecătoare în viaţă.

Ci a celei care nu o părăsise niciodată, nici măcar când fusese transformată în cenuşă în vânt.

Cealaltă spuse:

— De bunăvoie?

— Da. Cu toată inima.

Oricum, fusese a lui de la început.

Acele mâini tandre de fantomă îi atinseră din nou obrazul şi dispărură.

Cealaltă spuse:

— Am ales bine. Vei plăti datoria, Yrene Towers. Şi sper că vei vedea ce înseamnă cu adevărat.

Yrene încercă să vorbească, dar lumina sclipi, blândă şi liniştitoare şi o orbi, în sinea şi în afara ei. O lăsă crispându-se deasupra capului lui Chaol, apucându-i cămaşa cu degetele, simţindu-i bătăile inimii în palme şi respiraţia pe ureche.

Erau mâini pe umerii ei. Două perechi. Ele se strânseră, ca un ordin tăcut să îşi înalţe capul. Yrene se supuse.

Hafiza stătea în spatele ei, Eretia lângă ea, fiecare cu o mână pe umărul ei.

În spatele lor stăteau câte două vindecătoare, cu mâinile pe umerii lor.

În spate, încă două. Şi altele, şi altele.

Era un lanţ viu al puterii.

Toate vindecătoarele din Torre, tinere şi bătrâne, stăteau în acea cameră cu aur şi oase.

Toate în legătură unele cu celelalte, toate canalizându-şi puterea spre Yrene, spre mâna pe care încă o ţinea pe Chaol.

Nesryn şi Sartaq stăteau la câţiva paşi distanţă, prima cu o mână pe gură. Deoarece Chaol...

Vindecătoarele din Torre îşi coborâră capetele, rupând podul de legătură când picioarele şi apoi genunchii lui Chaol se mişcară.

Iar apoi deschise ochii şi se uită la Yrene, lacrimile ei căzând pe faţa lui însângerată. El ridică o mână ca să îi şteargă buzele.

— Sunt mort?

— Viu, şopti ea şi îşi coborî faţa spre a lui. Foarte viu.

Chaol zâmbi oftând adânc şi spuse:

— Bun.

Yrene îşi ridică fruntea, iar el îi zâmbi din nou, sângele uscat alunecându-i de pe faţă la acea mişcare.

Iar unde fuseseră cândva cicatrice pe obrazul lui... rămase doar piele netedă.

Capitolul 64

Pe Chaol îl durea corpul, dar era durerea noutăţii. A muşchilor dureroşi, nu a celor rupţi.

Iar aerul din plămânii lui... nu îl ustura la respirat.

Yrene îl ajută să se ridice, fiind ameţit.

El clipi văzându-i pe Nesryn şi Sartaq în faţa lor în timp ce vindecătoarele începură să se îndepărteze în rânduri, cu chipurile severe. Părul lung al prinţului fusese tuns în favoarea unui păr liber lung până la umeri, iar Nesryn... purta haine de piele, ochii negri fiindu-i mai strălucitori decât îi văzuse vreodată – în ciuda seriozităţii expresiei de pe chip.

Chaol spuse răguşit:

— Ce...

— Ai trimis un bilet să ne întoarcem, spuse Nesryn, cu chipul foarte palid. Am zburat cât de repede am putut. Ni s-a spus să venim în Torre mai devreme în seara asta. Gărzile erau chiar în urma

noastră, dar am fugit mai repede decât ei. Ne-am cam rătăcit acolo, dar apoi... pisicile ne-au arătat calea.

Aruncă o privire nedumerită peste umăr, spre locul în care şase pisici cu ochi de culoarea berilului stăteau pe treptele tunelului, spălându-se. Ele observară atenţia oamenilor şi se împrăştiară, cu cozile ridicate.

Sartaq adăugă, schiţând un zâmbet:

— Ne-am gândit că ar fi utile şi vindecătoarele şi le-am cerut câtorva să ne urmeze. Dar se pare că mai multe au vrut să vină.

Având în vedere numărul femeilor care ieşeau în rând după pisicile care dispăruseră... Toate. Toate veniseră.

În spatele lui Chaol şi al lui Yrene, Eretia o îngrijea pe Hafiza. Era în viaţă, cu privirea limpede, dar... fragilă.

Eretia şopti deasupra bătrânei, dojenind-o pentru asemenea eroisme, cu ochii înlăcrimaţi. Poate mai mult când Hafiza îşi trecu un deget peste obrazul Eretiei.

— Ea este... începu Sartaq, făcând semn din cap spre Duva, întinsă pe podea.

— Inconştientă, spuse răguşită Hafiza. Va dormi până va fi trezită.

— Chiar şi cu inelul valg pe deget? întrebă Nesryn în timp ce Sartaq vru să o ridice pe sora lui de pe podeaua din piatră.

Ea îl opri cu un braţ pe mijloc, făcându-l pe prinţ să o privească neîncrezător. Ambii aveau tăieturi şi erau plini de sânge, îşi dădu seama

Chaol. Iar felul în care se mişcase prinţul... şchiopătând. Ceva se întâmplase...

— Chiar şi cu inelul, va rămâne adormită, spuse Hafiza.

Yrene doar fixa cu privirea prinţesa şi pumnalul de pe podeaua din apropiere.

Şi Sartaq văzu asta şi îi spuse încet lui Yrene:

— Mulţumesc – pentru că ai cruţat-o.

Yrene doar îşi lipi faţa de pieptul lui Chaol. El o mângâie pe păr, găsindu-l ud...

— Sângerezi...

— Sunt bine, spuse ea.

Chaol se retrase, studiindu-i faţa şi tâmpla însângerată.

— Eşti oricum, numai bine nu, spuse el, întorcând capul spre Eretia. Ea este rănită...

Eretia îşi dădu ochii peste cap.

— Mă bucur să văd că asta te-a scos din starea ta de spirit obişnuită.

Chaol îi aruncă femeii o privire directă.

Hafiza se uită peste umărul Eretiei şi o întrebă crispată pe Yrene:

— Eşti sigură că bărbatul acesta insistent merită preţul?

Înainte ca Yrene să poată răspunde, Chaol întrebă:

— Ce preţ?

O linişte îi cuprinse pe toţi şi chiar şi Yrene se uită la Hafiza în timp ce femeia plecă de lângă Eretia, care o îngrijea. Marea Vindecătoare spuse încet:

— Distrugerea era prea mare. Chiar şi cu noi

toate... Moartea te ţinea de mână.

El se întoarse spre Yrene, groaza adunându-i-se în stomac.

— Ce ai făcut? şopti Chaol.

Ea nu se uită în ochii lui.

— Probabil că a făcut o înţelegere păguboasă, asta a făcut, izbucni Eretia. S-a oferit să plătească preţul fără măcar să i se spună care era. Ca să-ţi salveze pielea. Cu toţii am auzit.

Eretia era pe cale să fie strânsă de gât, dar Chaol întrebă cât de calm reuşi:

— *Cui* să plătească preţul?

— Nu este o plată, îl corectă Hafiza, punând o mână pe umărul lui Eretiei, ca să o facă să tacă, ci o refacere a echilibrului. Celei care vrea să îl vadă intact. Care a vorbit prin mine atunci când ne-am adunat toate în tine.

— Care a fost preţul? spuse răguşit Chaol. Dacă ea renunţase la ceva, avea să găsească o cale să îl recupereze. Lui nu-i păsa ce trebuia să plătească, ce trebuia să...

— Ca să îţi ţinem viaţa legată de lumea asta, a trebuit să o legăm de alta. De a ei. Două vieţi, îl lămuri Hafiza, împart acum un singur fir. Dar, chiar şi aşa... Ea gesticulă spre picioarele lui, spre piciorul pe care el îl ridică să îl sprijine de podea. Demonul a distrus multe părţi din tine. Prea multe. Şi am plătit un preţ şi ca să salvăm o mare parte din tine.

Yrene rămase nemişcată.

— Ce vrei să spui?

Hafiza se uită din nou la ei.

— Coloana e vătămată, fapt care, la rândul său, afectează părţile inferioare ale picioarelor, pe care nici măcar noi nu le-am putut repara.

Chaol se uită între Marea Vindecătoare şi picioarele lui, care acum se mişcau. Ba chiar se şi apăsă pe picioare, care rezistară.

Hafiza continuă:

— Cu legătura vieţii dintre voi, puterea lui Yrene care curge prin tine... va acţiona ca o proteză. Stabilizând zona, dându-ţi posibilitatea să-ţi foloseşti picioarele ori de câte ori magia lui Yrene este în forţă.

El se pregăti să audă cuvântul „dar”. Hafiza spuse cu severitate.

— Dar când puterea lui Yrene scade, când este epuizată sau obosită, rana ta va recâştiga controlul, iar posibilitatea de a merge va fi din nou slăbită. Vei fi nevoit să foloseşti măcar bastonul – în zilele grele, poate mai multe zile, scaunul. Dar rana de la coloană va rămâne.

El asimilă cuvintele. Se gândi la ele şi le asimilă.

Yrene era complet tăcută. Atât de nemişcată încât el se întoarse spre ea.

— Nu îl pot vindeca din nou? Ea se aplecă spre el, ca şi când ar fi făcut-o.

Hafiza scutură din cap.

— Face parte din echilibru – preţul. Nu tenta compasiunea forţei care ţi-a oferit asta.

Dar Chaol atinse mâna lui Yrene.

— Nu este nicio povară, Yrene, spuse el cu blândeţe. Ca să primesc asta. Nu este deloc o

povară.

Totuşi, agonia îi învălui chipul.

— Dar eu...

— Să folosesc scaunul nu este o pedeapsă. Nu este o închisoare, spuse el. Niciodată nu a fost. Şi sunt la fel de bărbat şi în acel scaun, cu sau fără baston, aşa cum sunt stând în picioare.

El şterse lacrima care alunecă pe obrazul ei.

— Am vrut să te vindec, şopti ea.

— Ai făcut-o, spuse el zâmbind. Yrene, în toate felurile în care contează cu adevărat... Ai făcut-o.

Chaol şterse cealaltă lacrimă care căzu, sărutând-o pe obrazul fierbinte.

— Mai este o parte din această înţelegere cu legătura vieţii, adăugă cu blândeţe Hafiza. Ei se întoarseră spre ea. Când va fi momentul, fie că moartea va fi blândă sau crudă... vă va lua pe amândoi.

Ochii aurii ai lui Yrene încă erau înlăcrimaţi. Dar nu era nicio frică pe chipul ei, nicio tristeţe – nimic.

— Împreună, spuse încet Chaol şi îşi împletiră degetele.

Puterea ei avea să fie şi a lui. Iar când Yrene s-ar fi dus, s-ar fi dus şi el. Dar dacă el ar fi murit înaintea ei...

Groaza i se adună în stomac.

— Adevăratul preţ al tuturor acestor lucruri, spuse Hafiza, văzând panica, nu e frica pentru viaţa proprie, ci pentru ce i-ar face celuilalt pierderea propriei vieţi.

— Îţi sugerez să nu mergi la război, mormăi

Eretia.

Dar Yrene scutură din cap şi îşi îndreptă umerii când declară:

— Vom merge la război. Arătând spre Duva, ea se uită la Sartaq. Ca şi când nu şi-ar fi oferit *viaţa* ca să o salveze pe a lui... *Asta* va face Erawan. Cu toţi. Dacă nu mergem.

— Ştiu, spuse încet Sartaq. Prinţul se întoarse spre Nesryn, în timp ce ea se uită în ochii lui... Chaol văzu asta. Licărul dintre ei. O legătură, nouă şi tremurată. Dar, iat-o, chiar în tăieturile şi rănile pe care le aveau amândoi. Ştiu, spuse din nou Sartaq, degetele lui atingându-le pe cele ale lui Nesryn.

Nesryn se uită apoi în ochii lui Chaol.

Ea îi schiţă un zâmbet, uitându-se spre locul în care Yrene o întreba pe Hafiza dacă acum putea sta în picioare. El nu o văzuse niciodată pe Nesryn atât de... liniştită. Atât de fericită şi tăcută.

Chaol înghiţi.

— Îmi pare rău, spuse el încet.

Nesryn scutură din cap în timp ce Sartaq îşi luă sora în braţe mormăind, prinţul echilibrând greutatea pe piciorul sănătos.

— Cred că m-am descurcat.

Chaol zâmbi.

— Atunci sunt fericit pentru tine.

Nesryn căscă ochii atunci când Chaol se ridică în cele din urmă în picioare, luând-o pe Yrene cu el. Mişcările îi erau la fel de line ca orice ar fi făcut fără proteza magiei lui Yrene curgând între ei.

Nesryn îşi şterse lacrimile când Chaol se

apropie şi o îmbrăţişă strâns.

— Mulţumesc, îi spuse el la ureche lui Nesryn.

Îl îmbrăţişă şi ea.

— Eu *îţi* mulţumesc, pentru că m-ai adus aici. La toate astea.

La prinţul care acum se uita la Nesryn cu un fel de emoţie intensă şi tăcută.

Ea adăugă:

— Avem multe lucruri să-ţi spunem.

Chaol dădu din cap.

— Şi noi.

Ei se despărţiră, iar Yrene se apropie – îmbrăţişând-o şi ea pe Nesryn.

— Ce vom face cu tot aurul? întrebă Eretia, conducând-o pe Hafiza în timp ce gărzile formară o potecă vie pentru ei, afară din mormânt. Ce vechituri ordinare, spuse ea, încruntându-se la statuia înaltă a soldatului Fae.

Chaol râse, iar Yrene i se alătură, cuprinzându-l de talie când le urmară pe vindecătoare.

În viaţă, îi spusese Yrene. Ieşind din întuneric, Chaol simţi, în sfârşit, că era adevărat.

~

Sartaq o duse pe Duva la khagan şi îşi chemă fraţii şi sora, pentru că Yrene insistase ca ei să fie acolo. Chaol şi Hafiza insistaseră ca ei să fie aici.

Khaganul, la primul impuls emoţional pe care îl văzuse Yrene vreodată la el, se aruncă spre Duva cea inconştientă şi însângerată în timp ce Sartaq intră şchiopătând în sala unde ei aşteptaseră.

Vizirii se apropiară. Hasar scoase un suspin despre care Yrene ar fi putut jura că era suferinţă adevărată.

Sartaq nu îşi lăsă tatăl să o atingă. Nu lăsă pe nimeni în afară de Nesryn să se apropie când o aşeză pe Duva pe o canapea joasă.

Yrene rămase la câţiva paşi înapoi, tăcută şi privind, cu Chaol lângă ea.

Această legătură dintre ei... Aproape că o putea simţi, ca pe o bandă vie de lumină rece şi mătăsoasă care emana din ea – în el.

Iar el chiar nu părea să fie deranjat că o parte din coloana şi nervii lui aveau să rămână cu vătămări permanente, câtă vreme ei erau în viaţă.

Da, putea acum să îşi mişte limitat picioarele, chiar dacă magia ei era epuizată. Dar să stea în picioare – niciodată o posibilitate în timpul acelor vremuri. Ea presupunea că urmau să înveţe în curând cum şi când nivelul puterii ei se corela cu nevoia lui de a folosi bastonul sau scaunul sau niciunul din aceste obiecte.

Dar Chaol avea dreptate. Faptul că stătea în picioare, şchiopăta sau era aşezat... nu îl schimba. Nu schimba cine era cu adevărat. Ea se îndrăgostise de Chaol cu mult înainte ca el să fi stat în picioare. Ea l-ar fi iubit indiferent cum s-ar fi mişcat prin lume.

— Dar dacă ne certăm? îl întrebase Yrene în călătoria până aici. Ce vom face atunci?

Chaol îi sărutase tâmpla şi atât.

— Deja ne certăm tot timpul. Nu va fi nimic nou. Crezi că aş vrea să fiu cu cineva care nu s-ar

certa cu mine în fiecare zi? adăugase el.

Dar ea se încruntase şi bărbatul continuase:

— Şi această legătură dintre noi, Yrene... nu schimbă nimic. Între noi. Vei avea nevoie de propriul spaţiu; iar eu voi avea nevoie de al meu. Deci dacă tu crezi vreo clipă că vei scăpa cu scuza jalnică de a nu pleca niciodată de lângă mine...

Ea îl împunsese în coaste.

— Ca şi când aş vrea să stau cu tine toată ziua ca o fată îndrăgostită!

Chaol râsese, strângând-o mai puternic, dar Yrene îi mângâiase doar braţul, zicându-i:

— Şi cred că poţi avea singur grijă de tine.

El o sărutase din nou pe frunte, şi asta fusese tot.

Yrene îşi atinse acum degetele de ale lui, mâna lui Chaol cuprinzând-o pe a ei, în timp ce Sartaq îşi drese vocea şi ridică mâna moale a Duvei ca să arate verigheta.

— Sora noastră a fost înrobită de un demon trimis de Perrington în forma acestui inel.

Se auziră murmure şi mişcare. Arghun spuse:

— Prostii.

— Perrington nu este om. El este Erawan, declară Sartaq, ignorându-şi fratele mai mare, iar Yrene îşi dădu seama că Nesryn îi povestise totul. Regele Valgilor.

Încă ţinând-o de mână pe Yrene, Chaol adăugă încât să audă toţi:

— Erawan a trimis acest inel ca dar de nuntă, ştiind că Duva îl va purta, ştiind că demonul o va captura. În ziua nunţii ei. Ei au lăsat al doilea inel în

Torre, încuiat într-unul dintre cuferele vechi, ca să fie folosit mai târziu.

— Copilul, întrebă khaganul, privind pântecul zdrenţuit, zgârieturile de pe gât, de unde Hafiza deja îndepărtase cele mai urâte aşchii.

— Astea sunt minciuni, spuse nervos Arghun. Din partea unor complotişti disperaţi.

— Nu sunt minciuni, interveni Hafiza, cu bărbia ridicată. Şi avem martori care te vor contrazice. Gărzi, vindecătoare şi fratele tău, prinţul, dacă nu ne crezi.

La provocarea cuvântului Marii Vindecătoare... Arghun închise gura.

Kashin înaintă în faţa mulţimii, făcând-o pe Hasar să se uite urât la el când trecu pe lângă ea, împingând-o cu umărul.

— Asta explică... El se uită la sora lui care dormea. Că nu a fost la fel.

— A fost la fel, izbucni Arghun.

Kashin se uită urât la fratele lui mai mare.

— Dacă ai fi catadicsit să-ţi petreci timpul cu ea, ai fi ştiut diferenţa. El scutură din cap. Am crezut că este morocănoasă din cauza mariajului aranjat, apoi din cauza sarcinii. Suferinţa îi umplu ochii când se întoarse spre Chaol. Ea a făcut-o, nu-i aşa? Ea a ucis-o pe Tumelun.

Un val de şoc străbătu sala când toate privirile se fixară asupra lui, dar Chaol se întoarse în schimb spre khagan, al cărui chip era palid şi devastat într-un fel în care Yrene nu îl mai văzuse şi nu şi-l putuse imagina. Să piardă un copil, să îndure asta...

— Da, spuse Chaol, plecându-şi capul spre khagan. Demonul a mărturisit asta, dar nu era Duva. Demonul a făcut să pară că Duva a luptat în fiecare secundă – că s-a opus morţii fiicei tale.

Khaganul închise ochii un moment lung.

Kashin ridică palmele spre Yrene în tăcerea apăsătoare.

— O poţi vindeca? Dacă a rămas cumva înăuntru? O rugăminte neliniştită, nu din partea unui prinţ faţă de o vindecătoare, ci de la un prieten la celălalt. Aşa cum fuseseră cândva – aşa cum spera ea să poată fi din nou.

Adunarea se concentră acum la Yrene. Ea nu lăsă nicio urmă de îndoială să îi deformeze spatele când spuse:

— Voi încerca.

Chaol adăugă:

— Sunt lucruri pe care ar trebui să le afli, Mare Khagan. Despre Erawan şi ameninţarea pe care o prezintă. Ce ai putea oferi tu şi acest ţinut împotriva lui. Şi ce vei avea de câştigat făcând asta.

— Te gândeşti să complotezi în asemenea momente? izbucni Arghun.

— Nu, spuse clar şi fără ezitare Chaol. Dar gândeşte-te că Morathul deja a ajuns pe ţărmurile astea. Deja i-a ucis şi rănit pe cei la care ţii. Şi dacă nu te ridici ca să înfrunţi ameninţarea asta... Degetele lui se strânseră pe cele ale lui Yrene. Prinţesa Duva va fi doar prima. Şi prinţesa Tumelun nu va fi ultima victimă a lui Erawan şi a valgilor.

Nesryn înaintă.

— Venim cu veşti importante din sud, Mare Khagan. *Kharankuii* se agită din nou, chemaţi de stăpânul lor... întunecat.

Mulţi se agitară la termenul pe care îl folosise. Dar unii se uitară la ceilalţi, cu priviri confuze, iar Nesryn explică:

— Sunt creaturile întunericului din ţinutul valgilor. Războiul deja a pătruns în aceste ţinuturi.

Se auziră încet murmure şi foşnet de veşminte.

Dar khaganul nu îşi luă privirea de la fiica lui inconştientă.

— Salveaz-o, spuse el – cuvintele fiind adresate lui Yrene.

Hafiza dădu subtil din cap spre Yrene, făcându-i semn să înainteze.

Mesajul era destul de clar: era un test. Unul final. Nu între Yrene şi Marea Vindecătoare, ci ceva mult mai măreţ.

Probabil ceea ce, într-adevăr, o chemase pe Yrene pe aceste ţărmuri o ghidase prin două imperii, peste munţi şi mări.

O infecţie. Un parazit. Yrene mai înfruntase aşa ceva.

Dar acest demon dinăuntru... Yrene se apropie de prinţesa care dormea.

Şi începu.

Capitolul 65

Lui Yrene nu îi tremurară mâinile când le întinse în faţă.

Lumina albă străluci în jurul degetelor ei, învăluindu-le, protejându-le când ridică mâna prinţesei adormite. Era atât uşoară – atât de delicată, având în vedere grozăviile pe care le făcuse cu ea.

Magia lui Yrene se undui şi se ondulă când se întinse spre verigheta falsă, ca şi când ar fi fost un fel de rocă magnetică, învăluind lumea în jurul ei.

Chaol îi atinse mâna cu spatele, sprijinind-o tăcut.

Ea se pregăti, inspirând în timp ce apucă inelul.

Era mai rău.

Cu mult mai rău decât ceea ce fusese în Chaol.

Dacă atunci se înfruntase cu o umbră, aceasta era un puţ întunecat. Stricăciune. Opusul tuturor lucrurilor din lume.

Yrene gâfâi printre dinţi, magia sclipind în jurul mâinilor ei, lumina fiind o barieră, o mănuşă între ea şi acel inel, şi trase.

Inelul ieşi, iar Duva începu să ţipe.

Corpul ei căzu de pe canapea, arcuindu-se, Sartaq şi Kashin aruncându-se spre picioarele şi umerii ei.

Dinţii îi scrâşniră, prinţii ţintuindu-şi sora când ea se zbătu în mâinile lor, ţipând fără cuvinte în timp ce vraja de adormire a Hafizei o ţinu inconştientă.

— *O răneşti,* izbucni khaganul. Yrene nu se deranjă să se uite spre el când o studie pe Duva. Corpul prinţesei se zbătu în sus şi în jos, de nenumărate ori.

— *Şşş,* îi şopti Hasar tatălui ei. Las-o să lucreze.

Cineva să aducă fierarul ca să deschidă inelul nenorocit.

Lumea de dincolo de ei se estompă în ceaţă şi sunet. Yrene era vag conştientă de prezenţa unui tânăr – soţul Duvei – alergând spre ei şi acoperindu-şi gura când ţipă, fiind ţinut la distanţă de Nesryn.

Chaol doar îngenunche lângă Yrene, luându-şi mâna de pe spatele ei cu o ultimă mângâiere liniştitoare în timp ce ea o fixă încontinuu cu privirea pe Duva cât se zvârcoli.

— Se va răni, spuse nervos Arghun. Încetează...

Un adevărat parazit. O umbră vie în prinţesă. Umplându-i sângele, plantat în mintea ei.

Ea putea simţi demonul valg dinăuntru înfuriindu-se şi ţipând.

Yrene ridică mâna în faţa ei. Lumina albă îi umplu pielea. Ea deveni acea lumină, ţinută acum înăuntru de limitele acum slăbite ale trupului.

Cineva icni când Yrene îşi întinse mâinile orbitor de strălucitoare spre pieptul prinţesei, ca şi când ar fi fost condusă de o smucitură invizibilă.

Demonul începu să se panicheze, simţindu-i apropierea.

De la distanţă, ea îl auzi pe Sartaq înjurând. Auzi pocnetul lemnului când Duva lovi cu piciorul cotiera canapelei.

Era doar zvârcolirea valgului bâjbâind după putere. Doar mâinile ei incandescente, întinse spre prinţesă.

Yrene îşi puse mâinile strălucitoare pe pieptul

Duvei.

Lumina străluci la fel ca soarele. Oamenii strigară.

Dar la fel de repede cum apăruse, lumina dispăru, absorbită în Yrene – în locul în care mâinile ei întâlniră pieptul Duvei. Absorbită de prinţesă.

Împreună cu Yrene.

Înăuntru era o furtună întunecată.

Rece, violentă şi veche.

Yrene simţi creatura ghemuindu-se acolo. Ghemuindu-se *peste tot,* întocmai ca o tenie.

— Veţi muri cu toţii... începu să spună demonul valg.

Yrene îşi dezlănţui puterea.

Un torent de lumină albă inundă fiecare venă, os şi nerv.

Nu era un râu, ci o bandă de lumină făcută din nenumărate nuclee ale puterii ei – atât de multe încât erau o legiune, toate căutând fiecare colţ întunecat şi putred, fiecare crăpătură de răutate ţipătoare.

Departe, dincolo, sosi un fierar. Un ciocan lovi metalul.

Hasar mârâi – sunetul răsună pe lângă Chaol, chiar în urechea lui Yrene.

Pe jumătate conştientă, ea văzu piatra neagră şi strălucitoare ţinută în metal în timp ce ei o dădură de la unul la altul, pe basmaua unui vizir.

Demonul valg ţipă când magia ei îl sufocă, înecându-l. Yrene gâfâi din cauza măcelului, când creatura ripostă când se împinse spre ea.

Chaol începu din nou să-i mângâie spatele cu mişcări liniştitoare.

Mai mult din lume se estompă.

— Nu mă tem de tine, spuse Yrene în întuneric. Iar tu nu ai unde să fugi.

Duva se zvârcoli, încercând să îndepărteze mâna lui Yrene, care o apăsă mai puternic pe piept.

Timpul îşi încetini scurgerea. Ea era puţin conştientă de durerea din genunchi, de crampa de la spate. Era puţin conştientă de Sartaq şi Kashin, care refuzau să-şi ofere poziţiile altcuiva.

Totuşi, Yrene îşi trimise fluent magia în Duva, umplând-o cu acea lumină devoratoare.

Demonul ţipă tot timpul.

Puţin câte puţin, îl făcu să se retragă.

Până ce îl văzu, ghemuit în inima ei.

Adevărata formă... era atât îngrozitoare pe cât îşi imaginase.

Fumul se răsucea în jurul său, dezvăluind licăre ale membrelor lăbărţate şi ale ghearelor, în mare parte gri şi fără păr, pielea netedă şi ochii nefiresc de mari şi negri care se înfuriară când ea se uită la creatură.

Când *se uită* cu adevărat.

Creatura şuieră, dezvăluind dinţi ascuţiţi ca de peşte.

— Lumea voastră va cădea. La fel ca şi celelalte. La fel cum o vor face altele.

Demonul îşi înfipse adânc ghearele în întuneric. Duva ţipă.

— Jalnic, îi spuse Yrene creaturii.

Poate că ea spuse cuvântul cu voce tare, pentru că se făcu linişte.

Acea legătură care se îndepărta... se diminuă. Mâna de pe spatele ei se îndepărtă.

— Complet jalnic, repetă Yrene, magia adunându-se în spatele ei într-un val puternic şi alb. Ca un prinţ să profite de o femeie neajutorată.

Demonul se luptă cu valul alb, agăţându-se de întuneric ca şi când ar fi străpuns-o pe Duva.

Yrene împinse mai departe şi-şi lăsă valul să cadă.

Şi când puterea ei se izbi în ultima rămăşiţă a demonului, acesta râse.

— Nu sunt un prinţ, fato. Ci o prinţesă. Iar surorile mele te vor găsi curând.

Lumina lui Yrene izbucni, sfâşiind şi tăind, devorând orice urmă de întuneric...

Yrene reveni în corp, prăbuşindu-se pe podea. Chaol îi strigă numele.

Dar Hasar era acolo, ridicând-o când Yrene se întinse spre Duva, mâinile strălucindu-i...

Dar Duva tuşi, înecându-se, încercând să se răsucească pe o parte.

— Întoarce-o, spuse răguşit Yrene prinţesei, care ascultă.

Tocmai când Duva vomită peste marginea canapelei. Voma îi stropi genunchii lui Yrene, mirosind urât ca naiba. Dar ea studie mizeria. Mâncare – în mare parte, mâncare şi pete de sânge.

Duva vomită din nou, cu un zgomot intens şi sugrumat.

Doar fum negru ieşi dintre buzele ei. Vomită în continuare.

Până ce un fuior se scurse pe podeaua de culoarea smaraldului.

Şi când umbrele ieşiră şerpuind dintre buzele Duvei... Yrene simţi. Chiar dacă magia ei se forţă şi ezită, ea simţi rămăşiţele acelui demon valg dispărând în neant.

Ca o picătură de rouă evaporată de soare.

Corpul ei deveni rece şi dureros. Gol. Magia ei se epuizase.

Îşi ridică privirea clipind la zidul de oameni care stăteau în jurul canapelei.

Fiii khaganului îl flancau acum pe tatăl lor, cu mâinile pe săbii şi chipurile severe.

Mortali – de furie. Nu faţă de Yrene sau Duva, ci faţă de bărbatul care trimisese creatura acasă la ei. La familia lor.

Chipul Duvei se relaxă la o expiraţie, culoarea apărându-i în obrajii.

Soţul Duvei încercă să fugă din nou spre ea, dar Yrene îl opri cu o mână ridicată.

Grea – mâna ei era atât de grea. Dar ea privi în ochii panicaţi ai tânărului, care nu se uitase la chipul soţiei, ci la pântec. Yrene dădu din cap spre el ca şi când ar fi spus: „Voi verifica”.

Apoi îşi puse mâinile pe pântecul rotund şi înălţat.

Îşi trimise magia de cercetare, dansând de-a lungul vieţii dinăuntru.

Ceva nou şi vesel răspunse.

Puternic.

Lovitura de picior o trezi pe Duva cu un *of,* pleoapele ei deschizându-se.

Duva clipi către toţi. Clipi spre Yrene, cu ochii la mâna pe care încă o ţinea pe pântecul ei.

— Este... cuvintele erau răguşite.

Yrene zâmbi, gâfâind încet, uşurarea fiind o greutate imensă în pieptul ei.

— Sănătos şi uman.

Duva doar se uită la Yrene până ce lacrimile se adunară şi curseră din ochii negri.

Soţul ei se aşeză pe un scaun şi îşi acoperi faţa, umerii tremurându-i.

Se făcu agitaţie, iar apoi khaganul fu acolo.

Şi cel mai puternic om de pe pământ căzu în genunchi în faţa acelei canapele şi o îmbrăţişă.

— E adevărat, Duva? ceru Arhun să afle din capul canapelei, iar Yrene rezistă impulsului de a ţipa la el să îi facă loc femeii, să înţeleagă tot ce suportase.

Sartaq nu avu nicio reţinere, răstindu-se la fratele mai mare:

— Tacă-ţi gura!

Dar înainte ca Arghun să poată replica, Duva îşi ridică fruntea de pe umărul khaganului.

Lacrimile îi curgeau pe obraji când îi studie pe Sartaq şi pe Arghun. Apoi pe Hasar. Apoi pe Kashin. Şi, în cele din urmă, pe soţul ei care îşi ridică fruntea din mâini.

Umbrele tot conturau acel chip minunat, dar... erau umane.

— Este adevărat, şopti Duva, vocea spărgându-se când se uită la fraţii şi sora ei. Totul.

Şi când tot ce presupunea acea mărturisire fu înţeles, khaganul o îmbrăţişă din nou, legănând-o uşor în timp ce ea plângea.

Hasar zăbovi lângă picioarele canapelei în timp ce fraţii ei se apropiară ca să-şi îmbrăţişeze sora, ceva asemănător năzuinţei citindu-se pe chipul său.

Hasar observă privirea lui Yrene şi şopti:

— Mulţumesc.

Yrene doar făcu o plecăciune şi se retrase spre locul în care o aştepta Chaol. Nu lângă ea, ci stând în scaunul lui lângă un stâlp din apropiere. Probabil ceruse unui servitor să îl aducă din apartamentul lui când firul dintre ei se micşorase în timp ce ea se luptase în Duva.

Chaol se împinse spre ea, studiindu-i trăsăturile. Dar pe chipul lui nu se citea nicio suferinţă, nicio frustrare.

Doar veneraţie – veneraţie şi un sentiment de adoraţie atât de intens, încât ei i se tăie respiraţia. Yrene se aşeză în poala lui, iar el o cuprinse în braţe când o sărută pe obraz.

O uşă se deschise în partea cealaltă a sălii şi zgomot de picioare grăbite şi fuste fluturând umplură aerul. Şi suspine. Marea Împărăteasă suspină în timp ce se aruncă spre fiica ei.

Ea ajunse la un pas distanţă înainte să intervină Kashin, apucând-o pe mama lui de talie, rochia ei albă legănându-se la forţa alergării oprite. Vorbi în limba halha, prea repede ca să înţeleagă Yrene, pielea fiind palidă în contrast cu părul ei negru şi lung. Nu păru să observe pe nimeni în

afară de fiica din faţa ei în timp ce Kashin îi şopti o explicaţie, mângâind-o liniştitor pe spatele fragil.

Marea Împărătească căzu în genunchi şi o strânse pe Duva în braţe.

O veche suferinţă se agită în Yrene la vederea mamei şi a fiicei, la vederea amândurora, plângând de suferinţă şi bucurie.

Chaol o strânse de umăr înţelegând tăcut când Yrene se ridică din poala lui şi dădu să plece.

— Orice, spuse khaganul peste umăr lui Yrene, bărbatul fiind tot în genunchi lângă Duva şi soţia lui în timp ce Hasar înaintă, în cele din urmă, ca să o îmbrăţişeze pe sora ei. Mama lor le cuprinse pe ambele prinţese, sărutând surorile pe obraji şi frunte şi păr când ele se îmbrăţişară strâns. Orice vrei, spuse khaganul. Cere şi vei primi.

Yrene nu ezită. Cuvintele i se rostogoliră de pe buze.

— O favoare, Mare Khagan. Ţi-aş cere o favoare.

~

Palatul fremăta, dar Chaol şi Yrene tot erau singuri cu Nesryn şi Sartaq, stând, dintre toate locurile, în apartamentul lor.

Prinţul şi Nesryn li se alăturaseră drumului lung înapoi spre cameră, Chaol împingându-şi scaunul lângă Yrene. Ea se clătinase şi fusese prea încăpăţânată să recunoască asta. Ba chiar mersese atât de departe încât să îl evalueze cu acei ochi ageri de vindecătoare, întrebând de spatele şi

picioarele lui. Ca şi când *el* ar fi fost cel care îşi epuizase puterea.

El simţise schimbarea din corpul lui când valurile puternice ale puterii ei intraseră în Duva, încordarea tot mai mare de-a lungul părţilor spatelui şi picioarelor lui. Doar atunci plecase de lângă ea în timpul vindecării, şchiopătând când se dusese ca să se rezeme de cotiera de lemn a unei canapele din apropiere şi ceruse în şoaptă celui mai apropiat servitor să-i aducă scaunul. Avusese nevoie de scaun înainte ca servitorul să revină, reuşind să-şi mişte oarecum picioarele, dar nu să stea în poziţie verticală.

Dar asta nu îl frustra, nu îl jena. Dacă aceasta urma să fie starea naturală a corpului său pentru tot restul vieţii... nu era o pedeapsă, deloc.

Tot se mai gândea la asta când ajunseră la apartamentul lui, meditând la cum ar fi putut întocmi un program ca el să lupte în bătălie, şi ea să vindece.

Pentru că avea să lupte, iar dacă ea ar fi rămas fără putere, ar fi luptat şi atunci. Fie pe cal, fie în scaun.

Iar când Yrene trebuia să vindece, când magia din venele ei o chema spre acele câmpuri de luptă şi legătura lor se estompa... avea să se descurce cu un baston sau cu scaunul. Nu intenţiona să dea înapoi.

Dacă supravieţuia luptei. Războiului. Dacă supravieţuiau *amândoi.*

El şi Yrene găsiră locuri pe înlocuitorul jalnic al canapelei aurii – pe care sincer se gândea să o

aducă în Adarlan, cu toate bucăţile rupte – în timp ce Nesryn şi prinţul se aşezară prudent pe scaune separate. Chaol încercă să nu pară prea conştient sau amuzat de asta.

— De unde ai ştiut că suntem într-un asemenea bucluc? întrebă Yrene în cele din urmă. Înainte să vă întâlniţi cu străjerii, vreau să spun.

Sartaq clipi, ieşind din gândurile lui şi schiţând un zâmbet.

— Kadja, spuse el, făcând semn din cap spre servitoarea care punea un serviciu de ceai în faţa lor. Ea a fost cea care a văzut-o pe Duva plecând... în acele tuneluri. Este... angajata mea.

Chaol studie servitoarea, care nu dădu niciun semn că auzise.

— Mulţumesc, spuse el răguşit.

Dar Yrene mai făcu un pas, strângând mâna femeii.

— Îţi datorăm viaţa, spuse ea. Cum te putem răsplăti?

Kadja scutură doar din cap şi se retrase din cameră. Ei se uitară o clipă după ea.

— Arghun fără îndoială se gândeşte dacă să o pedepsească pentru asta, spuse Sartaq gânditor. Pe de o parte, a salvat-o pe Duva. Pe de altă parte... nu i-a spus lui nimic.

Nesryn se încruntă.

— Atunci, noi trebuie să găsim o cale să o protejăm. Dacă el este atât de nerecunoscător.

— O, este, spuse Sartaq, iar Chaol încercă să nu clipească la nonşalanţa dintre ei, a cuvântului *noi* folosit de ea. Dar mă voi gândi la asta.

Chaol se abţinu să dezvăluie că un cuvânt spus lui Shen era suficient încât Kadja să aibă un protector credincios tot restul vieţii.

Yrene întrebă:

— Acum ce urmează?

Nesryn îşi trecu o mână prin părul negru. Diferit. Da, era ceva complet diferit la ea. Se uită la Sartaq – nu ca să-i dea permisiunea, ci... ca şi când s-ar fi asigurat că el era aici. Apoi spuse cuvintele care îl făcură pe Chaol să se bucure că era deja aşezat.

— Maeve este regina valgilor.

Atunci le povesti totul. Ce aflaseră ea şi Sartaq în ultimele săptămâni: despre păianjenii infernului care erau, de fapt, soldaţi valgi; despre omul care îşi schimba forma şi care putea fi unchiul Lysandrei. Şi despre o regină a valgilor care se prefăcuse Fae mii de ani, ascunzându-se de regii demoni pe care ea îi atrăsese în această lume, în încercarea de a scăpa de ei.

— Asta explică şi de ce vindecătoarele Fae ar fi putut pleca, şopti Yrene când Nesryn tăcu. De ce complexul vindecătoarelor lui Maeve este la graniţa cu lumea muritorilor. Poate că nu ca să aibă acces la oamenii care au nevoie de îngrijire... cât în calitate de patrulă de graniţă împotriva valgilor, dacă ar încerca vreodată să-i încalce teritoriul.

Cât de aproape veniseră valgii involuntar, când Aelin se luptase cu acei prinţi din Wendlyn.

— Explică şi de ce Aelin a raportat prezenţa unei bufniţe lângă Maeve când s-au întâlnit prima

dată, spuse Nesryn gesticulând spre Yrene, care ridică din sprâncene.

Apoi Yrene spuse fără să gândească:

— Bufniţa trebuie să fie forma Fae a unei vindecătoare, a celor care i-au rămas aproape – ca gărzi de corp. A lăsat pe toată lumea să creadă că este un fel de animal de companie...

Capul lui Chaol se învârti. Sartaq îi aruncă o privire ca şi când ar fi spus că el înţelegea perfect sentimentul.

— Ce s-a întâmplat înainte să sosim? întrebă Nesryn. Când v-am găsit...

Yrene îl luă de mână. Şi fu rândul lui să le spună ce aflaseră, ce înduraseră şi că indiferent de ce plănuia Maeve să facă... Trebuiau să-l înfrunte pe Erawan.

Până ce Yrene şopti:

— Când o vindecam pe Duva, demonul... Ea îşi masă pieptul. El nu mai văzuse ceva atât de remarcabil ca acea vindecare: strălucirea orbitoare a mâinilor ei, expresia aproape pioasă a chipului, ca şi când ar fi fost Silba. Demonul mi-a spus că nu este un prinţ valg... ci o prinţesă.

Liniştea se lăsă până când Nesryn spuse:

— Păianjenul. Susţinea că regii valgi au avut fii *şi* fiice. Prinţi şi prinţese.

Chaol înjură. Nu, nu avea să-şi folosească picioarele prea curând, cu sau fără Yrene care îşi refăcea încet puterea.

— Vom avea nevoie de Aducătoarea-Focului, se pare, spuse el.

Şi pentru a traduce cărţile pe care Hafiza

spusese că le ceda bucuroasă cauzei lor.

Nesryn îşi muşcă buza.

— Aelin navighează acum în nord, spre Terrasen, împreună cu o flotă. Şi cu vrăjitoarele.

— Sau doar cu Cele Treisprezece, rosti Chaol. Raporturile au fost neclare. De fapt, poate că nici nu a fost sabatul lui Manon Cioc-Negru.

— A fost, spuse Nesryn. Aş paria orice pe asta. Ea îşi îndreptă atenţia spre Sartaq, care dădu din cap – ca o permisiune tăcută. Nesryn îşi sprijini antebraţele pe genunchi. Nu ne-am întors singuri când am venit în grabă aici.

Chaol se uită la ei.

— Câţi?

Chipul lui Sartaq se încordă.

— Rukhinii sunt destul de importanţi în ţară. Pot risca doar să aduc jumătate. Chaol aşteptă. Aşadar, am adus o mie.

El se bucură într-adevăr că era aşezat. O mie de călăreţi ruk... Chaol îşi scărpină maxilarul.

— Dacă ne putem alătura armatei lui Aelin, împreună cu Cele Treisprezece şi orice altă membră a clanului Dinţi-de-fier pe care o poate convinge Manon Cioc-Negru să treacă de partea noastră...

— Vom avea o legiune aeriană ca să luptăm cu a Morathului, spuse Nesryn, ochii ei strălucind. De speranţă, da, dar şi de ceva asemănător groazei, ca şi când şi-ar fi dat seama, probabil, ce ar fi adus lupta. Vieţile riscate. Totuşi, ea se întoarse spre Yrene.

— Iar tu îi poţi vindeca pe cei infestaţi de

valgi...

— Mai trebuie să găsim o cale să le doborâm gazdele, spuse Sartaq. Suficient de mult timp încât Yrene şi oricare alte vindecătoare să îi poată vindeca. Da, trebuie să ţinem cont şi de asta.

Yrene interveni:

— Ei bine, aşa cum ai spus, o avem de partea noastră pe Aelin Aducătoarea-Focului, nu-i aşa? Dacă poate produce flăcări, cu siguranţă poate produce fum. Gura ei se strâmbă într-o parte. S-ar putea să am nişte idei.

Yrene deschise gura ca şi când ar mai fi spus ceva, dar uşile apartamentului se deschiseră şi Hasar intră.

Prinţesa păru să se controleze la vederea lui Sartaq.

— Se pare că am întârziat pentru consiliul de război.

Sartaq îşi puse un picior peste celălalt.

— Cine spune că discutăm despre asta?

Hasar se aşeză şi îşi aranjă părul peste un umăr.

— Vrei să-mi spui că păsările ruk, care îşi fac nevoile pe acoperişuri, sunt aici doar ca să te facă să pari important?

Sartaq râse încet.

— Da, soră?

Prinţesa doar se uită la Yrene, apoi la Chaol.

— Voi veni cu voi.

Chaol nu îndrăzni să se mişte. Yrene spuse:

— Singură?

— Nu singură. Falsul amuzament îi dispăru de

pe chip. I-ai salvat viaţa Duvei. Şi pe a noastră, dacă ar fi avut mai mult curaj. Aruncă o privire spre Sartaq, care se uită la ea puţin surprins. Duva este cea mai bună dintre noi. Mai bună decât mine. Hasar înghiţi. Deci voi merge cu voi, cu orice nave pot aduce, astfel încât sora mea să nu mai privească vreodată peste umăr cu frică.

În afară de frica faţă de cei de lângă ea, se abţinu Chaol să spună.

Dar Hasar văzu cuvintele în privirea lui.

— Nu ea, spuse ea încet. Toţi ceilalţi, adăugă ea cu o privire rigidă la Sartaq, care dădu sever din cap. Dar niciodată Duva.

Era o promisiune nerostită, îşi dădu Chaol seama, între ceilalţi fraţi.

— Deci va trebui să-mi suporţi compania încă o vreme, lord Westfall, spuse Hasar, dar zâmbetul ascuţit nu era tăios. Din cauza surorilor mele, a celei în viaţă şi a celei moarte, voi mărşălui cu *sulde-ul* până la porţile Morathului şi îl voi face pe acel demon ticălos să plătească. Ea întâlni privirea lui Yrene. Şi pentru tine, Yrene Towers; pentru ce ai făcut pentru Duva, te voi ajuta să-ţi salvezi ţinutul.

Yrene se ridică, mâinile tremurându-i. Şi niciunul nu scoase vreun cuvânt când Yrene ajunse la scaunul lui Hasar şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului ei ca să o îmbrăţişeze strâns pe prinţesă.

Capitolul 66

Nesryn era complet epuizată. Voia să doarmă o săptămână. O lună.

Dar se trezi cumva mergând pe holuri, îndreptându-se spre minaretul Kadarei. Singură.

Sartaq plecase să se întâlnească cu tatăl lui, Hasar alăturându-i-se. Şi chiar dacă asta cu siguranţă nu era ciudat pentru Chaol şi Yrene... Nesryn le oferise intimitate. El fusese aproape mort, la urma urmei. Nu-şi făcea multe iluzii în privinţa a ceea ce era probabil să se petreacă în acel apartament.

Şi ştia că trebuia să-şi găsească o cameră a ei.

Nesryn presupunea că oricum trebuia să găsească apartamente pentru câţiva oameni – începând cu Borte, care se minunase de Antica şi de mare, chiar dacă zburaseră cât de repede îi putea purta vântul. Şi pentru Falkan, care venise într-adevăr cu ei, călătorind ca un şoarece de câmp în buzunarul lui Borte, Yeran nefiind prea mulţumit de asta. Sau aşa păruse ultima dată când îl văzuse în cuibul Eridun, Sartaq însărcinând diversele mame de vatră şi căpitanii să-şi adune rukhinii şi să zboare spre Antica.

Nesryn ajunse la scările care urcau spre minaret când pajul o găsi. Băiatul răsufla greoi, dar reuşi să facă graţios o plecăciune când îi înmână o scrisoare.

Era datată cu două săptămâni în urmă şi era scrisul unchiului ei.

Degetele îi tremurară când rupse sigiliul.

Un minut mai târziu, urca în grabă scările minaretului.

~

Oamenii strigară de uimire şi surprindere când rukul maro-roşcat zbură deasupra clădirilor şi caselor din Antica.

Nesryn şopti păsării, ghidând-o spre cartierul Runni în timp ce ele zburară pe o briză sărată cât de repede le puteau purta aripile.

Ea îl luase în primire la plecarea din cuibul Eridun.

Mersese direct spre cuiburi, unde el încă aştepta un călăreţ care nu urma să se mai întoarcă vreodată şi se uitase adânc în ochii lui aurii. Îi spusese că numele ei era Nesryn Faliq şi că era fiica lui Sayed şi a lui Cybele Faliq şi că avea să fie călăreaţa lui, dacă o accepta.

Tânăra se întrebă dacă rukul, al cărui fost călăreţ îl botezase Salkhi, ştiuse că usturimea din ochii ei nu fusese cauzată de vânt, în timp el îşi aplecă fruntea spre ea.

Apoi zburase cu el, Salkhi ţinând ritmul cu Kadara în fruntea armatei când rukhinii zburaseră spre nord, grăbindu-se către Antica.

Iar acum, când Salkhi ateriză pe strada din faţa casei unchiului ei – unii vânzători abandonându-şi căruţurile de-a dreptul îngroziţi, unii copii lăsându-şi jocurile ca să se uite cu gura căscată, apoi să zâmbească –, Nesryn îşi mângâie rukul pe gâtul lat şi descălecă.

Porţile de la intrarea spre casa unchiului ei începură să se deschidă.

Iar ea îşi văzu tatăl stând acolo, în timp ce sora ei îşi făcu loc pe lângă el, copiii săi ieşind chicotind.

Nesryn căzu în genunchi şi plânse.

~

Cum o găsise Sartaq două ore mai târziu, Nesryn nu ştia. Deşi presupunea că un ruk pe strada unui cartier elegant din Antica făcea cu siguranţă senzaţie şi că era uşor de reperat.

Ea plânsese, râsese şi îşi îmbrăţişase familia câteva minute, chiar în mijlocul străzii, Salkhi uitându-se.

Iar când unchiul şi mătuşa îi chemaseră înăuntru ca *măcar să plângă la o ceaşcă de ceai,* cei din familie îi povestiseră aventurile lor, îi spuseseră despre mările învolburate pe care navigaseră, inamicii de care se ferise nava lor în drumul spre acest loc. Dar ei reuşiseră şi aici urmau să rămână cât ţinea războiul, spusese tatăl ei, unchiul şi mătuşa dând aprobator din cap.

Când ieşi, în sfârşit, pe porţile casei, tatăl ei revendicând onoarea de o escorta pe Nesryn la Salkhi – după ce o alungase pe sora ei, ca să se ocupe de circul de copii –, se oprise atât de repede, încât tatăl ei aproape se izbise în ea.

Pentru că stând lângă Salkhi era Sartaq, schiţând un zâmbet. Şi în partea cealaltă a lui Salkhi... aştepta răbdătoare Kadara, cele două păsări ruk fiind, într-adevăr, o pereche mândră.

Tatăl ei căscă ochii, ca şi când ar fi recunoscut rukul înaintea prinţului.

Dar apoi tatăl ei făcu o plecăciune. Adâncă.

Nesryn spusese familiei ei – fără prea multe

detalii – ce se întâmplase printre rukhini. Sora ei şi mătuşa se încruntaseră la ea când diverşii copii începuseră să declare că şi ei aveau să fie călăreţi ruk. Iar apoi fugiseră prin casă, ţipând şi dând din braţe, sărind sălbatic de pe mobilă.

Ea se aştepta ca Sartaq să aştepte să fie abordat, dar prinţul îl reperă pe tatăl ei şi înaintă; apoi se întinse şi dădu mâna cu el.

— Am auzit că familia căpitanului Faliq a sosit, în sfârşit, în siguranţă, zise Sartaq în loc de salut. M-am gândit să vin să vă întâmpin chiar eu.

Ceva i se umflă în piept până aproape de durere când Sartaq îşi înclină capul spre tatăl ei.

Sayed Faliq părea că era pe cale să se prăbuşească, ori de la gestul de respect, ori doar de la prezenţa Kadarei în spatele lui. Într-adevăr, câteva capete mici ieşiră acum dintre picioarele lui, studiind prinţul, apoi păsările ruk şi apoi...

— KADARA!

Copiii cei mici ai mătuşii şi unchiului ei – mai mici de patru ani – ţipară numele rukului destul de tare, încât toată lumea din oraş care nu ştia că pasărea era pe această stradă să fie perfect conştientă de asta.

Sartaq râse când copiii îşi făcură loc pe lângă tatăl lui Nesryn, alergând spre pasărea aurie.

Sora ei era pe urmele lor, avertismentul părăsindu-i buzele...

Până ce Kadara se coborî spre pământ, Salkhi făcând la fel. Copiii se opriră, adoraţia cuprinzându-i când întinseră timid mâinile spre cele două păsări ruk şi le mângâiară cu blândeţe.

Sora lui Nesryn oftă uşurată, după care îşi dădu seama cine stătea în faţa lui Nesryn şi a tatălui lor.

Delara roşi. Ea îşi atinse uşor rochia, ca şi când ar fi putut acoperi cumva petele proaspete de mâncare, făcute de copiii ei. După aceea se retrase încet în casă, făcând o plecăciune din mers.

Sartaq râse când ea dispăru – dar nu înainte ca Delara să îi arunce lui Nesryn o privire tăioasă care spunea: „O, eşti atât de îndrăgostită, că nici măcar nu este amuzant”.

Nesryn îi făcu pe ascuns surorii ei un gest vulgar, pe care tatăl lor se prefăcu a nu-l vedea.

Tatăl îi spunea lui Sartaq:

— Îmi cer scuze dacă nepoţii mei şi-au permis să îţi atingă rukul, prinţe.

Dar Sartaq zâmbi larg, afişând un zâmbet mai strălucitor decât văzuse ea vreodată pe chipul lui.

— Kadara susţine că e o pasăre nobilă, dar e mai mult ca o mamă. Kadara îşi umflă penele, făcându-i pe copii să ţipe de încântare.

Tatăl lui Nesryn o strânse de umăr înainte să îi spună prinţului:

— Cred că mă duc să îi împiedic să încerce să zboare cu ea.

Iar apoi rămaseră singuri pe stradă, în faţa casei unchiului ei, toată Antica holbându-se acum la ei.

Sartaq nu păru să observe. Cu siguranţă nu când o întrebă:

— Facem o plimbare?

Înghiţind şi aruncând o privire înapoi spre locul

în care tatăl ei supraveghea acum chicotitul copiilor care încercau să se caţere pe Salkhi şi Kadara, Nesryn dădu din cap.

Se îndreptară spre aleile liniştite şi curate din spatele casei unchiului ei, mergând tăcuţi câţiva paşi. Până când Sartaq spuse:

— Am vorbit cu tatăl meu.

Iar ea se întrebă apoi dacă această întâlnire nu urma să fie una bună. Dacă armatei pe care o aduseseră avea să i se comande să se întoarcă la cuiburi. Sau dacă prinţul, viaţa pe care ea o văzuse cu ochii ei în acei munţi frumoşi... dacă poate şi acea realitate îi găsise.

Pentru că el era un prinţ. Şi, cu toate că îşi iubea familia, cu toate că o făceau atât de mândră, nu era nicio picătură de sânge nobil în descendenţa lor. În afară de tatăl ei, care îi strânsese mâna lui Sartaq, nimeni altcineva din familia Faliq nu mai avusese de-a face cu nobilimea.

Nesryn reuşi să spună:

— O?

— Am... discutat unele lucruri.

Pieptul i se prăbuşi la cuvintele precaute.

— Înţeleg.

Sartaq se opri, aleea nisipoasă umplându-se de bâzâitul albinelor din iasomia care se căţăra pe zidurile curţilor învecinate, pe ale celei din spatele lor: curtea din spate care aparţinea familiei ei. Ea îşi dori să alunece peste zid şi să se ascundă înăuntru decât să audă aşa ceva.

Dar se forţă să îi întâlnească privirea şi îl văzu

studiindu-i chipul.

— I-am spus, rosti, în sfârşit, Sartaq, că am plănuit să conduc rukhinii împotriva lui Erawan, cu sau fără consimţământul lui.

Mai rău. Situaţia se agrava din ce în ce mai mult. Ea îşi dori ca faţa lui să nu fi fost atât de ilizibilă.

Sartaq inspiră.

— M-a întrebat de ce.

— Sper că i-ai spus că soarta lumii ar putea depinde de asta.

Sartaq chicoti.

— I-am zis, dar i-am spus şi că femeia pe care o iubesc plănuieşte acum să meargă la război. Şi că intenţionez să o urmez.

Ea nu asimilă cuvintele. Nu îşi permise să creadă nimic până ce el nu termină.

— Mi-a spus că eşti din popor. Că viitorul moştenitor al khaganului trebuie să se însoare cu o prinţesă, sau cu o lady, sau cu cineva cu ţinuturi şi alianţe de oferit.

Gâtul i se îngustă. Ea încercă să blocheze sunetul, cuvintele. Nu voia să audă restul.

Dar Sartaq o luă de mână.

— I-am spus că dacă asta trebuie ca să fii ales ca moştenitor, atunci nu vreau să fiu ales. Şi am plecat.

Nesryn inspiră.

— Eşti *nebun?*

Sartaq schiţă un zâmbet.

— Cu siguranţă sper că nu, de dragul acestui imperiu. O trase mai lângă el, până ce corpurile lor

aproape se atinseră. Pentru că tatăl meu m-a numit moştenitor înainte să pot ieşi din cameră.

Nesryn îşi ieşi din fire, reuşind doar să respire.

Iar când încercă să facă o plecăciune, Sartaq o apucă strâns de umeri şi o opri înainte să să-şi poată pleca fruntea.

— Niciodată din partea ta, spuse el încet.

Moştenitor... el fusese făcut *moştenitor.* Al tuturor lucrurilor, al ţinutului pe care ea îl iubea şi pe care încă voia să îl exploreze atât de mult încât o durea.

Sartaq ridică o mână ca să îi cuprindă obrazul, bătăturile lui zgâriindu-i pielea.

— Mergem în zbor la război. Ne aşteaptă multe incertitudini. El îşi atinse gura de a ei. În afară de ceea ce simt pentru tine. Nicio armată de demoni, nicio regină şi niciun rege întunecat nu vor schimba asta.

Nesryn tremură, asimilând cuvintele.

— Eu... Sartaq, tu eşti moştenitorul...

El se retrase ca să o studieze din nou.

— Mergem la război, Nesryn Faliq. Iar când îi vom distruge pe Erawan şi armata lui, când întunericul va fi, în sfârşit, alungat din această lume... Atunci ne vom întoarce din nou aici în zbor. Împreună. El o sărută din nou – o atingere uşoară a gurii lui. Şi vom rămâne tot restul vieţii noastre.

Ea auzi oferta, promisiunea.

Lumea pe care i-o aşternu la picioare.

Ea tremură când îl auzi, înţelegând ce îi oferea atât de uşor. Nu un imperiu şi o coroană, ci... viaţa. Inima lui.

Nesryn se întrebă dacă ştia că inima ei fusese a lui chiar de la prima călătorie pe Kadara.

Sartaq zâmbi ca şi când ar fi spus „da”.

Aşadar, îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său şi îl sărută.

Sărutul fu timid, uşor şi plin de admiraţie. Avea gustul vântului, al unui râu de munte. Avea gust de „acasă”.

Nesryn îi cuprinse faţa în mâini când se retrase.

— La război, Sartaq, şopti ea, memorând toate trăsăturile chipului său. Iar apoi vom vedea ce urmează.

Sartaq zâmbi obraznic şi cu subînţeles, ca şi când ar fi decis tot ce ar fi urmat după aceea şi nimic din ce ar fi putut spune ea nu l-ar fi făcut să se răzgândească.

Iar din curtea de dincolo de zid, sora ei strigă destul de puternic încât să audă tot cartierul:

— Ţi-am spus eu, tată!

Capitolul 67

Două săptămâni mai târziu, soarele abia răsărea când Yrene se trezi pe puntea unei nave mari şi elegante şi privi soarele ridicându-se peste Antica pentru ultima dată.

Nava era plină de activitate, dar ea rămase lângă balustradă şi numără minaretele palatului. Îşi trecu privirea peste fiecare cartier strălucitor, oraşul agitându-se în noua lumină.

Vântul de toamnă deja bătea pe mare, nava

înălţându-se şi clătinându-se sub ea.

Acasă. Ei navigau azi spre casă.

Ea nu îşi luase „rămas-bun” de la multă lume, nu fusese nevoie să o facă, dar Kashin tot o găsise, tocmai când se îndrepta spre docuri. Chaol dăduse din cap spre prinţ înainte să-şi conducă iapa pe navă.

Pentru un moment lung, Kashin fixase nava cu privirea – celelalte fiind adunate în port. Apoi spusese încet:

— Aş fi vrut să nu-ţi fi zis nimic pe trepte în acea seară.

Yrene începuse să scuture din cap, neştiind ce să zică.

— Mi-ai lipsit – ca prietenă, continuase Kashin. Nu am mulţi prieteni.

— Ştiu, reuşise ea să spună. Şi mie mi-ai lipsit ca prieten, adăugase după aceea.

Pentru că aşa fusese. Iar ce era el dispus acum să facă pentru ea, pentru poporul ei...

Ea îl luase de mână pe Kashin. Îi strânsese mâna. Suferinţa se citea încă în ochii lui, conturându-i chipul frumos, dar... înţelegător. Şi un licăr clar şi neînfricat se arătase când se uitase la orizontul nordic.

Prinţul o strânsese şi el de mână.

— Mulţumesc din nou – pentru Duva. El zâmbi spre cerul nordic. Ne vom mai întâlni, Yrene Towers. Sunt sigur de asta.

Ea îi zâmbise, negăsindu-şi cuvintele. Dar Kashin îi făcuse semn din ochi, retrăgându-şi mâna din a ei.

— *Sulde-ul* flutură spre nord. Cine ştie ce mă aşteaptă în viitor? Mai ales acum, că Sartaq are povara de a fi moştenitor, iar eu sunt liber să fac ce vreau.

Oraşul fusese zgomotos în privinţa asta. Sărbătoarea şi discuţiile tot mai continuau. Ce credeau ceilalţi fraţi nobili, Yrene nu ştia, dar... era pace în ochii lui Kashin. Şi în ochii celorlalţi, când Yrene îi văzuse. Şi o parte din ea se întrebă, într-adevăr, dacă Sartaq făcuse o înţelegere nerostită dincolo de „Niciodată Duva”. Probabil „Niciodată noi”.

Yrene zâmbise din nou la prinţ, la prietenul ei.

— Mulţumesc pentru toată bunătatea ta.

Kashin făcuse doar o plecăciune spre ea şi plecase în lumina gri.

Iar în orele de atunci, Yrene stătuse pe puntea acelei nave, privind tăcută oraşul care se trezea dincolo de aceasta, în timp ce ceilalţi pregăteau lucrurile împrejur şi dedesubt.

Timp de câteva minute lungi, ea inspiră marea, mirodeniile şi sunetele din Antica, sub soarele răsăritului. Le inspiră adânc în plămâni, lăsându-le să se aşeze. Îşi lăsă ochii să soarbă pe săturate pietrele crem ale complexului Torre Cesme, care se ridica deasupra tuturor.

Chiar şi dimineaţa devreme, turnul era un far, o lance proeminentă de speranţă şi calm.

Se întrebă dacă avea să-l mai vadă vreodată. Pentru că ce îi aştepta...

Yrene îşi sprijini mâinile pe balustradă când altă rafală de vânt clătină nava. Un vânt dinspre

continent, ca şi când toţi cei treizeci şi şase de zei din Antica ar fi suflat împreună ca să îi trimită repede acasă.

Peste Marea Îngustă... şi la război.

Nava începu să se mişte în sfârşit, lumea fiind un freamăt de acţiune, culoare şi sunet, dar Yrene rămase lângă balustradă, privind oraşul care se tot micşora.

Şi chiar şi când ţărmul fu doar o umbră, Yrene ar fi putut jura că vede încă turnul din Torre deasupra lui, strălucind alb la soare, ca şi când ar fi fost un braţ ridicat în semn de „rămas-bun”.

Capitolul 68

Chaol Westfall nu lua de bun niciun pas, nici măcar pe cei care îl trimiseseră repede spre găleată ca să vomite în primele câteva zile pe mare.

Dar unul dintre avantajele călătoriei cu o vindecătoare era că Yrene îi calma cu uşurinţă stomacul. Şi după două săptămâni pe mare, ferindu-se de furtuni aprige pe care căpitanul le numea, pur şi simplu, „distrugătoare de nave”... stomacul lui îl iertase, în sfârşit.

El o găsi pe Yrene la balustrada provei, privind spre ţărm sau unde ar fi trebuit să fie ţărmul, dacă ar fi îndrăznit să navigheze destul de aproape. Ei rămaseră la distanţă în timp ce se grăbiră de-a lungul coastei continentului lor şi, de la întâlnirea cu căpitanul din urmă cu doar câteva minute, aflară că erau undeva aproape de nordul ţinutului

Eyllwe. Aproape de graniţa cu Fenharrow.

Nici urmă de Aelin sau flota ei, dar asta era de aşteptat, având în vedere cât de mult timp întârziaseră în Antica înainte de plecare.

Dar Chaol îşi alungă gândul când îşi strecură braţul în jurul taliei lui Yrene şi o sărută în adâncitura gâtului.

Nici măcar nu îngheţă la atingerea din spate, ca şi când i-ar fi învăţat ritmul paşilor şi nici ea nu i-ar fi luat de buni.

Yrene se lipi de el, corpul relaxându-i-se cu un oftat când îşi puse mâinile peste ale lui, care se sprijineau pe abdomenul ei.

După vindecarea Duvei, durase o zi întreagă să poată merge din nou cu bastonul – deşi rigid şi clătinat. Aşa cum fusese în primele zile ale recuperării: spatele i se încorda până la durere, fiecare pas necesitând toată atenţia lui. Dar scrâşnise din dinţi, Yrene şoptindu-i încurajări când trebuia să înţeleagă diversele mişcări. La o zi după aceea, o mare parte din şchiopătat dispăruse, deşi el păstrase bastonul; iar o zi mai târziu, mersese cu disconfort minim.

Dar chiar şi acum, după aceste două săptămâni pe mare cu Yrene, care nu avea multe de vindecat în afară de greaţa din stomac şi arsurile solare, Chaol păstra bastonul în cabina lor de lux, scaunul fiind depozitat sub punte pentru când ar fi urmat să-i fie de folos.

El se uită peste umărul lui Yrene, la degetele lor împletite. La cele două inele care le împodobeau mâinile.

— Privitul orizontului nu ne va duce acolo mai repede, şopti el pe gâtul ei.

— Nici să-ţi tachinezi soţia.

Chaol zâmbi.

— Cum altfel m-aş amuza în timpul orelor lungi, dacă nu tachinându-te, lady Westfall?

Yrene pufni, aşa cum o făcuse întotdeauna auzind titlul. Dar Chaol nu mai auzise ceva mai frumos – în afară de jurămintele pe care le rostiseră în templul Silbei din Torre, în urmă cu două săptămâni. Ceremonia fusese restrânsă, dar Hasar insistase pentru o petrecere după aceea, una care să le întreacă pe toate celelalte de la palat. Prinţesa poate că era în multe feluri, dar cu siguranţă ştia cum să organizeze o petrecere.

Şi cum să conducă o flotă.

Zeii să-l ajute când Hasar şi Aedion se întâlneau.

— Pentru cineva căruia nu-i place să i se spună „lord Westfall”, zise gânditoare Yrene, cu siguranţă pare că-ţi face plăcere să foloseşti titlul în cazul meu.

— Ţie ţi se potriveşte, spuse el, sărutând-o din nou pe gât.

— Da, este atât de potrivit încât Eretia nu va înceta să mă ia peste picior cu plecăciuni şi reverenţe.

— Eretia este o persoană pe care aş fi lăsat-o cu bucurie în Antica.

Yrene chicoti, dar îl ciupi de încheietura mâinii, ieşind din îmbrăţişarea lui.

— Te vei bucura pentru ea când vom ajunge la

ţărm.

— Cu siguranţă sper asta.

Yrene îl ciupi din nou, dar Chaol îi prinse mâna şi îi sărută degetele.

Soţie – soţia lui. Nu mai văzuse viitorul atât de clar aşa cum o făcuse în acea după-amiază din urmă cu trei săptămâni, când o zărise stând în grădină şi... ştiuse. Ştiuse ce voia şi, astfel, venise la scaunul ei, îngenunchease şi o întrebase, pur şi simplu: „Te căsătoreşti cu mine, Yrene? Vrei să fii soţia mea?”

Ea îşi aruncase braţele în jurul gâtului său, doborându-i pe amândoi direct în fântână, unde rămăseseră, spre nemulţumirea peştilor, sărutându-se până ce un servitor tuşise vădit trecând pe lângă ei.

Şi uitându-se acum la ea, la felul în care aerul de mare îi încreţea părul, scoţându-i în evidenţă pistruii de pe nas şi obraji... Chaol zâmbi.

Zâmbetul cu care-i răspunse Yrene era mai strălucitor decât lumina soarelui de pe marea din jurul lor.

El adusese afurisita de canapea aurie cu ei, cu tot cu pernele sfâşiate, ceea ce o făcuse pe Hasar să comenteze când fusese transportată în cală, dar lui nu îi păsa. Dacă supravieţuiau acestui război, avea să înalţe o casă pentru Yrene în jurul obiectului afurisit. Împreună cu un grajd pentru Farasha, care îi teroriza pe bieţii soldaţi însărcinaţi cu strângerea bălegarului din ţarcul ei de pe navă.

Un dar de nuntă de la Hasar, împreună cu calul Muniqi al lui Yrene.

El aproape îi spusese prinţesei că îl putea păstra pe calul lui Hellas, dar era ceva de spus despre posibilitatea atacării infanteriştilor din Morath călare pe un cal botezat Fluturele.

Încă rezemându-se de el, Yrene cuprinse medalionul pe care nu îl scotea niciodată, în afară de momentul în care făcea baie. El se întrebă dacă îl putea schimba ca să-i reflecte noile iniţiale.

Nu mai era Yrene Towers, ci Yrene Westfall.

Ea zâmbi la medalion, argintul fiind aproape orbitor în soarele după-amiezii.

— Presupun că nu mai am nevoie de bileţelul meu.

— De ce?

— Pentru că nu sunt singură, spuse ea, trecându-şi degetele peste metal. Şi pentru că mi-am găsit curajul.

El o sărută pe obraz, dar nu spuse nimic în timp ce ea deschise medalionul şi scoase cu grijă hârtia îngălbenită. Vântul încercă să i-o smulgă din mână, dar Yrene o ţinu strâns, desfăcând bucata subţire.

Ea studie textul pe care îl citise de o mie de ori.

— Mă întreb dacă ea se va întoarce pentru acest război. Oricine ar fi. Vorbea despre imperiu ca şi când... Yrene scutură din cap, mai mult în sinea ei, şi o împături din nou. Poate că va veni acasă pentru a lupta, de oriunde a plecat pe mare.

Îi oferi bucata de hârtie şi se întoarse spre marea din faţă.

Chaol luă bucata de la Yrene, hârtia fiind moale

precum catifeaua de la nenumăratele citiri şi împăturiri şi de la felul în care o ţinuse în buzunar şi o apucase în tot aceşti ani.

El desfăcu biletul şi citi cuvintele pe care deja le cunoştea:

„Pentru oriunde trebuie să pleci – şi ceva în plus. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare.”

Valurile amuţiră şi însăşi nava păru să se oprească.

Chaol se uită la Yrene, zâmbind calm la mare, iar apoi la bilet.

La scrisul de mână pe care îl cunoştea la fel de bine ca pe al lui.

Yrene rămase nemişcată la lacrimile pe care el nu şi le putu opri din a-i curge pe obraji.

— Ce s-a întâmplat?

Ea ar fi avut atunci şaisprezece ani, aproape şaptesprezece. Şi dacă fusese în Innish...

Ar fi fost în drumul ei spre Deşertul Roşu, ca să se antreneze cu Asasinii Tăcuţi. Vânătăile pe care le descrisese Yrene... Bătaia pe care i-o dăduse Arobynn Hamel ca pedeapsă pentru eliberarea sclavilor lui Rolfe şi distrugerea Golfului Craniului.

— Chaol?

„Pentru oriunde trebuie să pleci – şi ceva în plus. Lumea are nevoie de mai multe vindecătoare.”

Acolo, în scrisul ei de mână...

Chaol îşi ridică, în sfârşit, privirea, clipind ca să alunge lacrimile când studie chipul soţiei lui, fiecare trăsătură frumoasă, acei ochi aurii.

Un dar.

Un dar de la o regină care văzuse altă femeie în iad şi se gândise să întindă o mână de ajutor. Fără să se gândească la nimic în schimb. Un moment de bunătate, un stimul...

Şi nici măcar Aelin nu ar fi ştiut că, salvând o chelneriţă de acei mercenari, învăţând-o să se apere, dându-i aurul şi acest bilet...

Nici măcar Aelin nu ar fi ştiut, visat sau presupus cum i s-ar fi răspuns acelui moment de bunătate.

Nu doar de către o vindecătoare binecuvântată de însăşi Silba, capabilă să distrugă valgii.

Dar de cele trei sute de vindecătoare care veniseră împreună cu ea.

Trei sute de vindecătoare din Torre, împrăştiate acum pe o mie de nave ale khaganului.

„O favoare”, îi ceruse Yrene bărbatului în schimbul salvării celei mai dragi fiice.

„Orice”, promisese khaganul.

Yrene îngenunchease în faţa khaganului. „Salvează-mi poporul.”

Asta era tot ce ceruse ea. Tot ce implorase.

„Salvează-mi poporul.”

Aşadar, khaganul răspunsese.

Cu o mie de nave din flota lui Hasar şi a lui, pline cu soldaţii lui Kashin şi cavaleria darghan.

Şi deasupra lor, întinzându-se la orizont mult în spatele navei amiral cu care navigau acum Chaol şi Yrene... Deasupra lor zburau o mie de rukhini conduşi de Sartaq şi Nesryn, din toate cuiburile şi vetrele.

O armată ca să provoace Morathul, urmate de altele, adunându-se încă în Antica sub comanda lui Kashin. Două săptămâni le dăduse Chaol khaganului şi lui Kashin, dar cu ploile de toamnă, nu dorise să rişte să aştepte mai mult. Aşadar, această armată iniţială... Doar jumătate. Era doar jumătate şi totuşi scopul pentru care navigau şi zburau în urma lui...

Chaol împături biletul de-a lungul liniilor uzate şi îl puse atent înapoi în medalionul lui Yrene.

— Mai păstrează-l o vreme, spuse el încet. Cred că este cineva care va vrea să îl vadă.

Ochii lui Yrene erau plini de surprindere şi curiozitate, dar nu întrebă nimic atunci când Chaol o îmbrăţişă şi o strânse puternic.

Tot ce se întâmplase îl condusese aici.

De la fortăreaţa din munţii înzăpeziţi, unde un bărbat cu un chip la fel de dur ca piatra din preajma lor îl aruncase în frig; la mina de sare din Endovier, unde o asasină cu ochi ca focul zâmbise la el, nedistrusă în ciuda unui an în infern.

O asasină care îi găsise soţia, sau poate că ele se găsiseră una pe cealaltă, două femei binecuvântate de zei rătăcind în ruinele umbrite ale lumii şi care acum îi ţineau soarta între ele.

Fiecare pas. Fiecare cotitură în întuneric. Fiecare moment de disperare şi furie şi suferinţă.

Totul îl condusese exact unde trebuia să fie.

Unde *voia* să fie.

Un moment de bunătate. Din partea unei tinere care curma vieţi, pentru o tânără care le salva.

Acea urmă scorojită de întuneric din el se micşoră mai mult. Se micşoră şi se rupse, transformându-se în praf care fu măturat de briza mării. Dincolo de o mie de nave care navigau mândre şi neînduplecate în spatele lui. Dincolo de vindecătoarele împrăştiate printre soldaţi şi cai, în frunte cu Hafiza, şi care veniseră toate când Yrene le ceruse şi lor să îi salveze poporul. Dincolo de păsările ruk plutind printre nori, scrutând ameninţările care îi aşteptau.

Yrene îl privea precaută. El o sărută o dată. De două ori.

Chaol nu regreta. Nu privea înapoi.

Nu cu Yrene în braţele lui, alături de el. Nu cu biletul pe care îl purta, acea mică dovadă... acea mică dovadă că el era exact acolo unde trebuia să fie. Că se îndreptase întotdeauna într-acolo. *Aici.*

— Voi auzi vreodată o explicaţie pentru această reacţie dramatică, spuse Yrene în cele din urmă, ţâţâind, sau mă vei săruta tot restul zilei?

Chaol râse.

— Este o poveste lungă. Îşi întinse un braţ în jurul taliei ei şi se uită spre orizont împreună cu ea. Şi s-ar putea să vrei să te aşezi mai întâi.

— Acelea sunt preferatele mele, spuse ea făcându-i semn din ochi.

Chaol râse din nou, simţind sunetul în tot corpul, lăsându-l să răsune clar şi vioi ca un clopot. Un ultim râs de bucurie înaintea intrării în război.

— Haide, îi spuse el lui Yrene, făcând semn din cap spre soldaţii care lucrau alături de oamenii lui Hasar ca să navigheze în continuare repede spre

nord – spre luptă şi vărsare de sânge. Îţi voi povesti după prânz.

Yrene se ridică pe vârfuri ca să îl sărute înainte ca el să o conducă spre cabina lor spaţioasă.

— Sper să merite povestea asta a ta, rosti ea cu un zâmbet strâmb.

Chaol zâmbi la soţia lui, la lumina spre care se îndreptase fără să ştie toată viaţa lui, chiar şi când nu reuşise să o vadă.

— Merită, îi spuse el încet lui Yrene. Merită.

Inima de Foc

Ei o îngropaseră în întuneric şi fier.

Ea dormea, pentru că ei o forţaseră să o facă – suflaseră fuioare de fum dulce prin găuri de ventilaţie ingenios ascunse în placa de fier de deasupra. Dimprejur. De dedesubt.

Era un coşciug construit de o regină veche, ca să ţină soarele captiv.

Înfăşurată în fier, închisă în el, dormi. Visă.

Pluti prin mări, prin întuneric, prin foc. Era o prinţesă a neantului. Fără nume.

Prinţesa cântă întunericului şi flăcării, iar elementele îi răspunseră.

Nu exista niciun început, sfârşit sau mijloc. Doar cântecul, marea şi sarcofagul de fier care devenise umbrarul ei.

Până ce dispărură.

Până ce lumina orbitoare inundă întunericul adormit şi cald.

Până ce vântul pătrunse, rece şi parfumat de

ploaie.

Nu îl putea simţi pe faţă. Nu cu masca morţii încă legată de ea.

Deschise ochii. Lumina îndepărtă toate formele şi culorile după atât de mult timp în adâncurile slab luminate.

Dar un chip apăru în faţa ei – deasupra sa, privind peste capacul care fusese dat deoparte.

Păr negru şi lung. Piele palidă ca luna. Buze la fel de roşii ca sângele.

Buzele vechii regine se despărţiră într-un zâmbet.

Dinţii îi erau albi ca oasele.

— Te-ai trezit. Bun.

Minunată şi rece, era o voce care ar fi putut devora stelele.

De undeva, din lumina orbitoare, mâini aspre şi pline de cicatrice se întinseră în coşciug şi apucară lanţurile care o legau. Vânătorul reginei; sabia reginei.

El o ridică pe prinţesă, corpul său fiind un obiect distant, dureros. Ea nu voia să se întoarcă în acest corp. Se luptă cu acesta, bâjbâind după flacăra şi întunericul care acum se îndepărtau de ea ca un val de dimineaţă.

Dar vânătorul o trase mai aproape de acel chip frumos şi crud, privind-o cu zâmbetul unui păianjen, şi o ţinu nemişcată atunci când vechea regină spuse mieros: „Să începem”.

Mulţumiri

Din nou mă confrunt cu perspectiva descurajantă de a-mi transmite recunoştinţa multor oameni minunaţi din viaţa mea, care au transformat această carte în realitate, dar dragostea mea nesfârşită şi mulţumirile se îndreaptă spre:

Soţul meu, Josh: tu eşti lumina mea, stânca mea, cel mai bun prieten al meu, portul meu sigur – de fapt, eşti *totul.* Mulţumesc pentru că ai atât de multă grijă de mine, pentru că mă iubeşti, pentru că mă însoţeşti în această călătorie incredibilă. Râsul tău este sunetul meu preferat din toată lumea.

Annie: ai stat cu mine în lunile care mi-au trebuit să scriu şi să editez această carte, deci o parte din mine simte că şi numele tău ar trebui să fie pe copertă, dar până vor începe să acorde merite însoţitorilor canini pentru scris, asta va trebui să fie suficient. Te iubesc, căţeluşule. Coada ta creaţă, urechile tale ca de liliac, îndrăzneala ta generală şi energia nesfârşită din mersul tău... Totul. Să scriem mai multe cărţi împreună – şi să ne îmbrăţişăm mai mult.

Agentul meu, Tamar: După zece cărţi, tot nu pot să exprim cât de recunoscătoare sunt pentru tot ce faci. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc pentru că eşti alături de mine, pentru că lucrezi atât de mult şi pentru că eşti o dură.

Laura Bernier: Îndrumarea, înţelepciunea şi entuziasmul tău pentru această carte m-au făcut

să lucrez cu multă încântare. Îţi mulţumesc *atât de mult* pentru toată munca grea şi editări – şi pentru că m-ai ajutat să transform această carte.

Echipa globală de la Bloomsbury, pentru că este cea mai bună echipă de editare de pe planetă: Bethany Buck, Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Ferrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Beth Eller, Kerry Johnson, Kelly de Groot, Ashley Poston, Lucy Mackay-Sim, Hali Baumstein, Melissa Kavonic, Oona Patrick, Diane Aronson, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church, Anna Bernard, Charlotte Davis şi întreaga echipă pentru drepturi externe. Vă mulţumesc, ca întotdeauna, pentru tot ce faceţi pentru mine şi cărţile mele. Sunt onorată să lucrez cu fiecare dintre voi.

Jon Cassir, Kira Snyder, Anna Foerster şi echipei de la Mark Gordon: voi sunteţi cei mai buni. Sunt atât de entuziasmată că aceste cărţi sunt în mâinile voastre.

Cassie Homer: mulţumesc de un infinit de ori pentru tot ce faci. Eşti absolut fantastică.

Lynette Noni: sunt atât de fericită că ne-am cunoscut de la acea Supanova din urmă cu câţiva ani! Îţi mulţumesc până la lună şi înapoi pentru tot ajutorul tău cu această carte, pentru că eşti un partener genial de discuţii şi pentru că eşti *tu.*

Roshani Chokshi: pentru început: eşti chiar pe peretele meu. Mulţumesc pentru amuzament,

pentru sfaturile bune şi pentru că eşti o adevărată rază de soare. Sunt onorată să te numesc prietena mea.

Steph Brown: eşti partenera meu de distracţie. Îţi mulţumesc pentru tot sprijinul tău şi pentru prietenia ta. Înseamnă mai mult pentru mine decât pot să exprim. Abia aştept următorul nostru maraton LotR (#FrăţiaBăuturii).

Jennifer Armentrout: pentru că eşti una dintre cele mai primitoare, calde şi generoase persoane pe care le-am cunoscut vreodată; Renée Ahdieh: pentru cinele care nu încetează să mă facă zâmbesc şi să râd; Alice Fanchiang: pentru că eşti o admiratoare şi mă bucur să te cunosc; şi Christina Hobbs şi Lauren Billings: pentru că sunteţi doi dintre oamenii mei preferaţi.

Charlie Bowater: de unde să încep? Mulţumesc pentru harta fantastică, mulţumesc pentru arta care continuă să mă uimească şi să mă inspire, mulţumesc pentru *tot.* Nici măcar nu pot spune ce onoare este pentru mine să lucrez cu tine şi cât de mult înseamnă pentru mine arta ta.

Kati Gardner şi Avery Olmstead: vă mulţumesc din adâncul inimii pentru răspunsurile şi sfaturile grijulii – nu vă pot spune cât de nepreţuite au fost şi cât de mult au dat formă acestei cărţi. Şi în afară de asta, este o încântare să vă cunosc pe amândouă.

Jack Weatherford, a cărui *Genghis Khan and the Making of the Modern World* mi-a schimbat pentru totdeauna viziunea despre istoria lumii şi m-a inspirat atât de mult în privinţa istoriei şi

ţinutului khaganatului. Şi mulţumesc lui Paul Kahn pentru adaptarea genială a *Istoriei Secrete a Mongolilor* şi lui Caroline Humphrey pentru articolul ei: „Ritualurile Morţii în Mongolia”

Părinţii şi familia mea: vă mulţumesc pentru toată bucuria, dragostea şi sprijinul pe care le aduceţi în lumea mea. Celei mai noi membre din familia mea, nepoata mea: deja mi-ai făcut viaţa mai strălucitoare fiind o parte din ea. Să creşti ca să fii o domnişoară feroce.

Multe mulţumiri prietenilor mei uimitori: Jeniffer Kelly, Alexa Santiago, Kelly Grabowski, Vilma Gonzales, Rachel Domingo, Jessica Reigle, Laura Ashforth, Sasha Alsberg şi Diyana Wan. Lui Louisse Ang: în acest moment, mă simt ca un disc zgâriat când vine vorba să îţi mulţumesc pentru tot ce faci, dar *îţi mulţumesc foarte mult* pentru că mă sprijini atât de mult şi că eşti minunată.

Şi *ţie,* dragă cititorule: îţi mulţumesc pentru că faci fiecare zi de muncă grea să merite şi pentru că faci parte din cel mai minunat grup de oameni pe care l-am cunoscut vreodată. Vă ador pe toţi.

De aceeaşi autoare

SERIA REGATUL SPINILOR
ŞI AL TRANDAFIRILOR

Regatul spinilor şi al trandafirilor (vol. 1)

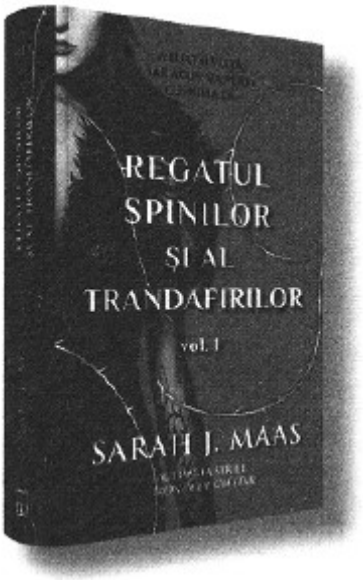

Feyre a crescut într-o lume în care magia există doar în legende. Dar dacă această lume ar fi reală şi, mai mult decât atât, ar ameninţa să arunce lumea muritorilor într-un război întunecat? Mânată de promisiunea de a-şi apăra familia,

făcută mamei ei, Feyre va afla că în lumea zânelor totul este posibil, chiar şi să te îndrăgosteşti de un Mare Lord al spiriduşilor. O ameninţare pluteşte, însă, asupra acestui tărâm magic, iar Feyre este singura care poate salva de la pieire regatul zânelor şi lumea oamenilor.

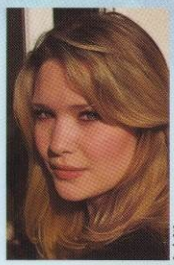

Josh Wasserman

SARAH J. MAAS

Se autoarea cărților de mare succes din seriile *Tronul de cleştar şi Regatul spinilor şi al trandafirilor.* A început să lucreze la prima carte când avea doar şaisprezece ani. Născută în New York, Sarah a absolvit Hamilton College în 2008 având ca specializare principală scrierea creativă şi specializare secundară studii religioase. În prezent locuieşte în Pennsylvania împreună cu soțul ei, Josh şi cu băiețelul lor, Taran şi pregăteşte lansarea unei noi serii de romane fantasy, aşteptate cu mare nerăbdare de fanii din întreaga lume.

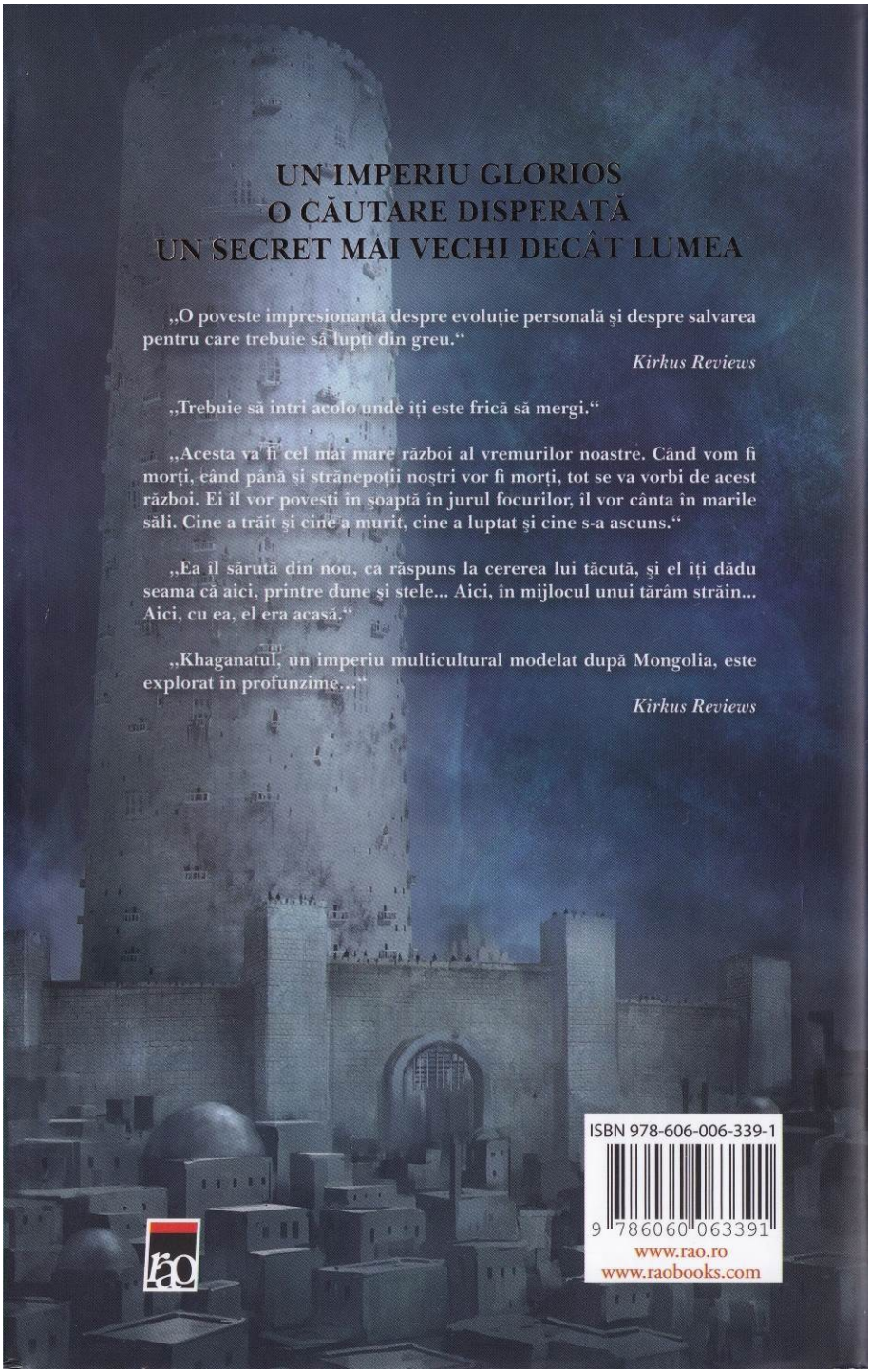

UN IMPERIU GLORIOS
O CĂUTARE DISPERATĂ
UN SECRET MAI VECHI DECÂT LUMEA

„O poveste impresionantă despre evoluție personală și despre salvarea pentru care trebuie să lupți din greu."

Kirkus Reviews

„Trebuie să intri acolo unde îți este frică să mergi."

„Acesta va fi cel mai mare război al vremurilor noastre. Când vom fi morți, când până și strănepoții noștri vor fi morți, tot se va vorbi de acest război. Ei îl vor povesti în șoaptă în jurul focurilor, îl vor cânta în marile săli. Cine a trăit și cine a murit, cine a luptat și cine s-a ascuns."

„Ea îl sărută din nou, ca răspuns la cererea lui tăcută, și el îți dădu seama că aici, printre dune și stele... Aici, în mijlocul unui tărâm străin... Aici, cu ea, el era acasă."

„Khaganatul, un imperiu multicultural modelat după Mongolia, este explorat în profunzime..."

Kirkus Reviews

ISBN 978-606-006-339-1
9 786060 063391
www.rao.ro
www.raobooks.com